

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

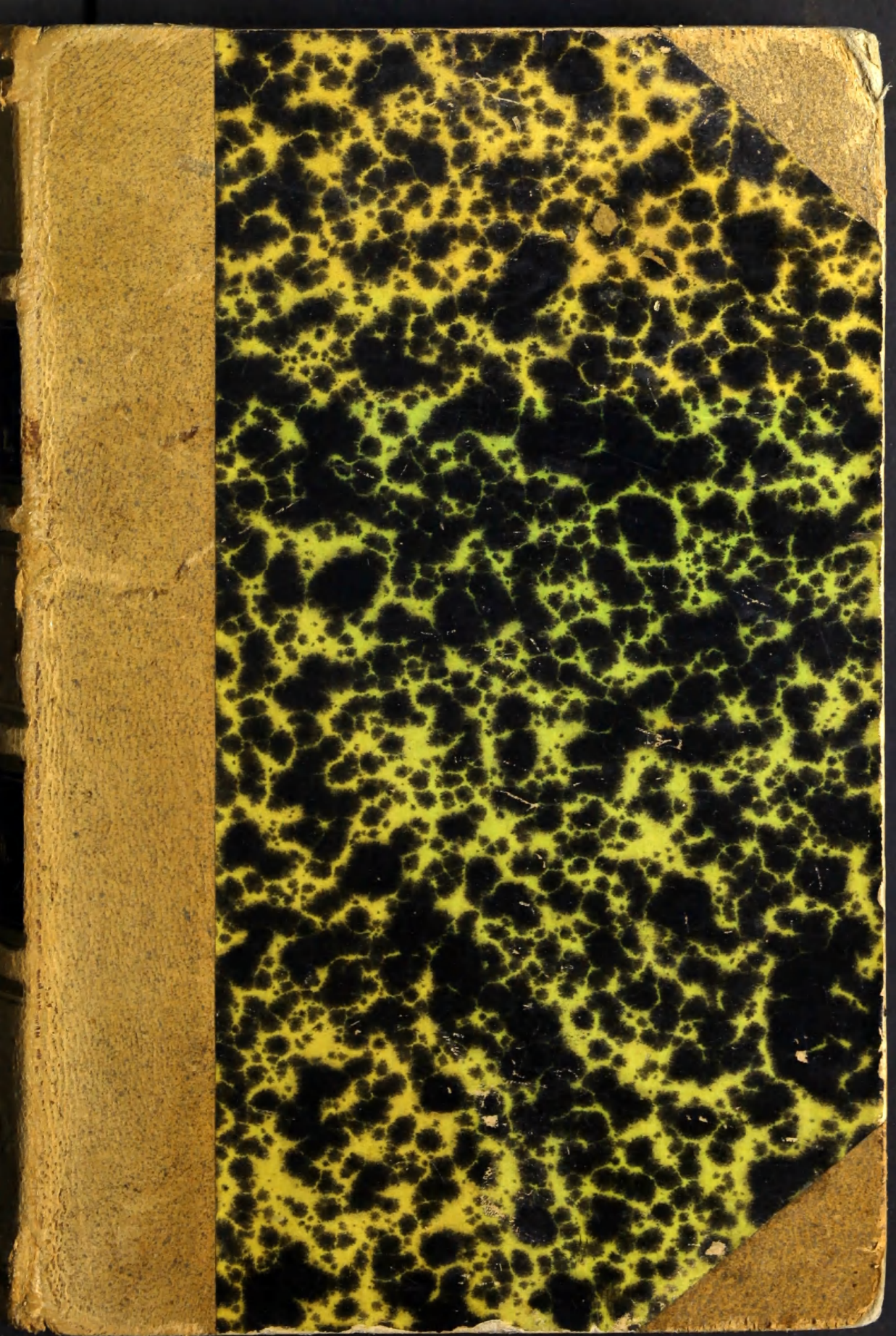
Forfatter(e) Author(s):	Scott, Walter.; overs. af Fr. Winkel Horn.
Titel Title:	<u>Kenilworth : Roman</u>
Udgavebetegnelse Edition Statement:	3. Udg.
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : P.G. Philipsens Forlag, 1890
Fysiske størrelse Physical extent:	522 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58, - 151, - 8

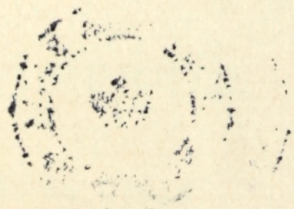
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

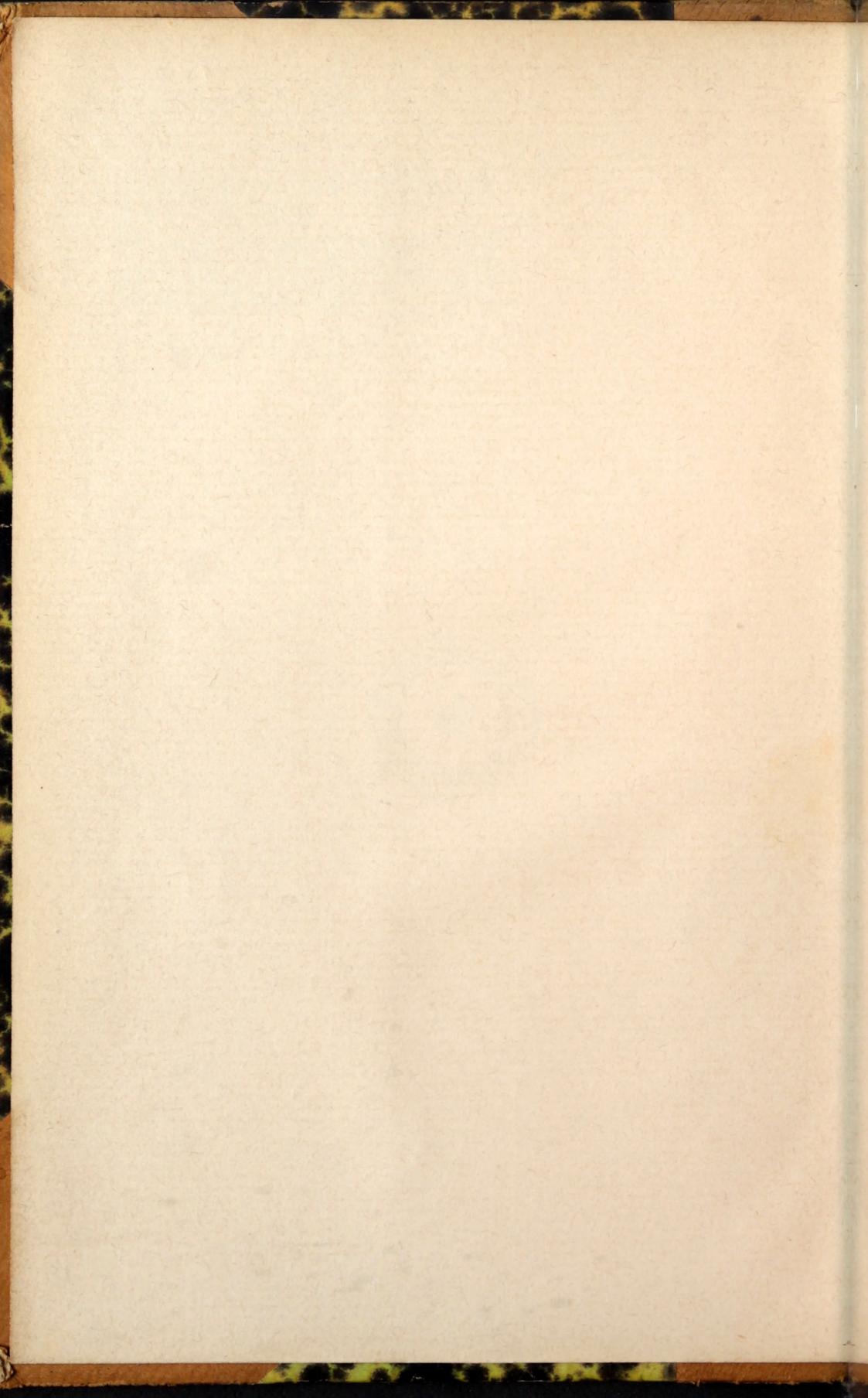

1 1 58 0 8 07922 X

+ REX

A decorative border surrounds the central text. At the top, there are roses and thistles. On the left, a knight's helmet and armor are depicted. On the right, a lance with a pennant and a shield are shown. The bottom of the border features a wheel and other heraldic elements.

W. Scott:

Kenilworth.

Tredje Udgave
ved
Fr. Winkel Horn.

Tykt 1914 til Supplering

Walter de Burgh

Walter de Burgh

Walter de Burgh

Walter de Burgh

Walter de Burgh

Walter Scotts Romaner.

oversatte fra Originalsproget.

Tolbte Bind.

Kenilworth.

Kjøbenhavn.

P. G. Philipsens Forlag.

3. Cohens Bogtrykkeri.

1890.

Kenilworth.

Roman

af

Walter Scott.

Tredje Udgave.

Oversat af

Fr. Winkel Horn.

Kjøbenhavn.

P. G. Philipsens Forlag.

3. Cobens Bogtrykkeri.

1890.

Atrolina R

namo R

original

in

Walter Scott

Scottish

Scottish

Scottish

Scottish

at man var ganske lidet bly for sit Blyde som rejsende
Den Mand fra Landet kunde lige saa godt være vendt hjem
fra London uden at have faaet Besøget i det
Gumnor var skotte af deres Kromand, og Kromanden var
skotte af sit Bue sine Drillevarer sin Datter og sin søn.

Den ad Kisten ind en rejsende af Kisten i Gaarden
der den Kro hvor denne havde Wand var her; han over-
gav sin Bæst som til at bære sig til en lang Tids-
rejse til Gaardens og til Gaardensmaal, som
den Kaldning til følgende Forste Kapitel imellem den fornøjelige

Forste Kapitel.

Det er et af Romanforfatterens Privilegier at kunne lade sin Fortælling begynde i en Kro, Samlingsstedet for alle mulige rejsende, som her frit kunne mødes og hver for sig give deres Sindsstemning frit Spillerum uden Omstændigheder eller Forbehold. Dette Privilegium er særlig hensigtsmæssigt, naar Fortællingen foregaar i det lystige England i gamle Dage, da Gæsterne ikke blot var Værtens Husfæller, men saa at sige hans Bordsfæller og midlertidige Selstabsbrødre, og han selv for det meste en pæn og lystig Mand, der havde sit Frisprog. Under hans Auspicier kom Modsatningen imellem Gæsternes Karakterer let og hurtig frem, og de undlod sjælden, medens de tømte det med sex Baand omgjordede Trækrus, at lægge alt Forbehold til Side og optræde saa frit over for hverandre indbyrdes og over for Værten, som om de var gamle Bekjendte.

Landsbyen Gumnor, der ligger en Mils Vej fra Dyford, kunde i Dronning Elisabeths attende Regeringsaar rose sig af en Kro af den rigtige gamle Slags, der forestodes eller rettere sagt regeredes af Giles Gosling, en gemyttlig, noget tykmavet Mand paa et halvt Hundred Aar eller derover, rimelig med sine Regninger, punktlig til at betale, hvad han skyldte, i Besiddelse af en Kjaelder med uforfalskede Drikkevarer, et vittigt Hoved og en smuk Datter. Siden gamle Harry Baillies Dage i „Baabentjolen“ i Southwark havde ingen overgaaet Giles Gosling i Henseende til Evne til at underholde Gæsterne, lige meget, hvad Slags Folk det var, og saa stort Ry gif der af ham, at det at komme igjennem Gumnor uden at tømme et Bæger i den fornøjelige „Sorte Bjørn“ vilde have været ensbetydende med at at vedgaa,

at man var ganske ligegyldig for sit Kngte som rejsende. En Mand fra Landet kunde lige saa godt være vendt hjem fra London uden at have faaet Majestæten at se. Folk i Gumnor var stolte af deres Kromand, og Kromanden var stolt af sit Hus, sine Drikkevarer, sin Datter og sig selv.

Hen ad Aften stod en rejsende af Hesten i Gaarden ved den Kro, hvor denne brave Mand var Bært; han overgav sin Hest, som saa' ud til at have gjort en lang Dagsrejse, til Gaardskarlen og gjorde denne et Spørgsmaal, som gav Anledning til følgende Ordskifte imellem den fornøjelige sorte Bjørns Drabanter:

„Hejda, John Kjældersvend!“

„Her, Will Gaardskarl!“ svarede John, idet han, iført en vid Trøje, Lærreds Buxer og grønt Forklæde, viste sig halvt inden for og halvt uden for en Dør, der syntes at føre ned til en Kjælder.

„Her er en Herre, der spørger, om det er godt Øl, du skjenker,“ vedblev Gaardskarlen.

„Ja, ellers fik jeg nok en Ulykke, eftersom der kun er en Mil herfra til Oxford,“ svarede Kjældersvenden. „Faldt mit Øl ikke i Studenternes Smag, vilde min Vandebraff min Sanden snart faa Tinkrusene at smage.“

„Kalder I det Oxforder Logik?“ sagde den fremmede, som nu havde sluppet sin Hests Tøjler og kom hen imod Krobdøren, hvor den trivelige Giles Gosling kom ham i Møde i egen Person.

„Jeg synes, I taler om Logik, Hr. Gæst,“ sagde Bærten. „Nu skal jeg give Jer en rigtig Konklusion:

I Stalden med Hesten,
et Krus Sekt til Gæsten.“

„Amen af ganske Hjærte min gode Bært,“ sagde den fremmede. „Dad mig faa en Pot af Jer bedste Kanarisekt, og vær saa god at hjælpe mig med at drikke den.“

„I maa jo være en ren Begynder, Hr. rejsende, naar I skal have Jer Bært til at hjælpe Jer med saadan en Bagatel som en Pot Sekt — havde det været en Gallon*),

*) Omtrent 4 Potter.

kunde J maaske nok have en venstkabelig Haandsrækning nødvendig og endda give Jer ud for en øvet Drikkebroder."

"J skal ikke være bange," sagde Gjæsten, "jeg skal nok gjøre min Skyldighed saa godt som nogen Mand i fem Fjerdingvejs Omkreds om Dyford, for jeg er ikke kommen fra Mars' Balplads for at lade mig gjøre til Skamme af Minervas Tjenere."

Medens han sagde dette, førte Værten tilsyneladende med megen Hjærtelighed sin Gæst ind i et stort, lavt Bærelse, hvor adskillige Personer sad sammen i flere Grupper; nogle drak, andre spillede Kort, nogle passiarede, og andre, som maatte tidlig op næste Morgen, var i Færd med at slutte deres Aftensmaaltid og gjøre Aftale med Overtjeneren om Natteleje.

Den fremmede tiltrak sig strax, da han traadte ind, den almindelige og overfladiske Opmærksomhed, som man plejer at vække ved saadanne Lejligheder, og den Jagttagelse, han blev gjort til Gjenstand for, gav følgende Resultat: Gjæsten hørte til den Slags Menneker, som til Trods for et velstakt Legeme og i og for sig ikke frastødende Træk ikke des mindre er saa langt fra at være tiltalende, at man i det hele taget ikke føler Lust til at indlade sig med dem, hvad enten det nu beror paa Udtrykket i deres Ansigt, paa Klengen i deres Stemme eller paa deres Holdning og Bæsen. Den fremmedes Optræden var kjæk uden at være frejdig; det var, som om han var meget opsat paa at vække en Opmærksomhed og Verbødighed, som han var bange for ikke vilde blive ham til Del, hvis han ikke umiddelbart krævede den som sin Ret. Han var iført en Rytterkappe, og under den saas, da han slog den til Side, en smuk, guldbroderet Vams og et Bøffelkinds Bælte, i hvilket der stak et Sværd og et Par Pistoler.

"J er godt rustet, Herre," sagde Værten med et Blik paa Vaabnene, idet han satte den afbrændte Sekt, den rejsende havde bestilt, paa Bordet.

"Ja, Hr. Vært, jeg har fundet det hensigtsmæssigt i farlige Tider, og jeg giver ikke som vore Dages Stormænd mine Tjenere Afked, saa snart jeg ikke ligefrem har Brug for dem."

"Ja saa, Herre," sagde Giles Gosling, "saa kommer J

formodentlig fra Nederlandene, Lanfernes og Bøsfernes Land?"

"Jeg har været baade oppe og nede, min Ven, vidt og bredt, nær og fjært; men nu drikker jeg din Staal i et Bæger af din Sekt — skjænt dig saa selv et, og tøm det paa mit Velgaaende; og er den ikke af første Slags, saa faar J tage den, som J har brygget den."

"Første Slags!" sagde Giles Gosling, idet han tømte sit Bæger og smækkede med Læberne med et Udtryk af ubeskriveligt Velbehag. "Jeg ved ikke, hvad der er første Slags, men Mage til Vin faar J, saa vidt jeg ved, ikke i „Tre Traner" eller paa Vinhuset, og kan J opdrive bedre Sekt i Spanieland eller paa de kanariske Øer, saa gid jeg aldrig maa faa Penge eller Pottemaal i min Haand mere. Hold den op for Lyset, saa skal J se, hvordan de smaa Perler danser i den gyldne Drik ligesom Støvgran i en Solstraale. Men jeg vil hellere skjænke for ti Bønder end for én rejsende. — Jeg haaber, Eders Velbaarenhed synes om den?"

"Den er meget ordentlig, Hr. Vært; men vil man have god Vin, maa man drikke den, hvor Ranken groer. J kan stole paa, at Spanieren er for klog til at sende Jer sin bedste Druesaft. Se nu for Exempel denne Vin, som J mener er saa udmærket, den vilde man kalde forfalsket ved Groyne eller i Port St. Marie. J skalde rejse, Hr. Vært, i Fald J skjætter om at trænge ind i Drehojedernes og Flaaskernes Mystier."

"Nej, Hr. Gjæst," sagde Giles Gosling, "vilde jeg blot rejse for at faa Anledning til at føle mig misfornøjet med, hvad jeg kan faa her hjemme, saa synes jeg min Sanden, at jeg bar mig ad som en Tosse. Jeg kan for Resten forsikre Jer, at der er mangen en Tosse, som kan flaa Krøller paa Næsen ad en god Drik, skjønt han aldrig har lugtet anden Røg end den, vi har her i Gammel England. Nej, maa jeg blot blive hjemme ved min egen Arne."

"Det er kun Jer, der tænker saa lavt, Hr. Vært," sagde den fremmede. "Jeg tør vædde, at ikke alle Eders Bysbørn er af den Mening. Jeg tør indestaa for, at her findes Knøse, som har været helt ovre i Virginien eller i

alt Fald gjort en Tur til Nederlandene. Søg efter i Jer Hufkommelseskiste.

„Har I slet ingen Venner i fremmed Land, som I vilde blive glad ved at spørge Nytt om?“

„Nej, min Tro om jeg har,“ svarede Varten, „ikke siden den raffe Robin fra Drysandford blev stude ved Brills Belejring. Fanden annamme den Bøsse, som den Kugle kom fra, for lystigere Knøs har aldrig taget sig et Bæger ved Midnats Tid. Men nu er han død og borte, og jeg kjender ingen Soldat eller farende Krigsmænd, som jeg vilde give saa meget som et strællet Sommeræble for.“

„Det er sandt for Herren mærkværdigt! Der er saa mange tapre Engelskmænd ude for Tiden, og I, som dog ser ud til at være en anset Mand, har ingen Venner eller Frænder imellem dem!“

„Naa ja, naar I taler om Frænder,“ svarede Gosling, „saa har jeg ganske vist én, en vild Krabat, som forlod os det sidste Aar, Dronning Marie levede, men han maa hellere blive borte end komme igjen.“

„Sig ikke det, min Ven, med mindre I nylig har hørt noget ondt om ham. Mangen en vild Plag er bleven en god Ganger. — Hvad hed han, med Forlov?“

„Michael Lambourne,“ svarede Varten i den sorte Bjørn. „Han var min Søstersøn — der er ikke stor Fornøjelse ved at mindes enten Navnet eller Familiestabet.“

Michael Lambourne! sagde den fremmede, som om han tænkte sig om; „da vel aldrig en Slægting af Michael Lambourne, den gjære Kavalér, der udmærkede sig saadan ved Venlos Belejring, at Grev Morits takkede ham for hans Tapperhed i hele Hærens Paahør? Det hed sig, at han var en Engelskmand og ikke af høj Byrd.“

„Det kan næppe have været min Søstersøn,“ sagde Giles Gosling, „for han havde ikke mere Mod end en Algerhøne, naar det gjaldt andet end at gjøre Gartyvestreger.“

„Aa, der er mange, som faar Mod, naar de kommer i Krig,“ svarede den fremmede.

„Det kan nok være,“ sagde Varten, „men jeg skulde nu snarere tro, at vor Wite har sat den Smule til, han havde.“

„Den Michael Lambourne, jeg har kjendt,“ blev

den rejsfende, „var en kjøn Karl — altid godt og fint klædt, og saa havde han Djne som en Falk, saa snart der kom en kjøn Pige i Sigte.“

„Vor Michael,“ sagde Bärten, „saa' ud som en Hund, de har bundet en Flaske ved Halen, og han var saa pjaltet, at den ene Laas daskede den anden.“

„Na, i Krigen skaffer Folk sig gode Klæder,“ svarede Gjesten.

„Vor Mike, skulde man snarere vente, vilde skaffe sig Klæder i en Pjaltebod, naar Pjalteframmeren vendte Ryggen til,“ sagde Bärten. „Dg hvad angaar de Falkøjne, J taler om, saa var hans stadig paa Udfig efter mine Skeer. Han var Kjælberdreng et Fjerdingaars Tid her i dette velsignede Hus, og var han bleven her tre Maaneder til med sine Fejlregninger, Dumheder, Fejltagelser og gale Streger, kunde jeg have taget Skiltet ned, lukket Butiken og givet Janden Nøglen i Forvaring.“

„Men det vilde dog vist, naar det kom til Stykket, gjøre Jer ondt,“ sagde den fremmede, „hvis jeg nu fortalte Jer, at den stakkels Mike Lambourne var bleven skudt i Spidsen for sit Regiment, da han var ved at storme en Skanse ved Maastricht?“

„Gjøre mig ondt! — Det vilde være den bedste Tidende, jeg nogen Sinde har faaet om ham, for saa var jeg da vis paa, at han ikke var bleven hængt. Men lad nu den Fugl flyve — jeg tvivler om, at han nogen Sinde vil gjøre sine Frænder den Gæde at komme saadan af Dage — skulde han gjøre det, skal jeg sige: „Vor Herre være med ham!“ — og det af mit ganske Hjærte.“ Dg med disse Ord tømte han et nyt Bæger Sekt.

„Na Snak, Mand,“ sagde den rejsfende. „J kan være rolig for, at J nok faar Gæde af Eders Søstersøn, især hvis det er den Michael Lambourne, som jeg har kjendt, og som jeg har elsket næsten eller helt og holdent som mig selv. Kan J ikke opgive mig et eller andet Mærke, hvoraf jeg kan skjønne, om det er den samme Mand?“

„Nej, jeg ved sandelig ikke, hvad det skulde være,“ svarede Giles Gosling, „undtagen at vor Mike havde et Brændemærke paa den venstre Skulder, fordi han havde stjaalet en Sølvskaal fra Mo'r Snort i Høysditch.“

„Nej, nu lyver du som en Skjælm, Morbro'r,“ sagde

den fremmede, idet han stød sin Halskrave til Side og traf Ormet paa sin Bams ned, saa Hals og Skulder blev blottede. „Min Skulder er den Dag i Dag lige saa fri for Ar som din.“

„Hvad for noget, Mike!“ raabte Bårten, „er det virkelig dig, Dreng? Naa, jeg har haft en Anelse derom i den sidste halve Time, for jeg ved ingen, der vilde have brudt sig halvt saa meget om dig. Men hør nu, Mike, hvis der, som du siger, virkelig ikke er noget i Vejen med din Skulder, saa maa du indrømme, at Fatter Thong, Mestermanden, har ladet dig slippe naadig og mærket dig med et koldt Jærn.“

„Snaf, Morbroder — lad det nu være nok med de Løjer. Gjem dem til at frydre Fjert sure Øl med, og lad os se, hvor hjærtelig du tager imod en Frænde, der i atten Aar har tumlet sig i Verden, set Solen gaa ned, hvor den plejer at staa op, og rejst, til Vest blev til Øst.“

„En Ting ser jeg da, du har bragt med hjem fra dine Rejser, Mike, men den havde du mindst nødig at rejse efter. Jeg husker nok, at blandt andre Egenstaber havde du ogsaa den, at man ikke kunde tro et Ord af, hvad du sagde.“

„Her skal I se en vantro Hedning, I Herrer!“ sagde Michael Lambourne, idet han vendte sig til dem, der havde hørt paa denne mærkelige Samtale imellem Morbroder og Søstersøn, og af hvilke nogle havde hjemme i Landsbyen og derfor ikke var ubekjendte med hans Ungdoms Udsejlsler. „Det kan man kalde at sanke gloende Kul paa mit Hoved ved at slagte Fedefalven i Cumnor for mig! — Men hør nu, Onkel, jeg kommer ikke fra Masken og Svinetruget, og jeg er lige glad, enten du byder mig velkommen eller ikke; jeg har det i Lommen, der nok skal gjøre mig velkommen, hvor jeg saa kommer.“

Med disse Ord traf han en Pung op af Lommen; den var ret godt spækket med Guldstykker, og Synet af den gjorde aabenbart Indtryk paa de tilstedeværende. Nogle rystede paa Hovedet og hviskede til hverandre, medens et Par Stykker, der gjorde sig færre Skrupler, hurtig kom i Tanker om, at han jo var deres Bysbarn, havde været deres Skolekammerat og saa fremdeles. Paa den anden Side rystede et Par adstadig udseende Personer paa Hovedet og gif deres

Nej, idet de lod nogle Ord falde om, at hvis Giles Gosling vilde beholde sin Søgning, gjorde han bedst i snarest muligt at vise sin ugudelige Døgenigt af en Søstersøn Vintervejen. Gosling saa' ud til at være af samme Mening, thi selv Synet af Guldet gjorde mindre Indtryk paa den brave Mand, end det plejer at gjøre paa Folk af hans Haandtering.

„Gjem din Pung, Frænde Michael,“ sagde han. „Der skal ikke kræves Betaling af min Søstersøn for Aftensmad og Natteleje, og jeg antager, at du selv knapt kan have Lyst til at blive længere paa et Sted, hvor du kun er alt for vel kjendt.“

„Hvad det angaar, Morbroder, retter jeg mig efter mit eget Behov og min egen Bekvemmelighed,“ svarede den rejfende. „Jeg har inidlertid Lyst til at gjøre disse mine brave Bysbørn, som ikke er for stolte til at mindes Kjælderdrengen Michael Lambourne, til gode med et Aftensmaaltid og et Bæger til at sove paa. Vil I beværte os for mine Penge, saa er det godt — hvis ikke, er der kun et Par Minutters Gang til „Haren og Haandtrommen“, og jeg er vis paa, at vore Naboer ikke bliver gnavne, fordi de skal gaa det Stykke Vej med mig.“

„Nej, Mife,“ sagde hans Morbroder, „eftersom der er gaaet atten Aar hen over dit Hoved, og jeg haaber, at du har forbedret dig noget, skal du ikke forlade mit Hus paa denne Tid af Døgnet, og du skal endog saa faa, hvad du forlanger, naar du da er rimelig. Men jeg gad nok vide, om den Pung, du fror dig saadan af, er lige saa ærlig erhvervet, som den lader til at være spækket.“

„Sikken en vantro Thomas, Godtfolk!“ sagde Lambourne, idet han atter vendte sig til de tilstedeværende. „Sikken en, der ripper op i sin Frændes Dumheder en Snes Aar tilbage i Tiden! Og hvad Guldet angaar, I Herrer, saa har jeg været, hvor det groer, og hvor man blot behøver at bukke sig for at tage det. I den ny Verden har jeg været, Mand — i Eldorado, hvor Gadedrengene spiller Klink med Diamanter, og Bøndertøfene laver sig Halsbaand af Rubiner i Steden for af Rønnebær, hvor Tealstenene er af det pure Guld, og Brostenene af ægte Sølv.“

„Det var min Sanden et Land, som det var værdt at

handle paa, Mife," sagde unge Laurence Goldthred, Kjøbmanden fra Abingdon. „Hvad mon man kunde faa for Lærred, Kammerduge og Baand, hvor der er saa fuldt op af Guld?"

„Na, det vilde blive en ubeskrivelig indbringende Forretning," svarede Lambourne, „især naar en ung, smuk Kjøbmand selv gik med Kramkisten, for Damerne i det Klima er noget løse paa Traaden, og da de selv er noget solbrændte, fænger de som Tønder, naar de ser saadan en frisk Kulør som din og Haar, der spiller i det røde."

„Der gad jeg handle!" sagde Kjøbmanden leende.

„Naa ja, det kan du jo nok komme til," sagde Michael, „at sige, hvis du er den samme raske Gut, som den Gang, da du var i Kompagni med mig om at plyndre Abbedens Frugthave — der skal blot en Smule Alkymi til for at at destillere dit Hus og din Jord til rede Penge og de rede Penge igjen til et stort Skib med Sejl, Ankere, Takkelage og alt, hvad der ellers hører til; saa stuver du blot dine Varer i Lasten, sætter et halvt Hundred raske Gutter paa Dækket og giver mig Kommandoen over dem, saa sætter vi Merssejl til og lader staa ad den ny Verden til!"

„Du har lært ham en Hemmelighed, Frænde," sagde Giles Gosling, „at destillere — var det ikke saadan, du sagde? — Bund til Penge og Menvarer til Traad. — Lyt til en enfoldig Mands Raad, Nabo Goldthred. Frist ikke Havet, for det sluger alting. Lad Kort og Fruentimmer gjøre deres bedste, din Faders Vareballe kan tage en Tørn paa et Mars Tid eller to, før du kommer paa Fattighuset, men Havet har en Appetit, som der hverken er Ende eller Begyndelse paa — det kunde sluge alle Lombardstree's Skatte til Frokost lige saa let, som jeg spiser et Spejlæg og drikker et Glas Rødvin. — Og hvad min Frændes Eldorado angaar, saa vil jeg aldrig være ærlig, om jeg ikke tror, at han har fundet det i Lommerne paa saadanne Tosser som dig. Men det skal du nu ikke ærgre dig over, vær's artig at tage for dig af Retterne, for der kommer Aftensmaden, og jeg trakterer med Fornøjelse enhver, der vil være med, til Værelse for min haabefulde Søstersøns Hjemkomst, stadig i Haab om, at han kommer hjem som et andet Men-

neske. — Du ligner sandelig min stakkels Søster, Frænde, saa meget, som nogen Søn kan ligne sin Moder.“

„Han ligner ikke gamle Benedict Lambourne, hendes Mand, slet saa meget,“ sagde Kjøbmanden nikkende og blindefende. „Huffer du, hvad du sagde, Mike, da Skolemesterens Ferle svævede over dit Hoved, fordi du havde slaaet Krykkerne fra din Fader? — Det er et klogt Barn, sagde du, der ved, hvem der er Fader til det. Dr. Bircham lo, saa han græd ved det, og saa slap du for at græde.“

„Naa, han oprettede det forsmøgte mangen god Gang senere,“ sagde Lambourne. „Hvordan har den brave Skolemester det?“

„Han er død for mange Herrens Tider siden,“ sagde Giles Gosling.

„Det er han,“ sagde Degnen. „Jeg sad ved hans Dødsleje til det sidste. — Det var en velstignet Død, han fik. 'Merior — mortuus sum vel fui — mori' det var hans sidste Ord; han fik lige akkurat Tid til at tilføje: 'Mit sidste Verbum er konjungeret'.“

„Naa, Fred være med ham,“ sagde Mike, „han skylber mig ingen Ting.“

„Nej, det er vist,“ sagde Goldthred, „og for hvert et Kap, han gav dig, plejede han altid at sige, at han sparede Mestermanden et Stykke Arbejde.“

„Saa skulde man tro, at han ikke havde levet ham synderligt,“ sagde Degnen, „men Fatter Thong fik saamænd alligevel ikke Lov til at sidde med Hænderne i Skjødets over for vor Ben.“

»Voto a dios!« udbød Lambourne, som nu lod til at tabe Taalmodigheden. Han snappede sin siede, bredstnggede Hat, der laa paa Bordet, og satte den paa Hovedet, hvorved hans af Naturen ingeniunde venlige Djne og Ansigtstræk fik et skummelt Udtryk som hos en spansk Bandit. „Hør nu, mine Herrer — man kan finde sig i meget imellem Benner og i Fortrolighed, og jeg allerede tilladt min ærede Morbroder her og alle jer andre med at more jer over min Ungdoms Daarstaber. Men jeg bærer Sværd og Dolk, I gode Benner, og de sidder somme Tider løst i Skeden — jeg har lært af Spanieren, da jeg tjente ham, at være kilden

i Gressager, og jeg saa' nødig, at J tirrede mig, til jeg blev vred."

„Naa, hvad vilde J saa gjøre?" sagde Degnen.

„Ja, hvad vilde J saa gjøre?" sagde Kjøbmanden, idet han skyndte sig at komme om paa den anden Side af Bordet.

„Stære Halsen over paa Jer og gjøre Ende paa Jer Søndagsbrægen, Hr. Degn," sagde Lambourne hidfig, „og smøre Jer, højstærede Hr. Pjaltekræmmer, til J blev saa slad som en af Eders egne Bæreballer."

„Naa, naa," sagde Bærten, „jeg vil ingen Klammeri have her. Det sømmer sig bedst for dig, Søstersøn, ikke at forhaste dig med at blive fornærmet, og J Herrer gjør bedst i at huske paa, at om J end er i en Kro, er J Kromandens Gæster og bør tage varsomt paa hans Families Vre. — Eders tossede Kjevleri har virkelig gjort mig lige saa forstyrret i Hovedet som jer selv, for der sidder min tavse Gæst, som jeg kalder ham — han har været her i to Dage og aldrig sagt et Ord, undtagen naar han har forlangt noget at leve af, og saa naar han har forlangt sin Regning — han gjør ikke mere Ulejlighed end en simpel Bonde — betaler, hvad han skylder, som en Prins af Blodet — ser blot paa Totalsummen og ved ikke, hvad Dag han tager herfra. Na, han er en ren Perle af en Gæst! Og saa lader jeg Alsen ham sidde for sig selv i den mørke Krog der som et andet Udskud uden saa meget som at byde ham hen og spise og drikke med os! Det var saamænd Løn som forskyldt for min Uhøflighed, om han lige paa Stedet gif hen i „Haren og Haandtrommen"."

Bærten kastede sin hvide Serviet sirlig over venstre Arm, tog for et Øjeblik sin Fløjels Kalot af, tog sit bedste Sølvkrus i højre Haand og gif hen til den omtalte enlige Gæst, som nu blev Gjenstand for hele Forsamlingens Opmærksomhed.

Det var en Mand paa imellem fem og tyve og tredive Aar, noget over Middelhøjde, anstændig, men simpelt klædt, men med et saa utvungent Udtryk over sig, at det næsten maatte kaldes fornemt og vakte en Formodning om, at han var højere paa Straa, end hans Dragt tydede paa. Udtrykket i hans Ansigt var tankefuldt og tilbageholdent,

Haaret var mørkt, Øjnene ligesaa, og disse funklede, naar han et Øjeblik kom i stærkere Bevægelse, med usædvanlig Glans, men havde ellers det samme tankefulde og rolige Udtryk, som hans Ansigt var præget af. Den lille Landsbys nysgjerrige Beboere havde haft meget travlt med at komme under Vejr med, hvad han hed, og hvad han var, saa vel som med, hvad han havde at bestille i Cumnor, men i ingen af disse Henseender var der kommet noget for Dagen, der kunde tilfredsstille dem. Giles Gosling, der var Stedets Segnefoged og Dronning Elisabeth og den protestantiske Religion trofast hengiven, havde i Begyndelsen været tilbøjelig til at tro, at hans Gæst var en Jesuit eller katolsk Seminarierepræst af den Slags, som Rom og Spanien paa den Tid sendte saa mange af til Bryd for Galgerne i England. Men det var næsten ikke muligt at fastholde saadan en Mistanke over for en Gæst, der voldte saa lidt Ulejlighed, betalte sin Regning saa punktlig og lod til at have i Sinde at opholde sig i længere Tid i „Den sorte Bjørn“.

„Papisterne,“ saaledes ræsonnerede Giles Gosling, „er et karrigt, paaholdende Folkefærd, og var denne Mand Papist, vilde han have søgt Tilhold hos den rige Herremand paa Bessellsley eller hos den gamle Ridder paa Woothan eller i en anden af deres papistiske Huler i Steden for at slaa sig ned i et offentligt Værtshus, som det sømmer sig for en brav Mand og god Kristen. Hertil kommer, at han i Fredags holdt sig til det salte Orefjød med Gulerødder til, skjønt der var saa gode Aal paa Bordet, som der nogen Sinde er fanget i Isis.“

Den brave Giles var derfor overbevist om, at hans Gæst ikke var Papist, og anmodede ham med al sømmelig Høvlighed om at gjøre Besked med en Slurk af det kølige Krus og vise ham den Værelse at deltage i et lille Festmaal, han gav til Værelse for sin Søstersøns Hjemkomst og, som han oprigtig haabede, for hans Forbedring. Den fremmede rystede i Førstningen paa Hovedet, som om han ikke vilde tage imod den høflige Indbydelse, men Værten blev ved at trænge ind paa ham med Forestillinger om, at det gjaldt hans Hus's Værelse, og hvad de brave Folk i Cumnor vilde sige, hvis han viste sig saa uselskabelig.

„Min Anseelse kræver sandt for Dyden, at Folk holder

sig lystige i mit Hus, Herre," sagde han, „og der er onde Tunger nok her i Cumnor — hvor er der ikke det? —, som tager Folk det ilde op, uaar de trækker Hatten ned over Djnene, som om de længtes tilbage til henfarne Tider i Steden for at fryde sig over det frydefulde Solskinsvejr, vor Herre har sendt os i vor ophøjede Herskerinde Elisabeths søde Afsyn — Himlen velsigne og bevare hende længe for os!“

„Hør nu, Hr. Bært," svarede den fremmede, „det kan da ikke være Forræderi, skulde jeg mene, at en Mand er optagen af sine egne Tanker i Skyggen af sin egen Hat. J har levet dobbelt saa længe i Verden som jeg, og J maa vide, at der gives Tanker, som forfølger os imod vor Vilje, og som ikke lader sig jage bort, ved at man siger: gaa jer Vej, nu vil jeg holde mig lystig.“

„Plages Jer Sjæl af saadanne besværlige Tanker," sagde Giles Gosling, „og vil de ikke lade sig jage paa Flugt af godt ærligt Engelsk, saa maa vi have fat i en af Fader Bacons Disciple i Dgford, at han kan mane dem bort med Logik og Hebraisk — eller hvad mener J om at drukne dem i et dejligt rødt Hav af Vin, højstærede Hr. Gjæst? Ja, Herre, tag mig ikke min Frihed ilde op, jeg er en gammel Bært og maa lade Munden løbe. Dette hersens gnavne, melankolske Lune klæder Jer ilde — det passer ikke til et Par blanke Støvler, en flot Hat, en ny Rappe og en fuld Pung — Fanden med det! overlad det til Folk, der gaar med Halmviske om Benene, som maa nøjes med en Filthue paa Hovedet, hvis Bams er saa tynd som Spindelvæv, og i hvis Pung der ikke er saa meget som en Korsshvid, der kan skræmme Melankolien, den Satan, fra at danse i den. Lystig, Herre! eller jeg sværger ved denne gode Drif, at vi bandlyser Jer fra et lystigt Lags Glæder til Melankoliens Taager og Tværhedens Land. Her er nogle brave Fyre, som vil holde sig lystige; lad nu være at skule til dem som Fanden, da han saa' ud over Lincoln!“

„J har Ret, min brave Bært," sagde Gjesten med et tungfindigt Smil, som til Trods for sin Tungfindighed gav hans Ansigt et meget tiltalende Udtryk. „J har Ret, min gemytlige Ven; tungfindige Folk som jeg har ikke Lov til

at forstyrre glade Menneffers Fornøjelse — jeg vil Hjærtensan-
gjærne driffe et Bæger med Eders Gjæster, hellere end jeg
vil have Ord for at være en Tværdriver.“

Med disse Ord rejste han sig og gif hen til Selskabet, som,
da det opmuntredes af Michael Lambournes Exempel og
derhos for største Delen bestod af Folk, der var i højste
Grad oplagte til at benytte Lejligheden til at holde etts
lystigt Gilde paa Værtens Bekostning, allerede havde over-
skredet Maadeholdenhedens Grænser, hvilket man kunde
mærke af den Maade, hvorpaa Michael forhørte sig om sine
gamle Bekjendte i Byen, og af den skraldende Latter, hvor-
med hvert enkelt Svar blev modtaget. Giles Gosling følte
sig selv noget forarget over den støjende Karakter, deres
Lystighed havde antaget, saa meget mere, som han uvil-
kaarlig nærede en vis Respekt for sin ubekjendte Gjæst.
Han blev derfor staaende i nogen Afstand fra Bordet, de
larmende Svirebrødre sad ved, og begyndte at gjøre Und-
skyldninger, fordi de var saa overstadige.

„Naar man hører de Fyre snakke,“ sagde han, „skulde
man tro, at der ikke var én af dem, som ikke var oplært
til Landevejsrøver, og saa kan I dog i Morgen overbevise
Jer om, at de er saa stræbsomme næringsdrivende, som
nogen Sinde har knebet en Tomme paa Maalet eller betalt
en Bøgel med beklippede Kroner paa en Disk. Kjøbmanden der
siddet med Hatten paa Snur og ser ud i Hovedet som en
krøllet Vandhund, Bamsen har han knappet op, Kappens
bærer han paa den ene Skulder, kort sagt, han giver sig
en Mine som en rigtig brovtende Bandit, skjønt han, naar
han staar i sin Bod i Abingdon, er saa pertentlig i sinn
Paaklædning, fra sin flade Hue helt ned til sine blankeste
Sko, som om han var bleven udnævnt til Borgmester. Han
snakker op om at bryde ind i Dyrehaver og plyndre Folklo-
paa Landevejen, saa man skulde tro, at han hver Nat fær-
dedes imellem Hounslow og London, medens han i Virke-
ligheden ligger og sover sødelig i sine Dynner med et Lys
paa den ene Side af sig og en Bibel paa den anden for
at skræmme Spøgelseserne bort.“

„Men Jer Søstersøn, Hr. Vært, denne Michael Lam-
bourne, som er Festens Konge, er han ogsaa saadan en
Skrnyder som de andre?“

„Nu gaar J mig sandelig haardt paa Klingen,“ sagde Bærten. „Min Søstersøn er min Søstersøn, og skjønt han i sin Tid var en fortriolet Stjælm, kan han jo lige saa vel som andre have forbedret sig, ser J. — J skal endelig ikke tro, at alt, hvad jeg nylig sagde om ham, var det rene Evangelium. — Jeg kjendte Fyren hele Tiden og vilde blot plukke Fjerene af ham. — Men sig mig nu, Herre, hvad Navn skal jeg nævne, naar jeg nu forestiller min højtærede Gæst for disse Fyre?“

„Na, J kan kalde mig Tresilian, Hr. Bært,“ svarede den fremmede.

„Tresilian?“ sagde Bærten i Bjørnen. „Det er et agtet Navn — saa kan jeg tænke, at J stammer fra Cornwall, for, som Ordet gaar i det sydlige:

Paa „Pol“ og „Tre“ og „Ben“
kjender man de Cornwall-Mænd.

Skal jeg sige velbaarne Hr. Tresilian fra Cornwall?“

„J skal ikke sige mere, end jeg har betroet Jer, Hr. Bært, saa er J sikker paa, at J ikke siger andet, end hvad sandt er. En Mand kan godt have en af de hæderlige Forstavelse, J nævnte, i sit Navn, og dog være født langt fra St. Michaels Bjærg.“

Bærten drev ikke sin Nysgjerrighed videre, men forestillede Hr. Tresilian for sin Søstersøns Venner, som efter at have hilst paa den fremmede og drukkert paa hans Velgaaende fortsatte den Samtale, de var fordybede i, og som de jævnlig krydrede med en Skaal.

Andet Kapitel.

Lidt efter glædede Mester Goldthred paa Bærtens indtrængende Opfordring og under Gæsternes Jubel Selskabet med følgende Sang:

Blandt alle Fugle i Skov og Krat
 jeg priser den brave Ugle:
 af den har jeg lært at bruge min Nat,
 som det sømmer sig lystige Fugle.
 Naar Solen er gaaet til Hvile i Vest,
 den vælger det Træ, der tykkes den bedst:
 dér tuder den saa sin Aftensang,
 den tuder, om Natten er aldrig saa lang,
 den ænser ej Regn eller Rust eller Blæst —
 og derfor, I lystige Fugle,
 en Staal for den brave Ugle,

Se, Lærken, den er søvsnig og dvast,
 den sætter sig strax til at sove,
 men Uglen den holder sig kvik og rast.
 den Fugl vil jeg prise og love.
 Om Dagen hviler den sig i Mag
 og gjør saa til Gjengjæld Nat til Dag,
 og det er noget, jeg kan forstaa;
 vi, Kammerater, gjør ligesaa;
 Staal! det er rigtig efter min Smag —
 og derfor, I lystige Fugle,
 en Staal for den brave Ugle!

„Den var der Humør i, Gutter,“ sagde Michael, da Kjøbmanden havde endt sin Vise; „det lader dog til, at der endnu er nogen Gemytlighed i jer — men sikken en Dødeliste, I har givet mig over gamle Kammerater, og ved hver af dem havde I et eller andet uhyggeligt at bemærke. Saa Will fra Wallingford, den Skryder, har ogsaa sagt god Nat?“

„Ja, Will døde som en fed Raabuk,“ sagde en af Selfabet. „for gamle Thatcham, Hertugens stærke Skovfoged ved Donnington Slot, stød ham med sin Armbrøst.“

„Ja, han var altid en stor Under af Bildt,“ sagde Michael, „og af et Bæger Rødvin ogsaa — derfor tømmer jeg dette til hans Amindelse. Staal, I Herrer!“

Da denne afdøde Hædersmands Staal var bleven druffet med alle tilbørlige Vædsbevisninger, spurgte Lambourne, hvad der var blevet af Prance fra Padworth.

„Erpederet — gjort udødelig for ti Mar siden,“ sagde Kjøbmanden. „Hvad skal man sige — Slottet i Oxford, Fatter Thong og for 10 Pence Reb.“

„Hvad for noget, har de hængt stakkels Prance saa højt og tørt? Det kom der ud af hans Lyst til Maane-

skinsture — en Staal til hans Amindelse, 3 Herrer — alle lystige Fyre holder af Maanestkin. Hvad er der blevet af Hal med Fjeren — ham, der boedeovre ved Datterden og gik med den lange Fjer i Hatten — jeg husker ikke, hvad vi kaldte ham?”

„Na, Hal Hampesfrø?” sagde Kjøbmanden. „Jo, 3 husker jo nok, at der var noget af en Kavalér i ham, og at han altid havde Lyst til at blande sig i Statsfager, og saa kom han i Fedtesfadet i Anledning af Historien med Hertugen af Norfolk for et Par Aar siden og maatte rømme Landet med en Arrestordre i Hælene paa sig, og siden har ingen hørt noget til ham.”

„Naa, efter alle de Streger i Regningen kan jeg da spare mig at spørge efter Tony Foster, for naar det er gaaet saadan løs med Strikker, Armbrostpule, Arrestordrer og den Slags Løjeri, saa har Tony næppe kunnet undgaa sin Skæbne.”

„Hvad er det for en Tony Foster, du taler om?” sagde Bærten.

„Jh, ham, de kaldte Tony Brandstok, fordi han kom med Ild til at tænde Latimers og Ridleys Baal med, da Ilden blæste Jack Thongs Fakkell ud, og ingen vilde give ham Ild hverken for gode Ord eller Betaling.”

„Tony Foster lever og har det godt” sagde Bærten. „Men jeg vil raade dig til ikke at kalde ham Tony Brandstok, Søstersøn; du kunde let rende dig en Staver i Livet.”

„Hvad for noget! skammer han sig nu over det?” sagde Lambourne. „Han plejede at gjøre sig til af det og at sige, at han lige saa gjerne saa' en Kætter blive stegt som en Dre.”

„Ja vel, Søstersøn, men se, det var i Dronning Marias Tid,” svarede Bærten, da Tonys Fader var Foged hos Abbeden i Abingdon. Men siden den Tid har Tony giftet sig med et rigtig strængt rettroende Fruentimmer, og nu indestaar jeg dig for, at han er saa god Protestant som den bedste.”

„Og han har faaet et alvorligt Ansigt paa og knejser med Naffen og lader haant om sine gamle Kammerater,” sagde Kjøbmanden.

„Saa tør jeg bande paa, at han er kommen til Vel-

stand," sagde Lambourne, for aldrig saa snart bliver en Mand Velhaver, før han holder sig fra dem, der har deres Benge liggende i andre Folks Lommer."

"Naa da, ja det kan nok være, han er kommen til Velstand," sagde Kjøbmanden. "J husker jo nok Cumnor-Place, den gamle Herregaardovre ved Kirkegaarden?"

"Ja vel, jeg har tre Gange stjaalet Frugt i Haven der — hvad er der med den? Den gamle Abbed plejede jo at holde til der, naar der var Pest eller anden Sygdom i Abingdon."

"Ja, men det er forbi for længe siden," sagde Barten, "og Anthony Foster har Adkomst til den, han har en fornem Herres Tilladelse til at bo der, en Hofmand, som fik Kirkegodsset af Kronen, og dér residerer han og æstimerer ikke en eneste af os fattige Stakler i Cumnor mere, end om han selv var en højsbaaren Riddermand."

"Naa," sagde Kjøbmanden, "det kommer nu ikke udelukkende af, at Tony er stor paa det — der er en smuk Dame med i Spillet, og Tony vil knap lade Dagens Lys skinne paa hende."

"Hvad for noget!" sagde Tressilian, som nu for første Gang blandede sig i Samtalen. "J sagde jo, at denne Foster havde giftet sig med et rettroende Fruentimmer."

"Ja vel, gift blev han, og hun var saa glubst rettroende som nogen, der har spist Kjød i Fasten; hun og Tony levede sammen som Hund og Kat, sagde Folk, men saa døde hun — Fred med hende — og Tony har kun en Stump Datter, saa man antager, at han har i Sinde at gifte sig med det fremmede Fruentimmer, der gaar saa megen Snak om."

"Hvorfor det? — Jeg mener, hvorfor snakker Folk saa meget om hende?" sagde Tressilian.

"Na, jeg ved ikke," svarede Barten. "Maaske, fordi Folk siger, at hun er saa smuk som en Engel, og ingen ved, hvor hun er kommen fra, og alle er opsatte paa at faa at vide, hvorfor hun bliver holdt saa strængt indespærret. Jeg for mit Vedkommeude har aldrig set hende — men det har nok J, saa vidt jeg ved, Mester Goldthred?"

"Det har jeg, gamle Gut," sagde Kjøbmanden. "Ser J, jeg var ridende hertil fra Abingdon, og saa kom jeg

forbi det østre Karnapvindue paa den gamle Herregaard, det, hvor alle de gamle Helgener og Historier og alt saadant noget er malet — jeg holdt mig nemlig ikke til den slagne Landevej, men red igjennem Parken, for Baglaagen stod aaben, og saa tænkte jeg, at jeg nok paa gammelt Kammeratsskabs Regning kunde have Lov til at skyde Gjenvej imellem Træerne baade for Skyggens Skyld, for det var temmelig varmt i Vejret, og for at slippe for Støv, for jeg havde min ferstjenfarvede Vams paa, den, der er udsmyet med Guldbrofade."

"Ja, og du havde nok Lyft til at lade den Vams stikke en smuk Dame i Øjnene," sagde Michael Lambourne. "Na, din Skjælm, du lægger nok aldrig dine gamle Kunstler af!"

"Nej, det var slet ikke Meningen — slet ikke," sagde Kjøbmanden med et polist Smil, "aldeles ikke — det var ren Nysgjerrighed, ser du, og saa en Smule Medlidenhed — for den stakkels Dame ser ikke andet fra Morgen til Aften end Tony Foster med hans skulende sorte Djenbryn, hans Tyrehoved og hans krumme Ben."

"Og saa vilde du saa gjerne vise hende en pæn Krop i Silkevams — et Par Ben med Korduans Støvler paa og af Façon som en lavbenet Hønes, samt et rundt, smilende, ulasteligt Ansigt under en Fløjels Hue med tyrkiske Fjer og forgylt Spænde? Haha, du gemytlige Svend af en Kræmmer, Folk, der har gode Barer, holder nok af at vise dem frem. Na, J Herrer, lad nu ikke Bægerne staa og drive — en Skaal for lange Sporer og korte Støvler, for fulde Huer og tomme Hoveder!"

"Nu er du jo misundelig paa mig, Mife," sagde Goldthred, "og saa var Lykken mig dog ikke gunstigere, end at det samme kunde være hændet dig eller enhver anden."

"Fanden fare i dig for din Uforskammethed!" sagde Lambourne. "Du vil da ikke sammenligne dit Buddingefjæs og dine forlorne Manerer med en Kavalers og Soldats?"

"Tillad mig, højtærede," sagde Tressilian, "at anmode Jer om ikke at afbryde den brave Borger. Jeg synes, han fortæller fortræffelig. Jeg kunde høre paa ham lige til Midnat."

„J gjør mere Bæsen af mig, end jeg fortjener,“ sagde Mester Goldthred: „men fiden det fornøjer Jer, højtærede Hr. Tressilian, skal jeg gaa videre til Trods for alle denne drabelige Krigsmands Spotteglofer og Stikpiller — det kunde hændte, at han har faaet flere Knubs end Kroner i Nederlandene. — Na, Herre, medens jeg saa rider forbi det store malede Vindue med Tømmerne hængende løse om Halsen paa min Hest — jeg lod den gaa i Skridt dels af Magelighed, og dels for at jeg kunde have mere Ro til at se mig om —, saa hører jeg, at Vinduesgitteret bliver luffet op, og jeg vil aldrig være ærlig, Herre, om der ikke stod saa dejligt et Fruentimmer, som jeg nogen Sinde har set for mine Dine, og jeg mener dog, at jeg har set lige saa mange smukke Piger og set paa dem med lige saa megen Forstand som andre Folk.“

„Hvordan saa' hun ud, Herre?“ sagde Tressilian.

„Na, Herre,“ svarede Mester Goldthred, „hun var klædt som en rigtig fornem Dame, forsikrer jeg Jer — rigtig fine og nydelige Klæder, som Dronningen selv godt kunde have baaret, for hun havde et Forstykke paa med Liv og Ermer af ingefærfarvet Atlast, som jeg vil anslaa til nogle og tredive Shillings Alenen, og det var foret med mørkerødt Taft og besat og kantet med to brede Border af Guld og Sølv. Og hendes Hat, Herre, var virkelig noget af det smagfuldeste, jeg har set her paa Egnen — den var af gult Taft, baldyret med Skorpioner af venetiansk Guldfiligran, og Skyggen var kantet med en Guldfrynse — jeg forsikrer Jer, Herre, det var udmærket fundet paa, aldeles uforligneligt. Hvad hendes Skjorter angaar, saa var de af det gammeldags Snit.“

„Jeg spurgte ikke om hendes Paaflædning,“ sagde Tressilian, som under denne Beskrivelse havde røbet en vis Utaalmodighed, „men om hendes Udseende — hvad Kulør hendes Haar havde, hvordan hendes Ansigtstræk var.“

„Ja, se, hvad hendes Udseende angaar,“ svarede Kjøbmanden, „saa er jeg ikke saa aldeles sikker i min Sag, men det lagde jeg Mærke til, at Skaftet paa hendes Vifte var af Elfenben og mærkelig indlagt, og hvad hendes Haar angaar, saa skal jeg ikke kunne sige, hvad Kulør det havde,

men jeg indestaar for, at hun havde et gulddindvirket grønt Silkenet over det."

"Det er en Hukommelse, der er en Kræmmer værdig," sagde Lambourne. "Herren spørger ham om Damens Skjønhed, og saa snakker han om hendes smukke Klæder."

"Jeg skal sige dig," sagde Kjøbmanden noget forvirret, "jeg havde knapt Tid til at se paa hende, for ligesom jeg vilde til at sige Goddag til hende og til den Ende havde lagt mit Ansigt i Folder til et Smil . . ."

"Ligesom en Abekat, der griner til en Kastanie," sagde Michael Lambourne.

" . . . kom pludselig," vedblev Goldthred uden at ænse denne Afbrydelse, "Tony Foster med en Knippel i Haanden . . ."

"Og slog Hovedet i Stykker paa dig for din Uforskammethed, vil jeg haabe," sagde hans Vært.

"Det er lettere sagt end gjort," svarede Goldthred opbragt. "Nej, nej — der blev ingen Hoveder flaaet i Stykker — han svang ganske vist sin Knippel og snakkede noget om at flaa til og spurgte, hvorfor jeg ikke holdt mig paa Landevejen, og saadant noget, og jeg havde ogsaa givet ham en ordentlig en paa Stallen for hans Ulejlighed, naar Damen ikke havde været, men hun kunde jo let have faaet et Tilfælde."

"Du maa skamme dig, du fejge Træl!" sagde Lambourne. "Har man nogen Sinde hørt, at en fjæk Riddersmand har tænkt paa Damens Forstrækkelse, naar han gav sig til at flaa løs paa en Ræmpe eller en Drage eller en Troldmand i hendes Paasyn og for at befri hende? Men hvad kan det nytte at snakke om Drager til dig, som lader dig jage paa Flugt af en Guldsmed. Der lod du en udmærket Lejlighed gaa fra dig."

"Saa grib du den selv, din Skryder," svarede Goldthred. "Det fortryllede Slot og Dragen og Damen er der endnu, ganske til din Tjeneste, i Fald du tør give dig i Kast med dem."

"Ja, det er jeg med til, naar J giver en Bægl Sekt," sagde Soldaten. "Eller tør lidt — jeg er ynkkelig blank for Linned — vil J vove et Stykke hollandsk Lærred imod disse fem Guldstykker paa, at jeg ikke tør gaa op paa Herre-

gaarden i Morgen og tvinge Tony Foster til at forestille mig for sin smukke Gæst?"

„Jeg tager imod dit Væddemaal," sagde Kjøbmanden, „og om du saa er saa fræk som Satan selv, tror jeg dog, at jeg vinder fra dig denne Gang. Vor Vært skal tage Indsatsen i Forvaring — jeg stiller Guldstykker som Sikkerhed, til jeg kan sende Lærredet."

„Jeg vil ikke have noget med den Historie at bestille," sagde Gosling. „Drik du din Vin i Fred og Ro, Frænde, og indlad dig ikke paa saadanne Vædestykker. Jeg indestaar dig for, at Hr. Foster har Magt nok til at faa dig sat i Brummen paa Slottet i Orford eller til at lade dine Ben stifte Bekjendtskab med Byens Blok."

„Det vilde blot være en Fornøjelse af gammelt Bekjendtskab, for Mises Skanker og Byens Blok har været sammen før," sagde Kjøbmanden. „Men han faar ikke Lov til at knibe ud fra sit Væddemaal, saa skal han i alt Fald give Angerkjøb."

„Angerkjøb?" sagde Lambourne. „Ikke paa nogen Maade. Jeg bryder mig ikke mere om Tony Fosters Brede end om en tom Urtebælg, og jeg vil ved St. Georg besøge hans Dulcinea, enten han synes om det eller ej."

„Jeg vil med Fornøjelse betale Halvdelen af Jer Indsats, Herre," sagde Tressilian, „hvis jeg maa faa Lov til at være med paa det Vventyr."

„Hvad Fornøjelse kan I have af det, Herre?" sagde Lambourne.

„Ikke anden end den, jeg kan have af at være Vidne til den Snildhed og Tapperhed, I søger Jer op med," svarede Tressilian. „Jeg er en rejsende, der søger mærkelige Sammenstød og usædvanlige Tildragelser, ligesom de gamle Riddere søgte Vventyr og Krigsbedrifter."

„Ja, kan det mere Jer at se en Lax bide paa Krogen," sagde Lambourne, „saa vær's god; jeg er lige glad, hvor mange Vidner jeg har. Og nu tømmer jeg mit Bæger paa et heldigt Udfald af min Expedition, og den, som ikke drikker den Staal med, er en Slyngel, og ham hugger jeg Benene af ved Strømpebaandene!"

Den Slurk, Michael Lambourne tog ved denne Lejlighed, havde haft saa mange Forgængere, at hans Fornuft valledede

paa sin Trone. Han udstødte et Par usammenhængende Forhandelser over Kjøbmanden, der var fornuftig nok til at vægre sig ved at drikke en Skaal, der gik ud paa, at han maatte tabe sit Bæddemaal."

"Vil du kives med mig?" sagde Lambourne. "Din Slubbert, som ikke har mere Hjerne end en Duffe uredt Silke! Jeg skal, Gud døde mig, hugge dig i Smaastumper, saa du ikke fylder mere end halvtredsfindstøve Allen Galloner!"

Men idet Michael Lambourne vilde drage sit Sværd for at fuldbyrde dette drabelige Forsæt, blev han greben af Kjældermesteren og Overtjeneren og baaren ind paa sit Kammer for at sove Rusen ud.

Selskabet brød nu op og sagde Farvel, hvilket Værtten var gladere ved end somme af Gæsterne, som ikke havde Lust til at gaa fra de gode Drikkevarer, saa længe det paa nogen Maade var muligt at blive siddende ved dem, saa meget mere, som de ikke kostede dem noget. De var nu imidlertid nøbte til at gaa, og det gjorde de da omsider ogsaa, og Gosling og Tresilian blev alene tilbage i Skjænkstuen.

"Jeg kan min Sanden ikke begribe," sagde Værtten, "hvad Fornøjelse vore fornemme Herrer kan have af at sætte Penge over Styr paa et Gæstebud og spille Vært uden at komme med Regningen. Det er noget, jeg sjælden giver mig af med, og hver Gang jeg gjør det, stærer det mig ved St. Julian over al Maade i Hjærtet. Hvert af disse tomme Kruse, som min Søstersøn og hans drufne Kammerater har stuffet ud, burde en Mand af mit Fag have tjent noget paa, og nu maa jeg føre dem til Bogs som rent, stærk Tab. Jeg kan slet ikke begribe, hvad Fornøjelse der er ved Brøvl og Spektakel, drufne Folks tosfede Indfald og Skjænderier, Gemenheder og Gudsbespottelser og saa fremdeles, naar man sætter Penge til i Steden for at tjene ved det. Og dog er man et skjønt Guds sat over Styr paa saadant ørkesløst Væsen, hvilket i høj Grad bidrager til Værtshusholdernes Ødelæggelse, for hvem Fanden tror I vil give Penge ud for Drikkevarer i den sorte Bjørn, naar han kan saa dem gratis hos vore Adelsmænd eller Herremænd?"

Tresilian skjønnede, at Vinen endogsaa havde gjort sin Virkning paa Værtens øvede Hjerne, hvilket han især sluttede

af hans Udfald imod Druffenstab. Da han selv omhyggelig havde afholdt sig fra at drikke, vilde han benytte Goslings aabenhjærtige Stemning til at aflukke ham yderligere Oplysninger om Anthony Foster og den Dame, Kjøbmanden havde set paa Herregaarden, men hans Spørgsmaal i saa Henseende gav kun Værten Anledning til en ny Prædiken imod det smukke Kjøns Træskhed, i hvilken han kjørte op med hele Salomons Visdom til Støtte for sin egen. Til sidst henvendte han sine Formaninger, som han blandede med mange Stjænd, til sine Kjældersvende og Oprartere, der var i Færd med at tage Levningerne fra Gæstebudet af Bordet og rydde op i Værelset, og da han saa vilde oplyse sit Foredrag med et Exempel og vise dem, hvorledes man bar sig ad med slikt i Vinhuset „Tre Traner“, som paa den Tid var det anseelige Værtshus i London, kom han saa uheldig derfra, at han tabte en Balle og slog en halv Snæs Glas i Stykker. Dette Uheld bragte ham for saa vidt til sig selv igjen, at han gik i Seng, sov sødelig og vaagnede som et nyt Menneske næste Morgen.

Tredje Kapitel.

„Naa, hvordan har Jer Frænde det, Hr. Vært?“ sagde Tressilian, da Giles Gosling traadte ind i Stjænkestuen Morgenen efter det i forrige Kapitel skildrede Gilde. „Er han rask og staar han ved sit Bæddemaal?“

„Kun alt for rask, Herre; han stod op for to Timer siden og har allerede været henne at se til nogle af de Smuthuller, hvor hans gamle Kammerater holder til; han er lige kommen hjem, og nu sidder han og spiser Frokost — nylagte Æg med Muskatvin til. Og hvad hans Bæddemaal angaar, saa raader jeg Jer som Jer Ben til ikke at blande Jer i det eller i noget som helst af, hvad Mike tager sig for. Derimod vil jeg foreslaa Jer at tage en varm Frokost, for Exempel Kraftsuppe, for at saa Maven i Orden;

lad J min Søstersøn og Mester Goldthred vrøble saa meget om deres Bæddemaal, som dem lyster."

"Jeg synes, det lader til, Hr. Bært," sagde Tresilian, "at J ikke rigtig ved, hvad J skal sige om Jer Frænde, og at J hverken kan rose eller laste ham uden at gjøre Vold paa Jer Samvittighed."

"Det er et sandt Ord, Hr. Tresilian," svarede Giles Gosling. "Paa den ene Side staar Familiefølelsen og klynker i det ene Øre paa mig: „Giles, Giles, hvorfor vil du skille din kjædelige Søstersøn ved hans gode Navn og Rygte? Vil du sværte din Søstersøn, Giles Gosling? Vil du befudle din egen Nede, vanære dit eget Kjød og Blod?" Men saa kommer Retfærdigheden paa den anden Side og siger: „Her er saa brav en Gæst som nogen, der nogen Sinde har sat sine Ben i den gemyttlige sorte Bjørn, en Mand der aldrig har gjort Udsættelser paa Regningen — ja, det siger jeg Jer lige op i Eders aabne Øjne, at J aldrig har gjort, Hr. Tresilian, men det er ikke for det, for J har da heller ikke haft Grund dertil — en Mand, som, saa vidt jeg kan skjønne, ikke ved, hvorfor han kommer, eller hvornaar han tager herfra igjen; vil nu du, som er Kromand og har betalt Skatter og Afgifter her i Cumnor i tredive Aar, og som for Tiden er Sognefoged, vil du nu rolig se paa, at denne Perle af en Gæst, henne udmærkede Mand, som, om det maa være mig tilladt at udtrykke mig saaledes, overgaar andre rejsende lige saa meget, som et Stob med sex Baand om overgaar almindelige Trækruse, at han falder i din Søstersøns Garn, skjønt det er vitterligt, at bemeldte Søstersøn er en Stryder og fortvovlet Karl, der baade spiller og doubler, et Menneſte, der er Doktor i alle de syv Dødsfynders Videnskab, hvis nogen nogen Sinde har taget Graden i den? — Nej, sandt for Herren om jeg gjør! Jeg kunde se igjennem Fingre med, at han fangede saadan en lille Sommerfugl som Goldthred, men J, min højtærede Gæst, skal lade Jer raade og advare, hvis J vil lyde Jer ærlige Bært".

"Naa, Hr. Bært, Jert Raad skal ikke være spildt," svarede Tresilian. "Min Del i Bæddemaaliet maa jeg imidlertid staa ved, da jeg en Gang har givet mit Ord. Men J kan godt staa mig bi med Eders Raad endda — sig mig

for Exempel, hvad er denne Foster for et Menneſte, og hvorfor er han ſaa hemmeligſhedsfuld med Hensyn til ſin kvindelige Huſfælle?"

"Jeg kan min Tro ikke ſige Jer ſtort mere, end J fik at vide i Aftes," ſvarede Goſling. "Han var en af Dronning Marias Papifter, og nu er han en af Dronning Eliſabeths Proteſtanter. Han hørte til Abbeden i Abbingdonſ Slæng, og nu ſidder han ſom Herre paa Herregaarden. Og frem for alt, før var han fattig, nu er han rig. Folk ſnakker om, at der er nogle hemmelige Bærelſer paa det gamle, forfaldne Herrefæde, ſom han har ladet udſtaffere ſaa prægtig, at Dronningen ſelv — Gud velſigne hende! — kunde være tjent med dem. Nogle tror, at han har fundet en Skat i Haven, andre mener, at han har ſolgt ſig til Djævelen for Penge, og atter andre ſiger, at han har ſnydt Abbeden for Kirkens Sølvtøj, ſom blev gjemt paa Herregaarden i Reformationens Tid. Rig er han nu under alle Omſtændigheder, og kun vor Herre og hans Samvittighed og ſaa maatte Djævelen med ved, hvordan han er blevet det. Han er ogſaa en Tværdriver og har afbrudt al Omgang med Egnens Folk, ſom om han enten havde en eller anden ſælſom Hemmelighed at forvare, eller ſom om han anſer ſig for at være gjort af et andet Stof end vi andre. Jeg anſer det for rimeligt, at min Frænde og han kommer i Klammeri, hvis Wiſe paanøder ham ſit Bekjendtkab, og det gjør mig ondt, at J, højtærede Hr. Treſſilian, ſtadig tænker paa at følge med min Søſterſøn."

Treſſilian ſvarede atter, at han nok ſkulde gaa meget forſigtig til Værks, og at Værtens ikke ſkulde være bange for ham, kort ſagt, han gav ham alle de Forſikringer, ſom Folk plejer at komme med for at afbøde deres Venners Raad, naar de har ſat ſig for at indlade ſig paa et letſindigt Foretagende.

Den rejsſende tog imidlertid imod Værtens Indbydelse og var lige bleven færdig med den fortræffelige Frokoſt, der blev ſat frem for ham og Goſling af den ſkjønne Cicely, Skjænkeſtuens Skjønhed, da Helten fra den foregaaende Aften, Michael Lambourne, traadte ind. Han havde aabenbart anvendt en Del Omhu paa ſit Toilette, thi han havde andre Klæder paa end dem, han havde baaret paa Rejſen,

og de var af nyeste Snit og aabenbart omhyggelig bereg-
nede paa at vise hans Person i det fordelagtigst mulige Lys.

„Det var min Tro en fugtig Aften, I skaffede os,
Morbroder,“ sagde Lapsen, „og jeg synes nok, at Morgen-
stunden er noget tørladen. Jeg skal med Fornøjelse gjøre
Jer Bæsed i et Bæger Spanst. — — Hvad for noget,
der har vi jo mit smukke Søstendebarn, Cicely! At ja, du
laa i Buggen, da jeg rejste min Vej, og nu staar du der
med Fløjels Liv paa og er saa fix en Pige som nogen,
Solen skinner paa her i England. Du kjendes vel nok ved
Slægt og Venner, Cicely — kom her hen, mit Barn, og
lad mig kysse dig og give dig min Velsignelse.“

„Bryd Jer blot ikke om Cicely, Søstersøn,“ sagde
Giles Gosling, „lad I hende skjøtte sig selv i Guds Navn,
for vel var din Moder hendes Fæder, men det er dog ikke
værdt, at det bliver for hedt imellem jer.“

„Hvad for noget, Morbroder,“ sagde Lambourne, „tror
I, jeg er en Hedning, der vil gjøre nogen af min egen
Familie Fortræd?“

„Jeg taler slet ikke om at gjøre Fortræd, Mike,“ sagde
hans Onkel, „jeg er blot forsigtig. Du er rigtignok saa
straalende som en Slange, naar den kryber ud af sin gamle
Ham om Foraaret, men det er lige meget, mit Paradis
slipper du ikke ind i. Jeg skal nok passe paa min Eva,
Mike, det kan du stole paa. — Men hvor du er fin, Knægt!
Naar man ser dig ved Siden af Hr. Tresilian, skulde man
tro, at det var dig, der var Kavaleren, og ham, der var
Kjældersvenden.“

„Nej, Morbroder,“ sagde Lambourne, „for at sige det
maatte man have faaet en Landsbyopdragelse som du og
ikke have bedre Forstand. Det siger jeg ligefrem, og det
maa alle og enhver gjerne høre: der er noget ved virkelig
Fornemhed, som ikke ret mange tilegner sig, naar de ikke er
fødte og baarne til Faget. Jeg ved ikke, hvori det stikker,
men skjønt jeg kan trine lige saa frejdig ind i en Krostue,
skjælde Opvarterne lige saa højrøstet ud, tage mig lige saa
højt et Bæger, bande lige saa ugudelig og smide mine
Guldstykker lige saa flot væk som nogen Mand med klirrende
Sporer og hvide Tjer i Hatten — jeg vil lade mig hænge,
om jeg nogen Sinde kan faa det rigtige Greb paa at være

fornem, skjønt jeg har øvet mig derpaa de hundrede Gange. Bærten sætter mig altid nederst ved Bordet og lægger sidst for til mig, og Dpvarteren siger: „Kommer strax, min Ven,“ uden nogen som helst Urbødighed eller Titulatur. Men Ganden med det, det kan være lige meget, det bryder jeg mig ikke en sur Sild om. Jeg har Levemaade nok til at spille Tony Brandstok det Puds, jeg har for, og mere behøver jeg ikke for Tiden.“

„J bliver altsaa ved Fert Forsæt, at besøge Jer gamle Bekjendt?“ sagde Tressilian til Lykkeridderen.

„Ja vel, Herre,“ svarede Lambourne; „naar Indsatsen er gjort, maa Spillet spilles, den Regel gjælder overalt i denne Verden. Men hvis min Hufommelse ikke slaar fejl — for jeg dyppede den nok egentlig lovlig dybt i Sektfadet —, saa tog J nok ogsaa en Part i Bæddemaalet.“

„Jeg agter at følge med Jer paa Fert Veventyr,“ sagde Tressilian, „hvis J vil være saa venlig at give mig Lov dertil. Jeg har givet vor ærede Bært min Part af Indsatsen i Forvaring.“

„Det har han,“ sagde Giles Gosling, „og det saa gode Harrynobler, som nogen brav Fyr har omsat i Sekt. Naa, saa til Lykke med Foretagendet da, siden J endelig vil i Lag med Tony Foster. Men J gjør sandt for Dyden bedst i at tage Jer en Slurk endnu, før J gaar, for J vil faa en temmelig tør Modtagelse paa Herregaarden. Og kommer J i nogen Fare, saa vogt Jer vel for at trække fra Læderet, men send Bud efter mig, Sognefoged Giles Gosling; det kunde maaske endda være, at jeg var Mand for at komme til rette med Tony Foster, hvor fry han end er paa det.“

Søstersønnen efterkom pligtstyldigst sin Morbroders Opfordring og tog sig et nyt vældigt Drag af Kruset, idet han bemærkede, at hans Hoved aldrig stod ham saa godt bi, som naar han havde vasket sine Tindinger med en ordentlig Morgenslurk; og saa fulgtes de ad hen ad Anthony Fosters Herresæde til.

Landsbyen Cumnor ligger smukt paa et Bakkedrag, og i en Park, der stødte lige op til den, laa den gamle Herregaard, som paa den Tid beboedes af Anthony Foster, og hvis Ruiner maaske endnu er til. Parken var den Gang rig paa store Træer, især paa gamle, mægtige Ege, der strakte

deres Kæmpearme ud over den høje Mur, som omgav Ejendommen og gav den et melankolsk, afspærret og klosterligt Præg. Man kom ind i Parken ad en gammeldags Port i Idermuren med to vældige Egetræs Fløje, tæt beslagne med Søm, ligesom en gammel Byport.

„Nu sidder vi net i det,“ sagde Michael Lambourne, da han saa' Porten, „i Fald Fyrens mistænksomme Sind formener os at komme ind, og det kan være rimeligt nok, hvis det Besøg, denne usle Kræmmerhjæl har aflagt paa hans Enemærker, har skræmmet ham. Nej,“ vedblev han, idet han skubbede til den vældige Port og mærkede, at den gav efter, „Porten er aaben og indbyder os til at trine indenfor, og nu er vi inde paa de forbudne Enemærker uden at have stødt paa andre Hindringer end den Smule Modstand, en svær Egetræs Port gjør, idet den drejer sig paa sine Hængsler.“

De stod nu i en Allé, der overstyngedes af gamle Træer som dem, vi nys omtalte; den havde i sin Tid været indhegnet af høje Hækker af Tax og Kristtorn, men disse var ikke bleven klippede i mange Aar; de var løbne i Vejret og bleven til store Buske eller rettere sagt smaa Træer og spærrede nu med deres mørke og triste Grene den Gang, de i sin Tid havde skjærmet. Alleen selv var overgroet med Græs, og paa et Par Steder laa der Bunker af Kvas, som var kappet af fældede Træer og stablet op her for at tørres. Stive Gange og Alleer, som hist og her skar Hovedalleen, ipærredes ligeledes af Bunker af Kvas og Brænde og paa andre Steder af Underskov og Tjørnekvat. Og ikke nok med den almindelige Følelse af Udelæggelsens Bederstyggelighed, som det i saa høj Grad vækker, naar man ser Bidnesbyrd om Menneskeflid hærjes og tilintetgjøres af Forsømmelighed, og Spor af Samfundsliv lidt efter lidt udslettes af et overmægtigt Planteliv: Stedet gjorde som Følge af Trærnes Størrelse og deres Kroners Omfang et Indtryk af Skummelhed, der fremkaldte en tilsvarende Stemning hos dem, der færdedes paa det. Selv Michael Lambourne fik en Følelse deraf, skjønt han ellers ikke plejede at være modtagelig for andre Indtryk end dem, der umiddelbart berørte hans Lidenskaber.

„Her er jo saa mørkt i denne Skov som i et Albesvælg.“

sagde han til Tressilian, medens de langsomt vandrede op ad den øde Allé, hvor de hvert Øjeblik havde ondt ved at bane sig Vej — de havde lige faaet den gamle Hovedbygning i Sigte med dens klosteragtige Façade, dens søjleprydede Vinduer, dens Teglstensmure, der var overgroede med Vedbend og Slynngplanter, og dens snoede, med flodset Stenhuggerarbejde prydede Skorstene. „Men det er for Resten meget fornøstigt af Foster,“ vedblev Lambourne, „for naar han ikke holder af Gæster, kan han ikke gjøre bedre end at holde det hele i saadan Stand, at faa eller ingen føler sig fristet til at trænge ind paa hans Enemærker. Men var han den samme Anthony, som jeg i sin Tid har kjendt, saa var disse svære Egetræer for længe siden bleven afhændede til en eller anden skikkelig Tømmerhandler, og der vilde have været lysere her i Parken ved Midnat, end her nu er ved Middagstid, og saa vilde Foster have spillet Pengene, han fik for alt det Tømmer, bort i en eller anden hyggelig Hule i Whitefriars.“

„Var han da saadan en Ødeland?“ spurgte Tressilian.

„Han var ligesom alle vi andre,“ svarede Lambourne, „hverken nogen Helgen eller økonomisk anlagt. Men hvad jeg mindst kunde lide hos Tony, var, at han helst vilde more sig alene og, som man siger, brummede over hver en Draabe Vand, der løb hans egen Mølle forbi. Jeg har set ham tomme saadanne Kruse med Vin i Enrum, som jeg ikke havde turdet binde an med i Selskab med den drevneste Svirebroder i Berkshire — det og saa nogen Gang til Overtro, som laa ham i Blodet, gjorde ham uværdig til en brav Karls Dmgang. Og nu har han gravet sig ned her i en Hule, der rigtig passer for saadan en snu Ræv som ham.“

„Men sig mig en Gang, Hr. Lambourne,“ sagde Tressilian, „siden Jer gamle Kammerats Sind stemmer saa lidet overens med Jert eget, hvorfor er J da saa opsat paa at fony Bekjendtskabet med ham?“

„Sig mig saa til Gjengjæld, Hr. Tressilian, hvorfor J har været saa opsat paa at komme med,“ svarede Lambourne.

„Det sagde jeg Jer jo allerede, da jeg bad, om jeg maatte være med i Bæddemaalet,“ sagde Tressilian, — „flet og ret Nysgjerrighed.“

Ja, se, der har vi det!“ sagde Lambourne. „Der kan

man se hvordan J dannede og belevne Kavalerer behandler os, som lever af vore gode Hoveder! Havde jeg svaret Jer, at det var slet og ret Nysgjerrighed, der drev mig til at besøge min gamle Kammerat Anthony Foster, saa tør jeg indestaa for, at J havde holdt det for en Udflugt, et Aneb, der hørte til min Haandtering. Men jeg antager, at ethvert Svar kan være lige godt for mit Bedkommende."

"Og hvorfor skulde ikke slet og ret Nysgjerrighed kunne være Grund nok for mig til at gaa med Jer?" sagde Tresilian.

"Na, gaa væk, Herre," sagde Lambourne. "J stikker ikke saa let mig Blaar i Djnene, som J tror, for jeg har levet alt for længe blandt vor Tids gode Hoveder, til at jeg skulde tage Avner for Korn. J er en født og baaren Kavalér — det ser man af hele Jer Maade at være paa — J er en dannet Mand og har et godt Ry paa Jer, det mærker man paa Jert Væsen, og det siger min Morbroder ogsaa, og saa giver J Jer i Kast med saadan en forfløjten Person, som jeg har Ord for at være, og skjønt J ved, at jeg er saadan en Fyr, følger J med mig hen til en Mand, som J slet ikke kjenner — og det blot af Nysgjerrighed — jo, det skal jeg love for! Nej, blev det Paaskud lagt ordentlig paa Vægtstaaalen, vilde det nok vise sig, at det vejede nogle Unzer for lidt."

"Selv om Jer Mistanke var grundet," sagde Tresilian, "har J ikke vist mig nogen Fortrolighed, der kunde opfordre mig til at skjænke Jer min."

"Na, er der ikke andet i Bejen," sagde Lambourne, "saa lægger jeg Kortene paa Bordet. Saa længe disse Guldstykker holder ud," vedblev han, idet han tog sin Pung frem, kastede den i Vejret og greb den, "vil jeg more mig for dem, og naar de slipper op, maa jeg have flere. Se, hvis nu denne hemmelighedsfulde Dame her paa Gaarden — denne Tony Brandstofs fagre Dulcinea — er saadant et udmærket Fruentimmer, som Folk siger, saa er der jo Mulighed for, at hun kan hjælpe mig med at destillere mine Guldstykker til Smaapenge, og hvis Anthony er saadan en rig Knark, som han har Ord for, saa kunde det jo være, at han blev de vises Sten for mig og forvandlede mine Smaapenge til Guldstykker igjen."

„Det er virkelig en fornøjelig Plan,“ sagde Tressilian, „men jeg indser ikke, hvad Udsigt I har til at faa den realiseret.“

„Det gaar ikke i Dag og maaske heller ikke i Morgen,“ svarede Lambourne. „Jeg venter ikke at fange den gamle Gedde, før end jeg har faaet mine Maddinger lagt ordentlig ud. Men jeg ved en Del mere om hans Sager i Dag, end jeg vidste i Aftes, og jeg agter at bruge min Biden saadan, at han skal komme til at tro, at jeg ved mere, end jeg ved. — Nej, havde jeg ikke ventet mig Fornøjelse eller Fordel af det eller begge Dele, havde jeg ikke sat mine Ben her, det kan jeg forsikre Jer, for jeg mener ikke, at vort Besøg her er uden Fare. Men nu er vi her og maa se at faa det mest mulige ud af det“

Medens han sagde dette, var de komne ind i en stor Frugthave, der omgav Huset paa de to Sider. Træerne var aabenbart fuldstændig overladte til sig selv, vrede, som de vilde, og var overgroede med Mos; de, der i sin Tid havde været behandlede som Espaliertræer, vrede nu atter paa deres naturlige Maade og havde antaget besynderlige Former, idet de til Dels havde bevaret det kunstige Sping, man fra først af havde givet dem. Den Del af Jordstrøket, der i sin Tid havde været udlagt til Blomsterbede, havde ligeledes for det meste faaet Lov til at ligge hen for Gud og koldt Vand, med Undtagelse af nogle enkelte Pletter, hvor der var gravet og faaet almindelige Koffenurter. Nogle Billedstøtter, der havde prydet Haven i dens Velmagtsdage, var nu styrtede ned fra deres Fodstykker og slagne i Stumper og Stykker, og et stort Lusthus med en klodset Sten-Façade, der havde smykket med Stenhuggerarbejde, forestillende Samfundslevned og Bedrifter, var i samme forfaldne Tilstand. Da de var komne igennem denne slumrende Have og kun var nogle faa Skridt fra Husets Dør, holdt Lambourne op at snakke, hvilket var Tressilian meget kjærkomment, da det fik ham til at gjengælde eller gjøre Bemærkninger i Anledning af den aabenhjærtige Tilstaaelse, hans Ledsager havde aflagt angaaende de Hensyn og Planer, der havde drevet ham der hen. Lambourne bankede rask og kjæft paa den svære Dør, idet han samtidig ytrede, at han havde set Jængsler med mindre solide Døre. Først efter at de havde

banket flere Gange paa, blev en lille firkantet, med Jærnstænger vel forstanset Laage i Døren luffet op, og en gammel gnaven Tjener kigede ud paa dem og spurgte, hvad de vilde.

„Vi vil øjeblikkelig tale med Hr. Fosters i Anledning af yderst vigtige Statsanliggender,“ svarede Lambourne.

„Det skal J have ondt ved at staa ved, synes jeg,“ hvistede Tressilian til sin Ledfager, da Tjeneren var gaaet for at bringe sin Herre den Bæst.

„Na Snak!“ svarede Lykkeridderen. „Ingen Soldat vilde gaa paa, hvis han bestandig skulde tænke paa, hvornaar og hvordan han skulde slippe tilbage igjen. Lad os blot komme ind, saa gaar det nok alt sammen.“

Lidt efter kom Tjeneren igjen, skød forsigtig baade Slaaer og Stænger til Side og aabnede Døren, som førte ind til en Hvalving, hvorfra de kom ind i en firkantet Gaard med Bygninger paa alle Sider. Lige over for Hvalvingen var der en anden Dør, som Tjeneren aabnede paa samme Maade, og saa førte han dem ind i et Værelse med meget faa Møbler, alle i høj Grad klodsede og gammeldags. Vinduene var høje og brede og naaede næsten helt op til det sorte Egetræs Loft; de, der vendte ud til Gaarden, formørkedes af de høje Bygninger, der omgav denne, og da Sprosserne var svære Søjler af massivt Murværk, og Ruderne var tæt bemalede med religiøse Sindbilleder og Dptrin fra Bibelhistorien, kom der kun lidet Lys ind ad dem i Forhold til deres Størrelse, og det, der slap ind, gav de fulørte Ruder et mørkt og stummelt Skjær.

Tressilian og hans Ledfager havde Tid nok til at lægge Mærke til alt dette, thi de maatte vente en Stund, før Husets Herre traadte ind. Skjønt Tressilian var belavet paa at faa et stygt og frastødende Menneske at se, overtraf Anthony Fosters Grimhed dog langt hans Forventninger. Han var middelhøj og stærkt, men tillige saa plumpt bygget, at det grænsede til Banskabthed, og alle hans Bevægelser var saa frastødende som et fejthandet og skjævbenet Menneskes. Medens Folk den Gang ligesom nu om Stunder var meget pertentlige med deres Haar, var hans hverken omhyggelig kæmmet og lagt i korte Krøller eller strøget i Vejret, som man ser det paa gamle Malerier, men strittede sort og pjusket frem under en Pels hue og hang i Marelokker,

der saa' ud til aldrig at have gjort Bekjendtskab med en Kam, ned over hans bukkede Bryn og omkring hans meget paafaldende og alt andet end tiltalende Ansigt. Hans hvasse, mørke Øjne laa dybt inde bag de brede Bryn, og da han for det meste saa' ned for sig, tog det sig ud, som om de skammede sig over det Udtryk, der var i dem, og lagde an paa at skjule det. Af og til, naar han rigtig vilde iagttage nogen, slog han dem imidlertid op og saa' skarpt paa den, han talte med, og saa syntes de baade at bære Vidne om stærke Lidenskaber og om en Sjælskraft, der efter eget Tykke kunde fue eller dølgge hans Følelsers Styrke. Det til disse Øjne og denne Skikkelse svarende Ansigt var uregelmæssigt og saa stærkt udpræget, at det uudslettelig fæstnede sig i ens Hukommelse, naar man én Gang havde set det. I det hele taget kunde Tressilian ikke skjule for sig selv, at den Anthony Foster, han nu stod Ansigt til Ansigt med, efter det ydre at dømmes var den sidste, det var raadeligt at paatrænge et uventet og uvelkomment Besøg. Han var iført en rødbrun Skindtrøje, som paa den Tid bares af de mere velstaaende Bønder; om Livet havde han et Bøffellæders Bælte, i hvilket han paa højre Side havde en lang Kniv eller Daggert, paa venstre Side en Huggert. Han slog Øjnene op, idet han traadte ind, og saa' skarpt paa de to fremmede: derpaa saa' han atter ned for sig, som om han talte sine Skridt, medens han langsomt gik frem til midt i Stuen, og saa sagde han med sagte, dæmpet Røst: „Maa jeg spørge jer, mine Herrer, hvad Anledningen til dette Besøg er.“

Det saa' ud til, at han ventede Svaret fra Tressilian, i den Grad havde Lambourne Ret i, hvad han havde sagt, at dennes forholdsvis simple Dragt ikke formaaede at skjule det Præg af Dannelse og Værdighed, der var over ham. Det blev imidlertid Michael, der tog Ordet; han svarede ham i en let og fortrolig Tone, som det sømmer sig for en gammel Ven, og lod ikke til at føle sig trykket af nogen som helst Triol om, at der ventede ham den hjærteligste Modtagelse.

„Maa, min hjærtenskjære Ven og Broder, Tony Foster!“ raabte han, idet han greb hans Haand, som Foster kun

uvillig overlod ham, og trykkede den saa stærkt, at den kraf-
tige Mand næsten vaklede derved; „hvordan har J haft det
i alle de mange Aar? — Hvad for noget! har du helt
glemt din Ven og Stalbroder Michael Lambourne?“

„Michael Lambourne?“ sagde Foster, idet han saa' et
Djeblik paa ham. Derpaa slog han atter Djnene ned og
trak uden Omstændigheder Haanden til sig. „Er J Michael
Lambourne?“

„Ja vel, lige saa vist som J er Anthony Foster,“
svarede Lambourne.

„Godt,“ sagde deres tvære Bært, „og hvad venter Mi-
chael Lambourne saa at faa ud af sit Besøg her?“

„Voto a Dios!“ svarede Lambourne, „jeg ventede mig
en bedre Modtagelse, end det lader til, jeg vil faa.“

„Hvad for noget, din Galgenfugl — din Fængselsrotte,
du Bødlens og hans Kunders Dmgangsven,“ sagde Foster,
„er du fræk nok til at vente Støtte hos nogen, som ikke
halvvejs har Strikken om Halsen?“

„Lad saa være, at det staar til med mig, som J siger,“
svarede Lambourne, „selv om jeg indrømmer det for ikke at
sige Jer imod, saa kan jeg dog altid være god nok som Dm-
gangsfælle for min gamle Ven Anthony Brandstok, selv om
han for Tiden er Herre paa Cumnor Place, Gud ved, med
hvad Udfømt.“

„Hør, Michael Lambourne,“ sagde Foster, „J er en
Spiller og lever af at beregne Muligheder — kan J regne
ud, hvor stor Sandsynlighed der er for, at jeg ikke lige paa
Stedet kaster Jer ud af det Vindue, ned i Graven?“

„Jeg holder tyve imod én paa, at J ikke gjør det,“
svarede den brutale Gæst.

„Og hvorfor skulde jeg ikke gjøre det?“ spurgte Anthony
Foster, idet han bed Tænderne sammen og pressede Læberne
imod hinanden, som et Menneffe, der søger at undertrykke en
voldsom Sindsbevægelse.

„Fordi,“ sagde Lambourne koldblodig, „J ikke tør røre
mig med en Finger, om det saa skulde gjælde Jert Liv.
Jeg er yngre og stærkere end J og har en dobbelt saa stor
Portion af Stridbarhedens Djævel i mig, skjønt maaste ikke
flet saa meget af den lumste Djævel, der sniger sig frem til

fit Maal ad underjordiske Veje, gjemmer Strikker under Fjolls Hovedpunder og kommer Rottkrudt i deres Suppe, som der staar i Komedien."

Foster saa' skarpt paa ham, vendte sig derpaa bort og gik to Gange op og ned ad Gulvet med de samme findige og abstadige Skridt, som han var traadt ind i Værelset med; derpaa vendte han sig pludselig om, rakte Michael Lambourne Haanden og sagde: „Vær ikke vred, kjære Mike, jeg vilde blot se, om du havde sat noget til af din gamle prisværdige Frejdighed, som dine Misundere og Bagvaskere kaldte fræt Uforsømmethed."

„Lad dem kalde det, hvad de vil," sagde Michael Lambourne, „det er en Vare, vi ikke kan undvære her i Verden. Guds Død, Mand, jeg kan lade dig vide, at min egen Ladning Selvtillid var for lille til at drive Forretninger med, saa jeg har maattet tage et Par Tøns Uforsømmethed ind i hver Havn, jeg har anløbet paa min Rejse igjennem Livet, og den Rest af Bessedenhed og Betænklichkeiten, jeg havde tilbage, har jeg kastet over Bord for at staffe Plads til den ny Last."

„Nej, nej," sagde Foster, „hvad Bessedenhed og Betænklichkeiten angaar, sejlede J her fra i Ballast. — Men hvem er den Herre, brave Mike? Er det en Korinther, en Bandit, ligesom du?"

„Lær Hr. Dressilian at kjende, du grove Karl," svarede Lambourne, idet han forestillede sin Ven, „lær ham at kjende, og hold ham i Væ, for han er en Kavalér med mange udmærkede Egenskaber, og stjont han, saa vidt jeg ved, ikke driver Forretninger i mit Fag, har han alligevel skyldig Respekt for Kunstnere af vor Slags. Han kommer nok efter det med Tiden, det slaar sjalden fejl, men foreløbig er han kun en Neosyt, en Profelyt og søger Selskab med Kamp-haner, ligesom en Begynder i Fægtekunsten søger til Fægtekolerne for at se, hvorledes en Fægtemester haandterer en Floret."

„Er han af den Slags, kommer jeg til at bede dig følge med ind i et andet Værelse, for hvad jeg har at sige, er kun for dine Øren. Imidlertid er J nok saa god, Herre, at vente paa os her, J maa ikke gaa ud af denne Stue, for

her er Folk i Huset, som vilde blive forstrækkede ved Synet af en fremmed."

Tresfilian bukkede, og de to Hædersmænd gik og lod ham ene tilbage.

Fjerde Kapitel.

Det Bærelse, Herren paa Cumnor Place førte sin agtbare Gæst ind i, var større end det, de først havde været i, og saa' endnu mere forfaldent ud. Store Egetræs Skabe med Hylde af samme Slags Træ optog Væggene og havde i sin Tid tjent til Opbevaringssted for en Mængde Bøger, af hvilke der var adskillige tilbage, men forrevne og ødelagte, fulde af Støv og berøvede deres kostbare Spænder og Bind, kastede hulter til hulter i Bunker paa Hyldeerne som noget, ingen Menneſker brød sig om, og prisgivne til alle og enhvers Ødelæggelseslyst. Selv Skabene lod det til, at de Lærdommens Fjender, der havde ødelagt Bøgerne, de i sin Tid havde været fyldte med, havde ladet deres Uvilje gaa ud over, thi paa flere Steder var Hyldeerne tagne ud, og ogsaa paa anden Maade var de mishandlede og ødelagte, hvorhos de var dækkede med Spindelvæv og fulde af Støv.

"De, der har skrevet disse Bøger," sagde Lambourne, idet han saa' sig om, "har kun lidet drømt om, hvad for Hænder de skulde falde i."

"Lige saa lidt, som om hvad Tjeneste de skulde komme til at gjøre hos mig," sagde Anthony Foster. "Koffen har brugt dem til at skure sit Tintøj med, og Staldkarlen har i mange Maanedes ikke haft andet til at gjøre mine Støvler rene med."

"Da har jeg dog været i Byer, hvor man vilde have holdt for, at saadant noget lærd Kram var for godt til slikt," sagde Lambourne.

"Na pyt," sagde Foster, "det er noget papistisk Tøjeri alt sammen — det var det gamle Brøvl, Abbeden i Abingdon, der studerede i dem. Tyvendebelen af en ren evangelist

Prædiken er lige saa meget værd som et helt Boqnæs af saadant noget Rageri fra Roms Rendesten."

"Gud forbarme sig, Hr. Tony Brandstof!" sagde Lambourne.

Foster skulede mørkt til ham og svarede: "Hør, Mike, glem det Navn og den Begivenhed, det sigter til, ellers kan vort nys gjenopstandne Kammeratskab let dø en brat og voldsom Død."

"Ja, men I plejede jo at prale af den Andel, I havde i de to gamle kætteriske Biskoppers Død," sagde Michael Lambourne.

"Det var, medens jeg var fuld af Bitterhed og Galde og laa i Uretfærdighedens Lænker," sagde hans Kammerat, "det passer ikke længere til de Beje, jeg vandrer paa nu, da jeg er indstreven i Rullen. Hr. Melchisedek Maultext sammenlignede mit Uheld i saa Henseende med det, der overgik Apostelen Paulus, som passede paa Klæderne for Vidnerne, medens de stenede Stefanus. Han prædikede over den Text for tre Søndage siden og anførte en tilstedeværende agtværdig Person som oplysende Exempel, og det var mig, han mente."

"Na, tjen mig i at holde op, Foster," sagde Lambourne. "Jeg ved ikke, hvor det kan være, men det løber mig altid koldt ned ad Ryggen, naar jeg hører Fanden citere Biblen. Hvordan har du for Resten kunnet bære over dit Hjærte, Mand, at aflægge den gamle, bekvemme Tro, som du kunde tage af og paa saa let som en Handske? Jeg husker endnu, hvordan du plejede at trække til Skrifte med din Samvittighed regelmæssig hver Maanedsdag, og naar du saa havde faaet den skuret og poleret og hvidtet af Præsten, var du altid rede til at indlade dig paa de værste Gavtyvestreger, nogen kunde hitte paa, ligesom et Barn altid er mest oplagt til at søle sig i Snavset, naar det har faaet sit rene Søndagstøj paa."

"Bryd dig blot ikke om min Samvittighed," sagde Foster, "det er noget, du ingen Forstand har paa, eftersom du aldrig har haft nogen selv. Lad os hellere komme til Sagen. Sig mig kort og godt, hvad vil du mig, og hvad er det for et Haab, der har loffet dig hid?"

"Haabet om at forbedre mine Omstændigheder, som den

gamle Kone sagde, da hun sprang over Broen ved Kingston," svarede Lambourne. „Ser J, det, der er i denne Pung, er alt, hvad der er tilbage af saa rund en Sum, som nogen Mand kunde ønske at have i sine Lommer. Det lader jo til, at J sidder godt i det her, og formaaende Venner antager jeg ogsaa J har, for Folk taler om, at J staar under en vis Persons særlige Beskyttelse — ja, glo nu ikke som en Gris, der bliver stukken, Mand. Du kan ikke danse i et Net, uden at man lægger Mærke til dig. Se, nu ved jeg, at saadan Beskyttelse faar man ikke for ingen Ting, J maa gjøre Gavn for den, og det tilbyder jeg Jer at hjælpe Jer med.“

„Men sæt nu, at jeg ikke trænger til din Hjælp, Mike — jeg tænker, at din Bessedenhed tillader dig at anse det for muligt.“

„Det vil sige,“ svarede Lambourne, „at du hellere vil gjøre hele Arbejdet selv end dele Lønnen — men vær nu ikke for grift, Anthony. Begjærlighed sprænger Sækken og spilder Kornet. Ser du, naar en Jæger fælder en Hjort, tager han mere end én Hund med; han nøjes ikke med den udholdende Støver, som forfølger det anskudte Dyr over Høje og Dale, men har ogsaa den rappe Parforcehund med, for at den, om det søjer sig saa, strax kan bide den ihjel. Du er Støveren, jeg er Parforcehunden, og din Belynder trænger til os begge to og kan vel nok overkomme at betale det. J er i Besiddelse af dyb Snedighed, uroffelig Fasthed og en sindig og betænksum Ondskab; i saa Henseende er J min Overmand. Men saa er jeg til Gjengjæld driftigere og raskere, baade til at handle og til at finde paa Midler. Hver for sig er vore Evner ikke saa fuldkomne, men læg dem sammen, saa kan vi tage det op med hele Verden. Hvad mener du — skal vi jage i Fællesskab?“

„Du bærer dig ad som en Køter — saadan at trænge dig ind i mine private Anliggender.“ sagde Foster. „Men du har altid været en uopdragen Hvalp.“

„Det skal J ikke saa Grund til at sige, med mindre J vrager mit høflige Tilbud,“ sagde Michael Lambourne; „men gjør J det, saa vogt Jer for mig, Hr. Riddersmand, som der staar i Bisen. Jeg vil enten være med i Eders Anslag

eller krydse dem, for jeg er kommen hertil for at tage mig noget for, enten det nu skal være med eller imod dig."

"Naa ja," sagde Anthony Foster, "da du saa uforbeholdent giver mig frit Valg, vil jeg hellere være din Ven end din Fjende. Du har Ret, jeg kan skaffe dig Tjeneste hos en Herre, som har Raad til at gjøre baade din og min Lykke og hundrede andres. Og sandt at sige egner du dig godt til at være i hans Tjeneste. Han forlanger Kjækhed og Snildhed — Retsprotokollerne taler til din Fordel — ingen Skrupler, naar det gjælder om hans Tjeneste — hvem har nogen Sinde mistænkt dig for at have Samvittighed? — Den, der skal tjene en Hofmand, maa være fræk — og din Pande er saa uigjennemtrængelig som et majiandsft Bisir. Der er kun en Ting, jeg vilde ønske var anderledes hos dig."

"Og hvad er det, dyrebare Anthony?" sagde Lambourne; "jeg sværger ved de hellige Sysovereres Hovedpude, at jeg ikke skal være sen til at ændre det."

"Ja, se nu gav I lige en Prøve derpaa," sagde Foster, "Jer Tale har for meget af det gamle Præg, I pynter jævnlig paa den med saadan nogle løjerlige Eder, der lugter af Papisteri. Her til kommer, at Jert udvortes Menneſte er meget mere letfærdigt og uordentligt, end det sjømmer sig for Hans Herligheds Tjenere, for han har et Rygte at tage Vare paa. I kommer til at lade Eders Klæder lave om og give dem et mere sat og ærbart Snit, bære Jer Kappe paa begge Skuldre og holde Jer Halskrave fri for Krøller og vel stivet. — I maa gjøre Styggen paa Jer Hat bredere og tage noget af Omfanget af Eders Bludderhoser — I maa gaa i Kirke eller, hvad der er endnu bedre, i gudelig Forsamling, mindst en Gang om Maaneden — I maa ikke sværge ved andet end Jer Tro og Samvittighed — lægge Jer brovtende Mine af og aldrig gribe til Jert Sværd, undtagen naar det er Jer Agt at drage det timelige Baaben for ramme Alvor."

"Du er, saa sandt jeg lever, fra Forstanden, Anthony," svarede Lambourne; "det er jo en Kammertjener hos en puritanskt Frue og ikke en ærgjerrig Hofmands Følgesvend, du har beskrevet! Saadan en Fyr, som du vilde gjøre mig til, burde jo have en Bog hængende ved sit Bælte i Steden for en Dolk; han burde jo se ud, som han lige akkurat

havde Mod og Manddom nok til at esfortere en stolt Borgermadame hen at høre en Prædiken i St. Antoniuskirken og til at tage en Dyst op med en eller anden fladhuet Traadspinder, der ikke vilde unde hende Fortovsret. Den, der vil til Hove i en Adelsmands Følge, maa gjøre anderledes Blæst."

"Saa sagte," sagde Foster, "Tingene har forandret sig her i England, siden du kjendte til dem, og der er dem, som kan holde Kursen i det farlige Farvand uden at komme med en Ed eller et eneste brovtende eller ugudeligt Ord."

"Det vil sige:" sagde Lambourne, "at de driver Fvretninger i Kompagniskab med Djævelen, men uden at lade Folk vide, at han er med i Firmaet. — Naa, jeg skal gjøre mit bedste for at forstille mig; det vil jeg hellere, end jeg vil komme til kort i denne ny Verden, siden du siger, at den er bleven saa nøjeregnende. Men sig mig, Anthony, hvad hedder den Adelsmand, jeg ikke kan komme til at tjene uden at gjøre mig til Hyller?"

"Haha, Mester Michael, slap det der ud!" sagde Foster med et barskt Smil. "Er det det Kjendskab til mine Anliggender, I bryster Jer af?" — Hvoraf ved I, at der overhovedet eksisterer en saadan Person in rerum natura, og at jeg ikke hele Tiden har drevet Gjæk med Jer?"

"Du drive Gjæk med mig, du blødhjærnedede Tosse?" svarede Lambourne uden at lade sig forbløffe. "Hvor uransagelig du end anser dig for at være, vil jeg paatage mig i Løbet af en Dags Tid at se lige saa klart igjennem dig og dine Anliggender, som igjennem den snavsede Hornrude paa en gammel Staldlygte."

I dette Øjeblik blev deres Samtale afbrudt af et Skrig inde fra Bærelset ved Siden af.

"Bed det hellige Kors i Abingdon," raabte Anthony Foster, idet han i sin Forstrækkelse rent glemte, at han var Protestant, "jeg er en ødelagt Mand!"

Da Lambourne fulgte med Foster ind i Bogværrelset, lod de, som alt anført, Tressilian blive alene tilbage i den gamle Storstue. Hans mørke Djne fulgte dem til Dørs med et Udtryk af Foragt, af hvilken han strax overførte en Del paa sig selv, fordi han, om end aldrig saa kort,

havde nedladt sig til at stille sig paa en fortrolig Fod med dem. „Saadant Selskab,“ sagde han til sig selv, „har din grufulde Letfindighed, din tankeløse og højst ufortjente Falskhed, fordømt den Mand til, Amy, hvis Venner i sin Tid ventede ganske andre Ting af ham, og som nu foragter sig selv, ligesom andre vil foragte ham for den Lumpenhed, han nedlader sig til for din Skyld! Men jeg vil ikke opgive min Søgen efter dig, der en Gang var Gjenstand for min rene og trofasteste Kjærlighed, skjønt du nu aldrig kan blive andet for mig end en, jeg græder over — jeg vil frelse dig fra din Forsører og for dig selv — jeg vil give dig tilbage til dine Forældre — til din Gud. Jeg kan ikke byde den klare Stjerne at funkle igjen paa den Himmel, den er falden fra, men . . .“

En let Støj i Bærelset vakte ham af hans Grublen; han saa' sig om og fik Øje paa en smuk og prægtig klædt Kvinde, der i det samme traadte ind ad en Sidedør, og i hvem han gjenkjendte den, han søgte. Det første Indtryk, denne Opdagelse gjorde paa ham, drev ham til at trække Kraven paa sin Kappe op og skjule sit Ansigt, til han fandt Djebliffet belejligt til at give sig til Kjende. Den unge Dame — hun var kun atten Aar — gjorde ham det imidlertid umuligt at gennemføre sit Forsæt, thi hun løb glad hen til ham, trak ham i Kappen og sagde i en spøgende Tone: „Nej, min kjære Ven, naar J nu endelig er kommen til mit Bur, efter at jeg har maattet vente saa længe paa Jer, faar J virkelig ikke Lov til at drive Mummespil — J sigtes for Forræderi imod trofast Elskov og oprigtig Hengivenhed, og J maa møde frem for Stranken og svare paa Anklagen med ubedækket Ansigt — hvad svarer J? Er J skyldig eller ikke?“

„Al, Amy,“ svarede Tressilian i en dæmpet og sorgmodig Tone, idet han lod hende trække Kappen fra hans Ansigt. Lyden af hans Stemme og endnu mere det uventede Syn af hans Ansigt gjorde øjeblikkelig en brat Ende paa Damens Lystighed: hun traadte vakkende et Skridt tilbage, blev ligbleg og bedækkede sit Ansigt med sine Hænder. Tressilian blev selv et Øjeblik stærkt betaget, men saa lod det til, at han pludselig kom i Tanke om, at han maatte

gribe en Lejlighed, som maaske aldrig kom igjen. „J skal ikke være bange for mig, Amy,“ sagde han sagte.

„Hvorfor skulde jeg være bange for Jer?“ sagde Damen, idet hun tog Hænderne bort fra sit smukke Ansigt, der nu var blussende rødt. „Hvorfor skulde jeg være bange for Jer, Hr. Tressilian? Men hvorfor har J ubuden trængt Jer ind i min Bolig, hvor J ikke er velkommen?“

„Jer Bolig, Amy!“ sagde Tressilian. „Ak, er et Fængsel en Bolig? — et Fængsel, som bevogtes af et af de smudsigste Mennesker paa Jorden — værre Sturk end sin Herre er han dog for Resten ikke.“

„Dette Hus er mit,“ sagde Amy, „saa længe jeg har Lyst til at bo i det. Naar jeg ønsker at leve i Ensomhed, hvem skulde vel saa kunne forbyde mig det?“

„Jer Fader, Pige,“ svarede Tressilian, „Jer Fader, hvis Hjærte J har knust. Han har sendt mig hid for at hente Jer og overdraget mig den Myndighed, han ikke selv kan udøve. Her er hans Brev. Da han skrev det, velsignede han de Lidelser, der martrede hans Legeme, fordi de for en Del døde hans Sjæleval.“

„Hans Lidelser? — er Fader da syg?“ sagde Damen.

„Saa syg,“ sagde Tressilian, „at J maaske ikke kan gjøre ham rask igjen, om J saa skynder Jer aldrig saa meget; alting skal imidlertid være rede til Jer Afreise, saa snart J gaar ind paa at følge med mig.“

„Tressilian,“ svarede Damen, „jeg kan, jeg bør, jeg tør ikke tage her fra. Vend tilbage til min Fader og sig ham, at jeg skal skaffe mig Tilladelse til at komme til ham, før der er gaaet tolv Timer. Vend tilbage til ham, Tressilian — sig til ham, at jeg er rask, at jeg er lykkelig — at jeg vilde være lykkelig, naar jeg blot vidste, at han ogsaa var det — sig til ham, at han ikke skal være bange jeg skal nok komme, og jeg skal komme saadan, at han skal glemme al den Sorg, jeg har voldt ham — den ringe Amy er nu højere paa Straa, end hun tør sige. — Gaa, kjære Tressilian — jeg har ogsaa kræntet dig, men tro mig, jeg har Magt til at læge de Saar, jeg har slaaet. — Jeg har berøvet dig et barnagtigt Hjærte, som ikke var dig værdigt, men jeg kan skaffe dig Hæder og Forfremmelse til Erstatning.“

„Og det siger J til mig, Amy! — Byder J mig en forfængelig Uergjerrigheds Tant og Stads til Gjengjæld for den Fred, J har røvet mig? — Naa, lad saa være — jeg er ikke kommen for at gjøre Jer Bebrejdelser, men for at tjene og befri Jer. — J kan ikke skjule det for mig, J er en Fange. Ellers vilde Jert hjærlige Hjærte — for J har en Gang haft et hjærligt Hjærte — allerede have været ved Eders Faders Sygeleje. Kom, stakkels, bedragne ulykkelige Pige — alt skal blive glemt — alt skal blive tilgivet. J skal ikke være bange for, at jeg paa nogen Maade skal falde Jer til Besvær med det Forhold, der har været imellem os — det var en Drøm, og jeg er vaagnet. — Men kom, Jer Fader lever endnu — kom, et eneste hjærligt Ord — en eneste angerfuld Taare vil udslette Mindet om alt, hvad der er sket.“

„Jeg har jo allerede sagt, Tressilian,“ svarede hun, „at jeg ganske sikkert skal komme til min Fader, og at jeg ikke skal tøve længere, end jeg er nødt til af Hensyn til andre og lige saa bindende Pligter. — Gaa, og sig ham det — det er lige saa sikkert, at jeg kommer, som at Solen skinner paa Himlen — det vil sige, naar jeg faar Lov dertil.“

„Lov dertil? — Lov til at besøge Jer Fader paa hans Sotteseng, maasse paa hans Dødsleje!“ sagde Tressilian utaalmodig, „Og hvem skal give Jer Lov dertil? — Er det den Skurk, som under Venstabs Masse krænkede alle en Gjæsts Pligter og stjal dig ud af din Faders Hus?“

„Tal ikke ondt om ham, Tressilian! — Den, du taler om, fører et Sværd, der er lige saa skarpt som dit — ja, skarpere — thi de største Bedrifter, du har øvet i Krig eller Fred, er lige saa uværdige til at nævnes ved Siden af hans, som din lave Stand gjør det umuligt for dig at trænge dig ind som jævnbyrdig i den Kreds, han færdes i. — Gaa din Vej, udret det Urende, jeg har givet dig til min Fader, og sig til ham, at næste Gang han sender mig Bud, skal han vælge en mere velkommen Sendemand.“

„Amy,“ svarede Tressilian rolig, „du kan spare dine onde Ord, de gjør intet Indtryk paa mig. — Sig mig en Ting, for at jeg i alt Fald kan bringe min gamle Ven et Glimt af Trøst — den høje Rang, du praler af — deler

du den med ham, Amy? — Har han en Husbonds Ret til at kræve dig til Regnskab for, hvad du gjør?"

"Tæm din plumpe, uopdragne Tunge!" sagde Damen. "Jeg nedlader mig ikke til at svare paa Spørgsmaal, som krænker min Ære."

"J har sagt nok, idet J har vægret Jer ved at svare," sagde Tressilian. "Men det skal du vide, ulykkelige Pige, din Fader har givet mig fuld Myndighed til at kræve Lydighed af dig, og jeg vil frelse dig fra Syndens og Sorgens Trældom, Amy, selv imod din Vilje."

"Kom ikke med Trusler om at øve Vold!" sagde Damen, idet hun veg tilbage for ham, forskrækket over den Bestemthed, hans Blik og Væsen var præget af. "Tru mig ikke, Tressilian, for jeg har Midler til at væge mig imod Vold."

"Men du har næppe Lyst til at gjøre Brug af dem i saa slet en Sag, det er jeg vis paa," sagde Tressilian; "du kan ikke med fri Vilje — fri, upaavirket, naturlig Vilje, Amy, vælge de vanærende Trællekaar, du nu lever i — du maa være besat af en eller anden Trolddomsmaagt — hildet i en eller anden Snare — det maa være et aftounget Løfte, der binder dig. Men saa bryder jeg Trolddommen — Amy, jeg befaler dig at følge med mig, jeg befaler dig det i din herlige, din sønderknuste Faders Navn!"

Idet han sagde disse Ord, gik han imod hende og strakte Armen ud for at gribe hende. Men hun fo'r tilbage og udstødte et Skrig, der, som alt omtalt, kaldte Lambourne og Foster til.

"Død og Helved!" raabte Foster, saa snart han var kommen ind ad Døren. "Hvad er det, her foregaar?" Derpaa vendte han sig til Damen og sagde i en halvt bedende, halvt bydende Tone: "Hvad i Herrens Navn har J her at bestille? Gaa — gaa — det gjælder Liv og Død. — Og J, min gode Ven, se til, at J kommer ud af Huset, ihvo J saa er — skynd Jer at komme af Sted, før Jer Pandebraff stifter nærmere Bekjendtskab med Fæstet paa min Dolk — Træk fra Læderet, Mike, og skil os af med den Fyr."

"Nej, min Sjæl om jeg gjør," svarede Lambourne. "Han er kommen i Følge med mig, og for Kammeratsskabets

Skyld kan han være tryk for Overlast fra mig, i alt Fald til næste Gang, vi træffer hinanden. — Men hør, min cornwallsk Kammerat, J har jo bragt en hel cornwallsk Storm med Jer ind i Huset, en sand Hurricano, som de kalder det i Indien. Se til, at J kommer af Sted — pil af — forsvind — ellers bliver J til Grin, og vi opsætter det ikke til Dommedag, det kan J stole paa.”

„Af Vejen, Usling!“ sagde Tresilian. „Og J,” vedblev han, idet han vendte sig til Damen, „vær J forvisset om, at den Tidende, jeg har at bringe Eders Fader, vil slutte hans sidste Livsønske.“

Han gik, og i det han gik ud af Stuen, sagde Damen med mat Røst: „Overil Jer ikke, Tresilian — sig ikke noget ondt om mig.“

„Det er en net Historie,” sagde Foster. „Vær saa god at gaa paa Jert Bærelse, Frue; vi maa lægge Raad op om, hvad der er at gjøre ved dette.“

„Jeg gaar ikke paa Jer Kommando,” svarede Damen. „Det bliver J virtelig nødt til, min smukke,” sagde Foster. „Undskyld min Frihed, men nu er det sandt for Herren ikke Tid til at disse op med smukke Talemaader — J maa gaa paa Jert Bærelse. — Mike, følg denne nærvise Laps ud, og sørg, saa sandt J ønsker, at det maa gaa Jer vel, for, at han kommer ud af Huset, medens jeg bringer denne egenfindige Dame til Fornuft. — Træk fra Læderet, Mand, og gaa efter ham!“

„Jeg skal gaa efter ham,” sagde Michael Lambourne, „og besørge ham paa Porten — men hvad det angaar, at jeg skulde gjøre en Mand Fortræd, som jeg har tømt et Morgenbæger med, saa er det noget, der ligefrem strider mod min Samvittighed.“ Med disse Ord gik han ud af Stuen.

Imidlertid ilede Tresilian med hurtige Fjed af Sted ad den første den bedste Sti, der lovede at føre ham igjennem den forvildede og tilgroede Park, Fosters Bolig laa i. J Hastværket og betagen af Sindsbevægelse, som han var, fo'r han vild, og i Steden for at følge den Allé, der førte til Landsbyen, kom han ind i en anden, som, efter at han em Stund havde slyndt sig ned ad den uden at se sig om, førte ham over paa den anden Kant af Ejendommen,

hvor der i Muren var anbragt en Dør ud til den fri Mark.

Tressilian standsede et Øjeblik. Det var ham ligegyldigt, ad hvilken Vej han kom bort fra et Sted, som det var ham saa modbydeligt at tænke paa, men der var jo en vis Rimelighed for, at Døren var lukket i Laas, saa at han ikke kunde slippe ud ad den.

„Jeg kommer alligevel til at gjøre Forsøget,“ sagde han til sig selv. „Den eneste Udvej til Frelse for denne fortabte, denne forvildede og dog endnu stadig saa yndige og uhyggelige Pige er, at hendes Fader paafalder sit Fædrelands krænkede Love. — Jeg maa skynde mig at bringe ham denne hjærtestærkende Tidende.“

Medens Tressilian sagde dette til sig selv, gif han hen til Døren for at prøve, om han kunde lukke den op eller klavre over den. Saa mærkede han, at der blev stukket en Nøgle i Laasen udvendig fra, den blev drejet om, Døren gif op, og ind tren en Kavaler, tæt indhyllet i en Ridekappe og med en Hat med hængende Fjer trukket ned over Djnene. De var ikke mere end en fem, sex Alen fra hinanden, da Døren gif op, og de stod Ansigt til Ansigt, og de raabte samtidig i en overrasket og forbitret Tone hinandens Navne: „Barney!“ og „Tressilian!“

„Hvad har J her at bestille?“ spurgte den fremmede barst, da han havde fattet sig efter sin Overraskelse. „Hvad vil J her, hvor J hverken ventes eller er velkommen?“

„Ja, Barney,“ svarede Tressilian, „hvad har J her at bestille? Kommer J for at triumfere over den Uskyld, J har tilintetgjort, ligesom Gribben eller Nadselkragen kommer for at mæsse sig med Lammet, den først har hugget Djnene ud paa? — Eller kommer J for at faa Jer vel fortjente Straf af en ærlig Mand? — Træk fra Læderet, din Hund, og forsvar dig!“

Med disse Ord drog Tressilian sit Sværd, men Barney lagde blot Haanden paa Fæstet af sit, idet han svarede: „Du er ikke rigtig klog, Tressilian — jeg indrømmer, at Skinnet er imod mig, men jeg er rede til at sværge en hvilken som helst Ed, en Præst kan lave sammen og en Mand aflægge, paa, at jeg ingen Fortræd har gjort Amy

Kobsfart, og jeg vil ærlig talt nødig gjøre dig Fortræd for den Sags Skyld — du ved, at jeg kan fægte.”

„Det har jeg hørt dig sige, Barney,” sagde Tressilian, „men nu gad jeg nok have bedre Bevis for den Ting end dit Ord.”

„Det skal ikke mangle, i Fald Klinge og Fæste ikke svigter mig,” svarede Barney. Derpaa drog han sit Sværd med højre Haand, viktede Rappen om den venstre og angreb Tressilian med en Kraft, som for et Øjeblik syntes at give ham Overtaget i Kampen. Det varede imidlertid ikke længe. Tressilian var ikke blot opfyldt af Hævntørst, men førte ogsaa sit Sværd med beundringsværdig Sikkerhed, hvorfor Barney, da han mærkede, at han var i Knibe, søgte at benytte sig af sin overlegne Legemsstyrke ved at trænge tæt ind paa Livet af sin Modstander. Han opfangede til den Ende et af Tressilians Stød i sin Kappe, som han, som sagt, havde viklet om sin venstre Arm, og inden hans Modstander kunde faa sit Sværd løst igjen; gif han løs paa ham, idet han samtidig greb sit Sværd paa Midten for at gjøre det af med ham. Tressilian var imidlertid paa sin Post, han drog sin Dolk og afsbødede med den det voldsomme Stød, som ellers vilde have gjort Ende paa Kampen, og under den Brydekamp, der nu opstod, lagde han saa megen Behændighed for Dagen, at det virkelig saa' ud til, at den Formodning var rigtig, at han stammede fra Cornwall, hvis Indbyggere er saadanne Mestere i Brydekunsten, at de vilde kunne tage det op med hele Europa, hvis Oldtidens Kampege kom i Brug igjen. Under sit mislykkede Forsøg faldt Barney saa pludselig og voldsomt til Jorden, at hans Sværd fløj ud af Haanden paa ham, flere Skridt bort, og før han kunde komme paa Benene igjen, havde hans Modstander sat ham Odden af sit for Struben.

„Sæt mig øjeblikkelig i Stand til at befri Offeret for dit Forræderi,” sagde Tressilian, „eller sig Farvel til vor Herres Sol.”

Og medens Barney, som var alt for fortunlet eller alt for halsstarrig til at svare, gjorde et pludseligt Forsøg paa at rejse sig, hævdede hans Modstander Armen og vilde have udført sin Trusel, hvis han ikke var bleven hindret ts

deri af Michael Lambourne, som vejledet af Svardenes Alirren kom lige tids nok til at redde Varneys Liv.

„Stop, stop, Kammerat!“ sagde Lambourne. „Det er nok, mere end nok — stik Jer Dyrendal i Steden, og lad os komme af Sted. — Den sorte Bjørn brummer af Længsel efter os.“

„Af Bejen, Usling!“ sagde Tressilian, idet han rev sig løs fra Lambournes Tag. „Hvor tør du vove at stille dig imellem mig og min Fjende?“

„Usling! Usling!“ sagde Lambourne, „den Tiltale skal du faa Svar paa med koldt Staal, saa snart jeg har faaet det Bøger, vi tog sammen til Morgen, skullet ned med et Krus Sæk. Se nu foreløbig til, at J kommer af Sted — skrup af — forsvind — vi er to mod én.“

Han havde Ret, thi Varney havde set sit Snit til at faa fat i sit Vaaben, og Tressilian indsaa, at det vilde være Vanvid at fortsætte Kampen med saadan en Overmagt imod sig. Han tog sin Pung frem og tog to Guldstykker op, som han kastede til Lambourne. „Der, din Slynge!“ sagde han, „der har du din Betaling for i Formiddag — du skal ikke kunne sige, al jeg har ladet dig gjøre Tjeneste som Fører uden at betale dig derfor. Farvel, Varney — vi to mødes nok saaledes, at ingen lægger sig imellem os.“ Med disse Ord gjorde han omkring og gik ud ad Bagdøren.

Varney lod ikke til at have Lyst til at forfølge sin Fjende paa hans Tilbagetog, eller maaste var det Kræfter, det skortede ham paa, thi han havde flaaet sig slemt, da han faldt. Han stirrede imidlertid mørkt efter ham og vendte sig derpaa til Lambourne: „Er du en af Fosters Stalbrødre, min Ven?“

„Vi ere svorne Venner — hører sammen som Skaflet og Kniven,“ svarede Michael Lambourne.

„Der har du et Guldstykke — gaa efter den Karl, se, hvor han bliver af og bring mig Besked her paa Herregaarden. Men vær forsigtig og tavs, hvis du har dit Liv kjært, Knægt.“

„Vel,“ svarede Lambourne: „jeg er Mand for at forfølge et Spor saa godt som nogen Støver.“

„Kom saa af Sted da,“ sagde Varney, idet han stak sit Sværd i Steden; derpaa vendte han Michael Lambourne

Ryggen og gik langsomt op imod Huset. Lambourne tøvede blot et Øjeblik for at tage de Guldstykker op, som hans fordums Stalbroder havde tilkøbt ham paa saa haanlig en Maade, og medens han puttede dem i sin Pung tillige med det, han havde faaet af Barney, mumlede han: „Jeg talte til de Løsser om Eldorado -- der gives ved St. Antonius for Folk af min Slags intet Eldorado, der kan maale sig med det glade gamle England! Her regner jo ved Himlen Guldstykker ned — de ligger i Græsset saa tæt som Dugdraaber — man behøver blot at bukke sig for at faa dem, og faar jeg ikke min Part af disse skinnende Dugdraaber, saa gid mit Sværd maa smelte som en Istap!“

Femte Kapitel.

Anthony Foster var endnu stadig optagen af at forhandle med sin smukke Gæst, som besvarede alle hans Bønner og Befalinger om, at hun skulde trække sig tilbage til sit Bærelse, med Foragt, da der hørtes en Piben ved Døren.

„Nu sidder vi net i det,“ sagde Foster. „Det er Jer Herres Tegn, og jeg aner paa Ure og Samvittighed ikke, hvad jeg skal sige om de Spektakler, her har været. Den Galgenfugl Lambourne trækker ogsaa altid en eller anden Ulykke med sig, og han er imod al Rimelighed sluppen for at blive hængt blot for at komme her tilbage og ødelægge mig.“

„Stille,“ sagde Damen. „Luk op for Jer Herre. — Min Herre, min kjære Herre!“ raabte hun derpaa, idet hun ilede hen til Døren. „Na, det er ikke andre end Richard Barney!“ tilføjede hun i en Tone, der bar Vidne om, hvor skuffet hun blev.

„Ja,“ sagde Barney, idet han traadte ind og bukkede ærbødig for Damen, som besvarede hans Hilsen med en hensynsløs Blanding af Ligegyldighed og Uvilje, „det er ikke andre end Richard Barney; men selv den første graa Sky

bør være velkommen, naar den lysner i Øst, fordi den varsler om, at den straalende Sol er nær."

"Hvad! kommer min Herre i Aften?" sagde Damen glad, men tillige noget overrasket. Anthony Foster tog nu Ordet og gjentog hendes Spørgsmaal. Barney svarede Damen, at hans Herre agtede at gjøre hende sin Opvartning, og vilde have tilføjet en eller anden Kompliment, men hun løb hen til Døren og raabte: „Janet, Janet, kom strax ind til mig i mit Paaklædningsværelse." Derpaa vendte hun sig atter til Barney og spurgte, om hendes Herre havde givet ham yderligere Besked med til hende.

"Han har givet mig dette Brev til Jer, højtærede Frue," sagde han, idet han tog en lille Pafke, der var indhyllet i skarlagensrødt Silketøj, frem fra sit Bryst, „tillige med et Elskovstegn til hans Hjertes Dronning." Damen gav sig med ivrig Hast i Lag med at løse Silkesnoren, der var bunden om den lille Pafke, og da hun ikke hurtig nok kunde faa Knuden op, raabte hun atter højt paa Janet: „Janet, bring mig en Kniv — en Sax — noget, jeg kan faa denne misundelige Knude op med!"

"Kan min ringe Dolk ikke gjøre Tjeneste, højtærede Frue?" sagde Barney, idet han bød hende en udmærket forarbejdet lille Dolk, der hang i hans Saffians Sværdbælte.

"Nej," svarede Damen, idet hun afviste den tilbudte Hjælp, „ingen Dolk skal overstære nogen Elskovsknude for mig."

"Da har den saamænd gjort det tit nok," sagde Anthony Foster halvt affides og med et Blik paa Barney. Imidlertid var Knuden bleven løst, uden at det havde været nødvendigt at ty til anden Hjælp end Janets smukke og flinke Fingre — Janet, som var kommen løbende ind, da hendes Herreskab kaldte anden Gang paa hende, var Anthony Fosters Datter, en kjøn, tarvelig klædt Pige. Paffen blev skyndsomst aabnet og viste sig at indeholde et Halsbaand af østerlandske Perler og en duftende Billet. Damen rakte Pigen Halsbaandet efter at have kastet et slygtigt Blik paa det og gav sig til at læse eller rettere sagt til at fluge Billetten.

"Nej, Frue," sagde Janet, idet hun beundrende saa paa Perlesnoren, „Tyrens' Døtre har visselig aldrig baaret

dejligere Hals Smykker end dette. Og saa Devisen: „Til en Hals, som er endnu dejligere“. — Hver Perle er lige saa meget værd som en hel Bondegaard“.

„Hvert Ord i dette kjære Brev er lige saa meget værd som hele Perlesnoren, min Pige. — Men følg med mig ind i mit Paaklædningsværelse; vi maa pynte os; min Herre kommer i Aften — Han beder mig hilse Jer, Hr. Barney, og hans Ænse er mig en Lov. — Jeg indbyder Jer til at nyde en Forfriskning paa mit Værelse i Eftermiddag, og Jer med, Hr. Foster. Sørg for, at alt er i Orden, og for at der bliver truffet de fornødne Forberedelser til min Herres Modtagelse i Aften.“ Med disse Ord gif hun ud af Værelset.

„Hun fror sig allerede,“ sagde Barney, „og gjør sig kostbar, som om hun allerede delte hans Værdighed med ham. Naa — det er jo meget fornuftigt paa Forhaand at øve sig paa den Rolle, Stæbnen tildeler en — Orneungen maa vænne sig til at stirre paa Solen, før den hæver sig op imod den paa sine stærke Vinger.“

„Kan det, at hun knejser med Nakkens, sikre hende imod at faa Æjnene blændede,“ sagde Foster, „saa indestaar jeg Jer for, at hun ikke vil hænge med Næbbet. Hun stiger snart saa højt, at det ikke hjælper, at jeg sløjter, Hr. Barney. Jeg forsikrer Jer, at hun allerede nu ikke har synderlig Respekt for mig.“

„Det er din egen Skyld, din tvære og træge Fyr,“ sagde Barney. „Du forstaar jo ikke at holde Styr paa hende paa anden Maade end ved ligefrem at øve raa Vold. — Kan du ikke gjøre hende Hjemmet behageligt med Musik og Udspreddelser? Kan du ikke gjøre hende bange for Verden udenfor ved at fortælle hende Spøgelsehistorier? — Du har Kirkegaarden her lige ved dig, og saa har du ikke engang Omløb nok til at mane et Spøgelse frem, som kan skræmme dine Kvindfolk, saa de lystre dig!“

„Saadan maa I ikke tale, Hr. Barney,“ sagde Foster. „Levende Menneſter er jeg ikke bange for, men mine døde Naboer ude paa Kirkegaarden driver jeg ikke Gjæk med. I kan stole paa, der skal en hel Del Kurage til at bo saa nær ved Kirkegaarden. Hans Belærværdighed Hr. Holdforth,

Aftensangspræsten ved St. Antoniuskirken, var gruelig angst der ude, sidst han besøgte mig."

"Hold op med den overtroiske Snak!" sagde Barney. "Siden du taler om Folk, der kommer og besøger dig, saa sig mig hellere, du troløse Slynge, hvordan det gik til, at jeg traf Tresilian ved Bagdøren?"

"Tresilian!" svarede Foster, "hvad ved jeg om Tresilian? — Jeg har aldrig hørt hans Navn nævne."

"Aa, din Skurk, det var jo den cornwallske Ravn, den gamle Sir Hugh Hobfart havde bestemt skulde have hans smukke Amy. Den hidtige Tosse er kommen her til for at spejde efter sin skjønne Flygtning; vi kommer til at tage vore Forholdsregler imod ham, for han tror, der er sket ham Uret, og han er ikke saadan en lavfindet Træl, at han rolig finder sig deri. Heldigvis aner han ingen Ting om min Herre. han tror kun, han har med mig at bestille. Men hvordan i Djævelens Navn kom han her op?"

"Naa, han kom i Følge med Mike Lambourne, naar I endelig vil vide det," svarede Foster.

"Og hvem er Mike Lambourne?" spurgte Barney. "Du skulde sandt for Herren hænge et Skilt op over din Dør og opfordre enhver Landstryger til at trine indenfor og se, hvad du burde holde skjult for selve Solen og Luften."

"Ja, ja, det er en Hofmands Løn for de Tjenester, jeg gjør Jer, Hr. Richard Barney," sagde Foster. "Paalagde I mig ikke selv at se at skaffe Jer en Fyr, som førte en god Klinge og ikke var plaget af Samvittighedsfrupler? Og gjorde jeg mig ikke al mulig Umag for at finde saadan en — for jeg har Gud være lovet ingen Bekjendtskaber blandt den Elags Karle — da ligesom ved en Himlens Styrelse denne lange Rækel, der i alle Maader lige affkurat er saadan en Gavtyv, som I søger, kom hid for i sin topmaalte Uforsømmethed at paatrænge sig mit Bekjendtskab, hvilket jeg fandt mig i, fordi jeg mente at gjøre Jer en Tjeneste dermed — og se nu, hvad Tak jeg faar, fordi jeg har nedværdiget mig til at inklade mig med ham!"

"Harde han den hellige, sukkende Tresilian med — han, som naturligtvis er lige saadan en Karl som du, kun formodentlig med den Forskjel, at han er fri for det Anstrøg

af Hytleri, som du for Tiden bærer til Skue, og som ligger lige saa tyndt over dit haarde, skurfagtige Hjærte som Guldfærnis over rustent Jærn?"

„De kom ved den levende Gud sammen,“ sagde Foster, „og det er den rene, skære Sandhed, at Tresilian kun fik Lejlighed til at tale med vort smukke Duffebarn et Øjeblik, medens jeg talte under fire Dje med Lambourne.“

„Din uforsigtige Slubbert! det er ude med os begge to,“ sagde Barney. „Hun har i den sidste Tid jævnlig kastet længselsfulde Blikke tilbage til sin Faders Haller, naar hendes ophøjede Elsker ikke har været hos hende. Lykkes det denne frække Tosse at lokke hende tilbage til hendes gamle Bur, er det ude med os.“

„Det skal J ikke være bange for, Herre,“ svarede Anthony Foster. „Hun er slet ikke oplagt til at bide paa hans Madding, for hun skreg, da hun saa' ham, som om hun var bleven stuffet af en Hugorm.“

„Det er godt. Kan du ikke faa din Datter til at skaffe os lidt at vide om, hvad der er foregaaet imellem dem?“

„Jeg vil sige Jer rent ud, Hr. Barney,“ sagde Foster, „at min Datter hverken skal indvies i vore Planer eller vandre paa vore Beje. Jeg tager ingen Skade deraf, for jeg ved, hvorledes jeg skal bære mig ad med at angre mine Synder, men min Datters Sjal vil jeg ikke bringe i Fare hverken for at tækkes Jer eller Jer Herre. Jeg kan færdes imellem Snarer og Faldgruber, fordi jeg er en forsigtig Mand, men det stakkels Lam vil jeg ikke have ind imellem dem.“

„Na, din mistroiske Tosse, jeg vilde have lige saa meget imod som du, at din Datter med det Barneansigt, hun har, blev indviet i mine Planer eller kom til at gjøre sin Fader Følgestab til Helved. Men ad en Omvej kunde du vel nok faa noget at vide om hende.“

„Det har jeg ogsaa gjort, Hr. Barney,“ svarede Foster. „Hun sagde, at hendes Frue jamrede sig, fordi hendes Fader var syg.“

„Godt,“ sagde Barney. „Det er et Bink, der er værdt at gribe, og jeg skal vide at gribe det. Men denne Tresilian maa vi se at blive kvit — jeg vilde nødig have over-

ladt det Stykke Arbejde til nogen anden, for jeg hader ham som Pesten — blot Synet af ham virker paa mig som Skarntyde — og i Dag var jeg ogsaa bleven ham kvit, hvis min Fod ikke var gledet, men, sandt at sige, var din Kammerat ikke kommen mig til Hjælp og havde holdt hans Haand, saa vilde jeg nu have været paa det rene med, om du og jeg gaar ad Himmerig eller ad Helvede til."

"Og saadan kan J tale om saadan en Fare!" sagde Foster. "J har et modigt Hjærte, Hr. Barney — jeg for mit Bedkommende maa tilstaa, at hvis jeg ikke haabede at have mange Aar igjen, saa at der kan blive Tid til Angerens store Værk, vilde jeg ikke slaa Følge med Jer."

"Na, du skal leve lige saa længe som Methusalem," sagde Barney, "og du skal opdyngge lige saa mange Skatte som Salomon, og du skal angre saa andægtig, at der skal gaa endnu mere Ry af din Anger end af dine Skurkestreger — og det er meget sagt. Men Tresilian maa der nu alligevel passes paa. Din Gartyv er gaaet efter ham. Det er vor Velfærd., det gjælder, Anthonn."

"Ja vel," sagde Foster gnaven, "det kommer der ud af at staa i Pagt med en, som ikke engang kjender saa meget til Skriften, at han ved, at en Arbejder er sin Løn værd. Jeg faar som sædvanlig al Ulejlighed og al Fare paa min Part."

"Fare! Og hvad er det da for en forfærfelig Fare, om jeg tør spørge?" sagde Barney. "Fyren kommer nok igjen og luffer om paa dine Enemærker eller i dit Hus, og naar du saa tager ham for at være en Indbrudstyv eller en Krybskytte, er det saa ikke den naturligste Ting af Verden, at du byder ham velkommen med koldt Staal eller varmt Bly? Selv en Køter farer jo løs paa Folk, naar de kommer hans Hundehus for nær, og hvem vilde vel tage ham det ilde op?"

"Ja, jeg maa gjøre en Køters Gjerning og faar en Køters Løn af Jer," sagde Foster. "Her har nu J, Hr. Barney, sikret Jer en god Selvejendom i denne gamle papistiske Stiftelse, og jeg faar ikke andet end Lov til at bo til Leje hos Jer her i Huset og kan siges op, naar som helst det behager Eders Velbaarenhed."

"Ja, og du vil gjerne have dit Lejemaal forandret

til Arvefæste — naa, det kan maasse lade sig gjøre, Anthony Foster, i Fald du gjør Gavn for det. — Men saa sagte, min gode Anthony — det forslaar ikke, at du laaner os et Par Bærelser i dette gamle Hus til at forvare Mylords Kapegøje i — ja, det forslaar ikke engang, at du lukker dine Døre og Vinduer for at hindre hende i at flyve sin Vej. Huff paa, at Jorden og Tienderne er anslaaede til en ren aarlig Indtægt af 79 Pund 5 Shillings og halvsjette Pence, foruden hvad Stoven er værd. Nej, nej, du maa være rimelig; yd store og hemmelige Tjenester, saa kan du maasse fortjene det og mere til. — Men lad nu din Karl komme og trække mine Støvler af, og lad os saa faa nogen Middagsmad og et Bæger af din bedste Vin. Naar jeg besøger denne Sangdrossel, maa jeg være fin i Klæder, ingen Rynker have i Panden og være lystig.”

Dermed skiltes de, og Kloffen tolv, hvilket den Gang var den sædvanlige Spisetid, mødtes de igjen ved Middagsmaaltidet. Barney var nu firklædt som en Hofmand, og selv Anthony Foster tog sig bedre ud end før, for saa vidt Klæder kan hjælpe paa et saa frastødende Ydre.

Denne Forandring undgik ikke Barneys Opmærksomhed. Da de havde endt deres Maaltid, og der var bleven taget af Bordet, saa at de kunde tale uforstyrret sammen, sagde Barney med et Blik paa sin Vært: „Du er jo saa broget som en Stillids, Anthony; man skulde næsten tro, at du vilde give dig til at sløjte en Dans — nej, om Forladelse, det er sandt, saa var du jo sikker paa at blive udstødt af Samfundet med de ivrige Lappeskrædere, de renlivede Bævere og de hellige Bagere i Abingdon, som lader deres Done blive kolde, medens de selv bliver hede i Hovedet.”

„At svare Jer i Aanden, Hr. Barney,” sagde Foster, „vilde — ja, undskyld Signelsen — være det samme som at kaste hellige og kostelige Ting for Svin. Jeg vil derfor tale til Jer i Verdens Sprog, som han, der er Verdens Konge, har lært Jer at forstaa og bruge saa ualmindelig godt.”

„Sig, hvad du vil, brave Tony,” sagde Barney; „for hvad enten det stemmer med din latterlige Tro eller med dine højst skurfagtige Gjæringer, kan det ikke andet end være et udmærket Krydderi paa dette Bæger Alicante. Din

Tale er forfriskende og pikant og overgaar Kaviar, røget Dretunge og alle de pirrende Spiser, der sætter Smag paa gode Drikkevarer."

"Naa, saa sig mig da," sagde Anthony Foster, "om vor gode Herre ikke vilde være bedre tjent med, og om det ikke passede sig nok saa godt, at hans Forværelse var fuldt af ærbare, gudsfrygtige Mænd, som gjorde hans Vilje og sørgede for deres egen Fordel i al Stilhed og uden verdslig Forargelse, i Steden for, at han nu lader sig betjene, opvarte og ledsage af saadanne aabenbare Sviregaster og Slagsbrødre som Tidesly, Killigrew, denne hersens Lambourne, som J har faaet mig til at skaffe Jer fat i, og andre saadanne Karle, som bærer Galgen til Skue i deres Ansigter og gaar med Mord og Drab i deres højre Haand — Folk, som er en Skæk for fredelige Menneſter og en Skam for Mylords Tjeneste?"

"Na Snak, min gode Mester Anthony Foster," svarede Barney. "Den, der jager alle Slags Bildt, maa have alle Slags Falke, nogle med korte og nogle med lange Binger, Den Kurs, Mylord styrer, er ikke let, og han maa paa alle Kanter have paalidelige Folk, saa at han kan faa gjort alt, hvad der falder for. Han maa have en flot Hoffkavalér som mlg, der kan give Partiet i Udienſværelſet og lægge Haanden paa Sværdſæftet, naar nogen taler til Forklejnelse for Mylords Vre —"

"Ja," sagde Foster, "og hviffe et Ord i en smuk Dames Dre, naar han ikke selv kan nærme sig hende."

"Saa," sagde Barney uden at cense Afbrøndelsen, "maa han have sine lovkyndige — fine, skarpsindige Pionerer —, der kan opsætte hans Kontrakter og alt, hvad der falder for af den Slags, udspekulere, hvordan han kan faa det mest mulige ud af sine Kirkejorder og Almindinger samt Eneretsbevillinger. Og saa maa han have Læger, som forſtaar at kende et Bæger eller en Suppe. Og han maa have Sorte-kunstnere som Dee og Allan, der kan mane Fanden. Og han maa have gudsforgaaene Slagsbrødre, som er rede til at ſlaas med Satan selv, naar han er allerværſt. Og frem for alt — det være ſagt uden Forklejnelse for andre — maa han have saadanne gudsfrygtige, uſkyldige puritanſke

Sjæle som dig, min brave Anthony, Folk, som byder Satan Trods og samtidig gjør hans Gjerning."

"Det kan da ikke være Jer Mening, Hr. Barney," sagde Foster, "at vor gode Herre, som jeg anser for et Mønster paa alt, hvad ædelt er, skulde bruge saadanne lave og syndige Midler, som Jer Tale antyder, for at komme i Vejret?"

"Di stille, Mand," sagde Barney, "og sæt ikke saadant et ynkeligt Ansigt op — mig fanger du ikke — og jeg er heller ikke, som du maaste i din Enfoldighed bilder dig ind, i din Magt, fordi jeg taler saa ligefrem til dig om hele den Mekanik med Fjedre, Skruer, Love og Remme, som hjælper fornemme Folk i Vejret i urolige Tider. — Du siger, at vor gode Herre er et Mønster paa alt, hvad ædelt er? — Amen, saa være det! — saa meget nødvendigere er det, at han har Folk om sig, som ikke gjør sig Samvittighedsfrupler af at tjene ham, og som ved, at hvis han falder, river han dem med og knuser dem, og derfor er nødt til at sætte Liv og Blod, Sjæl og Legeme ind paa at holde ham oppe. Og det siger jeg dig, fordi det er noget, som Gud og hver Mand gjerne maa høre."

"Det har I Ret i, Hr. Barney," sagde Anthony Foster. "Den, der staar i Spidsen for et Parti, er kun som en Baad paa Havet, den gaar ikke i Vejret af sig selv, men hæves af Bølgen, den flyder paa."

"Du taler i Lignelser, brave Anthony," sagde Barney. "Den Fløjels Bams, du har faaet paa, har gjort dig til et Drakel — vi maa se at faa dig til Oxford, at du kan tage Graden. — Sig mig nu imidlertid, har du faaet alle de Ting, der er komne fra London, stillet op og sat Bærelserne i den vestre Fløj i saadan Stand, at de kan vinde Mylords Bifald?"

"En Konge kunde være tjent med dem paa sin Bryllupsdag," sagde Anthony, "og jeg indestaar Jer for, at Fru Amy tager sig saa stolt og fin ud i dem, som om hun var Dronningen af Saba."

"Saa meget des bedre, min gode Anthony," sagde Barney. "Vi kommer til at bygge vor Fremtids Lykke paa hendes Gunst."

"Saa bygger vi paa Sand," sagde Anthony Foster,

„for fejler hun ad Hove til i al sin Husbonds Glans og Herlighed, hvordan skulde hun saa falde paa at se sig tilbage efter mig, der jo saa at sige er hendes Fangevogter og holder hende her imod hendes Vilje som en Raalorm paa en gammel Mur, medens hun helst vilde slagre om som en broget Sommerfugl i en Have?“

„Du skal ikke være bange for hendes Unaade, Mand,“ sagde Barney. „Jeg skal nok gjøre hende begribeligt, at alt, hvad du har gjort i denne Sag, har været baade til Mylords og hendes bedste; og naar hun kryber ud af Egget og gaar alene, skal hun komme til at indrømme, at det er os, der har udruget hendes Storhed.“

„Sørg I for Jer selv, Hr. Barney,“ sagde Foster. „Det kan hænde, at I forregner Jer slemt i det Stykke — det var en kølig Modtagelse, I fik i Morges. Jeg tror hun ser lige saa lidt med blide Øjne paa Jer som paa mig.“

„J tager fejl af hende, Foster — J tager fuldstændig fejl af hende. Mig er hun knyttet til med alle de Baand, der kan binde hende til den, som har hjulpet hende til at faa baade sin Kjærlighed og sin Uraajerrighed tilfredsstillet. Hvem var det, der rev den ubekjendte Amy Kobsart, Datter af en forarmet gammel Nar og en Ridder og trolovet med saadan en maanesyg, maabende Sværmer som Edmund Tresilian, ud af de ringe Raar, hun sad i, og aabnede hende Udsigt til den mest glimrende Stilling i England, ja maasse i hele Europa? Det var, som jeg tit har fortalt dig, Mand, mig, som skaffede dem Lejlighed til deres hemmelige Møder — det var mig, der holdt Vagt ved Skoven, medens han bedede Hinden — det er mig, som den Dag i Dag af hendes Slægt beskyldes for at have bortført hende, og var jeg i dens Nabolag, vilde jeg helst gaa med en Skjorte af solidere Stof end hollandsk Lærred, for ellers kunde det nok hænde, at mine Ribben kom til at gjøre Bekjendtskab med koldt Staal. Hvem besørgede deres Breve? — Jeg. Hvem lagde Planen til hendes Flugt? — Jeg. Det var kort sagt mig, Dick Barney, der plukkede denne skjønne lille Tusendfynd i den beskedne Krog, den stod i, og satte den i den stolteste Hue i Storbritannien.“

„Ja, Hr. Barney,“ sagde Foster, „men det kunde være,

at hun mener, at i Fald det var kommet an paa Jer, var Blomsten bleven sat saa løst i Huen, at det første Pust af en omskiftelig Videnskabs Vind havde blæst den stakkels Tusendfynd til Jorden."

"Hun bør betænke," sagde Barney, "at det var den Trofskab, jeg skyldte min Herre, der i Førstningen afholdt mig fra at tilraade Ugteskab, men at jeg gjorde det, saa snart jeg indsaa, at hun ikke vilde lade sig nøje med mindre end — Sakramentet eller Ceremonien — hvad kalder du det, Anthony?"

"Hun bærer ogsaa Nag til Jer af en anden Grund," sagde Foster. "Jeg siger Jer det, for at I kan se Jer for i Tide — hun har ikke Lyst til at skjule sin Glans i dette gamle Muntebo, men vil helst straaale som Grevinde blandt Grevinder."

"Ganste naturligt, fuldstændig i sin Orden," sagde Barney. Men hvad kan jeg gjøre ved det? For mig maa hun skinne igjennem Horn eller Krystal, som min Herre behager; jeg har ingen Ting at indvende."

"Hun tror, at I har en Aare med i den Side af Baaden, Hr. Barney," sagde Foster, "og at I kan bruge den eller lade det være, som I selv vil. Hun tror, kort sagt, at den Hemmelighedsfuldhed og Ensomhed, hun lever i her, skyldes de Raad, I hemmelig giver Mylord, og min strænge Paapasfelijkheid, og hun holder derfor affurat lige saa meget af os begge to, som en dødsdømt Forbryder holder af sin Dommer og sin Slutter."

"Hun maa komme til at holde mere af os, før hun slipper her fra, Anthony," sagde Barney, "Ligesom jeg af vægtige Grunde har raadet til at lade hende blive her en Tid, kan jeg ogsaa raade til, at hun føres her fra i sin Værdigheds fulde Glans, men jeg, der staar Mylord saa nær, var jo gal, om jeg gjorde det, i Fald hun er min Fjende. Gjør hende den Sandhed indlysende, Anthony, naar som helst der tilbyder sig Lejlighed dertil, og lad mig om at lovprise dig for hende og give hende bedre Tanker om dig. Den ene Haand vasker den anden — det Ordsprog gjælder hele Verden over. Hun mau have at vide, hvem der er hendes Venner, og bringes til at indse, hvilken Magt de har, i Fald de bliver hendes Fjender — pas imidlertid

skarpt paa hende, men med Bevarelse af al den udvortes
 Uerbødighed, din grove Natur kan præstere. Dit sure Væsen
 og dine Bulbidermanerer er udmærkede; du skulde takke din
 Gud for dem, og det skulde Mylord ogsaa, for naar der
 er noget haardt eller grusomt, der skal gøres, saa gør du
 det, som om det var din medfødtte Barskhed, der drev dig
 der til, og paa den Maade slipper min Herre for at vække
 Anstød. Men hør — det banker paa Porten — se ud ad
 Vinduet — lad ingen komme ind — det vilde være meget
 ubejlignligt, om vi blev forstyrrede i Eftermiddag.”

„Det er ham, vi talte om, før vi spiste til Middag,“
 sagde Foster efter at have set ud ad Vinduet, „det er
 Michael Lambourne.”

„Na, ham maa du endelig lukke ind,“ sagde Hofmanden.
 „Han kommer for at aflægge Rapport om sin Gæst — det
 er mig meget magtpaaliggende at faa at vide, hvad Edmund
 Tressilian tager sig for. Luk ham ind, siger jeg, men før
 ham ikke her ind — jeg skal strax komme ind til jer i
 Abbedens Bogværelse.”

Foster gik, og da Hofmanden var bleven ene, gik han
 nogle Gange op og ned ad Gulvet hensunken i dybe Tanker
 og med Armene over Kors. Omfider gav han sine Tanker
 Luft i afbrudte Sætninger, som vi gjengive noget supplerede
 og i Sammenhæng, for at Læseren bedre kan opfatte hans
 Enetale.

„Det lader sig ikke nægte,“ sagde han, idet han plud-
 selig standsede og støttede sin højre Haand paa Bordet, de
 havde siddet ved, „at denne usle Tølper har loddet min
 Frygt og er naaet helt til Bunds i den; det var mig ikke
 muligt at skjule den for ham. — Hun elsker mig ikke —
 gid jeg med samme Ret kunde sige, at jeg ikke elsker hende!
 — Jeg Tøsse! at ville gjøre Indtryk paa hende for egen
 Regning, skjønt Klogskab bød mig at være en tro Kobler
 for Mylord! Den skæbnesvangre Dumhed har givet mig
 i hendes Bold langt mere, end nogen fornuftig Mand
 holder af at være, om det saa er aldrig saa udmærket et
 Stykke malet Evalsjød, det drejer sig om. Fra det Øjeblik
 af, at min Kløgt glippede paa saa farlig en Maade, har
 jeg ikke kunnet se hende uden en saa sølsom Blanding af
 Frygt, Had og Kjærlighed, at jeg ikke ved, om jeg, i Fald

jeg havde Balget, helst vilde besidde hende eller styrte hende i Undergang. Men hun maa ikke forlade dette Sted, før jeg er fuldkommen paa det rene med, paa hvad Fod vi staar med hinanden. Mylords Tars — og det er for saa vidt ogsaa mit, som det er sikkert, at hvis han falder, gjør jeg ham Selskab — Mylords Tars kræver, at dette hemmelige Ugteskab bliver holdt skjult — jeg vil for Næsten heller ikke laane hende min Arm, medens hun stiger op paa sin Trone, blot for at hun skal sætte sin Fod paa min Nakke, naar hun godt og vel er kommen til Sæde. Jeg maa skaffe mig Indflydelse hos hende enten ved Kjærlighed eller ved Frygt — og hvem ved, om jeg endda ikke kan opnaa den bedste og bedste Havn over hende for den Foragt, hun har vist mig! — Det vilde sandelig være et Mesterstykke af Hofmandskunst! — Lad hende blot én Gang tage mig med paa Raad — lad hende blot betro mig en Hemmelighed, om den saa blot drejer sig om en Fristrede, hun har plyndret, saa er J min, smukke Grevinde!“ — Han gik atter tavs op og ned ad Gulvet, standsede, skjænkede sig et Bæger Vin og drak det som for at dampe sin Sindsbevægelse. Deraf mumlede han: „Nu gjælder det at holde Tand for Tunge og at bære et glat og aabent Ansigt til Skue,“ og med disse Ord gik han ud af Stuen.

Sjette Kapitel.

Nogle Bærelser i den vestlige af det gamle Cumnor-Places fire Fløje var bleven udstyrede med overordentlig Pragt. Der var blevet arbejdet herpaa i adskillige Dage forud for den, paa hvilken vor Fortælling begynder. Haandværkere var bleven forskrevne fra London og havde ikke faaet Lov til at forlade Huset, før Arbejdet var færdigt, og de havde forvandlet Bærelserne i den Fløj, der hidtil havde taget sig ud som et forfaldent Kloster, saaledes, at man nu fik et Indtryk, som om man befandt sig i et kongeligt Slot. Alt var foregaaet med en vis Hemmelighedsfuldhed; Haand-

værkerne var komne og rejst bort igjen ved Nattetid, og der var truffet alle Foranstaltninger for at hindre de nysgjerrig spejdende Landsbyfolk i at komme under Vejr med de Forandringer, der foregik paa det Herresæde, der beboedes af deres i sin Tid fattige, men nu velstaaende Bysbarn Anthony Foster. Den attraaede Hemmeligholdelse opnaaedes da ogsaa saa godt, at der kun kom løse og uvisse Rygter ud, som Folk hørte paa og lod gaa videre uden at fæste synderlig Tid til dem.

Den her omhandlede Aften var den nys saa prægtig udstyrede Række Værelser for første Gang oplyst, og det saa straalende, at man vilde have kunnet se det et Par Mil ud i Landet, hvis ikke de med Jærnstænger og Hængelaase forsvarlig lukkede Egetræs Skodder, som indvendig dækkedes af lange Gardiner af Fløjl og Silke med svære Guldfrynser, havde gjort det umuligt for det svageste Lysglimt at slippe ud.

Hovedlejligheden bestod af fire Værelser, der laa i Flugt. Man kom op til dem ad en bred og usædvanlig høj Trappe, der førte op til et Forværelse, som til en vis Grad lignede et Galleri; Abbeden havde i sin Tid lejlighedsvis benyttet dette Værelse som Raadslagningsværelse, men nu var det blevet forsynet med et smukt Panel af mørkebrunt, stærkt poleret udenlandsk Træ, der, efter hvad man fortalte, var indført fra Vestindien og forarbejdet i London med stort Besvær og til stor Fortræd for Snedkernes Værktøj. Dette Panels mørke Farve fremhævedes yderligere ved en Mængde Lys i Sølv-Lampetter, der var anbragte paa Bæggene, samt ved sex store, i prægtige Rammer indfattede Malerier af Datidens første Mestere. I den ene Ende af Værelset stod der et massivt Egetræs Bord til Brug for Underen af det den Gang moderne Pladespil, og i den anden Ende var der et ophøjet Galleri, hvor Spillemand eller Sangere havde deres Plads, naar saadanne tilkaldtes til Forherligelse af Aftenens Fest.

Fra dette Forværelse kom man ind i en Spisefal, ikke overdreven stor, men glimrende nok til at blænde dem, der kom ind i den, ved sin pragtfulde Udstyrelse. Bæggene, som endnu for kort siden havde været saa nøgne og uhyggelige, var nu behængte med Tapeter af himmelblaat Fløjl indvirket med Sølv; Stolene var af Ibenholt, rigt udstaaarne

og forsynede med Hynder, der svarede til Tapeterne. Medens Forværelset oplystes af Sølv-Lampetter, hang der her en stor Lysekroner af samme kostbare Metal. Gulvet var dækket med et spansk Tæppe, i hvilket der var indvirket Blomster og Frugter med saa levende og naturlige Farver, at man trykkede sig ved at træde paa saa udmærket Arbejde. Bordet, der var af gammelt engelsk Egetræ, var dækket med en Dug af det fineste Damask, og en pragtfuld Skjænk, hvis indlagte Fløjdøre stod aabne, fremviste paa sine Hylde en fuldstændig Udstilling af Sølvstøj og Porcellæn. Midt paa Bordet stod der et Saltkar af italiensk Arbejde, et smukt og pragtfuldt Stykke Sølvstøj, henved to Fod højt, forestillende Giganten Briareus, der med sine hundrede Hænder bød Gjæsterne forskjellige Slags Krydderier til at sætte Smag paa Retterne med.

Det tredje Værelse førte Navn af Selskabsværelse. Det var behængt med de skønneste Tapeter, paa hvilke Phaetons Fald var fremstillet, thi de flanderse Bæverstole var paa den Tid meget optagne af klassiske Emner. Det fornemste Sæde i dette Værelse var en Tronstol, der var anbragt et Par Trin over Gulvet og stor nok, til at to Personer kunde sidde i den. Oven over den var der en Tronhimmel, der ligesom Hynderne, Gardinerne, ja endog saa Tæppet var af skarlagensrødt Fløjl, baldyret med smaa Perler. Over Tronhimlen var der to Greve-Kroner. I Steden for Stole var der i dette Værelse fløjelsbetrukne Skamler og Hynder, der var anbragte paa tyrkisk Vis og udsyede med Arabesker. Der fandtes for øvrigt Instrumenter, Brodererammer og andre saadanne Ting, som en Dame fordriver Tiden med. Selskabsværelset oplystes foruden af mindre Lys af fire store Kjerter af Jomfruvog; hver af dem var stukken i Haanden paa en Billedstøtte forestillende en væbnet Tyrk, som paa venstre Arm havde et rundt Sølvskjold, fra hvilket Lyset kastedes straalende tilbage som fra et Krystalspejl.

Det til denne glimrende Række Værelser hørende Sovestue var udstyret i en mindre prunkende, men ikke mindre kostbar Stil end den, de andre Værelser var holdte i. To Sølvlamper med vellugtende Olie udbredte paa én Gang en yndig Duft og et sitrende Halvlys i det stille Kammer.

Tæppet paa Gulvet var saa tykt, at man ikke vilde kunne høre selv de tungeste Skridt, og over Sengen, i hvilken der var fuldt op af Dyner og Puder, var der bredt et prægtigt, guldbindvirket Silketæppe, under hvilket der tittede frem Lagener af det fineste Lærred, og Tæpper saa hvide som de Lam, hvis Uld de var lavede af. Omhængene var af blaat Fløjl, forede med skarlagenrødt Silketøj, ophængte i svære Folder med Guldkvafter og udsyede med Optrin af Amors og Psyches Kjærlighedshistorie. Paa Toiletbordet stod der et smukt venetiansk Spejl i Ramme af Sølvfiligran og ved Siden af det en Guldskaal til Natdrikken. Over Hovedgærdet hang der et Par guldbindlagte Pistoler og en Dolk med gyldent Fæste, Baaben, som rimeligvis snarere stilledes til en hædret Gæsts Raadighed om Natten for en Forms Skyld, end fordi man nærrede den ringeste Frygt for Fare. Vi maa ikke glemme at omtale, at der, hvad der vidnede nok saa meget til Fordel for Tidens Sæder, i en lille, af en Kjerte oplyst Niche foran en Pult af udskaaet Ibenholt laa to guldbindvirkede Fløjls Tæpper. Denne Niche havde i sin Tid været Abbedens private Bedekammer, men nu var Krucifixet fjærnet, og i dets Sted laa der paa Pulten to prægtig indbundne Bønnebøger med Sølvbeslag. Dette til Misundelse fristende Sovestue, der laa saa affides, at den eneste Lyd, der hørtes i det, var Vindens Sukken i Egetræernes Kroner ude i Parken, saa at Morsens selv kunde have attraaet at lægge sig til Hvile i det, stod i Forbindelse med to Paaklædningsværelser, møblerede og udstyrede paa den samme pragtfulde Maade. Vi bør tilføje, at en Del af Bygningen i den tilstødende Fløj optoges af Køkkenet, med hvad dertil hørte, samt tjente til Opholdsstied for den fornemme og rige Adelsmands Tjenerskab, for hvis Skyld disse storartede Forberedelser vare trufne.

Den Gudinde, for hvem dette Tempel var blevet smykket, var den Beføstning og Ulejlighed, der var anvendt derpaa, fuldt værdig. Hun sad i det nys skildrede Selskabsværelse og saa med en naturlig og uskyldig Forfængeligheds Glæde paa al den Pragt, der saa pludselig var bleven udfoldet, saa at sige til Ure for hende, thi ligesom hendes Ophold paa Sumnor-Place var Grunden til den Hemmelighedsfuldhed, hvormed alle Forberedelser var bleven trufne,

inden disse Bærelser blev aabnede, saaledes havde man ogsaa omhyggelig sørget for, at hun ikke fik Nys om, hvad der gik for sig i den paagjældende Del af den gamle Bygning, eller blev set af Arbejderne, der var sysselsatte med Udsmykningen af den. Hun havde derfor aldrig set de Bærelser, hun den Aften blev ført ind i, og de var saa forskjellige fra alle de andre, at de i Sammenligning med dem tog sig ud, som om de hørte til et fortryllet Slot. Det første Indtryk, hun fik, da hun tog disse pragtfulde Bærelser i Besiddelse og saa' sig om i dem, var da ogsaa en Følelse af overstadig og uforbeholden Glæde som den, der maa betage en Landsbyfjønshed, naar hun pludselig ser sig omgiven af en Herlighed, hun selv i sine vildeste Drømme aldrig har kunnet forestille sig, og samtidig havde hun et elskende Hjertes levende Følelse af, at alt det Trylteri, der omgiver det, skyldes den store Trolldmand: Kjærlighed.

Grevinde Amy — thi den Rang havde hendes hemmelige, men højtidelige Forening med England stolteste Adelsmand hævet hende til — havde en Stund ilfærdig faret om fra det ene Bærelse til det andet, opfyldt af Beundring ved hvert nyt Bevis paa hendes Elfers og Husbonds Smag, en Følelse, der yderligere forhøjedes, naar hun betænkte, at alt, hvad hun saa', var ét sammenhængende Vidnesbyrd om hans glødende og opofrende Kjærlighed. — „Hvor de Tapeter er dejlige! — Hvor de Malerier er naturlige, de ser ud, som om de var lyslevende! — Hvor det Sølvtøj er prægtigt! Man skulde tro, at alle Spaniens Galeoner var bleven opsnappede paa Havet for at skaffe det til Beje! — Og aa, Janet!“ udbrod hun Gang efter Gang til Anthony Fosters Datter, hendes Terne, som lige saa nysgjerrig, men mindre overstadig i sin Henrykkelse fulgte med sin Frue, „aa, Janet, hvor meget frydefuldere er det ikke at tænke paa, at det er hans Kjærlighed, hans Kjærlighed til mig, der har samlet alle disse skønne Ting, og at jeg i Aften — endnu i denne Aften, som bliver mørkere for hvert Øjeblik, der gaar, skal takke ham endnu mere for den Kjærlighed, der har skabt dette uforlignelige Paradis, end for alle de Vidundere, det indeholder!“

„Tak først Gud, Frue,“ sagde den smukke Puritaner:

inde, „fordi han har givet Jer den gode og venlige Husbond, hvis Kjærlighed har gjort saa meget for Jer. Jeg har ogsaa gjort min ringe Del, men naar J bliver ved at løbe saa vildt om fra Bærelse til Bærelse, vil det Arbejde, jeg har gjort med mine Krusejern og Krøllepinde, forsvinde som Frostblomster paa Vinduerne ved Middagstid.“

„Det har du Ret i, Janet,“ sagde den unge, smukke Grevinde, idet hun pludselig stoppede op i den Fart, hendes Henrykkelse havde sat hende i, og saa' sig fra Hoved til Fod i et stort Spejl, som hun aldrig havde set Mage til, og som der i Birkeligheden kun fandtes saa Sidestykker til i selve Dronningens Slot. „Det har du Ret i, Janet,“ svarede hun, idet hun med tilgiveligt Selvbehag saa' det prægtige Spejl kaste saa yndigt et Billede tilbage, som dets glatte og blanke Flade kun sjælden fik Lejlighed til at gjengive. „Jeg ligner mere en Malkepige end en Grevinde, saadan som mine Kinder blusser af mit hurtige Løb, og mit Haar, som du har gjort dig saa megen Ulejlighed med at bringe i Orden, stritter jo saa vildt som Rankerne paa en ubestaaren Vinstok, og min nedfaldende Krave er ogsaa bleven krøllet og viser mere af Halsen og Barmen, end ærbart og sømmeligt er; kom med ind i Selskabsværelset og sæt Skif paa disse gjenstridige Loffer, min Pige, og hold Styr paa denne alt for voldsomt bølgende Barm med Kammerdug og Kniplinger.“

De gik ind i Selskabsværelset, hvor Grevinden munter strakte sig paa de tyrkiske Hynder og halv siddende, halv liggende hensank i en Tilstand, i hvilken hun halvt var optagen af sine egne Tanker, halvt hørte paa sin Ternes Bludren.

Som hun sad saadan med et tilsoarende Udtryk af Ligegyldighed og Forventning i sit smukke og udtryksfulde Ansigt, kunde man have søgt vidt og bredt paa Hav og Jord uden at finde noget blot halvt saa udtryksfuldt og yndigt. Den Krans af Edelstene, der var flettet i hendes mørkebrune Haar, kunde ikke kappes i Glans med de nøddebrune Djne, som fremhævedes og overstyggedes af de lysebrune, udmærket fint tegnede Bryn og de lange Vipper af samme Farve. Den livlige Bevægelse, hun lige havde været i, hendes spændte Forventning og hendes tilfredsstillede

Forfængelighed lagde Glød over hendes skønne Ansigt, som nogle undertiden fandt lovlig blegt — Skjønheden maa jo ligesom Kunsten finde sig i at blive smaalig kritiseret. De mælkehvide Perler i hendes Halsbaand, det samme, som hun lige havde modtaget som et Kjærlighedspant fra sin Husbond, fordunkledes af hendes blændende Tænder og af hendes Teint undtagen paa de Steder, hvor den Rødme, som Glæden og Selvtilfredsheden havde fremkaldt, gav den et svagt Purpurskjær. „Hold nu op med at bruge de travle Fingre, Janet,“ sagde hun til sin Terne, som stadig var ivrig optagen af at bringe hendes Haar og Klæder i Orden. „Hold nu op, siger jeg — jeg maa tale med din Fader, inden min Husbond kommer, og ogsaa med Hr. Richard Barney, som min Husbond sætter saa stor Pris paa — skjønt jeg kunde fortælle Ting om ham, der vilde forspilde hans Gunst.“

„Na, gjør ikke det, kjære Frue!“ sagde Janet. „Overlad ham til Gud, som straffer de ugudelige, naar Tidens Fylde kommer, og kryds ikke Barneys Beje; han har Mylords Dre i en saadan Grad, at kun faa er komne godt fra at hemme hans Planer.“

„Hvor ved du det fra, min højst retfærdige Janet?“ sagde Grevinden; „og hvorfor skulde jeg tage noget Hensyn til en saa underordnet Person som Barney, jeg, hans Herres og Belynderss Hustru?“

„Ja, Frue,“ svarede Janet Foster, „det forstaar I bedre end jeg — men jeg har hørt min Fader sige, at han hellere vilde møde en sulten Ulv end krydse Richard Barneys Planer — han har ogsaa tit paalagt mig at tage mig i Agt for at give mig af med ham.“

„Det var et fornuftigt Raad for dit Vedkommende, Pige,“ sagde Damen, „og jeg tør ogsaa sværge paa, at det var vel ment. Det er Skade, at hans Ansigt og Væsen svarer saa lidt til hans virkelige Mening — for jeg tror virkelig, han mener det ærlig.“

„Tvivl ikke paa det, Frue,“ svarede Janet. „Tvivl ikke paa, at min Fader mener det godt, skjønt han er en simpel Mand, og hans plumpe Væsen synes at sige hans Hjærte imod.“

„Jeg vil heller ikke tvivle derpaa, Pige, om saa blot

for din Skyld, men han har rigtig nok et Ansigt, som kan faa en til at ryste, blot man ser paa det — jeg tror ikke engang, din Moder, Janet — nej, hold nu op med det Krusejærn — jeg tror ikke engang, din Moder har kunnet se paa ham, uden at ryste."

"J saa Fald, Frue," svarede Janet Foster, „har min Moder haft dem at støtte sig til, der nok kunde yde hende hæderlig Bistand. J kom jo ogsaa selv til at ryste og blev rød i Hovedet, da Barney bragte Jer Mylords Brev."

„Du taler dristig, Pige," sagde Grevinden, idet hun rejste sig op fra Hynderne, paa hvilke hun sad halvt hvilende i sin Ternes Arme. „Du skal vide, at man ogsaa kan komme til at ryste, uden at det har noget med Frygt at gjøre. — Men hør, Janet," tilføjede hun, idet hun strax igjen anslog den godmodige og fortrolige Tone, der var hende naturlig, „tro mig, jeg skal nok nære saa gode Tanker om din Fader, som jeg kan, saa meget mere, som du, min søde Pige, er hans Datter. — Al, ja!" vedblev hun, idet der pludselig fløj et Udtryk af Tungtsindighed over hendes smukke Ansigt, og hendes Øjne fyldtes med Taarer, „jeg har saa meget mere Grund til at skjønne paa dit kjærlige Hjerte, som min egen stakkels Fader ikke er paa det rene med, hvorledes det staar til med mig, og de siger, at han er syg og forrigfuld for mig uværdiges Skyld! — Men jeg skal snart saa ham rask igjen — Budskabet om min Lykke og Ophøjelse vil gjøre ham ung igjen. — Og for at jeg saa meget snarere kan komme til at gjøre ham glad," vedblev hun, idet hun tørrede sine Øjne, „maa jeg selv være glad — min Herre og Husbond maa ikke finde mig ligegyldig for hans Godhed eller forrigfuld, naar han efter saa lang Tids Fraværelse aflægger et hastigt Besøg hos sin Eneboerske — vær lystig, Janet — det lakker ad Aften, og min Herre maa snart komme. Hent din Fader hid, og hent ogsaa Barney — jeg bærer ikke Nag til nogen af dem; og skjønt jeg maasse kan have nogen Grund til at være misfornøjet med dem begge, skal de ikke kunne give andre end sig selv Skylden, hvis jeg nogen Side lukker min Mund op for at klage over dem til Greven. — Gaa og hent dem, Janet."

Janet Foster gjorde, som hendes Frue bød, og saa

Minutter efter traadte Barney ind med den utvungne Anstand og skyfri Pande, man plejer at finde hos en fuldendt Hofmand, der er øvet i at skjule sine egne Følelser under et Slør af udvortes Høflighed, samtidig med at han gennemskuer andres. Anthony Foster kom trassende ind bag efter ham; hans i og for sig skumle og simple Ansigt var endnu mere frastødende som Følge af de flodsede Forsøg, han gjorde paa at skjule den Blanding af Belymring og Uvilje, hvormed han betragtede hende, som han hidtil havde øvet saa stræng en Myndighed over, og som nu var saa pragtfuldt klædt og smykket med saa mange Vidnesbyrd om, hvilken Plads hun indtog i sin Husbonds Hjerte. Det fejtede Buf, han gjorde, snarere hen ad Grevinden til end for hende, aflagde en Bekjendelse og lignede det Buf, Forbryderen gjør for Dommeren, naar han tilstaar sin Forbrydelse og samtidig beder om Naade, og som paa én Gang er et usorssamment og forlegent Forsøg i Retning af Forsvar eller Undskyldning, en Tilstaaelse af en Brøde og en Bøn om Overbærenhed.

Barney, som i Kraft af sin høje Byrd havde trængt sig ind i Værelset foran Foster, vidste bedre end han, hvad han skulde sige, og sagde det med større Sikkerhed og med mere Anstand

Grevinden hilste da ogsaa paa ham med en tilsyneladende Hjærtelighed, der syntes at give Løfte om fuldstændig Tilgivelse for alt, hvad hun maatte have at beklage sig over. Hun rejste sig, gik ham et Par Skridt i Møde, rakte Haanden ud imod ham og sagde: „Hr. Richard Barney, I bragte mig i Formiddags et saa kjærkomment Budskab, at jeg er bange for, at min Overraskelse og Glæde fik mig til at glemme min Herres og Husbonds Paalæg om at modtage Jer med Udmærkelse. Vi rækker Jer Haanden til Forsoning, Herre.“

„Jeg er uværdig til at røre ved den,“ sagde Barney, idet han højede Knæ, „undtagen som naar en Undersaet viser en Fyrstinde sin Erbødighed.“

Han trykkede sine Læber imod de smukke, fine Fingre, der var saa rigt besatte med Ringe og Edelstene; derpaa rejste han sig med ridderlig Anstand og vilde føre hende hen til Tronstolen, men hun sagde: „Nej, gode Hr. Richard Barney, den Plads vil jeg ikke indtage, før min Husbond

selv fører mig der hen. Endnu bærer jeg kun Grevindens Dragt, jeg vil ikke anmasse mig hendes Værdighed, før end jeg faar Lov dertil af den, jeg har at takke for den."

"Jeg haaber," sagde Foster, "at jeg ikke har paadraget mig Fært Mishag ved at adlyde min Herres, Jer Husbonds Befalinger med Hensyn til Jer Indespærring og saa videre. Jeg har jo blot gjort min Skyldighed mod Eders og min Herre, for Himlen har jo, som den hellige Skrift siger, givet Manden Magt og Myndighed over Konen — jeg synes, det er saadan der staar; i alt Fald staar der noget lignende."

"Jeg er i dette Djeblif bleven saa behagelig overrasket, Hr. Foster," svarede Grevinden, "at jeg ikke kan andet end undskyldte den strenge Troskab, der har holdt mig borte fra disse Værelser, til de var bleven satte i en saa ny og glimrende Stand."

"Alf ja, Frue," sagde Foster, "det har kostet mangen en blank Krone; og for at der ikke skal gaa mere til Spilde end absolut nødvendigt, vil jeg trække mig tilbage, til Mylord kommer, og lade Jer være ene med Hr. Richard Varney, der, saa vidt jeg ved, har noget at sige Jer fra Jer ophøjede Herre og Husbond. — Kom med, Janet, og se efter, om alting er i Orden."

"Nej, Hr. Foster," sagde Grevinden, "Jer Datter skal blive her inde — har Varney noget at sige mig fra min Herre, kan hun gaa saa langt bort, at hun ikke kan høre det."

Foster gjorde sit fejtede Buk og gik med et Ansigt, der syntes at bære Bidne om, hvor gnaven han var over alle de mange Penge, der var bleven ødslede paa at forvandle hans Hus fra en nøgen og forfalden Lade til et østerlandsk Palads. Da han var gaaet, tog hans Datter sin Broderamme og satte sig hen i Baggrunden af Værelset, medens Richard Varney med et umaadelig ydmygt Buk tog den laveste Skammel, han kunde finde, stillede den ved Siden ad den Stabel Hynder, paa hvilken Grevinden nu atter havde taget Plads, satte sig paa den og sad en Stund med nedslagne Dine og hensunken i dyb Tavshed.

"Jeg troede, I havde noget at sige mig fra min Herre og Husbond, Hr. Varney," sagde Grevinden, da hun mærkede,

at han tøvede med at aabne Samtalen. „Saaledes forstod jeg i alt Fald Hr. Foster, og derfor lod jeg min Terne trække sig tilbage. Har jeg taget fejl, vil jeg kalde hende tilbage — hun er ikke saa fuldkommen i Baldyrefkunsten, at det jo er raadeligst, at jeg holder Øje med hende.“

„Frue,“ sagde Barney, „Foster tog til Dels fejl af min Hensigt. Jeg vilde ikke sige Jer noget fra Jer ædle Husbond, min ophøjede Besknytter, men jeg finder mig foranlediget, ja ligefrem forpligtet til at sige Jer noget om ham.“

„Jert Omne er yderst kjærkomment, Herre,“ sagde Grevinden, „hvad enten I siger mig noget om eller fra min ædle Husbond. Men fat Jer i Korthed, for jeg venter ham hvert Øjeblik.“

„Jeg skal fatte mig i Korthed, Frue,“ sagde Barney, „og jeg skal ogsaa tale dristig, thi hvad jeg har at sige, kræver baade Hurtighed og Mod — I har talt med Tresfilian i Dag?“

„Det har jeg — og hvad saa?“ svarede Damen i en noget skarp Tone.

„Ja, mig kommer det ikke ved, Frue,“ sagde Barney ydmygt. „Men tror I, at Jer Husbond vil høre det med samme Ro?“

„Hvorfor skulde han ikke det? Mit Møde med Tresfilian var mig kun ubehageligt og pinligt, for saa vidt som han bragte mig Tidende om, at min kjære Fader var syg.“

„Om at Jer Fader er syg, Frue!“ sagde Barney. „Det maa være kommet pludselig over ham — meget pludselig, for det Bud, jeg sendte efter Mylords Ordre, traf Ridderen paa Jagt i Færd med at opmuntre sine Støvere med sit sædvanlige lystige Jagtraab. Jeg er vis paa, at den Tidende har Tresfilian selv lavet — I ved, Frue, at han har sine Grunde til om muligt at forstyrre Jer nuværende Lykke.“

„I gjør ham Uret, Hr. Barney,“ sagde Grevinden ivrig; „I gjør ham højlig Uret. Han er det frimodigste, aabenhjærtigste, ædleste Menneſke paa Jorden — med Undtagelse af min ophøjede Herre og Husbond ved jeg ingen, der hader Svig mere end Tresfilian.“

„Om Forladelse, Frue,“ sagde Barney, „det var ikke min Mening at gjøre ham Uret — jeg vidste ikke, at I

vilde tage Jer saa varmt af ham. En Mand kan under visse Omstændigheder forvanske Sandheden i en god og hæderlig Hensigt; skulde den altid frem, ved enhver Lejlighed, var det ikke til at holde ud her i Verden."

"J har en Hofmands Samvittighed, Hr. Barney," sagde Grevinden, "og Jer Sanddruhed vil næppe lægge Hindringer i Vejen for Jer Forfremmelse her i Verden, saadan som den nu en Gang er. — Men hvad Tresilian angaar — jeg skylder ham at lade ham vederfares Retfærdighed, for jeg har gjort ham Uret, det ved ingen bedre end J — Tresilians Samvittighed er af en anden Støbning end Eders — der gives ikke den Ting i den Verden, J taler om, som kunde lokke ham bort fra Sandhedens og Vrens Vej, og hvad det angaar, at han skulde leve i den med et besudlet Rygte — saa kunde Hermelinen lige saa godt falde paa at søge Ly i den væmmeligste Jlders Hule. Det var derfor, Fader elskede ham — det var derfor, jeg vilde have elsket ham — om jeg havde kunnet. Men i dette Tilfælde havde han rigtignok, uvidende, som han var, baade om mit Giftermaal, og om hvem jeg er gift med, saa stærke Grunde til at søge at faa mig bort her fra, at jeg haaber, at han har overdrevet stærkt med Hensyn til min Faders Sygdom, og at de Tidender, J melder, ikke blot er bedre, men ogsaa stemmer mere med Sandheden."

"Det kan J stole paa, Frue," sagde Barney. "Jeg giver mig ikke ud for at være den nøgne Dyd, Sandhedens Ridder i den Grad, at jeg vilde sætte Livet paa Spil for den. Jeg kan godt gaa ind paa, at den faar et Slør over sine Yndigheder, om saa blot for Belansthændighedens Skyld. Men J maa nære ringere Tanker om mit Hoved og Hjærte, end jeg kan gjøre Krav paa som en Mand, hvem min op-højede Herre gjør den Vre at kalde sin Ven, i Fald J tror, at jeg forsætlig og uden Nødvendighed vil binde Jer en Løgn paa Ormet, som saa snart vilde blive opdaget, og det oven i Kjøbet i en Sag, der angaar Eders Lykke."

"Hr. Barney," sagde Grevinden, "jeg ved, at min Herre sætter Pris paa Jer og anser Jer for en paalidelig og god Lods i de Farvande, i hvilke han styrer saa farlig en Kurs for fulde Sejl. Tro derfor ikke, at jeg mente Jer det ilde, da jeg sagde, hvad sandt var, til Forsvar for Tres-

filian. — Jeg er, som I ved, født og opdragen paa Landet og holder mere af simpel Bondesandhed end af Hofmands-
Artighed; men jeg kommer vel til at forandre mine Vaner,
naar jeg forandrer Stilling, kan jeg tænke."

"Det har I Ret i, Frue," sagde Barney smilende, "og
skjönt I nu blot spørger, vilde det ingen Skade være til,
om Eders Ord for ramme Alvor stod i Samklang med Jer
virkelige Mening. — En Dame ved Hoffet — tag den
ædleste, den dydigste, den ulasteligste af dem, der omgiver
vor Dronnings Trone — vilde for Exempel ikke have ind-
ladt sig paa at sige Sandheden, eller hvad hun ansaa for
Sandheden, til en afvist Bejlers Nos over for hendes ædle
Husbonds Tjener og fortrolige."

"Og hvorfor," sagde Grevinden rødrende af Utaal-
modighed, "hvorfor skulde jeg ikke lade Tresfilian vederfares
Retfærdighed over for min Husbonds Ven — over for min
Husbond selv — over for al Verden?"

"Vil Eders Naade i Aften lige saa aabenhjærtig for-
tælle min ædle Herre, Eders Husbond, at Tresfilian har
opdaget Eders Opholdssted, som saa omhyggelig er bleven
holdt skjult for Verden, og at han har haft en Sammen-
komst med Jer?" sagde Barney.

"Ja, ganske vist," svarede Grevinden. "Det skal være
det første, jeg siger ham, og jeg agter at gjøre Rede for
hvert Ord, Tresfilian har sagt, og for hvert Ord, jeg har
svaret. Det bliver for saa vidt min egen Skam, som Tres-
filians Bebrejdelser, om de end var mindre retfærdige, end
han troede, ikke var helt ugrundede — det vil derfor være
mig noget pinligt at sige det, men sige det vil jeg, og jeg
vil sige alt."

"Eders Naade faar naturligvis gjøre, hvad Jer lyster,"
sagde Barney, "men da der ikke er nogen Nødvendighed for,
at I saa aabenhjærtig tilstaar det hele, synes jeg, det var
nok saa godt, om I sparede Jer selv for den Ubehagelighed,
min ædle Herre for den Bekymring og Hr. Tresfilian —
siden der nu endelig skal tages Hensyn til ham i den Sag —
for den Fare, det let kan udsætte ham for."

"Jeg indser ikke, at det vilde kunne saa nogen af alle
de skrækelige Følger," sagde Grevinden rolig, "naar jeg da

ikke vil tillægge min høje Herre uværdige Tanker, som jeg er sikker paa aldrig kunde opstaa i hans ædle Hjærte."

"Det være langt fra mig," sagde Barney. Derpaa tilspøjede han efter et Djebligs Tavshed med en virkelig eller paatagen Ligegyldighed, der var meget forskjellig fra hans sædvanlige glatte Væsen: „Hør, Frue, nu skal jeg vise Jer, at en Hofmand lige saa godt kan tale Sandhed som andre, naar det gjælder Menneskers Vel, som han ærer og agter, ja, selv om det medfører Fare for ham selv." Han brød af, som om han ventede paa Befaling eller i alt Fald Til- ladelse til at gaa videre, men da Grevinden tav, vedblev han, rigtignok i en umiskjendelig forsigtig Tone: „Se Jer om, naadige Frue, og læg Mærke til, hvorledes dette Sted er affpærret fra Omverdenen, med hvilken omhyggelig Hemmelighedsfuldhed den mest straalende Edelsten, England ejer, er unddraget alle beundrende Blikke — se, hvor strængt Eders Skridt bevogtes, og hvilken Tvang I er undergIVEN i alle Eders Bevægelser efter denne Tølper Fosters Godt- befindende. Betænk alt dette, og døm saa selv, hvad Grunden dertil vel kan være."

"Det er min Herres Vilje," svarede Grevinden, „og det er min Skyldighed ikke at søge andre Grunde."

"Vist er det hans Vilje," sagde Barney, „og denne Vilje har sit Udspring fra en Kjærlighed, der er sin Gjenstand værdig. Men den, der besidder en Skat og sætter Pris paa den, ham er det tit magtpaaliggende just i Forhold til den Pris, han sætter paa den, at sikre den imod andres Rovlyst."

"Hvad skal al den Tale tjene til, Hr. Barney?" sagde Grevinden. „I vil have mig til at tro, at min Herre er skinsyg — sæt nu, at han er det, saa ved jeg et Middel imod Skinsyge."

"Virkelig, Frue!" sagde Barney.

"Det bestaar i altid at iale Sandhed til ham," sagde Grevinden, „at lægge min Sjæl og mine Tanker frem for ham saa rent og klart som det slebne Spejl der, saa at han, naar han ser i mit Hjærte, kun ser sine egne Træk affpejlede i det."

"Jeg tier, Frue," sagde Barney; „og da jeg ingen Grund har til at sørge over Dressilian, som vilde tage mit

Hjærteblod, i Fald han kunde, vil det falde mig let at for-
sone mig med, hvad der kan vederfares ham som Følge af
Jer aabenhjærtige Tilstaaelse af, at han har formastet sig
til at trænge sig ind til Jer i Jer Ensomhed. J kjender
jo Mylord meget bedre end jeg, saa J kan bedst skjønne,
om der er Rimelighed for, at han vil finde sig i saadan en
Fornærmelse uden at hævne den."

"Ja, kunde jeg tænke mig, at det kunde styrte Tressilian
i Ulykke," sagde Grevinden, "saa kunde det saa mig til at
tie, thi jeg har allerede voldt ham Sorg nok. — Men
hvad vilde det for Resten nytte? Foster og en til, tror
jeg, har jo set ham. — Nej, nej, Barney, hold op med at
trænge ind paa mig. Jeg fortæller Mylord det hele og
skal undskyldes Tressilians Daarskab saaledes, at min Herres
ædle Hjærte skal føle mere Lyst til at tjene ham end til at
straffe ham."

"Eders Dømmekraft overgaar langt min, Frue," sagde
Barney, "saa meget mere, som J, om J vil, kan prøve
Jsen, før end J vover Jer ud paa den, ved først blot at
nævne Tressilians Navn og se, hvorledes han optager det.
Foster og hans Stalbroder kjender ikke Tressilian personlig,
og jeg kan med Lethed over for dem finde paa en rimelig
Forflaring af, at her har været en fremmed."

Grevinden tav et Øjeblik; derpaa sagde hun: "Er det
virkelig sandt, Barney, at Foster endnu ikke ved, at den
Mand, han saa', var Tressilian, saa tilstaaer jeg, at jeg
nødig saa', at han fik det at vide, for det kommer slet ikke
ham ved. Han er allerede barst nok i sit Væsen, og jeg
skjætter ikke om at have ham til Dommer eller Gehejmeraad
i mine Anliggender."

"Na," sagde Barney, "hvad har den plumpe Karl med
Eders Naades Anliggender at gjøre? Ikke mere end Lænke-
hunden, der holder Vagt i hans Gaard. Er han i nogen
som helst Henseende Eders Naade ubehagelig, har jeg Ind-
flydelse nok til at kunne saa ham afløst af en Hovmester,
der huer Jer bedre."

"Lad os lade dette Omne fare, Hr. Barney," sagde
Grevinden. "Naar jeg har noget at klage over de Tjenere,
Mylord har anbragt i min Nærhed, bør jeg klage til Mylord

selv. — Hør! Jeg hører Hestetrampen — han kommer! han kommer!" raabte hun, idet hun henrykt sprang op.

„Jeg kan ikke tro, at det er ham," sagde Barney, „eller at J skulde kunne høre hans Hests Hovslag gjennem de tykke Gardiner for Vinduerne.“

„Stand's mig ikke, Barney — mine Øren er skarpere end Eders — det er ham.“

„Men, Frue — Frue!" raabte Barney ivrig, idet han stillede sig i Bejen for hende, „jeg haaber da, at J ikke bruger det, som jeg har sagt af ydmyg Bligtfølelse og for at tjene Jer, til min Skade — jeg haaber, at J ikke røber mit ærlige Raad, saa det bliver mig til Fortræd — jeg beder Jer indstændig om . . .“

„Vær rolig, Menneſte, vær rolig!" sagde Grevinden, „og slip mit Skjørt — hvor tør J vove at holde paa mig? — vær rolig — jeg tænker ikke paa Jer.“

J det samme sprang Fløjdørene op, og en Mand med et majestætiff Afſyn traadte ind, hyllet i en lang, folderig mørk Rytterkappe.

Syvende Kapitel.

Der hvilede en lille Sky af Uvilje og Forvirring over Grevindens Banded som Følge af den Kamp, hun havde haft at bestaa med Barneys Paatrængenhed, men den veg Pladsen for et Udtryk af den reneſte Glæde og Kjærlighed, da hun fastede sig i Armene paa den ædle fremmede, som traadte ind, og idet hun trykkede ham til ſit Bryſt, raabte hun: „Endelig — endelig kommer du da!“

Barney traf ſig beſkeden tilbage, da hans Herre traadte ind, og Janet vilde gjøre ligesaa, men hendes Frue gav hende et Bink, at hun ſkulde blive. Hun gik da hen i Baggrunden af Værelſet og blev ſtaaende der, ſom om hun ventede paa, at hendes Tjeneste ſkulde blive krævet.

Imidlertid gjengjældte Jarlen eller Grevnen — thi ſaa højt paa Straa var han — ſin Huſtrus Kjærtegn med den

ømmeste Kjærlighed, men da hun vilde tage Rappen af ham, lod han, som om han gjorde Modstand.

„Nej,“ sagde hun, „jeg vil have Rappen af Jer — jeg vil se, om I har holdt Ord, om I kommer som den højbaarne Jarl, som Folk kalder Jer for, og ikke som hidtil i en simpel Ridders Skikkelse.“

„Du er ligesom alle de andre, Amy,“ sagde Greven, idet han lod hende gaa af med Sejren i den spøgefulde Strid. „Wdelstene og Fjer og Silke har mere at betyde for dem end det Menneſke, der stikker bag ved al Stadsen — tit tager en daarlig Klinge sig anſelig ud i en Fløjels Skede.“

„Men det kan man ikke ſige om dig, du ſtolte Jarl,“ sagde hans Huſtru, idet Rappen faldt paa Gulvet, og han ſtod for hende klædt ſom en Fyrſte, der er ude at ride. „Du er af godt, prøvet Staal, hvis indre Værd fortjener og dog lader haant om al udvortes Prunk. Tro ikke, at Amy kan elſke dig højere i denne ſtraalende Dragt, end hun gjorde, da hun ſkjænkede Manden med den brune Kappe ſit Hjærte i Skoven i Devon.“

„Og du,“ sagde Jarlen, idet han med kongelig Anſtand og Værdighed førte ſin ſmukke Huſtru hen til Tronſtolen, der ſtod rede til dem begge, „du har ogsaa iført dig en Dragt, der ſvarer til din Rang, min elſkede, ſkjønt den ikke kan forhøje din Skjønhed. Hvad tykkes dig om vor Smag ved Hove?“

Grevingen kaſtede et Blik i det ſtore Spejl, idet de gik forbi det, og ſagde: „Jeg ved ikke, hvordan det er, men jeg tænker ikke paa mig ſelv, naar jeg ſer paa dig i Spejlet. Sæt du dig der,“ tilføjede hun, da de kom hen til Tronſtolen, „ſom en Gjenſtand for Menneſkenes Beundring og Tilbedeſe.“

„Ja, min elſkede,“ ſagde Greven, „hvis du vil dele min Herlighed med mig.“

„Nej,“ ſagde Grevingen. „Jeg vil ſidde her paa Skamlen ved dine Fødder og granske din Pragt og for første Gang ſe, hvorledes en Fyrſte er klædt.“

Og med en barnlig Beundring, ſom hendes Ungdom og landlige Opdragelſe gjorde ikke blot undſkyldelig, men tæffeligg, blandet, ſom den var, med indtagende Dtringer af

den ømmeste ægtefabelige Kjærlighed, undersøgte hun fra Isse til Fod den Mands ædle Stikkelse og fyrstelige Dragt, der var den stolteste Pryd, Englands jomfruelige Dronnings Hof havde at opvise, navnkundigt, som det var, ved sine glimrende Hofmænd saa vel som ved sine vise Raadgivere. Medens Greven kjærlig betragtede sin yndige Hustru og glædede sig over hendes uforbeholdne Beundring, bar hans mørke Dine og ædle Træk Vidne om mildere Følelser end dem, som talte ud af det bydende og højt flyvende Udtryk, der sædvanlig stod at læse paa hans brede Pande og i hans gennemtrængende, funklende Blik, og han smilede ad den Enfold, der lagde hende de Spørgsmaal i Munden, som hun gjorde ham angaaende de forskjellige Prydelser, han bar.

„Den baldyrede Kem, som du kalder den, neden for Knæet,“ sagde han, „er den engelske Hofsebaandsorden, en Prydelse, som Konger er stolte af at bære. Se, her er Stjernen, som hører til den, og Ordenssmykket i Brillanter. Du har jo nok hørt Tale om, hvorlunde Kong Edward og Hertuginde af Salisbury . . .“

„Jo, alt det ved jeg nok,“ sagde Grevinden let rødmenende, „hvorlunde en Dames Strømpebaand blev det engelske Ridderstabs stolteste Mærke.“

„Ja, ganske rigtig,“ sagde Greven, „og denne udmærkede Orden var jeg saa heldig at faa samtidig med tre af mine ædlestes Standsfæller, Hertugen af Norfolk, Markien af Northampton og Jarlen af Rutland. Jeg var lavere end paa Straa end alle de andre — men hvad siger det? — naar man vil klavre op ad en Stige, maa man begynde med det nederste Trin.“

„Men den anden smukke Halskjæde der, som er saa kostelig gjort, og i hvilken der hænger et Smykke, der ligner et Faar, hvad betyder den?“

„Denne Halskjæde med de dobbelte Brandrør, afvejlende med nogle Knuder, som man antager skal forestille Flintsten, eller spruder Gnister, og som bærer det Smykke, du omtalte, er den høje Orden, som kaldes den gyldne Vlies, og som i sin Tid tilhørte Huset Burgund. Der er store Forretningsskikkeligheder knyttede til den Orden, min Amy, thi selve Kongen af Spanien, som nu har arvet Burgunds Højhed og Be-

siddelser, kan ikke sætte sig til Doms over en Ridder af den gyldne Bliets, med mindre Ordenens høje Kapitel giver sit Minde dertil og er til Stede derved."

"Saa den Orden tilhører den grusomme Konge af Spanien?" sagde Grevinden. "Al, min ædle Herre, hvorfor vil J befmitte Jert ædle engelske Bryst ved at bære saadant et Smykke? Tænk paa den usalige Dronning Marias Tid, da denne samme Philip sad ved Roret i England sammen med hende, og paa de Baal, der blev rejst for vore ædleste, viseste og i Sandhed frommeste Præster og Theologer. — Hvor kan J, som man kalder den sande protestantiske Tros Bannersfører, finde Fornøjelse i at bære et Sindbillede og Mærke, der skriver sig fra saadan en romersk Tyran som Kongen af Spanien?"

"Slaa dig til Taals, min elskede," svarede Greven. "Vi, der stiller vore Sejl efter Hofgunstens Vind, kan ikke altid føre de Vimpler, vi holder mest af, eller altid vægre os ved at sejle under Flag, som vi ikke synes om. Det tilhører for Resten Flandern, og Egmont, Dranien og andre er stolte af at se det paa en Englænders Bryst."

"Naa ja, Herre, J ved selv bedst, hvad J gjør," sagde Grevinden. "Dg nu den Halskjæde der, hvilket Land tilhører det skønne Smykke?"

"Et meget fattigt Land, min elskede," svarede Greven. "Det er St. Andreas Ordenen, som den sidste Jakob af Skotland har gjenoprettet. Jeg fik den, da man troede, at den unge Enke af Frankrig og Skotland med Glæde vilde have rakt en engelsk Stormand sin Haand, men en fri engelsk Grevekrone opvejer vel en Kongekrone, der er afhængig af en Kvindes Lune, og som kun giver Magt over de fattige Klipper og Moser der nordpaa."

Grevinden tav, som om hendes Husbonds sidste Ord havde vaft en Række pinlige Betragtninger, der ikke des mindre interesserede hende, og da hun stadig tav, vedblev Greven:

"Dg nu, min elskede, har du faaet dit Onske opfyldt og set din Ridder i saa meget af hans Stads, som lader sig forene med en Ridderdragt, thi Gallaklæder og Grevekroner hører kun hjemme i Fyrstehaller."

„Ja,“ sagde Grevinden, „men det Ønske, jeg har faaet opfyldt, har som sædvanlig fremkaldt et nyt.“

„Og hvad skulde du kunne ønske, som jeg kunde nægte dig?“ sagde hendes kjærlige Husbond.

„Jeg ønskede at se min Farl besøge denne dunkle og lønlige Braa i al sin fyrstelige Pragt,“ sagde Grevinden; „og nu synes jeg, at jeg længes efter at sidde i en af hans fyrstelige Galler og se ham træde ind hyllet i sin simple brune Kappe, som da han vandt den stakkels Amy Robsarts Hjærte.“

„Det Ønske er let at opfylde,“ sagde Greven; „jeg skal tage den simple brune Kappe paa i Morgen, om du vil.“

„Men faar jeg saa Lov til at følge med til et af Eders Slotte,“ sagde Grevinden, „for at se, hvorledes Eders Boligs Pragt stemmer med Eders Bondedragt?“

„Hvad for noget, Amy,“ sagde Greven, idet han saa sig om, „er disse Bærelser ikke pragtfuldt nok udstyrede? Jeg gav de mest uindskrænkede Ordre, og jeg synes egentlig, at de er bleven udførte nogenlunde tilfredsstillende — men kan du sige mig noget, her endnu bør gjøres, skal jeg øjeblikkelig give Ordre til, at det bliver gjort.“

„Nej, Herre, nu gjør du Nar ad mig,“ sagde Grevinden. „Denne prægtige Boligs Glans og Herlighed overgaar langt alt, hvad jeg havde tænkt mig, som den langt overgaar, hvad jeg fortjener. Men skal din Hustru, min elskede, ikke i alt Fald en Gang med det første omgives af den Ære og Værdighed, der hverken skylles Haandværkerne, som udsmykker hendes Bærelser, eller de Edelstene og Silketøjer, din Udelmodighed smykker hende selv med, men som er knyttet til hendes Stilling som Englands stolteste Adelsmands anerkjendte Hustru?“

„En Gang,“ sagde Greven. „Jo, Amy, en Gang skal det visseelig ske, og tro mig, du kan ikke længes inderligere efter den Dag end jeg. Hvor glad vilde jeg ikke være ved at kunne trække mig tilbage fra Statstjenestens møjsommelige Arbejde og Uergjerrighedens Bryderier og Befyringer for at leve mit Liv i Ære og Værdighed paa mine store Godser sammen med dig, min yndige Amy, som min Veninde og og stadige Dmgangsfælle! Men det lader sig ikke gjøre, Amy, og disse dyrebare, men stjaalne Sammenkomster er

alt, hvad jeg kan byde den yndigste og mest elskede Kvinde, jeg kjender."

"Men hvorfor lader det sig ikke gjøre?" sagde Grevinden i den blideste, mest overtalende Tone. "Hvorfor kan den ikke finde Sted strax — denne mere fuldkomne, denne stadige Forening, som J siger, J længes efter, og som Guds og Menneftenes Love i lige høj Grad paabyder? O, hvis J blot længtes halvt saa meget derefter, som J siger, hvem eller hvad skulde saa kunne hindre Jer i at faa Jert Ønske opfyldt, mægtig og begunstiget, som J er?"

Grevens Bænde formørkedes.

"Amy," sagde han, "du taler om noget, du ingen Forstand har paa. Vi, som træller ved Hove, ligner den, der kravler op ad et Bjærg af løst Sand — vi tør ikke standse, før vi har naaet et fremspringende Klippestykke, hvor vi har fast Grund under Fødderne — standser vi før, glider vi ved vor egen Tyngde og bliver til Spot for alle. Jeg staar højt, men ikke fast nok, til at jeg kan følge min Lyst. At offentliggjøre mit Giftermaal vilde være det samme som at volde min Undergang. Men tro mig, jeg skal naa et Punkt, og det snart, hvor jeg kan gjøre Ret og Skjel imod os begge. Indtil da beder jeg dig ikke at forgifte det flygtige Djeblis Lyfsalighed ved at ønske, hvad der er umuligt. Sig mig hellere, om alt her er indrettet efter dit Lykke. Hvordan opfører Foster sig over for dig? — han er vel i alle Maader ærbødig, vil jeg haabe; hvis ikke skal Knægten komme til at bøde dyrt derfor."

"Han minder mig stundum om, at det er nødvendigt, at alting gaar saa hemmelighedsfuldt til," svarede Grevinden med et Suk, "men det er jo det samme som at minde mig om Eders Ønsker, og det bør jeg jo snarere takke end dadle ham for."

"Jeg har sagt dig, at det er den haarde Nødvendighed, der binder os," sagde Greven. "Jeg ved nok, at Foster er noget gnaven af sig, men Barney indestaar for, at han er mig tro og hengiven. Har du imidlertid noget at klage over i Henseende til Maaden, hvorpaa han røgter sit Hverv, skal han undgjelde derfor."

"O, jeg har ingen Ting at klage over," sagde Grevinden, "for saa vidt han røgter sit Hverv med Trofskab imod

Jer, og hans Datter Janet er det kjærligste og bedste Selskab, jeg kunde faa i min Ensomhed — den Smule Strængighed, der er i hendes Væsen, klæder hende saa godt."

"Er hun virkelig?" saade Greven. "Jngen, som du holder af, skal gaa glip af sin Løn — kom her hen, Jomfru."

"Janet," sagde Grevinden, "kom hen til Mylord."

Janet, der, som alt anført, besteden havde truffet sig noget tilbage for ikke ved sin Nærværelse at lægge Baand paa sin Herres og Frues Samtale, kom nu frem, og da hun ærbødig nejede for Greven, kunde denne ikke bære sig for at smile ad Modsætningen imellem hendes Paaflædnings overordentlige Simpeltid og den stive Adstædighed, der var over hende, og paa den anden Side hendes meget fjønne Ansigt og et Par sorte Øjne, der lo til Trods for hendes Bestræbelser for at se alvorlig ud.

"Jeg skylder dig Tak, min smukke Jomfru," sagde Greven, "fordi din Frue er saa tilfreds med din Tjeneste." Med disse Ord tog han en ret kostbar Ring af sin Finger og rakte Janet Foster den. "Bær den for hendes og min Skyld," tilføjede han.

"Det glæder mig, Herre," svarede Janet ydmygt, "at min ringe Tjeneste huer min Frue, som enhver, der kommer i hendes Nærhed, maa ønske at tækkes; men vi, der hører til den herlige Hr. Holdforth's Menighed, skjætter ikke som denne Verdens pyntesyge Døtre om at vinde Guld om vore Fingre eller om at bære Stene om Halsen som de forfængelige Kvinder i Tyrus og Sidon."

"Ej, ej, min smukke Jomfru, J er altsaa et strængt Medlem af det rettroende Søsterskab," sagde Greven, "og Jer Fader hører nok med Liv og Sjæl til samme Menighed, saa vidt jeg ved. Det sætter jeg saa meget mere Pris paa jer to for, som der er bleven bedt for mig og ønsket mig alt godt i eders Forsamlinger. J kan ogsaa undvære Smykker, Jomfru Janet, for Eders Fingre er fine, og Eders Hals hvid. Men her er noget, som hverken Papister eller Puritanere, Fritänkere eller orthodoxe er bange for eller rynker paa Næsen ad. Tag det, min Pige, og brug det, som Jer lyst."

Med disse Ord stak han hende fem gode Guldstykker fra Philips og Marias Tid i Haanden.

„Heller ikke dette Guld vilde jeg tage imod,“ sagde Janet, „dersom jeg ikke haabede at finde en saa god Anvendelse for det, at det kan blive os alle til Velsignelse.“

„Gjør, som dig tykkes, min smukke Janet,“ sagde Greven, „saa er jeg vel fornøjet. — Og sig nu til, at de skal skynde sig med Aftensmaaltidet.“

„Jeg har indbudt Hr. Barney og Hr. Foster til at spise til Aften sammen med os, Herre,“ sagde Grevinden, idet Janet gik ud for at efterkomme Grevens Ordre. „Har det Vært Bifald?“

„Det har alt, hvad du gjør, min søde Amy,“ svarede hendes Mand, „og det er mig saa meget kjærere, at du har gjort dem den Ære, som Richard Barney er min svorne Mand og indviet i mine hemmelige Planer, og jeg for Tiden er nødt til at stole meget paa Anthony Foster.“

„Der er en Ting, jeg gjerne vilde bede dig om, og en Hemmelighed, jeg skulde fortælle dig,“ sagde Grevinden med usikker Stemme.

„Opsæt begge Dele til i Morgen, min elskede,“ svarede Greven. „Jeg ser, at de er ved at lukke op ind til Spisestuen, og da jeg har redet langt og hurtigt, har jeg slet ikke noget imod at faa et Bæger Vin.“

Med disse Ord førte han sin yndige Hustru ind i Bærelset ved Siden af, hvor Barney og Foster modtog dem med de dybeste Blik, som Hofmanden gjorde paa Hofmandsvis, og Foster, som det var Skik i den orthodoxe Menighed. Jarlen besvarede deres Hilsen med en skjodesløs Høflighed, der vidnede om, at han forlængst var vant til den Slags Hyldest, medens Grevinden nejede med en ængstelig Stivhed, der viste, at hun ikke var slet saa øvet.

Det Maaltid, Selskabet nu satte sig til, svarede i Overdaadighed til det pragtfulde Bærelse, i hvilket det var anrettet, men der var ingen Tjenere til Stede for at gjøre Opvartning. Janet besørgede i saa Henseende det hele, og Bordet var virkelig ogsaa saa vel forsynet, at der trængtes til liden eller ingen Hjælp. Greven og hans Hustru sad ved den øverste Ende af Bordet, og Barney og Foster nede ved Saltkarret, som Skik og Brug var for underordnede. Foster sagde ikke et eneste Ord under hele Maaltidet, maaske fordi det fuldstændig uvante Selskab imponerede ham, medens

Barney med stor Taft og Skjønsonhed tog affurat faa megen Del i Samtalen, som der var nødvendigt for at forebygge, at den gik i Staa, uden at han fik Udseende af at være paatrængende, og det lykkedes ham da ogsaa at holde Grevens Munterhed paa Toppunktet. Denne Mand var virkelig af Naturen i høj Grad udrustet til at spille den Rolle, Stæb-
nen havde tildelt ham, thi paa den ene Side var han taft-
fuld og forsigtig, paa den anden Side var han livlig, vittig
og morsom, saa at selv Grevinden, som i mange Henseender
havde meget imod ham, erkjendte og havde Fornøjelse af
hans Talegaver og var mere tilbøjelig, end hun nogen Ende
før havde været, til at istemme de Lovtaler, Greven over-
øste sin Yndling med. Omfider var det Tid at gaa til Ro,
Greven og Grevinden traf sig tilbage til deres Sovestue,
og alt var stille paa Herresædet for Resten af Natten.

Tidlig den næste Morgen gjorde Barney Tjeneste som
Grevens Kammerherre samt som hans Staldmester, skjønt
det egentlig kun var Stillingen som Staldmester, han be-
klædte i Grevens glimrende Husstand, i hvilken Riddere og
Herrer af god Byrd med Glæde tog til Takke med saadanne
underordnede Stillinger, som ved Majestætens Hof beklædtes
af Adelsmænd. Barney var fuldt fortrolig med de nævnte
Bestillinger, thi han, som stammede fra en gammel, men
forarmet Slægt, havde været Page hos Greven i fordums
Tid, da han ikke var saa højt paa Straa; han havde tjent
ham tro i Modgangens Dage og havde forstaaet at gjøre
sig lige saa nyttig, da han hurtig gik i Bejret og gjorde
glimrende Lykke: han havde derfor vundet en Indflydelse,
der hvilede paa Tjenester, han havde ydet ham baade før
og nu, og var næsten med Nødvendighed bleven Grevens
fortrolige.

„Hjælp mig en simplere Ridedragt paa, Barney,“ sagde
Greven, idet han kastede sin med Sobelskind forede og med
Blomster udsjuede Silkesloprof, „og gjem de Kjæder og Lænker
der,“ tilspøjede han, idet han pegede paa Ordenerne, der laa
paa Bordet; „de var lige ved at knække Halsen paa mig i
Aftes, saa tunge er de. Jeg har halvvejs sat mig for, at
de ikke skal gnave mig mere. Det er Lænker, som Skjalmer
har opfundet til at smedde Tosser i. Hvad mener du,
Barney?“

„Jeg mener sandelig, Herre,“ sagde hans Tjener, „at der er stor Forskjel paa Guldlænker og andre Lænker — jo tungere de er, des mere velkomne er de.“

„Jeg har alligevel næsten besluttet, at de ikke længere skal binde mig til Hoffet, Barney,“ sagde hans Herre. „Hvad kan længere Tjeneste og større Gunst skaffe mig ud over den høje Rang og de store Godser, jeg allerede har sikret mig? — Hvad var det, der bragte min Fader paa Skafottet, andet, end at han ikke kunde holde sine Ønsker inden for rimelige og fornuftige Grænser? Jeg har, som du ved, selv været i Fare mere end en Gang og er sluppen godt derfra; jeg har næsten besluttet, at jeg ikke vil prøve Søen mere, men holde mig i Ro paa Landjorden.“

„Og samle Muslingstaller og lade Hr. Cupido hjælpe Jer dermed,“ sagde Barney.

„Hvad mener du med det?“ sagde Greven noget heftig.

„Nej, Herre.“ sagde Barney, „J maa ikke blive vred paa mig. Naar Eders Herlighed føler Jer lykkelig sammen med en saa sjælden elskværdig Dame, at J for at nyde hendes Selskab er villig til at opgive alt, hvad J hidtil har levet for, saa kommer nogle af Eders stakkels Tjenere maasse til at lide derunder, men Eders Godhed har stillet mig saa højt, at jeg altid vil have nok til at hævde en fattig Adelsmand den Rang, der tilkommer ham i Betragtning af den høje Stilling, han har indtaget i Eders Herligheds Hus.“

„Og dog lader det til, at du ikke synes om, at jeg har i Sinde at opgive et farligt Spil, som maasse kan ende med Fordærvelse for os begge.“

„Jeg, Herre?“ sagde Barney. „Jeg har visse ingen Grund til at beklage, at Eders Herlighed trækker Jer tilbage. Det bliver ikke Richard Barney, der paadrager sig Hendes Majestæts Mishag og Hoffets Latter, naar den stolteste Bygning, der nogen Sinde er opført paa en Fyrstes Gunst, smelter bort som Sne for Solen. Jeg vilde blot ønske, at Eders Herlighed, inden J gjør et Skridt, som ikke kan gøres om, vilde forvisse Jer om, at J tager det skyldige Hensyn til Eders Hæder og Lykke ved det, J har i Sinde.“

„Tal du kun videre, Barney,“ sagde Greven. „Jeg

figer dig, at jeg endnu ikke har taget nogen Beslutning, og at jeg vil overveje Sagen fra alle Sider."

"Naa ja, Herre," sagde Barney, "lad os saa sætte, at Skridtet er gjort, og at de vrede Miner, den spottende Latter og de bekymrede Suk er et overvundet Stadium. Lad os sætte, at J har truffet Jer tilbage til et af Eders mest affides Slotte, saa langt fra Hoffet, at J hverken hører noget til Eders Benneres Sorg eller til Eders Fjenders Glæde. Lad os ogsaa sætte, at Eders heldige Medbejler — hvad der er meget tvivlsomt — lader sig nøje med at fappe Grenene paa det store Træ, der saa længe har holdt Solen borte fra ham, og at han ikke forlanger at saa det rykket op med Rode. Nu vel, den forhenværende Yndling, der svang Feltherrestaven og holdt Landets Parlament i Tømme, er nu bleven til en Godsejer, der jager med Falke og Hunde, drifter sedt Vi sammen med de andre Herremænd og holder Mønstring over sine Folk paa Oversherifens Kommando —"

"Hold op, Barney!" sagde Greven

"Nej, Herre, J maa give mig Lov til at gjøre mit Billede færdigt. — Susser staar for Styret i England — Dronningens Helbred bliver skrøbeligt — Tronsfølgen skal ordnes — der aabner sig en Vej for Uergjerrigheden, saa straalende, som Uergjerrigheden aldrig har drømt om. J hører alt dette, medens J sidder i Skyggen af Kammeren i Jer store Sal. — Saa begynder det at gaa op for Jer, hvilke Forhaabninger J har svigtet, og hvilken ubetydelig Stilling J har valgt — alt sammen for at J kunde komme til at spejle Jer tiere end en Gang hver fjortende Dag i Eders smukke Hustrus Djne."

"Det vil jeg ikke høre mere om, Barney," sagde Greven.

"Jeg sagde ikke, at det Skridt, som Hensynet til min egen Ro og Befvemmelighed kunde friste mig til at gjøre, skal gjøres overilet eller uden tilbørligt Hensøn til det almene Vel. Du skal være mit Vidne, Barney — naar jeg trænger Dnsket om at leve i Fred og Ro tilbage, er det ikke personlig Uergjerrighed, der driver mig dertil, men Dnsket om at bevare den Stilling, i hvilken jeg bedst kan tjene mit Fædreland, naar det gjøres nødigt. — Giv strax Ordre til, at vore Heste skal føres frem; jeg vil ligesom i Gaar trække

i en Tjenerkappe og tage Badsækken bag ved mig. — Du skal agere Herre i Dag, Barney — forsøm ingen Ting, som kan lede Mistanken paa Vildspor. Vi vil her fra, før end Folk kommer paa Benene. Jeg vil blot sige Farvel til min Hustru, saa er jeg klar. Jeg gjør Bold paa mit eget statskæls Hjærte og saarer et, som er mig endnu mere dyrebart, men Egtemanden maa bøje sig for Fædrelandsvennen."

Med disse Ord, som han sagde i en tungfindig, men fast Tone, gif han ud af Baaklædningsværelset.

"Det var godt, du gif," tænkte Barney, „for ellers havde jeg let dig lige op i Djnene, hvor vel bevandret jeg end er i Mennekenes Taabeligheder! Du maa for mig blive lige saa kjed, som du vil af dit nye Legetøj, det nydelige Stykke malet Evalsjød, du har faaet dig, jeg skal ingen Hindringer lægge dig i Vejen i den Henseende; men dit gamle Legetøj, Uragjerrigheden, maa du ikke blive kjed ad, for naar du kravler til Bejrs, bliver du nødt til at trække Richard Barney med dig, og kan jeg drive dig op til det Punkt, jeg mener at kunne have Nytte af, kan du stole paa, at jeg hverken skal spare paa Piff eller Sporer. — Og J, min smukke Frue, som gjerne vilde være Grevinde lige paa Stedet. J gjør bedst i ikke at komme mig paa Tværs, for ellers kunde det hælde, at J paa ny blev krævet for en gammel Regning. „Du skal agere Herre“, sagde han! — Guds Død! det kan være, han kommer til Ortjendelse af, at han talte sandere, end han aner. — Saadan gaar han, som efter saa mange skjønsumme og kloge Folks Mening kan maale sig med Burleigh og Walsingham i Statsklogt og med Sussex i Feltherredyglighed, i sin egen Tjeners Ledebaand — og det blot for et Par nøddebrune Djes og en Smule rødt og hvidts Skyld — saadan falder Uragjerrigheden. Det er nu imidlertid vist, at hvis en dødelig Kvindes Skjønhed kan tjene til Undskyldning for, at en Mands statskloge Hjerne bliver forstyrret, saa havde Mylord saadan en Undskyldning ved sin højre Side i Aftes. Naa — lad Tingene gaa deres Gang, enten skal han gjøre mig stor og mægtig, eller jeg gjør mig selv lykkelig; og hvad dette skrøbelige Ler angaar — fortæller hun ingen Ting om sit Møde med Tressilian, og det tror jeg ikke, hun tør, saa bliver hun nødt til at indlade sig paa Underhandlinger med

mig om Tavshed og gjensidig Bistand, hvor meget hun saa end foragter mig. Men jeg maa ned i Stalden. Godt, Mylord, nu giver jeg Eders Tjenerstab Ordre; den Dag kan maaske snart komme, da min Staldmester kommanderer mine Tjenere. Hvad var Thomas Cromwell andet end en Smeddesøn, og han døde dog som en fornem Mand — ganske vist paa et Kettersted, men det hørte nu med til Rollen — og hvad var Ralph Saddler andet end Cromwells Skriver, og han fik dog samlet sig atten skjønne Godser. Fremad! Jeg kjender Kursen lige saa godt som de!”

Med disse Ord gif han ud af Stuen.

Imidlertid var Greven atter traadt ind i Sovestuen for hurtig at sige Farvel til sin yndige Hustru, som han knapt havde Mod til at være alene med af Frygt for, at hun skulde gjentage de Bønner, han havde saa svært ved at modstaa, men som den Samtale, han nylig havde haft med sin Staldmester, havde bestemt ham til ikke at give efter for.

Han fandt hende isørt en Morgendragt af hvidt Silketøj foret med Belsværk, hendes smaa Fødder var bare og i en Fart stufne i et Par Tøfler, hendes uslettede Haar trængte sig frem under hendes Natkappe; hun var saa godt som slet ikke pyntet, men hendes Skjønhed snarere forhøjedes end formindskedes ved den Sorg, hun følte over, at Skilsmisshens Djeblif var nær.

„Naa, Gud være med dig, min elskede og yndige Biv!” sagde Greven, idet han knapt kunde løsrive sig af hendes Favn og atter og atter vendte tilbage i hendes Arme og Gang efter Gang sagde Farvel til hende og saa atter kom igjen for at kysse hende og sige Farvel en Gang endnu.

„Solen er lige ved at dulle op over Synskredsen — jeg tør ikke blive længere. Jeg burde allerede være et Par Mil her fra.”

Med disse Ord søgte han omsider at gjøre en brat Ende paa denne Afskeds-scene.

„J vil altsaa ikke opfylde min Bøn?” sagde Grevinden. „O, I troløse Ridder! Har man nogen Sinde oplevet, at en Dame med bare Fødder i Tøflerne har bedet en hold Riddermand om noget og faaet Nej?”

„Du skal saa alt, hvad du kan bede mig om, Amy,

alt," svarede Greven, „kun ikke, hvad der vilde kunne styrte os begge i Undergang.“

„Nej," sagde Grevinden, „jeg fastholder ikke mit Ønske om at blive anertjendt som den, der vilde vække hele Englands Misundelse — som min gjæve og ædle Herres Hustru, som den Mand's Hustru, der er den ypperste og højest elskede af alle Englands Adelsmænd — lad mig blot dele Hemmeligheden med min kjære Fader! — lad mig blot gjøre Ende paa hans Sorg over mig uværdige — det hedder sig, at han er syg, den gode, kjærlige, gamle Mand.“

„Det hedder sig?" sagde Greven heftig; „hvem siger det? Har Varney ikke meddelt Sir Hugh alt, hvad vi for Tiden tør lade ham vide om, at du er lykkelig og har det godt? Og har han ikke sagt dig, at den gamle Ridder rask og vel til Mode drev sin sædvanlige Vndlingsdræt? Hvem har vovet at sætte dig andre Tanker i Hovedet?"

„Jngen, Herre, ingen," sagde Grevinden noget urolig over den Tone, hvori dette Spørgsmaal blev gjort; „men jeg vilde alligevel gjerne med egne Øjne forvisse mig om, at Fader er rask, Herre.“

„Glaa dig til Taals, Amy, — du kan for Tiden ikke have Samkvem med din Fader eller hans Hus. Selv om ikke Klogskab bød, at man ikke maatte betro en Hemmelighed til flere end højst nødvendigt, vilde det være Grund nok til at holde Sagen hemmelig, at dette Menneske fra Cornwall, denne Trevanion eller Tressilian, eller hvad det er han hedder, gaar ud og ind i den gamle Ridders Hus og nødvendigvis maa faa alt at vide, hvad der bliver sagt der.“

„Det tror jeg ikke, Herre," svarede Grevinden. „Min Fader har altid haft Ord for at rære en brav og hæderlig Mand, og hvad Tressilian angaar, vil jeg sige, at hvis vi kan tilgive os selv den Fortræd, vi har gjort ham, tør jeg vædde den Grevetrone, jeg en Gang skal dele med Jer, paa, at han ikke er Mand for at gjengjælde ondt med ondt.“

„Jeg vil alligevel ikke stole paa ham, Amy," sagde hendes Husbond, „jeg vil paa Veri ikke stole paa ham — jeg vilde hellere have den lede Satan med i vor Hemmelighed, end denne Tressilian!"

„Og hvorfor, Herre?" sagde Grevinden, skjønt der fo'r en let Gysen igjennem hende ved at høre den bestemte Tone

han talte i. „Sig mig, hvorfor J dømmes saa strængt om Tresilian.“

„Min Vilje burde være dig Grund nok,“ svarede Greven. „Er den det ikke, saa tænk paa, hvilke Forbindelser denne Tresilian har, hvem han er knyttet til — han staar højt anskrevet hos denne Radcliffe og denne Sussex, imod hvem jeg lige akkurat kan hævde min Stilling i vor mistroiske Hersterindes Omdømme, og vandt han saadan en Fordel over mig. Amy, som det vilde være, om han fik Nys om vort Gæstskab, før end Elisabeth var bleven tilbørlig forberedt, vilde jeg for bestandig miste hendes Naade — jeg vilde paa en Gang miste maaske baade Gunst og Velsærd, for hun har noget af sin Fader Henriks Natur i sig — jeg vilde falde som et Offer, maaske som et blodigt Offer for hendes Had og krænkede Skinsyge.“

„Men hvorfor, Herre?“ indvendte atter hans Hustru, „hvorfor vil J dømme saa uretfærdig om en Mand, som J kender saa lidt til? Hvad J ved om Tresilian, har J fra mig, og jeg forsikrer Jer, at han under ingen Omstændigheder vilde røbe vor Hemmelighed. Jeg har øvet Uret imod ham for Jer Skyld, Herre, derfor er det mig saa meget mere magtpaaliggende, at J lader ham vederfares Retfærdighed. — J bliver vred, fordi jeg taler om ham — hvad vilde J da sige, i Fald jeg nu havde talt med ham?“

„Havde du det,“ svarede Greven, „gjorde du bedst i at holde den Samtale lige saa hemmelig, som hvad der siges i Skriftestolen. Jeg søger ikke at styrte nogen i Undergang, men den, der trænger sig ind i mine Hemmeligheder, gjør vel i at se sig for i Fremtiden. Bjørnen taaler ikke, at nogen krydser hans farlige Sti.“*)

„Ja, den er virkelig farlig!“ sagde Grevinden, idet hun blev meget bleg.

„Du er syg, min elskede,“ sagde Greven, idet han støttede hende i sine Arme. „Gaa i Seng igjen; det er alt for tidligt for dig at staa op. — Har du ellers noget at bede mig om, som mindre angaar mit Rygte, min Velsærd og mit Liv?“

*) Leicesters Vaaben var det af hans Fader som Jarl af Warwick valgte Mærke: Bjørnen med Knortekjæppen.

„Nej, min dyrebare Herre og Husbond,“ svarede Grevinden med svag Stemme. „Der var noget, jeg vilde have sagt Jer, men Jer Brede har forjaget det af min Huskommelse.“

„Saa gjem det, til næste Gang, vi ses,“ sagde Greven kjærlig og trykkede hende atter til sit Bryst. „Dg bortset fra de Bønner, jeg ikke kan og tør andet end afflaa, maa dit Onse gaa ud paa mere, end England og alle dets Lydlande kan yde, hvis det ikke skal blive opfyldt til Punkt og Prikke.“

Med disse Ord tog han omsider Affked med hende. Da han var kommen ned ad Trappen, rakte Barney ham en vid Tjenerkappe og en sid Hat, som han tog paa, og som gjorde hans Skikkelse fuldstændig ukjendelig og skjulte hans Ansigt. I Gaarden stod der et Par Heste rede til ham og Barney — et Par af hans Folk, der var saa vidt indviiede i Hemmeligheden, at de vidste eller kunde slutte sig til, at Greven havde en Kjærlighedshistorie med en smuk Dame der i Huset, skjønt de ikke vidste, hverken hvem hun var, eller hvad hun hed, var allerede bleven sendt bort om Aftenen.

Anthony Foster holdt selv Grevens Ganger, en svær og dygtig Rejsehest, medens hans gamle Tjener holdt den smukke og vælige Ganger, som Richard Barney, der jo skulde agere Herre, skulde ride paa.

Da Greven kom, gif Barney imidlertid hen og tog Tøjlen paa sin Herres Hest, idet han forment Foster at vise Greven denne Opmærksomhed, som han formodentlig mente hørte med til hans Bestilling. Foster satte et surt Ansigt op i Anledning af denne Indblanding, der syntes at have til Hensigt at hindre ham i at bringe sin Herre sin Hyldest, men han veg dog Pladsen for ham; Greven steg til Hest uden at lægge videre Mærke dertil, og idet han glemte, at han skulde agere Tjener og derfor burde holde sig bag ved sin foregivne Herre, red han grublende ud af Gaarden, hvilket dog ikke afholdt ham fra gjentagne Gange at flaa ud med Haanden til Svar paa de Affkedshilsener, Grevinden sendte ham med sit Lommetørklæde fra sine Binduer.

Medens hans statelige Skikkelse forsvandt i den mørke

Hvælving, der førte ud af Gaarden, mumlede Barney: „Det kan man kalde sin Statskløgt — Tjeneren foran Herren!“ og da han saa var ude af Synne, greb han Lejligheden til at tale et Ord med Foster. „Du ser saa vredt paa mig, Anthony,“ sagde han, „som om jeg havde berøvet dig et Afstedsnik fra Mylord, og saa har jeg faaet ham til at skjænke dig en bedre Grindring til Løn for din tro Tjeneste. Se her, en Pung med saa gode Guldstykker, som nogen Sinde har klingret mellem en Gniers Tommel- og Pegefinger. Ja, tæl du dem, min Gut,“ sagde han, idet Foster tog dem med et barskt Smil, „og læg dem til den smukke Grindring, han gav Janet i Aftes.“

„Hvad for noget! Hvad mener J?“ sagde Anthony Foster ivrig, „gav han Janet Penge?“

„Ja, Mand, hvorfor ikke? — Fortjener den Tjeneste, hun yder hans smukke Frue, maasse ikke at belønnes?“

„Hun maa ikke beholde dem,“ sagde Foster; „hun skal give dem tilbage. Jeg ved, at naar han forgaber sig i et Ansigt, gaar det lige saa hurtig over igjen, som det er hedt. Hans Tjælper er lige saa ustadige som Maanen.“

„Na, du er jo gal, Foster — du gjør dig da vel aldrig Haab om, at det skulde føje sig saa heldig for dig, at Mylord fastede sine Øjne paa Janet? — Hvem i Djævelens Navn vilde høre paa Droslen, naar Nattergalen synger?“

„Drosfel eller Nattergal, det kommer ud paa et for Fuglefængerens, og J, Hr. Barney, forstaar at blæse nok saa snedig paa Bagtelpibe for at lokke Tosser i hans Garn. Jeg ønsker ikke Janet saadan en Helvedes Jorfremmelse, som J har skaffet mangen en stakkels Pige — Ler J? — Jeg vil i det mindste holde et Lem af min Familie klar af Satans Kløer, det kan J stole paa — hun skal give Pengene tilbage.“

„Ja, eller give dig dem i Forvaring, Tony, hvilket gjør samme Nytte,“ sagde Barney. „Men jeg har alvorligere Ting at tale om — Mylord vender tilbage fra Hoffet i en Sindsstemning, der er meget uheldig for os.“

„Hvad mener J?“ sagde Foster. „Er han allerede tjed af sit smukke Legetøj — sin Duffe der oppe? Han har givet saa meget for hende, at han gjerne kunde have

Løskjøbt en Konge dermed, og nu tør jeg vædde paa, at han fortryder Handlen."

"Ikke i mindste Maade," svarede Staldmesteren; „han er aldeles forgabet i hende og vil trække sig tilbage fra Hoffet for hendes Skyld — og saa far vel Forhaabninger, Godser og Sikkerhed — Kirkejorderne bliver inddragne, Tony, og de, der sidder inde med dem, kan prise deres Lykke, om de slipper for at aflægge Regnskab for Staldmesteren."

"Det vilde være den rene Odelaggelse," sagde Foster, hvis Pande formørkedes af Frygt. „Og alt det for en Kvinde! — havde det endda været for hans Sjæls Skyld, det var dog altid noget; jeg ønsker somme Tider selv, at jeg kunde kaste den Verden bort, som klæber ved mig, og blive som en af de fattigste i vor Menighed."

"Du har gode Udsigter til at blive det, Tony," sagde Barney; „men jeg tror ikke, Djævelen vil regne dig din nødtvungne Fattigdom synderlig til gode, saa du taber paa alle Kanter. Men lyd mit Raad, saa kan du endnu faa Cumnor-Place i Arvesæfte — sig ikke et Ord om, at Tresilian har været her — ikke et Ord, før jeg giver dig et Vink."

"Og hvorfor det, om jeg maa spørge?" sagde Foster mistroisk.

"Dit dumme Fæ!" svarede Barney. „I den Sindsstemning, Mylord er i for Djebliffet, vilde det være den lige Vej til at styrke ham i hans Forsæt at trække sig tilbage fra Hoffet, hvis han fik at vide, at hans Frue hjemsogetes af et saadant Spøgelse i hans Fraværelse. Han vilde saa selv give sig til at agere Drage over sin Skat, og saa var det forbi med din Bestilling, Tony. Klog Mand behøver ikke at vide mere — Farvel, jeg maa af Sted efter ham."

Han vendte sin Hest, gav den Sporerne og sprængte af Sted igjennem Borthvælvingen for at indhente sin Herre.

"Jeg vilde ønske, at det var forbi med den Bestilling, eller at du maatte knække din Hals, din fordømte Kobler!" sagde Anthony Foster. „Men jeg maa gjøre, som han siger, for han og jeg har fælles Interesser, og han kan bøje den stolte Jarl efter sin Vilje. Janet skal nu alligevel give mig de Penge — de skal bruges i et eller andet gudeligt Djemed;

jeg vil gemme dem i et særligt Rum i min Pengekasse, til jeg finder en passende Anvendelse for dem. Ingen forgiftige Dunster skal besmitte Janet — hun skal holde sig saa ren som en salig Aand, om ikke for andet, saa for at kunne gaa i Forbøn hos vor Herre for sin Fader. Jeg trænger til hendes Forbøn, for jeg er ilde stedt — der gaar slemme Rygter om mit Levned. Menigheden ser paa mig med Kulde, og da Hr. Holdforth talte om Hylere og sagde, at de var ligervis som falkede Grave, indentil fyldte med Dødningeben, syntes jeg, at han saa' stivt paa mig. Den katholske Tro var saa bekoem, det havde Lambourne Ret i. Man kunde ganske rolig følge sine Lyster og gjøre, hvad der faldt for, naar man blot bad sin Rosentrans, hørte en Messe, skristede og sit Absolution. Disse Puritanere vandre ad en tungere og mere knudret Sti; men jeg vil prøve — jeg vil læse en Time i min Bibel, inden jeg igjen luffer op for min Pengekasse."

Imidlertid sprængte Barney af Sted efter sin Herre, som han fandt ventende paa sig ved Baglaagen i Dyrehaven.

"Du spiller Tiden, Barney," sagde Greven, "og vi har Hastværk. Jeg kan ikke trygt kaste min Forklædning, før end jeg er paa Woodstock, og jeg er ikke uden Fare under Rejs."

"Det er kun to Timers raakt Ridt, Mylord," sagde Barney, "Jeg tøvede kun for at indskærpe denne Foster Eders Ord om at være tavs og forsigtig og for at forhøre mig om, hvor et Menneffe opholder sig, som jeg gjerne vilde skaffe en Plads i Eders Herligheds Følge i Trevors' Sted."

"Tror du, han passer til Forgemaffets Middagslinie?" sagde Greven.

"Han lover godt, Mylord," svarede Barney. "Men hvis det maatte behage Eders Herlighed at ride videre alene, kunde jeg vende tilbage til Cumnor og tage ham med til Woodstock, inden J er kommen ud af Sengen."

"Ja, du ved jo nok, at jeg ligger og sover i den for Djeblikket," sagde Greven. "Spar ikke paa Hestekjødet, for du maa helst være tilstede ved Morgenavdiensen."

Med disse Ord gav han sin Hest Sporerne og red

videre, medens Barney red tilbage til Cunnor ad Kongevejen uden om Parken. Han stod af uden for den gemtlige forte Bjørn og bad om at komme til at tale med Hr. Michael Lambourne. Det varede ikke længe, før denne Hædersmand fremstillede sig for sin nye Herre, men han saa' noget modfalden ud.

„Du har tabt din Stalbroder Tressilians Spor,“ sagde Barney; „jeg kan se det paa dig, saadan som du hænger med Hovedet. Er det den Raskhed, du gjorde dig til af, din Slyngel?“

„Guds Død!“ sagde Lambourne, „aldrig er noget Spor blevet finere forfulgt! Jeg saa' ham krybe i Hulene hos min Onkel her — — hængte mig ved ham som en Burre, — saa' ham spise til Aften — saa' ham gaa ind paa sit Bærelse — og vips, om Morgenen er han væk. Ikke engang Gaardskolen ved, hvor han er bleven af!“

„Det lyder som en Røverhistorie, du vil binde mig paa Urmet,“ sagde Barney, „og er det det, skal du min Salighed komme til at fortryde det!“

„Den bedste Støver kan somme Tider tabe Sporet, Herre,“ sagde Lambourne. „Hvad skulde det nytte mig, at den Fyr saadan forsvandt? J kan jo spørge Barten, Giles Gosling — spørg Kjældermesteren og Gaardskarlen — spørg Cicely og hele Husets, om jeg ikke har holdt Øje med Tressilian, saa længe han var paa Benene — J kunde da, Gud døde mig, ikke vente, at jeg skulde passe paa ham som en Baagekone, efter at jeg havde forvistet mig om, at han var kommen ordentlig i Seng, det maa J da vist indrømme mig, skulde jeg tro.“

Barney forhørte sig virkelig hos Husets Folk, som bekræftede Sandheden af, hvad Lambourne havde sagt. Alle samstemmede i, at Tressilian pludselig og uventet var forsvunden i Løbet af Natten.

„Men Ret skal være Ret,“ sagde Barten; „han havde lagt fuld Betaling paa Bordet i sit Kammer og nogle Drillepenge til Tjenestefolkene, hvilket han saa meget mindre havde behøvet, som han, efter hvad det lader til, selv har sadlet en Ballak uden Staldkarlens Hjælp.“

Efter saaledes at have forvistet sig om Lambournes Paalidelighed begyndte Barney at tale med ham om hans

Fremtidsudsigter, og hvad han mente at kunne paatage sig, idet han lod et Bink falde om, at Føster havde fortalt ham, at han ikke var utilbøjelig til at træde i Tjeneste hos en Adelsmand.

„Har J nogen Sinde været ved Hove?“ spurgte han.

„Nej,“ svarede Lambourne, „men lige siden mit tiende Aar har jeg en Gang om Ugen drømt, at jeg var der og gjorde min Lykke.“

„Det bliver maaske Jer egen Skyld, hvis Jer Drøm ikke gaar i Opfyldelse,“ sagde Barney. „Er J fattig?“

„Hm,“ svarede Lambourne, „jeg holder af at more mig.“

„Det Svar er tilstrækkeligt, og et ærligt Svar er det ogsaa,“ sagde Barney. „Bed J Bessked om, hvilke Egenskaber der kræves af den, der vil tjene en ærgjerrig Hofmand?“

„Jeg har tænkt mig dem, Herre,“ svarede Lambourne. „Der er nu for Exempel et hurtigt Blik, en Mund, der kan holde tæt, en rask og tjæk Haand, en skarp Forstand og en fløv Samvittighed.“

„Og din har formodentlig for længe siden mistet sin Weg?“ sagde Barney.

„Jeg mindes ikke, at dens Weg nogen Sinde har været synderlig hvas, Herre,“ svarede Lambourne. „Som ungt Menneske havde jeg nogle Griller af den Slags, men dem fleb jeg dels ud paa Krigens haarde Elibesten, og Resten skyllede jeg bort i Atlanterhavets brede Bølger.“

„Du har altsaa tjent i Indien?“

„Baade i Ost- og Vestindien,“ svarede Hofkandidaten, „og baade til Lands og til Vands. Jeg har tjent baade Portugiseren og Spanieren — baade Hollænderen og Franskmændene, og jeg har ført Krig for egen Regning med en Flok lystige Svende, som mente, at hinsides Linien gjaldt Freden ikke.“

„Du kan sikkert gjøre baade mig og min Herre og dig selv med god Nytte,“ sagde Barney efter en Pause. „Men læg vel Mærke til, at jeg kjender Verden, og svar mig oprigtig — kan du være tro?“

„Kjendte J ikke Verden,“ svarede Lambourne, „burde jeg sige Ja uden videre Brøvl og sætte Liv og Værd i Pant

derpaa og saa videre. Men da det lader til, at Eders Velbaarenhed er en Mand, som foretrækker ærlig Sandhed for snedig Falskhed, svarer jeg, at jeg kan være tro lige til Foden af Galgen, ja lige til Strikken, der dingler i den, hvis man behandler mig ordentlig og betaler mig godt — ellers ikke."

"Du kan utvivlsomt blandt dine øvrige Dyder ogsaa gjøre dig til af den, at kunne give dig Mine af at være alvorlig og gudsfrygtig, naar Tid og Lejlighed kræver det," sagde Barney i en spottende Tone.

"Det vilde ikke koste mig noget at sige Ja," svarede Lambourne, "men skal jeg svare ærlig, maa jeg sige Nej. Har J Brug for en Hylfer, bør J tage Anthony Foster: han har lige fra Barnsben af været forfulgt af et Slags Spøgelse, som han kaldte Religion, men det var rigtignok den Slags Gudelighed, som altid endte med at kaste godt af sig. Nej, det har jeg ingen Anlæg for."

"Naa," sagde Barney, "kan du ikke hylfe, saa har du vel i alt Fald en Hest staaende her i Stalden?"

"Ja vel, Herre," sagde Lambourne, "og det en, som sætter over Grøfter og Gærder saa godt som den bedste af Mylord Hertugens bedste Jagtbeste. Da jeg kom til at begaa en lille Fejltagelse paa Shooters Hill og stoppede en gammel Pranger, hvis Lommer vare bedre forsynede end hans Hjærnekiste, hjalp min brave Brune mig af Sted i en Fart til Trods for al den Strigen og Straalen, der blev."

"Saa sadl den strax, og følg med mig," sagde Barney. "Giv Værten dine Klæder og andre Pakkenilleker i Forvaring, saa skal jeg skaffe dig en Tjeneste, som er saadan, at hvis du ikke kommer frem, er det ikke Lykkens, men din egen Skyld."

"Det er jeg med til!" sagde Lambourne; jeg skal være i Sadlen om et Øjeblik. — Din Slyngel af en Staldkarl, sadl min Hest lige paa Minutten, hvis du har din Pandebrast kjær. Der, smukke Cicely, har du Halvdelen af, hvad der er i min Pung; lad det trøste dig for, at jeg saadan tager her fra over Hals og Hoved."

"Guds Død!" sagde hendes Fader, "Cicely trænger ikke til den Slags Grindringer fra dig. — Rejs du blot, Mike, og se at saa Skif paa dig, i Fald du kan — jeg

tror nu rigtignok ikke, det lader sig gjøre der, hvor du kommer hen."

"Lad mig se paa din Cicely, Vært," sagde Barney, „jeg har hørt saa megen Tale om hendes Skjønhed."

"Det er en solbrændt Skjønhed," sagde Værten, „vel skikket til at døje Regn og Blæst, men ikke synderlig til at falde i saadanne fræske Herrers Smag. Hun skal ind paa sit Kammer og kan ikke lade sig se af saadanne Solstins-Hofmænd som min ædle Gæst."

"Naa ja, lad hende saa være i Fred da, min kjære Vært," sagde Barney. „Bore Heste er utaalmodige, Farvel."

"Følger min Søstersøn med Jer, om jeg tør være saa fri at spørge?" sagde Gosling.

"Ja, det er hans Agt," svarede Richard Barney.

"Det gjør du ret i — fuldkommen ret," svarede Værten, „det gjør du sandelig fuldkommen ret i, kjære Frænde. Du har en flink Hest, pas nu blot paa, at du ikke uforvarende støder paa en Grime — eller hvis du endelig vil gjøres udødelig ved Hjælp af et Stykke Reb, hvilket ikke er usandsynligt i Betragtning af, at du agter at følge med den Herre, tjen mig saa i at finde en Galge saa langt fra Cumnor, som du paa nogen Maade kan. Ja, sid saa op, og Lykke paa Rejsen."

Staldmesteren og hans ny Følgesvend steg til Hest og lod Værten slutte sin ildevarslende Affkedstale i Enrum og i Ro og Mag. De red raft til, saa at der ikke var Lejlighed til Samtale, før end de skulde op ad en stejl Sandbakke.

"J synes altsaa nok om at komme til at tjene ved Hove?" sagde Barney.

"Ja vel, Eders Velbaarenhed, hvis mine Betingelser huer Jer lige saa godt, som Eders huer mig."

"Lad mig da høre Eders Betingelser," sagde Barney.

"Skal jeg have et skarpt Blik for min Herres Fordel, kommer han til at se igjennem Fingre med mine Skrøbeligheder," sagde Lambourne.

"Ja, naar de ikke er saa grove og aabenlyse, at han ikke kan undgaa at brække Benene over dem," sagde Barney.

"Forstaar sig," sagde Lambourne. „For det andet, naar

jeg jager et Stykke Bildt op, vil jeg have Lov til at pille Benene."

"Det er ikke mere end billigt," sagde Barney, "naar blot Eders Overmænd faar deres Part før J."

"Vel," sagde Lambourne. "Saa er der kun én Ting endnu — kommer Loven og jeg i Strid med hinanden, maa min Herre staa mig bi — det er et Hovedpunkt."

"Det er heller ikke mere end billigt," sagde Barney, "forudsat, at Striden er opstaaet i Jer Herres Tjeneste."

"Lønningen og den Slags Ting taler jeg slet ikke om," vedblev Lambourne; "det er Sportlerne, jeg skal leve af."

"Det har du ikke nødig at være bange for," sagde Barney; "du skal faa Klæder og Lomme penge at rutte med som den bedste af din Stand, for du kommer til et Hus, hvor der vanter Guld for et godt Ord, som man siger."

"Det passer alt sammen," sagde Michael Lambourne. "Saa har vi kun tilbage, at J skal sige mig, hvad min Herre hedder."

"Jeg hedder Richard Barney."

"Nej, jeg mener den fornemme Herre, J vil skaffe mig Tjeneste hos," sagde Lambourne.

"Hvad for noget, din Slyngel, er du for god til at falde mig Herre?" sagde Barney hidsig. "Du skal være fræk over for andre, men ikke næsvis imod mig."

"Om Forladelse, Eders Velbaarenhed," sagde Lambourne, "men jeg syntes, J stod paa en fortrolig Fod med Anthony Foster, og det gjør jeg ogsaa."

"Du er en snu Krabat, mærker jeg," sagde Barney. "Saa giv Agt da — jeg agter virkelig at skaffe dig Tjeneste hos en Adelsmand, men det bliver mig, du for det meste kommer til at være om, og som du maa holde dig til. Jeg er hans Staldmester — du faar snart at vide, hvad han hedder — han er en Mand, som Raadet ryster og bærer for, og som styrer Staten."

"Det er sandt for Dyden en udmærket Trylleformular, naar man vil opdage skjulte Skatte," sagde Lambourne.

"Ja, naar den bliver brugt forsigtig, vil den maaske nok vise sig at være det," sagde Barney. "Men det vil jeg sige dig, at bruger du den paa egen Haand, kan den mane en Djævel frem, som river dig i Stumper og Stykker."

„Nok sagt,“ sagde Lambourne; „jeg skal nok holde mig inden for mine Grænser.“

De rejsende slog nu atter ind i det raske Trav, som deres Samtale havde afbrudt, og naaede snart Parken ved det kongelige Slot Woodstock. Dette gamle Krongods var den Gang meget forskjelligt fra, hvad det var paa den Tid, da det var den skønne Rosamundas Opholdssted og Skuepladsen for Henrik den ottendes hemmelige og utilbørlige Kjærlighedshistorier, og endnu mindre lignede det, hvad man ser der i vore Dage, da Blenheim-House staar som et Minde om Malboroughs Sejr og ikke mindre om Vanburghs Snille til Trods for, at dette i hans egen Tid var Gjenstand for nedsettende Kritik af Folk, hvis Smag langt fra kunde maale sig med hans. Det var i Elisabeths Tid et gammelt, forfaldent Herresæde, som i lange Tider ikke havde nydt den Ære at tjene til Opholdssted for Majestaten, hvilket havde haft til Følge, at den tilhørende Landsby var nedsunken i stor Armod. Beboerne havde gjentagne Gange ansøgt Dronningen om, at hun af og til vilde vise dem den Naade at hædre dem med sin Nærværelse, og i den Anledning — eller i alt Fald under det Paaskud — havde den fornemme Herre, vi allerede har forestillet for vore Læsere, indfundet sig paa Woodstock.

Barney og Lambourne sprængte uden Omstændigheder ind i den gamle, forfaldne Borgs Gaard, der den Morgen frembød saa livligt et Skue, som den ikke havde frembudt i de to sidste Regenters Tid. Folk af Grevens Husstand, i livréklædte Tjenere og andre undergivne kom og gik med al den uforstammede Støj, der er ejendommelig for den Slags Mennesker. Der hørtes Hestevrinsken og Hundeglam, thi det følger af sig selv, at Hans Herlighed, da han kom for at tage Skjøn over Herresædet og dets Tilliggende, medbragte, hvad der skulde til, for at han kunde øve sin Yndlingsidræt i Dyrehaven, som havde Ord for at være den ældste i England, og som var vel forsynet med Bildt, der længe havde strejft om i den i uforstyrret Fred og Ro. Adskillige af Landsbysfolkene drev i angstelig Forventning om et gunstigt Udfald af dette usædvanlige Besøg omkring i Gaarden og ventede paa, at den fornemme Herre skulde komme ud. Saa blev deres Opmærksomhed vakt ved Barneys

hurtige Komme, og der opstod en Mumlen iblandt dem : „Det er Jarlens Staldmester!“, hvorhos de søgte at gjøre sig behagelige for ham ved skyndsomst at tage deres Huer af og tilbyde at holde Tømmen og Stigbøjlen for den be- gunstigede Tjener og hans Ledfager.

„Gaa lidt til Side, Folkens,“ sagde Varney hovmodig, „og lad Tjenerne gjøre deres Skyldighed.“

Borgerne og Bønderne traf sig krænkede tilbage, og Lambourne, som gav Agt paa, hvorledes hans foresatte bar sig ad, afviste endnu uhøfligere dem, der tilbød ham deres Bistand: „Væk med jer, I Bondeknolde! Gid I faa en Ulykke, lad de Slyngler af Tjenere gjøre deres Skyldighed!“

Medens de overgav deres Heste til Tjenerne og gif ind i Huset med en overlegen Mine, som faldt Varney ganske naturlig, da han havde Dvælsen og var sig sin for- nemme Byrd bevidst, og som Lambourne søgte at efterligne, saa godt han kunde, hvistede de stakkels Woodstockboere til hverandre: „Ak ja — Gud fri os for alle saadanne ind- bildske Spradebaser! Er Herren som hans Svende, saa gid Fanden tage dem alle til Hobe; han faar saa dog ikke mere, end der tilkommer ham.“

„Stille, kjære Naboer!“ sagde Sognefogden. „Hold Tand for Tunge — vi faar nok mere at vide. — Men vi faar aldrig nogen Herre at se her paa Woodstock, der er saa velkommen, som den gamle barste Kong Harry var! Han kunde somme Tider egenhændig tampe en med sin kongelige Ridepist og saa smide ham en Haandsfuld Sølv- skillinger i Hovedet med hans eget brede Ansigt paa til at lindre Svien med.“

„Ja, vor Herre glæde hans Sjæl!“ sagde Tilhørerne. „Det varer vist længe, før denne hersens Fru Elisabeth giver nogen af os af Ridepisten!“

„Det kan man aldrig vide,“ svarede Sognefogden. „Men foreløbig, kjære Naboer, maa vi have Taalmodighed og trøste os med Bevidstheden om, at vi er værdige til saadan Naade fra Hendes Majestæts Haand.“

Imidlertid traadte Varney, fulgt i Hælene af sin ny Svend, ind i Forhallen, hvor Folk af større Anseelse og Betydning end de, der maatte blive ude i Gaarden, ventede paa Jarlen, som endnu var i sit Sovværelse. De gjorde

ffig alle sammen behagelige for Barney, mer eller mindre
 rdyngt, alt efter som de var højere eller lavere paa Straa,
 eller efter som det, der gav Anledning til, at de indfandt
 ffig ved Hans Herligheds Morgenavdiens, var mer eller
 mindre vigtigt. Paa det almindelige Spørgsmaal: „Hvor-
 naar kommer Hans Herlighed ud, Hr. Barney?“ svarede
 han ganske kort: „Se paa mine Støvler — jeg kommer lige
 fra Oxford, saa det kan jeg ingen Ting sige om,“ og des-
 llige, men saa blev det samme Spørgsmaal gjort ham i en
 mere højroset Tone af en Person af større Betydning.
 „Jeg skal forhøre mig hos Kammerherren, Hr. Thomas
 Copely,“ svarede han. Kammerherren, der var kjendelig paa
 sin Sølvnøgle, sagde, at Jarlen blot ventede paa Hr.
 Barney, men han vilde først tale med ham i sit Værelse.
 Barney bukkede derfor for Selskabet og gik ind til sin
 Herre.

Der opstod en forventningsfuld Mumlen, som varede
 nogle Minutter og først forstummede, da Fløjdørene i den
 øverste Ende af Salen blev slaaede op, og Jarlen traadte
 ind med sin Kammerherre og sin Hushovmester foran sig og
 fulgt af Richard Barney. I hans ædle Holdning og konge-
 llige Ansigt var der intet at opdage af den Uforfæm-
 hed, hans undergivne lagde for Dagen. Hans Forekommen-
 hed stod ganske vist i Forhold til hver enkelt's Rang og
 Stand, men selv den ringeste af de tilstedeværende fik sin
 Del af hans naadige Nedlædighed. De Spørgsmaal, han
 gjorde, angaaende Herresædets Tilstand, Dronningens Rettig-
 heder og de Fordele og Ulemper, der kunde flyde af, at
 hun af og til tog Ophold paa Woodstock, syntes at vidne
 om, at han havde gjort Indbyggernes Andragende til
 Gjenstand for den alvorligste Overvejelse, og at han ønskede
 at fremme deres Læve.

„Gud velsigne hans ædle Ansigt,“ sagde Sognefogden,
 der havde trængt sig ind i Forværelset. „Han ser noget
 ud. Jeg tør indestaa for, at han har studeret paa
 hvor Ansøgning hele Natten igjennem. Hr. Toughyarn, som
 var sex Maaneder om at sætte den op, sagde, at det vilde
 tage en Uge at blive klog paa den, og se nu, om Jarlen
 ikke har banket Marven ud af den paa fire og tyve Timer!“
 Jarlen lod dem vide, at han skulde formaa deres

Dronning til nu og da paa sine Rejser at hædre Woodstock med sin kongelige Nærværelse, paa det at Byen og dens Omegn kunde nyde de samme Fordele af hendes Gunst og Bevaagenhed, som den havde nydt af hendes Forgængeres. Foreløbig glædede det ham at kunne meddele dem, at det var hendes naadige Vilje at gjøre Byen til en Stapelplads for Uld til Fremme for Handel og Wandel og til Opmuntring for dens brave Borgere.

Dette glædelige Budskab modtoges med Bifald ikke blot af de mere ansete Folk, der havde faaet Udgang til Andienæværelset, men ogsaa af Hoben udenfor.

Byens Vyrigheds personer overrakte knælende Jarlen et Brev som Wressborger i Woodstock samt en Pung med Guldstykker; denne gav Jarlen til Barney, som atter gav Lambourne en Del af dens Indhold som det mest kjærkomne Udbytte, hans ny Tjeneste kunde bringe ham.

Lidt efter steg Jarlen og hans Følge til Hest for at vende tilbage til Hoffet. Woodstockfolkenes Jubelraab fulgte ham paa Vej, saa det rungede i de gamle Egtræer: „Længe leve Dronning Elisabeth og den ædle Jarl af Leicester!“ Jarlens fine og belevne Væsen fastede endogsaa et Stjær af Folkegunst over hans Ledsgere, ligesom deres Hovmod nylig havde kastet Skygge over deres Herre, og Folk raabte: „Længe leve Jarlen og hans gjæve Mænd!“, da Barney og Lambourne red stolt igjennem Woodstocks Gader.

Ottende Kapitel.

Nu maa vi gjøre et Spring tilbage og gjøre Rede for de Omstændigheder, der stod i Forbindelse med eller rettere sagt gav Anledning til Tressilians pludselige Forsvinden fra den sorte Bjørn i Cumnor. Læseren vil mindes, at denne Herre efter sit Møde med Barney var vendt tilbage til Giles Goslings Karavanferai. Her luffede han sig inde paa sit Bærelse, forlangte Pen, Blæk og Papir og erklærede,

at han vilde være uforstyrret hele Dagen. Om Aftenen indfandt han sig atter i Stjænkfestuen, hvor Michael Lambourne, som i Henhold til sin Aftale med Barney havde passet paa ham, søgte at forny Bekjendtskabet med ham og sagde, at han haabede, at han ikke var vred paa ham i Anledning af hans Indblanding i Striden om Formiddagen.

Tressilian afsviste imidlertid afgjort, om end høflig, hans Tilnærmelse. „Jeg haaber, Hr. Lambourne,“ sagde han, at jeg har givet Jer fuldt Bederlag for den Tid, I har ofret mig. Jeg ved, at I til Trods for den overstadige Ligefremhed, I bærer til Skue, har Forstand nok til at forstaa mig, naar jeg rent ud siger, at da Njemedet med vort forbigaaende Bekjendtskab er opnaaet, maa det for Fremtiden være, som om vi ikke kjendte hinanden.“

„Voto!“ sagde Lambourne, idet han snoede sit Stjæg med den ene Haand og greb til sit Sværd med den anden; „hvis jeg troede, at det var Jer Mening at fornærme mig med det Sprog . . .“

„Saa vilde I uden Tvivl tage det med Ro, hvilket I under alle Omstændigheder bliver nødt til,“ sagde Tressilian. I ved for godt, hvor stor Afstand der er imellem os, til at jeg behøver at forklare mig nærmere. — God Nat!“

Med disse Ord vendte han sin forhenværende Stalbroder Ryggen og gav sig til at tale med Værten. Michael Lambourne følte sig stærkt oplagt til at give Slagsbroderen, men hans Brede døde hen i nogle usammenhængende Eder og Skjældsord, og han sank uden Modstand sammen under den Magt, en overlegen Aand altid har over Folk af hans Slags. Han blev siddende mørk og tavs i en Krog af Stuen, hvorfra han med den skarpeste Opmærksomhed fulgte enhver af sin fordums Stalbroders Bevægelser, thi han begyndte nu at hade ham for egen Regning og haabede at kunne faa Hævn over ham ved at gjøre, hvad hans ny Herre havde paalagt ham. Saa blev det Aftensmadstid, og da det saa blev Sengetid, gik Tressilian ligesom de andre ind paa sit Værelse for at gaa til Ro.

Han havde ikke ligget længe i Sengen, før de triste Drømmerier, der hjem søgte hans oprørte Sjæl i Søvnens Sted, pludselig afbrødes ved, at en Dør knirkede paa sine Hængsler, og et Lysstjær faldt ind i Værelset. Tressilian,

der var Tapperheden selv, sprang ud af Sengen og fik fat i sit Sværd, men inden han havde faaet det draget, hørte han en Stemme, som sagde: „Forhast Jer ikke med Jer Dyrendal, Hr. Tresfilian — det er mig, Jer Vært, Giles Gosling!“

Med disse Ord skød han Skjærmen fra Blandlygten, som hidtil kun havde fastet et svagt Skjær, og Værten i den sorte Bjørn præsenterede sit godmodige Ansigt for sin forbarsede Gæst.

„Hvad skal det Mummespil til, Hr. Vært?“ sagde Tresfilian. „Har I gjort Jer en glad Aften ligesom i Gaar og kan ikke finde ind paa Jert Bærelse, eller mener I, at Midnat er et passende Tidspunkt til at holde Mafferade i Eders Gjæsters Bærelser?“

„Hr. Tresfilian,“ svarede Værten, „jeg er ikke mere i Bilde med Tid og Sted end nogen lystig Vært i England. Men min Søstersøn, den Galgenfugl, har holdt saa skarpt Dje med Jer, som en Kat nogen Sinde har passet paa en Mus, og I har været oppe at skjændes eller slaas med ham eller en anden, og jeg er bange for, at der kommer en Ulykke af det.“

„Na Snak, I er en Tøsse, Mand,“ sagde Tresfilian. „Jer Søstersøn er det under min Værdighed at være vred paa. Hvor falder I for Resten paa, at jeg har været oppe at skjændes med nogen?“

„Jo, Herre,“ svarede Kromanden, „I havde en rød Blet lige over Kindbenet, og det er et lige saa ufejlsbarligt Tegn paa, at I har været i Klammeri, som at Mars i Konjunktion med Saturn varsler Ulykke — og da I kom tilbage, var Spænderne paa Jert Bælte bleven drejede fortil, og I skridtede rask ud, og alting tydede paa, at Jer Haand nylig havde været i Lav med Jert Sværdspæste.“

„Naa ja, min kjære Vært, sæt nu ogsaa, at jeg havde været nødt til at trække blank, hvorfor skal I saa ud af Jer varme Seng paa denne Tid af Natten? I ser jo, at hele Historien er forbi.“

„Ja, det er med Eders Tilladelse netop det, jeg ikke er vis paa. Anthony Foster er en farlig Mand, han har mægtige Belyndere ved Hove, som har hjulpet ham igjennem meget vanskelige Sager. Ogsaa min Søstersøn — ja, hvad

han er for en, har jeg jo fortalt Jer, og naar de to gamle Stalbrødre har fornyet Bekjendtskabet, vilde jeg nødig, at det skulde gaa ud over Jer, min højtærede Gæst. Jeg forsikrer Jer, at Mife Lambourne har forhørt sig paa det nøjeste hos min Staldkarl, om hvornaar og hvad Vej I vil ride, og jeg beder Jer derfor vel betænke, om I ikke muligvis har sagt eller gjort et eller andet, som kunde give ham Anledning til at lægge sig paa Lur og overfalde Jer."

"I er en skikkelig Mand, Hr. Bært," sagde Tressilian efter at have betænkt sig et Øjeblik, "og jeg vil tale rent ud af Bosen til Jer. Er det mig, disse Mennefters Ondskab gjælder — og jeg vil ikke nægte, at det godt kan være —, saa er det, fordi de er Redskaber for en Skurk, der er mægtigere end de selv."

"Det er Hr. Richard Barney, I mener, ikke sandt?" sagde Bærten. "Han var paa Cumnor-Place i Gaar, — det løb ikke saa hemmelig af, at det jo blev opdaget af en, som fortalte mig det."

"Ja, Hr. Bært, det er ham, jeg mener."

"Saa tag Jer for Gud i Himlens Skyld i Agt, højtærede Hr. Tressilian," sagde den brave Gosling. "Denne Barney er Anthony Fosters Belynder og Beskytter; det er ham, der har givet Anthony Herresædet og Parken i Fæste. Barney har faaet en stor Del af Abbediet i Abingdons Tordegods, blandt andet ogsaa Cumnor-Place overdraget af sin Herre, Jarlen af Leicester. Folk siger, at han kan gjøre ved ham, hvad det skal være, skjønt jeg rigtignok anser Jarlen for at være alt for brav en Adelsmand til at bruge ham paa den Maade, som visse Folk siger. Og se, Jarlen kan nu saa Dronningen — Gud velsigne hende — til at gjøre alt, hvad det skal være — det vil sige, alt, hvad der er rigtigt og passende —, saa I ser selv, hvad det er for en Sjende, I har skaffet Jer paa Halsen."

"Naa ja — sket er sket, det kan jeg ikke ændre," svarede Tressilian.

"Ja, men Guds Død, ændres maa det enten paa den ene eller anden Maade," sagde Bærten. "Richard Barney — aa, hans Indflydelse paa Mylord er saa stor, og han har Krav paa saa mange og pinagtige Privilegier her fra Abbedernes Tid, at Folk næsten er angst for at nævne

ham, endfige for at lægge sig ud med ham. J kan selv skjønne det af den Tale, her førtes i Gaar Aftes. Folk, sagde, hvad de havde Lyst til, om Tony Foster, men ikke et Ord om Richard Barney, skjønt alle tror, at han staar bag ved Hemmeligheden med den smukke Pige. Men maaske J ved bedre Bessed om den Ting end jeg, for skjønt Kvinderne ikke fører Svæd, er de dog Skyld i, at mangan en Klinge faar en Skede af Kjød og Blod i Steden for en af Kalveskind."

"Ja, jeg ved virkelig mere om den stakkels ulykkelige Dame end J, kjære Vært, og jeg er for Djeblikket saa blottet for Venner og gode Raad, at jeg med Glæde vil raadføre mig med Jer og fortælle Jer hele Historien, saa meget mere, som jeg har en Tjeneste at bede Jer om, naar jeg er færdig med den."

"Kjære Hr. Tressilian," sagde Værten, jeg er kun en stakkels Kromand, som kun lidet duer til at give en Gæst som Jer Raad og Vejledning, men saa sikkert, som jeg er kommen vænt i Vejret her i Verden ved at give godt Maal og holde rimelige Priser, er jeg en stikkelig Mand, og kan jeg ikke hjælpe Jer, skal jeg i alt Fald ikke misbruge Jer Tillid. Tal J derfor blot saa trygt, som om J talte til Jer Fader, og J kan i det mindste være vis paa, at min Nysgjerrighed — for jeg vil ikke fornægte, hvad der hører til min Haandtering — er parret med al den Evne til at tie, som man med Billighed kan forlange."

"Det trinler jeg ikke paa, Hr. Vært," svarede Tressilian, og medens hans Tilhører ventede i stor Spænding, overvejede han et Djeblik, hvorledes han skulde begynde sin Fortælling. "For at J rigtig kan forstaa min Historie," sagde han omsider, "maa jeg begynde den noget tilbage i Tiden. — J har jo nok hørt Tale om Slaget ved Stoke, min kjære Vært, og maaske ogsaa om den gamle Sir Roger Kobsart, som kæmpede tappert i det Slag sammen med Henrik den syvende, Dronningens Bedstefader, og slog Jarlen af Lincoln, Lord Geraldin og hans vilde Jrlændere samt Flamlænderne, som Hertuginde af Burgund havde sendt her over i Anledning af Striden med Lambert Simnel?"

"Jeg husker det alt sammen," sagde Giles Gosling. "Der bliver sunget om det en halv Snes Gange om Ugen

i Skjæntestuen der nede. Sir Roger Robsart af Devon — af ja — det er ham, de endnu den Dag i Dag synger om:

Af alle ved Stofe han drabeligst slog,
da Lykken for Martin mon glippe;
hvor hedt det gif til, han ej Flugten tog,
han stod saa fast som en Klippe. —

Ja vel saa, og saa var der Martin Swart, ham har jeg hørt min Bedstefader tale om, og de lystige Tyffere, han anførte, med deres opsplittede Bamse og løjerlige Buxer med Baand og Frynser neden for Knæene. Der er ogsaa en Bise om Martin Swart, naar jeg nu blot kunde huske den:

Martin Swart og hans Mænd
— klem dem! klem dem! —
Martin Swart og hans Mænd
— klem dem paa Kraft!"

„Det er rigtigt, kjære Hr. Vært — den Dag blev der længe talt om; men naar I synger saa højt, vækker I flere, end jeg skjætter om at betro mig til.“

„Om Forladelse, min højtærede Gæst,“ sagde Værten, „jeg glemte mig selv. Naar en af os lystige gamle Riddere af Tøndetappen kommer i Tanker om en gammel Sang, saa tager den Luven fra vor Forsigtighed.“

„Naa, Hr. Vært, min Bedstefader nærrede som adskillige andre Folk i Cornwallis stor Forkjærlighed for Huset York og tog Parti for denne Simnel, som antog Titel af Jarl af Warwick, ligesom mange i Grevskabet senere støttede Berkin Warbeck, der kaldte sig Hertug af York. Min Bedstefader fulgte Simnells Banner og blev tagen til Fange efter at have kæmpet fortvivlet ved Stofe, hvor de fleste af den ulykkelige Hærs Anførere maatte bide i Græsset. Den gjæve Riddermand, han overgav sig til, Sir Roger Robsart, beskyttede ham imod Kongens umiddelbare Hævn og slap ham løs uden Løsepenge, men han kunde ikke fri ham for andre Følger af hans Ubesindighed, saasom de svære Bøder, Henrik plejede at svække sine Fjender med, og de gjorde ham til en fattig Mand. Den brave Ridder gjorde, hvad han kunde, for at lindre hans Nød, og der opstod et saa inderligt Venkskab imellem dem, at min Fader blev opfostret sammen med Sir Roberts eneste Søn, den nulevende Sir

Hugh Kobsart, der har arvet sin Faders brave, ædelmodige og gjæstfrie Karakter, om han end ikke kan maale sig med ham i Dygtighed til Krigens Idrætter, og de to var som Fostbrødre og fortrolige Venner."

"Jeg har tit og mange Gange hørt Tale om den brave Sir Hugh Kobsart," sagde Bærten. "Hans Jæger og tro Tjener Will Badger har de hundrede Gange talt om ham her i Huset — han er en lystig Mand og har altid sat mere Pris paa Gjæstfrihed og paa at holde aabent Bord end paa de nymodens Skikke, som gaar ud paa at udstaffere en Vams med saa mange Guldgalloner, at man gjerne kunde kjøbe Drekjød og Æl til at fodre en halv Snes svære Karle med et helt Aar for de Penge, de koster, og lade dem gaa paa Bærtshus en Gang om Ugen til Gavn og Glæde for Bærten."

"Kjender I Will Badger, Hr. Bært," sagde Tresilian, "saa har I ogsaa faaet nok at høre om Sir Hugh Kobsart, og derfor vil jeg blot sige, at den Gjæstfrihed, I priser ham for, har været mindre heldig for hans Formue, hvilket dog maaske ikke har saa meget at sige i Betragtning af, at han kun har én Datter at lade den gaa i Arv til. Og nu kommer jeg til mig selv. Da min Fader døde — det er nu adskillige Aar siden — vilde den gode Sir Hugh gjerne have, at jeg stadig skulde være om ham. En Tid lang havde jeg imidlertid en Følelse af, at den tjære Ridders umaadelige Tilbøjelighed for Jagt hindrede mig i at lægge mig efter andre Idrætter, som jeg kunde have større Udbytte af, men det varede ikke længe, før jeg hørte op at ærgre mig over den Tid, som Latnemmelighed og nedarvet Venstabs nødte mig til at anvende paa disse Friluftsaftspredelser. Frøken Amy Kobsarts overordentlige Skjønhed, som ret udfoldede sig, da hun udviklede sig fra Barn til Kvinde, kunde ikke undgaa min Opmærksomhed, da Omstændighederne søjede det saa, at jeg stadig var sammen med hende — kort sagt, Hr. Bært, jeg kom til at elske hende, og hendes Fader mærkede det."

"Og saa lagde han Hindringer i Vejen for Jer Kjærlighed, kan jeg tænke," sagde Bærten. "Saadan gaar det altid, og jeg skjønner af det dybe Suf, I nylig udstødte, at det ogsaa gif Jer saadan."

„Nej, tvært imod, Hr. Bært; den ædle Sir Hugh Robsart var meget vel stemt for min Bejlen — det var hans Datter, der optog den kølig.“

„Ja, af de to var hun den farligste Fjende, I kunde faa,“ sagde Bærten. „Saa kom I vel kun daarlig fra Jer Bejlen?“

„Hun skjænkede mig sin Agtelse,“ sagde Tressilian, „og lod ikke til at have noget imod, at jeg gjorde mig Haab om, at den kunde modnes til en varmere Følelse. Efter hendes Faders Dnske blev der opsat en Egtteskabskontrakt imellem os, men paa hendes indstændige Anmodning blev Brylluppet udsat et Aar. I Mellemtiden kom Richard Varney der til Egnen; han var langt ude i Familie med Sir Hugh Robsart; det benyttede han sig af, tilbragte meget af sin Tid sammen med ham og blev til sidst næsten et Lem af Familien.“

„Det var slede ikke godt for det Sted, han bærede med sin Nærværelse,“ sagde Gosling.

„Nej, ved det hellige Kors!“ sagde Tressilian. „Der kom Misstemning og Ulykker ud af, at han var der, men det gif saa underlig til dermed, at jeg endnu i denne Stund ikke er Mand for at sige, hvordan de efterhaanden trængte ind i en Familie, som indtil da havde været saa lykkelig. En Tid lang tog Amy Robsart imod denne Varneys Hyldest med samme Sigegyldighed som den, hun vilde have lagt for Dagen over for almindeligt Kurmageri; saa kom der en Tid, da hun syntes at nære Uvilje, ja ligefrem Modbydelighed for ham, og saa lod det til, at der opstod en Forbindelse af en ganske usædvanlig Art imellem dem. Varney opgav det overmodige og galante Væsen, hans Tilnærmelsesforsøg hidtil havde været prægede af, og Amy syntes til Gjengjæld at opgive den slet skjulte Uvilje, hvormed hun hidtil havde betragtet ham. Der syntes at være større Fortrolighed og Hemmelighedskræmmeri imellem dem, send jeg rigtig skjottede om, og jeg fik en Anelse om, at de hemmelig mødtes paa Steder, hvor de var mindre Tvang underkastede, end naar vi var til Stede. Mange Omstændigheder, som jeg den Gang ikke lagde synderlig Vægt paa, for jeg troede, at hendes Hjærte var lige saa aabent som hendes renglelige Ansigt, er siden faldne mig ind og har overbevist

mig om, at der var en hemmelig Forstaaelse imellem dem. Men jeg har ikke nødig at døle ved dem — Sagen er tydelig nok i sig selv. Hun forsvandt fra sin Faders Hus — Barney forsvandt samtidig med hende — og i Dag har jeg set hende som hans Elskerinde i hans lumpne Kreatur Fosters Hus, og han kom til hende formummet og ad en hemmelig Indgang.“

„Det var altsaa Anledningen til Jer Strid? Jeg synes, I burde have været vis paa, om den smukke Damenten ønskede eller fortjente, at I blandede Jer i Sagen.“

„Hr. Vært,“ sagde Tressilian, „min Fader, for saadan maa jeg betragte Sir Hugh Robsart, sidder hjemme og kæmper med sin Sorg eller søger, for saa vidt han har Kræfter dertil, forgjæves ved at hengive sig til sine Jægeridrætter at faa Bugt med Grindringen om, at han en Gang har haft en Datter — en Grindring, som atter og atter overvælder ham paa den mest hjærtestkærende Maade. Jeg funde ikke udholde den Tanke, at han skulde være ulykkelig og Amy leve i Skjændsel, derfor søgte jeg at opdage, hvor hun var, i Haab om at kunne faa hende til at vende tilbage til sin Familie. Jeg har fundet hende, og naar jeg enten har set mine Bestræbelser kronede med Held eller er kommen paa det rene med, at de er helt frugtesløse, er det min Agt at reise til Virginien.“

„Overil Jer ikke, gode Herre,“ sagde Giles Gosling, „og fast Jer ikke bort for en Kvinde — kort sagt, en Kvinde er en Kvinde og stifter Elskere, som hun stifter Baand, uden nogen som helst anden Grund end det rene, skære Lune. Men tillad mig, før end vi gaa videre i den Sag, at spørge Jer, hvad det var for Omstændigheder, der vakte Jer Mistanke og saa rigtig førte Jer til denne Dames Opholdssted eller rettere sagt Skjulested.“

„Det sidste Ord er det rette, Hr. Vært,“ sagde Tressilian; „og hvad Jert Spørgsmaal angaar, saa var det den Dplysning, at Barney var kommen i Besiddelse af en stor Del af det Fordegods, som tidligere tilhørte Munkene i Abingdon, der førte mig hid, og Jer Søstersøns Besøg hos hans gamle Kammerat Foster skaffede mig Lejlighed til at blive vis i min Sag.“

„Og hvad aater I nu at gjøre, højtærede Herre?“

ja, undstyld at jeg tager mig den Frihed at spørge saa ligefrem."

"Jeg agter at gjentage mit Besøg hos hende i Morgen, Hr. Bært," sagde Tressilian, "og at søge at komme til at tale mere indgaaende med hende, end det lod sig gjøre i Dag. Hun maa sandelig have forandret sig meget, hvis mine Ord intet Indtryk gjør paa hende."

"Det gaar, med Jer Tilladelse, ikke an, Hr. Tressilian," sagde Bærten. "Forstod jeg Jer ret, har Damen allerede afvist Jer Indblanding i Sagen?"

"Det er kun alt for sandt," sagde Tressilian; "jeg kan ikke nægte det."

"Ja, men Guds Død, med hvad Ret eller Udførelse paatrænger I hende saa Jer Indblanding for at modarbejde hendes Tilbøjelighed, hvor vanærende den saa end er for hende selv og hendes Slægt? Jeg skulde tage meget fejl, om ikke de, under hvis Beskyttelse hun har stillet sig, uden videre vilde afvise Jer Indblanding, om I saa var hendes Fader eller Broder, men naar I møder som forskudt Elsker, udsætter I Jer ganske vist for at blive afvist baade med Magt og Spot og Spe. I kan ikke ty til Øvrigheden om Hjælp og Bistand, saa det er som at jage efter en Stygge i Vandet — naar I prøver paa at gribe den, kommer der ikke andet ud deraf, end at I faar Jer en Duffert og udsætter Jer for Fare — ja, undstyld, at jeg taler saa ligefrem."

"Jeg vil henvende mig til Jarlen af Leicester om Bistand imod hans Yndlings Nederdrægtighed," sagde Tressilian. "Han søger at vinde Puritanernes strænge, alvorlige Sekt for sig — han tør ikke afvise mig af Hensyn til sit eget gode Navn og Rygte, selv om han er blottet for de Grundsætninger i Retning af Ære og Udelmodighed, som Rygtet tillægger ham. Eller ogsaa tyr jeg til Dronningen selv."

"Skulde Leicester," sagde Bærten, "være tilbøjelig til at tage sin Klient i Forsvar — og det hedder sig virkelig, at han staar paa en meget fortrolig Fod med Barney — kan en Henvendelse til Dronningen maasse bringe dem begge to til Fornuft. Hendes Majestæt er meget nøjeregnende med den Slags Ting, og — ja, jeg haaber ikke, det er Høj-

forræderi at sige det — kan man tro, hvad Rygtet siger, tilgiver hun hellere en halv Snæs Hofmænd, at de gaar hen og forelsker sig i hende selv, end én, at han foretrækker en anden Kvinde. Vær derfor ved godt Mod, min kjære Gæst, for naar J lægger et Bønskrift fra Sir Hugh for Tronens Fod tillige med en Redegjørelse for, hvad Uret der er tilføjet Jer selv, tror jeg nok, at hendes Yndling Jarlen lige saa gjerne kan indlade sig paa at springe i Themsen, hvor den er dybest, som paa at tage Barney i Forsvar i en Sag af den Besskaffenhed. Men vil J gjøre det med nogen Udsigt til, at det skal lykkes for Jer, maa J gaa sindig til Bærts, og i Steden for at blive her og slaas med en Gehejmeraads Staldmester og udsætte Jer for hans Bandidters Dolke skulde J hellere skynde Jer til Devonshire, sætte et Bønskrift op for Sir Hugh Robsart og saa saa mange Benner som muligt til at tale Jer Sag ved Hove."

"J har Ret, Hr. Vært," sagde Tresilian; "jeg vil følge Jert Raad og tage her fra i Morgen tidlig."

"Nej, tag her fra endnu i Nat, Herre," sagde Bærten, "vent ikke til i Morgen. Jeg har aldrig bedet inderligere til, at her maatte komme Gæster i Huset, end jeg nu beder til, at J maa komme vel her fra. Det er efter al Sandsynlighed Skæbnens Bestemmelse, at min Frænde skal hænges for et eller andet, men jeg saa' nødig, at det blev, fordi han havde myrdet en af mine ærede Gæster. „Det er bedre at ride sikkert i Mørke end ved højlys Dag med en Stimand ved Siden af sig", siger Ordsproget. Kom, Herre, det er for Jer egen Sikkerheds Skyld, jeg purrer Jer ud. Jer Hest er sadlet, og alting i Orden, og her er Jer Reagning."

"Den er paa lidt under en Rosennobel," sagde Tresilian, idet han gav Bærten den nævnte Mønt. "Giv Jer Datter, den kjønne Cicely, og Husets Folk, hvad der bliver til Rest."

"Jer Gæmildhed skal komme dem til gode, Herre," sagde Gosling, "og J skulde saa Lov til at kysse min Datter til Tak, hvis hun kunde vise sig ved Døren paa denne Tid af Natten for at sige Jer Farvel."

"Lad ikke Jer Datter færdes for meget blandt Gæsterne, min kjære Vært," sagde Tresilian.

"Na, Herre, vi skal nok passe, at det ikke gaar over

Stregen; men det undrer mig ikke, at J er mistroisk over for dem. — Lør jeg være saa fri at spørge, hvordan den smukke Dame paa Herregaarden tog imod Jer i Gaar?"

„Jeg tilstaar," sagde Tresilian, „at hun ikke blot saa' forvirret, men ogsaa vred ud, og jeg har kun lidet Haab om, at hun er vaagnet af sin ulyksalige Forblindelse."

„J saa Fald, Herre, indser jeg ikke, hvorfor J vil gjøre Jer til Ridder for et Pigebarn, som ikke vil vide af Jer at sige, og lægge Jer ud med en Yndlings Yndling, der er saa farligt et Uhyre, som nogen vandrende Ridder i de gamle Historiebøger nogen Sinde har mødt."

„J er paa Vildspor, Hr. Vært, fuldstændig paa Vildspor," sagde Tresilian. „Jeg forlanger ikke, at Amy nogen Sinde mere skal skjænke mig en Tanke. Kan jeg blot opnaa at skaffe hendes Fader hende igjen, er jeg færdig med alt, hvad jeg har at gjøre i Europa — maaske i Verden."

„J gjorde klogere i at drikke Jer et Bæger Sekt og slaa hende af Tankerne," sagde Værten; „men Folk paa fem og tyve Aar ser anderledes paa den Ting end Folk paa de halvtreds, især naar det ene Par Glugger sidder i Hovedet paa en ung Riddersmand, og det andet i Hovedet paa en gammel Krovært. Det gjør mig ondt for Jer, Hr. Tresilian, men jeg indser ikke, at jeg kan være Jer til nogen Nytte."

„Kun for saa vidt, Hr. Vært," sagde Tresilian, „som J kan holde Dje med, hvad de tager sig for paa Herregaarden, hvilket J med Lethed kan skaffe Jer at vide uden at vække Mistanke, for alle Nyheder kommer til Kros. Og gjør mig saa den Tjeneste at meddele, hvad Tidender J har, til den, der bringer Jer denne Ring som Kjendingstegn fra mig, og til ingen anden — se paa Ringen — den er en hel Del værd, og jeg skjænker Jer den med Glæde."

„Nej, Herre," sagde Værten, „jeg vil ingen Løn have. Men jeg synes slet ikke, det er raadeligt, at jeg, der sidder i en offentlig Næringsvej, blander mig i saa mørk og farlig en Sag. Den kommer jo ikke mig ved."

„Den kommer Jer og enhver Fader i hele Landet ved, for saa vidt han ønsker at vide sin Datter sitter imod Skjændselsens, Syndens og Ulykkens Snarer — den kommer Jer mere ved end noget som helst andet paa Jorden."

„Naa, Herre,“ sagde Bårten, „det er stærke Ord, og det gjør mig inderlig ondt for den brave gamle Herre, som har sat til af sin Velstand for at øve Gæstfrihed til Vore for sit Land, og hvis Datter, der skulde være hans Alderdoms Støtte og saa videre, er bleven snappet bort af saadan en Glente som denne hersens Barney. Og skjønt Jer Indblanding i Sagen er noget af det mest forrykte, vil jeg dog for Selstabs Skyld ogsaa være et Brushoved og staa Jer bi ved Jert agtværdige Forsøg paa at skaffe den brave Mand sit Barn igjen, for saa vidt som jeg kan være Jer til Nytte ved at give Jer paalidelig Bæst. Men ligesom jeg lover at være Jer tro, beder jeg Jer om ikke at svigte min Tillid, men holde Tand for Tunge med min Hæmmelighed, for det vilde skade Søgningen i den sorte Bjørn, hvis det kom ud, at Bjørnetrækkeren gav sig af med den Slags Ting. Barney har Magt nok over Fædsdommerne til at kunne saa mit smukke Skilt taget ned fra Døren, hvor det svajer saa statelig, til at saa min Bevilling taget fra mig og til at ødelægge mig fra Kvist til Kjælder.“

„J kan stole paa min Tavsbed, Hr. Bært,“ sagde Tresilian, „og ligesaa paa, at jeg skal bevare den dybeste Taknemlighed for den Tjeneste, J yder mig, og fordi J udsætter Jer for Fare for den Sags Skyld — Glem ikke, at Ringen er mit sikre Kjendingstegn. Og nu far vel, — for det var jo Jert vise Raad, at jeg ikke skulde tøve her længere end højst nødvendigt.“

„Kom saa med da,“ sagde Bårten, „og gaa saa forsigtig, som om J gif paa Veg i Steden for paa Fyrreplanter. Ingen maa vide, hvornaar eller hvordan J er brudt op.“

Saa snart Tresilian var klar til Opbrud, førte Bårten ham, lysende for ham med sin Blandlygte, igjennem en Mængde lange, indviklede Gange, der førte ud til en Baggaard, og derfra til en affides liggende Stald, hvor han allerede havde sat sin Gæsts Hest ind. Han hjalp ham med at spænde den lille Vadsæk, han havde sine Sager i, fast til Sædlen, lukkede en Bagdør op, trykkede hjærtelig sin Gæsts Haand og gjentog sit Løfte om at give Agt paa, hvad der gif for sig paa Cumnor Place, og saa gav Tresilian sig ud paa sin ensomme Rejse.

Niende Kapitel.

Da den rejsende og Giles Gosling fandt det rigtigst, at Tressilian undgik at blive set i Nærheden af Cumnor-Place af Folk, som af en eller anden Grund var tidlig paa Benene, havde Barten givet ham Anvisning paa en Del Stier og Biveje, han skulde følge, og som, naar han gav nøje Agt paa alle Omdrejninger og Gjenveje, vilde føre ham ud paa Landevejen til Marlborough.

Men det gaar med saadan en Anvisning som med alle andre Raad — det er lettere at give end at følge dem. Vejen var saa indviklet, Natten saa mørk, Tressilian saa ubekjendt med Egnen og de Tanker, han havde at kæmpe med, saa triste og forvirrede, at han kun kom langsomt af Sted; da Morgenen brød frem, var han ikke naaet længere end til den ved de Danskes Nederlag navnkundige Whitehorse-Dal, og saa havde hans Hest oven i Kjøbet tabt en Forsto, hvilket Uheld truede med helt at standse ham ved at gjøre Dyret halt. Det gjaldt ham derfor først og fremmest om at faa fat i en Smed, men han fik ikke synderlig tilfredsstillende Oplysninger i saa Henseende af et Par sløve og tvære Bønder, der gif tidlig til deres Arbejde, og som kun gav ham korte og intetsigende Svar paa hans Spørgsmaal. Da det var ham meget magtpaaliggende, at hans Hest tog saa lidt Skade som muligt som Følge af dette Uheld, stod Tressilian omsider af og traf den hen til en lille Landsby, hvor han haabede at træffe en Smed eller i alt Fald at kunne faa Oplysning om, hvor der boede en saadan. Han maatte vandre igjennem en dyb og dyndet Hulvej, før han naaede hen til Stedet, hvor han alt i alt fandt en fem, sex usle Hytter, uden for hvis Døre et Par Mennekster, der saa' lige saa usle ud som deres Huse, var ved at begynde paa Dagens Arbejde. En Hytte var der dog, som saa' noget anseligere ud, og den gamle Kone, som fejede dens Tærffel, lod til at være mindre plump end sine Naboer. Til hende rettede Tressilian derfor det Spørgsmaal, han nu havde gjentaget saa tit, om der ikke skulde bo en Smed i Nærheden, eller om der i alt Fald ikke var et Sted i

Nærheden, hvor hans Hest kunde faa et Foder. Den gamle Kone saa' paa ham med et ejendommeligt Udtryk og svarede: „En Smed — jo, vel er her en Smed — hvad vil du ham, Mand?“

„Jeg vilde have min Hest sfoet, min gode Kone,“ svarede Tressilian. „J ser jo nok, at den har tabt en Forsko.“

„Mester Holiday!“ raabte den gamle Kone uden at give Tressilian Bessked, „Mester Herasmus Holiday, vær saa god at komme ud og snakke med den Mand.“

„Favete lingvis,“ svarede en Stemme inde fra Huset, „jeg kan ikke komme strax, Mo'r Sludge, for jeg er just i Lav med den bedste Lækkerbidtsken af mine Morgenstuderinger.“

„Na jo, Mester Holiday, kom nu, hører J — her er en Mand, som vil til Wayland Smed, og jeg har ingen Lust til at vise ham Vej til Djævlén — hans Hest har tabt en Sko.“

„Quid mihi cum caballo?“ svarede den lærde Mand indenfor. „Man skulde hartad tro, at her kun er én klog Mand i Herredet, og at de ikke kan sfo en Hest, uden at han er med.“

Saa kom den brave Skolemester ud — for det viste hans Baaklødning, at han var. En lang, mager, flodset, duknaffet Skikkelse med et Hoved, der var bedækket med tyndt, sort, noget graasprængt Haar. Hans Ansigt havde det Bræg af tilvant Myndighed, som jeg antager, at Dionysius medbragte fra Tronen til Skolemesterkathedret, og som er gaaet i Arv til alle Dyrkere af det Fag. En sort Dvælg's Kjortel ligesom en Præstekjortel holdtes sammen om Livet med et Bælte, i hvilket der i Steden for Kniv eller Dolk hang et anseligt Skrivetøj af Læder. Hans Ferle var stukken ned ved den anden Side ligesom en Harlekins-Brix, og i Haanden holdt han den lasede Bog, han havde haft saa travlt med at læse i.

Da han saa' Tressilian, hvis Ydre han var bedre i Stand til at dømme om, end Bønderfolkene havde været, tog Skolemesteren sin Hue af og sagde: „Salve domine. Intelligisne linguam Latinam?“

Tressilian samlede al sin Lærdom sammen og svarede:

„Linguae Latinæ haud penitus ignarus, venia tua, domine eruditissime, vernaculam libentius loquar.“

Dette latinske Svar virkede paa Skolemesteren paa samme Maade som Frimurertegnet efter Sigende skal virke paa Brødrene af Mursteen. Han fik strax Interesse for den lærde rejsende, hørte med en dybsindig Mine paa hans Historie om en træt Hest og en tabt Sko og svarede derpaa højtidelig: „Det kunde synes at være ganske ligefrem, højtærede Herre, at svare, at der en lille Fjerdingvej fra disse tuguria bor en Mand, som er den bedste faber ferrarius, den dygtigste Grossmed, som nogen Sinde har afsoet en Hest. Sagde jeg nu det, tør jeg indestaa for, at I vilde anse Jer selv for compos voti eller, som Menigmand siger, for en Mand, der har skudt Papegøjen.“

„Saa havde jeg da i alt Fald faaet et bestemt Svar paa et tydeligt Spørgsmaal, hvilket lader til at være meget vanskeligt her paa Egnen,“ sagde Tresilian.

„At sende et levende Menneske til Wayland Smed er lige det samme som at sende en syndig Sjæl Fanden i Bold,“ sagde den gamle Kone.

„Stille, Mo'r Sludge,“ sagde Skolemesteren, „paucis verba, Mo'r Sludge; pas I Bøllingen, Mo'r Sludge; curetur jentaculum, Mo'r Sludge; den Herre snakker ikke med Folk som Jer og Eders Lige.“ Derpaa vendte han sig til Tresilian og slog atter over i sin højtidelige Tone.

„I vilde altsaa virkelig anse Jer for felix bis terque, højtærede Herre, i Fald jeg sagde Jer, hvor bemeldte Smed bor?“

„Ja, Herre,“ svarede Tresilian, „jeg vilde i saa Fald copnaa alt, hvad jeg for Djeblicket ønsker — en Hest, jeg kunde komme videre paa — saa jeg slap for at høre paa Jer Lærdom.“ De sidste Ord mumlede han i Skjægget.

„O cæca mens mortalium!“ sagde den lærde Mand. „Junius Juvenalis synger med rette: 'numinibus vota exaudita malignis!'“

„Lærde Magister,“ sagde Tresilian, „Jer Lærdom overgaar saa langt min ringe Forstand, at I maa undskylde, at jeg søger anden Steds hen for at faa en Bessked, som jeg bedre kan forstaa.“

„Ja, der har vi det,“ sagde Skolemesteren. „Se, hvor

opsat J er paa at slippe bort fra den, der vil belære Jer! Quintilian siger med Tøje . . .“

„Tjen mig i at lade Quintilian fare for Øjeblikket, og svar mig kort og godt paa Engelfst, i Fald Jer Lærdom tillader Jer at nedlade Jer saa dybt, om her er noget Sted, hvor jeg kan give min Hest et Foder, inden jeg faar den skfoet.“

„Den Tjeneste kan jeg sagtens gjøre Jer, Herre,“ sagde Stolemesteren, „for skjønt her ikke i den ringe Landsby — nostra paupera regna — findes noget egentligt hospitium, som min Navne, Erasumus kalder det, saa vil jeg dog, i Betragtning af, at J har tilegnet Jer en vis Lærdom eller i alt Fald har faaet et Anstrøg deraf, anvende min Indflydelse hos den gode Kone her i Huset for at skaffe Jer en Staal Vælling — en god og sund Tøje, som jeg ikke har fundet noget latinsk Udtryk for —, og Jer Hest skal faa Plads i Kostalden og et Knippe frisk Hø, som den gode Mo'r Sludge har saa fuldt op af, at man kan sige om hendes Ko: foenum habet in cornu; og hvis J vil gjøre mig den Tjornøjelse at holde mig med Selstøb, saa skal hele Gildet koste Jer ne semissem quidem, saa meget kan jeg jo nok forlange af Mo'r Sludge for den Ulejlighed, jeg har gjort mig med hendes haabefulde Arving Dickie baade oventil og nedentil — jeg har med stort Besvær faaet ham igjennem Donaten.“

„Ja, Gud lønne Jer for det, Hr. Herasmus,“ sagde den gamle Kone, „og gid lille Dickie maa arte sig vel! — Har den Herre for Resten Lyst til at blive, saa skal det ikke vare længere, end det tager at brede en Dug, før Brokosten er paa Bordet, og Hestefoder og Mennekesføde er jeg ikke saa lumpen at ville forlange saa meget som en Hvid for.“

„I Betragtning af den Tilstand, hans Hest var i, fandt Tressilian, at han ikke kunde gjøre bedre end at tage imod en Indbydelse, der blev fremsat med saa megen Lærdom og bekræftet med saa megen Gæstfrihed, i Haab om, at den brave Stolemester, naar han havde udtømt alle andre Samtaleemner, muligvis vilde nedlade sig til at sige ham, hvor han kunde træffe den omtalte Smed. Han gif derfor ind i Hytten og tog Plads ved Siden af den lærde Magister

Erasmus Holiday, spiste med af hans Bælling og hørte paa den lærde Skildring, han gav af sig selv, en hel halv Time, før han kunde faa ham til at tale om noget som helst andet. Læseren undskylder forhaabentlig, at vi ikke gjør Rede for alle de Enkeltheder, hvormed denne lærde Mand opvartede Tressilian, men nøjes med følgende Omrids.

Han var født i Hogsnorton, hvor, efter hvad den uoelfelige Wittighed siger, Evinene spiller paa Orgel, et Mundheld, som han tog allegorisk, som en Hentydning til Epikurs Hjord, et Kuld, som Horats vedkjendte sig at tilhøre. Sit Navn Erasmus udledte han dels af, at hans Fader var Søn af en navnkundig Vasserkone, som havde holdt hans berømte lærde Navne med rent Linned i al den Tid, og han var i Oxford, hvilket ikke havde været saa ganske let, eftersom han kun havde to Skjorter, der, som hun udtrykte sig, skiftedes til at gaa i Bassen. Mester Holiday gjorde sig til af, at han endnu var i Besiddelse af Resterne af den ene af disse camiciæ, da hans Bedstemoder heldignis havde beholdt den ene af dem for at faa Balance i Regn-Kabet. Han mente imidlertid, at der var en endnu mere uophøjet og afgjørende Grund til, at han havde faaet Navnet Erasmus, nemlig den Omstændighed, at hans Moder havde haft en lønlig Følelse af, at der i det spæde Barn, hun beholdt over Daaben, var skjult et Geni, som med Tiden vilde sætte ham i Stand til at gjøre den berømte Lærde fra Rotterdam Rangen stridig. Hans Efternavn gav ham Anledning til at udbrede sig lige saa vidtløftig som over For- og Navnet. Han var tilbøjelig til at tro, at han hed Holiday*) quasi lucus a non lucendo, fordi han gav sin Skole saa mange Fridage. „Paa samme Maade,“ sagde han, „kaldes Skolemesteren af Klassikerne Ludi Magister, fordi han hindrer Drengene i at lege.“ Han mente imidlertid, at det ogsaa kunde fortolkes paa en helt anden Maade, som en Hentydning til hans sjældne Evne til at arrangere Optog, Narredanse, Majdagsfestligheder og andre saadanne Helligdagsforlystelser, hvortil han, som han forsikrede Tressilian, afgjort havde vundet klareste og findrigste Hoved i England, ja, hans Snildhed i Retning af at finde paa den Slags Forlystelser havde

*) Holiday betyder Helligdag, Fridag.

bragt ham i Bekjendtskab med mange fornemme Personer baade der paa Egnen og ved Hove, af hvilke han særlig vilde fremhæve den ædle Jarl af Leicester. „Dg skjønt han nu tilsyneladende har glemt mig, overvældet, som han er, af Statssagernes Mangfoldighed,“ sagde han, „er jeg ganske vis paa, at hvis han skulde arrangere en eller anden skøn Tidfort til Hendes Majestæts Adspredelse, vilde der gaa Bud til Erasmus Holidays ringe Hytte. Imidlertid øver jeg parvo contentus mine Disciple i at analysere og konstruere Sætninger, højstærede Herre, og fordriver Tiden med Musernes Hjælp. Dg jeg plejer altid, naar jeg veyler Breve med fremmede lærde, at understrive mig Erasmus ab Die Fausto, og under det Navn er den Udmærkelse, der tilkommer Videnskabsmanden, bleven mig til Del; saaledes har f. Ex. den lærde Diedrichus Buecherschoefius tilegnet mig sin Afhandling om Bogstavet Tau under det Navn. Jeg er, kort sagt, Herre, bleven en lykkelig og berømt Mand“

„Gid J længe maa blive ved at være det, Herre,“ sagde den rejsende. „Men tillad mig at spørge Jer med en af Eders egne lærde Talemaader, Quid hoc ad Iphycli boves — hvad har alt det med min stakkels Hests Sto at gjøre?“

„Festina lente!“ sagde den lærde Mand, „nu kommer vi strax til det. J skal nemlig vide, at for en to, tre Aar siden kom der her til Egnen en Person, som kaldte sig Doktor Doboobie, skjønt han maaske ikke engang havde Ret til at kalde sig Magister artium undtagen i Kraft af sin fultne Mave. Eller hvis han overhovedet havde nogen Grad, havde han maaske faaet den af Djævelen, for han var, hvad Lægfolk kalder en hvid Herremester — en klog Mand og saadant noget. — Ja, gode Herre, jeg mærker, at J er utaalmodig, men naar en Mand ikke maa fortælle sin Historie paa sin egen Maade, hvor kan J saa tro, at han skulde kunne fortælle den paa Eders?“

„Naa ja, lærde Herre, fortæl saa, som J vil,“ svarede Tressilian, „men lad det gaa lidt raskere, for min Tid er noget knap.“

„Vel, Herre,“ vedblev Erasmus Holiday med den mest irriterende Udholdenhed, „jeg vil ikke sige, at denne Demetrius

— for saadan skrev han sig i Udlandet — virkelig var en Troldmand, men saa meget er vist, at han gav sig ud for at være Medlem af den hemmelighedsfulde Rosenkreuzerorden, den Discipel af Geber. Han lægte Saar ved at smøre Salve paa Baabenet i Steden for paa Saaret — han spaaede i Hænderne — han fandt Tyvekoster ved Hjælp af Sold og Sær — han samlede Uruner og Frø af Hanbregnen, som gjør Folk usynlige — han gav sig ud for at vide Bæstet om Panaceen eller Universalelixiren og paastod, at han kunde forvandle godt Bly til daarligt Sølv.

„Med andre Ord,“ sagde Tressilian, „han var en Kvalksalver og almindelig Bedrager; men hvad har alt det at gøre med min Hest og den Sko, den har mistet?“

„Det skal I strax faa at vide, højstærede,“ sagde den natsumme lærde, „naar I blot vil have Taalmodighed et Øjeblik — patientia, højstærede, hvilket Ord, som vor Marcus Cullius siger, er *difficilium rerum diurna perpessio*. Efter det merbemeldte Demetrius Doboobie som sagt havde haft Bønderne under Behandling, begyndte han at vinde Rygte om magnates, iblandt Landets Stormænd, og der er al Sandsynlighed for, at han kunde have drevet det vidt, hvis ikke — ja, saadan fortæller Rygtet, jeg giver det ikke ud for noget, jeg har sikker Kundskab om — hvis ikke Fanden den mørk Nat havde krævet sin Ret og var fløjet af Sted med Demetrius, som man siden hverken har set eller hørt noget til. Naa, nu kommer vi til medulla, Marven, Kjærnen i min Historie. Denne Doktor Doboobie havde en Tjener, en fattig Snegl, som han brugte til at passe Dyren, regulere soen, lave hans Medicamenter, tegne hans Cirkler, snakke og hans syge efter Munden et sic de ceteris. — Naa, højstærede, da Doktoren nu var forspunden paa en saa mærkelig Maade, at hele Egnen var forfærdet derover, tænker soenne stakkels Bajads ved sig selv: 'Uno avulso non deficit alter', som Maro siger, og ligervis som en Kjøbmands Bodsvend slaar sig ned i sin Principals Bod, naar Principalen er død eller har trukket sig tilbage fra Forretningerne, naalunde tager denne Wayland sin afdøde Læremesters Haandsering op. Men skjønt Verden altid er tilbøjelig til at lytte til saadanne uværdige Menneſter, som slet og ret er saltimsoanqui og charlatani, om de end fører sig op som Doctores

medicinæ, saa gjorde denne sølle Bajads, denne Wayland, det dog for grovt, og der var ikke den Bondemand, som ikke var rede til at tiltale ham i Perſius' Aand, om end i sine egne plumpe Udtryk:

Diluis helleborum, certo compescere puncto
nescius examen? vetat hoc natura medendi,

hvilket jeg i min tarvelige Oversættelse har gjengivet, som følger:

Bil Nyserod du blande, skjönt du ved
om Maal og Bægt ej sjærneste Bæfted?
Sligt altid jo mod Lægekunsten stred.

Desuden afholdt Herrens slette Rygte og den mærkværdige og ubegribelige Maade, hvorpaa han kom af Dage eller i alt Fald pludselig forsvandt, alle med Undtagelse af de mest fortviølede Menneſker fra at søge Raad eller Hjælp hos Tjeneren, hvis Aarsag det i Begyndelsen saa' ud til, at det stakkels Kryb ligefrem maatte sulte ihjel. Men saa indgav den Djævel, der tjener ham siden Demetrius' eller Dobobies Død, ham en ny Idé. Hvad enten det nu er Djævelen, der har lært ham det, eller han har lært det fra Barnsben af, saa meget er vist, at Fyren er dygtigere til at ſko Heste end nogen her fra til Jsland, og saa opgav han sin Praxis paa bipedes, paa den tobenede og fjerløse Species, der kaldes Menneſker, og giver sig udelukkende af med at ſko Heste."

"Ja saa! Men hvor bor han?" sagde Tressilian. "Og ſfor han godt? — Sig mig strax, hvor han bor."

Den Afbrydelse syntes Magisteren ikke om. Han udbrød: "O cæca mens mortalium — nej, det er sandt, det Citat har jeg allerede brugt. Men jeg vilde ønske, at Klassikerne indeholdt en eller anden Sætning, der var kraftig nok til at standse et Menneſke, der er saa opsat paa at styrte sig i Undergang. — Hør dog først," vedblev han, "Mandens Betingelser, før I saa raff udsætter Jer for den Fare..."

"Han tager ikke Penge for sit Arbejde," sagde den gamle Kone henrykt over de ſirlige Ord og lærde Talemaader, der flød fra hendes Husfælles, Hr. Holidays Læber.

Men den Afbrydelse huede Magisteren lige saa lidt som den rejssendes.

„Di stille, Mo'r Sludge,“ sagde han. „Vær saa god at huske, hvor J er. Sufflamina, Mo'r Sludge, og lad mig forklare Sagen for vor højtærede Gæst. — Herre,“ vedblev han derpaa, idet han vendte sig til Tresilian, „det er sandt, hvad denne gamle Kone siger, skjønt hun udtrykker det paa sin egen simple Maade; denne faber ferrarius eller Grovsmed tager virkelig ikke Penge af nogen“.

„Og det er et sikkert Kjendetegn paa, at han er i Ledtog med Satan,“ sagde Mo'r Sludge; „for ingen god Kristen vilde da lade være med at tage imod, hvad han har fortjent med sit Arbejde.“

„Den gamle Kone har igjen Ret,“ sagde Skolemesteren. „Rem acu tetigit — hun har ramt Sømmet paa Hovedet. Denne Wayland tager virkelig ikke imod Penge, og han viser sig heller ikke for nogen.“

„Forstaar det Daarekistelem — for det antager jeg, at han er — sig da paa sin Haandtering?“ spurgte den rejssende.

„Ja, Herre, for saa vidt bør vi lade Djævelen vederfares Retfærdighed. Mulciber selv og alle hans Rykloper kunde næppe gjøre ham dygtigere, end han er. Men det er visseelig ikke flogt at tage imod Raad eller Bistand af en, som kun alt for tydelig viser sig at staa i Pagt med det ondes Fader.“

„Jeg faar lade staa til, min gode Holiday,“ sagde Tresilian, idet han rejste sig. „Og da min Hest nu maa have ædt sit Foder, bliver jeg nødt til at takke Jer for god Beværtning og bede Jer om at vise mig hen til Manden, for at jeg kan komme videre.“

„Ja, vis ham bare der hen, Mester Herasmus,“ sagde den gamle Kone, som nu maaske ønskede at faa sin Gæst ude af Huset. „Man maa af Sted, naar Djævelen driver en.“

„Do mauus,“ sagde Magisteren; „jeg giver efter — men jeg kræver Verden til Bidne paa, at jeg tydelig har forklaret denne højtærede Herre, hvilken Fortræd han har gjort og fremdeles vil gjøre sin Sjæl, naar han saadan afgiver sig i Ledtog med Satan. Jeg vil heller ikke selv led-

sage vor Gæst der hen, men sende min Discipel i mit Sted — Ricarde! adsis, nebulo!"

„Nej, det skal jeg med Jer Tilladelse have mig frøbedt," sagde den gamle Kone. „J kan vove Jer egen Sjæl, om J vil, men min Søn skal ikke røre sig af Pletten i saadant et Vrende, og det undrer mig, Hr. Doktor, at J vil lade lille Dickie gjøre saadant et Stykke Arbejde."

„Nej, min gode Mo'r Sludge," svarede Læreren, „Ricardus skal blot følge den fremmede op paa Toppen af Højen og med sin Begesinger vise ham, hvor Wayland Smed bor. J kan være rolig for, at der ikke kan tilstøde ham noget som helst ondt, for han har i Morges paa fastende Hjærte læst et Kapitel i Septuaginta, og saa har han oven i Kjøbet gennemgaaet et Pensum i det græske Testamente."

„Ja," sagde Moderen, „og jeg syede en Rønnebærkvist ind i Halslinningen paa hans Trøje, da den lede Kjæltring begyndte at øve sine Kunster paa Menneſker og Dyr her paa Eggen."

„Og da han, som jeg har ham svært mistænkt for, tit og mange Gange gaar til denne Herremester for sin egen Fornøjelses Skyld, kan han gjerne en Gang gaa til ham eller hen i hans Nabolav for at være os til Vilje og tjene denne fremmede. — Ergo heus Ricarde! adsis, quæso, mi didascule!"

Den omhandlede Discipel, som der blev kaldt saa fjærlig paa, kom omsider humpende ind i Stuen. Det var en løjerlig klodset og vanskabt Knægt, forknyttet i Bærten, saa at han saa' ud til kun at være en tolv, tretten Aar, skjønt han i Virkeligheden rimeligvis var et Aars Tid eller to ældre; han havde rødt Haar, som var gruelig forpustet, hans Ansigt var fregnet og solbrændt, han havde Opstoppernæse, en lang Hage og et Par stikkende graa Øjne, der paa den snurrigste Maade sad skjævt til hinanden, saa det næsten saa' ud, som om han var skeløjet, skjønt dette maaske ikke var saa ganske afgjort. Det var ikke muligt at se paa den lille Fyr uden at faa Lyst til at le, især da Mo'r Sludge tog fat i ham, kaldte ham sin dejlige Perle, en ren Skjønhed af en Dreng og kysfede ham, uagtet han strittede imod og sparkede af alle Livsens Kræfter.

„Ricarde," sagde Læreren, „du maa strax — det vil

af sige profecto — gaa op paa Toppen af Bakken med denne værdige Mand og vise ham Wayland Smeds Bærksted."

"Det var en rar Morgenbestilling," sagde Drengen i et bedre Sprog, end Tressilian havde ventet. "Hvem ved, om ikke Djævelen flyver bort med mig, inden jeg kommer hjem igjen."

"Ja, det kan sandt for Herren godt ske," sagde Mo'r Sludge. "J burde betænke Jer to Gange, Hr. Domine, inden J sender min egen søde Dreng ud i saadant et rædsomt Vrende. Det er ikke for at J skal bære Jer saadan ud ad, at jeg giver Jer noget i Skrotten og Klæder paa Kroppen, kan jeg lade Jer vide."

"Bah! — nugæ, kjære Mo'r Sludge," svarede Læreren. "Jeg indestaar Jer for, at Djævelen, hvis han overhovedet har noget med den Historie at gjøre, ikke skal røre saa meget som en Traad i hans Klæder, for Dickie kan sit Fædervor ogsaa godt som nogen og kan tage det op med den lede Satan, Eumenides, Stygiumque nefas."

"Ja, og jeg har som sagt syet en Kønnebærkvist ind i hans Linning," sagde den gode Kone, "og det har mere at betyde end Jer Lærdom, ved jeg; men det er alligevel galt at give sig i Kæft med Djævelen eller nogen, der hører ham til."

"Hør, min Dreng," sagde Tressilian, som af et pludseligt Smil i Dickies Ansigt skjønnede, at der var større Udseende til, at han vilde følge sit eget Hoved end lystre sine Forefætte, "du skal faa en Sølvskilling, hvis du vil vise mig Vej til den Smedje."

Drengen sendte ham et fiffigt Blik, der syntes at angryde, at han var villig, og samtidig raabte han: "Jeg vise Jer Vej til Wayland Smed! Hør, Mand, sagde jeg ikke, at Vandens gjerne kunde flyve bort med mig, ligesom Glenten" — han saa' ud ad Vinduet — "nu flyver bort med en af Bedstemoders Kyllinger!"

"Glenten! Glenten!" raabte den gamle Kone, og idet hun i sin Forstrækkelse glemte alt andet, skyndte hun sig, og hvad hendes gamle Ben kunde bære hende, ud for at for sin Kylling til Undsætning.

"Lad os faa komme af Sted," sagde Knægten til jeg er

filian. „Tag Jer Hat, træk Jer Hest frem, og kom med den Sølvstilling, I snakkede om.“

„Nej, tøv lidt, tøv lidt,“ sagde Læreren. „Sufflamina, Ricarde.“

„Tøv selv,“ sagde Dickie, „og se at finde paa, hvad I skal svare Bedste, fordi I saadan sender mig Fanden i Bولد.“

Læreren fik i Bevidstheden om det Ansvar, han var ved at paadrage sig, travlt med at faa fat i Fyren og hindre ham i at komme af Sted, men Dickie smuttede ham af Hænderne, so'r ud af Hytten og skyndte sig op paa en Bakke tæt ved, medens Læreren, som havde gjort sine Erfaringer i saa Henseende, opgav alt Haab om at indhente sin Discipel og greb til de mest honningsøde Kjælenavne, den latinske Ordbog har at opvise, for at lokke ham tilbage. Knægten var imidlertid døv for mi anime, corculum meum og alle den Slags klassiske Kjæleord; han blev ved at løbe hen ad Nafsen som en Nisse i Maanekin, idet han vinkede ad sin nye Bekjendt, Tressilian, at han skulde følge efter ham.

Den rejsende var ikke sen til at trække sin Hest ud og skyndte sig derpaa efter sin nisseagtige Vejviser efter halvvejs at have paatvunget den stakkels forladte Skolemester Betaling for, hvad han havde nydt. Det lod imidlertid til, at det til en vis Grad dæmpede den Rædsel, hvormed Hr. Erasmus Holiday imødesaa den gamle Kones Tilbagekomst, som aabenbart fandt Sted lidt efter, thi Tressilian og hans Vejviser var ikke komne ret langt, før de hørte en sprukken Kvindestemmes Skrig blandede med Skolemesterens klassiske Besværgelser. Dickie Sludge var imidlertid lige døv for den bedstemoderlige Omheds og den pædagogiske Myndigheds Stemme; han hoppede ubekymret videre, idet han blot bemærkede, at hvis de skreg sig hæse, kunde de slikke Honningskrukken, for han havde spist al Honningen i Gaar Aftes.

va
 lille
 tog
 hed a
 og spa.

„R.

Tiende Kapitel.

„Mon der er langt til den Smedje, min søde Dreng?“
 sagde Tresfilian til sin unge Vejviser.

„Hvad er det, I kalder mig?“ sagde Drengen, idet han
 skjævede til ham med sine skarpe graa Øjne.

„Jeg sagde min søde Dreng — er der noget ondt i
 det, min Gut?“

„Nej — men naar I nu var sammen med min Bedste-
 moder og Hr. Holiday, saa kunde I synge Omkvædet af
 den gamle Bise:

Tossede er vi alle tre.“

„Og hvorfor det, min lille Ven?“ sagde Tresfilian.

„Fordi I tre er de eneste, der kalder mig en sød
 Dreng,“ svarede den grimme Knægt. „Se, Bedstemoder
 gjør det nu, fordi hun er halvt blind af Alderdom og helt
 blind formedelst Familiefabet, og min Lærer, den sølle Dok-
 tor, gjør det for at gjøre sine Hoser grønne hos hende og
 ogsaa den fuldeste Skaal Bælling og den varmeste Plads ved
 Dønnen. Men hvorfor I kalder mig en sød Dreng, det maa
 I selv bedst vide.“

„Er du ikke sød, saa er du i alt Fald snild,“ sagde
 Tresfilian. „Men hvad kalder dine Legekammerater dig?“

„Nisse,“ svarede Drengen rask. „Men det er nu lige
 meget, jeg vil hellere have mit eget grimme Fjæs end noget
 af deres dumme Hoveder, som der ikke er mere Hjerne i,
 end der er i en Murbroffe.“

„Du er altsaa bange for den Smed, vi skal hen til?“

„Jeg bange for ham!“ svarede Drengen. „Selv om
 han var den Djævel, Folk tror, han er, vilde jeg ikke være
 bange for ham; men ihvorvel der er noget sært ved ham,
 serer han ikke mere Djævel end I; men det vilde jeg nu ikke
 sige til alle og enhver.“

„Hvorfor siger du det da til mig, min Dreng?“ sagde
 Tresfilian.

„Fordi I er af en anden Slags end de Folk, vi ser
 hver til Hverdagsbrug,“ svarede Dickie; „og ihvorvel jeg er
 grim som Urvesynden, vilde jeg dog ikke, at I skulde tro,

jeg er et Fæ, saa meget mere, som jeg maaske en Gang kommer til at bede Jer om noget."

"Og hvad er det, min Dreng — ja, sød maa jeg alt-saa ikke kalde dig —?" sagde Tressilian.

"Na, bad jeg Jer om det nu, sagde J Nej," svarede Drengen. "Jeg vil vente, til vi mødes ved Hove."

"Bed Hove, Richard? Skal du til Hove?" sagde Tressilian.

"Ja se, nu taler J ligesom alle de andre," sagde Dickie. "Jeg er vis paa, J tænker: hvad skulde saadan en grim og flodset Knægt ved Hove? Men lad Richard Sludge om det; jeg har ikke været ene Hane i Kurven her for ingen Ting. Jeg skal nok bøde paa mit grimme Ansigt med et snildt Hoved."

"Men hvad vil din Bedstemoder sige til det? Og din Lærer, Doktor Holiday?"

"Lad dem sige, hvad de vil," svarede Dickie. "Den ene har sine Kyllinger at tælle, og den anden har sine Drengte at banke. Jeg havde for længe siden givet dem en god Dag og vendt denne usle Landsby Ryggen, hvis Doktoren ikke havde lovet mig, at jeg skal faa Lov til at følge ham og være med i det første Optog, han skal lave, og de siger, at der snart skal være stor Lystighed."

"Hvor skal den Lystighed være, min lille Ven?" sagde Tressilian.

"Paa et Slot et Steds langt nord paa," svarede hans Bejviser, "lige saa langt fra Berkshire, som Verden er bred. Men vor gamle Doktor mener, at de ingen Vegne kommer uden ham, og det kan godt være, han har Ret, for han har staaet for mangt et pænt Optog. Han er ikke nær saa tøstet, som han ser ud til, han skal blot sættes til noget, han forstaar sig paa. Og saa kan han rive Bers af sig som en Komediant, skjønt Gud skal vide, at satte J ham til at stjæle et Ug fra en Gaas, vilde han faa Brygl af Gasen."

"Og du skal være med i det næste Optog, han laver?" sagde Tressilian, som følte sig tiltalt af Drengens Frejdighed og skarpsindige Opfattelse af Personer.

"Ja," svarede Richard Sludge, "lovet det har han, og bryder han sit Ord, bliver det værst for ham selv, for tager

i jeg Bidslet imellem Tænderne og render løbft ned ad Bakke, saa smider jeg ham af, saa det gaar ud over hvert Ben i ham — jeg vil nu for Resten nødig gjøre ham Fortræd," vedblev han, „for den kjedsommelige gamle Tøsse har gjort sig al mulig Umag for at lære mig alt, hvad han selv kan. Men nok om det — nu er vi ved Døren til Wayland Smeds Euse.“

„Du skjæmter nok, min lille Ben," sagde Tressilian. „Her er jo ikke andet end den nøgne Hede og saa den Stenkreds der med en stor Sten i Midten ligesom Dysserne i i Cornwallis.“

„Ja vel, og den store flade Sten i Midten, den, der ligger oven paa den, som staar paa Kant, er Wayland Smeds Disk, hvor J maa lægge Eders Penge," sagde Drengen.

„Hvad skal den taabelige Snaf sige?" sagde den rejfende, som begyndte at blive vred paa Drengen og ærgerlig over, at han havde betroet sig til saadan en tøsset Vejviser.

„Jo," sagde Dickie grinende, „J kommer til at binde Jer Hest ved den Sten der med Ringen i, og saa skal J sløjte tre Gange og lægge Jer Sølvskilling paa den anden flade Sten, og saa skal J gaa ud af Kredsen og sætte Jer paa den venstre Side af det lille Buskads der og passe paa, at J hverken ser til højre eller venstre i ti Minutter, eller saa længe J hører Hammeren, og naar J ikke hører den mere, saa skal J læse Eders Bønner saa længe, som J behøver til at tælle til hundrede — eller J kan ogsaa tælle til hundrede, det gjør samme Nytte — og saa skal J gaa ind i Kredsen, saa er Eders Penge borte, og Hesten sfoet.“

„At mine Penge er borte, tvivler jeg ikke om," sagde Tressilian, „men hvad Hesten angaar — hør, min Dreng, jeg er ikke din Skolemester, men kommer du til mig med dine Narrestreger, tager jeg en Del af hans Arbejde paa mig og giver dig en Lusking.“

„Ja, hvis J kan saa fat i mig," sagde Drengen, idet han tog til Bens over Heden med en saadan Fart, at det var fuldstændig umuligt for Tressilian at indhente ham, idet besværet, som han var, af fine tunge Støvler. Det var nu ikke det mindst irriterende ved Knægtens Færd, at han slet

ikke særlig anstrængte sig som en, der er i Fare eller er angst og bange, men ikke løb hurtigere, end at Tressilian kunde føle sig fristet til at fortsætte Jagten, og, naar hans Forsølger saa troede, at han var lige ved at faa fat i ham, fo'r han fra ham med Vindens Hast, hvorhos han stadig snoede og bugtede sig saadan, at han holdt sig lige ved det Sted, hvor han havde begyndt sit Løb.

Det varede ved, til Tressilian var saa træt, at han maatte standse og opgive Forsølgelsen med en hjertelig Forbandelse over den lede Knægt, der havde faaet ham til at anstrænge sig paa saa latterlig en Maade. Men Drengen, der ligesom før var standset paa Toppen af en Høj lige foran, begyndte at flappe i sine lange, magre Hænder, pege med sine knoglede Fingre og vride sit vilde og grimme Ansigt til et saa umaadeligt Grin, at Tressilian halvejs begyndte at tænke, om det ikke skulde være en virkelig Nisse, han havde for sig.

Overordentlig opbragt, men samtidig greben af en uimodstaaelig Lyst til at le, i den Grad latterlig var Drengens Ansigtsforvridninger og Fagter, gik Tressilian tilbage til sin Hest og satte sig op paa den for at forfølge Dickie med større Fordel.

Uldrig saa snart saa' Drengen ham stige til Hest, før han raabte til ham, at hellere end at Herren skulde ødelægge sin hvidsoffede Hest, vilde han komme hen til ham, naar han vilde love at holde sine Fingre for sig selv.

„Jeg lader mig ikke stille Betingelser af dig, din vanartige Knægt!“ sagde Tressilian. „Om et Øjeblik skal du komme til at overgive dig paa Naade og Unaade.“

„Hoho, Herre,“ sagde Drengen, „her er en Mose tæt ved, som kan sluges alle Hestene i Dronningens Livgarde — den gaar jeg ud i, saa gad jeg nok se, hvor J bliver af. J skal komme til at høre Rørdrummen og Bildanden skrige, før end J faar fat i mig imod min Vilje, det indestaar jeg Jer for.“

Tressilian saa' sig om, og da han af Jordsmonnet paa den anden Side af Bakken skjønnede, at det godt kunde forholde sig, som Drengen sagde, besluttede han at slutte Fred med saa rapsodet og raadsnar en Modstander. „Kom hid, din uforkammede Knægt,“ sagde han; „hold op med

de Grimaser, og kom hid; jeg skal ingen Ting gjøre dig, og det lover jeg dig."

Drengen efterkom denne Opfordring med den største Villid og dansede lystig ned ad Bakken, han stod paa, idet han stadig holdt Øje med Tressilian, som atter var staaet paa Hesten og nu stod med Tømmen i Haanden, aandeløs og halvt udmattet af sine frugtesløse Anstrængelser, medens der ikke var en eneste Sveddraabe paa Drengens fregnede Pande, der saa' ud, som om et Stykke tørt, gulnet Pergament var spændt stramt over en Pandeskæl uden Rjød.

"Men saa sig mig dog, hvorfor du behandler mig paa saadan, din nederdrægtige Djævlunge," sagde Tressilian. "Hvad mente du med at fortælle mig saadan en urimelig Historie som den, du nylig vilde binde mig paa Ormet? Eller vis mig hellere for Alvor hen til Smedden, saa skal jeg give dig Penge nok til at kjøbe Væbler for hele Vinteren igjennem."

"Om I saa vilde give mig en hel Abildgaard," sagde Tidie Sludge, "kan jeg ikke give Jer bedre Anvisning, end jeg allerede har gjort. Læg Sølvsillingen paa den flade Sten, fløjt tre Gange, og gaa saa hen og sæt Jer paa den venstre Side af Tjørnekraattet; jeg skal sætte mig paa Siden ad Jer, og jeg giver Jer frit Lov til at dreje Halsen om paa mig, hvis I ikke hører Smeden arbejde to Minutter efter."

"Jeg kunde fristes til at tage dig paa Ordet," sagde Tressilian, "hvis du fik mig til at gjøre noget blot halvt saa latterligt for i din Ondskab at drive Gjæk med mig — men jeg vil dog prøve dit Tryllemiddel. Jeg skal altsaa binde min Hest ved Stenen her — lægge min Sølvsilling paa og fløjte tre Gange siger du?"

"Ja, men I maa fløjte højere end en Drosselunge, som endnu ikke har faaet Fjer," sagde Drengen, da Tressilian efter at have lagt Pengene paa det anviste Sted fløjtede svagt, som om han halvvejs skammede sig over den Naabelighed, han begif. "I maa fløjte højere, for hvem sved, hvor Smedden, I kalder paa, er henne? Han kan for sin egen Sags Skyld godt være i Kongen af Frankrigs Stalde."

"Men du sagde jo nylig, at han ikke var nogen Djævel," sagde Tressilian.

„Hvad enten han er et Menneſke eller en Djævel,“ ſagde Dickie, „indſer jeg nok, at jeg kommer til at falde paa ham for Jer.“ Derpaa fløjtede han ſaa ſkarpt og ſkingrende, at det formelig ſar Treſilian i Drene. „Se, det falder jeg at fløjte,“ ſagde han, efter at han havde gjen- taget Signalet tre Gange; og kryb nu i Skjul, kryb nu i Skjul, for ellers bliver den hvidſokkede ikke ſkoet i Dag.“

Grublende over, hvad dette Komedieſpil vel ſkulde føre til, men dog ſom Følge af den Tillidsfuldhed, hvormed Drengen havde givet ſig i hans Bold, overbevift om, at det virkelig vilde føre til noget, lod Treſilian ſig trække over til den Side af det lille Tjørnekrat, der var længſt borte fra Stenkredſen, og ſatte ſig ned der. Da det imidlertid faldt ham ind, at det, naar det kom til Stykket, maaffe var en Liſt, Drengen havde udflækket for at ſtjæle hans Heft, tog han ham i Kraven for at ſikre ſig ham ſom Gidsel.

„Di nu ſtille, og hør efter,“ hviſtede Dickie. „J vil ſnart ſaa Lyden at høre af en Hammer, ſom ikke er ſmeddet af jordift Jærn, for den er lavet af en Sten, der er falden ned fra Maanen.“ Lidt efter hørte Treſilian virkelig lette Slag af en Hammer, ſom naar en Grovſmed er ved ſit Arbejde. Denne Lyd var ſaa mærkværdig paa et ſaa enſomt Sted, at det uvilkaarlig gav et Sæt i ham, men da han ſaa' paa Drengen og af det ærkeſjælmſte Anſigt, han ſatte op, ſkjønnede, at Knægten mærkede og gottede ſig over hans Forſkrækkelse, følte han ſig overbevift om, at det hele var aftalt Spil, og beſluttede, at han vilde have at vide, hvem der spillede ham dette Puds, og i hvilken Henſigt det ſkete.

Han blev derfor ſiddende rolig i al den Tid, Hammerſlagene lød, hvilket varede omtrent ſaa længe, ſom en Smed plejer at være om at lægge en Sko under en Heft. Men i ſamme Øjeblik, ſom Lyden hørte op, ſprang Treſilian op uden at ænſe det Paalæg, hans Fører havde givet ham om at vente noget, løb med draget Sværd uden om Krattet og ſtod Anſigt til Anſigt med en Mand, der bar en Smeds Læder-Skjødſkind, men for øvrigt var fantaſtiſt klædt i et Bjørneſkind med det laadne udad og paa Hovedet havde en Bjørneſkinds Hue, der næſten ſkjulte hans ſorte, grimede

Ansigt. „Tilbage! tilbage!“ raabte Drengen til Tressilian, „eller han river Jer i Stykker — den, der faar ham at se, maa lade sit Liv!“ Den usynlige — nu helt synlige — Smed ogævede virkelig sin Hammer og lavede sig aabenbart til at flaa til.

Men da Drengen mærkede, at hverken hans Bønner eller Smeddens Trusler tilsyneladende roffede Tressilians Beslutning, men at han tvært imod mødte Hammeren med sit dragne Sværd, raabte han til Smedden: „Rør ham ikke, Wayland, eller det gaar Jer ilde! Herren er en rigtig Herre og en modig Herre.“

„Du har altsaa forraadt mig, Glibbertigibbet,“ sagde Smedden, „det skal du komme til at fortryde!“

„Hvo du end er,“ sagde Tressilian, „mig har du ikke anpødig at være bange for, naar du blot vil sige mig, hvad visse Kunster skal betyde, og hvorfor du øver dit Haandværk paa denne hemmelighedsfulde Maade.“

Smedden vendte sig imidlertid til Tressilian og raabte en truende Tone: „Hvem spørger Lysets Krystalslots Vogter, den grønne Løves Herre, den røde Drages Rytter? — Bort! — af Sted med dig, inden jeg kalder paa Talvoad, at han skal komme med sin gloendr Lanse og dræbe, minuse og fortære dig!“ Han skreg disse Ord ud, idet han vedsagede dem med voldsomme Fagter og svang sin Hammer.

„Hold op med din Zigeunersnak, elendige Bedrager!“ svarede Tressilian haanlig, „og følg med til nærmeste Fredsboommer, eller jeg fløver din Pardebrast!“

„Hold Fred, kjære Wayland,“ sagde Drengen. „Tro mig, her hjælper store Ord ikke; her skal gode Ord til.“

„Jeg troede, højstærede Herre,“ sagde Smedden, idet han sænkede sin Hammer og anslog en blidere og ydmygere Tone, „at naar en fattig Mand gjorde sit Arbejde, havde han Lov til at gjøre det paa sin egen Maade. Jer Hester fører floet, og Jer Smed betalt — hvorfor vil I saa bryde Jer yderligere om den Ting i Steden for at sidde op og stræde videre?“

„Nej, det tager I fejl i, min Ven,“ svarede Tressilian; „enhver har Ret til at rive Masken af en Gjøgler og Bedrager, og den Maade, I fører Jer op paa, vækker Mistanke om, at I er begge Dele.“

„Har J sat Jer det for, kan jeg kun klare mig ved at øve Vold,“ sagde Smedden, „men det vil jeg nødig over for Jer, Hr. Tressilian — ikke fordi jeg er bange for Jert Baaben, men fordi jeg ved, at J er en brav, god og dannet Herre, som hellere hjælper en stakkels Mand, der er i Knibe, end gjør ham Fortræd.“

„Det var ret, Wayland,“ sagde Drengen, som i spændt Forventning havde oppebiet Udfaldet af deres Samtale. „Men lad os komme ned i din Hule, Mand, for du har ikke godt af at staa her og tale under aaben Himmel.“

„Det har du Ret i, Nisse,“ sagde Smedden. Derpaa gik han hen til det lille Tjørnekvat paa den Side, der var nærmest ved Stenkredsen og modsat den, hvor hans Kunde nylig havde fiddet skjult; her afdækkede han en med Buske findrig skjult Lem, løftede den op, gik ned i Jorden og forsvandt. Til Trods for sin Nysgjerrighed var Tressilian noget betænkelig ved at følge efter dette Menneſte ned i en Hule, som maaste var en Røverkule, saa meget mere, som han hørte Smedden raabe: „Du maa gaa sidst, Flibbertigibbet, og lukke Lemmen godt.“

„Har J nu faaet nok af Wayland Smed?“ hviskede Drengen til Tressilian med et politisk Smil, som om han havde lagt Mærke til sin Ledfagers Bakken.

„Endnu ikke,“ sagde Tressilian i en fast Tone, og idet han rystede de Betæneligheder af sig, som han et Øjeblik havde været greben af, gik han ned ad den smalle Trappe fulgt af Dickie Sludge, som trak Lemmen til efter sig, saa at ethvert Glimt af Dagens Lys lukkedes ude. Trappen bestod imidlertid kun af nogle faa Trin og førte ned til en jævn Gang, der var nogle faa Alen lang, og for Enden af hvilken der viste sig et mat rødtligt Lysstjær. Da Tressilian, som stadig havde sit dragne Sværd i Haanden, var naaet igjennem den, mærkede han, at Gangen drejede til venstre og førte ham og Nissen, der fulgte ham lige i Hælene, ind i en lille firkantet Hvelving, hvor der var en Smeddeesse med glødende Trækul, hvis Røg fyldte Rummet med en trykkende Lugt, som vilde have været fuldstændig kvælende, hvis Smedjen ikke havde staaet i Forbindelse med Luften udenfor ved en eller anden skjult Abning. J Stjæreret fra de glødende Kul og en Lampe, der hang i en

Værnfjæde, saas foruden en Ambolt, Blæsebælg, Tænger, Hamre, en Mængde færdige Hestefko og andre til en Gronnsmeds Haandtering hørende Sager, ogsaa Ovne, Destillérkølle, Digler, Retorter og andre alkymistiske Redskaber. Smeddens sølsomme Skikkelse og Drengens grimme, men upudsige Ansigt, stemte, saaledes som de tog sig ud i det dunkle og svage Lys fra Trækulbaalet og den udgaaende Røppe, godt med alle disse hemmelighedsfulde Omgivelser, og maatte i hin Overtroens Tidsalder gjøre et vist Indtryk paa de fleste Menneskers Mod.

Men Naturen havde givet Tresilian stærke Nerver, og søden i og for sig gode Opdragelse, han havde faaet, var bleven yderligere udvillet ved senere Studier, saa at han ikke var den Mand, der veg tilbage for indbildte Rædsler. Efter at have set sig om spurgte han atter Smedden, hvem han var, og hvordan det gik til, at han kjendte ham og kunde tiltale ham med Navns Nævnelser.

„Ederes Velbaarenhed, kan næppe have glemt,“ sagde Smedden, „at der for tre Aars Tid siden St. Lucys Aften kom en omrejsende Gjøgler til en Herregaard i Devonshire, hvor han gjorde sine Kunster for en velhyrdig Ridder og et høit fornemt Selskab — jeg kan, hvor mørkt her end er, se paa Ederes Velbaarenheds Ansigt, at min Huskommelse ikke mislaar mig fejl.“

„Du har sagt nok,“ sagde Tresilian, idet han vendte sig bort, som om han ønskede at skjule den Række pinlige Rinder, disse Ord uventet havde kaldt frem.

„Gjøgleren,“ sagde Smedden, „gjorde sine Sager saagodt, at Bønderne og de bondeagtige Herremænd, der saa søderpaa, næsten ansaa ham for en Herremester; men der var ingen Pige paa en femten Aar eller saa, med det smukkeste Ansigt, jeg nogen Sinde har set; hendes røde Rinder blev blege, og hendes klare Øjne formørkedes ved Synet af de Undergjæringer, der gik for sig.“

„Ti stille, siger jeg, ti stille!“ sagde Tresilian.

„Det er ikke min Agt at fornærme Ederes Velbaarenhed,“ sagde Manden, „men jeg har god Grund til at minde, hvorlunde I for at betage den unge Pige hendes Frygt nedlod Jer til at forklare hende, hvordan disse Kunster gik for sig, og ydmyge den stakkels Gjøgler ved at

aabenbare hans Kunsts Hemmeligheder med en saadan Dygtighed, at man skulde have troet, at J selv hørte med til Lavet. Hun var virkelig saa smuk en Pige, at for at vinde et Smil af hende kunde en Mand nok . . ."

"Jeg siger dig, at jeg ikke vil høre et Ord mere om hende," sagde Tressilian. "Jeg husker godt den Aften, J taler om — en af de saa lykkelige Aftener, jeg har haft i mit Liv."

"Hun er altsaa død," sagde Smedden, som fortolkede det Suk, hvormed Tressilian ledsagede disse Ord, paa sin egen Vis — "hun er død, ung, smuk og elsket, som hun var — jeg beder Eders Velbaarenhed om Forladelse — jeg burde have valgt noget andet at hamre paa — jeg ser, at jeg uforvarende har været for hastig til at slaa Sømmet i."

Der var i disse Ord en plump Følelse, som stemte Tressilian gunstig for den stakkels Smed, som han hidtil nærmest havde været tilbøjelig til at bedømme meget strengt. Intet stemmer saa hurtig den ulykkelige til Gunst for en som virkelig eller tilsyneladende Deltagelse.

"Det tykkes mig," vedblev Tressilian efter en kort Pause, "at du den Gang var en lystig Fyr, som var Mand for at sætte Liv i et Selskab med Sang og Historier og Fedelspil saa vel som med dine Gjøglerkunster — hvordan gaar det til, at jeg nu træffer dig som en flittig Haandværksmand, der driver dit Haandværk i saadan en trist Bolig og under saa mærkværdige Forhold?"

"Min Historie er ikke lang," sagde Smedden, "men Eders Velbaarenhed gjør dog bedst i at sidde ned og høre paa den." Med disse Ord trak han en trebenet Stol hen til Ilden og tog selv en anden, medens Dickie Sludge eller Flibbertigibbet, som han kaldte Drengen, trak en Skammel hen ved Smeddens Fødder og saa' ham ind i Ansigtet med en umaadelig Nysgjerrighed, som hans forvredne, af Ilden i Esen belyste Træk noksom bar Vidne om. "Du skal ogsaa have Lov til at høre mit korte Levnedsløb," sagde Smedden; "det kan du nok have fortjent af mig, og jeg kan sandelig ogsaa lige saa godt fortælle dig det som lade dig selv komme under Bejr med det, for større Snille har Naturen aldrig sluttet i grimmere Skrin. — Ja, Herre, har J Lyst til at høre min ubetydelige Historie, er den til

Tjeneste. Men vil J ikke have et Krus Øl? Det kan jeg
 ogsaa nok opvarte med selv i denne fattige Celle."

"Tal ikke derom," sagde Tresilian, "men kom med
 Historien, for min Tid er knap."

"J skal ikke komme til at fortryde det Ophold," sagde
 Smedden, "for Jer Hest skal imidlertid faa et bedre Foder,
 end den har faaet i Morges, og saa holder den bedre ud."

Med disse Ord gif Smedden ud, og faa Minutter efter
 kom han igjen."

Ellevte Kapitel.

Smedden fortalte, som følger:

"Jeg blev oplært i Smeddeprofessionen og drev det
 til at blive saa dygtig som nogen af dette ædle Lav med
 roorte Næver, Skjødskind og grimet Ansigt. Men saa blev
 jeg kjed af at gjøre Musik med Hammeren paa Ambolten
 og drog ud i Verden, hvor jeg gjorde Bekjendtskab med en
 anerkendt Gjøgler, hvis Fingre var blevne for stive til
 at spille Kunstspil, og som derfor søgte en Lærling, der
 kunde hjælpe ham med Udøvelsen af hans ædle Kunst. Jeg
 var i hans Tjeneste i sex Aar, til jeg havde udlært — Ederes
 Velbaarenhed, hvis Indsigt ikke kan omtvistes, kan selv
 erstatte, om jeg ikke havde lært at gjøre mine Kunster saa
 uoverlegenlunde."

"Udmærket," sagde Tresilian, "men fat Jer i Kort-
 bred."

"Ikke længe efter, at jeg havde givet den Forestilling
 om Sir Hugh Robsart, som Ederes Velbaarenhed var til
 at betyde ved," sagde Smedden, "gif jeg til Theatret, og jeg
 var ageret blandt de bedste paa dem alle sammen, baade i
 "Sorte Tyr", "Globe", "Fortuna" og anden Steds. Men
 jeg ved ikke, hvordan det var — der var saa godt Kjøb
 om Uebler det Aar, at Drengene paa Topennygalleriet aldrig
 hjoiste mere end én Mundfuld af dem, Resten kylede de i
 sønderne paa de Skuespillere, der var paa Scenen. Saa

blev jeg kjed ad det — gav Afkald paa min Part af Udbyttet, overlod min Kammerat min Floret og Garderoben mine Rothurner og vendte Theatret Ryggen."

"Naa, min Ven," sagde Tresfilian, "og hvad slog I Jer saa paa?"

"Saa slog jeg mig sammen med en anden, halvt som hans Kompagnon og halvt som hans Tjener. Det var en Mand, som havde Kløgt nok, men lidt af Bengene — han gav sig af med Lægekunsten."

"Det vil med andre Ord sige," sagde Tresfilian, "at I var Hanswurst hos en Kvaksalver."

"Noget mere, haaber jeg, kjære Hr. Tresfilian," svarede Smedden, "skjønt vor Praxis sandt at sige var noget æventyrlig, og de Kundskaber i Apothekervidenskaben, jeg havde tilegnet mig i mine første Læreaar til Brug for Heste, jævnlig anvendtes paa vore mennekelige Patienter. Men Spirerne til alle Sygdomme er de samme, og naar Terpentin, Tjære, Beg og Dymarr blandet med Gurkemeje, Mastix og et Hvidløg kan kurere en Hest, der har saaret sig paa et Søm, indser jeg ikke, hvorfor det ikke ogsaa skulde kunne hjælpe et Menneke, der er bleven saaret med et Sværd. Min Mesters Praxis saa vel som hans Dygtighed overgik imidlertid langt min, og han gav sig af med meget farligere Ting. Han var ikke blot en dristig og forvoven Udøver af Lægekunsten, men optraadte ogsaa, naar Forholdene førte det med sig, som Adept, læste i Stjærnerne og udgranskede Mennekenes Skæbne, genethliakalst, som han kaldte det, eller paa anden Maade. Han var saare dygtig til at destillere Lægedrikke og en lærd Kemiker, han gjorde adskillige Forsøg paa at faa Kvægsølvet til at stivne og mente, at han havde fundet de vises Sten. Jeg har endnu et Program af ham om den Ting, og jeg tør nok sige, at hvis Eders Velbaarenhed forstaar noget af det, er I klogere ikke blot end alle dem, der har læst det, men ogsaa end ham, der har skrevet det."

Han gav Tresfilian et Stykke Pergament, paa hvilket de syv Planettegn var afbildede for oven og for neden samt i Randen i en sælsom Blanding med kabbalistiske Tegn og græske og hebraiske Bogstaver. Paa Midten stod der nogle latinske Vers af en kabbalistisk Forfatter, saa tydelig skrevne,

at Tressilian kunde læse dem til Trods for den daarlige Belysning; de lød, som følger:

»Si fixum solvas, faciasque volare solutum,
et volucrem figas, facient te vivere tutum;
si pariat ventum, valet auri pondere centum;
ventis ubi vult spirat — Capiat qui capere potest.«

„Jeg tilstaar,“ sagde Tressilian, „at det eneste, jeg kan afsaa ud af dette Vaas, er, at de sidste Ord synes at betyde: „Tage hvo, som kan.“

„Det,“ sagde Smedden, „var netop den Grundsætning, som min værdige Ven og Mester Doktor Doboobie altid fulgte, indtil han, hildet i sine egne Indbildninger og opvokset af sin Indsigt i Kemien, begyndte at narre sig selv ved at sætte de Penge over Styr, som han havde franarret andre. Om han enten fandt eller selv byggede dette hemmelige Laboratorium, har jeg aldrig kunnet komme efter, men hver plejede han at luffe sig inde baade for sine Patienter og Lærlinger, som uden Trivul troede, at hans hyppige og langvarige Fraværelse fra Byen Farringdon, hvor han plejede at opholde sig, stod i Forbindelse med hans Fremfærd i de hemmelige Videnskaber og hans Samkvem med den usynlige Verden. Mig prøvede han ogsaa paa at narre, men skjønt jeg ikke sagde ham imod, mærkede han, at jeg vidste alt for god Betsked med hans Hemmeligheder, til at han længere kunde stole paa mig. Smidlertid blev hans Navn mere og mere berømt eller rettere sagt berøgtet, og mange af dem, der søgte til ham, var fuldt og fast overbeviste om, at han var en Heremester, og hans formentlige Indsigt i de hemmelige Videnskaber bevirkede, at mange, som er alt for højt paa Straa, til at jeg tør nævne dem, kom til ham i Anledninger, der var alt for farlige, til at jeg tør tale om dem. Folk truede og bandede paa ham, og mig, hans uskyldige Famulus, gav de Dgenavnet Djævelens Postbud, hvorhos de overøste mig med en Hagl af Sten, saa snart jeg vovede at vise mig i Landsbyen. Omfiden forsvandt min Herre pludselig. Han havde sagt til mig, at han skulde ud i Laboratoriet her, og havde paalagt mig, at jeg ikke maatte forstyrre ham, før der var gaaet to Dage. Da de var gaaede, blev jeg ængstelig og gif her

ud, hvor jeg fandt Ilden slukket og Redstaberne i Uorden; der laa et Brev til mig fra den lærde Doboobius, som han plejede at kalde sig, i hvilket han meddelte mig, at vi aldrig mere vilde ses, samt at han testamenterede mig sine femiske Redstaber og det Pergament, jeg nylig gav Jer, hvorhos han indstændig raadede mig til at forfølge den Hemmelighed, det indeholdt, da den ufejlbarlig vilde føre mig til Opdagelsen af det store Magisterium."

"Fulgte I saa det vise Raad?" sagde Tressilian.

"Nej, velbaarne Herre," svarede Smedden, "for da jeg af Naturen er forsigtig og mistænsom, og da jeg vidste, hvem jeg havde at gjøre med, foretog jeg saa mange Ransagninger, før jeg vovede saa meget som blot at gjøre Ild paa, at jeg til sidst fandt en lille Tønde med Krudt, som omhyggelig var skjult under Dvnen, uden Tvivl for at hele Laboratoriet, saa snart jeg begyndte paa det store Værk med Metallernes Forvandling, skulde blive forvandlet til en Dynge Ruiner, der paa én Gang kunde gjøre Tjeneste som Slagterbænk og Grav for mig. Det kurerede mig for alle alkymistiske Lyster, og jeg vilde med Glæde igjen have taget fat paa min ærlige Hammer og Ambolt, men hvem vilde vel lade sin Hest sfo af Djævelens Postbud? Imidlertid var jeg bleven gode Venner med den brave Flibbertigibbet her, som den Gang opholdt sig i Farringdon hos sin Lærer, den lærde Erasmus Holiday; jeg havde lært ham nogle hemmelige Kunster, som unge Mennekter i hans Alder skjønner paa, og efter mange Raadslagninger blev vi enige om, at da jeg ikke kunde skaffe mig Søgning paa almindelig Vis, skulde jeg se at faa noget at bestille hos disse uvidende Bønder ved at drage mig deres taabelige Frygt til Nytte. Takket være Flibbertigibbet, som har udbredt mit Ry, har det da heller ikke skortet mig paa Søgning, men der er alt for stor Fare derved, og jeg er bange for, at jeg til sidst skal blive greben som Herremester, saa jeg søger blot en Lejlighed til at komme bort her fra, naar jeg kan vente mig Beskyttelse af en eller anden anset Mand, der vil forsvare mig imod Pøbelens Raseri, i Fald man skulde gjenkjende mig."

"Er I nøje kjendt med Vejene her paa Eggen?" sagde Tressilian.

„Jeg kan finde mig til rette med hver en Tomme af
 Oddem ved Midnats Tid,“ svarede Wayland Smed — det var
 det Navn, denne Adept havde antaget.

„Men I har ingen Hest at ride paa,“ sagde Tres-
 silian.

„Undskyld,“ svarede Wayland, „jeg har faa god, en
 Hest, som nogen Mand har redet — jeg glemte at sige, at
 hunden var det bedste, Doktoren efterlod mig, med Undtagelse
 af et Par af hans vigtigste lægevidenskabelige Hjemmelig-
 heder, som jeg tilegnede mig uden hans Vidende og mod
 hans Vilje.“

„Gaa saa hen og faa Jer vasket og raget,“ sagde
 Tresilian; „klad Jer saa ordentlig paa, som I kan, og
 kast den latterlige Dragt bort. Vil I være tavst og tro,
 skal I faa Lov til at være hos mig en lille Tid, til Eders
 Optøjer her er glemte. I ser mig ud til baade at være
 i Besiddelse af Enildhed og Mod, og jeg har noget for,
 som maaske kan komme til at kræve begge Dele.“

Wayland Smed tog ivrig imod dette Tilbud og for-
 sigtede sin nye Herre om sin Hengivenhed. I Løbet af
 nogle faa Minutter havde han skiftet Klæder, studset sit
 Haar og Skjæg o. s. v. og i det hele taget forandret sit
 Udseende i den Grad, at Tresilian ikke kunde bære sig for at
 sige, at han ikke kunde tro, at han trængte synderlig til en
 Beskytter, for der var ingen Rimelighed for, at nogen af
 hans gamle Bekjendte vilde kjende ham.“

„Mine Skyldnere lader nok være at betale mig,“ sagde
 Wayland, „men mine Kreditorer af alle Slags lader sig
 ikke faa let stikke Blaar i Djene. Jeg anser mig sandelig
 som sikker, naar en Herre af Byrd og Stand som Eders
 Velbaarenhed tager mig under sin Beskyttelse.“

Med disse Ord gik han foran ud af Hulen. Derpaa
 kaldte han højt paa Drengen, som et Djeblik efter kom med
 et Sæt Ridetøj, og saa luffede Wayland Lemmen og
 stængede den omhyggelig, idet han bemærkede, at han maaske
 om Gang igjen kunde faa Brug for Hulen, og Redskaberne
 som ogsaa var noget værd. Han fløjtede, og en Hest, som
 var væsede fredelig paa Dverdrejet og lod til at være for-
 urolig med dette Signal, kom strax hen til ham. Medens

han lagde Ridetøjjet paa denne, spændte Tressilian sin Sadelgjord fastere, og lidt efter var de rede til at sidde op.

J det samme kom Sludge hen til dem for at sige Farvel.

„J vil altsaa forlade mig, min gamle Legefammerat,“ sagde Drengen, „og vi skal aldrig mere lege Skjul med de fejge Slyngler, som jeg fik loffet her hen for at faa deres Klobsede Og skoede af Satan og hans Dngel?“

„Ja, saadan er det,“ sagde Wayland Smed; „de bedste Benner maa skilles, Flibbertigibbet; men du, min Dreng, er det eneste i hele Whitehorsesdalen, jeg er kjed af at skulle forlade.“

„Naa ja, jeg siger ikke Farvel,“ sagde Dickie Sludge, „for jeg har en Anelse om, at du kommer med til de forestaaende Ulystigheder, og det gjør jeg ogsaa, for hvis Hr. Holiday ikke tager mig med, saa sværger jeg ved det Dagslys, vi ikke kunde se nede i den mørke Hule, at jeg gaar der hen paa egen Haand.“

„Det skal glæde mig,“ sagde Wayland, „men gjør nu endelig ingen Dumheder.“

„Hvad for noget? J mener nok, at jeg er et Barn — et ganske almindeligt Barn, og vil have mig til at tro, at det er farligt at gaa uden Ledebaand. Men inden J er naaet en Fjerdingvej her fra, skal J faa Syn for Sagn, at der er mere af en Nisse i mig, end J tror, og jeg skal mage det saa, at J kan faa Nytte af mit Skjælsstykke, hvis J passer Fært Snit.“

„Hvad mener du, Dreng?“ sagde Tressilian, men Flibbertigibbet svarede blot med et Grin og et Krumspring, og efter at have sagt Farvel til dem begge to og opfordret dem til at skynde sig af Sted, foregik han dem selv med et godt Exempel i saa Henseende, idet han gav sig til at løbe hjemad med den samme umaadelige Hurtighed, som havde bragt alle Tressilians Forsøg paa at faa fat i ham til at strande.

„Det nytter ikke at sætte efter ham,“ sagde Wayland Smed, „for dersom Eders Velbaarenhed ikke er dreven i at fange Lærker, faar J aldrig fat i ham, og hvad skulde det for Resten ogsaa tjene til? Vi gjør bedre i at skynde os at komme af Sted, som han siger.“

De steg til Hest og begyndte at ride rask til, saa snart Tressilian havde forklaret sin Vejviser, hvor han vilde hen.

Da de havde redet hen ved en Fjerdingvej, kunde Tressilian ikke bare sig for at sige til sin Ledsager, at det forekom ham, at hans Hest var livligere nu, end den havde været om Morgenens, da han først satte sig op paa den.

„Har I mærket det?“ sagde Wayland Smed smilende. „Det er en af mine smaa Hemmeligheder. Jeg kom noget i i Havren, som vil spare Eders Velbaarenhed for den Ulejlighed at bruge Sporerne i de første sex Timer i det mindste. Jeg har ikke lagt mig efter Lægekunsten og Apothekervæsenet for ingen Ting.“

„Jeg haaber ikke, det er noget, Hesten kan tage Skade af?“ sagde Tressilian.

„Det kan ikke skade den mere end Mælken af den Hoppe, der har kastet den,“ svarede Smedden, hvorpaa han begyndte at udbrede sig vidtløftig om sit Middels Fortræffelighed; han blev imidlertid afbrudt ved et Knald saa stærkt og skrækkeligt, som naar man sprænger en belejret Bys Mure i Luften med en Mine. Hestene blev sty, og Rytterne bleve ogsaa forstrækkede. De vendte sig om og saa' i den Retning, hvorfra Braget lød, og lige over det Sted, de nys havde forladt, saa' de en vældig sort Røgsøjle stige op i den klare blaa Luft. „Det var min Hule, der sprang i Luften,“ sagde Wayland, som øjeblikkelig var paa det rene med, hvordan det hang sammen med Explosionen. „Det var dumt af mig at tale om Doktorens hjærlige Hensigter med min Bolig, saa den Ulykkesfugl Flibbertigibbet hørte derpaa, Jeg burde have indset, at han ikke havde No paa sig, før han fik sat saa herlige Løjer i Gang. Men lad os skynde os, for Braget skal nok snart samle Egnens Folk.“

Med disse Ord gav han sin Hest Sporerne, Tressilian gik gjorde ligesaa, og de red rask til.

„Det var altsaa Meningen med det Tegn, den lille Djævel lovede os,“ sagde Tressilian. „Var vi blevne der i Nærheden, var det blevet os et eftertryffeligt Kjærlighedstegn.“

„Han havde nok været os ad,“ sagde Smedden. „Jeg ossaa' ham flere Gange se efter os, om vi var komne af Sted

— det er en ren Djævel til at finde paa Optøjer, men nogen ondskabsfuld Djævel er han ikke. Det vilde blive for vidtløftigt at fortælle Eders Velbaarenhed, hvordan jeg først gjorde hans Bekjendtskab, og hvor mange Puds han har spillet mig. Men han har ogsaa givet mig mangan en god Haandsrækning, især ved at skaffe mig Kunder, for det var hans største Fornøjelse at se dem sidde og ryste og bæve bag Bussene, medens de hørte min Hammer klinge. Jeg skulde næsten tro, at Moder Natur, da hun anbragte en dobbelt Portion Hjerne i hans vanskabte Hoved, gav ham Evne til at more sig over andre Folks Vaande, ligesom hun satte dem i Stand til at more sig over hans Grimhed.“

„Det kan nok være,“ sagde Tressilian. „De, som paa Grund af et vanskabt Ydre ser sig udelukkede fra Samkvem med andre, er i alt Fald for det meste tilbøjelige til at gotte sig over deres Medmenneskers Vaande og Gjenvordigheder, selv om de ikke ligefrem hader Menneskeheden.“

„Men der er noget ved Flibbertigibbet,“ sagde Weyland, „som bøder paa hans Lyst til at gjøre Knuder, det er det, at han er lige saa tro mod dem, han slutter sig til, som han er fuld af Gavtyvestreger over for fremmede; jeg kan, som sagt, tale med om den Ting.“

Tressilian forfulgte ikke dette Emne videre, og de fortsatte deres Rejse til Devonshire, uden at der yderligere hændte noget. De stod af i et Værtshus i Byen Marlborough, som senere er bleven navnkundig, fordi den største Hærfører, England nogen Sinde har frembragt — med én Undtagelse —, havde sit Navn fra den. Her fik de rejsende i samme Mandedræt Stadfæstelse paa to gamle Mundheld, nemlig at „onde Tidender flyve hurtig“, og at „Lureren hører sjælden sin Ros“.

Der herskede, da de kom ind i Kroen, saadant et Røre i Gaarden, at de knapt kunde faa nogen til at tage sig af deres Heste, i den Grad var alle optagne af nogle Tidender, der fløj fra Mund til Mund. Det varede noget, før de kunde komme under Vejr med, hvad de drejede sig om, men omsider git det op for dem, at de angik dem selv i meget høj Grad.

„Hvad der er paa Færde, siger J, Herre?“ svarede Staldmesteren endelig, efter at Tressilian gjentagne Gange

hadde spurgt. „Ja, jeg ved det min Tro knapt selv, men her var lige nu en Rytter, som sagde, at Fanden i denne livsalige Morgenstund er fløjet bort med ham, som de kaldte Wayland Smed, og som boede en tre Mils Vej fra White-horse i Berkshire; han skal være fløjet bort med ham i en Hvidslue og en Røgstøtte og skal have ryddet den Bunkes gamle Sten, han boede i, saa komplet, som om der var bleven gravet, for at Jorden kunde blive tilsaet.“

„Da er det stor Skade,“ sagde en gammel Bonde, „for denne heriens Wayland Smed — om han var Kammerat med Fanden eller ej, skal jeg lade være usagt — forstod sig godt paa Hestesygdomme, og der er al Rimelighed for, at Springormene vil formere sig vidt og bredt i Eggen, hvis Satan ikke har givet ham Tid til at lære Kunsten fra sig.“

„Det maa I nok sige, Fatter Grimesby,“ sagde Staldmesteren; „jeg har selv været hos Wayland Smed med en Hest, for han sagde Sparto til alle andre Hestedoktorer her paa Eggen.“

„Saa' I ham?“ spurgte Mo'r Alison Trane, der var Madmoder i Gjaestgivergaarden, som havde en Trane i Skiltet — Manden, som ejede den, og som hun gjorde den Vore at kalde Husbond, var en ynkkelig Pusling, hvis haltende Gang, lange Hals og paa en Gang vigtige og af Løffelregimente forkuede Bæsen antages at have givet Anledning til, at den navnkundige gamle engelske Bise „En lam og ot tam Trane har vor Mo'r“ blev digtet.

Bed denne Lejlighed gjentog han kvækkende sin Kones Spørgsmaal: „Saa' du ham, den Djævel, hvad Jact?“

„Og hvad saa, om jeg havde set ham. Fatter Trane?“ svarede Jact Staldmester, thi som alle andre der i Huset viste han sin Herre lige saa liden Verbødighed som Madmoderen.

„Ja, jeg mener ikke andet, Jact,“ sagde den fredelige Hr. Trane, „end at hvis du saa' Djævelen, kunde jeg nok have Lyst til at faa at vide, hvordan han saa' ud.“

„Det faar du nok at vide en Gang, Trane,“ sagde hans Vægfælle, „hvis du ikke forbedrer dig og passer dit Arbejde og afholder dig fra saadant ørkesløst Brøvl. Men jeg kunde sandelig selv have Lyst til at høre, hvordan Fyren saa' ud, Jact.“

„Ja, Mo'r," sagde Staldmesteren i en ærbødigere Tone, „hvordan han saa' ud, skal jeg ikke kunne sige, og det er der heller ingen anden, der kan, for jeg har aldrig set ham."

„Hvordan fik du da udrettet dit Vrende, naar du ikke saa' ham?" spurgte Fatter Grimesby.

„Jo, jeg fik Skolemesteren til at skrive op, hvad Øget fejlede," sagde Jack Staldmester, „og saa fik jeg en Vejviser, det grimme Stekke Dreng, nogen Mand nogen Sinde har skaaret ud af en Linderod til Legetøj for Børn."

„Hvad var det da? Kurerede han dit Øg, Jack?" lød det fra alle Kanter.

„Ja, hvor kan jeg sige, hvad det var?" sagde Staldmesteren. „Jeg kan ikke sige andet, end at det lugtede og smagte — for jeg tog Mod til mig og puttede saa meget som en Vrt i Munden — det lugtede og smagte ikke anderledes end som Hjortetak og Sæbenbom:One blandet med Eddike. Men aldrig har Hjortetak og Sæbenbom:One virket saa hurtig. Jeg er bange for, at hvis Wayland Smed er væk, vil Springormene saa Overhaand blandt Heste og Kvæg."

Den fagmæssige Stolthed, som visse ikke giver nogen som helst anden Slags Stolthed noget efter, fik nu saa megen Magt over Wayland Smed, at han til Trods for den Fare, han aabenbart udsatte sig for i Tilfælde af, at han blev gjenkjendt, ikke kunde bære sig for at blinke til Tresilian og smile hemmelighedsfuldt, som om han triumferede over dette uomtvistelige Bevis paa hans Dygtighed som Dyrlæge. Imidlertid blev Samtalen fortsat.

„Lad saa være," sagde en alvorlig, fortflædt Mand, der var i Følge med Fatter Grimesby; „vi maa hellere bukke under for de Ulykker, vor Herre sender os, end tage Djævelen til Doktor."

„Det har J. Ret i," sagde Mo'r Trane, „og jeg undrer mig over, at Jack vilde sætte sin Sjæl paa Spil for at faa en Hestemave kureret."

„Det er rigtigt nok, Mo'r," sagde Jack, „men Øget var min Herres, og havde det tilhørt Jer, vilde J vist kun have gjort Jer ringe Tanker om mig, hvis jeg havde været bange for Djævelen, naar det stakkels Bæst var i saadan en Baande. Det er for Resten noget, Præsterne maa om;

enhver maa passe sin Haandtering; Stomager bliv ved din Ræst, som Ordsproget siger; Præsten faar passe sin Bønnebog, og Staldkarlen sin Strigle."

"Ja," sagde Mo'r Trane, „jeg synes rigtignok, at Wack Staldmester taler som en god Kristen og tro Tjener, som hverken agter at spare sin Sjæl eller Krop, naar det gjælder hans Herres Tjeneste. Fanden har nu imidlertid bragt Smeden i rette Tid, for her var i Morges en Konstabel og hentede gamle Fatter Pinniewinks, Heyeprøveren; og han vilde have ham med ned i Whitehorsedalen, for at de skulde have fat i Wayland Smed og gjøre Prøven med ham. Jeg hjalp Pinniewinks med at hvæsse hans Tænger og Syl, og jeg saa' Fredsdommer Blindas' Arrestordre."

„Byt, Djævelen ler baade ad Blindas og hans Arrestordre og ad Konstablen og Heyeprøveren med," sagde gamle Mo'r Crank, den papistiske Vassertone. „Wayland Smeds Rjød vilde ikke bryde sig mere om Pinniewinks Syl, end en Kammerdugs Pibetrave bryder sig om et varmt Pibejern. Men sig mig en Gang, godt Folk, havde Djævelen nogen Sunde saadan Fingre i jer, da de gode Abbeder i Abingdon aadede her paa Eggen, at han kunde snappe eders Smedde og andre Haandværksfolk bort lige for Næsen af jer? Nej, soed vor Frue! — de havde deres indviiede Lys og deres Bievand og Relikvier, og Gud ved, hvad det alt sammen naar, og kunde jage de ledeste Djævle Pokker i Vold. Prøv paa at bede en Kætterpræst om at gjøre dem det efter! — Nej, vore Præster var omgængelige Folk."

„Ja vel, Mo'r Crank," sagde Staldmesteren, „han sagde paa, Simplins fra Simonburn, da Præsten kyskede hans Kone — 'det er omgængelige Folk', saade han."

„Hold din uforstammede Mund, din Dagle," sagde Mo'r Crank; „sømmer det sig for en kætterst Staldkarl som dig at røre ved de katholske Præster?"

„Nej, det har I Ret i, Mo'r," svarede Ridderen af Havresæffen; „og da der nu heller ingen Fornøjelse er ved at røre ved Jer, hvad der saa end maaske kan have været Eders unge Dage, tænker jeg, vi gjør bedst i at lade den uflugt flyve."

Denne Spydighed gav Anledning til, at Mo'r Crank drødentlig tog fat og begyndte paa en frygtelig Tordentale

imod Jact Staldmester, og medens den stod paa, slap Tresfilian og hans Ledfager ind i Huset.

Udria saa snart var de komne ind i et Værelse for dem selv — Fatter Trane nedlod sig selv til at vise dem der ind — og havde sendt deres skikkelige og søjelige Vært ud efter Vin og Mad, før Wayland Smed begyndte at give sin Selvfølelse Luft.

„Der kan J selv se, Herre,“ sagde han, „at det ikke var Løgn, da jeg paaastod, at jeg tilfulde forstod Kunsten og var en udmærket Kursmed eller Marechal, som Franskmændene nok saa pænt kalder os. Disse lumpne Staldkarle, som dog, naar alt kommer til alt, forstaar sig bedre paa den Slags Ting end andre, ved godt, at de kan stole paa mine Medicamenter. Jeg kræver Jer til Bidne, højestarede Tresfilian, at det udelukkende er Bagtalelse og ondskabsfuld Overlast, der har fordrevet mig fra en Stilling, hvor jeg var lige saa agtet og anset, som jeg gjorde Nytte.“

„Jeg skal nok være Jert Bidne, min Ven,“ svarede Tresfilian, „men jeg vil opsætte at høre, hvad J har at sige, til vi kan være mere trygge, med mindre J skulde anse det for væsentlig nødvendigt for at hævde Jert Ry at springe i Luften med et Knald ligesom Jer fordums Bolig, for J ser nok, at Eders bedste Venner ikke anser Jer for bedre end en Ilet og ret Herremester.“

„Himlen tilgive dem, der forvevler Kløgt og Lærdom med forbudne Kunster!“ sagde Smedden. „Jeg skulde mene, at en Mand kan være lige saa dygtig som den bedste Kirurg, der nogen Sinde har givet sig af med Hestekjød, ja dygtigere, uden ellers at have noget forud for andre Mennesker, i alt Fald uden at være en Trolldmand.“

„Gud forbyde andet,“ sagde Tresfilian. „Men ti nu stille, for der kommer Værten med en Medhjælper, der ser ud til at være af mindste Sort.“

Alle og enhver i Kroen, Mo'r Grant ikke undtagen, havde været saa optagen og var kommen i en saadan Sindsbevægelse ved den Historie, de havde hørt om Wayland Smed, og ved de forskjellige afvigende og endnu mærkeligere Udgifter af den, der indløb fra alle Kanter, at Værten, da han fattede det rosværdige Forsæt at betjene sine Gæster, ikke havde kunnet saa andre af sin Husstand til at være sig

behjælpelig end en lille tolvaars Dreng, en ungdommelig
Opvarter ved Navn Sampson.

„Jeg vilde ønske,“ sagde han i en undskyldende Tone
til sine Gæster, idet han satte en Flaske Sekt for dem og
sagde, at de strax skulde faa nogen Mad, „jeg vilde ønske,
at Djævelen var fløjet bort med min Kone og hele Familien
Steden for med Wayland Smed, som jeg nok tør sige,
naar det kommer til Stykket, var langt mindre værdig til
den Ure, Satan har gjort ham.“

„Det er jeg enig med Jer i, min gode Mand,“ sagde
Wayland Smed, „lad os drikke paa det.“

„Ikke fordi jeg vil tage nogen i Forsvar, der indlader
sig med Djævelen,“ sagde Barten efter at have gjort Way-
land Bædder i et fuldt Bæger Sekt; „men det siger jeg —
er der nogen Sinde smagt en bedre Sekt, mine Herrer? —
et siger jeg, at en Mand har lettere ved at klare sig over
for en halv Snæs Snydere og Bedragere som denne herrens
Wayland Smed end over for en skinbarlig Satan, der læg-
ger Beslag paa Hus og Hjem, Bord og Seng.“

Her afbrødes den stakkels Fjrs Skildring af sine
Lidelser ved hans Livsledsagerindes skingrende Stemme, der
braldede op ude i Køkkenet, hvis Aarsag han øjeblikkelig
afgjorde sine Gæster en Undskyldning og humpede der ud.
Lidrig saa snart var han ude af Døren, før Wayland Smed
smed Anvendelse af alle Sprogets Haansord udtrykte sin
dybe Foragt for saadan en Tøsse, der fandt sig i at staa
under sin Kones Tøffel, samt erklærede, at naar det ikke
var for Hestenes Skyld, som trængte baade til Hvile og
Foder, vilde han have raadet den velbaarne Hr. Tresilian
til hellere at ride til næste Kro end unde saadan en ussel,
roorknyt og forkuet Tøffeltræl som Fatter Trane sin Søgning.

Det hjalp noget paa Smeddens Forbitrelse, at der
blev bragt et stort Fad Drestant og Flæskeskinke ind, og
den forsvandt fuldstændig over for en dejlig Kapun, der
var saa udmærket stegt, at Spækkelæstet, som Wayland
sagde, skummede paa den som Majdug paa en Lilje. Fatter
Trane og hans Ugtehalvdal blev nu i hans Øjne til et
Bar overmaade omhyggelige, opmærksomme og behagelige
Mennesker.

Efter Tidens Skik sad Herre og Tjener til Bords

sammen, og Wayland lagde til sin Beklagelse Mærke til, at Tresilian ikke tog synderlig for sig af Retterne. Han mindedes, hvor ondt det havde gjort ham, da han havde talt om den unge Pige, han havde været sammen med, første Gang han saa' ham, og da han var bange for atter at røre ved et saa kildent Æmne, foretrak han at lade, som om han troede, at hans Afholdenhed hidrørte fra andre Aarsager.

„Denne Koft er maasse for grov for Eders Velbaarenhed,“ sagde Wayland, medens han selv gjorde det af med Kapunens Ben og Binger; „men havde J opholdt Jer saa længe som jeg i den Hule, som Glibbertigibbet har forflyttet til de øvrige Regioner, vilde J finde større Behag i en god Kapun — jeg turde knapt tage min Mad der nede af Frygt for, at man skulde kunne se Røgen ude fra.“

„Naar den blot smager Jer, min Ven, er det godt,“ sagde Tresilian. „Men skynd Jer nu alligevel at saa affpist, for J er ikke sikker her, og jeg maa ogsaa af Sted.“

De undte derfor kun deres Heste saa megen Hvile, som var aldeles nødvendig, og skyndte sig saa af Sted til Bradford, hvor de blev om Natten.

Tidlig næste Morgen brød de op igjen. Vi vil ikke trætte Læseren med overflødige Enkeltheder og indskrænte os derfor til at sige, at de ved igjennem Grevskaberne Wiltshire og Sommersetshire, uden at der tilstødte dem noget, og ved Middags Tid tredje Dagen efter, at Tresilian var redet fra Cumnor, kom de til Sir Hugh Robsarts Herresæde Lidcote Hall paa Grænsen af Devonshire.

Colvte Kapitel.

Det gamle Herresæde Lidcote Hall laa tæt ved Landsbyen af samme Navn og stødte op til den store, vilde Exmoor Skov, hvor der var fuldt op af Vildt, og hvor Sir Hugh i Kraft af nogle Privilegier, der fra gammel Tid af var knyttede til Slægten Robsart, kunde drive sin Indlings-

dræt, Jagten. Den gamle Borg var en lav, ærværdig Bygning, der bredte sig over et betydeligt Fladerum og var omgivet af en dyb Grav. Indfjørselen og Vindebroen var opvarede af et ottekantet Taarn af gammelt Murværk og var overgroet af Bedbend og andre Slyngeplanter, at det var vanskeligt at opdage, hvad det bestod af. Ved hvert af disse Taarns Hjørner var der et mindre Taarn, alle fire kaldedes forskjelligt i Henseende til Størrelse og Form, saa at de tog sig ganske anderledes ud end de ensformige Sten-Beberbøsser, hvormed den nymodens Gothik pynter sine Bygninger. Det ene af disse Smaataarne var firkantet og gjorde Tjeneste som Klokketaarn, men Uret stod, hvilket var Tressilian særlig paafaldende, fordi den gamle Ridder blandt andre uskyldige Særheder ogsaa havde den at være overordnede opsat paa altid at vide nøjagtig Besked med Tiden, men Særhed, som er meget almindelig blandt Folk, der har smag af Tiden og ondt ved at faa Gas paa den, affurat ligesom man ser Kræmmere mere sig med at gjøre deres Rager op til Punkt og Prikke paa Tider, hvor der er mindst Efterspørgsel efter deres Varer.

Man kom ind i Borggaarden ad en Porthvælving, der var overbygget med det omtalte Taarn, men Vindebroen var nede, og den ene af de jærnbeslagne Portfløje havde man skjodesløst ladet staa aaben. Tressilian red hurtig over Vindebroen, og da han var kommen ind i Gaarden, begyndte han med lydlig Røst at kalde paa Tjenerne. En Tidlang fik han ikke andet Svar end Ekkoet og Hundenes Tuden i Hundehuset, der laa et lille Stykke fra Borgen inden for Borggraven. Omfjerd kom Will Badger til Syne, Ridderens gamle Indlingstjener, der baade gjorde Tjeneste som hans Waabendrager og sørgede for hans Jagtforlystelser. Den opræftige, vejrbitte Jæger blev aabenbart meget glad, da han gjenkjendte Tressilian.

„Gud velsigne Jer, Hr. Edmund,“ sagde han, „er det virkelig Jer i egen Person? Naa, saa kan I maaske komme sammen og Begne med Sir Hugh, for det overgaar al menneskelig Forstand, det vil sige min og Hr. Pastorens og Hr. Mumfrolazens, hvad vi skal stille op med ham.“

„Er det da bleven værre med Sir Hugh, siden jeg tog afsked fra, Will?“ spurgte Tressilian.

„Paa Legemet — nej — for saa vidt har han det meget bedre,” svarede Tjeneren, „men han er rent forstyrret — han spiser og drikker, som han plejer, men han sover ikke, eller rettere sagt, han er ikke vaagen, for han gaar stadig om i en Slags Døs, saa man hverken kan sige, at han sover eller er vaagen. Mo'r Swineford sagde, at hun syntes, det var lige som han havde haft et Slagtilfælde, men jeg sagde: Nej, nej, Mo'r, det er Hjærtet, er det, det er Hjærtet.“

„Kan J ikke opmuntre ham til at søge en eller anden Tidsfordriv?” sagde Tressilian.

„Han bryder sig ikke det bitterste om sine Jdrætter mere,” sagde Will Badger; „han har hverken rørt Tokodillebræt eller Bladespil eller set i den tykke Vaabenbog sammen med Hr. Mumblazen. Jeg lod Uret løbe ud i den Tro, at det skulde gjøre Indtryk paa ham, naar Kloffen ikke slog, for J ved jo nok, Hr. Edmund, at Tidsregningen har han altid været meget nøjeregnende med, men han sagde ikke et Ord om det, saa jeg kan lige saa godt sætte det gamle Sejerværk i Gang igjen. Jeg tog endogsaa Mod til mig og traadte Bungay paa Halen, og J ved selv, hvilken Overhaling det vilde have indbragt mig i gamle Dage, men han brød sig ikke mere om den stakkels Røters Hulen, end om det havde været en Natugle, der tudede i Skorstenen.“

„Du kan fortælle mig Resten, naar vi er komne inden for, Will. Men sørg nu først for, at den Mand her bliver ført ned i Borgestuen, og for, at han bliver ordentlig beværtet — det er en Mand, der er dreven i alskens Kunst.“

„Ja, jeg var tilfreds, han kunde en eller anden Kunst, der kunde nytte os noget, hvad enten det er hvide eller sorte Kunst, han er dreven i,” sagde Will Badger. — „Hejda, Tom Kjældersvend, tag dig af denne kunstige Mand — og pas paa, at han ikke stjæler nogle af dine Skeer, min Gut,” tilføjede han hviskende til Kjældersvenden, som viste sig i et Vindue i nederste Stokværk. „Jeg har kjendt Folk, der saa' lige saa stikkelige ud som han, og som var drevne nok til den Ting.“

Derpaa førte han Tressilian ind i et Værelse i nederste

Stokværk og gif saa efter dennes Anmodning hen og saa
 lil sin Herre, for at det ikke skulde tage for stærkt paa
 ham, naar hans Yndlingsdiscipel og Svigersøn in spe plud-
 selig traadte ind til ham. Will kom strax tilbage og sagde,
 at Sir Hugh sad og blundede i sin Lænestol, men at Hr.
 Mumblazen nok skulde lade Hr. Tressilian det vide, saa
 snart han vaagnede.

„Men saa kommer det an paa, om han kjender Jer,“
 sagde Jægeren, „for han har glemt Navnene paa hver
 eneste Hund i Koblet. Jeg troede for en Uges Tid siden,
 at det havde vendt sig til det bedre med ham, for da han
 havde nyt sin sædvanlige Aftendrik af det store Sølvbæger,
 sagde han pludselig: „Sadel mig gamle Correl, og før
 hundene ud til Mount-Hazelhurst i Morgen.“ Vi blev
 alle sammen og fik ham af Sted om Morgenens; han
 gik ogsaa til Krattet som sædvanlig uden at sige andet, end
 at Vinden var sydlig, og at Færten nok vilde holde; men
 siden vi endnu havde faaet Hundene løst, begyndte han at
 røre ud for sig som en Mand, der pludselig vaagner op
 af en Drøm — vender Hesten og rider hjem til Gaarden
 igjen — saa kunde vi jage paa egen Haand, saa meget vi
 vilde.“

„Det er bedrøveligt, hvad du der fortæller, Will,“
 sagde Tressilian; „men vi faar sætte vor Lid til vor Herre
 — Menneskene er der ingen Hjælp at vente fra.“

„J bringer altsaa ingen Tidender fra den unge Frø-
 mand? — Dog, jeg har jo ikke nødig at spørge — jeg
 vil jo læse mig til hele Historien paa Eders Ansigt.
 Jeg havde dog hele Tiden haabet, at var der nogen Mand,
 som kunde og vilde opspore hende, maatte det være Jer.
 Nu er alting ude! Men det siger jeg, at kommer jeg nogen
 stunde denne hersens Barney saa nær, at jeg kan ramme
 ham, saa skal jeg spendere en kløftet Pil paa ham, det er
 svoret.“

Idet han sagde dette, gif Døren op, og Hr. Mum-
 blazen traadte ind; det var en visse, mager, aldrende
 herre, med Kinder, der lignede et Par Vinteræbler; hans
 Haar skjultes af en lille højpullet Hat af Form som
 en Kogle eller snarere som de Kurve, Frugthandlerne i
 London stiller i Vinduerne med Jordbær i. Han var alt

for dybsindig, til at han skulde spille Ord paa en Hilsen, saa efter at have budt Tressilian velkommen med et Nik og et Haandtryk gav han ham et Bink, at han skulde følge med ham ind i Sir Hugh's Storstue, hvor den gode Ridder plejede at opholde sig. Will Badger fulgte uopfordret bagefter, opsat paa at se, om Tressilians Hjemkomst kunde faa Bugt med den Sløvhed, hans Herre var nedsunken i.

I et langt, lavt, med en Mængde Jagtredskaber og Jagttrofær udstyret Bærelse sad Sir Hugh Kobsart til Lidcote ved en svær Stenkamin, over hvilken der hang et Sværd og en Rustning, som var noget anløbne og aabenbart havde faaet Lov til at skjytte sig selv i nogen Tid. Han var en stor, svær Mand, hvis Omfang kun var blevet holdt inden for rimelige Grænser ved hans stadige anstrængende Legemsøvelser. Det forekom Tressilian, at den Sløvhed, hans gamle Ven var hensunken i, havde gjort ham sværere i de faa Uger, han havde været borte, i alt Fald havde den umiskjendelig røvet en hel Del af Livet i hans Blik, som, da de traadte ind, først langsomt fulgte Hr. Mumblazen hen til en stor Egetræs Bult, hvor der laa en svær opslaaet Bog, og derpaa ligesom ubestemt hvilede paa den fremmede, der var kommen i Følge med ham. Præsten, en graahaaret protestantisk gejstlig, der havde vedkjendt sig sin Tro i Dronning Marias Dage, sad med en Bog i Haanden i en anden Krog af Bærelset. Han hilste ogsaa bedrøvet paa Tressilian og lagde Bogen fra sig for at se, hvad Virkning Synet af ham vilde gjøre paa den nedbøjede gamle Mand.

Alt efter som Tressilian, der strax fik Taarer i Øjnene, traadte nærmere og nærmere hen til sin trolovede Bruds Fader, syntes Sir Hugh at komme til sig selv igjen. Han sukede dybt som en, der vaagner af en Bedøvelse, der fo'r en let Trækning over hans Ansigt, han bredte Armene ud uden at sige et Ord, og da Tressilian kastede sig i dem, knugede han ham til sit Bryst.

„Jeg har endnu noget at leve for!“ det var de første Ord, han sagde, og idet han sagde dem, gav han sine Følelser Luft i en voldsom Hulken, medens Taarerne randt ned ad hans solbrændte Kinder og hvide Skjæg.

„Jeg havde aldrig troet, at jeg skulde komme til at

at taffe min Gud, fordi jeg saa' min Herre græde," sagde Wil Badger; „men nu gjør jeg det, skjønt jeg er lige ved at gjøre ham Selstab og give mig til at græde med.“

„Jeg vil ingen Spørgsmaal gjøre dig," sagde den gamle Ridder, „flet ingen, Edmund — du har ikke fundet hende, eller ogsaa har du fundet hende saaledes, at det var bedre, om hun var død og borte.“

Tressilian bedækkede sit Ansigt med Hænderne; det var det eneste Svar, han kunde give.

„Det er nok — det er nok. Men græd ikke over Edmund. Jeg har Grund til at græde, for hun er min Datter — du har Grund til at glæde dig over, at hun ikke blev din Hustru. Store Gud, du alene ved, hvad der tjener til vort bedste. Jeg bad hver Aften om, at jeg maatte opleve at se Amy og Edmund forenede — den Bøn nu bleven opfyldt, var der nu bleven blandet i mit Malurtbæger.“

„Fat Jer, min Ven," sagde Præsten, idet han vendte sig til Sir Hugh; „det kan ikke være muligt, at hun, vort Gaabs og vor Kjærligheds Barn, er saa flet en Skabning, som I vil gjøre hende til.“

„Na, nej," sagde Sir Hugh utaalmodig, „det var Uret af mig at kalde den lede Ting, hun er bleven, med saa uallumt et Navn — jeg tør love for, at de har fundet paa et nyt Navn for den ved Hove. Det er Uret nok for Datteren af en gammel Devonshire-Bonde at være bleven en fin Hofmands Slegfred — og saa er det oven i Kjøbet for Barney — Barney, hvis Bedstefader min Fader hjalp, da han var bleven ødelagt i Slaget ved — i Slaget ved — rser, hvor Richard faldt — jeg kan ikke komme paa det — og jeg er vis paa, at ingen af jer hjælper mig —“

„Det var Slaget ved Bosworth," sagde Hr. Mumblazen, „det Slag, der stod imellem Richard Krogrug og Henrik Tudor, vor nuværende Dronnings Bedstefader, primo Henrici septimi, An 1485 post Christum natum.“

„Ja, rigtig," sagde den gamle Ridder; „det ved ethvert Barn — men mit stakkels Hoved glemmer alt, hvad det kunde huske, og huster kun, hvad det helst vilde glemme. Min Hjerne har været i Uorden, næsten lige siden du tog rser fra, Tressilian, og den er ikke til at stole paa endnu.“

„Ederes Velbaarenhed gjorde bedst i at trække Jer tilbage til Jert Bærelse og prøve paa at sove lidt,“ sagde den gode Præst. „Lægen har lavet en beroligende Drik, og vor store Læge har paalagt os at bruge jordiske Midler, for at vi kan faa Kraft til at bære de Prøvelser, han skifter os.“

„Det har du Ret i, gamle Ven, det har du Ret i,“ sagde Sir Hugh, „og vi vil bære vore Prøvelser, som det sømmer sig for en Mand — vi har kun mistet en Kvinde. Se her, Tressilian,“ vedblev han, idet han trak en lang, lys Haarlok frem af sit Bryst, „se paa den Lok. Den Aften, da hun forsvandt, Edmund, fastede hun sig om min Hals og kjælede endnu mere for mig, end hun plejede, da hun som sædvanlig kom ind og sagde god Nat til mig; og jeg gamle Tosse holdt hende ved denne Lok, til hun tog sin Sax og klippede den af og lod mig beholde den — som om jeg aldrig skulde faa mere at se af hende.“

Tressilian kunde ikke sige et Ord, thi han forstod godt, hvilke Følelser der maatte have krydset hverandre i den ulukkelige Flygtnings Sjal i dette frygtelige Djeblif. Præsten vilde til at tale, men Sir Hugh afbrød ham.

„Jeg ved, hvad I vil sige, Hr. Pastor — naar alt kommer til alt, er det kun en Lok af en Kvindes Haar — og ved Kvinden kom Skam og Synd og Død ind i en uskyldig Verden — og den lærde Hr. Mumblazen kan ogsaa sige lærde Ting om, hvor ringe hun er.“

„C'est l'homme qui se bast et qui conseille,“ sagde Hr. Mumblazen.

„Det er sandt,“ sagde Sir Hugh, „og vi vil derfor føre os op som Mænd, der har Mod og Forstand. Du er lige saa velkommen, Tressilian, som om du havde bragt bedre Tidender. Men vi har talt alt for længe med tørre Munde — skjenk os et Bæger Vin, Amy“ — derdaa rystede han paa Hovedet, idet han øjeblikkelig kom i Tanke om, at han kaldte paa en, som ikke kunde høre ham. „Denne Sorg,“ sagde han, idet han vendte sig til Præsten, „er fer mit forvirrede Sind, hvad Kirken i Lidcote er for vor Dyrehave; vi kan fare vild i Krattet og mellem Tjørnene en liden Stund, men for Enden af Alleerne ser vi det gamle graa Taarn og mine Fædres Grave. Gid jeg skulde den Vej i Morgen.“

Tresilian og Præsten bad nu indstændig den udmattede gamle Mand om at gaa til Ro, og omsider fik de ham overtalte dertil. Tresilian blev siddende ved hans Leje, til han saa, at han var falden i Søvn; saa vendte han tilbage for at lægge Raad op med Præsten, om hvad der var at gøre under disse ulykkelige Omstændigheder.

De kunde ikke udelukke Hr. Michael Mumblazen fra disse Raadslagninger, og de var saa meget villigere til at tage ham med paa Raad, som de ikke blot haabede, at hans Kløgt kunde komme til Nytte, men ogsaa vidste, at han var paa aad an en Ven af Tavshed, at der ingen Tvivl var om, at han vilde bevare enhver Hemmelighed. Han var en gammel Mebersvend af god Byrd, men i knappe Aar og langt ude i Slægt med Huset Robsart, hvis Aarsag han havde gjort i Bidcote Hall den Ære at opholde sig der de sidste tyve Aar. Sir Hugh var glad ved hans Selskab, især paa Grund af hans store Lærdom, som, skjønt den indskrænkede sig til Heraldik og Genealogi og nogle historiske Brokker, der stod i Forbindelse med disse Sag, netop var efter den gamle Ridderes Smag, for ikke at tale om den Behagelighed, det var for Sir Hugh at have en Ven, han kunde ty til, naar hans egen Hufommelse, hvad der jævnlig hændte, slog Klif og svigtede ham med Hensyn til Navne, Tidsbestemmelser og deslige, som Hr. Mumblazen altid kunde oplyse med al uanfælig Kortfattethed og Forstand, ja, selv i Sager, der omkring Nutiden, gav han jævnlig i sit gaadefulde og heraldiske Sprog Raad, som var værd at tage Hensyn til — som Will Badger sagde, han stødte Bildtet op, medens andre kun øvede om imellem Bustene.

„Vi har haft en bedrøvelig Tid med den gode Ridder, Hr. Edmund,“ sagde Præsten. „Jeg har ikke gaaet saa smneget igjennem, siden jeg blev reven fra min elskede Hjord og nødt til at overlade de romerske Ulve den.“

„Det var in Tertio Mariæ,“ sagde Hr. Mumblazen.

„Sig os i Himlens Navn,“ vedblev Præsten, „har I gaaet mere ud af Jer Tid end vi af vor? Har I faaet gonoget at vide om den ulykkelige Pige, som i saa mange Aar har været dette af Sorgen ramte Hus' største Glæde og nu er dets største Ulykke? Har I i det mindste ikke opgaaget, hvor hun opholder sig?“

„Jo, jeg har,“ svarede Tressilian. „Kjender I Gumnor-Place ved Oxford?“

„Ja visseelig,“ sagde Præsten; „det var der, Munkene fra Abingdon holdt til.“

„Jeg har set deres Vaaben over en Stenkamin i Hallen,“ sagde Hr. Michael; „et Kløverbladsfors imellem fire Svaler.“

„Der,“ sagde Tressilian, „opholdt den ulykkelige Pige sig sammen med Skurken Barney. Det er et sælsomt Uheld, der er Skyld i, at mit Sværd ikke har taget Hævn over den Nidding for al den Uret, der er bleven øvet imod os saa vel som imod hende.“

„Taf Gud, at han holdt Jer Haand ren for Blodskyld, letsindige unge Mand!“ sagde Præsten. „Hævnen hører mig til, siger Herren; jeg vil betale. Det havde været bedre, om I havde søgt at udrive hende af Skurkens skjændige Garn.“

„Laquei amoris eller Lacs d'amour kaldes de i Heraldiken,“ sagde Mumblazen.

„Det er dertil, jeg kræver eders Hjælp, mine Venner,“ sagde Tressilian. „Det er min Agt at anklage den Skurk ved selve Tronens Fod for Troløshed, Forsførelse og Brud paa Gæstevenskabets Love. Dronningen skal høre mig, om saa hans Beskytter, Jarlen af Leicester staar ved hendes højre Side.“

„Hendes Naade,“ sagde Præsten, „foregaar sine Undersaatter med et priseligt Exempel paa Dyd og Erbarhed og vil uden Tvivl lade denne frække Røver faa, hvad der tilkommer ham. Men gjorde I ikke bedre i først at gaa til Jarlen af Leicester og kræve Retfærdighed over hans Tjener? Tilstaar han Jer den, har I ikke nødvendig at skabe Jer en mægtig Fjende, hvilket I sikkert gjør, dersom I strax anklager hans Staldmester og første Yndling for Dronningen.“

„Min Sjæl oprøres ved Eders Naad,“ sagde Tressilian. „Jeg kan ikke udholde den Tanke at skulle tale min ædle Belynders Sag — den ulykkelige Amys Sag over for andre end min Dronning. Leicester er Adelsmand, vil I indvende — lad saa være, men han er kun en Undersaat som vi andre, og jeg vil ikke frembære min Klage for ham, i Fald jeg kan gjøre noget, som er bedre. Men jeg skal tænke over, hvad I har sagt — foreløbig maa I hjælpe mig med

at overtale den gode Sir Hugh til at give mig sin Fuldmagt i denne Sag, for det er i hans Navn og ikke i mit eget, jeg maa tale. Siden hun er bleven saa forandret, at hun har kunnet forelske sig i denne hule, udsvævende Hofmand, skal han i alt Fald lade hende vederfares den Ret, der staar i hans Magt at yde hende."

"Hun maatte hellere være død cælebs og sine prole," sagde Mumblazen med mere Liv, end der plejede at være over ham, "end per pale sætte Kobsarternes ædle Raaben-skjold sammen med saadan en Riddings."

"Er det, hvad jeg ikke tvivler om, Jer Mening," sagde Præsten, "saa vidt det endnu lader sig gjøre, at frelse den uheldige unge Kvindes Vre, bør J, jeg gjentager det, først henvende Jer til Jarlen af Leicester. Han hersker lige saa uindskrænket i sit Hus, som Dronningen i sit Rige, og lader han Barney vide, at det er hans Vilje, at han skal give hende Dprejsning, undgaar hun at blive offentlig beskæmmet."

"J har Ret, J har Ret," sagde Tresilian ivrig, "og jeg takker Jer, fordi J har gjort mig opmærksom paa, hvad jeg i min Ilterhed havde overset. Jeg havde aldrig troet, at jeg skulde komme til at bede Leicester om en Naade, men jeg kunde knæle for den stolte Dudley, naar jeg derved kunde fjærne en eneste skæmmende Skygge fra den uheldige Pige. J vil altsaa hjælpe mig til den fornødne Fuldmagt fra Sir Hugh Kobsart?"

Præsten sagde, at det skulde han nok, og Heraldikeren tilkjendegav sin Samstemning med et Nif.

"J maa ogsaa holde Jer rede til, i Fald det kræves, at aflægge Vidnesbyrd om, hvilken aaben og tillidsfuld Gjæstfrihed vor gode Herre har vist denne falske Forræder, og hvilken Umage denne har gjort sig for at forføre hans uheldige Datter."

"J Førstningen," sagde Præsten, "skjøttede hun, saa vidt jeg kunne skjønne, ikke synderlig om hans Selvskab, men i den sidste Tid saa' jeg dem tit sammen."

"Seiant *) i Stuen og passant *) i Haven," sagde Michael Mumblazen.

*) Heraldiske Udtryk, henholdsvis „siddende" og „gaaende".

„Jeg kom en Gang tilfældigvis bag paa dem,“ sagde Præsten; „det var en Foraarsaften i Sønderstoven; Barney var hyllet i en rødbrun Kappe, saa at jeg ikke kunde se hans Ansigt — de skyndte sig hver til sin Side, da de hørte Løvet rasle under mig, og jeg lagde Mærke til, at hun drejede Hovedet og saa' længe efter ham.“

„Med Halsen regardant*),“ sagde Heraldiferen; „og den Dag, hun flygtede — det var St. Austens Aften —, saa' jeg Barney's Ridetnægt iført hans Livré holde sin Herres Hest og Frøken Amys Ganger fuldt opladte bag Kirkegaardsmuren.“

„Og nu er hun bleven funden indespærret i hans hemmelige Smuthul,“ sagde Tressilian. „Skurken er bleven greben paa ferst Gjerning, og jeg vilde ønske, at han vilde benægte sin Forbrydelse, for at jeg kunde sige ham, at det var Løgn i hans nederdrægtige Hals! Men jeg maa gjøre mig klar til at komme af Sted, se I derfor til, mine herrer, at saa min Belynder stemt for at give mig en Fuldmagt, saa at jeg kan handle i hans Navn.“

Med disse Ord gif Tressilian ud af Stuen.

„Han er for ilter,“ sagde Præsten. „Gud give ham den Taalmodighed, der skal til for at optræde over for Barney, som det sig hør og bør.“

„Taalmodighed og Barney,“ sagde Mumblazen, „det er daarligere Heraldik end Metal paa Metal. Han er falskere end en Havfrue, griskere end en Gris, giftigere end en flyvende Drage og grusommere end en springende Løve.“

„Jeg er alligevel meget i Tvivl om,“ sagde Præsten, „hvorvidt vi, som Sagerne staar, med fuld Føje kan bede Sir Hugh Robsart om at udstede en Fuldmagt, der overdrager hans faderlige Myndighed over Frøken Amy til nogen som helst.“

„Det behøver Eders Belærverdighed ikke at være i Tvivl om,“ sagde Will Badger, som var traadt ind, medens Præsten talte, „for jeg tør sætte mit Liv ind paa, at han er et helt andet Menneske, naar han vaagner, end han har været i de sidste Maaneder.“

*) drejet.

„Ja saa, Will,“ sagde Præsten, „har du saadan en Tillid til den Drit, Doktor Diddleum har lavet til ham?“

„Nej, slet ikke,“ sagde Will, „for den har Herren ikke faaet en Draabe af, saasom Pigen har hældt den i Vassen. Men der var en Mand i Følge med Hr. Tressilian, og han har givet Sir Hugh en Drit, som er tyve Gange mere værd end den anden. Jeg følte ham paa Tænderne, og bedre Dyrlæge, kyndigere Mand til at skjønne Heste- og Hundesygdomme har jeg aldrig truffet, og saadan en Mand vilde aldrig bære sig forkert ad over for et kristent Menneſte.

„En Dyrlæge! Din uforſtammede Karl! — Og hvem har givet ham Lov til det, om jeg maa ſpørge?“ sagde Præsten, idet han rejste sig overraſket og vred. „Hvem gaar i Borgen for denne nye Læge?“

„Hvad det angaar, hvem der har givet ham Lov der- til, ſaa er det med Eders Velærværdigheds Tilladelse mig, og hvad det angaar med at gaa i Borgen for ham, ſaa ſkulde jeg mene, at jeg ikke har været her i Huſet i fem og tyve Aar uden at have erhvervet mig Ret til at tillade, at der bliver givet et Dyr eller et Menneſte Medicin ind — jeg, ſom i Nødsfald er Mand for at give mig ſelv en Mixtur eller en Pille eller en Aveladning eller et Trækplaster.“

Raadsherrerne i det Robſartſke Huſ ſandt det rigtigſt ufortøvet at lade Tressilian vide, hvad der var ſket, hvorpaa denne ſtrag ſendte Bud efter Wayland Smed og ſpurgte ham — ganſke viſt under fire Dje — hvor han havde turdet vove at give Sir Hugh Robſart nogen ſom helſt Medicin.

„Jo,“ ſvarede Smedden. „Eders Velbaarenhed huſter jo nok, at jeg fortalte Jer, at jeg havde gjort ſtørre Fremgang i min Herres — jeg mener den lærde Doktor Dobobies — Kunſt, end han vilde være ved, og Halvdelen af det Nag, han bar til mig, ſkrev ſig i Virkeligheden fra, at jeg var trængt for dybt ind i hans Hemmeligheder, og at flere ſkjønſomme Perſoner, ſærlig en kvil ung Enke i Abingdon foretrak mine Forſkrifter for hans.“

„Hold op med dine Toſſeſtreger,“ ſagde Tressilian barſk. „Har du drevet Gjæk med os eller, hvad værre er, gjort noget, der kan være til Skade for Sir Hugh's Helbred, ſkal du finde din Grav paa Bunden af en Tingrube.“

„Jeg kjender for lidt til det store arcanum til at kunne forvandle Malmen til Guld,“ sagde Wayland rolig. „Men I skal ikke være bange, Hr. Tressilian — jeg fik ud af, hvad Will Badger fortalte mig, hvad den gode Ridder fejler, og jeg haaber nok, at jeg er Mand for at turde give ham en Smule Dvalebær — de og den Søvn, de fremkalder, er alt, hvad Sir Hugh Robsart behøver for at faa sin forvirrede Hjerne i Orden igjen.“

„Jeg haaber, du er ærlig imod mig, Wayland,“ sagde Tressilian.

„Fuldkommen ærlig og redelig, som Udfaldet nok skal vise,“ svarede Smedden. „Hvad Gavn skulde jeg have af at gjøre den stakkels gamle Mand, som I nærer Deltagelse for, Fortrød? Jeg kan jo takke Jer for, at Fatter Pinniewinks ikke er ved at flaa mit Kjød og mine Sener med sine forbandede Knibtænger og ved at prøve hver en Plet paa min Krop med sin spidse Syl — Fanden fare i den Haand, der har smeddet den! — for at finde Troldmandsmærket. Jeg haaber, at jeg maa faa Lov til at slutte mig til Eders Velbaarenhed som Eders ydmyge Følgesvend, og jeg forlanger ikke bedre, end at I vil dømme min Ærlighed efter Udfaldet af den gode Ridders Søvn.“

Wayland Smed spaaede rigtig. Den beroligende Drik, hans Lægekundighed havde brygget, og som Will Badger havde haft Mod nok til at give Sir Hugh, frembragte de mest velgjørende Virkninger. Den syge faldt i en lang og sund Søvn, og da den stakkels gamle Ridder vaagnede, var han ganske vist svag baade paa Sjæl og Legeme, men skjønnede dog langt bedre, hvad der forelagdes ham til Afgjørelse, end han længe havde været i Stand til. Han vilde i Førstningen ikke gaa ind paa sine Venners Forslag, om at Tressilian skulde drage til Hove for at gjøre et Forsøg paa at befri hans Datter og skaffe hende den Oprensning, der endnu kunde ydes hende for den Uret, der var tilføjet hende. „Lad hende fare,“ sagde han. „Hun er kun en Falk, der flyver med Vinden; jeg gider ikke engang fløjte ad hende for at kalde hende tilbage.“ Men skjönt han en Tidlang blev ved den Mening, lod han sig dog til sidst overbevise om, at det var hans Pligt at gjøre, hvad hans naturlige Kjærlighed iifskyndede ham til, og at give sit

Minde til, at Tresilian gjorde, hvad der kunde gøres til hans Datters bedste. Han underskrev en Fuldmagt, som Præsten satte op, thi i hin enfoldige Tid var Gejstligheden sjævnlig Lægsfolks Raadgivere og Vejledere ikke blot i Evangeliet, men ogsaa i Loven.

Knap fire og tyve Timer efter, at Tresilian var ankommen til Lidcote Hall, var alt i Orden til, at han kunde bryde op igjen. En vigtig Ting havde han imidlertid glemt, og han kom først i Tanker om den, da Hr. Mumblazen mindede ham derom. „Siden J skal til Hove, Hr. Tresilian,“ sagde han, „saa glem ikke, at Eders Farver maa være argent og or*) — andre kommer J ingen Begne med.“ Denne Bemærkning var lige saa rigtig som ubehagelig. Naar man skulde forfølge en Sag ved Hove, var redegørelse lige saa uundværlige selv i Elisabeths gyldne Dage, som i en hvilken som helst senere Tidsalder, og dem var der ikke mange af paa Lidcote Hall. Tresilian var selv fattig, den gode Sir Hugh Robsart havde sat alle sine Indtægter til, ja havde endogsaa gjort Gjæld ved sin gjæstfri Venes, og Enden paa det blev da, at Heraldikeren saa' sig nødsaget til selv at hæve den Bødselighed, han havde gjort opmærksom paa. Hr. Michael Mumblazen gjorde det ved at afhente en Pose, der indeholdt henvend tre Hundrede Pund i Guld og Sølv af forskjelligt Præg, tyve Mars Sparepenge, som han nu uden at kny skilte sig ved til bedste for sin Belynder, der havde givet ham Tag over Hovedet og paa anden Maade sørget for ham, hvilket havde sat ham i Stand til at samle sig denne lille Skat. Tresilian tog imod den tilsyneladende uden at betænke sig et Øjeblik, og det Haandtryk var det eneste Vidnesbyrd, der fremkom om den Glæde, den ene følte ved at ofre alt, hvad han ejede, til et saadant Øjemed, og om den andens Tilfredshed over at se saa pludselig og uventet at saa en saa væsentlig Hindring for et heldigt Udfald af hans Rejse ryddet af Vejen.

Medens Tresilian traf sine Forberedelser til at bryde op tidlig næste Morgen, bad Wayland Smed, om han maatte tale med ham. Han sagde, at han haabede, at Tresilian var tilfreds med den Kur, han havde anvendt

*) Sølv og Guld.

over for Sir Hugh Robsart, og tilføjede, at han meget gjerne vilde følge med ham til Hove. Tresfilian havde selv flere Gange tænkt paa den Ting, thi den Snildhed, hurtige Opfattelse og Raadsnarhed, dette Menneske havde lagt for Dagen, medens de rejste sammen, havde bragt ham til Erkjendelse af, at han kunde have Nytte af at have ham med. Men paa den anden Side var Wayland udsat for at falde i Lovens Klør, hvilket Tresfilian mindede ham om ved at lade nogle Ord falde om Pinniewinks Tænger og Fredsdommer Blindas' Arrestordre. Wayland Smed lo imidlertid haanlig ad begge Dele.

„Ser I, Herre,“ sagde han, „nu ser jeg ud som en Tjener og ikke som en Grovsmed; men selv om ikke saa var — se en Gang paa mit Dverskjæg — nu hænger det ned, men jeg behøver blot at dreje det i Vejret og farve det med en Bædske, jeg kjender, saa skal Fanden selv knapt kunne kjende mig igjen.“

Som sagt, saa gjort; der var ikke gaaet et Minut, før han ved at dreje sit Dverskjæg i Vejret og purre op i sit Haar havde givet sig et helt andet Udseende, end han havde, da han traadte ind. Tresfilian betænkte sig imidlertid endnu stadig paa at tage ham i sin Tjeneste, men jo mere han betænkte sig, des ivrigere blev Smedden.

„Jeg har Jer at takke for Liv og Lemmer,“ sagde han, „og jeg vilde gjerne betale en Del af min Gjæld, saa meget mere, som Will Badger har fortalt mig, hvad det er for en farlig Sag, Eders Velbaarenhed har for. Jeg giver mig ganske vist ikke ud for at være, hvad man kalder en Bovehals, en af disse iltre Slagsbrødre, som udkæmper deres Herrers Stridigheder med Sværd og Skjold, ja, jeg holder endog saa for, at det er bedre at gjøre Ende paa et Gilde end at begynde en Riv. Men jeg ved, at jeg kan være Eders Velbaarenhed til mere Nytte i saadan en Sag som den, I har for, end nogen af den Slags Karle med Sværd og Dolk, og at mit Hoved er nok saa meget værd som hundrede af den Slags Hænder.“

Tresfilian betænkte sig fremdeles. Han kjendte ikke synderlig til denne sære Person og var ikke sikker paa, om han kunde have saa megen Tillid til ham, som der skulde til, for at han kunde blive ham til Nytte ved det vanskelige

Foretagende, han havde for. Inden han havde taget sin Beslutning, hørtes der Hovslag i Gaarden, og Hr. Mumblazen og Will Badger traadte hurtig ind og gav sig saa at sige til at tale i Munden paa hinanden.

„Her er kommet en Tjener paa den kjønneste Hest, jeg nogensinde i mine Levedage har set,“ sagde Will Badger, som havde Forspringet. — „Han har et Baabenmærke af Sølv paa Armen,“ sagde Hr. Mumblazen, „en ildsprudende Drage med en Murbrokke i Munden og med en Grevekrone over. Han har et Brev med, forseglede med det samme Baaben.“

Tressilian tog Brevet, hvis Udskrift lød, som følger: „Hans Velbaarenhed Hr. Edmund Tressilian, vor kjære Frænde. — rid, rid, — som om det gjaldt dit Liv, dit Liv, dit Liv.“ Han brød det og læste:

„Hr. Tressilian, vor gode Ven og Fætter.

Vi befinder os for Tiden saa ilde og ogsaa i andre Maader saa uheldig steds, at vi trænger til at have dem af vore Venner om os, hvis Kjærlighed og Hengivenhed vi især kan stole paa, og af dem anse vi vor gode Hr. Tressilian for en af de ypperste og nærmeste baade i Henseende til Vilje og Evne. Vi bede Jer derfor om, saa hurtig det maa lade sig gjøre, at indfinde Jer i vor ringe Bolig i Say's Court ved Deptford, hvor vi vil forhandle yderligere med Jer om Sager, som vi ikke anser for hensigtsmæssigt at betro Papiret. Og hermed byder vi Jer hjærtelig Farvel, og beder vi forblive Eders tjenstvillige og kjærlige Frænde

Ratcliffe, Jarl af Sussex.“

„Lad Buddet strax komme her op, Will Badger,“ sagde Tressilian, og da Manden traadte ind, udbrød han: „Ha, Stevens, er det Jer? Hvordan har den gode Lord det?“

„Slet, Hr. Tressilian,“ svarede Buddet, „derfor trænger han saa meget mere til at have gode Venner om sig.“

„Men hvad fejler Mylord?“ sagde Tressilian bekymret; „jeg vidste slet ikke af, at han var syg.“

„Jeg ved det ikke, Herre,“ svarede Manden. „Han er meget ilde til Pas, Lægerne ved ikke, hvad de skal sige, og mange af Folkene er bange for, at der er noget skammelige Kunstner — Hysteri eller det, som værre er.“

„Hvordan er Symptomerne?“ sagde Wayland Smed, og han traadte frem.

„Hvad for noget?“ sagde Buddet, som ikke forstod, hvad han mente.

„Hvordan ytrer det sig?“ sagde Wayland. „Hvor har han det?“

Manden saa' paa Tressilian som for at forvise sig om, hvorvidt han skulde svare en fremmed paa disse Spørgsmaal, og da Tressilian nikkede, skyndte han sig at ramse op: gradvis Aftagen af Kræfterne, Nattesved, Mangel paa Madlyst, Mathed o. s. v.

„I Forbindelse med en gnavende Smerte i Mave og nogen Feber?“ sagde Wayland.

„Ja vel,“ sagde Buddet temmelig overrasket.

„Jeg ved, hvad Grunden til hans Ildebefindende er, og hvordan han har faaet det,“ sagde Smedden. „Jeg Herre har spist St. Nicholas-Manna. Jeg er ogsaa Mand for at kurere ham — min Læremester skal ikke kunne sige, at jeg har studeret i hans Laboratorium for ingen Ting.“

„Hvad mener I?“ sagde Tressilian, idet han rynkede Panden. „Det er en af Englands første Adelsmænd, Talen drejer sig om. Husk vel paa, at det ikke er til at gjøre Narrestreger med.“

„Det forbyde Gud,“ sagde Wayland Smed. „Jeg siger, at jeg ved, hvad han fejler, og at jeg kan kurere ham. Husk paa, hvad jeg gjorde for Sir Hugh Robsart.“

„Lad os strax komme af Sted,“ sagde Tressilian. „Gud kalder os.“

Efter skyndsomt at have gjort Rede for denne ny Grund til hurtigt Opbrud, dog uden at tale hverken om Stevens' Mistanke eller Wayland Smeds Forfiktninger, tog Tressilian den hjærligste Afsked med Sir Hugh og Lidcote Halls øvrige Beboere, der ledsagede ham med deres Bønner og Velsignelser, og fulgt af Wayland og Jarlen af Sussex' Tjener red han ad London til, alt hvad Kemmer og Løj kunde holde.

Trettende Kapitel.

Tressilian og hans Ledfagere skyndte sig saa meget som muligt. Han havde, da han besluttede sig til at tage Smedden med, spurgt ham, om han ikke helst vilde undgaa Berkshire, hvor han havde spillet en saa fremtrædende Rolle, men Wayland havde givet et tillidsfuldt Svar. Han havde brugt den korte Tid, de opholdt sig paa Licote Hall, til at forvandle sig paa den vidunderligste Maade. Hans vilde, ufluede Skjæg var nu indskrænket til et lille Dverfskjæg, der var snoet i Vejret paa Krigsfolks Vis. En Skrædder i Landsbyen havde for god Betaling gjort sit bedste for under sin Kundes Vejledning at omskabe Waylands ydre Menneſke og havde gjort ham næsten tre Aar yngre. Tidligere havde han, fodet og grimet, som han var, med sit lange Haar og Skjæg og krumbøjjet som Følge af det Arbejde, han gav sig af med, samt vanheldet af sin sære og fantastiske Paaſlædning set ud som en Mand paa et halvt Hundred Aar, men nu, da han mødte op med et Livré, der tilhørte Tressilian, med Sværd ved Siden og Skjold over Skulderen, saa han ud som en lystig stridbar Svend paa mellem tredive og fem og tredive, Livets mest blomstrende Alder, og hans Klodsede Bildmandsvæsen havde ogsaa meget Bladsen for en rask, fløgtig og uforkammet Livlighed i Blik og Holdning.

Da Tressilian, som var nysgjerrig efter at faa at vide, hvorfor han havde underkastet sig denne mærkværdige og fuldstændige Forvandling, spurgte ham derom, svarede Wayland blot ved at synge et Rim af en Komædie, som den Gang var ny, og som de mere velvillige stemte Kritikere mente tydede paa et vist Geni hos Forfatteren. Det er ogsaa en Glæde at bevare dette Rim, der lød saaledes:

„Ban, ban, Ca Caliban —
faa en ny Husbond, faa en ny Mand.“

Ukjønt Tressilian ikke kunde huske, at han havde hørt det før, mindede det ham dog om, at Wayland i sin Tid havde været Skuespiller, en Omstændighed, der i og for sig ret

godt forklarede, at han havde haft saa let ved at gennemføre en en saa fuldstændig Forandring af sit Ydre. Smedden selv var saa sikker paa, at hans Udvortes var blevet fuldstændig forandret, eller at han fuldstændig havde forandret det, hvilket maaske er nok saa korrekt udtrykt, at han var kjed af, at de ikke kom i Nærheden af hans gamle Tilholdssted.

„I denne Dragt,“ sagde han, „og med Eders Velbaarenhed i Ryggen turde jeg vove mig for Fredsdommer Blindas' Øjne i selve Retsfalen, om saa skulde være. Jeg gad nok vide, hvad der er blevet af Nissen, som utvivlsomt bliver en Fandens Gantyp her i Berden, naar han en Gang smøger Tøjret af sig og render fra sin Bedstemoder og sin Skolemester. Ja, og saa den ødelagte Hvalving,“ vedblev han. „Jeg havde nok Lyst til at se al den Forstyrrelse, saadan en Mængde Krudt maa have anrettet imellem Doktor Demetrius Doboobies Retorter og Flasker. Jeg tør love for, at mit Rygte spøger i Whitehorse Dalen længe efter, at min Krop er raadnet op, og at mangan en Bondetamp binder sin Hest ved Stenen, lægger sin Sølvskilling og fløjter som en Matros i Bindstille, for at Wayland Smed skal komme og sfo hans Dg for ham. Men Hesten bliver bovlam, inden Smedden svarer paa hans Fløjten.“

I den Henseende viste Wayland sig virkelig som en sanddru Profet, og saa let holder overtroiske Fabler sig, at der endnu den Dag i Dag i Whitehorse Dalen gaar dunkle Sagn om hans ualmindelige Dygtighed som Grovsmed; hverken Sagnet om Alfreds Sejr eller om det navnkundige Busen-Horn har holdt sig bedre i Berkshire end den fantastiske Historie om Wayland Smed.

De rejsende havde saadant Hastværk, at de aldrig standfede længere under Bejs, end det var nødvendigt, for at deres Heste kunde hvile sig og saa Foder, og da Jarlen af Leicester eller hans umiddelbare Tilhængere havde meget at sige paa mange af de Steder, de passerede, fandt de det raadeligt at skjule deres Navne saa vel som Hensigten med deres Rejse. Ved saadanne Lejligheder var den Bistand, Wayland Smed ydede — saaledes vil vi vedblive at kalde ham, skjønt hans virkelige Navn var Lancelot Wayland —, faare nyttig. Han syntes ligefrem at have Morfskab af den

Snarraadighed, hvormed han kunde føre dem, der frittede ham ud, bag Lyset, og bringe nysgjerrige Kjælderfvende og Kroværter paa Vildspor. Paa den korte Rejse, de gjorde, satte han tre forskjellige Rygter i Omløb, for det første, at Tressilian var Vicekongen af Irland, der infognito var kommen over for at høre Dronningens Mening om den store Oprører Rory Oge Mac Carthy Mac Mahon; for det andet, at bemeldte Tressilian var en Afsending fra Kongen af Frankrigs Broder, Hertugen af Anjou og skulde bejle til Elisabeth paa sin Herres Begne; for det tredje, at han var Hertugen af Medina, der var kommen infognito til England for at bilægge Stridighederne mellem Dronningen og Philip.

Tressilian blev vred og gjorde Smedden Forestillinger om de forskjellige Ulemper, de Historier, han saaledes satte i Omløb, kunde medføre, særlig den unødvendige Opmærksomhed, de gjorde dem til Gjenstand for, men han lod sig ikke tilfreds — hvem havde vel kunnet holde Stand imod et saadant Argument? — da Wayland forsikrede ham, at han, Tressilian, valte en saa almindelig Opsigt ved sit skjænsfaldende Ydre, at det var nødvendigt at anføre en værdig Grund for den Hurtighed og Hemmelighedsfuldhed, hvormed de rejste.

Omsider nærmede de sig Hovedstaden, og som Følge af den større Tilstrømning af fremmede ophørte de at vække Opmærksomhed og at være Gjenstand for Spørgsmaal; til sidst holdt de deres Indtog i selve London.

Det var Tressilians Agt at tage lige til Deptford, hvor Lord Sussey opholdt sig for at være i Nærheden af Hoffet, som paa den Tid var i Greenwich, der var Elisabeths Vndlingsopholdssted og holdtes i Vre som hendes Fødested. De blev imidlertid nødte til at gjøre et kort Ophold i London, og det blev noget forlænget, fordi Wayland Smed havde saa indstændig om Lov til at gjøre en Vandring igjennem Byen.

„Saa tag da Sværd og Skjold, og følg med mig,“ sagde Tressilian. „Jeg vil selv ud i Byen, saa vi kan følges ad.“

Det sagde han nu, fordi han ikke stolede saa ubetinget paa sin ny Svends Troskab, at han turde tabe ham af Syne paa dette kritiske Tidspunkt, da de indbyrdes stridige

Partier ved Elisabeths Hof stod saa skarpt over for hinanden. Wayland Smed fandt sig villig i denne Forsigtighed, hvis Grund han rimeligvis anede; han betingede sig blot, at hans Herre skulde gaa med ham ind til nogle Materialister eller Apothekere, som han skulde paavise, naar de kom igjennem Fleet Street, og give ham Lov til at gjøre nogle nødvendige Indkjøb i deres Boder. Det lovede Tressilian, og han fulgte med sin Ledsager ind i en fire, fem eller flere Boder, hvor han lagde Mærke til, at Wayland i hver enkelt kun kjøbte en eneste Ting i forskjellige Kvantiteter. De Lægemidler, han først spurgte om, blev strax skaffede til Beje, men dem, han senere forlangte, gif det ikke saa let med, og Tressilian saa, at Wayland mere end én Gang til Kjøbmandens Forbavselse gav ham den Vare, han bød ham, tilbage og nødte ham til at bytte den med den rigtige eller gif anden Steds hen for at faa den. Men særlig var der én Ting, som det næsten syntes umuligt at opdrive. Nogle tilstod rent ud, at de aldrig havde set den, andre erklærede, at den Vare slet ikke eksisterede undtagen i nogle forrygte Alkymisters Fantasi, og de fleste prøvede paa at tilfredsstille deres Kunde ved at komme med en anden Ting, og naar Wayland saa ikke vilde have den og sagde, at det ikke var den, han havde forlangt, paastod de, at den besad de selv samme Egenstaber i langt højere Grad. De røbede alle sammen en vis Nysgjerrighed med Hensyn til, hvad han vilde bruge den til. En gammel, mager Apotheker, hvem Smedden gjorde det sædvanlige Spørgsmaal i Udtryk, som Tressilian hverken kunde forstaa eller huske, svarede aabenhjærtig, at den Vare var ikke til at opdrive i London, med mindre Jøden Yoglan tilfældigvis skulde have noget af den.

„Det tænkte jeg nok,“ sagde Wayland, og saa snart de var komne ud af Boder, sagde han til Tressilian: „Undskyld, Herre, men ingen Haandværksmand kan arbejde uden Værktøj. Jeg maa nødvendigvis hen til denne Yoglan, og jeg indestaar Jer for, at selv om det sinker Jer mere, end Eders Tid synes at tillade, skal J blive holdt fuldt skadeløs ved den Brug, jeg agter at gjøre af det sjældne Middel. Tillad mig,“ vedblev han, „at gaa foran, for nu drejer vi

naf fra Hovedgaden, og vi kommer dobbelt saa hurtig af Sted, naar jeg viser Vej."

Tressilian føjede ham og gif bag efter Smedden ned ad en Gyde, der drejede til venstre ned ad Floden til Hans Fører gif meget hurtig og var aabenbart fuldkommen fortrolig med Byen; efter at have gennemvandret en Labyrinth af Smaagader, Gaarde og Gyder standsede Wayland omsider midt i en snæver Gyde, for Enden af hvilken der skimtedes et Glimt af den taagede og sorte Themis, paa hvilken Baggrund der, som Hr. Mumblazen vilde have sagt, var anbragt et Andreaskors dannet af Møsterne paa et Par Klægtene, der laa og ventede paa Flodtiden. Den Bod, de standsede ved, havde ikke som i vore Dage Vinduer med Glasruder i, men et pjaltet Stykke Lærred omgav et Skur paa den Slags, som nu til Dags Skoflikkerne holder til i, og den Side, der vendte ud til Gaden, var helt aaben, omtrent som en Fiskehandlers Bod nu til Dags. En lille gammel Mand med et blegt Ansigt, der saa' alt andet end jødisk ud, for saa vidt som han var ganske glathaaret og fuldstændig skjæglos, kom til Synne og spurgte med mange høflige Talemaader Wayland, hvad han behagede at ønske. Aldrig saa snart havde Smedden sagt, hvad han søgte, før Jøden studsede og jatte et forbausset Ansigt op. „Hvad vil Ederes Velbaarenhed med dette Lægemedel, som sandt for Herren ikke har været nævnet i de fyrretyve Aar, jeg har været Materialist her?“ sagde han.

„Saadanne Spørgsmaal har jeg ingen Forpligtelse til at svare paa,“ sagde Wayland. „Jeg vil blot vide, om I har, hvad jeg søger, og om I vil sælge mig det, i Fald I har det.“

„Åh, min Gud, ja vel har jeg det, og hvad det angaar at sælge det, saa er jeg Materialist og sælger ethvert Lægemedel.“ Med disse Ord tog han et Pulver frem, og saa vedblev han: „Men det koster mange Penge — det, jeg har, maa vejes op med Guld — jeg mener, det koster sex Gange saa meget Guld, som det vejer — det kommer fra Sinai Bjærg, hvor vor hellige Lov blev given, og Planten blomstrer kun én Gang hvert hundrede Aar.“

„Jeg ved ikke, hvor tit den bliver plukket paa Sinai Bjærg,“ sagde Wayland efter med en meget foragtelig Mine

at have undersøgt det Pulver, der bødtes ham, „men jeg tørrove mit Sværd og Skjold imod Jer Kittel, at det Stads, I der byder mig i Steden for den Vare, jeg forlangte, kan samles, hvad Dag det skal være, i Borggraven i Aleppo.“

„J har en grov Mund,“ sagde Jøden. „Jeg har det ikke bedre — eller hvis jeg har det, vil jeg ikke sælge det undtagen efter en Læges Ordre — eller med mindre I vil lise mig, hvad I vil bruge det til.“

Smedden gav et kort Svar i et Sprog, som Tresilian ikke forstod et Ord af, og som lod til at sætte Jøden i den yderste Forbavselse. Han stirrede paa Wayland som en, der pludselig har opdaget, at den, han ansaa for en ubekendt og ubetydelig fremmed, er en mægtig Helt eller frygtet Potentat. „Hellige Elias!“ raabte han, da han havde forvundet det første overvældende Indtryk af sin Forbavselse, og idet han gik over fra sit tidligere mistænksomme og tvære Væsen til den yderste Grad af Ydmyghed, bukkede han dybt for Smedden og besvor ham at træde ind i hans ringe Hus og lykkeligjøre hans usle Tærstel ved at betræde den.

„Vil I ikke drikke et Bæger med den fattige Jøde Zacharias Yoglan? — Vil I have Tokayer? Vil I have Lacrymæ? Vil I . . .“

„J fornærmer mig med Eders Tilbud,“ sagde Wayland. „Giv, mig, hvad jeg forlanger, og spar al yderligere Snaa.“

Den saaledes irettesatte Israelit tog sit Nøglesnippe, aabnede forsigtig et Skab, der saa' ud til at være omhyggeligere aflaaet end de andre Skabe med Apothekervarer, trak en lille hemmelig Skuffe med Glaslaag ud og tog en lille Smule sort Pulver op af den. Dette gav han Wayland med en Mine, der vidnede om den dybeste Urefrygt, men dette ydmyge Udtryk kæmpede i hans Ansigt med et saadant Præg af Gjerrighed og Skinsyge, at det saa' ud, som om han misundte sin Kunde hvert eneste Korn af det Pulver, han var ved at sætte sig i Besiddelse af.

„Har I en Vægtstaa?“ sagde Wayland.

Jøden pegede paa den, der stod fremme til almindelig Brug, men det undgik ikke Smeddens Opmærksomhed, at der

var et forvirret Udtryk af Tvivl og Engstelighed over ham
 idet han gjorde det.

„Det maa være en anden end denne,“ sagde Wayland
 svarst. „Bed I ikke, at hellige Ting taber deres Kraft, naar
 de bliver vejede paa en falsk Vægt?“

Jøden hang med Hovedet, tog en smuk Vægtsskaal op
 af et staalbeslagent Skrin og sagde, idet han stillede den op
 for Smedden: „Det er den, jeg bruger til mine egne Forsøg
 — et Haar af Ypperstepræstens Skjæg vilde faa den til at
 synke.“

„Det er godt,“ sagde Smedden og vejede to Drachmer
 af det sorte Pulver, som han søbte saare omhyggelig ind
 og gjemte i sin Tasse, hvor han havde de andre Ting, han
 havde kjøbt. Derpaa spurgte han Jøden, hvad det skulde
 koste, men denne ryfiede paa Hovedet, bukkede og sagde:
 „Det koster ikke noget — jeg tager ingen Ting af en Mand
 som Jer. — Men I ser jo nok ind til den fattige Jøde
 gjængen? I ser jo nok ind til ham i hans Laboratorium,
 hvor han, Gud hjælpe mig, er bleven saa vindtør som den
 svedlige Profet Jonas' visne Græskar — I forbarmer Jer
 nok over ham og fører ham et lille Skridt frem paa den
 store Vej?“

„Stille,“ sagde Wayland, idet han hemmelighedsfuldt
 rakte Fingeren paa Munden. „Det kan nok være, at vi
 mødes igjen — du har allerede Schahmajm, som eders
 Rabbinere kalder det — det skabte i Almindelighed; vaag
 derfor og bed, thi du maa først lære Alchahest-Elixiren
 Samech at kjende, før jeg kan indlade mig yderligere med
 dig.“ Derpaa besvarede han Jødens ærbødige Blik med
 et let Nik og gik gravitetisk op ad Gaden, fulgt af sin
 herre, hvis første Ord i Anledning af det Optrin, han havde
 været Vidne til, var, at Wayland burde have betalt Manden
 for hans Pulver, hvad det nu end var.

„Jeg betale ham?“ sagde Smedden. „Fanden betale
 mig, om jeg gjør! — Havde det ikke været, fordi jeg tænkte
 mig, at Eders Velbaarenhed ikke vilde synes om det, havde
 jeg presset en Unze Guld eller to ud af ham i Bytte for
 at ge faa meget stødt Rødsten.“

„Jeg raader Jer til ikke at øve den Slags Skjalms-
 stykker, saa længe I er i min Tjeneste,“ sagde Tressilian.

„Sagde jeg ikke, at det udelukkende var af den Grund, jeg skaaenede ham for denne Sinde?“ svarede Smedden. „Stjælmsstykker siger J? — Na, den usle Benrad har Benge nok, til at han kunde brolægge hele Gyden, han bor i, med Dalere, uden at det vilde mærkes synderlig i hans Jærnsfrin. Og dog er han lige ved at gaa fra Forstanden af Begjærlighed efter at finde de vises Sten — han vilde jo desuden have snydt en fattig Tjener — for det troede han i Jørstningen, jeg var — med noget Kram, der ikke var en Døjt værd. Lige for lige, som Fanden sagde til Kulgraveren; var hans falske Medicament mine gode Kroner værd, saa er min ægte Rødsten lige saa godt hans gode Guldstykker værd.“

„Det gjælder, saa vidt jeg ved, imellem Jøder og Apothekere,“ sagde Tressilian; „men du skal vide, at min Dre lider ved, at en, der er i min Tjeneste, gjør sig skyldig i saadanne Firfagerier, og jeg vil ikke finde mig i slikt. Nu haaber jeg, at du er færdig med dine Indkjøb?“

„Det er jeg, Herre,“ sagde Wayland, og af disse forskjellige Medicamenter skal jeg endnu i Dag lave den ægte Orvieton, det kostelige Lægemedel, som man saa sjælden træffer kraftigt og uforfalsket her i Europa, fordi det sjældne og kostelige Stof, som jeg lige har faaet hos Doglan, næsten ikke er til at opdrive.“ *)

„Men hvorfor har du ikke gjort alle dine Indkjøb paa ét Sted?“ sagde hans Herre. „Vi har næsten spildt en Time med at løbe om fra den ene Apotheker til den anden.“

„Det faar J finde Jer i, Herre,“ sagde Wayland. „Ingen maa opdage min Hemmelighed, og jeg vilde ikke beholde den længe for mig selv, hvis jeg købte alt, hvad jeg skal bruge, paa ét Sted.“

De vendte nu tilbage til Værtshuset, de var tagne ind i (det navnkundige Bell-Savage), og medens Lord Susser's Tjener sørgede for Hestene, laante Wayland en Morter af

*) Orvieton eller Theriac, som det undertiden kaldes, ansaas for at være det ypperste Middel imod Gift, og Læseren maa, medens han læser denne Bog, finde sig i at tro paa, hvad i sin Tid alle Mennesker, baade lærde og Uægfolk, troede paa.

Koffepigen og luffede sig inde i et Værelse, hvor han stødte og blandede de Ingredienser, han havde kjøbt, idet han nøje passede Forholdene og lagde en Færdighed og Behændighed for Dagen, der tydelig viste, at han var vel forfaren i alt, hvad der hørte til en Apothekers Bestilling.

Da Wayland havde tilberedt sit Lægemiddel, var Hestene sedde, og en lille Times Ridt førte dem til det Sted, hvor Lord Sussex for Tiden boede, en gammel Bygning ved Navn Says Court i Nærheden af Deptford; den havde længe tilhørt en Slægt af det anførte Navn, men i over et Aarhundrede havde den været i den gamle og ansete Slægt Evelyns Besiddelse. Det daværende Overhoved for denne gamle Slægt nærede stor Hengivenhed for Jarlen af Sussex og havde beredvillig optaget ham og hans talrige Følge i sit gjæstfri Hus. Says Court beboedes senere af den uavkundige Evelyn, hvis „Silva“ endnu den Dag i Dag er alle engelske Havedyrkeres Haandbog, og hvis Liv, Sæder og Grundsætninger, saaledes som han har fremstillet dem i sine Grindringer, i lige saa høj Grad fortjente at være en Ketteknor for Englands Adelsmænd.

Fjortende Kapitel

Says Court blev bevogtet som en belejret Fæstning, og saa stor Mistænktsomhed herskede der paa den Tid, at Cressilian og hans ledsagere gjentagne Gange blev standsede og forhørte af Skildvagter baade til Fods og til Hest, da de nærmede sig den syge Jarls Opholdssted. Den fremragende Blads, Sussex indtog i Dronning Elisabeths Gunst, og det vitterlige og aabenbare Fjendskab, der var imellem ham og Jarlen af Leicester, havde til Følge, at man lagde den største Vægt paa hans Helbredstilstand, thi paa den der omhandlede Tid kunde ingen afgjøre, om han eller Jarlen af Leicester til syvende og sidst vilde faa Overtaget i hendes Gunst.

Elisabeth holdt som saa mange andre af hendes Røn

af at herske ved Hjælp af Splid, saaledes, at hun holdt to indbyrdes stridende Partier i Ligevægt over for hinanden og stadig havde det i sin Magt at give det ene af dem Overmagten over det andet, alt efter som Hensynet til Statens Tarv eller maaske hendes egne Kvindeluner — thi den Svaghed var ikke engang hun høvet over — stemte hende. At spille fint, at sidde med Kortene paa Haanden, at bringe det ene Partis Interesser i Strid med det andets, at holde den, der mente at staa højest i hendes Gunst, i Tømme ved Hjælp af hans Angst for, at hun skulde vise en anden den samme Tillid, om end ikke den samme Kjærlighed, det var de Midler, hun brugte i hele sin Regeringstid, og som satte hende i Stand til, skjønt hun tit gav efter for sin Svaghed over for sine Yndlinger, at fri Landet og dets Regering fra de fleste af de Ulemper, et Yndlingeregimente plejer at medføre.

De to Adelsmænd, der paa den Tid stod over for hinanden som Medbejlere til hendes Gunst, havde højest forskjellige Udkomster til den. I det hele taget kunde man sige, at Jarlen af Sussex havde gjort sig mest fortjent af Dronningen, medens Leicester særlig tiltalte Kvinden. Sussex var Soldat helt ud til sine Fingerspidser; han havde gjort god Nytte i Irland og Skotland og især under den store Opstand i den nordlige Del af Riget i 1569, som for en stor Del dæmpedes ved hans Krigerdygtighed. Det fulgte derfor af sig selv, at de, der ønskede at komme til Bejrs som Krigere, sluttede sig til ham og saa' op til ham. Jarlen af Sussex var derhos af ældre og anseligere Byrd end hans Medbejler, idet han paa en Gang var Fik' Walternes og Ratcliffernes Overhoved, medens Leicesters Vaabenskjold plettedes af den Banære, der var overgaaet hans Bedstefader, Henrik den Syvendes, tyranniske Minister, og næppe var blevet renere ved den Skæbne, der var bleven hans Fader til Del, den ulykkelige Dudley, Hertug af Northumberland, som blev henrettet paa Tower-Hill den 22de August 1553. Men i Henseende til Personlighed, Skjønhed og høvst Bæsen, Vaaben, der har saa overmaade meget at betyde ved en kvindelig Soveræns Hof, havde Leicester Fortrin, der var mere end tilstrækkelige til at opveje Jarlen af Sussex' krigerste Fortjenester, ædle Byrd og frimodige Bæsen,

og han stod efter den ved Hoffet og i Landet almindelig Mening højst i Elisabeths Gunst, skjønt hun, tro imod sin Politif, aldrig lagde det saa afgjort for Dagen, at han kunde være sikker paa, at hans Medbejler ikke til sidst vilde gaa af med Sejren. Sussex' Sygdom kom derfor Leicester paa belejlig, at den gav Anledning til sælsomme Gisninger blandt Folk, medens den ene Jarls Tilhængere var opfyldte af den ondeste Bekymring, og den anden af de gladeste Forhaabninger med Hensyn til dens sandsynlige Udgang. Imidlertid — thi i de Tider glemte Folk aldrig, at der altid var Udset til, at Sagen kunde blive afgjort med Sværdet — kloftedes de to Adelsmænds Tilhængere om hver sin Herre, optraadte fuldt væbnede i selve Hoffets Omgivelser og førte paa hyppige og truende Trætter paa selve Kongeborgens Tnemærker, at det jævnlig skurrede i Dronningens Øren. Denne Skildring er nødvendig som Indledning, for at Læseren skal kunne forstaa det følgende.

Ved sin Ankomst til Sajs Court fandt Tresilian Huset fuldt af Jarlen af Sussex' Undergivne og af Adelsmænd, der kom for at gjøre deres Belynder deres Opvartning under hans Sygdom. Alle vare væbnede, og alles Ansigter var prægede af dyb Bekymring, som om de var forberedte paa et pludseligt og voldsomt Angreb fra Modpartiets Side. I Hallen, som Tresilian blev ført ind i af en af Jarlens Tjenere, medens en anden gik ind for at melde Sussex, at han var kommen, foresandt han imidlertid kun to Herrer, der ventede. Der var en paafaldende Modsetning mellem dem i Henseende til Dragt, Holdning og Bæsen. Den ældste af dem, en Mand i sin bedste Alder og tilsyneladende en fornem Mand, var meget tarvelig klædt, nærmest som en Krigsmand; han var underfætsig og sværlemmet, hans Holdning var ikke tiltalende, og hans Ansigt var af den Slags, hvis Udtryk vidner om god sund Mennekeforstand, men uden Spor af Livlighed og Fantasi. Den yngste, der saa' ud til at være en Snes Aar eller lidt mere, bar saa brogede Klæder som nogen Standsperson paa den Tid, en farmoisirød Fløjels Kappe rigt prydet med Guldgalloner og Baldyring og en Hue af samme Stof, om hvilken der var slynget en tredobbelt Guldkjæde med en Skuepenge i. Hans Haar var sat op omtrent, som man kan se

det hos visse fine Herrer i vore Dage, det vil sige, det var strøget opad, saa det stittede som Børster, og i Dreene havde han et Par Sølv Drenringe hver med en Perle af anselig Størrelse. Denne unge Mand var en tiltalende Skikkelse, og hans Ansigt var ikke blot regelmæssig smukt, men tillige saa livligt og udtryksfuldt, at det paa én Gang syntes at vidne om en fast og bestemt Karakter, ildfuld Energi, Omtanke og Raadsnarhed.

Begge disse Herrer sad næsten i samme Stilling lænede tilbage paa to Bænke, der stod tæt ved hinanden, men de syntes hver for sig at være optagne af deres egne Tanker og saa' ud for sig hen paa Væggen lige oversfor uden at tale sammen. Udtrykket i den ældres Ansigt var af den Bestaffenhed, at den, der saa' det, maatte føle sig overbevist om, at han, idet han saaledes stirrede paa Væggen, ikke saa' andet end en Væg i en gammel Hal behængt med Kapper, Hjortetatter, Stjолde, gamle Rustninger, Partisaner og andre saadanne Gjenstande, som saadant et Sted plejede at være udstyret med. Den yngre Kavalers Blik vidnede derimod om, at hans Fantasi var i Bevægelse; han var hensunken i Drømmerier, og det saa' ud til, at det tomme Rum imellem ham og Væggen for ham gjorde Tjeneste som en Skueplads, paa hvilken hans Fantasi drev sit Spil og viste ham Syner af en helt anden Art end dem, hans vaagne og jordiske Øjne saa'.

Da Tresilian traadte ind, fo'r de begge op af deres Grublerier og hød ham velkommen; særlig hilste den yngste paa ham med stor Livlighed og Hjærtelighed.

„Velkommen, Tresilian,“ sagde han. „Eders Filosofi stjæl Jer fra os, da der her i Huset var Maal at stræbe efter for Uergjerrigheden; men det er en ærlig Filosofi, siden den sender Jer tilbage til os nu, da her kun er Farer at dele.“

„Er Mylord da saa farlig syg?“ sagde Tresilian.

„Vi er bange for det værste,“ svarede den ældre Herre, „og tror, at her er drevet det skjændigste Spil.“

„Sy,“ sagde Tresilian, „Mylord Leicester er en hæderlig Mand.“

„Hvorfor omgiver han sig saa med saadanne Folk som dem, han har om sig?“ sagde den unge. „Den, der maner

„Hvanden frem, kan maaske være en hæderlig Mand for det, men han bærer ikke des mindre Ansvar for de Ulykker, Hvanden gjør.“

„Er I de eneste, der er bleve hos Mylord i hans Baande?“ sagde Tresilian.

„Nej, nej,“ svarede den ældre Herre; „her er baade Tracy og Markham og adskillige andre, men vi holder Bagt her to ad Gangen, og nogle af dem er trætte og soover i Galleriet ovenpaa.“

„Og nogle,“ sagde den unge Mand, „er gaaede ned til Dokken der nede ved Deptford for at se at finde en Skude, som de kan kjøbe ved at slaa deres Pjalter sammen, og saa snart saa det hele er forbi, putter vi vor ædle Herre i en smuk grøn Grav, giver dem, der er Skyld i, at han kommer der, en ordentlig Lektion, i Fald vi kan faa Ham til dem, og sejler saa til Indien med tunge Hjærter og lette Punge.“

„Det kan være,“ sagde Tresilian, „at jeg følger jert Exempel, saa snart jeg har faaet en Sag ved Hoffet bragt Rigtighed.“

„Har I noget at bringe i Rigtighed ved Hoffet?“ udbrød de to Herrer i Munden paa hinanden. „Da vil I med til Indien?“

„Ja, men Tresilian,“ vedblev den unge Mand, „er I ikke gift og hjemfaren og hævet over den Slags Ulykker paa Skæbnen, som driver Folk ud paa Havet, naar deres Kartoij er lige ved at løbe i Havn? Hvad er der blevet af den yndige Indomira, som skulde hamle op med min Amoret Trostab og Skjønhed?“

„Tal ikke om hende,“ sagde Tresilian, idet han vendte Ansigtet bort.

„Na, staar det saadant til med Jer?“ sagde den unge Mand, idet han venlig greb hans Haand. „Saa kan I være rolig for, at jeg nok skal vogte mig for at røre ved noget friske Saar tiere — men det er jo en lige saa sølsom og bedrøvelig Tidende. Skal da slet ingen af vort brave og lystige Stalbroderskab undgaa at lide Skibbrud paa Veld og Lykke i den Storm, der pludselig har rejst sig? Jeg havde haabet, at i alt Fald I var i Havn, min kjære

Edmund, men det er sandt, hvad en anden kjær Ven, en Navne af Jer*), siger

Hvo ser vel Nyffens Hjul bestandig rulle
og tumle om med alting her paa Jorden
og føler ej og siger til sig selv,
at her Ustædighed sit grumme Spil
til manges Men evindeligen driver.“

Den ældre af de to Herrer havde rejst sig fra sin Bænk og gik noget utaalmodig op og ned ad Gulvet, medens den yngre med megen Alvor og Følelse fremsagde disse Vers. Da han var færdig, trak den anden Kappen sammen om sig og lagde sig atter ned, idet han sagde: „Det undrer mig, Tressilian, at J vil bestyrke Knøsen i hans taabelige Nykker. Er der noget, der kan sætte en Klif paa et anstændigt og hæderligt Hus som Mylords, saa gid jeg saa en Ulykke, om jeg ikke tror, at det er dette klynkende, flæbende, barnagtige Rimeri, som den aandrige Hr. Walter og hans Kammerater har indført iblandt os — de gaar her og vrider og drejer vort ærlige engelske Tunge-maal, som vor Herre har givet os til at sige vor Mening i, paa alle mulige utæffelige og ubegribelige Maader.“

„Blount tror,“ sagde hans Stalbroder leende, „at Djæveln forførte Eva paa Vers, og at Kundskabens Træ udelukkende er et mystisk Symbol paa Kunsten at smedde Rim og standere Hexametre.“

J det samme traadte Jarlens Kammertjener ind og meldte Tressilian, at hans Herre ønskede at tale med ham.

Han fandt Lord Susser liggende paa en Løjbænk, paaflædt, men med Klæderne hængende løst om sig, og det gjorde et rystende Indtryk paa ham at se, hvorledes Sygdommen havde forandret ham. Jarlen modtog ham med den hjærteligste Venlighed og spurgte, hvorledes det gik med hans Vejlen. Tressilian undveg foreløbig hans Spørgsmaal i saa Henseende, og idet han fik Samtalen drejet hen paa Jarlens egen Helbredstilstand, opdagede han til sin Overraskelse, at Symptomerne paa hans Sygdom nøjagtig stemte med, hvad Wayland paa Forhaand havde sagt om dem. Han betænkte sig derfor ikke paa at fortælle

*) Digteren Edmund Spenser.

Sussex sin Tjeners Historie fra først til sidst samt at lade ham vide, at han gav sig ud for at kunne kurerer den Sygdom, han led af. Jarlen hørte opmærksomt, men vantro paa ham, indtil han nævnedes Navnet Demetrius, saa be-
 røftede han pludselig sin Haandskriver at bringe ham et Brev med nogle vigtige Papirer i „Tag den Erklæring af mig frem,“ sagde han, „der blev afgivet af den Slyngel af en Kone, som vi havde i Forhør, og se nøje efter, om Navnet Demetrius ikke forekommer i den.“

Haandskriveren slog strax op paa det paagjældende Brev og læste: „Paa Forespørgsel erklærede Inkvirenten, at han huskede, at han havde lavet Dypelsen til bemeldte Sygdom, som Hans Herlighed blev syg af, og at han havde kommet de sædvanlige Ingredienser og Krydderier i, nemlig . . .“

„Spring det Baas over,“ sagde Jarlen, „og se efter, om du ikke har faaet, hvad han brugte, hos en Urtehandler ved Navn Demetrius.“

„Jo, det er rigtigt,“ sagde Haandskriveren. Og han tilføjer, at siden har han ikke set bemeldte Demetrius.“

„Det stemmer med, hvad Jer Tjener fortæller,“ sagde Jarlen; „kald ham her ind.“

Efter at være bleven stillet for Jarlen gjentog Wayland Smed sikker og uden Jamlen sin Historie.

„Det kunde tænkes,“ sagde Jarlen, „at du er sendt af dem, der har begyndt paa den Ting, og at du kommer for at føre den til Ende; men husk paa, at hvis dit Lægemiddel gjør mig Fortræd, kan det komme dig dyrt at staa.“

„Det er lovlige haarde Betingelser,“ sagde Wayland, „i Betragtning af, at Liv og Død og Virkningerne af hvert Lægemiddel staaer i Guds Haand. Men jeg vil alligevel løbe den Risiko. Jeg har opholdt mig saa længe under Jorden, at jeg ikke er bange for Graven.“

„Naa ja, naar du er saa sikker i din Sag,“ sagde Jarlen af Sussex, „vil jeg ogsaa vove det, for de lærde kan ingen Ting udrette for mig. Sig mig, hvordan dit Lægemiddel skal tages.“

„Det skal jeg strax gjøre,“ sagde Wayland; „men siden jeg tager hele Ansvaret paa mig, beder jeg Jer give

mig Lov til at stille den Betingelse, at ingen anden Læge maa blande sig i Sagen."

"Det er ikke mer end billigt," sagde Jarlen. "Lad saa din Medicin."

Medens Wayland efterkom Jarlens Befaling, flødte Tjenerne efter Smeddens Ordre deres Herre af og lagde ham i Seng.

"Jeg varer Jer ad," sagde han, "at den første Virkning af dette Lægemedel vil være, at Hans Herlighed falder i en dyb Søvn, og saa maa her være ganske stille i Værelset, ellers kan det saa skæbnesvangre Følger. Jeg vil selv vaage hos Jarlen sammen med en hvilken som helst af hans Kavalerer."

"Alle gaar ud af Stuen med Undtagelse af Stanley og denne gode Mand," sagde Jarlen.

"Lad ogsaa mig blive her," sagde Tresilian. "Det er ogsaa mig i høj Grad magtpaaliggende, hvorledes denne Lægedrik virker."

"Saa være det, min Ven, sagde Jarlen. "Lad os gjøre Forsøget; men fald først paa min Haandsfriver og min Kammertjener."

"Jeg tager jer til Bidne," vedblev han, da de omtalte Personer var komne ind, "paa, at vor hæderlige Ven Tresilian i ingen Henseende er ansvarlig for de mulige Følger af dette Lægemedel; jeg tager det af min egen fri Vilje, fordi jeg tror, at det er et Middel, Gud har sendt mig paa en uventet Maade for at helbrede mig for min Sygdom. Anbefal mig hos min ædle og ophøjede Herferinde, og sja hende, at jeg lever og dør som hendes tro Tjener og ønsker alle dem, der omgiver hendes Trone, den samme Renhed i Hjærte og den samme Vilje til at tjene hende, som jeg har haft, og endnu mere Evne dertil, end der er faldet i den stakkels Thomas Ratcliffes Lod."

Derpaa foldede han sine Hænder og saa' et Øjeblik ud til at være hensunken i tavs Andagt, saa tog han Driften, og uden at sige et Ord sendte han Wayland et Blik, som syntes bestemt til at trænge ham helt ind i Sjælen, men som ikke fremkaldte den ringeste Uro eller Betænkelse i Udtrykket i Smeddens Ansigt eller i hans Væsen.

"Der er intet at være bange for," sagde Susser til

Tressilian, og derpaa drak han Lægedrikken uden at betænke sig yderligere.

„Jeg maa nu bede Eders Herlighed,“ sagde Wayland, „om at lægge Jer til Ro saa godt, som det er Jer muligt, og jer, mine Herrer, om at være saa stille, som om I sad ved Eders Moders Dødsleje.“

Kammertjeneren og Haandkriveren trak sig derpaa tilbage og sørgede for, at alle Døre blev laasede, og at al Støj i Huset blev forebygget. Flere Herrer holdt frivillig Vagt i Forhallen, men i den syge Jarls Bærelse blev ikke andre end dennes Tjener Stanley, Smedden og Tressilian. Det gik, som Wayland havde forudsagt, Jarlen faldt i en Svøvn, der var saa dyb, at de, der vaagede ved hans Seng, begyndte at blive bange for, at han, svag, som han var, kunde gaa bort med det samme uden at vaagne. Wayland lod selv til at være ængstelig og følte nu og da let paa Jarlens Tindinger, men særlig gav han Agt paa hans Aandedræt, som var dybt og stærkt, men alligevel roligt og regelmæssigt.

Femtende Kapitel.

Der gives intet Tidspunkt, paa hvilket Folk tager sig mindre heldig ud i hverandres Øjne eller føler sig mindre til Pas, end naar det første Daggry træffer dem vaagne. Selv en Skjønhed af første Rang vilde, naar en Balnat afbrydes af den gryende Dag, gjøre vel i at unddrage sig selv sin mest forelskede og forud indtagne Beundrers Blik. Saaledes virkede ogsaa det blege, uheldige og utafnemlige Lysstjær, der begyndte at falde ind over dem, som havde vaaget hele Natten i Forhallen paa Sajs Court, da det blandede sit kolde, blege, blaalige Lys med det røde, gule og osende Lys af Fatler og Lamper, der var ved at gaa ud. Den unge Kavalér, som vi omtalte i forrige Kapitel, var gaaet ud af Stuen et Øjeblik for at faa at vide, hvad det betød, at det bankede paa Porten, og da han kom igjen,

blev han saa flaaet af sine Stalbrødres medtagne og spøgelseagtige Udseende, at han udbrød: „Guds Død, mine Herrer, I ligner jo Ugler! Jeg er bange for, at I, naar Solen staar op, flyver jer Vej blændede af dens Straaler og skjuler jer i den nærmeste Vedbend eller Ruin.“

„Ti stille, din Spottesfugl,“ sagde Blount. „Er det nu Tid til at gjøre Narrestreger, nu, da Englands Manddom maasse ligger for Døden lige ved Siden ad Jer?“

„Der løjst du,“ svarede Kavaleren.

„Hvad for noget, siger du, at jeg lyver?“ udbrød Blount, idet han fo'r op.

„Ja, vel løj du, din Tøsse,“ svarede den unge Mand, „laa du ikke lige nylig paa Bænten der ved Siden ad mig? Er du ikke en hidsig Taabe, at du kan tage en Kjældermand saa ilde op? Men skjont jeg elsker og ærer Mylord lige saa oprigtig som du eller nogen som helst anden, mener jeg dog, at selv om Himlen tog ham fra os, døde hele Englands Manddom dog ikke ud med ham.“

„Ja,“ sagde Blount, „en hel Del bliver naturligvis i Live med dig.“

„Ja, og med dig, Blount, og den bolde Markham her og Tracy og os alle sammen. Men jeg er den, der vil gjøre bedst Brug af de Evner, vor Herre har givet os.“

„Hvordan det, om jeg maa spørge?“ sagde Blount. „Lad os høre, hvordan I vil bære Jer ad med at saa saa meget ud af dem.“

„Ja, mine Herrer,“ svarede den unge Mand, „se, I er ligesom god Jord, der ingen Grøde giver, fordi den ikke bliver gødet, men i mig bor der en fremadstræbende Mand, og den skal nok sørge for, at mine ringe Evner holder Trop med dem. Min Uergjerrighed skal nok holde min Hjerne til Arbejde, kan I lide paa.“

„Gud give, at den ikke maa gjøre dig forrykt,“ sagde Blount. „Skulde vi miste vor ædle Herre, saa siger jeg for mit Vedkommende Farvel baade til Hoffet og Lejren. Jeg ejer en fire, fem Hundrede Tønder Land daarlig Jord i Norfolk; der tager jeg hen og ombytter Høstøflerne med Træstoene.“

„Det var da en lumpen Forvandling!“ raabte Walter. „Du har allerede faaet den rigtige Bondeholdning — du

„Krummer Ryg, som om du gik og holdt paa Bloven, og du
 flugter formelig af Jord i Steden for at dufte af Parfume,
 som det sømmer sig en Kavalér og Hofmand. Du har min
 Sæl listet dig til at trille dig i en Høstak! Det eneste, der
 kan undskyldte dig, er, hvis du tør lægge Haanden paa dit
 Sværdfæste og sværge paa, at Forpagteren har en søn
 Datter.“

„Na hold nu op med dine Narrestreger, Walter,“ sagde
 den anden af de tilstedeværende: „de passer hverken til Tiden
 eller Stedet. Lad os hellere høre, hvem det var, der nylig
 var ved Porten.“

„Det var Doktor Masters, Hendes Naades Livlæge,
 som kom efter hendes udtryffelige Ordre for at spørge til
 Jarlens Befindende,“ svarede Walter.

„Guds Død!“ sagde Tracy, „det var ikke nogen ringe
 Gunstbevisning. Gaar Jarlen det blot igjennem, faar han
 nok Bugt med Leicester. Er Masters inde hos Mylord
 nu?“

„Nej,“ svarede Walter, „han er allerede halvvejs til-
 bage til Greenwich og umaadelig forbitret.“

„Du formentede ham da ikke at komme ind?“ raabte
 Tracy.

„Saa gal var du da vel ikke?“ brølede Blount.

„Jo, jeg sagde lige saa rent ud Nej til ham, Blount,
 som I vilde sige Nej til en Tigger, der bad Jer om en
 Guld, og jeg var lige saa stædig, Tracy, som du nogen
 Sinde har været over for en Rykker, der vilde ind til dig.“

„Hvorfor i Djævlens Skind og Ben lod du ogsaa ham
 gaa ned til Porten,“ sagde Blount til Tracy.

„Det laa bedre for hans Alder end for min,“ svarede
 Tracy; „men han har ødelagt os alle sammen. Hvad
 renten Hans Herlighed lever eller dør, faar han aldrig mere
 et naadigt Blik af Hendes Majestæt.“

„Lige saa lidt, som han bliver i Stand til at gjøre
 sine Tilhængeres Lykke,“ sagde den unge Kavalér med et
 haanligt Smil; „der har vi det ømme Sted, som ikke taaler,
 at man rører ved det. Nu skal jeg sige jer en Ting, I
 gode Herrer, jeg har jamret mig mindre højroftet over
 Mylord end nogen af jer andre, men naar det gjælder
 om at gjøre ham en Tjeneste, viger jeg ikke for nogen af

jer. Tror J ikke, at hvis denne lærde Doktor var kommen ind, var der blevet saadant et Klammeri imellem ham og Tressilians Læge, at det kunde have vaft ikke blot en sovende, men en død? Jeg ved nok, hvilke Spektakler der bliver, naar de lærde kommer i Haarene paa hverandre."

"Men hvem paatager sig Skylden for, at Dronningens Befaling er bleven trodsset?" sagde Tracy; "for det lader sig nu ikke nægte, at Doktor Masters kom efter Hendes Naades udtrykkelige Ordre for at kurere Mylord."

"Det er mig, der er Synderen, jeg skal nok bære Ansvarer," sagde Walter.

"Saa kan du sige Farvel til dine Drømme om Hofgunst," sagde Blount, "og til Trods for al den Kløgt og Grajerrighed, du gjør dig til af, vil Devonshire komme til at se dig sfinne som en ægte yngre Broder, der er skabt til at sidde ved den nederste Bordende, stiftes med Kapellanen til at skære for, sørge for, at Hundene bliver fodrede, og for, at Herremandens Sadelgjord er godt spændt, naar han skal paa Jagt."

"Nej," sagde den unge Mand rød i Hovedet, "ikke, saa længe der er Krig i Irland og Nederlandene, og saa længe Havet har vejløse Bover. I det rige Vesten er der Lande, som saa eller ingen drømmer om, og England har modige Mænd, som tør vove sig ud for at søge dem op. Farvel for en Stund, J Herrer. Jeg vil ned i Gaarden at røre mig og se til Skildvagterne."

"Den Knægt har Kvistøl i Aarerne, det er sikkert og vist," sagde Blount, idet han saa' paa Markham.

"Han har det baade i sin Hjerne og i sit Blod, som enten vil gjøre hans Lykke eller ødelægge ham," sagde Markham. "Men at han har lukket Døren i for Næsen af Masters, var baade et Vennestykke og en halsløs Gjerning, for Tressilians Tjener sagde, at hvis Jarlen blev vækket, var han Dødsens, og Masters vilde vække selve Sysoverne, hvis han mente, at deres Søvn ikke var i Overensstemmelse med Lægekunstens Forskrifter."

Det var højt op paa Formiddagen, da Tressilian træt og forvaaget kom ned i Forhallen med det glædelige Budskab, at Jarlen var vaagnet af sig selv, at hans indvendige Smerter var betydelig lindrede, og at han talte saa muntert

og saa' sig saa livlig om, at det var umistjendeligt, at der var foregaaet en væsentlig Forandring til det bedre med ham. Han bragte tillige den Bæsked, at en eller to af Karlens Undergivne skulde følge med op for at aflægge Melding om, hvad der var passeret i Løbet af Natten, og for at afløse dem, der havde vaaget hos Mylord.

Da Jarlen fik at vide, hvordan det var gaaet med Dronningens Sendebud, smilede han først ad den Maade, hvorpaa hans ivrige unge Ven havde afvist ham, men han kom strax paa andre Tanker og paalagde sin Staldmester Blount øjeblikkelig at tage en Baad og ro ned ad Floden til Slottet i Greenwich tillige med den unge Walter og Tracy og at overbringe Dronningen hans ærbødige Hilsen og Tak samt at gjøre hende Rede for, hvorfor det ikke havde været ham muligt at benytte sig af den lærde og kyndige Doktor Masters Bistand.

„Gid Pokker havde det,“ sagde Blount, idet han gik ned ad Trapperne. „Harde han sendt mig til Leicester med den Udfordring, tror jeg nok, at jeg skulde have røgtet hans Grendes saa nogenlunde, men at gaa til vor naadige Dronning, over for hvem hvert Ord enten maa forgyldes eller afskues, det er en Sukkerbagerforretning, som gjør mig fuldstændig forvirret i mit stakkels engelske Hoved. Følg med, Tracy, og I ogsaa, Hr. Walter Spøgefugl, som er Skyld i, at vi har faaet alt det Brøvl paa Halsen. Nu skal vi se, om dit kloge Hoved, der laver saa mange glimrende Fyrverkerier sammen, kan hjælpe en jævn Mand ud af hans Waande ved et eller andet af dine fløgtige Paafund.“

„Bær I ganske rolig,“ sagde den unge Mand, „jeg skal nok hjælpe Jer ud af Klemmen — lad mig blot hente min Kappe.“

„Hvad for noget, du har den jo paa,“ sagde Blount. „Fyren er tøstet.“

„Nej, det er Tracys gamle,“ svarede Walter. „Skal jeg til Hove med dig, vil jeg se ud som en Kavalér.“

„Na,“ sagde Blount, „din Stads stikker næppe andre i Djnene end en eller anden stakkels Staldkarl eller Bortner.“

„Det ved jeg nok,“ sagde den unge Mand, „men jeg har nu sat mig i Hovedet, at jeg vil have min egen Kappe

og børste min Vams oven i Kjøbet, før end jeg rører mig af Pletten."

"Naa," sagde Blount, "nu gjør han Kvalm om en Vams og en Kappe — se saa i Guds Navn at blive færdig da."

Kort efter gynge de paa den brede, kongelige Thems, som Solen nu skinnede paa i al sin Glans.

"Der er to Ting, som Verden ikke har Mage til," sagde Walter til Blount, "Solen paa Himlen og Themsen paa Jorden."

"Den ene vil sikkert nok lyse os til Greenwich," sagde Blount, "og den anden vilde hjælpe os lidt raskere af Sted, i Fald det var Ebbe."

"Og det er alt, hvad du tænker paa — alt, hvad du bryder dig om — alt, hvad du finder det værdt at prise Clementernes Konge og Kongen for alle Floder for, at de hjælper saadanne tre usle Stympere som dig og mig og Tracy af Sted paa en ørkesløs Rejse, hvis Maal er en Hofceremoni!"

"Jeg har min Tro ikke søgt dette Hverv," sagde Blount, "og jeg kunde godt finde mig i, at Solen og Themsen sparede sig Ulejligheden med at føre mig hen, hvor jeg ikke har synderlig Lyst til at komme, og hvor jeg kun venter mig Hundeløn for min Umag — det lader paa Vre til," tilføjede han, idet han saa' ud over Baadens Forstavn, "at det er spildt Ulejlighed med vor Sendelse, for se, Dronningens Baad ligger ved Trappen, som om hendes Majestæt lige skulde til at gaa om Bord."

Saaledes forholdt det sig virkelig. Kongebaaden laa med vajende Flag og bemandet med Dronningens Sluproere i pragtfulde kongelige Liberier ved Foden af Trappen, der førte ned til Floden, og ved Siden af den laa der en to, tre andre Baade, bestemte for den Del af hendes Majestæts Følge, som ikke hørte til hendes umiddelbare Omgivelser; Drabanterne af Livvagten, de højeste og smukkeste Mænd, England havde at opvise, holdt med deres Hellebarder Bagt fra Slotsporten ned til Floden, og alt syntes færdigt til Opbrud, skjønt det var saa tidligt paa Dagen.

"Det er min Tro ikke gode Udsigter for os," sagde Blount. "Det maa være en vigtig Sag, der faar Hendes

Maade til at tage her fra saadan i Utide. Min Mening er, at vi gjør bedst i at vende om og melde Jarlen, hvad vi har set."

"Melde Jarlen, hvad vi har set!" sagde Walter. "Og hvad har vi da set andet end en Baad og nogle Folk i Starlagens Trøjer og med Hellebarder i Hænderne? Lad os røgte vort Vrende og saa melde ham, hvad Dronningen svarer."

Med disse Ord lagde han til med Baaden ved et Landingssted et Stykke fra Hovedtrappen, som det under de forhaandenværende Omstændigheder vilde have været upassende at nærme sig; han sprang i Land, modstræbende fulgt af sine forsigtige og frygtsomme Stalbrødre. Da de kom hen til Slotsporten, lod en af de vagthavende Portnere dem vide, at de for Øjeblikket ikke kunde komme ind, da Hendes Majestæt ventedes. De nævnedes Jarlen af Sussex' Navn, men dette viste sig ikke at være nogen tilstrækkelig kraftig Trylleformular til at faa Bugt med Portneren; han svarede, at det vilde koste ham hans Bestilling, i Fald han i mindste Maade handlede imod de Ordre, han havde faaet.

"Ja, det sagde jeg nok," sagde Blount; "nej, kjære Walter, lad os gaa i Baaden igjen og vende om."

"Ikke før, end jeg har set Dronningen komme," sagde den unge Mand rolig.

"Du er, Gud hjælpe mig, gal, aldeles splittergal," sagde Blount.

"Og du," sagde Walter, "er lige paa én Gang bleven en Kryster. Jeg har set dig holde Stand ganske alene over for en halv Snes irske Bildmænd, og nu blinker du og vil vende din Vej af Frygt for at se en smuk Dame rynke Panden."

I det samme blev Porten slaaet op, og Ceremonimestreene viste sig i højtideligt Optog omgivne af de kongelige Drabanter. Derpaa kom Dronningen, omringet af en Flok Herrer og Damer, som imidlertid var saaledes ordnede, at hun kunde ses fra alle Sider. Elisabeth var paa den Tid i sin bedste Alder og i den fulde Glans af, hvad der i Betragtning af, at hun var Fyrstinde, kaldtes Skjønsøndhed, og som selv hos en Person i den laveste Samfundsbestilling med rette vilde være blevet betegnet som en ædel Skikkelse

og et ualmindeligt og imponerende Ansigt. Hun støttede sig til Lord Hunsdons Arm — deres Frændskab paa mødrene Side skaffede ham jævnlig saadanne hædrende Beviser paa Dronningens Gunst og Fortrolighed.

Den unge, tit omtalte Kavalér havde rimeligvis aldrig før været sin Dronning saa nær, og han trængte sig saa langt frem, som Drabanternes Rækker tillod, for ret at benytte Lejligheden. Hans Ledsager bandede hans Letjindighed og trak i ham for at holde ham tilbage, men Walter rystede ham utaalmodig af sig og lod skjødesløst sin kostbare Rappe glide ned fra den ene Skulder; det gik ganske naturlig til, men tjente ikke des mindre til at fremhæve hans velskabte Legeme paa den fordelagtigste Maade. Idet han samtidig tog Huen af, fæstede han sit ivrige Blik paa den sig nærmende Dronning med en Blanding af ærbødig Nysgjerrighed og beskeden, men dog glødende Beundring, der passede saa godt til hans smukke Ansigt, at Drabanterne, imponerede af hans prægtige Dragt og ædle Skikkelse, lod ham komme den Vej, Dronningen havde at passere, noget nærmere, end Folk ellers fik Lov til. Saaledes kom den dristige Yngling til at staa Ansigt til Ansigt med Elisabeth, og hendes Blik faldt lige paa ham — et Blik, som aldrig var ligegyldigt for den Beundring, hun med rette vakte hos sine Undersaatter, eller for den Skjønhed, der udmærkede nogen af hendes Hoffolk, hvem det saa end var. Hun fæstede altsaa sit hvasse Blik paa den unge Mand, idet hun kom hen til Stedet, hvor han stod, og det saa' ud til, at Synet af ham ikke vakte Harm, men kun Overraskelse hos hende. Saa forefaldt der en lille Hændelse, som gjorde hende yderligere opmærksom. Det havde regnet om Natten, og lige dér, hvor den unge Mand stod, spærrede en lille Bøl Dronningen Vejen. Da hun tøvede lidt med at gaa videre, rev han Rappen af og bredte den over Bølen, saa at hun kunde slippe tørskoet over. Elisabeth saa' paa den unge Mand, som bukkede dybt, idet han viste hende dette opofrende Galanteri, og blev blussende rød over hele Ansigtet. Dronningen blev forvirret og rødmede ogsaa, nikkede til ham, gif hurtig videre og steg i Baaden uden at sige et Ord.

„Kom nu, din Hanekylling,“ sagde Blount. „Din fine

Rappe trænger til at børstes, skal jeg love for. Naar det var din Mening at bruge den som Fodtæppe, havde du gjort bedre i at beholde Tracys gamle Badmels, hvis Farve er rodser al Beskrivelse."

"Denne Rappe bliver aldrig børstet, saa længe jeg ejer den," sagde den unge Mand, idet han tog den op og lagde den sammen.

"Ja, det varer ikke længe; hvis I ikke lægger Jer efter en Smule mere Sparsommelighed, faar vi Jer snart at se i cuerpo, som Spanieren siger."

Her afbrødes deres Samtale af en af Drabanterne.

"Jeg skulde," sagde han efter at have set opmærksomt paa dem, "hente en Herre, som enten ingen Rappe har paa Læder eller en, der er tilføjet. Jeg antager, det er Jer, Herre," roed blev han, idet han vendte sig til den unge Mand. "Vær saa god at følge med."

"Han er i Følge med mig," sagde Blount; "jeg er den ædle Jarl af Sussex' Staldmester."

"Det kan jeg ikke sige noget til," sagde Drabanten.

"Jeg har mine Ordre direkte fra Hendes Majestæt, og de angaar kun denne Herre."

Med disse Ord gik han fulgt af Walter og lod de andre staa, hvor de stod. Blount var lige ved at stirre paa Dronningens ud af Hovedet paa sig, saa umaadelig forbauset var han. Derpaa rystede han paa Hovedet med en hemmelighedsfuld Mine, gik hen til sin egen Baad, steg ned i den og roede tilbage til Deptford.

Imidlertid blev den unge Mand ført ned til Floden af Drabanten, der viste ham stor Uerbødighed, en Omstændighed, som for Folk i hans Stilling kan betragtes som et Bærsel af ikke ringe Betydning. Drabanten førte ham ned paa en af de Baade, der laa rede til at følge efter Dronningens Baad, som allerede var paa Vej op ad Floden, og staaen frem af det Højvande, som Blount havde beklaget sig over til sine Stalbrødre, da de roede ned ad den.

Paa et Vink af Drabanten gav de to Rorkarle sig til at bruge deres Narer saa flinkt, at den lille Baad snart var inde under Agterenden af Dronningens Fartøj, hvor hun sad under et Solsejl med en to, tre Damer og hendes opvartende Kavalerer. Hun saa' mere end én Gang ud

efter den Baad, den unge Vventyrer sad i, talte til sine Omgivelser og syntes at le. Omsider gav en af hendes Følge, aabenbart efter Dronningens Ordre, Folkene i Baaden et Vink, at de skulde lægge den paa Siden af Dronningens Fartøj, og den unge Mand blev anmodet om at komme over i dette, hvilket han gjorde ved med yndefuld Behændighed at springe over i Forenden, hvorpaa han blev ført hen i Bagstaven til Dronningen, medens den Baad, han havde været i, fakkede agter ud. Den unge Mand holdt Stand over for Dronningens Blik, og det var saa langt fra, at det flødte ham ilde, at hans Selvbeherstelse var blandet med Forlegenhed. Han bar endnu stadig den tilspølede Kappe over Armen, og dette gav Dronningen et naturligt Udgangspunkt for den Samtale, hun nu begyndte.

„J har i Dag ødelagt en smuk Kappe for at tjene os, unge Mand. Vi takker Jer for Jer Tjeneste, om end den Maade, hvorpaa J ydede den, var usædvanlig og noget dristig.“

„Naar Majestæten er i Baande, er det enhver Under-
saats Pligt at være dristig,“ svarede den unge Mand.

„Det var sandt for Herren godt sagt, Mylord,“ sagde Dronningen, idet hun vendte sig til en alvorlig udseende Mand, der sad ved Siden af hende, og som svarede med et adstadigt Nix og en Mumlen, der lød som en Bekræftelse af hendes Ord. „Naa, unge Mand, J skal ikke have været galant for ingen Ting. Gaa til vor Garderobemester, vi skal give ham Ordre til at give Jer en ny Kappe i Steden for den, J har sat til for vor Skyld; du skal faa en Kappe, og det en af nyeste Snit, det giver jeg dig mit fyrstelige Ord paa.“

„Med Eders Naades Tilladelse,“ sagde Walter tøvende, „det tilkommer ikke en saa ringe Tjener at afveje Eders Majestæts Naadesbevisninger, men hvis jeg turde vælge . . .“

„Saa vil du have Guld, tør jeg svare for,“ sagde Dronningen afbrydende ham. „Jy, unge Mand! Jeg skammer mig ved at sige, at der i vor Hovedstad er saa mange og saa forskellige Maader at begaa ørkesløs Daar-
skab paa, at det at give en ung Mand Penge er det samme som at lægge Bed til Jlden og give ham Midler i Hænde til at ødelægge sig selv med. Beholder jeg Liv og Regi-

mente, skal jeg nok slaa Bom for disse Udveje til ukristelig Udsejelse. Men du er maaske fattig," tilspøjede hun, "eller dine Forældre maaske, — lad det saa være Penge da, siden du vil have det saa, men du skal staa mig til Regnskab for, hvad Brug du gjør af dem."

Walter ventede taalmødigt, til Dronningen havde talt videre; derpaa forsikrede han hende beskedent, at han endnu mindre ønskede Penge end den Kappe, Hendes Majestæt havde tilbudt ham.

"Hvad for noget, min Gut?" sagde Dronningen, "hverken Guld eller Kappe, hvad vil du da have?"

"Ikke andet, Eders Majestæt — hvis det ikke er for stor en Naade — end Tilladelse til at bære den Kappe, som er har gjort Jer den ubetydelige Tjeneste."

"Tilladelse til at bære din egen Kappe, din taabelige Røgs!" sagde Dronningen.

"Den tilhører ikke længere mig," sagde Walter. "Fra et Øjeblik af, da Eders Majestæts Fod berørte den, er den værdig til at bæres af en Fyrste og alt for kostelig for mig."

Dronningen rødmede igjen og søgte ved at le at skjule, at hun var en Smule forvirret og overrasket, om end just ikke paa nogen ubehagelig Naade.

"Har I nogen Sinde hørt Mage, mine Herrer? Den unge Mand er bleven forstyrret i Hovedet af at læse Romaner. Jeg maa have noget nærmere at vide om ham, for at jeg kan sende ham i god Behold hjem til hans Forældre. Hvem er du?"

"Jeg hører med Eders Naades Tilladelse til Jarlen af Sussex' Husstand og kom hid i Følge med hans Staldmester i et Vrende til Eders Majestæt."

Det naadige Udtryk, der hidtil havde været i Elisabeths Ansigt, veg pludselig Bladsen for en stolt, stræng Mine.

"Lord Sussex," sagde hun, "har ved den Pris, han sætter paa vore Sendebud, lært os, hvorledes vi skal behandle hans. Vi sendte i Morges vor Livlæge hen til hans Herlighed, og det oven i Kjøbet paa en usædvanlig Tid, fordi det var kommet os for Dre, at hans Sygdom var farligere, end vi havde troet. Der findes ikke ved noget Hof i Europa nogen dygtigere Mand i denne hellige

og saare nyttige Videnskab end Doktor Masters, og han kom fra os til vor Undersaat. Ikke des mindre fandt han Porten ved Sajs Court bevogtet af Mænd med ladte Bøsser, som om det havde været paa Grænsen af Skotland og ikke i Nærheden af vort Hof, og da han i vort Navn forlangte at komme ind, blev han haardnakketh afvist. For den Ringagt, hvormed en Venlighed, som kun var alt for nedladende, er bleven modtagen, vil vi ikke i alt Fald ikke for Djebliffet modtage nogen Undskyldning — vi formoder, at det var en saadan, Lord Sussey' Budsending gif ud paa."

Dette blev sagt i en Tone og med en Haandbevægelse, som fik dem af Lord Sussey' Benner, der hørte det, til at skjælve. Han, til hvem disse Ord blev henvendt, skjælv imidlertid ikke; saa snart Dronningens Hestighed tillod ham det, svarede han med stor Uerbødighed og Ydmyghed: „Med Eders Majestæts naadige Tilladelse — jeg kom ikke for at overbringe nogen Undskyldning fra Jarlen af Sussey."

„Hvad skulde I da overbringe?“ sagde Dronningen med den Hidsighed, der ved Siden af ædlere Egenstaber var et stærkt fremtrædende Træk i hendes Karakter. „Kom I for at retfærdiggjøre ham? eller — Guds Død! kom I for at byde mig Trods?“

„Eders Majestæt,“ sagde den unge Mand, „Lord Sussey vidste, at den Forbrydelse, der var bleven begaaet, grænsede til Højforræderi, og kunde ikke tænke sig anden Udvej end at anholde Forbryderen og overgive ham i Eders Majestæts Hænder paa Naade og Unaade. Den ædle Jarl laa i en dyb Søvn, da Eders naadige Budskab kom — hans Læge havde givet ham en Sovedrif —, og han fik først Nys om den utilbørlige Naade, hvorpaa Eders Majestæts kongelige og yderste trøsterige Budskab var blevet afvist, da han vaagnede i Morges."

„Og hvem af hans Folk har da i Himlens Navn rovet at afvise mit Bud og at nægte min egen Læge Udgang til den syge, som jeg selv havde paalagt ham at se til?“

„Forbryderen staar for Eder, Eders Majestæt,“ svarede Walter med et meget dybt Buf. „Skylden falder helt og holdent paa mig, og Mylord har med fuld Føje sendt mig

tid for at tage Følgerne af en Forseelse, som han er lige saa uskyldig i, som en sovendes Drømme kan være i en vaagens Handlinger."

"Hvad! Var det dig — var det dig, der jog mit Bud og min Læge bort fra Sajs Court?" sagde Dronningen. "Hvad har kunnet bevæge dig til en saadan Fornastelighed — du lader jo til at være din Dronning hengiven — det vil sige, du giver dig i alt Fald Udseende deraf."

"Eders Majestæt," sagde den unge Mand, som til Trods for den strænge Mine, Dronningen paatog sig, mente at læse noget i hendes Ansigt, der ikke tydede paa Uforsonlighed, "vi holder for i min Hjemstavn, at saa længe Sygdommen staar paa, er Lægen uindskrænket Herre over den syge. Min ædle Herre stod just den Gang under Kommando af en Læge, hvis Raad allerede har været ham til stor Nytte, og han havde paa det strengeste forbudt, at nogen maatte forstyrre den syge den Nat — det kunde koste ham Livet."

"Din Herre har sat sin Lid til en Stjælm af en Kvalksalver," sagde Dronningen.

"Det ved jeg ikke, Eders Majestæt, men saa meget er vist, at han nu i Dag til Morgen vaagnede styrket og vedervæget op af den første Søv, han i mange Timer har haft."

Kavalererne saa' paa hverandre, mere for at se, hvilket Indtryk denne Tidende gjorde paa hver især, end for at tilkjendegive hverandre, hvad de mente om den Ting. Dronningen svarede hurtig og uden at søge at skjule sin Glæde: "Det glæder mig sandelig, at han har det bedre. Men det var alligevel overmaade dristigt af dig, at nægte min Læge, Doktor Masters, Adgang til ham. Ved du ikke, at der staar i den hellige Skrift: „ H Raadenes Mangfoldighed er der Tryghed"?"

"Jo, Eders Majestæt," sagde Walter, "men jeg har hørt lærde Folk sige, at den Tryghed, der er Tale om, gjælder Lægerne og ikke Patienten."

"Du sætter mig sandelig i Forlegenhed, mit Barn," sagde Dronningen leende, "thi mine Kundskaber i Hebraisk kommer ikke strax, naar jeg kalder paa dem. — Hvad mener

J, Mylord af Lincoln? Har Knøsen fortolket Stedet rigtig?"

„Ordet Trygghed, allernaadigste Dronning,“ sagde Biskoppen af Lincoln, „thi saaledes har man oversat det, maaste noget flygtig, eftersom det hebraiske Ord . . .“

„Mylord,“ sagde Dronningen, idet hun afbrød ham, „vi sagde, at vi har glemt vort Hebraisk. Men sig mig, unge Mand, hvad hedder du, og hvor stammer du fra?“

„Jeg hedder Raleigh, allernaadigste Dronning, og er yngste Søn af en talrig, men hæderlig Slægt i Devonshire.“

„Raleigh?“ sagde Elisabeth efter at have betænkt sig et Øjeblik; „har vi ikke hørt Tale om Eders Bedrifter i Irland?“

„Jeg har været saa heldig at udrette et og andet der, Eders Majestæt,“ svarede Raleigh, „men det er næppe saa store Sager, at det kan være kommet Eders Naade for Dre.“

„Mine Dren er længere, end J tror,“ sagde Dronningen naadig, „og de har hørt Tale om en ung Mand, der svarede et Badested i Shannon imod en hel Bande oprørske irske Voldsmænd, til Vandet var rødt af deres og hans eget Blod.“

„Jeg mistede maaste nok noget Blod,“ sagde den unge Mand, idet han slog Øjnene ned, „men det var min Skyldighed at gjøre mit bedste, for det var i Eders Majestæts Tjeneste.“

Dronningen tav et Øjeblik og sagde derpaa hurtig: „J er meget ung i Betragtning af, at J har kæmpet saa tappert og taler saa godt for Jer. Men J skal alligevel ikke slippe for Straf, fordi J afviste Masters -- den stakkels Mand har forkølet sig paa Floden, han var lige kommen hjem fra nogle Besøg i London, da han modtog vor Ordre, og han ansaa det for sin Skyldighed over for os og for en Samvittighedsfag strax at bryde op igjen. J har derfor til Straf at gaa med Jer tilsløiede Kappe paa, Hr. Raleigh, indtil J hører nærmere fra os. Og denne,“ tilføjede hun, idet hun gav ham et Smykke af Guld i Form af en Schakbril, „skænker jeg Jer til at sætte i Halskraven.“

Raleigh, som af Naturen saa at sige instinktmæssig

var dreven i de Hofmands-Kunster, som mange knapt kan regne sig ved lang Erfaring, knælede, idet han tog imod ham mykket, og kyssede den Haand, der rakte ham det. Han var stod maasse bedre end nogen som helst af Hofmændene omkring ham at forene den Uerbødighed, der skyldtes Dronningen, med den Hyldest, hendes personlige Skjønhed krævede. Han gjorde Krav paa, og dette hans første Forsøg i saa Hensende lykkedes saa godt, at det i lige høj Grad tilfredsstillende Elisabeths personlige Forfængelighed og hendes Overfølelse.

Den Naade, Raleigh havde fundet for Elisabeths Dine ved deres første Møde, kom i fuldt Maal hans Herre, Jarlen af Sussex, til gode.

„Mine Herrer og Damer,“ sagde Dronningen idet hun spaa' sig om blandt sit Følge, „jeg synes, at eftersom vi nu paa Gang er ude paa Floden, gjør vi bedst i at opgive vort Fortsæt at tage til Byen og hellere overraske den uakkels Jarl af Sussex, med et Besøg. Han er syg og minnes utvivlsomt af Angst for vort Mishag, som denne uunddriftige unge Mand's aabenhjærtige Tilstaaelse hæderlig har fritaget ham for. Hvad mener I? Vilde det ikke være en Barmhjærtigheds-gjerning at skjænke ham den Trøst, som en Dronning, der er ham højlig forbunden for hans vore Tjeneste, maasse bedst kan yde ham ved personlig at bringe ham sin Taf?“

Man kan let tænke sig, at ingen af dem, til hvem disse Spørgsmaal blev henvendt, vovede at svare Nej.

„Eders Naade,“ sagde Biskoppen af Lincoln, „er Mandedrættet i vore Næsebor.“ Krigsmændene forsikrede, at Dronningens Afsyn var en Hvæsfesten for Krigerens Sværd, og Landets Statsmændene var af den Mening, at det Lys, der udså sig fra hendes Majestæts Afsyn, var som en Lampe paa hendes Raadgiveres Vej, og Damerne enstemmig erklærede, at ingen Adelsmand i England var saa værdig til at nyde Englands kongelige Herskerindes Gunst som Jarlen af Sussex — hvilket skulde være sagt uden nogen som helst Forflejning for Jarlen af Leicester, tilføjede en og anden forsigtig, et Forbehold, som Elisabeth tilsyneladende ikke gjorde Mærke til. Baaden fik derfor Ordre til at løse sin kongelige Ladning ved Deptford, paa det Sted, hvorfra man

nærmest og bekvemlest kunde komme til Sajs Court, for at Dronningen kunde berolige sin kongelige og moderlige Betyrning ved personlig at forhøre sig om Jarlen af Sussex' Befindende.

Raleigh, som i sin Skarpsindighed forudsaa og ventede, at de ubetydeligste Tildragelser kunde faa vigtige Følger, skyndte sig at bede Dronningen om Tilladelse til at gaa i Tollen og meddele sin Herre det forestaaende kongelige Besøg, idet han snildelig antydede, at den glædelige Overraskelse muligvis kunde indvirke skadelig paa hans Helbred, eftersom de kraftigste og bedste Midler undertiden kan blive skæbnesvangre for Folk, der længe har været svage og afmægtige.

Men hvad enten Dronningen nu fandt det alt for dristigt af saa ung en Hofmand at sige sin Mening uopfordret, eller hun maasse fik et Tilbagefald i Retning af den Mistænktsomhed, Budskabet om, at Jarlen var omgivet af væbnede Folk, havde vaft hos hende, hun lod i en hvas Tone Raleigh vide, at han havde at holde sine Raad for sig selv, til han blev spurat, og gjentog sin Ordre om at blive sat i Land ved Deptford, idet hun tilføjede: „Vi vil selv se, hvordan Lord Sussex' Husstand er.“

„Herren se i Raade til os!“ sagde den unge Hofmand ved sig selv. „Brave, trofaste Hjerter har Jarlen nok af i sit Hus, men gode Hoveder er der knap Tid paa, og selv er han for syg til at tage sig af noget. Nu sidder Blount ved sin Frokost — røgede Sild med Æl til, Tracy er i Lav med sine væmmelige Blodpølser med rhinsk Vin til, og de to Orkewallisere Thomas af Rice og Evan Evans spælger i deres Løgsuppe og riftet Æst — og efter hvad Folk siger, hader og affstyr hun al grov Mad, alt, hvad der lugter ilde, og alle stærke Drikke. Bare de kunde finde paa at røge med Rosmarin i den store Gal. Naa, vogue la galère, det faar gaa, som det kan. Mig har Lykken været taalelig god i Dag, for jeg tror, at det, at jeg har ødelagt min Kappe, har gjort min Lykke ved Hove. Gid den vilde være min ædle Belynder lige saa god.“

Den kongelige Baad lagde snart til Land ved Deptford, og under Folkemængdens Jubel, som hendes Komme aldrig undlod at vække, gik Dronningen under en Tronhimmel og

Rebdsaget af sit Følge til Sajs Court, hvor Folkets Jubelpaab meldte hendes Ankomst, allerede da hun endnu var et Stykke derfra. Sussey, som just var i Færd med at lægge Raad op sammen med Tressilian, om hvordan han skulde naade Bod paa det formentlige Skaar i Dronningens Gunst, blev umaadelig overrasket ved at erfare, at hun kunde ventes som et Djeblif; han kunde ganske vist ikke være uvidende om, at Dronningen havde for Skik at hjem søge sine mest fremragende Adelsmænd, hvad enten de var syge eller raske, men Budskabets Pludselighed levede ham ingen Tid til at træffe saadanne Forberedelser, som han godt vidste, Elisabeth maatte Pris paa, og hans frigerske Husvæsen, som hans Sygdom yderligere havde bragt i Forvirring, var alt andet end belavet paa hendes Modtagelse.

Hvor meget Jarlen end skyndte sig, saa' han sig dog kun i Stand til at møde Dronningen, idet hun traadte ind i den store Hal, og han saa' strax, at der hvilede en Sky over paa hendes Bane. Hendes mistænksomme Blik havde lagt Mærke til den frigerske Forsamling af væbnede Herrer og Djenere, Huset var fuldt af, og de første Ord, hun sagde, vidnede om hendes Utilfredshed hermed. „Er det en kongelig Fæstning, vi er komne til, Mylord Sussey, eller skulde vi tilfældigvis være roet forbi Sajs Court og være komne i Land ved Tower i London?“

Lord Sussey skyndte sig at gjøre Undskyldninger.

„Det kan I spare Jer, Mylord,“ sagde hun. „Vi agter med det første at anstille en Undersøgelse angaaende en vis Strid, der føres mellem Eders Herlighed og en anden høj Herre ved vort Hof, og ved samme Lejlighed sætte en Stopper for den uhøviske og farlige Skik, at I omgiver jer med uvæbnede, ja ryggesløse Svende, som om I belavede jer paa at føre Borgerkrig lige i Nærheden af vor Hovedstad, ja lige uden for vort kongelige Slot. Det glæder os at høre, at I er kommen Jer saa godt, Mylord, skjønt I ikke har benyttet den Hjælp, der bødes Jer af den lærde Læge, og vi sendte Jer — ingen Undskyldninger, vi ved, hvorledes det hænger sammen med den Sag, og har sat den unge Sir Raleigh, det gale Spektakel, i Rette derfor. Vi agter for øvrigt snart at fri Jert Hus for ham, Mylord, og optage ham ved vort Hof. Der er noget ved ham, som fortjener

en bedre Optugtelse, end der er Udjigt til, at han kan faa blandt Eders overmaade frigersse Omgivelser.

Dette Forslag kunde Sussey, skjønt han knapt begreb, hvorledes Dronningen kom til at gjøre det, kun besvare med et Buf og nogle Ord om, at det havde han intet at indvende imod. Han bad hende derpaa indstændig at blive, til han kunde byde hende en Forfriskning, men det kunde han ikke faa hende til, og efter nogle faa høflige Ord, der var langt køligere og mere almindelige, end man skulde have ventet, efter at hun havde gjort et saa afgjort velvilligt Skridt som at aflægge ham et personligt Besøg, forlod Dronningen Sajs Court, hvor hendes Komme havde vaft Forvirring, og hvor hun ved sin Bortgang efterlod sig Tvivl og Uro.

Tjextende Kapitel.

„Jeg har faaet Paalæg om at indfinde mig ved Hove i Morgen,“ sagde Leicester til Barney. „Man antager, at det er Meningen, at jeg skal føres sammen med Lord Sussey. Dronningen har i Sinde at tage sig af vort Mellemværende. Det kommer der ud af hendes Besøg paa Sajs Court, som J taler saa flot om.“

„Jeg paastaar vedblivende, at det ingen Ting havde at betyde,“ sagde Barney, „ja, jeg ved fra paalidelig Kilde, at Sussey snarere har tabt end vundet ved det Besøg. Da Dronningen steg i Baaden, sagde hun, at Sajs Court saa' ud som en Kaserne, og at der lugtede ligesom paa et Hospital. „Snarere som i et Spisekvarter i Nam's Alley,“ sagde Grevinden af Rutland, som altid er Eders Herlighed en tro Veninde. Saa maatte Mylord af Lincoln naturligvis ogsaa give sit hellige Besyv med i Laget; man maatte holde Lord Sussey noget til gode, at hans Husvæsen var plumpt og gammelb dags, i Betragtning af, at han ikke var gift, sagde han.“

„Hvad sagde Droningen til det?“ spurgte Leicester hurtig.

„Hun bed ham ordentlig af,“ sagde Barney. „Hun spurgte, hvad Lord Sussex skulde med en Kone, og hvorfor Biskoppen vilde bringe slikt paa Tale. „Er Ægteskabet end tilladt“, sagde hun, „har jeg dog ingen Steds læst, at det er paabudt.““

„Hun holder ikke af Ægteskab eller blot Tale om Ægteskab blandt gejstlige,“ sagde Leicester.

„Heller ikke blandt Hofmænd,“ sagde Barney, men da man saa, at Leicester skiftede Farve, tilføjede han strax, at alle de Damer, der var til Stede, havde været enige om at gjøre Nar af Lord Sussex' Husvæsen og om, at Hendes Naade ganske sikkert vilde have faaet en helt anden Modtagelse hos Lord Leicester.

„J har spurgt en Bunte Nytt,“ sagde Leicester, „men det vigtigste har J glemt eller ikke faaet med. Hun har faaet én til af de ydmyge Drabanter, hun ynder at have sendende om sig.““

„Eders Herlighed mener denne Raleigh, Knøsen fra Devonshire, Ridderen af Rappen, som de kalder ham ved Navn,“ sagde Barney.

„Jeg skjønner ikke rettere, end at han godt en Gang kan blive Ridder af Hofebaandet,“ sagde Leicester, for han gjorde hurtige Fremstridt. Hun har allerede deklameret Vers og gjort andre saadanne Tossfestreger sammen med ham. Jeg vilde med Fornøjelse af egen fri Vilje give Afkald paa min Del af hendes ustadige Gunst, men jeg vil ikke sparkes ud af den af den Bondefnold Sussex eller af denne nye Gyfkeridder. Jeg hører, at Tresilian er hos Sussex og i sin Høflighed søger Gunst. Jeg vilde gjerne skaane ham for visse Naringsmænds Skyld, men han vil selv sin Ulykke. Sussex er en god Mand, og jeg vilde gjerne se ham lykkelig. Gaa næsten saa rask nu som nogen Sinde.“

„Bognen kan stumple selv paa den jævreste Vej, Myndig,“ sagde Barney, „især naar det gaar op ad Bakke. Lord Sussex' Sygdom var et Held for os, og jeg ventede mig mange gode Ting af den. Han er ganske vist bleven rask igjen, men den der er da ikke mere Grund til at være bange for ham nu, end før han blev syg, da led han mere end ét Nederlag,

naar han prøvede Kræfter med Eders Herlighed. Tab ikke Modet, Mylord, saa gaar alt nok godt."

"Jeg taber aldrig Modet," sagde Leicester.

"Nej, men I lader Jer tit narre af Jert Hjærte," sagde Barney. "Den, der vil klavre op i et Træ, maa holde sig fast i Grenene og ikke gribe efter Blomsterne."

"Godt, godt," sagde Leicester utaalmodig, "jeg forstaar, hvad du mener — jeg skal hverken tabe Modet eller lade mig narre af mit Hjærte. Sørg for, at mit Følge er i Orden — lad det være saa glimrende udstyret, at det ikke blot fordunkler Ratcliffes plumpe Stalbrødre, men ogsaa enhver anden Adelsmands og Hoffindes Svende. Sørg ogsaa for, at de er godt væbnede, men saaledes, at man ikke lægger særlig Mærke til deres Vaaben, det skal se ud, som om de mere bærer dem for at rette sig efter Skik og Brug, end fordi de tænker paa at bruge dem. Selv skal du holde dig i min umiddelbare Nærhed, jeg faar maasse Brug for dig."

Sussex' og hans Tilhængeres Forberedelser var ikke mindre omhyggelige end Leicester's.

"Dit Andragende med tilhørende Anklage imod Barney for Forsførelse er nu i Dronningens Hænder, sagde Jarlen til Tressilian, "jeg har tilstillet hende det ad paalidelig Vej. Jeg kan ikke tro andet, end at du maa vinde din Sag, for den er grundet paa Retfærdighed og Ære, og i begge de to Henseender er Elisabeth et sandt Mønster. Men jeg ved ikke, hvordan det er — Zigeuneren" (saaledes plejede Sussex at kalde sin Medbejler paa Grund af hans mørke Teint) "Zigeuneren har meget at sige hos hende i denne Tid, hvor vi Krigsmænd har Ferie. Stod Krigen for Døren, vilde jeg være i Kridthuset hos hende, men i Fredstid gaar Krigsmænd af Mode ligesom deres Skjolde og Bilbao-Klinger, og Atlaffes Ormer og Spaserekaarder tager Præmien. Naar, vi kommer ogsaa til at pynte os, siden det nu en Gang er Mode. Blount, har du sørget for, at vore Folk har faaet deres nye Stadsklæder paa? — men det er sandt, du forstaar dig jo lige saa lidt paa det Væsen som jeg — gjaldt det om at stille en Afdeling Spyddragere op, saa var du flink nok."

"Kjære Herre," sagde Blount, "Raleigh har været her

og sørget for den Ting — Jert Følge kommer til at straa-
 lom en Majmorgen. Men, Guds Død! Omkostningerne —
 set er en anden Historie! Man kunde holde et helt Hospital
 fuldt af gamle Soldater for de Penge, som ti nymodens
 plakejer koster!”

„I Dag taler vi ikke om, hvad det koster, Nicholas,”
 sagde Jarlen. „Jeg er Raleigh taknemlig for den Ulejlig-
 hed, han har gjort sig, men jeg vil dog haabe, at han ikke
 har glemmt, at jeg er en gammel Soldat og ikke vil vide
 mere af de Tossestreger at sige end strængt nødvendigt.“

„Det forstaar jeg mig ikke paa,” sagde Blount, „men
 Eders Herligheds tapre Frænder og Benner indfinder sig
 der i Snesewis for at følge med Jer til Hove, og jeg tænker
 nok, at vi skal tage os lige saa godt ud som Leicester, hvor
 meget han saa end tror sig.“

„Giv dem de strængeste Ordre,” sagde Sussex, „til
 at de ikke af noget som helst, med Undtagelse af ligefrem
 Bold, maa lade sig forlede til at indlade sig i Klammeri.
 De har varmt Blod, og jeg vilde nødig have, at nogen
 Uforsigtighed fra deres Side skulde give Leicester nogen
 fordel over mig.“

Jarlen af Sussex havde saa travlt med at give disse
 Ordre, at Tressilian kun med Nød og næppe omsider fandt
 lejlighed til at sige, at det undrede ham, at han allerede
 var gaaet saa vidt i Sir Hugh Robsarts Sag som til strax
 at forelægge hans Andragende for Dronningen. Den unge
 Names Benner mente, sagde han, at man først burde hen-
 vende sig til Leicesters Retfærdighedsfølelse, eftersom For-
 rryndelsen var begaaet af en af hans Undergivne, og det
 havde han udtrykkelig sagt til Sussex.

„Det kunde være sket, uden at I havde haft nødig at
 henvende Jer til mig,” sagde Sussex i en noget stolt Tone.
 „Jeg burde i alt Fald ikke være taget med paa Raad, naar
 det gjaldt en ydmygende Henvendelse til Leicester, og det
 undrer mig, at I, Tressilian, der er en Mand af Ore og
 main Ven, har villet paatage Jer saadant et lumpent Hverv.
 „Nar I sagt det, har jeg virkelig ikke forstaaet det, og det
 gneede Jer da heller ikke at sige det.“

„Mylord,” sagde Tressilian, „jeg for mit personlige

Bedkommende vilde have foretrukket den Fremgangsmaade, I har valgt, men den ulykkelige Dames Venner . . ."

"Na, hendes Venner, hendes Venner!" sagde Sussey, "de maa lade os lede denne Sag paa den Maade, vi finder hensigtsmæssigst. Nu er det Tid til at samle alle de Klager over Leicester og hans Hus, der kan opdrives, og Eders vil Dronningen finde meget alvorlig. Men hvorom alting er, hun har nu faaet Klagen."

Tressilian kunde ikke andet end faa en Formodning om, at Sussey i sin Iver for at blive saa stærk som muligt over for sin Medbejler med Forsæt havde valgt den Fremgangsmaade, som der var størst Rimelighed for vilde lægge Leicester for Had, uden at tage det saa nøje med, om det nu ogsaa var den, der gav størst Udsigt til et heldigt Udfald. Hvad der var sket, stod nu imidlertid ikke til at ændre, og Sussey unddrog sig al yderligere Drøftelse af det Omme ved at sende alle de tilstedeværende bort med Ordre til, at alt skulde være rede til Opbrud Kløkken elleve, thi paa Slaget tolv maatte han være ved Hove.

Medens de to fjendtlige Statsmand saaledes omhyggelig forberedte sig til det forestaaende Møde i Dronningens Nærværelse, var ikke engang Elisabeth selv uden Frygt for, hvad der kunde komme ud af Sammenstødet imellem to saa iltre Personer, som hver for sig støttedes af en stærk og talrig Skare Tilhængere, og til hvem de fleste af hendes Hoffinder aabenlyst eller hemmelig knyttede Ønster og Forhaabninger. Hele Drabantkorpset var under Vaaben, og Livvagten havde faaet Forstærkning fra London. Der blev udstedt en kongelig Rundgjørelse, som strengt forbød enhver Adelsmand, af hvilken Rang han end var, at nærme sig Slottet med Tjenere eller Svende, der bar Vaaben, lange eller korte, og man hvistede endogsaa om, at Oversheriffen i Kent havde faaet hemmelig Ordre til at sørge for, at en Del af Grevskabets Landeværn kunde give Møde med det korteste Varsel.

Den vigtige Stund, som man saaledes fra alle Sider havde forberedt sig saa omhyggelig til, oprandt omsider, og paa Slaget tolv traadte de to fjendtlige Jarler ind i Slotsgaarden i Greenwich, hver med sit store og glimrende Følge af Venner og Undergivne.

Som efter Aftale eller maaste i Henhold til en Til-
 sjendegivelse af, at Dronningen ønskede det saaledes, kom
 Sussex og hans Følge til Slottet ad Floden fra Deptford,
 og Leicesters kom til Lands, og de kom derfor ind i
 Slotsgaarden hver fra sin Side. Denne ubetydelige Om-
 stændighed gav Leicester en vis Overvægt i Menigmands
 Øjne, idet hans Følge af ridende Svende tog sig talrigere
 og mere imponerende ud end Sussex', der var nødsaget til
 at komme til Fods. Der verledes ikke den ringeste Hilsen
 mellem Jarlerne, skjønt de saa' skarpt paa hinanden og
 maaste hver for sig vente, at den anden vilde huse, men
 ingen af dem vilde gjøre Begyndelsen. Næsten i samme
 Øjeblik, som de kom, ringede Slotskloffen, Portene blev
 aabede op, og Jarlerne traadte ind hver med et talrigt
 Følge af de Herrer blandt deres Ledfagere, hvis Rang gav
 dem Adkomst dertil. Svendene og de ringere Hofmænd
 blev i Slotsgaarden, hvor de to fjendtlige Partier sendte
 hinanden Blikke fulde af Had og Foragt, som om de utaal-
 modig ventede paa, at der skulde blive Optøjer, eller paa
 at se eller andet Paastud til at angribe Modparten, men
 deres Herrer's strænge Ordre holdt dem i Tømme, og
 Gøynet af den usædvanlig stærke, væbnede Bagt virkede
 umuligvis ogsaa imponerende paa dem.

Smidlertid fulgte de fornemste Personer i de to Jarlers
 Følge med deres Herrer ind i det kongelige Slots høje
 Sale og Forværelser ligesom to Floder, der bringes ind i
 det samme Leje, men dog undgaa at blande sig med hin-
 anden. De to Partier stillede sig ligesom instinktmæssig op
 hvert i sin Side af den høje Sal og syntes at være meget
 forsatte paa at slippe fra hinanden igjen, efter at de et
 Øjeblik havde været nødt til at nærme sig hinanden i den
 Trængsel fyldte Indgangsdør. Strax efter blev Fløj-
 dørene i den øvre Ende af det lange Galleri aabnede, og
 det gik hvissende fra Mund til Mund, at Dronningen var
 sit Udienstværelse, som disse Døre førte ind til. Begge
 Jarlerne skred langsomt og stolt hen til Døren, Sussex led-
 aget af Tresilian, Blount og Raleigh, Leicester af Barney.
 Leicester's Stolthed var nødt til at rette sig efter Hof-
 fremoniellet, og idet han bukkede alvorlig og stivt, stand-
 søde han og lod sin Medbejler, der var ældre Bair end

han, gaa først. Susser besvarede hans Hilsen med den samme stive Høflighed og traadte ind i Audiensværelset. Tresilian og Blount vilde følge ham, men det fik de ikke Lov til, Ceremonimesteren med den sorte Stav sagde til sin Undskyldning, at han havde Ordre til nøje at paase, hvem han lod komme ind den Dag. Til Raleigh, som var traadt tilbage, da hans Stalbrødre blev afviste, sagde han: „J, Herre, kan gaa ind,“ og saa fulgte Raleigh ind med.

„Hold dig tæt bag ved mig, Barney,“ sagde Jarlen af Leicester, som et Øjeblik havde truffet sig tilbage for at se, hvorledes Susser blev modtagen. Derpaa traadte han frem og vilde gaa ind, men saa standsede Ceremonimesteren Barney, der var pyntet efter Tidens højeste Mode, ligesom han havde standsat Tresilian og Blount. „Hvad skal det sige, Hr. Bowyer?“ sagde Jarlen af Leicester. „Bed J ikke, hvem jeg er, og at denne Mand er min Ven og Undergivne?“

„Eders Herlighed maa undskylde mig,“ sagde Bowyer stolt, „mine Ordre er bestemte og nøder mig til at opfylde min Pligt punktlig.“

„J er partisk,“ sagde Leicester, idet han blev rød i hovedet, „siden J vil gjøre mig den Tort, skjønt J lige i dette Øjeblik lod en af Lord Susser' Følge komme ind.“

„Herre,“ sagde Bowyer, „Hr. Raleigh er nylig bleven ansat i Hendes Raades Tjeneste, og ham gjælder mine Ordre ikke.“

„J er en Slyngel — en utaknemlig Slyngel,“ sagde Leicester; „men den, der har bygget op, kan ogsaa rive ned og igjen — J skal ikke længe komme til at bryste Jer af Jer Myndighed.“

Han udtalte denne Trusel højt, hvilket ikke lignede hans sædvanlige Klogskab og Forsigtighed, og derpaa traadte han ind i Audiensværelset og bukkede for Dronningen, som var klædt endnu pragtfuldere, end hun plejede at være, og omringet af de Adelsmænd og Statsmænd, hvis Mod og Kløgt har gjort hendes Regering udødelig, ventede hun paa sine to mægtige Undersaatters Hyldest. Hun besvarede naadig den yndede Jarls Hilsen og saa' afvejlende paa ham og Susser, som om hun vilde sige noget, da Bowyer, en Mand, hvis Sind ikke tillod ham at finde sig i en For-

nmærmelse som den, Leicester saa aabenlyst havde tilføjet ham under Udøvelsen af hans Embedsgjerning, traadte frem med den sorte Stav i Haanden og knælede for hende.

„Hvad nu, Bowyer?“ sagde Elisabeth. „Den Høviskhed tykkes os noget ubetimelig.“

„Naadigste Dronning,“ sagde han, medens alle de titlstedeværende Hofmænd skjald over hans Dumdriftighed, „jeg kommer blot for at spørge, om jeg under Udøvelsen af min Embedsgjerning skal adlyde Eders Naades eller Jarlen af Leicesters Ordre — han har offentlig truet mig med sin Naade og brugt ærefrænkende Udtryk over for mig, fordi jeg efter Eders Naades udtrykkelige Befaling nægtede en af hans Ledsfagere Afgang.“

Henrik den ottendes Sind vaagnede øjeblikkelig i hans Datter; hun vendte sig om imod Leicester med saa stræng iren Mine, at baade han og alle hans Tilhængere forfærdedes uoverved.

„Guds Død, Mylord!“ sagde hun i en eftertrykkelig Tone, „hvad skal det sige? Vi har haft gode Tanker om Jer og stedet Jer for os, men det var ikke, for at I skulde skjule Solen for vore andre tro Undersaatter. Hvem har givet Jer Lov til at modsætte Jer vore Ordre eller til at irrettesætte vore Embedsmænd? Jeg vil ved dette Hof og i dette Rige kun vide af én Hersterinde og ikke af nogen Herre at sige. Vogt Jer for at fortrædige Bowyer, fordi han trolig gjør, hvad der er hans Skyldighed over for mig, thi hvis ikke, skal det, saa sandt jeg er en kristen Kvinde og den kronet Dronning, komme Jer dyrt at staa. Gaa, Bowyer, I har handlet som en brav Mand og tro Undersaat. Vi betaler ingen Major domus her.“

Bowyer kyskede den Haand, hun rakte ham, og traf sig tilbage, overrasket over, at hans Driftighed var løbet saa heldig af. Sussex' Tilhængere smilede triumferende, medens Leicesters saa' i en tilsvarende Grad modsaldne ud, og Indlingen selv satte et Ansigt op, der var præget af den dybeste Ydmyghed, og vovede ikke at prøve paa at sige et Ord til sin Undskyldning.

Det var ogsaa det klogeste, thi Elisabeth lagde kun an paa at ydmyge, ikke paa at beskæmme ham, saa det var afornuftigt at lade hende fryde sig ved Følelsen af sin

Myndighed uden at svare eller gjøre Indvendinger. Dronningens Værdighed var tilfredsstillet, og Kvinden begyndte snart at føle, hvilken Krænkelse hun havde tilføjet sin Yndling. Hendes skarpe Øje opfattede ogsaa de lykønskende Blikke, Sussey's Tilhængere lønlige veylede, og det var ingenlunde hendes Mening, at noget af de to Partier skulde nyde en afgjørende Triumf over det andet.

„Hvad jeg siger til Lord Leicester,“ sagde hun efter en kort Pause, „gjælder ogsaa Jer, Lord Sussey. Tænk Jer ogsaa paa at gjøre Ustyr ved Englands Hof i Spidsseer for et særligt Parti?“

„Mine Tilhængere, naadigste Dronning,“ sagde Sussey, „har ganske vist gjort en Del Ustyr for Eders Skyld i Irland og Skotland og over for de oprørske Jarler i Nordengland, men jeg ved ikke af . . .“

„Vil I skifte Ord og Djekest med mig, Mylord?“ sagde Dronningen. „Jeg synes, at I i det mindste kunde lære af Lord Leicester at være saa beskedet at tie, naar vi irettesætter Jer. Jeg vil lade Jer vide, Mylord, at min Bedstefader og min Fader i deres Visdom satte en Stopper for, at Stormændene her i dette civiliserede Land rejste omkring med saadanne tøjlesløse Skarer i Følge; tror I, at deres Septer er blevet forvandlet til en Rok i min Haand, fordi jeg gaar med Kvindehue? Jeg kan lade Jer vide, at ingen Konge i Kristenheden mindre vil taale, at der sker Ustyr ved hans Hof, at hans Folk bliver undertrykt, og at Freden i hans Rige forstyrres af en overvættets Magts Hovmod, end hun, som nu taler til Jer. Mylord Leicester, og I, Mylord Sussey, jeg befaler jer at holde Venstrib med hinanden, eller jeg sværger, at I skal faa med en Fjende at gjøre, der er jer begge for stærk.“

„Eders Naade,“ sagde Jarlen af Leicester, „I, som selv er al Væres Udspring, ved bedst, hvad der skyldes min. Jeg lægger den i Eders Hænder og vil kun sige, at jeg ikke har søgt det Forhold, hvori jeg er kommen til Mylord Sussey; han har heller ikke haft nogen Grund til at anse mig for sin Fjende, før han øvede grovelig Uret imod mig.“

„Jeg for mit Bedkommende, Eders Naade,“ sagde Jarlen af Sussey, „kan heller ikke andet end bøje mig for

Eders overmægtige Vilje; men jeg saa' gjerne, at Mylord Leicester gjorde Rede for, hvorlunde jeg, som han udtrykker mig, har øvet Uret imod ham, for der er aldrig kommet et Ord over mine Læber, som jeg ikke er villig til at staa inde for, hvad enten det saa skal være til Guds eller til Hest."

"Hvad mig angaar," sagde Leicester, "skal jeg stadig, under Forudsætning af, at det har min naadige Dronnings Billigelse, være lige saa rede til at forsvare, hvad jeg har sagt, som nogen, der nogen Sinde har skrevet sig Matcliffe."

"Saadanne Udtryk er ikke paa deres Plads her, I Herrer," sagde Dronningen, "og kan I ikke styre jert Sind, skal vi nok finde paa Midler til at holde Styr baade paa øret og jer. Ræk hinanden Hænderne, I Herrer, og glem ert taabelige Fjendskab."

De to Fjender saa' paa hinanden med uvillige Blikke, og det ingen af dem havde Lyst til at være den første til at efterkomme Dronningens Befaling.

"Sussex," sagde Dronningen, "jeg beder Jer — Leicester, jeg befaler Jer . . ."

Tonen, hvori disse Ord udtaltes, var imidlertid saadan, at Bønnen lød som en Befaling, og Befalingen som en Bøn. De blev haardnakkede staaende og rørte sig ikke af Pletten, før hun hævede sin Stemme saa højt, at den gik én Gang vidnede om Utaalmodighed og en uroffelig Vilje.

"Sir Henry Lee," sagde hun til en af de vagthavende Hovidsmænd, "sørg for at have Eders Folk paa rede Haand og bemand strax en Baad. I Herrer Sussex og Leicester, jeg befaler jer endnu en Gang at række hinanden Haanden, og den, der vægrer sig, skal sandt for Herren komme til at smage Kosten i vort Slot Tower, før han naar vort Alsyn at se igjen. Jeg skal nok faa kuet eders stoltte Hjerter, inden vi skilles, det giver jeg jer en Dronnings Ord paa."

"Fængslet kunde jeg holde ud," sagde Leicester, "men det skulde skille Synet af Eders Naade vilde være det samme som at skulle spærres ude fra Lys og Luft — her er min Haand, Sussex."

„Og her er min i Ærlighed og Oprigtighed,“ sagde Susser, „men . . .“

„Nej, ikke et Ord mere, om jeg maa bede,“ sagde Dronningen. „Nu er det, som det skal være,“ vedblev hun, idet hun saa' paa dem med naadigere Blye. „Naar I, Folkets Hyrder, slaar jer sammen om at beskytte det, har Gjorden, vi skal svare til, ingen Nød. Jeg vil sige jer rent ud, mine Herrer, at eders Daarskaber og Rjævlerier giver Anledning til sære Optøjer mellem eders Folk. Lord Leicester, I har jo en Herre ved Navn Barney i Eders Tjeneste?“

„Ja, Eders Naade,“ svarede Leicester, „jeg fremstillede ham til Haandfys. da Eders Majestæt sidst var i Konsuch.“

„Han saa' godt nok ud,“ sagde Dronningen, „men var dog knapt saa smuk, tykkes mig, at man skulde have ventet, at det kunde lokke en Jomfru af hæderlig Byrd og med gode Udsigter til at ofre ham sin Ære og blive hans Frille. Men saaledes er det — denne Eders Tjener har forlokket en Datter af den brave gamle Ridder Sir Hugh Robsart til Lidcote Hall i Devonshire, og hun er rømmet af sin Faders Hus som et Udskud. — Er I syg Lord Leicester? I bliver jo ligbleg.“

„Nej, Eders Naade,“ sagde Leicester, der maatte opbyde al sin Kraft for blot at faa det Par Ord frem.

„Jo, vist er I syg, Mylord,“ sagde Elisabeth, idet hun gif hen imod ham med saa hurtige Tjod og talte saa raft, at det var aabenbart, at hun var alvorlig bekymret for ham. „Kald paaa Masters — kald paa vor Læge — hvor er de dumme Dagdrivere henne? Vi mister vort Hofs Stolthed for deres Driveris Skyld. — Eller skulde det være muligt, Leicester,“ vedblev hun, idet hun saa' overmaade mildt til ham, „at det er Frygt for min Unaade, der har taget saa stærkt paa dig? Tro ikke et Øjeblik, ædle Dudley, at det kunde falde os ind at gaa i Rette med dig for din Tjeners Daarskab — vi ved jo, at dine Tanker er optagne af ganske andre Ting. Den, der tænker paa at klatre op til en Ørnerede, ænser ikke dem, der fanger Frisler ved Klippens Fod.“

„Hørte I det?“ hvistede Susser til Raleigh. „Der er ingen Tvivl om, at Djævelen staar ham bi, for alt,

ogvad der vilde trykke andre Folk en halv Snes Favne ned, nader jo blot til at hjælpe ham til at flyde endnu lettere.

„Gavde en af mine Tjenere baaret sig saadan ad . . .“

„Stille, ædle Herre,“ sagde Raleigh, „hold Jer for Buds Skyld rolig. Vent, til Strømmen vender sig. Den er lige ved det.“

Raleighs skarpe Opfattelseevne skuffede ham maaske ikke, thi Leicesters Forvirring var saa stor, ja i Øjeblikket tilgængelig overvældende, at Elisabeth saa' forundret paa ham og, da hun intet forstaaeligt Svar fik paa de usædvanlige Øtringer af Naade og Belvilje, der var undslupne hende, lod sit hurtige Blik fare hen over Høffolkene's Kreds og muligvis i deres Ansigter læste noget, der stemte overens med den Mistanke, der begyndte at vaagne i hende. „Eller skulde der,“ sagde hun pludselig, „være mere i dette, end I kan se, eller end I, Mylord, vil have, at vi maa se? Hvor er denne Barney? Hvem har set noget til ham?“

„Med Eders Naades Tilladelse,“ sagde Bowyer, „det er just ham, jeg for et Øjeblik siden luffede Døren til Andiensværelset i for.“

„Med min Tilladelse!“ sagde Elisabeth i en skarp Tone, der vidnede om, at hun i Øjeblikket ikke var i Humør til at tillade ret meget. „Jeg tillader ikke, at han paa en uforskammet Naade trænger sig ind til mig, og jeg tillader heller ikke Jer at luffe nogen ude, der kommer for at rense mig for en Anklage.“

„Jeg beder Eders Naade undskylde mig,“ sagde den forbløffede Ceremonimester; „naar jeg blot vidste, hvordan jeg havde at forholde mig i saadant et Tilfælde, skulde jeg . . .“

„J skulde have forebragt os Mandens Ønske, Hr. Ceremonimester, og indhentet vor Ordre. I bilder Jer ind, at I er noget stort, fordi vi nylig irettesatte en Adelsmand for Jer Skyld, men naar alt kommer til alt, agter vi Jer ikke mere end det Blylod, der holder Døren luffet. Gentagne Øjeblikkelig denne Barney hid — der nævnes ogsaa en vis Tresilian i Andragendet — lad dem komme begge to.“

Det skete, som hun bød; Tresilian og Barney blev kaldte for hende. Barney fastede først et Blik paa Ceremonimester og derpaa et paa Dronningen. Elisabeths Ansigt

vidnede om, at et Uvejr var ved at bryde løs, og hans Herres nedslagne Miner, gav ham ingen Vejledning til, hvilken Kurs han skulde holde. Saa fik han imidlertid Dje paa Tresilian, og saa var han strax paa det rene med, hvilken farlig Stilling han befandt sig i. Men Barney var lige saa fræk og snarraadig, som han var snedig og samvittighedsløs, en dygtig Styrmand, hvor det kneb, og fuldkommen paa det rene med, hvilke Fordele det vilde bringe ham, hvis han kunde hjælpe Leicester ud af den Fare, han nu svævede i, og hvilken Afgrund der aabnede sig for ham, hvis det ikke lykkedes ham.

„Er det sandt, du,“ sagde Dronningen med det forfærdende Blik, som saa havde Mod til at holde Stand overfor, „at du har forlokket og vanæret en Jomfru af god Byrd, en Datter af Sir Hugh Kobsart til Lidcote Hall?“

Barney kastede sig paa Knæ for Dronningens Fødder og sagde med et Udtryk af den dybeste Sønderknuselse, at der havde fundet en Elskovshandel Sted imellem ham og Jomfru Amy Kobsart.

Leicester dirrede over hele Kroppen af Harm, da han hørte sin Tjener aflægge denne Tilstaaelse, og et Øjeblik var han lige ved at tage Mod til sig og træde frem, sige Hoffet Farvel, give Afkald paa sin Dronnings Gunst og aabenbare hele Sammenhængen med det hemmelige Ugteffab, han havde indgaaet. Men saa saa' han hen paa Sussex, og Tanken om det triumferende Smil, denne vilde sætte op, naar han hørte den Bekjendelse, bandt hans Læber. „Nej, ikke nu i alt Fald,“ tænkte han, „ikke her vil jeg unde ham saa kostelig en Triumf.“ Saa kneb han Læberne sammen og stod rolig og fattet og hørte opmærksomt paa hvert Ord, Barney sagde, bestemt paa til det sidste at bevare den Hemmelighed, hvorpaa hans Hofgunst syntes at bero. Imidlertid fortsatte Dronningen sit Forhør over Barney.

„En Elskovshandel?“ sagde hun. „Hvorfor en Elskovshandel, din Slynge? Hvorfor bad du ikke Bigens Fader om hendes Haand, i Fald du mente det ærligt med din Elskov?“

„Det turde jeg med Eders Raades Tilladelse ikke,“ sagde Barney, stadig knælende, „for hendes Fader havde

roovet hendes Haand til en ærlig og velbyrdig Herre — jeg vil ikke sige andet om ham, end hvad sandt er, skjønt jeg ved, at han bærer Nag til mig — en vis Hr. Tresilian, som jeg ser er til Stede her."

"Ja saa!" sagde Dronningen. "Og hvad Ret havde du til at faa den enfoldige Tasse til at bryde sin brave Faders Ord i Anledning af Eders „Elskovshandel", som i Eders Indbildskhed og Frækhed behager at kalde den?"

"Eders Naade," svarede Barney, "det tjener til intet at tale den menneffelige Skrøbeligheds Sag over for en Dommer, som ikke kjender noget til den, eller at forsvare Kjærligheden over for den, som aldrig giver efter for den. "Bidenstab" — han standsede et Øjeblik og tilføjede saa i en hæmpet og frygtsom Tone: „som hun indgyder alle andre."

Elisabeth prøvede paa at sætte et barsk Ansigt op, men maatte imod sin Vilje smile, idet hun sagde: „Du er en mærkværdig uforskammet Knægt. Er du gift med Bigen?"

Leicesters Følelser blev nu saa forvirrede og saa pinlig opvandede, at han var til Mode, som om hans Liv beroede paa, hvad Barney vilde svare. Efter at have betænkt sig et Øjeblik svarede denne: „Ja."

"Din falske Skurk!" sagde Leicester, som nu ikke længere kunde styre sit Raseri, men som paa den anden Side ikke kunde faa et Ord frem ud over den Sætning, og hans Hidsigthed havde afpresset ham.

"Nej, Mylord," sagde Dronningen, „vi vil med Eders Tilladelse gaa imellem denne Person og Eders Brede. Vi er endnu ikke færdige med ham. — Vidste Ederes Herre, Mylord Leicester, Besked om din smukke Opførsel? Jeg behøver dig at sige Sandheden, saa skal jeg sørge for, at du ikke skal være tryk for Fare paa alle Kanter."

"Eders Naade," sagde Barney, „for at sige den rene, ægte Sandhed, er det Mylord, der er Skyld i det hele."

"Din Skurk, vil du forraade mig?" sagde Leicester.

"Tal," sagde Dronningen heftig, idet hun med blussende Kinder og funklende Øjne vendte sig til Barney. „Tal — her har ingen andre end jeg noget at befale."

"Eders Befalinger er almægtige, Ederes Naade," sagde Barney, „og for Eder kan intet holdes hemmeligt. Men,"

vedblev han, idet han saa' sig om, „jeg vilde dog ikke gjerne tale om min Herres Sager i andres Paahør.“

„Gaa til Side, mine Herrer,“ sagde Dronningen til de omstaaende. „Tal saa. Hvad har Jarlen at gjøre med dine skjændige Rænker? Tag dig vel i Agt for at lyve ham noget paa, Knægt.“

„Det være langt fra mig at bagtale min ædle Herre,“ sagde Barney, „men jeg er nødt til at sige, at i den sidste Tid har han været betagen af en dyb, overvældende Lidenskab, som han har søgt at dølgge, men som har vendt hans Tanker bort fra hans Hus, som han ellers plejede at tage sig saa samvittighedsfuldt af. Derved har vi faaet Lejlighed til at begaa Daarstaber, for hvilke vor Herre, som i dette Tilfælde, til Dels bærer Ansvar. Havde dette ikke været, vilde jeg hverken have haft Lejlighed eller Midler til at begaa den Daarstab, der har paadraget mig hans Mishag, det tungeste, jeg overhovedet kan saa at bære paa — med Undtagelse af Eders Naades Brede, som jeg er endnu mere bange for.“

„Og kun for saa vidt, ikke i nogen som helst anden Henseende, er han medskyldig i din Brøde?“ sagde Elisabeth.

„Nej, visselig ikke, Eders Naade,“ svarede Barney; „men der er hændet ham noget, og siden den Tid ligner han næsten ikke sig selv mere. Se paa ham, Eders Naade, hvor bleg han er, og hvor han ryster — hele hans majestætiske Væsen er borte, og saa har han jo dog ingen Ting at være bange for i Henseende til, hvad jeg kan sige Eders Majestæt. Nej, Eders Naade, fra det Djeblik af, da han modtog den skæbnesvangre Pakke . . .“

„Hvad for en Pakke, og fra hvem?“ sagde Dronningen ivrig.

„Hvem den kom fra, skal jeg ikke kunne sige, Eders Naade, men jeg er saa meget om ham, at jeg ved, at han lige siden den Tid har baaret en Haarlok om Halsen og ved sit Hjerte — der hænger et lille Guldsmykke i den af Form som et Hjerte. Han taler til den, naar han er ene, han lægger den ikke fra sig, naar han gaar til Ro; ingen Hedning har nogen Sinde dyrket et Afgudsbillede med saadan Andagt.“

„Du er en nysgjerrig Slyngel; hvor tør du saadan holde Dje med din Herre?“ sagde Elisabeth rødmende, men ikke af Brede. „Og du er en rigtig Sladderhank, saadan du udplapre hans Daarffaber. — Hvad Farve har vel den Daarloff, du taler om?“

„En Digter vilde maaste kalde den en Traad af det gyldne Spind, Minerva bærer, Eders Naade,“ svarede Barney; „men efter mit Skjøn var den lysere end det reneste Guld — den mindede snarere om den synkende solens sidste Straaler en dejlig Foraarsdag.“

„J er jo selv Digter, Hr. Barney,“ sagde Dronningen ironilende; „men jeg har ikke Snille nok til at følge Eders ironiske Lignelser. — Se Jer om blandt disse Damer — her“ — hun standsede et Øjeblik og søgte at paatage sig en ligegyldig Mine, „er der nogen Dame her, hvis Haars farve minder dig om den Lof? Jeg bryder mig ikke om at trænge ind i Lord Leicesters Elfkovshemmeligheder, men jeg gad dog nok vide, hvad det er for Loffer, der ligner Traaden i Minervas Spind eller — hvordan var det nu? — Majsolens sidste Straaler.“

Barney saa' sig om i Audiensværelset og lod sit Blik glide fra den ene Dame til den anden, til det omsider hvilede ved Dronningen med et Udtryk af den dybeste Befrygt.

„Jeg ser ingen Loffer her,“ sagde han, „som er en saadan Sammenligning værdige, undtagen hvor jeg ikke tør paa dem.“

„Hvad for noget, din Slyngel,“ sagde Dronningen, „hvad over du at antyde, at . . .“

„Nej, Eders Naade,“ svarede Barney, idet han skyndte sig med Haanden for Øjnene, „det var Majsolens Straaler, der rører blandede mine svage Øjne.“

„Na, du er en Løse,“ sagde Dronningen; derpaa vendte hun sig hurtig fra ham og gik hen imod Leicester.

Spændt Nysgjerrighed i Forening med alle de forskjellige Arter af Haab, Frygt og Lidenskab, der rører sig i Mennesket, havde opfyldt Audiensværelset medens Dronningen talte med Barney, og øvede en Virkning paa alle de tilstedeværende som en østerlandsk Talisman. De troede enhver, selv den ringeste Bevægelse tilbage, ja de

vilde have holdt deres Aandedræt tilbage, i Fald det havde været muligt. Der var Smitte i Luften, og Leicester, som mærkede, hvorledes alle de tilstedeværende ønskede eller frygtede hans Stigen eller hans Fald, glemte alt, hvad hans Kjærlighed nys havde bragt op i ham, og ænsede foreløbig ikke andet end den Naade eller Unaade, der var afhængig af et Vink af Elisabeth og af Barneys Trostskab. Han tog sig i en Fart sammen og holdt sig rede til at spille sin Rolle i det Optrin, der efter al Sandsynlighed vilde finde Sted, naar Barneys Udtalelser, hvad de nu end gif ud paa, virkede til hans Fordel, og det sluttede han af de Blikke, Dronningen sendte ham, at de gjorde. Elisabeth lod ham ikke længe svæve i Unished; den store Velvilje — det var mere end Naade —, hvormed hun tiltalte ham, var i hans Medbejlers og hele det engelske Hof's Øjne en afgjort Triumf for ham. „J har en fladderagtig Tjener i denne Barney, Mylord,“ sagde hun, „det er heldigt, at J ikke har betroet ham noget, der kunde skade Jer i mit Dømmeme, for J kan være sikker paa, at han ikke er Mand for at holde Tand for Tunge.“

„Han vilde være en Forræder, i Fald han fortav noget for Eders Naade,“ sagde Leicester, idet han med Anstand bøjede Knæ. „Jeg vilde ønske, at mit Hjærte i og for sig laa mere aabent for Eders Naade, end nogen Tjeners Ord kan gjøre det.“

„Hvad for noget, Mylord,“ sagde Elisabeth, idet hun saa' venlig paa ham, „skulde der ikke være en eneste lille Krog, som J helst vilde kaste et Slør over? Naa, jeg ser, at mit Spørgsmaal gjør Jer forlegen, og Jer Dronning ved, at hun ikke tør trænge for dybt ind i sine Tjeneres Bevæggrunde til at tjene hende tro, for at hun ikke skal faa noget at se, som kunde eller i alt Fald burde mishage hende“

Beroliget ved disse sidste Ord brød Leicester ud i en Strøm af Forsikringer om en dyb og lidenskabelig Hengivenhed, Forsikringer, som maaske i det Øjeblik ikke var saa helt usande. De blandede Følelser, der strax havde overvældet ham, havde nu veget Bladsen for hans faste og kraftige Beslutning om at hævde sin Plads i Dronningens Gunst, og Elisabeth havde aldrig fundet ham smukkere, mere vel-

blende, mere tiltrækkende, end medens han saaledes laa paa
 snæ og befvor hende blot at lade ham beholde Navn af
 hendes Tjener, saa maatte hun gjerne tage al hans Magt
 paa ham. „Tag alt det tilbage, som J i Eders Naade har
 skjænket den stakkels Dudley,“ raabte han; „sig, at han
 skjønt skal være den fattige Adelsmand, han var, da J første
 Gang lod Eders Naades Lys skinne paa ham; lad ham
 ikke beholde andet end sin Kappe og sit Sværd, men lad
 ham vedblive at være stolt af, hvad han aldrig har for-
 tjent ved Ord eller Gjerning, sin tilbedte Dronnings og
 Herrens Naade.“

„Nej, Dudley,“ sagde Elisabeth, idet hun rakte ham
 sin ene Haand for at rejse ham op og den anden til Kys,
 Elisabeth har ikke glemt, at da J var en fattig Adels-
 mand, berøvet den Stilling, der tilkom Jer efter Eders
 Døds, var hun selv en lige saa uheldig stillet Prinsesse, og
 J for hendes Skyld vovede alt, hvad Tyranniet havde
 tænkt Jer — Liv og Ære. Rejs Jer, Mylord, og slip
 min Haand! Rejs Jer, og vær, hvad J altid har været,
 det første Hofets Bryd og vor Trones Støtte. Jer Hersterinde
 kan se sig nødsaget til at skjænde paa Jer for Eders Fejl,
 men hun glemmer aldrig Eders Fortjenester. Og saa sandt
 jeg kalpe mig Gud,“ tilføjede hun, idet hun vendte sig til de
 andre tilstedeværende, som med forskjellige Følelser havde været
 tilværelse til dette spændende Optrin, „saa sandt hjælpe mig
 Gud, J Herrer, som jeg tror, at ingen Fyrste nogen Sinde
 har haft trofastere Tjener, end jeg har i denne adle Jarl.“

Der lød fra Leicesters Tilhængere en Bifaldsmumlen,
 som Sussex' Venner ikke vovede at protestere imod. De
 staaende med nedslagne Øjne, forknyttede og krænkede
 af den afgjorte Triumf, der offentlig var bleven deres
 Skæbne til Del. Den første Brug, Leicester gjorde af
 sin Velvilje, Dronningen atter saa aabenlyst havde skjænket
 ham, var at udbede sig hendes Befalinger med Hensyn til
 ham. „Skjønt dette Menneſke ikke fortjener andet af
 mig end Brede,“ sagde han, „vilde jeg dog, hvis jeg turde,
 give et Ord ind for ham . . .“

„Vi havde i Sandhed rent glemt ham,“ sagde Dron-
 ningen, „og det var ilde, thi vi skylder vor ringeste saa

vel som vore højeste Undersaatter Retfærdighed. Det er os kjært, Mylord, at I var den første til at minde os om den Sag. Hvor er Tressilian, Anklageren? Lad ham komme."

Tressilian traadte frem og bukkede dybt og høvisk. Der var, som vi alt have sagt, over hele hans Fremtræden en Anstand, ja ligefrem Fornemhed, som ikke undgik Dronning Elisabeths skarpe Blik. Hun betragtede ham opmærksomt, som han stod over for hende, uden Forlegenhed, men med et Udtryk af den dybeste Sorg.

"Jeg kan ikke andet end føle Deltagelse for denne Herre," sagde hun til Leicester. "Jeg har forhørt mig om ham, og hans Ydre bekræfter, hvad man har sagt mig, at han baade er lærd og Kriger, vel forfaren i Kunster og Videnskaber saa vel som i Vaabenbrug. Vi Kvinder er lunefulde, naar det gjælder om at træffe vort Valg. Mylord — skulde jeg holde mig til mine Øjne alene, vilde jeg sige, at der ingen Sammenligning er imellem Eders Tjener og denne Herre. Men Barney er godt skaaren for Tungebaandet, og det har sandt at sige meget at betyde over for os svage Kvindfolk. — Hør, Hr. Tressilian, at man mister en Pil, er ikke det samme, som at ens Bue brister. Det lader jo til, at Jer, som jeg formoder, ærlige Kjærlighed er bleven slet lønnet, men I kjender Eders Klassifere og ved, at der har været falske Gressidaer til lige siden den trojanske Krig. Glem denne letfærdige skjønne, gode Herre — lær Jert Hjærte at se forstandigere paa Tingene. Naar vi taler saaledes til Jer, taler vi mere ud af lærde Mænds Bøger end af egen Erfaring, thi vi er saa vel paa Grund af vor Stilling som i Kraft af vort eget Ønske langt fra at have Lejlighed til at udvide vor Erfaring i Henseende til saadant forfængeligt Tant, som den lunefulde Videnskab giver sig af med. Hvad Damens Fader angaar, kan vi lindre hans Sorg ved at give hans Svigersøn en saadan Stilling, at han bliver i Stand til sømmelig at forsørge sin Brud. Du skal heller ikke blive glemt, Tressilian — bliv ved vort Hof, og du skal faa at se, at en tro Troilus har Krav paa vor Naade. Husk paa, hvad den Verkesjælm Shakespeare siger — gid Pokker havde ham,

hans Vers rinder mig altid i Hu, naar jeg burde have
 andre Ting i Hovedet. Hvordan er det nu?

Cressid var din, men nu er Baandet brustet,
 og Stumperne af hendes svage Tro
 hun selv har skjænknet Diomed. —

J smiler, Lord Southampton — jeg faar maaske Jer
 Skuespillers Vers til at halte paa Grund af min daarlige
 uoukommelse — Naa, lad det nu være nok, nu vil jeg ikke
 srente mere paa de Narrestreger.“

Dg da Tressilian blev staaende i en Stilling, der
 tydede paa, at han gjerne vilde have Ordet, samtidig med,
 at den var præget af den dybeste Vrefrygt, tilføjede Dron-
 ningen noget utaalmodig! „Hvad vil det Menneſte? Vigen
 man jo ikke gifte sig med jer begge — hun har truffet sit
 valg — hun kunde maaske have valgt forstandigere, men
 hun er Barneys Hustru.“

„J saa Fald havde jeg intet mere at bede om,
 kaaadigste Dronning,“ sagde Tressilian, „og heller ingen
 Ting at hævne. Men jeg anser ikke denne Barneys Ord
 for god Borgen for Sandheden.“

„Var den Dviol kommen til Orde anden Steds,“
 spurgte Barney, „skulde mit Sværd . . .“

„Dit Sværd!“ sagde Tressilian haanlig. Med Hendes
 kaaades Tilladelse skal mit Sværd vise . . .“

„Stille, begge to!“ sagde Dronningen. „Bed J, hvor
 er? — det kommer der ud af Eders Fejder, J Herrer,“
 sedsblev hun med et Blik paa Leicester og Sussex, „Eders
 Tjenere bliver ligesom J selv og fives og kjæbles ved mit
 Sværd og i mit eget Paahør som rene Banditer. — Hør, J
 Herrer, den, der taler om at drage sit Sværd i nogen som
 selvst anden Strid end min eller Englands, skal jeg paa
 minn Vre pynke med Jærnringe paa Haandlede og Ankler!“
 Hun tav et Øjeblik og tilføjede derpaa i en mildere Tone:
 „Men jeg kommer jo ikke des mindre til at stifte Ret
 ommellem de to frække og oprørske Karle — Lord Leicester,
 vil J med Eders Vre — det vil sige, saa vidt J ved og
 tror — indeſtaa for, at det er sandt, hvad Jer Tjener
 siger, at han er gift med Amy Robsart?“

Det var at tage Leicester paa hans ømme Sted, og

han var lige ved at tabe Fatningen. Han var nu imidlertid gaaet for vidt, til at han kunde trække sig tilbage, og efter at have betænkt sig et Øjeblik, svarede han: „Saa vidt jeg ved, og det er paa Vre og Samvittighed mit Overbevisning, er hun gift.“

„Eders Naade,“ sagde Tressilian, „tør det endnu være mig tilladt at spørge om, hvornaar og under hvilke Omstændigheder dette foregionne Ugteffab . . .“

„Hvad for noget!“ sagde Dronningen, „foregionnt Ugteffab — Har I ikke denne højbaarne Jarls Ord som Borgen for, hvad hans Tjener siger? Men det er sandt, I trækker det korteste Straa — det mener I i alt Fald selv, saa jeg vil bære over med Jer. Vi vil selv undersøge Sagen nærmere i Ro og Mag. Lord Leicester, I mindes vist, at det er vor Agt i næste Uge at smage den gode Koft paa Eders Slot Kenilworth — vi beder Jer om at indbyde vor gode og højtærede Ven Jarlen af Sussex til at gjøre os Selskab der.“

„Hvis den ædle Jarl af Sussex,“ sagde Leicester, idet han bukkede for sin Medbejler med den mest utvungne og anstandsfulde Høflighed, „vil gjøre mit ringe Hus den Værelse vil jeg betragte det som et yderligere Bevis paa de venlige skabelige Følelser, Eders Naade ønsker vi skulle være for hinanden.“

Sussex var mere forlegen. „Saadan som jeg er esters min nylig overstandne haarde Sygdom,“ sagde han, „vildde jeg kun være Jer til Besvær, naar I var munter og fornyet.“

„Har I da virkelig været saa syg?“ sagde Elifabeth, idet hun saa' opmærksommere paa ham. „Det er virkelig mærkværdigt, saa I har forandret Jer, og det gjør mig inderlig ondt at se det. Men vær ved godt Mod — vi vil selv tage os af en saa højt agtet og højlig fortjent Tjeners Helbred. Masters skal foreskrive Jer, hvorledes I skal leve, og for at vi selv kan føre Tilsyn med, at I lystre ham, maa I følge med os til Kenilworth.“

Dette blev sagt i en saa afgjørende og samtidig saad en venlig Tone, at Sussex, hvor nødig han end vilde være sin Medbejlers Gæst, ikke havde andet at gjøre end at bukke dybt for Dronningen som Tilkjendegivelse af, at han

var rede til at adlyde hende, og i en høflig, men mut og forlegen Tone at sige til Leicester, at han modtog hans Indbydelse. Medens Jarlerne veylede nogle høflige Ord i den Anledning, sagde Dronningen til sin Storstatmester: „Det tykkes mig, Mylord, at disse to ædle Herrers Ansøgninger de to navnkundige klassiske Floder, af hvilke den ene er saa mørk ud, medens den anden er saa klar og fin — nemlig Hr. Asham vilde have skjændt paa mig, fordi jeg var glemt, hvad Forfatteren hedder — det er Cæsar, tror jeg. Se blot, hvilken majestætisk Ro der er over den ædle Leicesters Ansigt, medens Sussex ser ud, som om han blot vilste paa ham for at gjøre os til Vilje, men gif alt andet end villig til det.“

„Det er maasse Tvivl om Eders Majestæts Raade,“ svarede Lord Statmesteren, „der er Aarsag til den Forskjel, som ikke er undgaaet Eders Majestæts Opmærksomhed — ja, hvad gjør vel det?“

„En saadan Tvivl vilde være en Fornærmelse imod os, Mylord,“ sagde Dronningen. „De er os begge kjære og omna vort Hjærte nær, og vi vil upartist bruge dem begge til hæderlige Hverv til bedste for vort Land. Men nu vil afbryde eders Samtale, I Herrer Sussex og Leicester, har endnu et Ord at sige jer. Tressilian og Barney er allerede knyttede til jer — I sørger for, at de er med jer paa Kenilworth. Og da vi saaledes baade faa Paris og Helenelaos i vor Nærhed, vil vi have den skjønne Helene med, hvis Ustadighed har givet Anledning til Striden. Barney, lad Jer Hustru være til Stede paa Kenilworth, na at hun kan stedes for os, naar vi ønske det. Lord Leicester, vi venter, at I drager Omsorg for, at dette ske.“

Jarlen og hans Tjener buffede dybt og turde hverken gaa paa Dronningen eller paa hinanden, thi de havde begge i i det Øjeblik en Følelse af, at de Net og Garn, deres egen Falskhed havde knyttet, var ved at snære sig sammen paa dem. Dronningen lagde imidlertid ikke Mærke til deres Forvirring og vedblev: I Herrer Sussex og Leicester, vi ønsker, at I indfinder jer i det Statsraads-møde, vi strax sætter at afholde, og i hvilket der vil være vigtige Sager at drøfte. Derefter vil jeg gjøre en Udfærdigelse paa Floden,

og J, mine Herrer, har at ledsage os. Det er sandt, det minder os om en Ting," vedblev hun, idet hun smilende vendte sig til Raleigh — „Glem ikke, Hr. Ridder af den tilfølede Kappe, at J skal ledsage os paa vor Rejse. J skal blive forsynet med de nødvendige Midler til at bøde paa Jer Garderobe."

Saaledes endte denne mindeværdige Audiens, under hvilken Elisabeth ligesom altid ellers hele sit Liv igjennem forenede sit Kjønns tilfældige Luner med den Kløgt og sunde Sans, hvori hverken Mænd eller Kvinder overgik hende.

Fyrtiende Kapitel.

J det korte Mellemrum imellem Audiansen og Statsraadsrådet havde Leicester Tid til at komme paa det rene med, at han den Formiddag havde afgjort sin Skæbne. Nu, tænkte han, da han i alle Englands Stormænds Paahør havde, om end i tvetydige Udtryk, sat sit Ord i Pant paa, at Barneys Forklaring var sand, var det ikke muligt for ham at modsigte eller fragaa den uden at udsætte sig ikke blot for Tabet af Hofgunst, men for den bedragne Dronnings højeste Unaade og for baade sin Medbejlers og alle de andre Stormænds Haan og Foragt. Overbevisningen herom trængte sig strax ind paa ham i Forbindelse med Følelsen af alle de Banskkeligheder, det nødvendigvis maatte medføre at bevare en Hemmelighed, der nu syntes lige vigtig for hans Sikkerhed, hans Magt og hans Vre. Han var i samme Situation som en, der gaar paa Is og føler, at den er ved at bryde under ham, saa at hans eneste Frelse bestaar i at blive ved at gaa til med faste Skridt uden at vakle. Dronningens Gunst, som han havde bragt saa store Ofre for, maatte nu sikres ved hvilke som helst Midler, det koste, hvad det koste vilde — det var den eneste Redningsplanke, han havde at klynge sig til i Stormen. Han maatte derfor sætte sig til Opgave ikke blot

at bevare Dronningens Belvilje, men at faa den forøget, naar maatte enten være Elisabeths Yndling eller lide fuld-
værdigt Skibbrud i Henseende til Vre og Belfærd. Alle
andre Hensyn maatte for Djeblikket skydes til Side, og han
afviste de paatrængende Tanker, der manede Amys Billede
for hans Sjæl, ved at sige til sig selv, at det var
noksens nok senere at tænke paa, hvorledes han til sidst skulde
gribe ud af den Labyrinth, han var i — ligesom det ikke
var nyttigt, at Styrmændene, naar han har Scylla lige for
sig, tænker paa, hvorledes han skal slippe fra Karybdis.

I denne Sindsstemning tog Jarlen af Leicester Sæde
i Elisabeths Statsraad den Dag, og da Forhandlingerne
var til Ende, indtog han i samme Sindsstemning en
plads i hendes umiddelbare Nærhed paa Lyfstituren
foran Themsen. Og aldrig havde han i højere Grad lagt
sine Evner som en Statsmand af første Rang og som fuld-
værdigt Hofmand for Dagen.

Det traf sig saa, at der i Statsraadet den Dag var
tale om den ulykkelige Dronning Maria, som nu paa
værende Aar sad i et sørgeligt Fangenskab i England. Der
blev gjort Anskuelse gjældende til Fordel for denne be-
værgelsesværdige Fyrstinde, og de støttedes stærkt af Sussex
og andre, som lagde større Vægt paa Folkeretten og Gjest-
frihedens Love, end det var behageligt for Dronningen at
være, hvor lemsældig og forbeholdent de end udtrykte sig.
Leicester hævdede med stor Færd og Belysning den mod-
sigstændige Anskuelse og holdt paa, at det var nødvendigt ved-
givende at holde den skotske Dronning i strengt Fængsel,
hvilket var af væsentlig Betydning for Rigets og særlig
for Elisabeths hellige Persons Sikkerhed. Det mindste Haar
paa hendes Hoved, sagde han, burde i Deres Herligheders
øjne have langt større Betydning end en Medbejlerindes
smil og Skæbne. Efter at have rejst et ugrundet og uret-
ferdigt Krav paa Englands Krone, sagde han, var den
skotske Dronning, skjønt hun befandt sig midt i Elisabeths
Rig, en stadig Kilde til Haab og Opmuntring for alle
hennes Fjender baade hjemme og ude. Han endte med at
sige Deres Herligheder om Tilgivelse, hvis han i sin Færd
var kommen til at sige noget, der kunde være stødende for

dem, men Dronningens Sikkerhed var et Gmne, der ret ham saaledes med, at han glemte sit sædvanlige Raadehold.

Elisabeth skjændte paa ham, men ikke synderlig strængt fordi han lagde saa utilbørlig megen Vægt paa hendes personlige Liv, men hun indrømmede derhos, at da det nu en Gang havde behaget Himlen at sammenknytte hendes Liv med hendes Undersaatters Vel, var det ikke mere end hendes Skyldighed at træffe saadanne Foranstaltninger til hendes Sikkerhed, som Omstændighederne gjorde nødvendige. Hun haabede, sagde hun, at Raadet, selv om det i sin Visdom fandt det nødvendigt, at hendes ulykkelige Søster af Skotland vedblivende holdtes i Forvaring, ikke vilde gaad i Rette med hende, naar hun paalagde Grevinden af Shrewsbury at behandle hende med al den Mildhed, der lod sig forene med, at hun var under sikker Varetægt, og med denne Antydning af hendes Vilje hævdedes Mødet.

Aldrig var der ivrigere eller villigere bleven gjort Plads for Lord Leicester, end da han gik igjennem de tætte opfyldte Forværelser for at begive sig ned til Floden og ledsage Hendes Majestæt til hendes Baad — aldrig havde Dørvogterne højere raabt: „Plads — Plads for den ædle Jarl!“ — aldrig var disse Ord bleven hurtigere og ærbødiger adlydt — aldrig havde ivrigere Øjne set paa ham, opsatte paa at fange et naadigt eller blot et gjenkjendende Blik, og mangen en underordnet Hoffindes Hjerte bankede af en Blanding af Attraa efter at frembære sin Lykønsning og af Frygt for at paatrænge sig en Mand, der stod saa uendelig højt over ham. Hele Hoffet betragtede Udfaldet af denne med saa megen Uro og Spænding imødesete Audiens som en afgjørende Triumf for Leicester og følte sig overbevist om, at hans Medbejlers Stjerne, hvis den ikke fuldstændig overstraales af hans, for Fremtiden i alt Fald maatte komme til at bevæge sig i en dunklere og fjærnere Bane. Saaledes tænkte alle Hoffolkene, høje saa vel som lave, og de indrettede deres Opsørsel derefter.

Paa den anden Side havde Leicester aldrig besvaret den almindelige Hyldest med en saa redebøn og nedladende Høflighed eller — som en Mand, der i det Djæblig ikke var langt fra ham, udtrykker sig — med større Held stræbt at „sanke gyldne Tanker fra alle Slags Menneſter“.

Den yndede Jarl havde et Bukt, i det mindste et Smil og ofte et venligt Ord til alle og enhver. De fleste af ossem, hvis Hilsener han besvarede saaledes, var Hoffinder, hvis Navne for længst er sunkne i Glemselens Flod, men nogle af dem var Folk, hvis Navne lyder fremmed i vore Øren, naar de sættes i Forbindelse med Livets dagligdags Forhold, som Efterslægtens Taknemlighed for længst har næret dem over. Nogle enkelte af de Sætninger, Leicester saaledes henkastede, ville vi anføre:

„God Morgen, Bønnings, hvorlunde lider Jer Hustru og Jer sagne Datter? Hvorfor kommer de ikke til Hove? — Jer Ansøgning er afflaaet, Adams, Dronningen vil ikke tillade flere Monopoler, men jeg kan maaske tjene Jer paa Landen Maade. — Min kjære Alderman Nyford, Byens Andragende angaaende Queenhithe skal blive fremmet, saa snart min ringe Gyne formaar. — Hr. Edmund Spenser, jeg vilde gjerne hjælpe Jer med Hensyn til Jer irske Ansøgning, for J ved nok, at jeg holder meget af Muserne, men J har stødt Lord Skatmesteren for Hovedet.“

„Mylord, sagde Digteren, maa det være mig tilladt at forklare . . .“

„Kom hjem til mig, Edmund,“ svarede Jarlen; „ikke i Morgen eller i Overmorgen, men snart. — Ha, Will Shakespeare — vilde Will, du har givet min Neveu Philip Sidney et Elskovspulver — han kan ikke sove uden at have sin „Venus og Adonis“ under sin Hovedpude! Vi agter at lade dig hænge som den argeste Trolldmand i hele Europa. Hør, det er sandt, dit gale Spektakel, jeg har ikke glemt din Sag angaaende Patentet og Bjørnene.“

Stuespilleren bukkede, og Jarlen nikkede og gik videre — saaledes vilde man have udtrykt sig den Gang — i de næste Dage kunde vi maaske sige, at den udydelige havde udyldet den dydelige, Den næste, Yndlingen talte til, var en af hans ivrige Tilhængere:

„Naa, Sir Francis Denning,“ hvistede han til Svaret paa den andens glædestraalende Hilsen, „det Smil har skjult Jert Ansigt en Tredjedel kortere, end det var, da jeg først saa' Jer i Morges. — Hvad for noget, Hr. Bowyer, holder J Jer tilbage? Tror J, jeg bærer Nag til Jer? J

saar ustyldig var kommen til at vække, tabte den forbløffede Raadslagningskammerdørskriver sin Embedsstav ud af Haanden og stirrede paa den opbragte Jarl med et fjollet Udtryk af Forundring og Skræk, som øjeblikkelig bragte Leicester til sig selv igjen.

„Jeg vilde blot prøve, om du var i Besiddelse af den Frækhed, der hører til din Bestilling,“ sagde han hurtig. „Kom til Kenilworth, og tag Fanden selv med, om du vil.“

„Min Kone har en Gang spillet Djævel i et Mysterium — det var i Dronning Marias Tid. Men vi trænger til en Bagatel til vore Kostumer.“

„Der har du en Krone,“ sagde Jarlen, „lad mig saa være fri for dig — nu ringer den store Klokke.“

Hr. Robert Laneham stirrede et Øjeblik efter Jarlen, saare forbauset over den Sindsbevægelse, han havde bragt ham i. Derpaa bukkede han sig og tog sin Stav op, idet han sagde: „Det er nogle sære Indfald, den ædle Jarl har i Dag; men de, der giver Kroner bort, venter af os vittige Hoveder, at vi vil se igjennem Fingre med deres Nykker, og vi skulde min Sanden ogsaa give dem ordentlig over Fingrene, hvis de ikke betalte os for at staae dem.“

Leicester gik hurtig videre, idet han opgav de Komplimenter, han hidtil havde været saa rundhaandet med, og skyndte sig igjennem Hofmandssværmene. Han standsede først, da han var kommen ind i et lille Kabinet, som han gik ind i for at trække Vejret et Øjeblik ene og ubemærket.

„Hvordan er det sat med mig,“ sagde han til sig selv, „siden en ussel, forpjusket, enfoldig Tosses Ord kan tage saadan paa mig? Samvitighed, du er en Blodhund, der lige saa let giver dig til at tude, naar en ussel Rotte rører sig, som naar en Løve er i Anmarsch. — Kan jeg ikke ved et dristigt Skridt hjælpe mig ud af den ærgerlige og nedværdigende Stilling, jeg er i? Hvad om jeg nu fastede mig for Elisabeths Fødder, tilstod det hele og overgav mig paa Naade og Unaade?“

Medens han var optagen af disse Tanker, gik Døren op, og Barney styrtede ind.

„Gud være lovet, Herre, at jeg traf Jer!“ raabte han.

„Sig hellere Djævelen være lovet,“ svarede Jarlen.

„Det er dog ham, du er Haandlangere for.“

„Lovet være, hvem I vil, Herre,“ sagde Barney; „men skynd Jer ned til Floden. Dronningen er gaaet om Bord og spørger efter Jer.“

„Sig, at jeg pludselig er bleven syg,“ sagde Leicester. „Min Hjerne kan ved Gud ikke holde dette ud længere.“

„Det kan jeg godt sige,“ sagde Barney i en bitter Tone, „for Jer Plads i Dronningens Baad, og min da for den Sags Skyld med — jeg skulde jo have været med i Egenskab af Eders Herligheds Staldmester — er allerede optagen. Den ny Yndling, Walter Raleigh og vor gamle Bekjendt Tresilian blev opfordret til at indtage vore Pladser, lige som jeg skyndte mig af Sted for at se at faa fat i Jer.“

„Du er en Djævel, Barney,“ sagde Leicester hurtig; „men for Tiden har du Overtaget. Jeg følger med.“

Barney svarede ikke, men gik i Forvejen ud af Slottet ned ad Floden til, medens hans Herre ligesom mekanisk fulgte efter. Omfider saa' han sig tilbage og sagde i en Tone, der mindst var præget af Fortrolighed, om ikke af Myndighed: „Hvad er det, Mylord, Jer Kappe hænger jo skjævt — Spændet paa Jert Husebaand er gaaet op — tillad mig . . .“

„Du er en Tosse, Barney, saa vel som en Slyngel,“ sagde Leicester, idet han rystede ham af sig og unddrog sig hans tjenstivrige Bistand. „Vi befinder os bedst saaledes, Herre — naar vi ønsker Jer Hjælp til at ordne vor Paaklædning, er det godt, men for Tiden har vi ingen Brug for Jer.“

Med disse Ord antog Jarlen pludselig igjen sin bydende Mine, og med den vendte hans Herredømme over sig selv tilbage — han bragte sin Paaklædning endnu mere i Uorden, gik forbi Barney med en Mine, der var præget af, at han var hans Herre og overordnede, og gik nu selv forrest ned til Floden.

Dronningens Baad skulde lige til at sætte af; den Plads, der var bestemt for Leicester i Agterstaven, saa vel som hans Staldmesters i Forenden var allerede optagne. Da Leicester kom, blev der imidlertid en Pause, som om Baadsmandskabet ventede, at der vilde blive truffet Undring. Dronningens Kinder blussede af Harm, da hun i

den kolde Tone, som overordnede plejer at tale i, naar de søger at skjule deres Sindsbevægelse for Folk, over for hvem det vilde være en Medværdigelse at lade sig mærke med den, sagde følgende rystende Ord: „Vi har ventet, Lord Leicester.“

„Allernaadigste Dronning,“ sagde Leicester, „J, der kan tilgive saa mange Svagheder, som Jert eget Hjærte ikke kjender noget til, maa sikkert kunne føle Medynk med et Sindsoprør, som for en Stund lammede baade mit Hoved og mine Lemmer. Jeg traadte frem for Jer som en bekympret og anlaget Underfaat; Eders Godhed gennemskuede Bagvasselsens Skyer og gjengav mig min Vre, og hvad der er mig endnu dyrebare, Eders Raade — er det saa at undres over, skjönt det er højst uheldigt for mig, at min Staldmester traf mig i en Tilstand, der knapt gjorde mig det muligt at tage mig saa meget sammen, at jeg kunde følge med ham her hen, hvor et Blik fra Eders Raade — af, det var des værre et vredt Blik — udrettede det over for mig, som selve Uffulap maaske ikke havde formaaet?“

„Hvad for noget?“ sagde Elisabeth hurtig med et Blik paa Barney. „Har Jer Herre været syg?“

„Det var saadan en Slags Daanen,“ svarede den snarraadige Barney, „som Eders Raade kan se af den Tilstand, han endnu er i. Mylord havde saadant et Hastværk, at han ikke engang vilde give mig Tid til at ordne hans Paaklædning.“

„Det gjør ingen Ting,“ sagde Elisabeth, idet hun lod sit Blik hvile paa Leicesters ædle Skikkelse og Ansigt, som den sælsomme Blanding af Lidenstaber, der nylig havde bragt hans Sjæl i Oprør, gjorde endnu mere tiltalende. „Gjør Plads for den ædle Lord — Eders Plads, Hr. Barney, er bleven optagen. J maa se at finde Jer en i en anden Baad.“

Barney buffede og traf sig tilbage.

„J, min unge Baabendrager med Rappen,“ vedblev hun, idet hun vendte sig til Raleigh, „kommer ogsaa foreløbig til at gaa over i vore Dammers Baad. Hvad Tresilian angaar, saa har han allerede lidt alt for meget under Kvindeluner, til at jeg vil fortrædige ham ved ogsaa at ændre Bestemmelse for hans Vedkommende.“

Leicester satte sig paa sin Plads i Baaden tæt ved Dronningen; Raleigh rejste sig for at gaa, og Tresilian var lige ved at være saa ubetænksomt forekommende at tilbyde at afstaa sin egen Plads til sin Ven, men Raleigh, som nu rigtig lod til at være i sit Element, sendte ham et hurtigt Blik, der gav ham at forstaa, at det let kunde misrødt, naar han saa beredvillig gav Afkald paa Hendes Majestæts Gunst. Han tav derfor og blev siddende, medens Raleigh rejste sig fra sin Plads med et dybt Bui og et Udtryk af den dybeste Søndernufelse.

En gjæv Hofmand, den tapre Lord Willoughby, mente at læse noget i Dronningens Ansigt, der tydede paa Deltagelse med Raleigh i hans virkelige eller forstillede Sorg.

„Det sømmer sig ikke for os gamle Kavalerer,“ sagde han, „at skjule Solens Lys for de unge. Jeg vil med Hendes Majestæts Tilladelse for en Times Tid give Afkald paa, hvad hendes Undersaatter sætter størst Pris paa, og den Glæde at være sammen med Hendes Naade, og spørge mig ved at nøjes med Stjærneskin, medens jeg for en stakket Stund forsøger den Lykke at bade mig i selve Dianas Straaler. Jeg vil tage Plads i Damernes Baad og lade denne unge Herre beholde den Times Lyksalighed, der var bleven ham lovet.“

Dronningen svarede med et halvt skjæmtende, halvt alvorligt Udtryk: „Naar I er saa villig til at forlade os, Mylord, maa vi jo finde os i den Ydmygelse. Men med Eders Tilladelse, hvor gammel og erfaren I end anser Jer for at være, tør vi ikke betro vore unge Hofdamer til Eders Varetægt. Eders ærværdige Alder, Mylord,“ vedblev hun smilende, „passer bedre sammen med Lord Skatmesterens, som sidder i den tredje Baad, og hvis Erfaring selv Lord Willoughby kan lære noget af.“

Lord Willoughby skjulte sin Vregelse under et Smil — lo, blev forvirret, bukkede og forlod Dronningens Baad for at gaa over i Lord Burleighs. Leicester som søgte at frigjøre sine Tanter for alle dyberegaende Omner ved at fæste dem, ved hvad der foregik omkring ham, lagde blandt andet ogsaa Mærke til dette. Men da Baaden stødte fra Land, da Musikken tonedede fra en Baad, som ledsagede dem, da Folkemassernes Jubelraab rungede, og alt mindede ham

om den Stilling, han var i, rev han med en stærk Kraft-anstrængelse sine Tanker og Følelser løs fra alt andet end Nødvendigheden af at bevare sin Belynderindes Gunst, og han brugte sine Evner i Retning af det sænslende og be- daarende saa heldig, at Dronningen, som afværlende var henrykt over hans Tale og bekymret over hans Helbreds- tilstand, omsider i en skjæmtende, men tillige bekymret om- hyggelig Tone paalagde ham foreløbig at tie stille, for at hans oprømte Stemning ikke skulde tage for stærkt paa hans Kræfter.

„Naa, J Herrer,“ sagde hun, „da vi nu for en Stund har paabudt vor gode Leicester Tavshed, vil vi raadsføre os med jer om en lystig Sag, som det er mere passende at drøfte nu under Skjæmt og Musik end med den Alvor, der plejer at være over vore Forhandlinger. Hvem af jer, J Herrer,“ sagde hun smilende, „ved Besked om et Andragende fra Orson Pinnit, vore kongelige Bjørnes Voater, som han kalder sig? Hvem staar Fadder til hans Ansøgning?“

„Det gjør sandelig jeg med Eders Naades Tilladelse,“ sagde Jarlen af Sussex. „Orson Pinnit var en tapper Soldat, før end han blev saadan mishandlet af den irske Alan Mac Donoughs Dolke, og jeg haaber, at Eders Naade vil være Eders gode og tro Djener et naadigt Her- skab, som J altid har været.“

„Det er det visselig vor Agt at være,“ sagde Dron- ningen, „og særlig naar det gjælder vore stakkels Soldater og Matroser, som sætter Livet paa Spil for en ringe Løn. Vi vilde hellere,“ sagde hun med funklende Øjne, „lade vort kongelige Slot der indrette til et Hospital for dem, end at de skulde kalde deres Dronning utaknemlig. — Men det er ikke det, Talen drejer sig om,“ vedblev hun, idet hendes Stemme, som hendes fædrelandske Følelser havde givet Sving, atter faldt over i en munter og rolig Sam- tale tone; „denne Orson Pinnits Andragende gaar noget videre. Han klager over, at Bjørnehidsningens mandige Tidkort aabenbart er ved at komme i Forfald som Følge af den overvætted Lyst, Folk har til at besøge Skuespilhusene, særlig til at se de Forestillinger, der gives af en vis Will Shakespeare, som jeg formoder vi alle sammen har hørt Tale om, J Herrer. Folk stimler nu hellere sammen for

tit se de Skjelmer af Skuespillere flaa hverandre ihjel paa Skrømt end for at se vore kongelige Hunde og Bjørne rive hverandre i Stykker for ramme Alvor. — Hvad siger I lil det, Lord Sussex?"

"Ja, Eders Naade," sagde Sussex, "I maa sandelig ikke vente synderligt af en gammel Soldat som mig til Forvar for Slagsmaal paa Skrømt i Sammenligning med Slagsmaal for Alvor, men jeg ønsker alligevel min Sanden ikke Will Shakspeare noget ondt. Han er en dygtig Karl lil at haandtere en Kampstof og en kort Sabel, skjønt han, ønsker hvad jeg hører, er halt, og de siger, at han sloges forabelig med gamle Sir Thomas Lucy af Charlecots Hægere, da han brød ind i hans Dyrehave og knsede hans Skovfogeds Datter."

"Skaan os for den Historie, Lord Sussex," sagde Dronning Elisabeth. "Den Sag har været for i Statsraadet, og vi vil ikke have Fyrens Brøde overdrevet — der var ingen Rys med i Spillet, det nægtede den anklagede ogsaa det bestemteste. — Men hvad siger I om de Foretillinger, han for Tiden giver paa Skuepladsen? Det er søet, det kommer an paa, og ingenlunde hans tidligere Synder med at bryde ind i Dyrehaven eller de andre Daarskaber, I taler om."

"Ja, Eders Naade," svarede Sussex, "jeg ønsker som sagt ikke den morsomme Patron noget ondt. Nogle af hans liderlige Vers — om Forladelse, Eders Naade, at jeg indtrykker mig saaledes — har runget i mine Dren som Dyråb til at stige til Hest og drage i Kamp. Men det er ogsaa alligevel alt sammen kun Tant og Daarskab — der er ingen Alvor eller Virkelighed i det, som Eders Naade selv ogsaa rigtig bemærkede. Hvad har en fem, sex Fyre med rustne Floretter og pjaltede Skjolde at betyde, hvad er en Efterligning af en ordentlig Dyst i Sammenligning med Bjørnehidsningens kongelige Idræt, som hidtil har haft den Prykke at blive støttet af Eders Majestæt og Eders kongelige Forgængere i dette herlige Land, der er navnkundigt over hele Kristenheden for mageløse Bulbidere og modige Bjørnevogtere? Der er stor Grund til at frygte for, at det vil ogsaa tilbage baade med den ene og den anden Slags, naar Folk saadan stimler sammen for at høre en Dagdriver af

en Skuespiller gylpe noget overspændt Brøvl op i Steden for at anvende deres Penge til Opmuntring for den herligste Efterligning af Krigen, der kan opvises i Fredstid, og det er Jdrætterne i Bjørnegaardene. Der kan man se Bjørnen ligge paa Bagt med sine røde, misfende Øjne og vente paa, at Bulbideren skal falde an, ligesom en snedig Høvidsmand, der holder sig til Defensiven i Haab om, at Fjenden skal lade sig lokke til at blotte sig. Og saa kommer Hr. Bulbider som en højbaaren Ridder farende i fuldt Firspring lige løs paa sin Modparts Strube — saa lærer Bamsen ham, hvad den skal have, der i dumdriftigt Mod sætter sig ud over Krigskunstens Regler, han tager ham i sine Labber og kryster ham til sit Bryst som en lystig Brønder, til det ene Ribben efter det andet knager og brager ligesom Pistolskud. Og saa griber en anden Bulbider, lige saa fjæk, men kløgtigere og dygtigere til at tage Sigte, Bamsen i Underløben og hænger sig fast der, medens han sprøjter Blod og Fraade om sig og forgjæves søger at ryste Hr. Bulbider af sig. Og saa . . .“

„J har paa Vre beskrevet det hele saa udmærket, Mylord,“ sagde Dronningen, „at om vi saa aldrig havde set en Bjørnehidsning, medens vi nu har set mange og med Guds Hjælp haaber at saa adskillige at se endnu, vilde Eders Ord være nok til at give os en lyslevende Forestilling om hele Bjørnegaarden. — Men hvem vil nu tage Ordet i den Sag? — Hvad siger J, Lord Leicesters?“

„Jeg tør altsaa med Eders Naades Tilladelse betragte mig som fritagen for Mundkurven?“ svarede Leicesters.

„Ja vist, Mylord — det vil sige, hvis J føler Jer rask nok til at tage Del i vor Spøg,“ sagde Elisabeth. „Jeg kommer for Resten i Tanker om Jert Vaabenmærke med Bjørnen og Knortekjæppen — vi burde vist egentlig hellere høre en mere upartist Tale.“

„Nej, naadigste Dronning,“ sagde Jarlen, „skjønt min Broder, Ambrose af Warwick og jeg fører det gamle Vaabenmærke, Eders Majestæt er saa naadig at mindes, ønsker jeg paa Vre kun at skifte og dele ærlig imellem alle Parter, eller, som de siger, „lad Hunden slaas, og lad Bjørnen slaas.“ Og hvad Skuespillerne angaar, saa maa jeg sige, at det er nogle vittige Fyre, hvis højtravende Snak og

Ulystige Indfald afholder Menigmand fra at tænke paa Statsfager og fra at høre paa forræderiske Taler, tomme Rytter og oprørske Antydninger. Naar Folk staar ogaggaber paa, hvordan Marlowe, Shakspeare og andre Skuespillere agerer deres Komedier, som de kalder dem, afledes deres Opmærksomhed fra, hvad deres Styrere tager sig for."

"Vi ønsker ikke, at vore Undersaatters Opmærksomhed afskal afledes fra vor Færd, Mylord," svarede Elisabeth, "thi jo grundigere den bliver gransket, des tydeligere vil de Betvæggrunde, der leder os, komme for Dagen."

"Jeg har imidlertid hørt, Eders Naade," sagde Domprovesten ved St. Asaph, en ivrig Puritaner, "at disse Skuespillere ikke blot plejer at indføre i deres Komedier Uæfærdige og gudsforgaaene Udtryk, som let kan avle Synd og Skjørleved, men ogsaa at bralle op med Betragtninger over Regeringen, dens Oprindelse og dens Formaal, som let kan gjøre Undersaatterne misfornøjede og ryste det borgerlige Samfund i dets Grundvold. Og det tykkes mig, med Eders Naades Tilladelse, alt andet end sikkert at give disse uopdragne, kaadmundede Skjelmer Lov til at gjøre Nar ad de gudfrygtige for deres ærbare Alvor og til at spotte Himlen og bagtale de jordiske Styrere saaledes, at de byder baade Guds og Menneskers Love Trods."

"Kunde vi tro, at det forholder sig, som I siger, Mylord," sagde Elisabeth, "vilde vi strængt revse saadanne Forsyndelser. Men man bør ikke fordømme en Ting, fordi den kan misbruges. Og hvad nu denne Shakspeare angaar, af saa mener vi, at der er det i hans Komedier, som er mere værd end tyve Bjørnegaarde, og at hans nye Foretagende med Krønikerne, som han kalder dem, ved deres Blanding af sømmelig Skjæmt og nyttig Lærdom kan fornøje ikke blot vore Undersaatter, men ogsaa kommende Slægter."

"Eders Majestæts Regering trænger ikke til saadan ringe Bistand for at mindes af de seneste Efterkommere," sagde Leicester. "Men denne Shakspeare har for øvrigt ogsaa paa sin Vis berørt visse Tildragelser i Eders Majestæts Ulykkelige Regering, som nok kan veje op imod, hvad Hans Højærværdighed Domprovesten ved St. Asaphs sagde. Der er f. Ex. nogle Vers — jeg vilde ønske, at min Neveu Philip Sidney var her, han fører dem næsten altid i

Munden — de forekommer i et forrykt Eventyr om Feo og Elskovstrylleri og Gud ved hvad, men skjønn er de hvor langt de end staar og maa staa tilbage for det Omme de saa dristig hentyder til — jeg tror endog saa, at Philip mumler dem i Sørne.“

„J sætter vor Taalmodighed paa Prøve,“ sagde Dronningen. „Hr. Philip Sidney er, som vi vide, en Musernes Yndling, og det glæder os. Tapperheden straalere aldrig prægtigere, end naar den er forenet med ægte Smag og Kjærlighed til de skjønn Videnskaber. Men der er sikkert andre af vore unge Hoffinder, som mindes, hvad Eders Hæderlighed har glemt for vigtigere Sager. Hr. Tresilian, du har hørt Jer omtale som en Dyrker af Minerva — husker du J noget af de Vers?“

Tresilian var for tung om Hjærtet, hans Livs Udsigter alt for sørgelig formørkede, til at han kunde benytte sig af den Lejlighed, Dronningen saaledes bød ham til at tiltrække sig hendes Opmærksomhed, men han besluttede at lade sin mere ærgjerrige unge Ven faa den, og idet han undskyldte sig med, at hans Huskommelse svigtede ham, tilløjede han derfor, at han antog, at Hr. Walter Raleigh mindedes de smukke Vers, Lord Leicester havde talt om.

Efter Dronningens Befaling foredrog den nævnte Herr den berømte Vers om Oberons Syn med et Udtryk og en Betoning, som endog saa forhøjede den udsøgte Ynde, der og for sig er over disse dejlige Linier:

J samme Stund saa' jeg — du kunde ikke —
imellem Jorden og den kolde Maane
fuldrustet Amor flyvende. Han sigted
med sikkert Blik did hen, hvor sjærent i Vest
en dejlig Vestalinde sad paa Tronen,
og gav sin rappe Pil en Fart, som skulde
den gjennem bore hundred Tusend Hjerter.
Men i den vaade Maanes kyste Straaler
saa' jeg ung Amors Flammepil udslukt;
bort stred den kongelige Vestalinde
i jomfrurene Tanker, elskovsfri.

Raleighs Stemme rystede lidt, da han fremsagde den sidste Vers, som om han ikke var ganske vis paa, hvorledes Dronningen vilde optage den Hyldest, der bragtes hende

dem, hvor udsøgt den end var. Var denne Usikkerhed paa-
 tagen, var det snildt betænkt, men var den ægte, var der
 ikke synderlig Grund til den. Versene var rimeligvis ikke
 ny for Dronningen, thi hvornaar er en saa fin Smiger
 længe om at naa de kongelige Øren, den er bestemt for?
 Men de var derfor ikke mindre velkomne, da de foredroges
 af en Deklamator som Raleigh. Elisabeth frydede sig i lige
 høj Grad over Indholdet og over den smukke unge Kavalers
 Væsen, skønne Skikkelse og sjælfulde Ansigt og slog Taft
 med Fingeren ved hvert Versfald. Da han tav, gjentog
 hun de sidste Vers, som om hun knapt var sig bevidst, at
 nogen kunde høre hende, og idet hun udtalte Ordene

i jomfrurene Tanker, elskovsfri,

fastede hun den kongelige Bjørnevogter Orson Pinnits An-
 dragende i Themsen, for at det kunde drive til Sheerness,
 eller hvorhen Strømmen maatte føre det, og se, om det
 maaske kunde finde en gunstigere Modtagelse der.

Det heldige Udfald af den unge Hofmands Foredrag
 ansporede Leicesters Kappelyst, ligesom det ægger en gammel
 Væddeløbshest, naar en fyrig Ganger jager forbi den. Han
 drejede Talen hen paa Optog, Gjæstebud, Festsforestillinger
 og den Slags Menneker, som i de Tider deltog i saadanne
 Lystigheder. Han blandede skarp Jagttagelse med let Satire
 i et saadant Forhold, at hans Udtalelser var lige langt fra
 ondskabsfuld Sladder og flov Lovprisning. Han efterabede
 med Lethed de forskruedes og de klodsedes Væsen og lod sin
 egen Anstand og Ynde i Tone og Væsen træde dobbelt
 stærkt frem, naar han atter antog dem. Fremmede Lande,
 deres Sæder og Skikke, Bedtægterne ved deres Hoffer, deres
 Moder, ja endogsaa deres Damers Klædedragt tjente ham
 ligeledes til Emne, og han endte for det meste med en eller
 anden Lovtale over den jomfruelige Dronning, hendes Hof
 og hendes Regering, altid fint formet og elegant fremsat.
 Saaledes førte han Samtalen paa denne Lysttur, under-
 støttet af de øvrige Personer i Hendes Majestæts Følge,
 livlig og munter, afvejlende med Bemærkninger om gamle
 Klassikere og nyere Forfattere og beriget med Sætninger, der
 udtalte dyb Statskløgt og sund Moral, idet de tilstede-

værende Statsmænd og Bismænd blandede deres Bisdomsord i den lettere Samtale, der førtes ved det kvindelige Hof.

Da de vendte tilbage til Slottet, tog Elisabeth imod Leicesters Arm, eller rettere sagt hun tog den selv og støttede sig paa den paa Bejen fra Landgangspladsen op til den store Port. Det bares ham muligvis endogsaa for — men det var dog maasse kun noget, hans Fantasi smigrede ham med —, at hun paa dette lille Stykke Vej støttede sig noget stærkere til ham, end Førets Glathed nødvendig krævede, og saa meget er vist, at baade hendes Ord og Handlinger bar Vidne om en Grad af Gunst, som han endnu ingen Sinds havde opnaaet, end ikke i sine stolteste Dage. Og saa hans Medbejler hædrede ganske vist gjentagne Gange med Dronningens Opmærksomhed, men det skete paa en Maade, som syntes at vidne om, at det ikke saa meget var et Udslag af fri Tilbøjelighed som en tvungen Erkjendelse af hans Fortjenester, og efter mangen en erfaren Hofmands Mening opvejedes al den Gunst, hun viste ham, fuldstændig af de Ord, hun hvifkede Lady Derby i Øret, at „nu saa' hun, at Sygdom var en bedre Guldmager, end hun havde tænkt sig for den havde forvandlet Lord Sussex' Kobber-Næse til Guld.“

Denne Spøg gik fra Mund til Mund, og Jarlen af Leicester nød sin Triumf, som om Hofgunst for ham var Livets første og sidste Maal, og glemte i Djebliffets Ruus de Farer og Forlegenheder, hans egen Stilling førte med sig. Hvor underligt det end kan synes, han tænkte virkelig i det Djeblif mindre paa de Farer, hans hemmelige Giftermaal udsatte ham for, end paa de Tegn paa Naade, som Elisabeth fra Tid til anden viste den unge Raleigh. Det var ganske vist rent forbigaaende, men den, hvem de blev til Del, var en Mand, der var i Besiddelse af Ynde og Anstand, hjemme i de skjønne Vidensfaber og derhos tapper. Der foresaldt i Løbet af Aftenen en Begivenhed, som yderligere skærpede Leicesters Opmærksomhed i den Retning.

De Adelsmænd og Hoffolk, der havde ledsaget Dronningen paa Sejlturen, blev med kongelig Gæstfrihed indbudne til et glimrende Gæstebud i Slottets Hal. Hendes Majestæt beærede ganske vist ikke Maaltidet med sin Nærværelse, thi i Genhold til de Anskuelse, hun nærede om,

hvad der var ærbart og værdigt, plejede den jomfruelige Dronning ved saadanne Lejligheder at nyde sit lette og tarvelige Maaltid alene eller i Selskab med et Par Yndlingsdamer. Efter en passende Tids Forløb samledes Hoffet stillet i Slottets prægtige Have, og her spurgte Dronningen alludselig en Dame, der var nær knyttet til hendes Person og ogsaa stod højt i hendes Gunst, hvor den unge Hr. Kappeløs var bleven af.

Lady Paget svarede, at det ikke var mere end et Par Minutter siden, at hun saa' Hr. Raleigh staa ved Vinduet i en lille Pavillon, der vendte ud til Themsen, og skrive Brevet i Ruden med en Diamantring.

„Den Ring,“ sagde Dronningen, „var et lille Tegnsmaa min Naade, som jeg gav ham til Erstatning for hans tabte Kappe. Kom, Paget, lad os se, hvilken Brug han har gjort af den. Jeg gennemskuer ham allerede; han er et mærkværdigt godt Hoved.“

De gik hen til Stedet, i Nærheden af hvilket den unge Cavalér endnu drev om, ganske vist i nogen Afstand, lige som en Fuglesænger, der holder Øje med sit Garn. Dronningen gik hen til Vinduet, som Raleigh havde ridset i med sin Ring, og læste følgende Vers:

Seg flatred gjerne, frygted ej jeg Fald.

Dronningen smilede og læste det to Gange endnu, en Gang højt for Lady Paget, og en Gang til for sig selv. „Det er en smuk Begyndelse,“ sagde hun efter at have betænkt sig et Øjeblik, „men det lader jo til, at Musen har forvigtet den unge Poet, lige som han havde faaet begyndt. Vilde det ikke være pænt af os, Lady Paget, om vi gjorde hans Arbejde færdigt for ham? Prøv, hvad I duer til i Retning af at rime.“

Lady Paget, der altid lige fra Buggen af havde været saa profaisk som nogen Hofdame i Verden, fralagde sig altsaa umulig Evne til at komme den unge Digter til Undsætning.

„Naa ja,“ sagde Elisabeth, „saa kommer vi jo selv til at taat ofre til Muserne.“

„Jngens Røgoffer kan være dem mere behageligt,“ sagde Lady Paget; „Eders Naade vil gjøre Jer Parnassets Damer i den Grad forbundne, at. . .“

„Di stille, Paget,“ sagde Dronningen; „det er Guds-
bespottelse at tale saadan om de u dødelige ni. Men, de er
selv Jomfruer, de bør hør høre den jomfruelige Dronning —
og derfor — lad mig se, hvordan er nu dette Vers —

„Seg klatred gjerne, frygted ej jeg Fald“

kunde Svaret — i Mangel af bedre — ikke lyde saaledes:

„Naar Modet svigter, ej du klatre skal?“

Hofdamen tilkjendegav højrøstet sin Henrykkelse og For-
bavselse over denne udmærkede Slutning, og der er ganske
vist daarligere Vers, som er bleven modtagne med Bifald,
selv om de hidrørte fra en mindre højtstaaende Forfatter.

Efter at være bleven saaledes opmuntret tog Dron-
ningen en Diamantring af og sagde: „Vi vil give den unge
Mand Anledning til at undre sig, naar han finder sit Vers
gjort færdigt af andre,“ og med disse Ord skrev hun sin
Verslinie under Raleighs.

Dronningen forlod Pavillonen, men hun gik langsomt
og saa' sig jævnlig tilbage, og hun fik da Øje paa den
unge Kavalér, der som en Bibe listede sig hen til Stedet,
hvor hun havde staaet. „Hun tøvede blot for at se, om
hendes Løbekrudt havde fænget,“ sagde hun, og saa gik hun
langsomt op ad Slottet til, morende sig sammen med Lady
Paget, over hvad der var foregaaet. Paa Bejen paalagde
hun sin Ledsagerinde, at hun ikke maatte tale til nogen
den Haandsrækning, hun havde ydet den unge Digter, og
Lady Paget lovede højtidelig, at hun skulde tie. Der er
imidlertid Grund til at tro, at hun i sit stille Sind tog et
Forbehold med Hensyn til Leicester, hvem hun ufortøvet
fortalte denne Historie, der var saa lidet egnet til at
glæde ham.

Imidlertid listede Raleigh sig hen til Binduet og læste
som i en Kus den Opmuntring, Dronningen saaledes i egen
Person havde givet ham til at fortsætte sin ærgjerrige Løbe-
bane. Derpaa vendte han tilbage til Sussex og hans Følge,
som just var ved at gaa om Bord for at lade sig ro op
ad Floden; hans Hjerte bankede højt af smigret Stolthed
og af Haab om fremtidig Udmærkelse.

Den Urbødighed, man skyldte Jarlen, udelukkede enhver

rttring om den Modtagelse, han havde fundet ved Hove, ddtil de var komne i Land, og alle samledes i den storeaal paa Sajs Court. Lorden, som var udmattet af sinleplig overstandne Sygdom og af Dagens Anstrængelser, at sig tilbage til sit Bærelse og forlangte, at Wayland, hans heldige Læge, skulde komme. Wayland var imidlertid pagen Steds at finde, og medens nogle af Selskabet medirigeriff Utaalmodighed søgte efter ham, bandende over, at man ikke var til at finde, flokkedes de andre om Raleigh og anstede ham til Lykke med hans Udsigter til Hofgunst.

Han havde Taft og Omtanke nok til at fortie den afgjørende Omstændighed med Verset, som Elisabeth havde besedladt sig til at søje en Linie til, men der var kommet andre Omstændigheder for Dagen, som tydelig nok vidnede om, at han havde gjort Fremsskridt i Dronningens Gunst. Alle skyndte sig at ønske ham til Lykke i Anledning af den heldige Bending, hans Forhold havde taget, nogle af virkegigt Venstreb for ham, andre maaste i Haab om, at hans Fremgang kunde fremskynde deres egen; for de flestes Bedømmende var begge disse Bevæggrunde forenede, ligesom man ogsaa havde en Følelse af, at den Udmærkelse, der skiftes en af Susser' Folk, ligegyldigt hvem det var, i Virkegigheden var en Triumf for hele Partiet. Raleigh takkede dem alle paa det venligste, idet han med klædelig Beskedenhed nedlagde Indsigelse imod, at én Dags gunstige Modtagelse var nok til at gjøre en Mand til Yndling, lige saa lidt som én Svale gjør Sommer. Han lagde imidlertid Mærke til, at Blount slet ikke istemmede de almindelige Lykønskninger, og noget krænket over denne tilsyneladende Mangel paa Venlighed spurgte han ham rent ud om Grunden.

Blount svarede lige saa oprigtig: „Kjære Walter, jeg mener dig det lige saa godt som nogen af de Sladderhante, der fløjter og skriger dig Drene fulde af Lykønskninger, fordi du for Djeblicket synes at have Medbør. Men jeg er bange for dig, Walter,“ — med disse Ord tørrede den brave Mand sine Øjne — „jeg er meget bange for dig. Disse Hofkunster og Kapricer og Glimt af smukke Kvinders Gunst hører til den Slags Kunst og Tant, som kan forvandle den Formue til Smaapenge og bringe smukke Ansigter og

vittige Spradebasser i Bekjendtskab med uhyggelige Blokke og skarpe Dyr.“

Med disse Ord rejste Blount sig og gik ud af Hallen, medens Raleigh saa' efter ham med et Udtryk, der for et Øjeblik formørkede hans kjække og livlige Ansigt.

I det samme traadte Stanley ind i Hallen og sagde til Tressilian: „Mylord spørger efter Jer Djener Wayland, og Jer Djener Wayland er lige kommen her til i en Baad og spørger efter Jer. Han vil ikke gaa til Mylord, før han har talt med Jer. Jeg synes, at Fyren ser ud, som om han var tosset — jeg beder Jer om at tale med ham strax.“

Tressilian gik strax ud af Hallen, og efter at have sørget for, at Wayland Smed blev vist ind i et Kabinet, og givet Ordre til, at der skulde sættes Lys der ind, gik han ind til Smedden. Han blev meget overrasket ved Synet af den Sindsbevægelse, hans Ansigt var præget af.

„Hvad er der i Vejen med Jer, Smed?“ sagde Tressilian. „Har I set den skindbarlige Satan?“

„Jeg har set det, der er værre, Herre,“ svarede Wayland. „Jeg har set en Basilisk. Gud ske Lov, at jeg saa' den først, for nu, da jeg har set den, uden at den har set mig, vil den gjøre os mindre Fortræd.“

„Tal dog i Herrens Navn fornuftig,“ sagde Tressilian. „Hvad mener I?“

„Jeg har set min gamle Læremester,“ sagde Smedden. „I Aftes tog en, jeg var bleven gode Venner med, mig med hen at se paa Slotsuret i den Tro, at den Slags Kunstværker var noget for mig, og saa saa' jeg min gamle Læremester i et Taarnvindue tæt ved Urhuset.“

„Du har sikkert taget fejl,“ sagde Tressilian.

„Jeg tog ikke fejl,“ sagde Wayland. „Den, der en Gang kan hans Ansigt udenad, vilde kjende ham imellem en Million Menneker. Han havde uglet sig latterlig ud, men han kan ikke forklæde sig saaledes, at jeg ikke kjender ham, skjønt jeg, Gud være lovet, kan gjøre mig ukjendelig over for ham. Men jeg vil dog ikke friste vor Herre ved at blive i Nærheden af ham. Selv Tarleton, Skuespilleren, kunde ikke forklæde sig saaledes, at Doboobie jo ikke før eller senere vilde opdage ham. Jeg maa her fra i Morgen, for

offsaadan som vi to staar til hinanden, vilde det være den
 evige Død for mig at blive i hans Nærhed."

"Men Jarlen af Sussex?" sagde Tressilian.

"Han kan ikke tage Skade af, hvad han har faaet,
 naar han blot tager saa meget Drvietan som en Bønne hver
 Morgen paa fastende Hjærte. Men han maa tage sig i
 Agt for et Tilbagefald."

"Og hvordan skal han forebygge det?" sagde Tressilian.

"Kun ved at anvende en Forsigtighed som den, I vilde
 anvende over for den skindbarlige Satan," sagde Wayland.

"Mylords Køgemeester maa selv slagte de Dyr, der skal til-
 laves til ham, han maa selv lave Maden og ikke anvende
 andre Krydderier end dem, han faar fra aldeles paalidelige
 Hænder. Taffelmesteren maa selv anrette Maden for ham,
 og Mylords Hushovmester maa paase, at baade Køgemeester
 og Taffelmester smager paa de Retter, som den ene af dem
 laver og den anden anretter. Mylord maa ingen vellugtende
 Sager bruge, som ikke kommer fra aldeles paalidelige Per-
 soner — ingen Salve og ingen Pomade. Han maa under
 intet som helst Paaskud drikke med fremmede eller spise Frugt
 sammen med dem hverken ved Middagsbordet eller anden
 Steds. Navnlig maa han iagttage disse Forsigtighedsregler,
 hvis han tager med til Kenilworth — den Sygdom, han
 har gennemgaaet, og den Omstændighed, at han skal holde
 Diæt, kan og maa tjene til Undskyldning for det besynderlige
 i den Maade at tage Tingene paa."

"Og hvad agter du at tage dig for?" sagde Tressilian.

"Jeg flyer hellere til Frankrig, Spanien, Ost eller
 Vestindien," sagde Wayland, "end jeg sætter mit Liv paa
 Spil ved at blive i Nærheden af Doboobie, Demetrius, eller
 hvad han for Tiden kalder sig."

"Godt," sagde Tressilian, "det træffer sig ret heldig.

Jeg havde et Vrende, du skulde besørge for mig i Berk-
 shire, det vil sige i den modsatte Del af den, hvor du er
 kjendt, og jeg havde allerede før, end du fik denne ny
 Grund til at holde dig skjult, besluttet at sende dig der hen
 i et hemmeligt Hverv."

Smedden erklærede sig villig til at efterkomme hans
 Befalinger, og Tressilian, som vidste, at han i de store Træ-
 var paa det rene med hans Vrende ved Hoffet, forklarede

ham nu uforbeholdent det hele, fortalte ham, hvilken Aftale der var gjort imellem ham og Giles Gosling, og hvad Barney havde sagt ved Amdiensen og havde faaet Leicester til at gaa i Borgen for.

„Du ser,“ sagde han, „at under de Omstændigheder, jeg er stedt i, er det af Bigtighed for mig at holde skarpt Øje med, hvad disse samvittighedsløse Mennesker tager sig for — Barney og hans medskyldige, Foster og Lambourne, som vist ogsaa er Lord Leicesters medskyldige, for jeg har en Mistanke om, at han til Dels er en Bedrager og ikke helt ført bag Lyset. Her er min Ring som Kjendetegn over for Giles Gosling, og her har du nogle Guldstykker — du skal faa tre Gange saa mange, naar du tjener mig tro. — Du tager altsaa til Cumnor og holder Øje med, hvad der gaar for sig der.“

„Jeg tager her fra med dobbelt god Vilje,“ sagde Smedden, „for det første, fordi jeg kan tjene Eders Velbaarenhed, som har været saa god imod mig, for det andet for at slippe bort fra min gamle Læremester, som, selv om han maasse ikke ligefrem er Satan i egen Person, i alt Fald har saa meget af en Djævel i sig i Henseende til Vilje, Ord og Gjerning, som nogen Sinde har besmittet Menneskeheden. Men han skal alligevel tage sig i Agt for mig. Jeg flyr nu for ham, som jeg har gjort før, men turrer han mig for stærkt, kan det godt ske, at jeg ligesom det vilde skotske Kvæg vender mig imod ham i Had og Fortvivlelse. — Vil Eders Velbaarenhed give Ordre til at lade min Hest sadle? Jeg vil blot give Mylord Lægemedlet fordelt i de rette Forhold og meddele ham nogle enkelte Forrifter. Hans Sikkerhed vil saa bero paa hans Benneres og Tjeneres Paapasselighed. Hvad der er sket, er han ude over, men han skal være forsigtig for Fremtiden.“

Wayland Smed gjorde sit Affkedsbesøg hos Jarlen af Sussex, forestrev ham, hvorledes han havde at forholde sig, og hvorledes han skulde indrette sig med Hensyn til sin Leve- maade, og brød saa op fra Sajs Court uden at oppebie Dagens Frembrud.

Attende Kapitel.

Da Leicester kom hjem til sig selv efter at have over-
 bittaaet denne Dag, der var saa vigtig og havde taget saa
 betænkning paa Kræfterne, og paa hvilken han efter at have redet
 mere end én Storm af og mere end én Gang været lige
 svædet at løbe paa Grund, omsider havde faaet sit Fartøj i
 Havn med vajende Flag, syntes han at være lige saa træt
 som en Sømand, der har overstaaet et haardt Uvejr. Han
 sagde ikke et Ord, medens hans Kammertjener hjalp ham
 paa den med Belsværk forede Sloprof paa i Steden for hans
 reprægtige Hofdragt, og da Kammertjeneren meddelte ham, at
 Hr. Barney ønskede at tale med Hans Herlighed, svarede
 han blot med et træt Nif. Barney tog imidlertid dette Nif
 som et Tegn paa, at han havde Lov til at komme; han
 traadte ind, og Kammertjeneren gik.

Barney blev siddende tavs og næsten uden at røre sig
 i sin Lænestol med Hovedet støttet til Haanden og med
 Albuuen hvilende paa Bordet ved Siden af ham uden til-
 sigtsyneladende at mærke, at hans fortrolige var traadt ind
 og sætter sig til Stede. Barney ventede nogle Minutter paa,
 men da han skulde sige noget, opsat paa at faa at vide, hvilken
 Stemning der nu til syvende og sidst havde Magten i et
 Sinds, som i Dagens Løb havde gennemgaaet saa mange
 udfærdige Svævinger. Han ventede imidlertid forgæves; Lei-
 ceester sagde stadig ingen Ting, og Barney saa sig nødsaget
 til selv at bryde Tavsheden. „Dør jeg ønske Eders Her-
 lighed til Lykke,“ sagde han, „i Anledning af den vel for-
 tjente Sejr, I i Dag har vundet over Eders farligste Med-
 modbejler?“

Leicester hævede Hovedet og svarede trist, men uden
 Brede: „Du, Barney, hvis snarraadige Opfindsomhed har
 indviklet mig i et Bæv af de lumpneste og farligste Løgne,
 og ved bedst, hvor lidet Grund der er til at ønske mig til Lykke
 i den Anledning.“

„Bebrejder I mig, Mylord,“ sagde Barney, „at jeg
 ikke strax ved det første Stød forraadte den Hemmelighed,
 og paa hvilken Eders Belsærd beroede, og som I saa tit og
 ofte saa indstændig har paalagt mig at bevare? Eders Herlighed

var jo selv til Stede og kunde jo have modsagt mig og styrtet Jer i Undergang ved at tilstaa Sandheden, men det tilkom visselig ikke en tro Tjener at gjøre det uden Eders udtryffelige Ordre."

"Jeg kan ikke nægte det, Barney," sagde Jarlen, idet han rejste sig og gik op og ned ad Gulvet. "Min Uergjerighed har forraadt min Kjærlighed."

"Sig hellere, Mylord, at Eders Kjærlighed har forraadt Jer Storhed og udeluftet Jer fra en Udsigt til Magt og Hæder, som Verden ikke har Mage til. For at gjøre min ophøjede Frue til Grevinde har J givet Affald paa Udsigten til selv at blive. . ."

Han brød af, og det lod ikke til, at han havde Lyst til at fuldende Sætningen.

"Til at blive hvad?" spurgte Leicester. "Sig, hvad du mener, Barney."

"Til at blive Konge, Mylord," svarede Barney, "oven i Kjøbet Konge af England. Det er ikke Forræderi imod vor Dronning at sige det. Det vilde være sket ved, at hun havde faaet, hvad alle tro Undersaatter ønske hende, en ædel, kraftig og gjær Husbond."

"Du er fra Forstanden, Barney," sagde Leicester. "Vor Tid har for Resten set tilstrækkeligt til at gjøre en Mand led ved at tage en Krone paa sin Hustrus Skjød. Tænk blot paa Darnley i Skotland."

"Han!" sagde Barney; "den Tosse, den Nar, det tredobbelte Fæ, der lod sig knalde af som en Raket paa en Festsdag! Havde Maria været saa heldig at blive gift med den ædle Jarl, som i sin Tid var bestemt til at dele Tronen med hende, vilde hun have faaet en Mand af et helt andet Malm, og hendes Husbond vilde have faaet en Hustru saa søjelig og kjærlig som den ringeste Herremandskone, der rider bag efter Hundene og holder Tømmen for sin Mand, naar han stiger til Hest."

"Det kunde maaske være blevet, som du siger, Barney," sagde Leicester, idet et kortvarigt selvtilfreds Smil gled hen over hans bekymrede Ansigt. "Henry Darnley forstod sig kun lidt paa Kvinder — over for Maria havde en Mand, som kjendte hendes Kjøn, Udsigt til at hævde sin Stilling, men ikke over for Elisabeth, Barney, for jeg tror, at da

vor Herre gav hende en Kvindes Hjærte, gav han hende tillige en Mands Hoved til at holde dets Daarskaber i Tømme. Nej, jeg kjender hende — hun kan tage imod Elskovspanter og gjengjælde dem — hun kan gemme søde Sonnetter paa sit Bryst — ja oven i Kjøbet besvare dem — hun kan drive Galanteriet lige til det Punkt, hvor det slaar over i Kjærlighed — men foran alt, hvad der saa kommer, skriver hun nil ultra, og hun giver ikke en Tøddel af sin Magt og Højhed bort for hele baade Cupidos og Hymens Alfabet."

"Saa meget bedre for Jer, Mylord," sagde Barney, "det vil sige under Forudsætning af, at hun virkelig er saadan, da J jo mener, at J ikke kan tragte efter at blive hendes Husbond. Hendes Yndling er J, og det kan J blive ved at være, naar Damen paa Cumnor-Place blot holdes i den Dunkelhed, hun for Tiden er i."

"Staffels Amy!" sagde Leicester; "hun længes saa inderlig efter, at jeg skal vedkjende mig hende for Gud og Menneſter."

"Ja, Mylord," sagde Barney, "men er den Længsel fornuftig? Det er Spørgsmaalet. Hendes religiøse Betænklichkeiten er hævede — hun er en æret og elsket Hustru — nyder sin Husbonds Dmgang saa ofte, som vigtigere Pligter tillader ham at unde hende sit Selskab. — Hvad kan hun forlange mere? Jeg er ganske vis paa, at en saa blid og kjærlig Dame gjerne gaar ind paa at henleve sit Liv i en vis Dunkelhed, som, naar alt kommer til alt, ikke er større end den, hun levede i paa Lidcote Hall, fremfor at berøve sin Husbond et Gran af hans Vre og Anseelse ved et uventet Forsøg paa at komme til at dele den med ham."

"Der er noget i, hvad du siger," sagde Leicester, "og hendes Optræden her vilde være farlig. Men paa Kenilworth maa hun vise sig. Elisabeth glemmer ikke, at hun har sagt, at det skal være saa."

"Lad mig sove paa den vanskelige Opgave," sagde Barney, "ellers kan jeg ikke saa det Anslag færdigt, som jeg har paa Ambolten, og som jeg haaber skal stille Dronningen tilfreds og behage min ærede Frue, samtidig med at den skæbnsvangre Hemmelighed bliver i sit Skjul. — Har Ederes Herlighed mere at befale for i Aften?"

„Jeg vil være alene,“ sagde Leicester. „Gaa, men sæt først mit Jærnskrin frem paa Bordet, og hold dig her i Nærheden, for hvis jeg skulde falde paa dig.“

Barney gif. Jarlen luffede et Vindue op og stod længe og stirrede ivrig op paa en straalende Stjernevrimmel, der funkede med al Sommerhimmels Pragt. Ligesom usforvarende undslap der ham følgende Ord; „Aldrig har jeg trængt haardere til Himmellegemernes Gunst end nu, thi min jordiske Bane er formørket og forvirret.“

Som bekjendt nærede man paa den Tid stor Tillid til Stjærnetyderkunstens tomme Spaadomme, og skjönt Leicester i det hele taget var hævet over Tidens Overtro, stod han i den Henseende ikke over sin Tid, ja han gjorde sig endogsaa særlig bemærket ved den Opmuntring, han skjænkede denne foregivne Videnskabs Dyrkere. Ønsket om at trænge ind i Fremtidens Hemmeligheder er jo almindelig udbredt blandt Menneskene, men man træffer det særlig blandt dem, der give sig af med Statshemmeligheder og med de farlige Hof-Intriger og Kabaler. Leicester undersøgte omhyggelig Jærnskrinet for at forviise sig om, at det ikke havde været aabnet, og at der ikke var blevet rørt ved Laasene; derpaa tog han en Rulle Guldstykker op af det og lagde dem i en Silkepung; han tog ligeledes et Pergamentblad frem, hvorpaa der var skrevet en Del Planettegn samt de Streger og Beregninger, der hørte til, naar man stillede Horoskopper. Han stirrede et Øjeblik ivrig paa det, tog saa en stor Nøgle frem, løstede Tapetet op, stak Nøglen i en lille Løndør, som, da han aabnede den, viste sig at føre ud til en Trappe, der var anbragt i Muren.

„Alasco,“ sagde Jarlen højt, men ikke højere, end at det lige netop kunde høres af Beboeren af det lille Taarn. Trappen førte op til. „Alasco, kom ned.“

„Jeg kommer, Herre,“ svarede en Stemme oppe fra. En gammel Mand hørtes komme langsomt ned ad den snævre Trappe, og Alasco traadte ind i Jarlens Værelse. Stjærnetyderen var en lille Mand og saa' ud til at være temmelig til Mars, thi hans Skjæg var langt og hvidt og hang over hans sorte Bams helt ned til hans Silkebælte. Hans Haar havde den samme ærværdige Farve, men hans Djenbryn var lige saa mørke som de hvassse, gjennemborende Øjne,

de overfynggede, og denne Gjendommelighed gav den gamle Mand's Ansigt et vildt og fantastisk Udtryk. Hans Kinder var endnu friske og rødmusfede, og hans Dine lignede Rottøjne i Henseende til Skarphed og til Udtrykkets Bildhed. Hans Væsen var ikke blottet for en vis Værdighed, og skjønt hans Holdning var ærbødig, lod Stjærnernes Fortolker til at være aldeles utvungen og antog endogsaa en belærende og bydende Tone over for Elisabeth's første Yndling.

„Eders Spaadomme er slagne fejl, Masco,“ sagde Jarlen, efter at de havde hilst paa hinanden; „han kommer sig.“

„Jeg maa minde Jer om, min Søn,“ svarede Stjærneytderen, „at jeg ikke indestod Jer for hans Død — der gives heller ikke nogen Spaadom paa Grundlag af Himmellegermerne, deres Aspekter og Konjunktioner, som ikke er Himlens Vilje undergIVEN. Astra regunt homines, sed regit astra Deus.“

„Hvad nytter Jer Kunst saa?“ sagde Jarlen.

„Saare meget, min Søn,“ svarede den gamle Mand, „efter som den kan oplyse os om Begivenhedernes naturlige og sandsynlige Gang, om de end maa rette sig efter en højere Magt. Hvis Eders Herlighed saaledes vil betragte det Horoskop, J paalagde mig at granske, vil J se, at Saturn staar i det sjette Hus i Opposition til Mars, som er i Tilbagegang i Livets Hus, hvilket ikke kan betyde andet end langvarig og farlig Sygdom, hvis Udfald beror paa Himlens Vilje, om det end efter al Sandsynlighed bliver Døden. Vidste jeg vedkommendes Navn, vilde jeg imidlertid opstille en ny Beregning.“

„Hans Navn er en Hemmelighed,“ sagde Jarlen, „men jeg maa for saa vidt indrømme, at din Spaadom ikke har været urigtig, som han har været syg, oven i Kjøbet farlig syg, om end ikke til Døden. Men har du igjen stillet mit Horoskop, som Barney paalagde dig, og er du Mand for at sige mig, hvad Stjærnerne for Tiden forkynder om min Fremtid?“

„Min Kunst er til Eders Tjeneste,“ sagde den gamle Mand. „Her, min Søn, er Eders Skæbnes Kort, saa glimrende, som de velsignede Kloder, hvis Indslydelse vort Liv

er undergivet, nogen Sinde har givet det, om der end ogsaa er Vanskeligheder og Farer med i Spillet."

"Min Lod vilde være mere end en dødelig, i Fald det var anderledes," sagde Jarlen. "Bliv ved, Fader, og vær forvisset om, at du taler til en Mand, der er rede til baade at handle og lide, som det sømmer sig en engelsk Adelsmand."

"Eders Mod til at handle og lide maa stemmes endnu en Tone op," sagde den gamle Mand. "Stjærnerne antyde en endnu stoltere Titel, en endnu højere Rang. Det tilkommer dig at gætte, hvad det er, ikke mig at sige det."

"Sig det, jeg besværges Jer — jeg befaler Jer at sige det," sagde Jarlen med funklende Øjne.

"Det hverken kan eller vil jeg," svarede Oldingen. "Fyrsternes Brede er som Løvens Forbitrelse. Men hør, og døm selv. Her stiger Venus op i Livets Hus og udgyder i Konjunktion med Sol en Strøm af Sølvlys blandet med Guld, som lover Magt, Rigdom, alt, hvad Menneskets stolte Hjærte attraar, og det i en saadan Overflod, at det gamle, mægtige Roms vordende Augustus aldrig har hørt en saadan Forkyndelse om Hæder og Ære af Haruspexerne, som min Kjærlighed kunde læse op for min Yndlings søn af denne righoldige Text."

"J driver kun Gjæk med mig, Fader," sagde Jarlen, forbanset over den Begejstring, hvormed Stjærnetyderen udtalte sin Spaadom.

"Sømmer det sig at drive Gjæk for den, hvis Blik er rettet mod Himlen, og som staar med den ene Fod i Graven?" svarede den gamle Mand højtidelig.

Jarlen gik et Par Skridt frem i Bærelset med udstrakt Haand som en, der følger et Mandesyns Vink, der opfordrer ham til Handlinger af den største Betydning. I det han vendte sig om, opfangede han imidlertid Astrologens Blik, der hvilede paa ham, lurende og med det snedigste Udtryk i de hvassede Øjne under de mørke, buskede Bryn. Leicesters stolte og mistænksomme Sjæl blev strax Fyr og Flamme; han fo'r hen imod den gamle Mand, der stod i den anden Ende af Bærelset, og standsede først, da hans Haand var mindre end en Fod fra Stjærnetyderens Hoved.

"Usling!" sagde han, "øver du at have mig til bedste,

„Lader jeg dig flaa levende! — Tilstaa, at du har ladet dig seje til at føre mig bag Lyset og forraade mig — at du er en Bedrager og jeg dit enfoldige Bytte.“

Den gamle Mand saa' noget oprørt ud, men ikke mere, end hans Herres rasende Udfærd gjorde forklarligt, om han saa var Uskyldigheden selv.

„Hvad betyder den Hestighed, Mylord?“ sagde han. „Hvorned kan jeg have fortjent slikt af Jer?“

„Bevis,“ sagde Jarlen hidsig, „at du ikke er i Ledtog med mine Fjender.“

„Herre,“ sagde den gamle Mand med Værdighed, „J kan ikke saa bedre Bevis end det, J selv har valgt. De sidste fire og tyve Timer har jeg siddet indespærret i Taarnet, og J har selv haft Nøglen i Forvaring. Mørkets Timer har jeg tilbragt med at stirre paa Himmellegerne med en visse matte Dine, og Lysets med at anstrænge denne gamle Hjerne for at gjøre de Beregninger færdige, som deres Konstellationer gav Anledning til. Jeg har ikke smagt jordisk Føde — jeg har ikke hørt nogen jordisk Røst — J ved selv, hvor umuligt det var mig. Og dog siger jeg Jer — jeg, som saaledes har været indespærret i Ensomhed og fordybet i Granskning, at i disse fire og tyve Timer har Eders Stjerne faaet Overtaget i Horizonten, og at enten lyver Himlens straalende Bog, eller ogsaa maa der være foregaaet et tilsvarende Omslag med Eders jordiske Skæbne. Er der i den Tid intet sket, som enten betrygger Eders Magt eller fremmer Eders Indflydelse, saa er jeg en Bedrager, og den guddommelige Videnskab, som først opfandt os paa Kaldæas Sletter, et skjændigt Bedrageri.“

„Det er sandt,“ sagde Leicester efter at have betænkt sig et Øjeblik, „at du var omhyggelig indespærret — og sandt er ogsaa sandt, at der er foregaaet en Forandring i min Stilling som den, du siger Horoskopet antyder.“

„Hvorfor saa denne Mistro, min Søn?“ sagde Astrologen i en formanende Tone. „De himmelske Budbringere antaaler ingen Mistillid, ikke engang af deres Indlinger.“

„Vel, Fader,“ svarede Leicester. „Det var Uret af mig at tvivle paa dig. Mere vil Dudley ikke sige til sin Indmyndigelse eller Undskyldning hverken over for noget dødeligt Menneske eller himmelske Budbringere. Tal hellere om,

hvad der ligger for. Du sagde, at der blandt disse straalende Forjættelser ogsaa var en truende Konstellation — kan din Kløgt sige mig, hvorfra eller hvorledes denne Fare truer?”

„Kun saa meget,“ svarede Astrologen, „sætter min Kunst mig i Stand til at svare paa Fjert Spørgsmaal. Hin onde og ugunstige Konstellation truer med Ulykke fra en ung Mand og, som jeg formoder, en Medbejler, men om det er Elskov eller Fyrstegunst, han er Medbejler til, ved jeg ikke, og jeg kan heller ikke give yderligere Oplysning om ham, end at han kommer fra Vest.“

„Fra Vest — ha, det er nok!“ sagde Leicester. „Det er virkelig fra den Kant, Uvejret trækker op! — Cornwall og Devon — Raleigh og Tresilian — en af dem er det — jeg maa vogte mig for dem begge. Fader, har jeg gjort din Kyndighed Uret, skal jeg ogsaa lønne den rundelig.“

Han tog en Pung med Guldstykker op af Jærnskrinet, der stod foran ham. „Der har du dobbelt saa meget, som Barney lovede dig. Vær tro og tavs. Adlyd de Ordre, min Staldmester giver dig, og vær ikke fortrædelig over, at du maa finde dig i en Smule Tvang og Ensomhed for min Skyld — du skal saa det rigelig betalt. Barney, før denne ærværdige Mand til dine egne Bærelser, sørg i alle Maader omhyggelig for ham, men se til, at han ikke plejer Samkvem med nogen.“

Barney bukkede, Astrologen kysede Jarlen paa Haanden til Afsked og fulgte med Staldmesteren ind i et andet Bærelse, hvor der var sat Vin og Forfriskninger frem til ham.

Stjærnetyderen satte sig til sit Maaltid, medens Barney med stor Forsigtighed luffede to Døre og undersøgte Tapetet for at forvise sig om, at ingen lurede bag ved det; derpaa satte han sig lige over for ham og begyndte at udfritte ham.

„Saa' J mit Tegn nede fra Gaarden?“

„Ja,“ svarede Masco, „og jeg indrettede mit Horoskop derefter.“

„Dg spillede Herren det i Hænde uopfordret?“ vedblev Barney.

„Ikke uopfordret,“ svarede Oldingen, „men i Hænde fik

og han det, og jeg tilføjede efter Aftale, at der var Fare fra
 siden opdaget Hemmelighed og en Yngling fra Vest."

"Mylords Frygt vil staa Fadder til den ene af de
 Spaadomme, og hans Samvittighed til den anden," sagde
 Barney. "Aldrig har visselig nogen Mand løbet saadant
 tæt Væddeløb og dog vedblevet at nære saadanne enfoldige
 Betænkkeligheder! Jeg er nødt til at bedrage ham for hans
 præget bedste Skyld. Men hvad nu Eders egne Sager an-
 gaaar, I Stjærnernes vise Fortolker, saa kan jeg fortælle Jer
 om Jer egen Skæbne, end Horoskoper og Beregninger
 kan udvise. I maa strax bort her fra."

"Det vil jeg ikke," sagde Masco gnævnt. "Der er
 blevet jaget alt for meget med mig i den sidste Tid — jeg
 har været indespærret Dag og Nat i et øde Taarnkammer —
 jeg maa nyde min Frihed og dyrke mine Studier, de er vig-
 tigtigere end halvtredstindstve Statsmænds og Yndlingers
 Skæbne, der stiger til Bejrs og brister som Bobler i Hof-
 vluften."

"Som I behager," sagde Barney med det haanlige
 Smil, der var blevet ham til Bane, og som er et af de
 uvæsentligste af de Træk, hvormed Malerne betegne Satan.

"Som I behager. Nyd I Jer Frihed og dyrk Eders Stu-
 diier, til Suser' Tilhængeres Dolke gjennemborer Jer Bams
 og pirrer ved Eders Ribben." Den gamle Mand blev bleg,
 og Barney vedblev: "Ved I ikke, at han har udlovet en
 Belønning for Paagribelsen af den Verfkvæksalver og Gift-
 blønder Demetrius, som folgte Hans Herligheds Kof visse
 Krydderier? — Hvad, bliver I bleg, min gamle Ven? Ser
 I Hali allerede en Ulykke i Livets Hus? Hør nu en Gang,
 jeg skal hjælpe dig af Sted til et gammelt Hus, jeg har
 fundet paa Landet; der kan du bo sammen med en Tølper af
 den Træl, som din Alkymi kan lave Dukater af, for det er
 dog det eneste, din Kunst duer til"

"Det er ikke sandt, din faadmundede Spotter," sagde
 Masco rystende af afmægtig Harme. "Det er en vel be-
 kjendt Sag, at jeg er kommen det afgjørende Punkt nærmere
 end nogen anden nulevende Hermetiker. Der er ikke sex
 Remikere i Verden, som er det store Arkanum saa nær som
 jeg. . ."

"Hør nu," sagde Barney, idet han afbrød ham, "hvad

i Himlens Navn skal det sige? Kjender vi to ikke hinanden? Jeg tror om dig, at du er saa fuldkommen — saa aldeles fuldkommen i Bedrageriets Kunst, at du efter at have narret alle Menneſker, omſider er naaet saa vidt, at du til en vis Grad narrer dig selv, at du uden at ophøre at holde andre for Nar er bleven din egen Fantasiſk Nar. Det skal du ikke rødme over, Mand — du er en lærd Mand, og du skal saa klaſſiſk Trøſt:

Ne quisquam Ajacem possit superare nisi Ajax.

Ingen anden end du selv kunde have taget dig ved Næsen — og saa har du oven i Kjøbet taget hele Rosenkreuzer-Broderſkabet ved Næsen ogsaa — nej, ingen er saa dreven i Kunſten ſom du. Men nu skal jeg hviſſe dig noget i Dret; havde den Urt, du krydrede Suſſex' Suppe med, virket ſitrere, vilde jeg have næret ſtørre Tanter om den Indſigt i Kemien, du gjør dig saa ſvært til af."

"J er en forhærdet Skurk, Barney," ſagde Maſco. "Der er mange, ſom er rede til at gjøre ſligt, men ikke tør tale om det."

"Og der er mange, ſom taler om det, men ikke tør gjøre det," ſagde Barney. "Men bliv ikke vred — jeg vil ikke lægge mig ud med dig — gjorde jeg det, blev jeg nødt til at leve af Ug en hel Maaned for at kunne ſpiſe uden Frygt. Sig mig, hvordan gif det til, at din Kunſt ſlog fejl i dette vigtige Tilfælde?"

"Jarlen af Suſſex' Horoſkop tyder paa," ſagde Astrologen, "at da den opgaaende Del af Dyreredsen er under Forbrænding . . ."

"Kom ikke til mig med dit Rotvælfſt," ſagde Barney. "Tror du, det er Mylord, du taler til?"

"Om Forlædſe," ſagde den gamle Mand, "jeg ſværges Jer til, at jeg kun kjender ét Lægemedel, ſom kunde frelſe Jarlens Liv, og da ikke en levende Sjæl her i England andre end jeg kjender Sammenſætningen af den Modgift, og det oven i Kjøbet knapt er muligt at ſaa fat i Beſtandsdelene, ſærlig én af dem, kan jeg ikke tro andet, end at hans Lunger og andre indvendige Dele maa være anderledes beſtafne, end man nogen Sinde før har ſet det i et jordift Legeme."

„Jeg hørte Tale om en Kvaksalver, der skulde have behandlet ham,“ sagde Barney efter at have tænkt sig om et øjeblik. „Er du sikker paa, at der ikke er nogen i England, som kjender den Hemmelighed?“

„Der var én, som i sin Tid var i min Tjeneste,“ sagde Astrologen, „og som maaske kan have stjaalet den og tset Bar andre af min Kunsts Hemmeligheder fra mig. Men du kan være ganske rolig, Hr. Barney, det ligger ikke for mig at lade saadanne Bønhaser fuske mig i Haandværket. Du kan stole paa, at han ikke snuser flere Hemmeligheder op, og for saa vidt jeg ved, er han faret til Himmels paa en Jld-rodde. — Fred være med ham. Men sig mig en Gang, kan jeg komme til at bruge mit Laboratorium der, hvor du vil have mig hen?“

„Et helt Bærsted, Mand,“ sagde Barney; „for en ærværdig Abbed, som for en Snes Aar siden saa' sig anmodningen til at fortrække for den barske Kong Henrik og omgøge af hans Hoffinder, havde indrettet sig et fuldstændigt kemisk Laboratorium, som han maatte lade i Stikken og overlade til sine Efterfølgere. Der kan du arbejde og smelte og puste og blæse, til den grønne Drage bliver til en Guldgaa, eller hvad Broderskabets nyeste Talemaade nu kalder det.“

„J har Ret, Hr. Barney,“ sagde Alkymisten, idet han kneb Læberne sammen og stir Tænder. „J har Ret, endog i Gders Foragt for, hvad ret og rimeligt er. Thi hvad du sigter for at spotte mig, kan maaske blive til pur Virkelighed, inden vi ses igjen. Hvis Oldtidens ærværdigste Visemænd har talt sandt — hvis vor egen Tids lærdeste Mænd rettelig har tilegnet sig det — naar jeg, hvor som helst jeg er kommen hen i Tyskland, i Polen, i Italien og i det fjærne Tartari er bleven modtaget som en Mand, hvem Naturen har aabenbaret sine mørkeste Hemmeligheder — og naar jeg har tilegnet mig den jødiske Rabbalas hemmeligste Tegn og Udtryk, saa at den ældste Graaskjæg i Synagogen vilde seje Trapperne for mig — naar alt dette forholder sig saa, og der kun er ét Skridt igjen, ét lille Skridt, der skiller min lange, dybe, mørke og underjordiske Vandring fra den Straaleglans, der skal aabenbare, hvorledes Naturen vaager over sine ypperste og kosteligste Frembringelser

lige fra Buggen af — ét Skridt fra Afhængighed til uindfrænkhet Magt fra Fattigdom til en Rigdom, som alle Jordens Miner baade i den gamle og ny Verden ikke kan tilvejebringe uden denne ædle Hemmelighed — naar alt dette forholder sig saa, er det saa ikke fornuftigt, at jeg helliger mit fremtidige Liv dertil, vis paa, at jeg efter en stakket Tids taalmodig Flid vil have mig over den lave Afhængighed af Yndlinger og deres Yndlinger, som jeg for Tiden er træl bunden af?"

„Bravo, bravo, kjære Fader,“ sagde Barney med sit sædvanlige haanlige Smil. „Men al denne Tilmærkelse til de vises Sten klemmer ikke en eneste Krone ud af Leicesters Pung og endnu mindre af Richard Barneys. — Vi forlanger jordiske og haandgribelige Tjenester, Mand, og bryder os ikke om, hvem du ellers kan holde for Nar med dit filosofiske Gjøgl.“

„Min Søn Barney,“ sagde Guldmageren, „den Vantro, der har samlet sig om dig som en Frosttaage, har sløvet din skarpe Fatteevne over for, hvad der ganske vist er en Anstødssten for den vise, men dog giver den, der i Ydmyghed søger Kundskab, saa klar en Lærdom, at enhver kan læse den ved et flygtigt Blik. Tror du ikke, at Kunsten har Midler til at fuldstændiggjøre Naturens ufuldkomne Sammensætninger under dens Forsøg paa at danne de ædle Metaller, ligesom vi ved Kunst kan fuldkommengjøre andre Virksomheder, saasom Rugning, Destillation, Gjæring og lignende almindelige Processer, der sætte os i Stand til at fremkalde Liv af et bevidstløst Ueg, bringe Renhed og Livskraft ud af plumret Værme eller sætte Liv i en dorff Bødsfes sløve Mæsse.“

„Alt det har jeg hørt før,“ sagde Barney, „og mit Hjærte er staalet imod sliq Snak, siden jeg ofrede tyve gode Guldstykker — det var nu i min Forstands Umyndighedsaar — til Fremme for det store Magisterium og, Gud bedre os, saa' dem alle jammen gaa op i Røg. Siden den Tid, da jeg saadan kjøbte mig fri, giver jeg Kemi og Astrologi og Kirromanti og alle andre hemmelige Kunster, om de saa er saa sorte som Helvede selv, Døden og Djæveln, naar de vil løse op for min Pung. Men hvad jeg ikke giver Døden og Djæveln, er St. Nikolas' Manna, det kan jeg

Ikke undvære. Det skal være det første, du laver, naar du er kommen ud paa mit lille affides Tilflugtssted, saa kan du lave lige saa meget Guld, du vil."

"Jeg laver ikke mere af den Slags," sagde Alkymisten bestemt.

"Saa skal du hænges, for hvad du allerede har lavet," sagde Staldmesteren, "og saa vil din store Hemmelighed gaa tabt for Menneſkeheden for stedse. Vær ikke saa ophaard imod Menneſkeslægten, kjære Fader, men bøj dig for din Skæbne, og lav os en Unze eller to af det, jeg talte om; det kan jo ikke gjøre mere end én eller to Personer Fortræd, og saa faar du Tid til at opdage det Universal-middel, der strax gjør det af med alle dødelige Sygdomme. Naar, frisk Mod, du gravitetiske, lærde og højt melankolske Abekat! Har du ikke selv fortalt mig, at en ringe Dosis af din Sammensætning kun virker svagt og ingenlunde er farlig for det menneſkelige Legeme, men blot fremkalder Forstemthed, Kvalme, Hovedpine og Ulyst til at stifte Op- og holdssted — fort sagt, en Sindsstemning, som endogsaa vilde afholde en Fugl fra at flyve ud af sit Bur, naar Døren stod aaben?"

"Det har jeg sagt, og det er sandt," sagde Alkymisten. "Den Virkning vil Midlet have, og den Fugl, der faar det i det rette Forhold, vil en Tid lang sidde og hænge med Hovedet paa sin Pind, uden at tænke paa den fri blaa Himmel eller den smukke grønne Skov, selv om hin oplyses af den opgaende Sols Straaler, og denne gjenlyder af alle de vingede Skovboeres nylig vakke Sang."

"Og det medfører ikke Fare for Livet?" sagde Barney ivrig.

"Nej, forudsat at Forholdet og Maalet ikke overskrides, og at der altid er en, som kjender Mannaens Natur, ved Haanden for at holde Dje med Symptomerne og komme til Hjælp i Nødsfald."

"Du skal ordne det hele," sagde Barney. "Din Løn skal blive fyrstelig, hvis du passer godt paa og ikke overskrider det rette Forhold, saa at hendes Helbred tager Skade — i modsat Fald skal din Straf blive lige saa stor."

„Hendes Helbred,“ sagde Masco. „Det er altsaa en Kvinde, jeg skal øve min Kunst paa?“

„Nej, din Tøsse,“ svarede Barney; „sagde jeg ikke, at det var en Fugl — en tam Griff, hvis Kvidren kunde formilde en Høg, der lige skulde til at flaa ned? — Jeg ser, at dine Djne funkler, og jeg ved, at dit Skjæg ikke er slet saa hvidt, som din Kunst har gjort det — det har du i alt Fald været Mand for at forvandle til Sølv. Men læg vel Mærke til, at denne fangne Fugl ikke er nogen Mage for dig; den, der holder af den, taaler intet Medbejlerskab, og mindst et som dit. Hendes Helbred maa der frem for alt vaages over, men der kunde maaske komme Bud efter hende, at hun skulde komme med til Festerne paa Kenilworth, og det vil være yderst hensigtsmæssigt, ja det er uundgaaelig nødvendigt, at hun ikke flyver did. Denne Nødvendighed behøver hun ikke at faa noget at vide om, og det tør antages, at hendes eget Dnske kan drive hende til at bekæmpe alle de almindelige Grunde, der kan anføres for, at hun gjør bedst i at blive hjemme.“

„Det er ganske naturligt,“ sagde Alkymisten med et ejendommeligt Smil, som imidlertid havde mere menneskeligt ved sig end det ligegyldige og aandstraværende Udtryk, der hidtil havde været i hans Ansigt, og som helt og holdent syntes at staa i Forbindelse med en ganske anden Verden end den, der omgav ham.

„Det er det,“ sagde Barney. „J kjender Kvinderne, skjønt det maaske er længe siden, at J færdedes imellem dem. — Naa, hun maa ikke siges imod, men søjes skal hun heller ikke. Forstaa mig vel — et let Gldebefindende, som er tilstrækkeligt til at betage hende Lyften til at skifte Opholdssted, og som kunde give en af Fert vise Broderskab Anledning til, i Fald han blev tilkaldt, at anbefale hende at holde sig i Ro hjemme, vil, kort sagt, blive betragtet som en god Tjeneste og belønnet som saadan.“

„Der forlanges altsaa ikke af mig, at jeg skal gjøre Indgreb i Livets Hus?“ sagde Alkymisten.

„Tvært imod! Gjør du det, bliver du hængt,“ svarede Barney.

„Og jeg faar Lejlighed til at passe min Dont,“ ved-

blev Masco, „og til at skjule mig eller flygte, hvis noget skulde blive opdaget?“

„Du skal faa alting, som du vil have det, du vantro Hund, som ikke tror paa andet end Guldmageriets Umuligheder. Hvad anser du mig for, Mand?“

Den gamle Mand rejste sig, tog et Lys og gik hen i den anden Ende af Værelset, hvor der var en Dør, som han åbnede ind til det lille Sovestue, som han skulde være i den Nat. I Døren vendte han sig om og gjentog langsomt Barneys Spørgsmaal, før han besvarede det. „Hvad anser jeg dig for, Richard Barney? — For en værre Djævel, end jeg selv har været. Men jeg er i Eders Magt, og jeg maa tjene Jer, til min Tid er omme.“

„Godt, godt,“ svarede Barney hurtig, „bryd op ved Døren. Det kan være, at vi ikke faar Brug for det Middel. Gjør ingen Ting, før jeg selv kommer. Michael Lambourne skal føre dig til dit Bestemmelsessted.“

Da Barney havde hørt Guldmageren lukke sin Dør og roligt gik hen til den og åbnede den lige saa omhyggelig udvendig fra og stak Nøglen i Lommen, idet han mumlede: „Værre end du, din giftige Kvæksalver og Heremester — er du ikke Djævelens livegne Træl, saa er det da ene og alene, fordi han foragter saadan en Lærling! Jeg er et dødeligt Menneske og søger at tilfredsstille mine Lidenskaber og at forbedre mine Udsigter ved jordiske Midler. Du er en af Helvedes Vasaller. — Hejda, Lambourne!“ raabte han ud ad en anden Dør, og Michael traadte ind med blussende Kinder og usikker Gang.

„Du er jo drukken, din Slyngel,“ sagde Barney.

„Utvivlsomt, ædle Herre,“ svarede Michael frejdig. „Vi har siddet og drukket hele Aftenen til Vore for Dagen og den ædle Lord Leicester og hans brave Staldmester. Drukken! Guds Død og Pine, den, der ikke er med til at drikke en halv Snes Staalet paa saadan en Aften, er en neddrægtig Skurk og skal faa sex Tommer af min Dolk i Livet.“

„Hør nu, Slyngel,“ sagde Barney, „se øjeblikkelig at blive ædru. Jeg ved, at du kan ryste din Drukkenhed af dig, naar du vil, ligesom en Narrefappe, og kan du det ikke, er det slemt for dig.“

Lambourne dukkede med Hovedet, gik ud og kom tilbage en to, tre Minutter efter med et roligt Udtryk i sit Ansigt, med Haaret glattet og Klæderne i Orden og i det hele taget saa forskjellig fra sit tidligere Jeg, som om hele Mennesket var blevet forvandlet.

„Er du nu ædru og kan forstaa mig?“ sagde Barney barsk.

Lambourne bukkede bekræftende.

„Du tager ufortøvet til Gumnor-Place med den ærværdige Videnskabsmand, som sover i det lille hvælvede Kammer der inde. Her har du Nøglen, for at du kan falde paa ham i Tide. Tag én paalidelig Karl til med dig. Behandl ham godt undervejs, men pas paa, at han ikke slipper fra dig: prøv han derpaa, saa skyd ham, jeg skal nok bjerge dig. Du skal faa Breve med til Foster. Doktoren skal bo i Stueetagen i den østre Fløj og har Lov til at benytte det gamle Laboratorium og Redskaberne i det. Damen maa han ikke faa Udgang til undtagen efter min Ordre — med mindre det skulde more hende at se paa hans videnskabelige Gjøgl. Du afventer mine nærmere Ordre paa Gumnor-Place, men har du dit Liv fjært, saa vogt dig for Ølbænten og Brændevinsflasken. Ethvert Uandedræt, der drages paa Gumnor-Place, maa holdes rent for den almindelige Luft.“

„Vel, Mylord — nej, velbaarne Herre, mener jeg — og jeg haaber, at jeg snart maa kunne sige: velbaarne Ridder. I har givet mig min Instrux og min Frihed. Jeg skal rette mig efter hin og ikke misbruge denne. Jeg skal være i Sadlen ved Daggry.“

„Gjør det, og fortjen min Velvilje — vent lidt — skjænk mig et Bæger Vin, inden du gaar — nej, ikke af den Flaske, Slynge!“ vedblev han, da Lambourne gav sig til at skjænke af den, som Masco havde ladet staa halv tømt; „hent mig en ny.“

Lambourne gjorde, som han hød, og efter at have skyllet sin Mund med Vinen, tømte Barney et Bæger og sagde, idet han tog en Lampe for at gaa ind i sit Soves-kammer: „Det er løjerligt — ingen kan mindre end jeg være Slave af Indbildningskraften, men jeg kan ikke tale et Øjeblik med denne Masco, uden at jeg faar en Fornem-

ommelse i min Mund og mine Lunger, som om de var be-
 ruskede med Rottfrugt!"

Med disse Ord gif han. Lambourne blev for at tage
 sig en Bøge af den nylig optrukne Flaske. „Det er Jo-
 hannisberger," sagde han, idet han holdt inde med at
 drikke for at nyde Duften. „Den har den ægte Buset —
 ligesom Bioler. Men jeg maa forsage nu, for en Gang at
 kunne komme til at drikke saa meget, jeg lyster." Derpaa
 lukkede han et Bøge Vand ned for at dæmpe Dunsterne
 af Rhinskvoenen, gif saa langsomt hen imod Døren, men
 standsede og gif, da han fandt Fristelsen uimodstaaelig,
 hurtig tilbage til Bordet og tog et langt Drag af Flasken
 dauden at gjøre sig den Uvejlighed at skjænke Vinen op i et
 Bøge.

„Harde jeg ikke den forbandede Bane," sagde han,
 „kunder jeg naa lige saa højt til Bejrs som Barney. Men
 hvem kan flatre, naar Stuen snurrer rundt som en Top?
 Jeg vilde ønske, at Afstanden imellem min Haand og min
 Mund var større, eller Bejen imellem dem besværligere!
 Men i Morgen vil jeg ikke drikke andet end Vand — ikke
 andet end det bare Vand."

Mittende Kapitel.

Stjænkfestuen i „Den sorte Bjørn" i Cunnor, hvortil
 vi nu igjen forlægge Skuepladsen for vor Fortælling,
 kunde den Aften, her er Tale om, rose sig af en mer end
 almindelig talrig Forsamling af Gæster. Der havde været
 et Sted i Nærheden, og den flotte Kræmmer fra
 Abingdon og nogle af de andre Personer, Læseren har lært
 kjende som Giles Goslings Venner og Stamgæster,
 havde allerede slaaet sig ned ved Kaminen og sad og pas-
 sionerede om Dagens Nyheder.

En livlig, ivrig, siffig udseende Fyr, hvis Varepakke og
 med Messingstifter beslagne Egetræs Alenmaal vidnede om
 at han hørte til Autolycus' Broderskab, lagde Beslag paa

en Del af Selskabets Opmærksomhed og bidrog betydelig til Aftenens Morstab. Man maa nemlig huske, at den Tids Bissekæmmere var Folk, der havde langt mere at betyde end de usle og foragtede Landløbere, vor Tid kjender. Landhandelen, særlig Handelen med de finere Varer, Kvinderne brugte til deres Paaklædning, dreves næsten helt og holdent af disse vandrende Kræmmere, og naar saadan en Handelsmand opnaaede den Værdighed at rejse om med en Pakhest, nød han en ikke ringe Anseelse, og den mest velstaaende Landmand eller Borgermand, han mødte paa Vejen, tog ikke i Betænkning at flaa Følge med ham.

Den omtalte Bissekæmmer tog altsaa ivrig og uhindret Del i den Lystighed, der fik Loftsbjælkerne i den gemtylige sorte Bjørn til at runge. Han havde sit Smil til den smukke Jomfru Cicely, sin kraftige Latter over for Barten og sine Vittigheder over for den flotte Hr. Goldthred, som, skjønt ganske vist ikke med sin gode Vilje, var Skive for hele Selskabets Løjer. Bissekæmmeren og han var dybt inde i en Forhandling om spanske Strømpers Fortrin frem for sorte gasfogniste Hoser, og Barten havde lige blinket til Gæsterne, som om han vilde sige: „Nu skal I se Løjer, mine Herrer!“, da der hørtes Hestetrampen i Gaarden og blev raabt højt paa Staldkarlen med nogle af de nyeste Eder, der var i Bælten paa den Tid, naar man vilde give sine Ord Eftertryk. Ud styrtede Will Staldkarl, John Kjældersvend og hele Kroens Besætning, som var luffet bort fra deres Poster for at opfange nogle Smuler af de Vittigheder, der fløj omkring imellem Gæsterne, og ud styrtede ogsaa Barten for pligtstyldigst at hilse paa sine ny Gæster. Lidt efter kom han tilbage med sin kjædelige Søstersøn Michael Lambourne, der temmelig befkjænkter estorterede Etjærnetyderen. Masco havde, skjønt han endnu stadig var en lille gammel Mand, ved at forandre sin siddende Kjortel til en Ridedragt, studse sit Skjæg og sine Djenbryn o. desl., opnaaet, at han saa' mindst tyve Aar yngre ud, saa at han nu tog sig ud som en kraftig Mand paa tresindstyve Aar eller lidt derover. Han lod til at være meget ængstelig og havde indstændig bedet Lambourne om at lade være at tage ind i Kroen, men rejse lige til deres Bestemmelsessted; Lambourne havde imidlertid ikke villet lade

sig sig. „Bed Krebsen og Stenbukken og hele den himmelske Hærskare,“ sagde han, „foruden alle de Stjerner, jeg ser med disse mine egne Øjne har set funkle paa den sydlige Himmel, og i Sammenligning med hvilke disse nordiske Blinkfyr ikke er andet end Skillingspraase, jeg vil ikke være uvenlig for at rette mig efter nogens Luner — jeg vil blive her og hilse paa min brave Onkel. Chesu! skulde Blodets Baand nogen Sinde kunne glemmes imellem Frænder! Lad os faa en Kande af den bedste, Onkel; lad den gaa rundt, faa tømmer vi den paa den ædle Jarl af Leicesters Belgaaende. Hvad for noget, skal vi ikke have os en Passiar og opvarme vort gamle Venstabs? Skal vi ikke have os en Passiar, siger jeg?“

„Med største Fornøjelse,“ sagde Barten, som aabenhjært gerne vilde se at blive ham kvit; „men er du Mand nok for at betale alle de Drikkevarer?“

Dette Spørgsmaal har gjort mere end en lystig Svirebroder forknytt, men det rokkede ikke Lambournes Forsætter. „Spørger I, om jeg er ved Muffen, Morbroder?“ sagde han, idet han tog en Haandfuld Guld og Sølvpenge op af Lommen. „Spørg Mexiko og Peru — spørg Dronningens Skatkammer — Gud velsigne Hendes Majestæt — hun er min naadige Herres naadige Herskab!“

„Godt, Frænde,“ sagde Barten, „det er min Bestilling at sælge Vin til dem, der kan betale den — faa gjør du blot dit Arbejde, Jack Kjældersvend. — Men jeg gad nok vide, hvordan jeg skulde bære mig ad med at komme saa let til Penge som du, Mike.“

„Hør, Onkel,“ sagde Lambourne, „nu skal jeg betone Jer en Hemmelighed. Ser I den lille gamle Fyr der? Han er saa gammel og visen som nogen Pind, Djævelen som nogen Sinde har kommet i sin Suppe — men ikke des mindre, Onkel, har han et Potosi i sin Hjerne — Guds Død, han kan præge Dukater hurtigere, end jeg kan bandes den Ed.“

„Jeg vil ikke have noget af hans Mønt i min Pung, Michael,“ sagde Barten, „jeg ved, hvad det vil sige, at have Hendes Majestæts Møntsorter efter.“

„Du er et Fæ, Onkel, hvor gammel du saa end er — lad være at trække mig i Skøderne, Doktor, I er ogsaa et

Fæ, og da J er et Par Fæhoveder begge to, vil jeg lade jer vide, at jeg kun talte lignelsesvis."

"Er J gal?" sagde den gamle Mand. "Rider Fanden Jer? Kan J ikke lade os komme af Sted uden at henlede alles Øjne paa os?"

"Siger J det?" sagde Lambourne; "det tager J fejl i — der skal ingen se paa Jer, naar jeg forbyder det. Guds Død, J Herrer, vover nogen af jer at se paa denne gamle Herre, stifter jeg Øjnene ud af Hovedet paa ham med min Dolk. — Sid ned, gamle Ven, og hold Humøret oppe. Disse hersens Fyre er mine gamle Kammerater og Venner, de forraader ingen."

"Mon du ikke gjorde bedst i at tage et Bærelse for dig selv, Søstersøn?" sagde Giles Gosling. "Du siger saa mange løjerlige Ting," tilføjede han, "og Spioner er der alle Begne."

"Dem blæser jeg ad," sagde den storsindede Michael. "Spioner — pyt! Jeg tjener den ædle Jarl af Leicester — naa, der kommer Vinen — stjænt rundt, Hr. Mundstjænt — en Staal for Englands Blomst, den ædle Jarl af Leicester — den ædle Jarl af Leicester, siger jeg! Den, som ikke gjør mig Bested, er et af Sussex' Svin, og jeg skal tvinge ham til at drikke Staaalen paa sine Knæ, om jeg saa skal skære Skinkerne af ham og hænge dem op i Krog."

Ingen gjorde Indsigelser imod en Staal, der blev udbragt under saa skrækelige Trusler, og Michael Lambourne, hvis Drukkenskab og Overmod dette nye Bæger naturligtvis ikke bidrog til at formindste, vedblev i den samme overstadige Tone, idet han fornyede Bekjendtskabet med dem af Gjæsterne, han allerede kjendte, og fik en Modtagelse, hvori en vis Uerbødighed blandede sig med en hel Del Frygt, thi den mægtige Jarls ringeste Tjener, og især en Mand som Lambourne, var af gode Grunde Gjenstand for begge disse Følelser.

Smidlertid havde den gamle Mand, da han mærkede, at hans Ledfager ikke var til at styre, opgivet at gjøre ham Forestillinger og sat sig hen i den mørkeste Krog af Stuen, hvor han forlangte et lille Bæger Selt, som han syntes ligesom at falde i Søvn over, idet han saa meget som

mmuligt unddrog sig den almindelige Opmærksomhed og ikke
 ottog sig noget som helst for, der kunde minde hans Rejsesælle
 room hans Tilværelse. Lambourne var nu kommen i fortrolig
 Samtale med sin gamle Ven og Stalbroder Goldthred fra
 Abingdon.

„Jeg vil aldrig være ærlig, Mike,“ sagde Kræmmeren,
 „om jeg ikke er lige saa glad ved at se dig, din gamle
 Stryder, som jeg nogen Sinde har været ved at se en
 Kvindes Penge. — Du er begribeligvis Mand for hemmelig
 at skaffe en god Ven en Plads i et Mummespil eller ved et
 Gilde, Mike, og jeg tør ogsaa love for, at du ikke er bange
 for at hviffe Mylord i Dret, naar Hans Herlighed kommer
 her til Egnen og har Brug for en spansk Halskrave eller
 saadant noget. — Du kan bare hviffe til ham: Der er nu
 min gamle Ven, den unge Lawrence Goldthred fra Abingdon,
 og han har saa gode Varer, baade Kammerbug og Spejlflor
 og fint Lærred og alt saadant noget — ja, og han er saa
 skjønt et Stykke Mandfolk som nogen i Berkshire, og han
 vil tage det op med hvilken som helst Person af samme
 Højde som han selv for Eders Herligheds Skyld; og saa
 kan du sige . . .“

„Jeg kan fortælle ham et Hundrede fordømte Løgne til,
 Kræmmer,“ svarede Lambourne; „man skal aldrig være
 snæben med et godt Ord, naar det gjælder en god Ven.“

„Din Staal, Mike, og den drikker jeg af et oprigtigt
 Hjerte,“ sagde Kræmmeren. „Du kan ogsaa sige os rigtig
 Bested om de nye Moder — Her var nys en Slyngel af
 en Bissekræmmer, som brallede en hel Del op om, at de
 gammeldags spanske Strømper var meget mere i Vælten end
 gode gaskogniske Benklæder, skjønt du selv kan se, hvor smukt
 de franske Benklæder fremhæver Benet og Knæet, ved det,
 at de er prydede med forstjellig farvede Hosebaand og til-
 svarende Besætning.“

„Brillant! brilliant!“ sagde Lambourne; „din Stump
 Ræg ligner jo formelig et Kofkehoved, som Hørrer er halvt
 pundet af, saadan som den stikker ud af den Bunke op-
 plittet Dvælg og Spejlflor.“

„Ja, er det ikke det, jeg siger?“ sagde Kræmmeren,
 og hans Kyllingehjerne nu ogsaa var overvældet. „Hvor er
 den Slyngel af en Bissekræmmer henne? Her var nylig en

Bisfekræmmer, synes jeg — hvor i Djævlens Skind og Ben er den Bisfekræmmer, Vært?”

„Han er, hvor fornuftige Mennesker bør være, Hr. Goldthred,” svarede Giles Gosling. „Han har luffet sig inde paa sit Værelse og er i Færd med at tælle de Penge, han har taget ind i Dag, og med at lægge sine Varer til rette til i Morgen.“

„Gid Fanden havde ham, den ubehøvede Tølper!” sagde Kræmmeren. „Det vilde min Tro være en god Gjerning at lette ham for hans Varer — det er nogle rigtige Tyveknegte, de Bisfekræmmere — de render Landet om og gjør de bosiddende Kjøbmænd Afbræk i Næringen. Men der er endnu raske Knøse i Berkshire, Hr. Vært — Jer Bisfekræmmer kunde maaste møde en af dem ved Maiden Castle.“

„Ja,” svarede Værten leende, „og den, der møder ham, skal nok faa at mærke, at han er Karl for sin Hat — Bisfekræmmeren er en høj, svær Mand.“

„Er han?” sagde Goldthred.

„Om han er?” svarede Værten. „Ja, det kan I bande paa — han er lige Mage til den Bisfekræmmer, der gav Robin Hood saadant et forsvarligt Livfuld Hug, som der staar i Bisen:

Robin Hood han trak sin Dyrendal ud,
og Kræmmeren tog til at flaa,
han pryglede løs paa Robin Hood,
til han hverken kunde gaa eller staa.“

„Saa lad ham gaa Fanden i Bold, den Usling,” sagde Kræmmeren. „Er han af den Slags, er der ikke stor Ure at vinde ved ham. Men sig mig en Gang, Mife — min kjære, brave Mife, hvordan gaar det med det hollandske Lærred, du vandt fra mig?”

„Det gaar meget godt, som I ser, Hr. Goldthred,” svarede Mife. „Jeg giver et Bæger for den Handel. Fyld Kruset, Kjældersvend.“

„Du vinder næppe mere hollandsk Lærred fra mig paa den Konto, min gode Mife,” sagde Kræmmeren, „for Tony Foster, den Tværdriver, puffer stadig paa dig og bander paa, at du aldrig tiere skal formørke hans Døre, fordi du bander

offsaadan, at dine Eder kunde sprænge Taaget af et friskt
 Menneffes Hus."

"Naa, saa det siger han, den forskruede, hyllerriske Gnie-
 iapind!" sagde Lambourne; "saa skal han ogsaa blive nødt
 til at komme her ned endnu i Aften og modtage mine Ordre
 i min Onkels Hus, og jeg skal ringe saadan for hans Øren,
 at han en hel Maaned igjennem skal tro, at Djævelen har
 taget fat i hans Skjoder, naar han blot hører mig."

"Nej, nu taler Binen ud af dig!" sagde Kræmmeren.
 "Tony Foster danse efter din Pibe — nej, min god Mike,
 gaa du hjem og læg dig, gaa hjem og læg dig!"

"Nu skal jeg sige dig en Ting, din blegnæbbede Tosse,"
 sagde Michael Lambourne umaadelig forbitret, "jeg er parat
 til at vædde halotredsfindstyre Engle*) imod de første fem
 Hylde i din Bod fra det blinde Vindue og opefter at regne,
 om med alt, hvad der er paa dem, paa at jeg skal faa Tony
 Foster til at komme her ned til Kroen, inden vi har druffet
 tre Dmgange."

"Saa højt vædder jeg ikke," sagde Kræmmeren, som
 blev noget ædru ved det temmelig nøje Kjendskab, Lambourne
 lagde for Dagen med Hensyn til de hemmelige Gjemmer i
 hans Bod. "Det Væddemaal tager jeg ikke imod," vedblev
 han, "men jeg vil vove fem Engle imod fem, om du vil,
 og paa at hverken du eller nogen anden er Mand for at faa
 Tony Foster til at gaa hjemme fra eller til Kros, efter at
 han har holdt Bøn."

"Lad gaa!" sagde Lambourne. "Der, Onkel, tag du
 Pengene i Forvaring, og lad saa en af dine Tønde-Mare-
 ladere der — jeg mener Kjælderdrengene — strax gaa op
 og paa Gaarden og levere Hr. Foster dette Brev med den
 Besked, at jeg, hans Kjæledægge Michael Lambourne ønsker
 at tale med ham her i min Morbroders Borg om en meget
 vigtig Sag. — Af Sted med dig, Dreng, for Solen er
 ved at gaa ned, og den Slyngel gaar i Seng med Hønsene
 for at spare Faaretælle — søj!"

Kort efter at Drengen var gaaet — de forsløg Tiden,
 om medens han var borte, med Drif og Narrestreger — kom

*) En Slags Guldmønt.
 Keniworth. 3. Udg.

han igjen med den Bæfed, at Hr. Fofter ftrax ffulde komme.

„Bundet! vundet!“ fagde Lambourne, idet han greb efter Jndsatferne.

„Ikke før end han er her, om jeg maa bede,“ indvendte Kræmmeren.

„Guds Død, han er jo paa Trapperne,“ fagde Michael. „Hvad fagde han, Dreng?“

„Han figede med Eders Velbaarenheds Tillabelse ud ad Vinduet med en Muffedonner i Haanden,“ fvarede Drengen, „og da jeg havde røgtet mit Vrende, hvilket jeg gjorde med Angft og Bæven, fattede han et Anfigt op fom en Eddikebrygger og fagde, at Eders Velbaarenhed kunde rejfe til de underjordiffe Regioner.“

„Ad Helvede til, mente han, kan jeg tænke,“ fagde Lambourne; „der vifer han jo alle hen, fom ikke hører til Menigheden.“

„Affkurat,“ fagde Drengen. „Jeg brugte fun det andet Udtryk, fordi det var mere poetiff.“

„Du er en opvakt Yngling,“ fagde Michael; „du fkal have en Taar at fugte din poetiffe Strube med. Hvad fagde Fofter faa?“

„Han kaldte mig tilbage,“ fvarede Drengen, „og bad mig fige Jer, at J kunde komme til ham, i Fald J havde noget at fige ham.“

„Og hvad faa?“ fagde Lambourne.

„Saa læfte han Brevet og lod til at blive hed i Hovedet, og faa fpurgte han, om Eders Velbaarenhed var drukken, hvortil jeg fvarede, at J talte en Smule Spanff fom Folk, der har været paa de kanariffe Zer.“

„Skam dig noget, du Diminutiv af et Pottemaal, der er faldet efter en overdreven Regning!“ fagde Lambourne. „Skam dig noget! — Men hvad fagde han faa?“

„Na,“ fagde Drengen, „han mumlede noget om, at hvis han ikke kom, vilde Eders Velbaarenhed fnakke om Ting, der ffulde ties med, og faa tog han fin gamle flade Hue og fin luvflidte blaa Kappe paa, og han er her fom fagt ftrax.“

„Der kan være noget i, hvad han fagde,“ fagde Lambourne, fom om han talte til fig selv. „Min Hjerne har

priggen spillet mig sit gamle Puds. Men corraggio — lad
 og ham komme! Jeg har tumlet mig for længe om i Verden,
 og littil at jeg skulde være bange for Tony Foster, hvad enten
 jeg er fuld eller ædru. Lad mig faa et Krus koldt Vand
 og littil at døde min Sekt med."

Medens Lambourne, hvem Meddelelsen om, at Foster
 var i Vente, syntes at have vaakt til Bevidsthed om, hvordan
 og han havde det, havde travlt med Forberedelser til at tage
 imod ham, listede Giles Gosling sig op til Bissekammeren,
 og roffsom, da han traadte ind til ham, gik op og ned ad Gulvet
 og i stærk Sindsbevægelse.

"J trak Jer pludselig tilbage fra Selskabet," sagde
 Bærten.

"Det var paa Tiden, eftersom Djævelen kom med i
 og Laaget," sagde Bissekammeren.

"Det er ikke høfligt af Jer at titulere min Søstersøn
 og saadan," sagde Gosling, "og det er heller ikke kjærligt af
 mig at gaa ind derpaa, men Mike kan virkelig i visse
 og Maader betragtes som et Satans Barn."

"Na, det er ikke den frydende Slyngel, jeg mener,"
 og sagde Bissekammeren, "det er den anden, som efter alt,
 og hvad jeg ved — men hvornaar rejser de, og hvad vil
 og sige her?"

"Det kan jeg virkelig ikke sige Jer," sagde Bærten.

"Men hør nu, Herre, J har bragt mig et Ferteegn fra den
 og højtærede Hr. Dressilian — og en smuk Sten er det." Han
 og tog Ringen frem og saa' paa den og tilføjede saa, idet han
 og puttede den i Pungen igjen, at det var alt for kostbar en
 og Belønning for, hvad han kunde gjøre for den højtærede
 og Giver. Han sad, sagde han, i en offentlig Næringsvej, og
 og det klædte ham ilde at være alt for nysgjerrig med Hensyn
 og littil andre Folks Anliggender; han havde som sagt ikke kunnet
 og faa andet at vide, end at Damen endnu opholdt sig paa
 og Cumnor-Place i den strængeste Ensomhed, og at de, der til-
 og fældigvis havde set noget til hende, syntes, at hun saa'
 og tankesfuld ud og lod til at være kjed af den Indespærring.

"Men vil J være Jer Herre til Vilje," sagde han, "saa
 og har J nu saa god en Lejlighed, som der ikke har tilbudt
 og sig i mange Dage. Tony Foster kommer her ned, og jeg
 og behøver blot at lade Mike Lambourne lugte til en ny Flaske

Bin, saa vil ikke engang en Ordre i Dronningens Navn kunne faa ham op af Albænten. En Times Tid eller saa sidder de fast. Gjør Jer Bærepakke i Orden, den er det bedste Paaskud, I kan faa, saa kan I maaske faa den gamle Tjenestepige til at laane Jer Dre og til at lade Jer prøve paa at slaa en Handel af med Damen, og saa kan I maaske faa mere at vide om hendes Forhold, end jeg kan fortælle Jer."

"Det har I Ret i — fuldkommen Ret," svarede Wayland, for ham var det; "det er en udmærket Plan, men jeg synes, den er noget farlig, for sæt nu, Foster kommer hjem?"

"Ja, det kunde jo godt ske," sagde Bænten.

"Eller sæt nu," vedblev Wayland, "at Damen tog mig mine Bestræbelser ilde op."

"Ja, det er ikke urimeligt," svarede Giles Gosling. "Jeg kan heller ikke begribe, hvorfor Hr. Tresilian vil gjøre sig al den Ulejlighed for en, der ikke bryder sig om ham."

"I begge Tilfælde vilde jeg være ilde faren," sagde Wayland, "saa i det hele taget kan jeg ikke sige, at jeg er synderlig henrykt over Eders Plan."

"Ja, det maa I selv om, min gode Mand," sagde Bænten. "Det er Jer Herres Vrende og ikke mit; I maa selv bedst vide, hvad I udsætter Jer for, og om I vil. Men hvad I ikke selv vil vove, maa I ikke vente, at andre vil vove."

"Døv lidt," sagde Wayland, "sig mig blot én Ting, skal den gamle Mand der nede til Cumnor?"

"Ja, det tror jeg nok," sagde Bænten; "deres Tjener sagde, at han skulde bringe deres Bagage der hen; men Oltønden har faaet lige saa megen Magt over ham, som Sektfadet over Michael."

"Vel," sagde Wayland, idet han satte et determineret Ansigt op; "jeg skal krydse den gamle Skurks Planer — den Forstrækkelse, det modbydelige Syn af ham indjog mig, begynder at lægge sig, og Hadet begynder at komme op i mig i Steden. Hjælp mig min Bylt paa Raffen, min gode Bært — og tag dig saa i Agt, gamle Albumazar; der er

en ond Indflydelse oppe i dit Horoskop, og det glimter fra Stjernebilledet Ursa major."

Med disse Ord tog han sin Bylt og gif. Barten førte ham ud ad Bagporten i den sorte Bjørn, og derpaa slog han ind paa den mindst befærdede Vej til Cumnor Place.

Tyvende Kapitel.

Dpsat, som Anthony Foster var, paa at efterkomme de Paalæg, han gjentagne Gange havde faaet fra Jarlen om at passe paa, at Hemmeligheden ikke blev røbet, havde han mere indrettet sit Husvæsen paa at undgaa at vække Opmærksomhed end paa at afværge paatrængende Nysgjerrighed, hvilket ogsaa stemte bedst med hans gjerrige og menneskesky Væsen. I Steden for at holde en talrig Husstand, der kunde vaage over den, der var betroet til hans Varetægt, og forsvare hans Hus, søgte han saa vidt muligt at unddrage sig Opmærksomhed ved at indskrænke sin Husstand, saa at denne, naar der ikke var nogen af Jarlens eller Barneys Folk paa Gaarden, kun bestod af en gammel Tjener og to gamle Kærlinger, der hjalp til med at holde Grevindens Bærelser i Orden.

Det var et af disse gamle Kvindemennester, der luffede op for Wayland, da han bankede paa. Hun besvarede hans Anmodning om at maatte blive stedet for Husets Damer for at vise dem sine Varer med en Hagl af Stjælbsord i Fiskerkærlingedialekt, men Bissekræmmeren saa' sit Snit til at stoppe den ved at stifte hende en Sølvskilling i Haanden og stille hende i Udsigt, at han vilde forære hende Tøj til en Kyse, i Fald Damen kjøbte af hans Varer.

„Gud velsigne dig, Mand,“ sagde hun, „for min er rent i Laster — gaa ned i Haven med din Pafte, Mand — ud hun gaar og spaserer nede i Haven.“ Med disse Ord førte hun Bissekræmmeren ned i Haven; her pegede hun paa et gammelt, forfaldent Lysthus og sagde: „Der er hun inde,

Mand — der er hun inde. — Hun kjøber nok noget af dig, for hun holder meget af Løj.“

„Saa, nu lader hun mig klare mig selv, saa godt jeg kan,“ tænkte Wayland, da han hørte Kærlingen lukke Havedøren efter ham. „Naa, de skal ikke slaa mig af Marken, og myrde mig tør de ikke for saadan en Ubetydeligheds Skyld og næsten ved høj lys Dag. Guds Død, jeg gaar videre — en tapper General tænker aldrig paa Tilbagetog, før end han er bleven slaaet. Jeg ser to Kvinder i det gamle Lysthus der henne — men hvordan skal jeg tiltale dem? — Stop lidt — Will Shakespeare staa mig bi i Nøden. Jeg vil give dem en Mundsmaag af Autolycus.“ Derpaa sang han med velklingende Røst og klædelig Driftighed det fra Theatret bekendte Vers:

„Rædd saa hvidt som nyfalden Sne,
Krepflor saa sort, som nogen vil se,
Handsker saa fine som Rosens Blad,
til Ansigt og Næse Masket paa Rad.“

„Hvad er det for en usædvanlig Gæst, Skæbnen her har sendt os, Janet,“ sagde Grevinden.

„En af disse Forfængelighedens Kjøbmænd, som kaldes Bissekæmmere,“ svarede Janet alvorlig, „og som sælger deres falske Varer efter endnu falskere Maal. Jeg kan ikke begribe, at gamle Dorcas har ladet ham komme ind.“

„Det er et heldigt Tilfælde, Pige,“ sagde Grevinden; „det er et kjedsommeligt Liv, vi fører her, og det kan dog maaske forslaa en kjedelig Time for os.“

„Ja, naadige Frue,“ sagde Janet, „men hvad vil min Fader sige?“

„Din Fader er ikke min Fader, Janet, og forhaabentlig heller ikke min Herre,“ svarede Grevinden. „Kald Manden hid, siger jeg, jeg trænger til et og andet.“

„Ik, Eders Naade,“ sagde Janet, „det behøver I jo blot at skrive i Eders næste Brev, og hvis det saa blot er til at opdrive i England, bliver det sendt. Dette kommer der kun Fortræd af. Kjæreste Frue, giv mig Lov til at sige til Manden, at han skal gaa sin Vej.“

„Du skal sige, at han skal komme hid,“ sagde Grevinden. „Nej, tøv lidt, du frygtfomme Nar, jeg vil selv kalde paa ham og spare dig for Skænd.“

„Al, Gud give, at der ikke kom værre Ting ud deraf, kjæreste Frue,“ sagde Janet bekymret, medens Damen raabte til Bissekræmmeren: „Kom hid, min Ven — luk op for din Pакke; hvis J har gode Varer, har Lykken sendt Jer hid til min Fornøjelse og Jer Fordel.“

„Hvad ønsker Eders Raade?“ sagde Wayland, idet han spændte sin Bylt af og udbredte Indholdet med en Behændighed, som om han var oplært i Haandteringen. Han havde virkelig ogsaa drevet den af og til i sit omflakkende Liv og anbefalede nu sine Varer med al en Kjøbmands Tungefærdighed, ligesom han ogsaa lagde en vis Døvelse for Dagen i den vigtige Kunst at angive Priserne.

„Hvad jeg ønsker?“ sagde Grevinden. J Betragtning af, at jeg i sex lange Maaneder ikke har kjøbt saa meget som en Allen Lærred eller Kammerbug eller det ubetydeligste Smykke til mig selv og efter mit eget Balg, er der mere Grund til at spørge om, hvad du har at sælge. Læg den Kammerbuds Krave og det Par Ormer der til Side til mig — og de Guldfrynser der, indvævede med Krepflor — og den korte Raabe af fint kirsebærfarvet Klæde med Guldknapper og Øskener — er den ikke mageløs dejlig, Janet?“

„Naar J spørger mig, Frue,“ svarede Janet, „maa jeg sige, at efter min ringe Forstand er den alt for prunkende til at kunne være klædelig.“

„Naa, og efter min Forstand burde den være endnu mere prunkende, Pige,“ sagde Grevinden. Til Straf skal du nu selv gaa med den, og da Guldknapperne er temmelig svære, indestaar jeg dig for, at de vil trøste din Fader og forsone ham med det kirsebærfarvede Tøj. Pas blot paa, at han ikke napper dem og lader dem holde de Engle, han har spærret inde i sit Pengeskrin, med Selvfab.“

„O, Eders Raade, spar min stakkels Fader!“ sagde Janet.

„Hvorfor skulde man spare ham, saa sparsommelig, som han selv er af Naturen?“ sagde Grevinden. „Men tilbage til vor Handel. Det Hovedsæt vil jeg selv have og den Sølvnaal med Perler — og tag saa til Kjoler af det brune Tøj der til Dorcas og Alison, Janet, det kan holde de to gamle Skind varme til Vinter. — Og hør, har du ingen

lugtende Sager, Lugtepuder eller smukke Lugtedaaser efter nyeste Mode?"

"Var jeg en virkelig Bissekræmmer, kunde jeg nu blive en holden Mand," tænkte Wayland, medens han havde travlt med at svare paa Grevindens Spørgsmaal, som hun fremsatte saa hurtig og ivrig, som det var at vente af en ung Dame, der saa længe havde været udelukket fra en saa fornøjelig Sysselsættelse. "Men hvordan skal jeg blot et Djeblig bringe hende paa alvorlige Tanker?" Saa viste han hende sine mest udsøgte Essenser og andre vellugtende Sager og vakte pludselig hendes Opmærksomhed ved at sige, at den Slags Ting var blevne næsten dobbelt saa dyre som før i Anledning af de storartede Forberedelser, Jarlen af Leicester traf til Dronningens og Hoffets Modtagelse paa hans fyrstelige Borg Kenilworth.

"Ja saa!" sagde Grevinden hurtig, "saa er det Rygte altsaa dog sandt, Janet."

"Bisfelig, Frue," svarede Wayland, "og det undrer mig, at det ikke er kommet Eders Naade for Dre før. Dronningen af England vil tilbringe otte Dage paa sin Sommerrejse hos den ædle Jarl, og der er mange, som mener, at England vil faa en Konge, og Englands Elisabeth — Gud velsigne hende! — en Husbond, inden den Rejse er til Ende."

"Saa lyver de som Skjalmer!" udbrød Grevinden utaalmodig.

"For Guds Skyld, tag Jer i Agt, Frue!" sagde Janet rystende af Angst. "Hvem ænser Bissekræmmer-tidender?"

"Ja, Janet," raabte Grevinden, "det er sandt! du har med Føje vist mig til rette. Saadanne Rygter, som besudler Englands stolteste og ædle Pairs Rygte, kan kun finde Indgang blandt lave, usle og lumpne Menneffer."

"Gid jeg maa dø paa Stedet, Frue," sagde Wayland Smed, da det blev ham klart, at hendes Heflighed var rettet imod ham, "om jeg har gjort noget som helst, hvorved jeg kunde fortjene denne besynderlige Brede. Jeg har kun sagt, hvad mange andre siger."

Grevinden havde imidlertid gjenvundet sin Fatning og søgte, foruroliget af Janets befyrede Bink, at undertrykke

tsethvert Tegn paa Mishag. „Det ærgrede mig, min Ven,“
 sagde hun, „at vor Dronning vilde opgive sin Jomfrustand,
 som vi, hendes Undersaatter sætter saa megen Pris paa at
 hun bliver i — tænk ikke mere paa det.“ Derpaa vedblev
 hun, som om det var hende om at gjøre at stifte Omne:
 „Hvad er det for en Dejs, der er saa omhyggelig gjemt i
 den Sølvdaase?“ — Hun stod og undersøgte Indholdet af
 det Skrin med lugtende Sager og Lægemedler, der var
 gjemte i forskjellige Rum.

„Det er et Middel imod et Onde, som jeg haaber,
 Ederes Naade aldrig maa komme til at lide af. Naar man
 en Uge igjennem tager saa meget som en lille tyrkisk Bønne
 deraf om Dagen, styrker det Hjærtet imod de sorte
 Dunster, der opstaar af Ensomhed, Tungfindighed, ulykkelig
 Kjærlighed, skuffet Haab . . .“

„Er I gal, min Ven?“ sagde Grevinden skarpt, „eller
 tror I, at fordi jeg har været godmodig nok til at kjøbe
 Bert Glitterstads til Ederes ublu Priser, kan I praffe mig
 det falske Kram paa, I vil? — Har man nogen Sinde
 hørt, at Hjærtets Lidelser er bleven helbredede med legem-
 lige Midler?“

„Med Ederes gunstige Tilladelse,“ sagde Wayland, „jeg
 er en ærlig Mand, og jeg har solgt mine Varer til rimelige
 Priser. Hvad det kostelige Lægemedel angaar, saa bad jeg
 Jer ikke om at kjøbe det, da jeg fortalte Jer om dets
 Egenskaber, saa hvorfor skulde jeg lyve for Jer? Jeg siger
 ikke, at det kan helbrede en indgroet Sjælelidelse — det kan
 kun Gud og Tiden — men jeg siger, at dette Lægemedel
 er godt imod de sorte Dunster, der avles i Legemet af den
 Tungfindighed, der trykker Sjælen. Jeg har hjulpet mange
 med det baade ved Hove og i Byen, den sidste var en
 Herre ved Navn Edmund Tressilian, en fornem Herre i
 Cornwall, som, efter hvad der blev fortalt, var bleven saa
 tungfindig som Følge af ulykkelig Kjærlighed, at hans
 Venner frygtede for hans Liv.“

Han brød af, og Damen tav en Stund; derpaa spurgte
 hun med en Røst, som hun forgjæves søgte at faa til at
 lyde fast og ligegyldig: „Er den Herre, I nævnte, nu
 helt rask igjen?“

„Saa nogenlunde, Frue,“ svarede Wayland; „han lider i alt Fald ikke af noget legemligt Onde.“

„Jeg vil have noget af det Lægemiddel, Janet,“ sagde Grevinden. „Jeg føler ogsaa stundum et mørkt Tungfind, der trykker paa Hjernen.“

„Det skal J ikke, Frue,“ sagde Janet. „Hvem indestaar Jer for, at det, som dette Menneske sælger, ikke kan gjøre Fortræd?“

„Det indestaar jeg Jer for,“ sagde Wayland, og med disse Ord tog han lidt af Lægemidlet og slugte det i deres Paasyn. Grevinden kjøbte nu Resten. — Janet's yderligere Indvendinger gjorde hende blot endnu mere opsat derpaa. Hun tog endogsaa den første Dosis strax og erklærede, at hun følte sig lettere om Hjærtet og mere oprømt i Sindet derved, en Virkning, som efter al Sandsynlighed kun eksisterede i hendes Fantasi. Derpaa lagde hun de Sager, hun havde kjøbt, sammen i en Bunke, kastede sin Pung til Janet og bad hende gjøre Regningen op og betale Bissekammereren; selv sagde hun Farvel, som om hun var kjed af den Afspredelse, hun fra først af havde fundet i at tale med ham, og gik ligegyldig ind i Huset, saa at Wayland ikke fik Lejlighed til at tale med hende under fire Dje. Han skyndte sig imidlertid at søge at komme til en Forklaring med Janet.

„Hør, Pige,“ sagde han, „lyver dit Ansigt ikke, holder du meget af din Frue. Hun trænger højlig til tro Tjeneste.“

„Og den fortjener hun sandelig ogsaa af mig,“ sagde Janet. „Men hvad skal det sige?“

„Jeg er ikke ganske, hvad jeg synes at være, Pige,“ sagde Bissekammereren, idet han dæmpede Stemmen.

„Saa er det saa meget mindre sandsynligt, at J er et skikkeligt Menneske,“ sagde Janet.

„Jo, saa meget mere, som jeg ikke er Bissekammer,“ svarede Wayland.

„Se til, at du øjeblikkelig kommer af Sted,“ sagde Janet, „eller jeg raaber om Hjælp. Min Fader maa være kommen hjem nu.“

„Forhast Jer ikke,“ sagde Wayland, „ellers kan J let komme til at angre, hvad J gjør. Jeg er en af Jer

Frues Venner, og hun trænger til flere, saa du skal ikke styrte dem i Ulykke, hun har."

"Hvoraf kan jeg vide det?" sagde Janet.

"Se mig i Ansigtet," sagde Wayland Smed, "og se, om du ikke læser Urlighed i det."

Og skjønt hans Ansigt ingenlunde var smukt, var der dog virkelig et skarpt, livligt Udtryk i det af en opfindsom Mand og en god Forstand, som i Forbindelse med klare, afspilende Øjne, en velformet Mund og et opvakt Smil ofte udgjorde Ansigter, som i og for sig er simple og uregelmæssige, men meget yndefuldt og tiltrækkende. Janet saa' paa ham med Bædder for hendes Sekt ejendommelige Fjiffighed og svarede: "Til Trods for den Skuffelighed, du gjør dig til af, og skjønt jeg ikke er vant til at læse og kritisere Bøger som du, du har givet mig at læse i, synes jeg, at jeg i dit Ansigt kan se noget af Bispekræmmeren — noget af Skjælmen."

"Efter en mindre Maalestok maaske," sagde Wayland Smed leende. "Men i Aften eller i Morgen kommer der en gammel Mand hid med din Fader — han har Rattens snigende Gang, Rottens snu og hævnjerrige Blik, Bagtelthundens sledske, krybende Væsen og Bulbiderens glubbske Gab — tag Jer i Agt for ham for Jer egen og for Jer Frues Skyld. I skal vide, smukke Janet, at han skjuler Slangens Gift under Duens uskyldige Ydre. Hvilken Forræder han pønser paa at gjøre jer, kan jeg ikke sige, men Sygdom og Død har altid fulgt ham i Hælene. — Sig mig ikke noget til Jer Frue om dette — min Kunst siger mig, at i hendes Tilstand kan Frygten for en Ulykke blive lige usaa farlig som Ulykken selv — men sørg for, at hun tager noget Lægemiddel, for" — han sænkede Stemmen og hvistende sagte men indtrængende i Øret — "det er en Modgift. — Hør, nu kommer de ind i Haven."

Der hørtes støjende Lystighed og højrøstet Tale ved Havedøren, og skræmmet af denne Lyd sprang Wayland ind i et tæt Buskas, medens Janet trak sig ind i Lysthuset dels for ikke at blive set, dels for i alt Fald for Tiden at skjule de Barer, den foregivne Bispekræmmer havde solgt, og som alaa spredte om paa Gulvet i Lysthuset.

Janet behøvede imidlertid ikke at være bange. Hendes

Fader, hans gamle Karl, Lord Leicesters Tjener og Stjerne-tyderen kom ind i Haven yderst forvirrede og forstrækkede, optagne af at holde Styr paa Lambourne, hvis Hjerne nu var helt overvældet af stærke Drikke. Han hørte til de ulykkelige Mennesker, som, naar de først er bleven opildnede af Spiritus, ikke falder i Søvn som andre Drankere, men paavirktes af den i mange Timer, indtil de omsider ved stadigt Drifkeri kommer i ustyrligt Raseri. Som det gaar saa mange andre i den Tilstand, tabte Lambourne hverken Herredømmet over sine Bevægelser, Mælet eller Evnen til at udtrykke sine Tanker, han udtrykte sig tvært imod med usædvanlig Kraft og Klarhed og sagde en Mængde Ting, som det til enhver anden Tid vilde have været ham yderst magtpaaliggende at holde skjult.

„Hvad for noget!“ raabte Michael med fuld Kraft, „skal jeg ingen Velkomst have? — skal vi ikke slaa en Svir af, naar jeg har bragt Lykken til dit gamle forfaldne Hundehus i Skikkelse af en Djævelens Forbundsfølge, som kan forvandle Tagstensstumper til spanske Dalere? Hejda, du Tony Brandstok, Papist, Puritaner, Hylker, Gniepind, Ødeland, din Satan, mixtum compositum af alle menneskelige Synder, buk og gjør din Kompliment for ham, der har bragt selve det Mammon, du dyrker, til Huse.“

„Tal dog for Guds Skyld sagte,“ sagde Foster. „Kom ind i Huset, saa skal du saa Vin, eller hvad du vil.“

„Nej, du gamle Gnav, jeg vil have det her,“ brølede den drukne Slagsbroder med Tordenrøst. „Sid med det — al fresco, som Italieneren siger. Nej, nej, jeg vil ikke sidde inden Døre og drikke med den Satan af en Giftblander og lade mig kvæle af Damp af Rottetrudt og Kvægsølv — det har jeg lært af den Skurk Barney at tage mig i Agt for.“

„Saa hent noget Vin til ham i alle Djævels Navn!“ sagde Alkymisten.

„Ja, og saa vil du frydre den for mig, dit gamle, ærlige Skind, hvad? Naa da, saa vilde Bitriol og Nyserod komme til at syde i min Pandeskål som en Trylledrik til at mane Fanden op af en Herkesjedel med. Kom selv med Flaasken, gamle Tony Brandstok — og sørg for, at den er kold — jeg vil ikke have Vin, der er brændt af paa

de gamle Biskoppers Baal. Eller tøv lidt — lad Leicester
 og Olive Konge, om han vil — vel — og Barney, den Skurk
 Barney, lad ham blive Storvisir — det er brillant! —
 Og hvad skal jeg saa være? — Kejser, hvad? — Kejser
 Lambourne! — Jeg vil besøge det udsøgte Stykke Kvind-
 folk, de har indmuret til deres egen private Fornøjelse —
 Hun skal kredense mit Bæger hver Aften og give mig Nat-
 tique paa. Hvad skal en Mand med to Koner for, om han
 saa tyve Gange var Jarl? Sig mig det, Tony, min Gut,
 du gamle Tyveknegt og hykkelske Hund, som vor Herre har
 strøget af Livsens Bog, men som han piner med et stadigt
 Ønske om at blive optagen i den igjen — din gamle Biskop-
 brænder og fanatiske Gudsbespotter, sig mig det, du.”

„Jeg støder min Kniv i Livet paa ham lige til Hæftet,“
 sagde Foster i en dæmpet Tone, der dirrede af Raseri.

„For Gud i Himlens Skyld ingen Voldsomheder!“
 sagde Stjærnetyderen. Vi maa fare med Lempe. — Hør,
 brave Lambourne, vil du tømme et Bæger med mig paa
 den ædle Jarl af Leicesters og Hr. Richard Barneys
 Sundhed?”

„Det vil jeg, gamle Albumazar — det vil jeg, du
 brave Forhandler af Rottfrugt — jeg vil kysse dig du
 brave Overtræder af Lex Julia, som de sagde i Leyden,
 hvis du ikke stank saa forbåndet af Svovl og andre Helvedes
 Apothekervarer. Skaal da — Barney og Leicester leve! to
 mere højtlyvende Aander — og to mere i Mørke vandrende
 og i Dybet dykkende, nederdrægtige, ærgjerrige Skurke —
 naa da, jeg siger ikke mer, men jeg vil hvæsse min Daggert
 paa dens Hjærte, der ikke drifter den Skaal med. Altsaa,
 Herrer“

Med disse Ord tømte Lambourne det Bæger, Stjærne-
 tyderen havde raft ham, og som ikke indeholdt Vin, men
 Brændevin. Han bandte en halv Ed, tabte det tomme
 Bæger ud af Haanden, lagde Haanden paa sit Sværd, men
 kunde ikke faa det ud af Skeden, valledede og faldt uden Be-
 vidsthed og uden at kunne røre sig om i Armene paa
 Tjeneren, som slæbte ham op paa hans Bærelse og fik ham
 i Seng.

Under den almindelige Forvirring naaede Janet uset
 tilbage til sin Frues Bærelse. Hun rystede som et Uspelv,

men var bestemt paa ikke at lade Grevinden mærke de skrækelige Formodninger, hun ikke kunde undgaa at nære, efter at hun havde hørt Lambournes drufne Tale. Skjønt hendes Frygt ikke antog nogen bestemt Form, stemte den med det Raad, Bissekræmmeren havde givet, og hun styrkede derfor sin Frue i hendes Beslutning, at tage det Lægemiddel, han havde anbefalet, hvilket hun rimeligvis ellers vilde have fraraadet hende. De Ytringer, der var faldne, var heller ikke undgaaede Waylands Opmærksomhed, og han havde langt bedre Forudsætninger til at forstaa dem. Han følte sig greben af Medlidenhed ved at se saa yndigt et Væsen som Grevinden, som han først havde set i den huslige Lyksaligheds Skjød, udsat for en saadan Skurkebandes Rænker. Hans Harmen var ogsaa bleven vakt i høj Grad ved Lyden af hans gamle Herres Røst, thi han hadede Stjærnetyderen lige saa stærkt, som han frygtede ham. Han følte ogsaa en vis Stolthed over sin Kunst og de Hjælpefilder, der stod til hans Raadighed, og hvor farligt det end var, fattede han den Afsten den Beslutning, at han vilde til Bunds i Hemmeligheden og hjælpe den ulykkelige Dame, i Fald det endnu var muligt. Nogle af de Ord, som Lambourne i sin Rus havde ladet falde, gjorde for første Gang Wayland tilbøjelig til at tvivle om, at Barney havde handlet helt for egen Regning, da han bejlede til den smukke Dame og vandt hendes Kjærlighed. Røgtet paastod om denne ivrige Tjener, at han før havde gaaet sin Herre til Haande ved hans Elskovshandler, og det faldt Wayland Smed ind, at Leicester selv maaske var Hovedmanden. At Amy Robsart var gift med Jarlen, kunde han ikke ane, men alene Opdagelsen af et forbigaaende Kjærlighedsforhold mellem ham og en Dame af hendes Rang kunde faa den største Betydning med Hensyn til Barigheden af Indlingens Magt over Elisabeth. „Hvis Leicester selv skulde nære Betænkkeligheder ved at kvæle saadant et Røgte ved Hjælp af meget mærkelige Midler,“ sagde han til sig selv, „har han Folk om sig, som vil gjøre ham den Tjeneste uden at oppebie hans Samtykke. Vil jeg blande mig i den Historie, maa jeg iføre mig et lignende Kostume som det, min gamle Herre tager paa, naar han laver sin Satans Manna — han tager en tæt sluttende Maske for Ansigtet. I Morgen

oorlader jeg Giles Gosling og slaar ind paa en anden Vej og søger mig nye Tilholdssteder saa tit som en jaget Ræv. Jeg kunde ogsaa nok have Lyst til at se den lille Puritanerinde en Gang endnu. Hun er baade kjon og forstandig og det se til i Betragtning af, at hun stammer fra saadan en Røtter som Anthony Brandstov."

Giles Gosling blev snarere glad end det modsatte, ved at Wayland sagde ham Farvel. Den brave Kromand ansaa det meget nemlig for saa farlig en Sag at krydse Jarlen af Leicesters Yndlings Planer, at hans Dyd knapt slog til til det Hvern, han havde paataget sig, og han blev meget glad ved Udsigten til, at det vilde blive taget af hans Skuldre. Han forsikrede imidlertid, at han havde den bedste Vilje, og at han var rede til at yde Hr. Tresilian eller hans Udsending enhver Tjeneste, der var forenelig med hans Stilling som Kromand.

En og tyvende Kapitel.

De forestaaende glimrende Fester paa Kenilworth var nu Gjenstand for Samtale hele England over, og alt, hvad man kunde forsøge Munterheden og Festligheden ved Elisabeths Modtagelse i hendes fornemste Yndlings Hus, skaffedes til Veje baade ude og hjemme. Imidlertid syntes Leicester at gjøre Fremskridt i Dronningens Gunst for hver Dag, der gik. Han var stadig ved hendes Side i Statsraadet, fandt stadig villige Øren ved Hoffets Udspredelser, bæredes med Tilnærmelser, der grænsede til den højeste Fortrolighed; alle, som havde noget at haabe ved Hove, saa' op til ham, de fremmede Ministre gjorde ham deres Opvartning og bevidnede ham deres Herrers Agtelse paa den mest smigrende Maade — kort sagt, han syntes at være den mægtige Elisabeths Alter Ego, saa at man nu almindelig antog, at hun blot biede paa Tid og Lejlighed til ved et Egtekab at gjøre ham delagtig i sin kongelig Myndighed.

Under denne Medbør var denne Lykkens og Dronnin-

gens Yndling rimeligvis det ulykkeligste Menneſte i det Rige, der syntes at tilbede ham. Han beſad Fekongens Overlegenhed over ſine Venner og Tilhængere og ſaa' meget ſom de ikke kunde ſe. Han kjendte ſin Herſkerindes Karakter til Punkt og Prikke; det var hans grundige og nøje Kjendſkab til hendes Luner ſaa vel ſom til hendes ædle Egenſkaber, der i Forening med hans mægtige Landſevner og hans udmærkede ydre Fortrin havde hævet ham ſaa højt i hendes Gunſt, og det var paa den anden Side ogſaa dette Kjendſkab til hendes Karakter, der bragte ham til at frygte for en pludſelig og overvældende Unaaide, hvad Døjblik det ſkulde være. Leicester lignede en Styrmand, der har et Kort, ſom viſer ham alle Gjendommeligheder ved det Farvand, han ſejler i, men ſom gjør ham opmærkſom paa ſaa mange Revler, Brændinger og Skær, at hans bekymrede Blik ikke faar ſtort andet ud deraf end Overbeviſningen om, at det næſten maa kaldes et Mirakel, om han ſlipper uſkadt derfra.

Dronning Eliſabeths Karakter var virkelig en mærkelig Blanding af den kraftigſte mandlige Forſtand og de Svagheder, ſom væſentlig anses for ejendommelige for Kvindekjønnet. Hendes Underſaatter nød fuldt ud godt af hendes Dyder, ſom i høj Grad havde Overvægten over hendes Svagheder, men hendes Hoffinder og perſonlige Omgivelſer maatte jævnlig lide under pludſelige og beſværkelige Omſlag i hendes Luner og under Udbrud af et baade ſkinygt og deſpotiſt Sind. Hun var ſit Folks Foſtermoder, men hun var ogſaa Henrik den ottendes ægte Datter, og ſkjønt tidlige Lidelſer og en udmærket Opdragelſe havde dæmpet og mildnet det Sind, hun havde arvet efter denne „ſtrænge Herre“, havde de ikke helt ſaaet Bugt med det. „Hendes Sind,“ ſiger hendes aandrige Gudſøn, Sir John Harrington, ſom ſelv havde været Gjenſtand baade for de Smil og de barske Miner, han ſkildrer, „lignede ofte den milde Luſtning, der kommer fra Beſt en Sommermorgen — den var blid og kvægende for alle hendes Omgivelſer. Hendes Tale vandt alles Hjerter, men paa den anden Side kunde hun viſe ſig ſaa forandret, naar det ſkortede paa Lydighed, at der ikke kunde være nogen ſom heſt Tvivl om, hvis Datter hun var. Naar hun ſmilede, var det ſom et ſtraa-

Blende Solskin, som alle, der kunde, gjerne badede sig i; men saa kunde der bryde et Uvejr løs fra Skyer, der opludselig havde samlet sig, og Lynet slog paa den mærkværdigste Maade ned paa alle og enhver i Flæng."

Denne Ustadiighed i Dronningens Sund var, som Leicester godt vidste, særlig farlig for dem, der var i hendes Gunst, og som mere var afhængige af hendes personlige Velvilje end af de Tjenester, de kunde yde hendes Planer og hendes Krone. Den Naade, hun viste Burleigh eller Walsingham, var langt mindre iøjnefaldende end den, hun viste ham, men den var, som Leicester var fuldkommen paa det rene med, grundet paa Elisabeths sikre Dom og ikke paa hendes personlige Forkjærlighed, og den var som Følge heraf ikke udsat for alle de Omslag og Svingninger, som uundgaaelig fulgte med hendes Følelser, naar det væsentlig var personlige Fortrin og kvindelig Tilbøjelighed, der satte dem i Bevægelse. De nævnte store og vise Statsmænd beundredes af Dronningen udelukkende med Hensyn til de Foranstaltninger, de foreslog, og de Grunde, hvormed de forsvarede deres Anskuelser i Statsraadet, medens Leicesters Held og Fremgang var afhængig af alle de Lunets og Indfaldets lette og omstiftelige Vindpust, som hemme eller fremme en Bejlers Fremgang i Henseende til den elskedes Gunst, og saa var hun oven i Købet en Dronning, som hvert Djeblit blev bange for, at hun skulde glemme sin Bærdighed eller sætte sin Myndighed paa Spil, medens hun gav sig Kvindens Følelser i Vold. Leicester var fuldkommen paa det rene med de Vanskeligheder, der omgav hans Magt, der var „for stor, baade til at han kunde bevare den, og til at han kunde opgive den“, og naar han bekymret saa sig om efter Midler til at holde sig i sin vanskelige Stilling og somme Tider spejdede efter en Udvej til at komme helskindet ud af den, øjnede han kun lidet Haab. I saadanne Djeblikke kom hans Tanker til at dvæle ved hans hemmelige Egteskab og dets Følger, og i sin Bitterhed imod sig selv, om end ikke imod den ulykkelige Grevinde, gav han dette overilede Skridt, der var gjort, i hvad han nu kaldte en uoverlagt Lidenstabs Gede, Skylden for, at han paa én Gang var ude af Stand til at give

sin Magt et sikkert Grundlag og havde et brat Fald umiddelbart for Dje.

„Folk siger“ — saaledes tænkte han i saadanne betymrede og angergivne Øjeblikke — „at jeg kan ægte Elisabeth og blive Konge af England. Alt tyder derpaa. Partiet besynges i Gadeviser, og Pøblen kaster Huerne i Vejret, naar den hører dem — det har været paa Tale i Skolerne — man hvister om det i Audienstværelset — det er blevet anbefalet fra Prædikestolen — der er bleven bedt for det i de kalviniske Kirker i Udlandet — ja Statisterne i selve Statsraadet her hjemme har talt om det. Disse dristige Antydninger er ikke bleven imødegaaede med nogen som helst Tilrettevisning, Harme eller Bebrejdelse, knapt nok med den sædvanlige Fruentimmerforsikring, at hun vil leve og dø som den jomfruelige Dronning. Hendes Ord har været venligere end nogen Sinde, uagtet hun ved, at der er saadanne Rygter i Omløb — hendes Handlinger er naadigere — hendes Miner kjærligere — der synes ikke at skulle mere til for at gjøre mig til Konge af England og hævde mig over Hofgunstens Storme, end at jeg rækker Haanden ud og tager Kongekronen, Verdens ypperste Smykke. Og just som jeg sikrest kunde gjøre det, er min Haand bunden af et hemmeligt og uopløseligt Baand! — Og her har jeg Breve fra Amy,“ kunde han sige, idet han tog dem frem med gnavne Miner; „hun trænger ind paa mig for at faa mig til aabent at vedkjende mig hende — til at yde hende og mig selv Retfærdighed, og jeg ved ikke hvad. Jeg synes, jeg allerede har ydet mig selv mindre end Retfærdighed! Og saa taler hun, som om Elisabeth vilde modtage dette Budskab saa glad som en Moder, der faar at vide, at hendes haabefulde Søn har gjort et godt Parti! — Hun, en Datter af Henrik, som hverken skaanede Mænd i sin Brede eller Kvinder i sin Attraa — hun skulde se sig gjækket, dreven af Kjærlighedens Legeværk til saa godt som at tilstaa sine Følelser for en Undersaat, og saa viser det sig, at han er en gift Mand! Elisabeth skulde gjøre den Opdagelse, at der er bleven ffjaset med hende, som en faad Hofmand kan ffjase med en Landsbyttøs! — Vi vilde nok til vor Ulykke faa furens quid fæmina at se!“

Saa kunde han gaa i Staa og kalde paa Barney,

Hvis Raad han nu lyttede til tiere end nogen Sinde før, fordi han mindedes, hvor mange Indvendinger han havde gjort imod dette hemmelige Giftermaal, og deres Samtaler sendte i Reglen med en bekymret Raadslagning om, hvorledes Grevinden skulde fremstilles paa Kenilworth. Disse Forhandlinger var en Tidlang stadig endte med en Beslutning om at forhale Rejsen fra Dag til Dag, men omsider blev det nødvendigt at træffe en afgjørende Bestemmelse.

„Elisabeth vil ikke finde sig i, at hun ikke kommer,“ sagde Jarlen. „Om hun, som min Frygt lader mig ane, har fattet Mistanke, eller om Sussex eller en anden hemmelig Fjende holder Tresilians Andragende i friskt Minde, ved jeg ikke, men ved Siden af alle de naadige Ytringer, som hun kommer med til mig, kommer der jævnlig Hentydninger til Historien med Amy Robsart. Jeg har en Følelse af, at Amy er Slaven paa min Triumfvogn, at hun er sat der op af min onde Stabne for at knuse og stamskjænde min Triumf paa dens Højdepunkt. Giv mig et Raad, Barney, sig mig, hvordan jeg skal løse denne uopløselige Vanskelighed. Jeg har lagt alle de Hindringer i Vejen for disse forbandede Fester, som jeg blot med et Stik af Sømmelighed kunde fremsætte, men ved Audiensten i Dag affar hun mig alle yderligere Udflugter. Hun sagde venlig, men bestemt: „Nu tilstaar vi Jer ikke længere Frist, Mylord, ellers ødelægger I Jer fuldstændig. Løverdagen den 9de Juli kommer vi til Kenilworth. Glem ingen af vore indbudne Gæster og Ledsagere, navnlig ikke den letsindige Elsterinde Amy Robsart. Vi er meget opsatte paa at faa den Kvinde at se, der har kunnet tilføjes den poetiske Tresilian for Jer Tjener, Richard Barney.“ — Naa, Barney, gør nu Brug af din Opfindsomhed, som saa tit er kommet os til Rytte, thi saa sandt jeg hedder Dudley, træffer den Fare, mit Horoskop truer med, sig nu sammen over mig.“

„Var det ikke muligt, at Grevinden kunde lade sig overtale til for en stakket Stund at bære det simple Navn, Omstændighederne har givet hende?“

„Hvad er det, du siger, Menneſke? Min Hustru skulde give sig ud for din Kone! — det lader sig hverken forstaa med min eller hendes Vre.“

„Af, Mylord,“ svarede Barney, „og dog er det det, Elisabeth anser hende for, og at modfige hende heri vilde være det samme som at aabenbare alt.“

„Se at finde paa noget andet, Barney,“ sagde Jarlen i stærk Sindsbevægelse. „Det Naafund duer ikke. — Selv om jeg kunde gaa ind derpaa, gjorde hun det ikke; jeg skal sige dig, Barney, hvis du ikke ved det, at Elisabeth paa sin Trone ikke er stoltere end denne Datter af en ringe Herremand i Devon. Hun er føjelig i mange Henseender, men saa snart hun mener, at hendes Vre er med i Spillet, er hun Fyr og Flamme.“

„Den Erfaring har vi gjort, Mylord, ellers havde vi ikke fiddet i det, som vi gjør,“ sagde Barney. „Men jeg ved intet andet Raad. Jeg synes ogsaa, at den, der har haft den Lykke at blive Eders Herligheds Hustru og nu foranlediger Faren, burde gjøre noget for at afsøрге den.“

„Det er umuligt,“ sagde Jarlen, idet han slog ud med Haanden. „Jeg ved, at hverken Befalinger eller Bønner vilde kunne faa hende til blot en Time at bære dit Navn.“

„Det er noget haardt,“ sagde Barney tørt, men uden at dvæle yderligere ved det Omne vedblev han: „Hvad om man fik en til at give sig ud for hende? Den Slags Komedier er bleven spillede for lige saa skarpsynede Fyrster som Dronning Elisabeth.“

„Det er det rene Vanvid, Barney,“ sagde Jarlen. „Den, der skulde give sig ud for hende, vilde blive stillet Ansigt til Ansigt med Tressilian, og saa vilde det uundgaaelig blive opdaget.“

„Tressilian kunde fjærnes fra Hoffet,“ sagde den aldrig raadvilde Barney.

„Hvordan?“

„Der er Maader nok, Mylord,“ sagde Barney, „paa hvilke en Statsmand i Eders Stilling kan fjærne en Mand fra Skuepladsen, naar han udspejder ham og optræder som en farlig Modstander.“

„Tal ikke til mig om slikt, Barney,“ sagde Jarlen hurtigt. „Det vilde desuden ingen Ting nytte i dette Tilfælde. Der kan være mange andre ved Hove, som kjender Amy; og hertil kommer, at hvis Tressilian forsvandt, vilde der strax blive sendt Bud efter hendes Fader eller andre af

hendes Frænder. Du kommer til at anstrænge din Opfindsomhed en Gang endnu."

"Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige, Mylord," svarede Barney, "men var jeg selv i en saadan Forlegenhed, vilde jeg sporenstregs ride til Cumnor Place og tvinge min Kone til at give sit Minde til de Forholdsregler, som hendes og min Sikkerhed gjorde nødvendige."

"Barney," sagde Leicester, "jeg kan ikke tvinge hende til noget, der er hendes ædle Natur i den Grad imod som at tage Del i saadan en List — det vilde være en slet Løn for den Kjærlighed, hun nærer til mig."

"Vel, Mylord," sagde Barney. "Eders Herlighed er en vis og hæderlig Mand og vel forfaren i den Slags oplyste romantiske Betæneligheder, der skal være almindelige i Arkadien, efter hvad Eders Neveu Philip Sidney skriver. Jeg er Eders ringe Tjener, en Mand af denne Verden, og jeg glæder mig kun over, at mit Kjendskab til den og dens Væsen er af den Bestaffenhed, at Eders Herlighed ikke har forforsmaaet at drage Jer det til Nytte. Nu vilde jeg gjerne vide, om Taknemligheden i Anledning af denne lykkelige Forbindelse paahviler Mylady eller Jer, og hvem der har mest Grund til at vise sig søjelig imod den anden og til at tage Hensyn til den andens Ære, Velfærd og Sikkerhed."

"Jeg siger dig Barney," sagde Jarlen, "at alt, hvad jeg har kunnet skjænke hende, ikke blot var fortjent, men er blevet tusendfold lønnet ved hendes Dyd og Skjønhed. Aldrig har Højheden nedladt sig til en Skabning, der i den Grad af Naturen er anlagt til at pryde og forherlige den."

"Det er godt, Herre, at J er saa tilfreds," sagde Barney med sit sædvanlige haanlige Smil, som ikke engang Uværdigheden for hans Herre altid kunde faa Bugt med. "J vil faa Tid nok til uforstyrret at nyde det skønne og gnyndige Væsens Omgængelse — det vil sige, naar J først har siddet indespærret i Tower i saa lang Tid, som maatte findes at svare til den Forbrydelse at have drevet Gjæf med Elisabeth Tudors Følelser — for billigere Kjøb antager jeg ikke J venter at slippe for."

„Din ondskabsfulde Djævel!“ sagde Leicester, „spotter du mig i min Ulykke? — Saa gjør da, som du vil.“

„Er det Eders Alvor, Mylord,“ sagde Barney, „maa I øjeblikkelig bryde op og tage til Cumnor Place.“

„Tag selv derhen, Barney. Djævelen har begavet dig med en Beltalenhed, som viser sig kraftigst, naar det gjælder en slet Sag. Jeg vilde ikke kunne frigjøre mig for Bevidstheden om, at jeg var en Skurk, naar jeg drev paa saadant et Bedrageri. — Af Sted, siger jeg. Skal jeg tigge dig om at berede min Skjændsel?“

Nej, Mylord,“ sagde Barney, „men er det Eders alvorlige Mening at betro mig det Hverv at faa denne højt nødvendige Sag drevet igjennem, maa I give mig et Brev til Mylady med som Fuldmagt og overlade til mig at opbynde al min Kraft for at sætte den Plan, det drejer sig om, i Værk. Jeg nærer saa store Tanker om Myladys Kjærlighed til Eders Herlighed og om hendes Redebonhed til at gjøre, hvad der baade er Eders Vilje og tjener til Eders Sikkerhed, at jeg er overbevist om, at hun vil nedlade sig til for nogle faa Dage at bære mit Navn, skjønt jeg er en ringe Mand, saa meget mere som det ikke staar tilbage i Velde for hendes egen Slægts.“

Leicester tog Skriveredskaberne og begyndte en to, tre Gange paa et Brev til Grevinden, men hver Gang rev han det i Stykker. Omfider fik han skrevet nogle faa usammenhængende Linier, i hvilke han besvor hende af Grunde, der stod i nær Forbindelse med hans Liv og Værelse, at gaa ind paa at bære Barneys Navn i de faa Dage, medens Festerne paa Kenilworth stod paa. Han tilføjede, at Barney vilde oplyse hende om alle de Grunde, der gjorde dette Bedrageri uundgaaelig nødvendigt, og efter at have underskrevet og forseglet denne Fuldmagt kastede han den tværs over Bordet til Barney og gav ham et Vink, at han skulde gaa, hvilket hans Raadgiver ikke var sen til at opfatte og efterkomme.

„Leicester blev siddende som bedøvet, til han hørte Hestetrampen, da Barney, som ikke engang gav sig Tid til at skifte Klæder, svang sig i Sadelen og ledsaget af en eneste Tjener sprængte af Sted ad Berkshire til. Ved denne Lyd sprang Jarlen op og løb hen til Vinduet i den

Ønsigt at tilbagefalde det uværdige Hverv, han havde givet sin Mand, om hvem han plejede at sige, at den eneste Dyd og Anseelse, han havde, var den Hengivenhed, han nærede for sin Herre. Men Barney var allerede saa langt borte, at han ikke kunde høre ham, og da den stjerneklare Himmel, som den Tids Menneſker betragtede som Skæbnens Bog, laa aaben for Leicester, da han luffede Vinduet op, drog den hans Tanſer bort fra hans bedre og mandigere Forſæt.

„Der rulle de af Sted i deres tavse, men mægtige Banner,“ sagde Jarlen, idet han ſaa' ſig om, „uden Røſt, og der taler til vort Dre, men ikke uden Indflydelse, der ved enhver Forandring paavirker denne usle jordiske Planets Beboere. Hvis Stjærnetyderne ikke lyve, ſtaar jeg ved Vendepunktet i min Skæbne! Den Time nærmer ſig, ſom de sagde, jeg ſkulde vogte mig for, og ſom de paa den anden Side opmuntrede mig til at haabe paa. — Konge og arvdatter — men hvorledes er det at forſtaa? — Den Krone, jeg kunde vinde ved et Egteſkab — den er der ikke mere Haab om — naa, lad ſaa være. De rige Nederlande har begjæret mig til Fører og vil ſkjænke mig en Krone, hvis Eliſabeth giver ſit Minde dertil. Og har jeg ikke ogsaa Krav paa en Krone her i Landet? Yorks — Retten til den er fra George af Clarence gaaet i Arv til Huſet Huntingdon, ſom har gode Udſigter, naar Eliſabeth gaar bort, og jeg er af Huſet Huntingdon. Men jeg vil ikke offorulyde mig mere i diſſe ophøjede Myſterier. Jeg vil ſendnu en Stund gaa min Gang i Tavshed og Dunkelhed ſom en underjordisk Flod — den Tid kommer nok, da jeg bryder frem i al min Bælde og knuſer hver en Hindring paa min Vej.“

Medens Leicester ſaaledes døde ſin Samvittighed ved ſin Undſkyldning at paaberaabe ſig den politiffe Nødſaadendighed eller ved at fortabe ſig i vilde, ærgjerrige Drømme, lod hans Haandlanger Taarn og By bag ſig paa ſin ilſomme Rejſe til Berkſhire. Han nærede ogsaa højt flyvende Forhaabninger. Han havde bragt Leicester til det Punkt, han længe havde ønſket at bringe ham til; han havde ſaaet ham til at aabne ſin Sjæls inderſte Lønkroge for ham og til at bruge ham ſom Mellemled imellem ſig og ſin Huſtru i deres fortroligſte Samkvem. Han indſaa,

at det for Fremtiden vilde blive vanskeligt for hans Herre at frigjøre sig for hans Tjeneste eller at afflaa hans Anmodninger, hvor urimelige de end maatte være. Og hvis den hovmodige Frue, som han kaldte Grevinden, gif ind paa sin Husbonds Anmodning, maatte Barney som hendes foregivne Vægtfælde nødvendigvis blive saaledes stillet over for hende, at det ikke var muligt at forudsige, hvor vidt hans Driftighed kunde gaa — maasse saa vidt, at Omstændighederne satte ham i Stand til at opnaa en Triumf, som han tænkte paa med en Blanding af djævelske Følelser, iblandt hvilke Tørst efter Hævn for den Foragt, hun havde vist ham, indtog den første Plads og var den mest fremherskende. Paa den anden Side tænkte han sig Muligheden af, at hun kunde vise sig fuldstændig umedgjørlig og haardnakked vægre sig ved at spille den Rolle, der var tiltænkt hende i Skuespillet paa Kenilworth.

„Saa maa Alasco gjøre sit,“ sagde han. „Sygdom maa i saa Fald tjene til Undskyldning over for Hendes Majestæt, for at Fru Barney ikke gjør hende sin Opvartning — ja, og det kan blive en slem og farlig Sygdom, hvis Elisabeth bliver ved at se i Naade til Mylord Leicester. Jeg vil ikke forspilde Udsigten til at blive en Fyrstes Yndling ved ikke at tage kraftige Forholdsregler, i Fald det gjøres nødigt. — Fremad, min gode Ganger, fremad — Uergjerrighed og stolte Forhaabninger om Magt, Nydelse og Hævn stifter deres Braad lige saa dybt i mit Hjærte, som jeg jager Sporerne i dine Sider. Fremad, min gode Ganger — Djævelen driver os begge fremad.“

Do og tyvende Kapitel.

Alle fine Damer i vore Dage saa vel som i en hvilken som helst anden Tidsalder maatte have indrømmet, at den unge og yndige Grevinde af Leicester foruden sin Ungdom og Skjønhed var i Besiddelse af to Egenskaber, der gav hende Krav paa en Plads blandt fine og fornemme Damer.

Hun udmærkede sig, som vi have set ved hendes Møde med Bisseskammeren, ved en rundhaandet Rebebonhed til at gjøre unødvendige Indkjøb udelukkende for at have den Fornøjelse at komme i Besiddelse af unyttige og prunkende Bagateller, som hun ikke mere brød sig om, saa snart hun havde faaet dem, og hun var derhos tilbøjelig til hver Dag at tilbringe en betydelig Del af sin Tid med at pynte sig, uagtet den afværende Pragt i hendes Paaklædning ikke kunde indbringe hende andet end en halvt spydig Lovtale fra den strænge Janet eller et bifaldende Blik fra de klare Øjne, der saa deres egne triumferende Straaler kastede tilbage af Spejlet.

Grevinde Amy kunde nu ganske vist til Undskyldning for disse letsindige Tilbøjeligheder anføre, at Datidens Opdragelse gjorde lidet eller intet for et af Naturen muntert Sind, der ikke var oplagt til aandelig Syssel. Havde hun ikke foretrukket at samle paa Stads og gaa dermed, kunde hun have været Tapeter eller baldyret, til hendes Arbejder i broget Mangfoldighed havde bedækket Væggene og Hynderne paa Lidcote Hall, eller hun kunde have bragt Afvevling i Minervas Sysler ved at lave en vældig Budding, naar den Tid nærmede sig, da Sir Hugh Robsart kunde ventes hjem fra Jagten. Men Amy havde ingen medfødt Sans for Væven, Naalen eller Kogebogen. Hendes Moder var død i hendes Barndom, hendes Fader modsatte sig hende aldrig, og Tresilian, den eneste i hendes Omgivelser, der kunde eller brød sig om at tage sig af hendes Dannelses, havde skadet sig selv meget over for hende ved at være alt for ivrig til at varetage det Lærerkald, han havde paataget sig, saa at den livlige, forkjælede og forfængelige Pige betragtede ham med nogen Frygt og megen Verbødighed, men med lidet eller intet af den sømmere Følelse, han havde haabet og higet efter at vække hos hende. Hendes Hjærte havde derfor været let tilgængeligt for, ligesom hendes Fantasi hurtig var bleven fængslet af Leicesters ædle Skikkelse, yndefulde Bæsen og behagelige Smiger, endogsaa før end hun kjendte ham som Rigdommens og Magtens blændende Skjøddebarn.

Leicesters hyppige Besøg paa Cumnor i den første Tid, efter at de var bleven gifte, havde forsonet Grevinden med

den Ensomhed og Afspærring fra Omverdenen, som hun var fordømt til at finde sig i, men da disse Besøg blev sjældnere og sjældnere, og da Tomheden fyldtes af Undskyldningsbreve, som just ikke altid var synderlig varmt skrevne og i Reglen yderst kortsattede, begyndte Misfornøjelse og Mistænksomhed at hemsøge de prægtige Bærelser, som Kjærlighed havde udstyret for Skjønheden. Hendes Svar til Leicester udtrykte kun alt for tydelig disse Følelser og trængte mere naturlig end klogt ind paa ham med Krav paa, at han skulde vedkjende sig deres Ægtekab, for at hun kunde slippe bort fra dette affides og ensomme Opholdssted, og idet hun fremsatte sine Grunde med al den Behændighed, der stod til hendes Raadighed, satte hun især sin Lid til de varme Bønner, hun ledsagede dem med. Undertiden vovede hun endog saa at komme med Bebrejdelser, som Leicester mente han havde god Grund til at beklage sig over.

„Jeg har gjort hende til Grevinde,“ sagde han til Barney, „saa hun kunde virkelig gjerne vente, til det huede mig, at hun paasatte sig Kronen.“

Grevinde Amy saa Sagen fra det stik modsatte Synspunkt.

„Hvad betyder det, at jeg i Virkeligheden besidder Rang og Højhed,“ sagde hun, „naar jeg skal leve som en ubekjendt Fange uden at have nogen til Selskab, og uden at der vises mig nogen Hyldest, udsat for et tvivlsomt eller stamskjændet Nygte? Jeg bryder mig ikke om alle de Berlesnore, du piner mig med at flette i mit Haar, Janet. Du skal vide, at naar jeg paa Lidcote Hall blot stak en frisk Rosenknop i Haaret, kaldte min kjære Fader strax paa mig for at faa den at se mere nærved, og den venlige gamle Præst smilede til mig, og Hr. Mumblazen sagde noget om Roser i Baabensfjælde; og nu sidder jeg her udstafferet som en Billedstøtte med Guld og Edelstene og har ikke andre til at se paa min Stads end dig, Janet. Der var nu ogsaa den stakkels Tressilian — men ham kan det nu ikke nytte at tale om.“

„Nej, det kan det rigtignok ikke, Frue,“ sagde hendes forfjgtige Terne, „og J faar mig virkelig somme Tider til

at ønske, at J ikke vilde tale saa tit eller saa letfindig om
 onam."

"Det nytter ikke, at du advarer mig, Janet," sagde
 den utaalmelige og uforbederlige Grevinde. "Jeg er fri-
 baaren, om jeg end nu er indespærret, snarere som en fin
 denlandsk Slavinde end som en engelsk Adelsmands Hustru.
 Jeg fandt mig med Glæde i det alt sammen, saa længe
 jeg var sikker paa, at han elskede mig, men nu — mit
 hjerte og min Tunge skal være fri, lad dem saa lænke-
 vinde mine Lemmer, saa meget de vil. — Jeg siger dig,
 Janet, at jeg elsker min Husbond — jeg vil elske ham til
 mit sidste Aandedræt — jeg kan ikke høre op med at elske
 ham, selv om jeg vilde, eller selv om han — det kan Gud
 bedre os, ske — skulde ophøre med at elske mig. Men det
 siger jeg højt og lydelig, at jeg vilde have været lykkeligere,
 end jeg er nu, om jeg var bleven paa Lidcote Hall, selv
 om jeg maatte have giftet mig med den stakkels Tressilian
 med hans tungfindige Miner og Hovedet fuldt af Lærdom,
 om jeg ikke brød mig om. Han sagde, at hvis jeg vilde
 læse hans Indlingsbøger, vilde der komme en Tid, da jeg
 var glad ved at have gjort det — nu tror jeg, den er
 kommen."

"Jeg har kjøbt nogle Bøger til Jer, Frue," sagde
 Janet. "Jeg kjøbte dem af en halt Tyr, som falbød dem
 paa Torvet — han stirrede noget dristig paa mig, forsikrer
 jeg Jer."

"Lad mig se dem, Janet," sagde Grevinden. "Men
 søet maa ikke være saadan nogle strænge nogle, som du selv
 er. — Hvad er det for noget, du dydsirede Jomfru? "En
 Rysesag til Guldhjefstagen" — "En Haandfuld Myrrha og
 Ops til Renselse for en sja Sjæl" — "En Drif Vand
 fra Bacas Dal" — "Ræve og Brande" — Hvad er det
 for noget Løjeri, Pige?"

"Å, Frue," sagde Janet, "det var kun sømmeligt og
 passende at give Eder Lejlighed til at finde Raaden; men
 vil J ikke have nogen af dem, er der ogsaa Komedi-
 bøger og Bersebøger imellem, tror jeg."

Grevinden fortsatte sin Undersøgelse og traf paa ad-
 skillige sjældne Bøger, som nu vilde gjøre tyve Antikvar-
 atboghandlernes Lykke. Der var "En Røgebog trykt af

Richard Lant" — „Skeltons Bøger" — „Folkets Tidsfordriv" — „Kundskabens Borg" og mange andre; men heller ikke den Slags Læsning følte Grevinden sig oplagt til, og glad sprang hun op fra det kjedsommelige Arbejde at blade i disse Piecer, og hurtig fastede hun dem fra sig, saa de spredtes over hele Gulvet, da raske Hovslag nede i Gaarden kaldte hende til Vinduet. „Det er Leicester!" raabte hun, „det er min ædle Jarl — det er min Dudley! — Hvert Slag af hans Hests Hove lyder som herlig Musik i mine Øren."

Der blev et Djeblif Nøre i Huset, og Foster traadte med sit skulende Blik og sit tvære Væsen ind og meldte, at Hr. Richard Barney var kommen med Bud fra Mylord; han havde redet hele Natten og bad om at maatte faa Hendes Naade i Tale lige strax.

„Barney?" sagde Grevinden skuffet. „Og han vil tale med mig? Bah! — Men han bringer Bud fra Leicester — faa lad ham da komme."

Barney traadte ind i Paafældningsværelset, hvor hun sad i hele sin medfødt Skjønhed, smykket med alt, hvad Janets Kunst og et kostbart og smagfuldt Morgentoilette kunde yde. Men det smukkeste af det hele var hendes dejlige, yppige lysebrune Lokker, som i rig Fylde faldt ned over en Hals, der lignede en Svanes, og over en Barm, der hølgede af en længselsfuld Forventning, som bredte en flygtig Rødme over hele hendes Ansyn.

Barney traadte ind i Værelset iført den Dragt, i hvilken han den foregaaende Dag havde gjort sin Herre sin Opvartning ved Hove, og hvis Pragt dannede en sælsom Modsetning til den Uorden, den var i som Følge af et hurtigt Ridt i Mulm og Mørke og ad daarlige Reje. Der var i hans Ansigt et spændt og forvirret Udtryk, som naar en Mand har noget at meddele, der har Udset til at blive flet optaget, men som han dog er nødt til at skynde sig at komme frem med. Grevindens forventningsfulde Blik opfattede strax denne Uro, og hun udbrød: „J bringer Tidender fra Mylord, Hr. Barney — du gode Gud, er han syg?"

„Nej, Frue, Gud være lovet!" sagde Barney. „Jat

„Der, og tillad mig at trække Vejret, før jeg meddeler Jer mine Tidender.“

„Nej, intet Bustersum,“ svarede Damen utaalmodig. „Jeg kjender Eders Theaterkneb. Har Jert Vejr kunnet holde ud til nu, kan det vel ogsaa holde ud saa længe, at I kan meddele mig, hvad I har at sige, i alt Fald i al Nødhed og i Hovedsagen.“

„Vi er ikke alene, Frue,“ svarede Barney, „og Mylords Budskab er kun bestemt for Eders Øren.“

„Gaa ud, Janet og Hr. Foster,“ sagde Grevinden; „men bliv i Værelset ved Siden af, saa I kan høre, naar jeg kalder.“

Foster og hans Datter gik i Henhold til Lady Leicesters Ordre ind i Værelset ved Siden af — det var Selfskabsværelset. Døren ind til Sovestuen blev omhyggelig lukket og laaset, og Fader og Datter blev staaende i en Stilling, der vidnede om spændt Opmærksomhed, den første med et udbarst, mistænksomt og bekymret Udtryk i sit Ansigt, Janet med foldede Hænder og et Udtryk, der vidnede om, at hun havde delt imellem Attraa efter at faa Besked om, hvad der forventede hendes Frue, og Bønner til Himlen for hendes Sikkerhed. Anthony Foster syntes selv at have en Forestilling om, hvad der foregik i hans Datters Sind, thi han gik roover Gulvet og tog hende bekymret i Haanden, idet han udsagde: „Det var ret, Janet, bed — jeg vilde gjerne selv bede, men jeg maa lytte efter, hvad der foregaar der inde — der er noget ondt i Gjære, mit Barn. Gud forlade os alle Synder, men Barne's pludselige og paafaldende Komme var ikke godt.“

Janet havde aldrig før hørt Faderen henlede hendes Opmærksomhed paa noget som helst, af hvad der foregik i deres hemmelighedsfulde Hus, eller blot finde sig i, at hun lod sig mærke med, at hun var opmærksom derpaa, og nu, da han gjorde det, klang hans Stemme i hendes Øren — hun vidste ikke selv hvorfor — som en Natugles, der varsler Rædsel og Ulykke. Hun saa' angst til Døren, som om hun forventede at faa noget rædsomt at høre eller se.

Alt var imidlertid stille som Graven, og de talendes Stemmer i Værelset indenfor — hvis de overhovedet talte — havde saa dæmpede, at de ingen Ting kunde høre. Pludselig

begyndte de imidlertid at tale højt og hurtig, og lidt efter raabte Grevinden saa højrøstet, som Harme og Forbitrelse kunde gjøre hende: „Luf Døren op, Herre, jeg befaler Jer det — jeg vil ingen Svar have!“ vedblev hun, idet hun med sine heftige Udbrud overdøvede de Ord, Barney af og til hørtes mumle. „Halloj der ude,“ raabte hun, idet hun ledsagede sine Ord med Skrig, „gjør Ansfrig i Huset, Janet! — spræng Døren, Foster! — jeg holdes indespærret her af en Forræder — Kom med Dre og Brætkjærn, Hr. Foster — Gjør det paa mit Ansvar!“

„Det gjøres ikke nødigt, Frue,“ hørtes Barney omsider sige ganske tydelig. „Ønsker I at give Mylords og Eders egne vigtige Anliggender til Pris for andre, skal jeg ikke hindre Jer deri.“

Døren blev revet op, og Janet og hendes Fader styrtede ind, spændte paa at faa Marsagen til disse gjentagne Udbrud at vide.

Da de traadte ind i Værelset, stod Barney ved Døren og skar Tænder med et Udtryk, i hvilket Raseri var blandet med Skam og Frygt. Grevinden stod midt i Værelset som en ung pythist Præstinde, der er betagen af profetisk Raseri. Marerne paa hendes skjønne Bænde stod spændte og traadte frem som blaa Linier som Følge af den Fart, hendes Blod var kommet i — hendes Kinder og Hals var overgydte med Purpur — hendes Øjne lignede en fangen Ørns, der udslynger røde Lyn imod de Fjender, den ikke kan naa med sine Kløer. Om en af Gratierner kunde have faaet en Furies Sjæl, vilde hendes Afsyn ikke kunne have frembudt en saadan Forening af Had, Foragt, Trods og Brede. Hendes Stilling og Bevægelser svarede til Stemmen og Udtrykket og frembød et Skue, der paa én Gang var skjønt og frygteligt, saa ophøjet var den Lidenstabs, der havde forenet sig med Grevinde Amys naturlige Ynde. Saa snart Døren var bleven luffet op, løb Janet hen til sin Frue, og Anthony Foster gik langsommere, men dog hurtigere, end han plejede, hen til Richard Barney.

„I Herrens Navn, hvad fejler Eders Naade?“ sagde Janet.

„Hvad i Satans Navn har I gjort ved hende?“ sagde Foster til sin Ven.

„Hvem? — Jeg? — ingen Ting,“ svarede Barney, hængende med Hovedet og i en vranten Tone. „Jeg har blot meddelt hende hendes Husbonds Ordre, og vil hun ikke adlyde dem, ved hun bedre end jeg, hvordan hun skal svare dertil.“

„Nej, ved Himlen, Janet,“ sagde Grevinden, „den falske Forræder lyver! Det maa være Løgn, for hvad han siger, er til Betsømmelse for min ædle Herre — det er dobbelt skjæmt, at han lyver, for hans Tale gaar blot ud paa at opnaa hans egne lige saa affyelige som umulige Formaal.“

„J har misforstaaet mig, Frue,“ sagde Barney i en grundskyldende Tone med et gnavent Udtryk af Underdanighed. „Lad den Sag hvile, til Eders Hestighed har lagt sig, saa skal jeg forklare Jer det hele.“

„Det skal du aldrig saa Lejlighed til,“ sagde Grevinden. „Se paa ham, Janet. Han er fint klædt og ser ud som en Kavaler, og saa kommer han for at bilde mig ind, at det er min Herres Onske — ja endnu mere, min ægteviiede Husbonds Befaling, at jeg skal følge med ham til Kenilworth og i Dronningens, Adelens og min ægteviiede Husbonds Paahør erkjende ham — ham der, den Kappebørster og Skopudser — ham der, Mylords Lakej — for min Herre og Husbond. Store Gud, jeg skulde, hvor som helst jeg vilde gjøre min Ret og min Rang gjældende, give Folk Vaaben i Hænde, som vilde afhugge mit retmæssige Krav ved Roden og tilintetgjøre min Adkomst til at agtes for en hæderlig Egtehufru af den engelske Adel!“

„J hører hende, Foster, og J, unge Pige, hører denne Dame,“ sagde Barney, idet han benyttede sig af en Standsirring i Grevindens Ordstrøm, der snarere skjødtes Mangel paa Vejr end Mangel paa Stof; „J hører, at hun i sin Hidsighed kun bebrejder mig den Fremgangsmaade, som Mylord, for at holde visse Sager hemmelige, foreslaar hende det selv samme Brev, hun har i sin Haand.“

Foster søgte nu at lægge sig imellem med et Udtryk af Myndighed, som han mente hørte med til det Hverv, der var overdraget ham. „Jeg maa rigtignok sige, Frue, at J gaar for hastig til Værks i den Sag. Saadant et Bedrageri er ikke absolut fordømmeligt, naar det øves i et retfærdigt

Djemed. Selv Patriarken Abraham udgav jo Sarah for sin Søster, da de drog til Egypten."

"Ja, Herre," svarede Grevinden, "men Gud irettesatte gennem den hedenste Pharaohs Mund endog sit udvalgte Folks Stamsfader for dette Bedrageri. J maa skamme Jer, at J kun læser Skriften for at beraabe Jer paa, hvad der anføres til Advarsel og ikke til Efterfølgelse."

"Men Sarah modsatte sig med Eders Tilladelse ikke sin Husbonds Vilje," svarede Foster, "men gjorde, som Abraham bød, og udgav sig for hans Søster, paa det at det maatte gaa hendes Husbond vel for hendes Skyld, og at hans Sjæl maatte leve formedelst hendes Skjønhed."

"Himlen forlade mig min unyttige Brede," sagde Grevinden; "du er en lige saa fræk Hykler, som han der er en skamløs Bedrager! Aldrig vil jeg tro, at den ædle Dudley har givet sit Minde til en saa feig og uhæderlig Plan. Saaledes træder jeg hans Skjændsel under Fødder, hvis han virkelig har gjort det, og tilintetgjør Erindringen derom for stedse."

Med disse Ord rev hun Leicesters Brev i Stykker og trampede i sin heftige Utaalmodighed paa Stumperne, som om hun vilde tilintetgjøre dem.

"J er mine Bidner," sagde Barney, idet han fattede sig, "paa, at hun har revet Mylords Brev i Stykker for at skyde Skylden for den Plan, han selv har lagt, over paa mig, og skjönt den kun udsætter mig for Fare og Fortræd, vil hun anklage mig for den, som om jeg forfulgte mine egne Formaal med den."

"Du lyver, forræderiske Træl!" sagde Grevinden til Trods for de Forsøg, Janet i en sørgelig Forudfølelse af, at hendes Hestighed kun vilde gaa ud over hende selv, gjorde paa at faa hende til at tie. "Du lyver," vedblev hun. "Slip mig, Janet — Om det saa bliver mit sidste Ord, vil jeg sige, at han lyver — han havde sine egne skjændige Formaal for Dje, og han vilde have aabenbaret dem tydeligere, hvis min Harm havde tilladt mig at bevare den Tavshed, der i Førstningen opmuntrede ham til at komme frem med sine lumpne Anslag."

"Frue," sagde den til Trods for sin Frækhed forbløffede Barney, "jeg beder Jer være overbevist om, at J tager fejl."

„Lige saa gjerne vil jeg tro, at Lys er Mørke,“ sagde
 den opbragte Grevinde. „Har jeg druffet af Glemselens
 Blod? Mindes jeg ikke tidligere Dringer, som, hvis Lei-
 serester havde faaet Nys om dem, vilde have bragt dig i
 Balgen i Steden for, at du nyder den Ære at have hans
 Fortrolighed? — O, gid jeg blot var en Mand i fem Mi-
 nutter, det var Tid nok til at faa en Usling som dig til at
 tilstaa sin Nederdrægtighed. Men gaa — af Sted med dig!
 — Sig til din Herre, at hvis jeg vælger den skjændige Frem-
 gangsmåde, hvortil et saa lumpent Bedrageri som det, du
 har foreslaaet mig, nødvendigvis maa føre, agter jeg at give
 ham en Medbejler, som dog er dette Navn nogenlunde værdig.
 Han skal ikke fortrænges af en lumpen Lakej, hvis bedste
 Rykke bestaar i at faa sin Herres aflagte Klæder til givendes,
 før end de er lusludte, og som kun forstaar sig paa at for-
 søge en Forstadstøs ved at pynte sin Herres gamle Sko med
 nye Sløjfer. Af Sted med Jer — jeg foragter Jer saa
 højt, at jeg skammer mig over, at jeg har kunnet blive
 forenet paa Jer.“

Barney gik ud af Stuen maalløs af Raseri, fulgt af
 Foster. Denne, hvis Opfattelsessevne af Naturen var svag,
 var overvældet af det voldsomme og overstrømmende Udbrud
 af Harm, han for første Gang havde oplevet over for et
 Væsen, som lige indtil da havde gjort Indtryk af at være
 blødt for smægtende og blidt til at kunne nære en vred Tanke
 eller sige et heftigt Ord. Foster forfulgte derfor Barney fra
 det ene Sted til det andet og plagede ham med Spørgs-
 maal, som han ingen Svar fik paa, før end de var komne
 over i den anden Fløj af Huset, ind i det gamle Bogværkse,
 som Læseren allerede kender. Her vendte Barney sig om
 mod sin usfortrødne Ledfager og tiltalte ham i en nogenlunde
 rolig Tone. Han var saa vant til at beherske sit Sind, at
 det korte Stykke Vej havde været nok til at give ham Tid
 til at samle sig og gjenvinde sin Aandsnærværelse.

„Tony,“ sagde han med sit sædvanlige haanlige Smil,
 „det kan ikke nytte at nægte det. Kvinden og Satan, der,
 som dit Drakel Holdforth vil kunne stadfæste, fra første Færd
 tog Manden ved Næsen, har i Dag vist sig mægtigere
 end min Kløgt. Den Havgæsse saa' saa bedaarende ud og
 forstod saa godt at holde sit Ansigt i dets naturlige Folder,

da jeg forkyndte hende Mylords Budskab, at jeg virkelig troede, jeg kunde tilføje et Par Ord for egen Regning. Nu tror hun, at mit Liv er i hendes Bold, men det tager hun fejl i. Hvor er Doktor Masco?"

"I sit Laboratorium," svarede Foster; "men for Djebliffet er han ikke at faa i Tale. Vi maa vente til efter Middag, ellers forstyrrer vi ham i hans vigtige — hvad siger jeg, vigtige? — jeg mener guddommelige Studeringer."

"Ja vist, det er Satans Videnskab, han studerer," sagde Barney. "Men naar jeg har Brug for ham, er den ene Tid paa Dagen lige saa god som den anden. Vis Vej til hans Pandæmonium."

Foster fulgte hurtig og forvirret med og førte Barney ad lønlige Gange, af hvilke mange var næsten helt forfaldne, til den modsatte Fløj, hvor en af Abbederne af Abingdon, der havde dyrket de hemmelige Videnskaber, til stor Forargelse for sit Kloster havde indrettet sig et Laboratorium, hvor han som saa mange andre Taaber paa den Tid spildte en Mængde kostbar Tid og Penge med paa at finde det store Arkanum.

Anthony Foster standsede uden for Døren, der var omhyggelig aflaaaset indvendig fra, og røbede atter fjendelig Ulyst til at forstyrre Bismanden i hans Arbejde. Barney, der nærede færre Betænkeligheder, raabte og bankede imidlertid saa længe, at Alkymisten omsider langsomt og uvillig aabnede Døren. Hans Djne var matte af Heden og Dampene fra Doven eller Destillérkolben, han havde ruget over, og hans Celle var opfyldt af en Mængde forskjelligartede Gjenstande og paafaldende Redskaber, der hørte til hans Haandtering. Den gamle Mand mumlede med forbitret Utaalmodighed i Skjægget: "Skal jeg da altid kaldes bort fra Himlens Anliggender for at give mig af med Jordens?"

"Nej, Helvedes skal du give dig af med," sagde Barney, "for det er dit rette Element. — Foster, du maa være til Stede ved vor Samtale."

Foster traadte langsomt ind. Barney fulgte efter ham og stængede Døren, og saa begyndte deres hemmelige Raadslagning.

Imidlertid gif Grevinden op og ned ad Gulvet i sit

Wærelse, medens Skam og Brede strebes paa hendes smukke Kinder.

„Den Skurf,“ sagde hun, „den koldblodige, beregnende Træl! — Men jeg rev Massen af ham, Janet — jeg fik Slangen til at rulle alle sine Bugtninger op for mig og frybe frem i hele sin nøgne Affhyelighed — jeg tvang min Harm, sjønt jeg var lige ved at kvæles af den Vold, jeg maatte gjøre paa mig selv, til han havde ladet mig se helt ned paa Bunden af sit Hjærte, der er affhyeligere end den sjorteste Krog i Helvede. — Og du, Leicester, er det virkelig muligt, at du har kunnet byde mig blot et Djeblif at fornægte min Ret som din Hustru eller afstaa din Ret til en anden? — Nej, det er ikke muligt — den Usling har løjet. — Jeg vil ikke blive her længere, Janet — jeg er bange for ham — jeg er bange for din Fader — det gjør mig ondt at maatte sige det, men jeg er bange for din Fader, Janet, men især dog for den affhyelige Barney. Jeg vil flygte fra Cumnor.“

„Af, Frue, hvor vil I fly hen, og hvordan vil I slippe Luften for disse Mure?“

„Jeg ved det ikke, Janet,“ sagde den ulykkelige unge Dame, idet hun vendte Blikket imod Himlen og foldede Hænderne. „Jeg ved ikke, hvor jeg skal fly hen, eller hvordan jeg skal slippe bort, men jeg er vis paa, at den Gud, jeg har tjent, ikke vil forlade mig i dette skrækelige Djeblif, da jeg er i onde Menneskers Vold.“

„Tro ikke det, kjære Frue,“ sagde Janet. „Min Fader er streng og barsk og gjør ubønhørlig, hvad der er blevet ham paalagt, men alligevel. . .“

I det samme traadte Anthony Foster ind med et Glas og en lille Flaske i Haanden. Hans Bæsen var paafaldende; thi medens han hidtil, sjønt han altid havde nærmet sig Brevinden med den Urbødighed, der skyldtes hendes Rang, aldrig havde gjort sig Umag for eller maasse aldrig havde formaaet helt at lægge Skjul paa den indgroede Tværhed, som var ham egen, og som han, i Lighed med, hvad der oplejer at være Tilfældet med Folk af hans ulykkelige Sindsskaffenhed, særlig lagde for Dagen over for dem, Omstændighederne gav ham Magt over, kom der nu intet til Syne af den gnavne Bevidsthed om Myndighed, som han

plejede at skjule under et plumpt Skin af Høflighed, ligesom Stimanden skjuler sine Pistoler og sin Knippel under sin daarlige Kittel. Og dog saa' det ud, som om der var mere Frygt end Høflighed i hans Smil, og som om han var sig bevidst, at han pønsede paa ny Misgjerninger, da han opfordrede Grevinden til at nyde en Hjertestyrkning, der vilde være hende tjenlig efter den Sindsbevægelse, hun havde været i. Hans Haand rystede, hans Stemme skjalt, og hele hans Væsen var saa mistænkeligt, at hans Datter Janet, efter et Øjeblik at have set forbausset paa ham, pludselig tog sig sammen til en dristig Beslutning, hævede Hovedet, indtog en bestemt og bydende Stilling og traadte langsomt hen imellem sin Fader og sin Frue, tog Glasfæt ud af Haanden paa ham og sagde i en dæmpet, men udtryksfuld og bestemt Tone: „Fader, jeg vil skjænke for min ædle Frue, i Fald hun ønsker det.“

„Du, mit Barn?“ sagde Foster ivrig og ængstelig. „Nej, mit Barn, det er ikke dig, der skal yde Fruen den Tjeneste.“

„Og hvorfor ikke, om jeg maa spørge,“ sagde Janet, „hvis den ædle Frue overhovedet skal nyde den Drik?“

„Hvorfor ikke? hvorfor ikke?“ sagde Foster; derpaa gjorde han sig vred i den Mening, at det var den nemmeste Udvej, han kunde finde, da han ingen Grunde kunde give. „Hvorfor ikke? Fordi jeg ikke vil have, at du skal gjøre det, min Tøs. — Gaa du i Aftengudstjeneste.“

„Saa sandt jeg haaber at faa en Prædiken at høre igjen,“ svarede Janet, „gaar jeg ikke der hen i Aften, med mindre jeg bliver bedre overtydet om, at der ikke vederfares min Frue noget ondt. Giv mig den Flaske, Fader,“ vedblev hun, idet hun tog den ud af hans modstræbende Haand, og han slap den som ramt af sin Samvittighed. „Og nu, Fader,“ sagde hun, „hvad der er til Gavn for min Frue, kan ikke skade mig. Jeg drikker dig til Fader.“

Uden at sige et Ord styrkede Foster hen til sin Datter og vristede Flasken ud af hendes Haand. Derpaa blev han, som om han følte sig forlegen over, hvad han havde gjort, og fuldstændig ude af Stand til at beslutte sig til, hvad han nu skulde gjøre, staaende med den i Haanden med den ene Fod fremme og den anden trukken tilbage og stirrende

maa sin Datter med et Ansigt, som Raseri, Angst og vitterlig Nederdrægtighed i Forening gav det modbydeligste Udtryk.

„Det er underligt, Fader,“ sagde Janet, idet hun stirrede stivt paa ham, som de, der er sat til at passe paa uovannittige, stirrer paa deres ullykkelige Patienter for at imponere dem; „maa jeg hverken opvarte Fruen eller drikke og hende til?“

Grevindens Mod holdt hende oppe under dette skrækkelige Optrin, hvis Betydning var klar nok, skjønt den ikke blev antydet med et Ord. Hun bevarede endogsaa sin letsinndige Munterhed, og skjønt hun i den første Forfrækkelse naar bleven bleg, var hendes Blik roligt og næsten haanligt. „Vil I smage paa denne herlige Hjærtstyrkning, Hr. Foster? I vil maaske ikke undslaa Jer for selv at drikke os til, skjønt I ikke vil lade Janet gjøre det? — Drik herre, værsgod.“

„Nej, jeg gjør ikke,“ svarede Foster.

„Hvem skal da have den kostelige Drik?“ sagde Grevinden.

„Den Djævel, der har brygget den,“ svarede Foster, og med disse Ord vendte han sig om og gik ud af Stuen.

Janet saa' paa sin Frue med et Ansigt, der var i højeste Grad præget af Skam, Forsærdelse og Sorg.

„Græd ikke over mig, Janet,“ sagde Grevinden venlig.

„Nej, Frue,“ svarede hendes Terne med graadkvalt Stemme, „det er ikke Jer, jeg græder over, det er over minnig selv — det er over denne ullykkelige Mand. De, der rær beskæmmede for Menneffene — de, der er fordømte af Gud, har Grund til at sørge — ikke de uskyldige! — Farvel, Frue!“ sagde hun, idet hun skyndte sig at kaste den Raabe om sig, hun plejede at have paa, naar hun gik ud.

„Forlader du mig, Janet?“ sagde hendes Frue. „Sviger du mig i denne min svare Nød?“

„Svigte Jer, Frue!“ raabte Janet, idet hun løb tilbrøge til sin Frue og trykkede tusend Kys paa hendes Haand.

„Svigte Jer! Gid det Haab, jeg bygger paa, maa svigte minnig, om jeg svigter Jer! — Nej, Frue; I havde Ret, da I sagde, at den Gud, I tjener, vil aabne Jer en Udvej til Frelse. Der er er en Udvej; jeg har bedet Nat og Dag

til Gud om Lys, for at jeg kunde se, hvorledes jeg skulde bære mig ad for ikke at krænke min Pligt imod den ulykkelige Mand og min Pligt imod Jer. Strængt og frygtelig er dette Lys nu gaaet op for mig, og jeg tør ikke lukke den Dør, Gud aabner. — Spørg mig ikke om mere. Jeg kommer igjen om en føje Stund.“

Med disse Ord hyllede hun sig i sin Kaabe, og efter at have sagt til den gamle Kone, som hun mødte i Forstuen, at hun gik til Aftengudstjeneste, forlod hun Huset.

Imidlertid var hendes Fader kommen tilbage til Laboratoriet, hvor han traf sine medskyldige i den paatænkte Forbrydelse.

„Har den søde Fugl nippet?“ sagde Barney halv smilende, medens Stjærnetyderen gjorde det samme Spørgsmaal med Djnene, men uden at sige noget.

„Nej, hun har ikke, og jeg opfordrer hende heller ikke tiere dertil,“ svarede Foster. „Vilde J have, at jeg skulde begaa Mord i min Datters Nærværelse?“

„Sagde vi dig ikke, du ondskabsfulde og dog fejge Træl,“ sagde Barney bittert, „at her slet ikke er Tale om Mord, som du kalder det med stirrende Blik og rystende Stemme? Sagde vi dig ikke, at det hele, det drejede sig om, var et forbigaaende Ildebefindende af den Slags, som Kvinderne selv skaffer sig paa Halsen af pur Bellyst, blot for at kunne gaa i Natdragt ved Middagstid og ligge paa en Løjbænk i Steden for at passe Huset? Her er en lærd Mand, som er villig til at sværge dig det til ved Nøglen til Visdommens Borg.“

„Jeg sværger,“ sagde Masco, „at den Elixir, du har der i Flasken, ikke er farlig for Livet. Jeg sværger det ved Guldets evige og uforgængelige Kvintessens, som gennemtrænger alt i Naturen, skjønt dens hemmelige Tilværelse kun kan paavises af den, hvem Trismegistus betror Nøglen til Kabbala.“

„En kraftig Ed!“ sagde Barney. „Du maatte være værre end en Hedning, Foster, om du ikke troede den. Tro ogsaa mig, som ikke sværger ved andet end mit Ord; jeg forsikrer dig, at hvis du ikke falder til Føje, er der intet Haab, ikke Gnist af Haab om, at dit Fæste gaar over til

Selveje. Masco forvandler saa ikke dit Tintøj, og du bliver ved at være min Fæster, brave Anthony."

"Jeg ved ikke, J. Herrer," sagde Foster, "hvad eders Anslag gaar ud paa, men én Ting er jeg fast bestemt paa, og det er, at hvordan det saa end gaar, vil jeg have én søn, som kan bede for mig, og det skal være min Datter. Jeg har ført et syndigt Levned, og Verden har været mig imod stærkt, men hun er saa uskyldig, som da hun laa paa sin Moders Skød, og hun i alt Fald skal have sin Part i den lykkelige Stad, hvis Mure er af det pure Guld, og hvis Grundvold er besat med alskens kostelige Stene."

"Ja, Tony," sagde Barney, "det vilde ret være et Paradis efter dit Hjærte. — Drøft Sagen med ham, Doktor Masco; jeg skal strax være hos jer."

Med disse Ord rejste Barney sig, tog Flasken fra Bordet og gik ud.

"Jeg forsikrer dig, min Søn," sagde Masco til Foster, "saa snart Barney var ude af Døren, "at hvad denne frække og ryggesløse Spotter saa end siger om den mægtige Videnskabskab, i hvilken jeg med Himlens Bistand har gjort saa stor Fremgang, at jeg ikke vilde falde den viseste af alle nulevende Bismænd min Overmand eller Mester — jeg siger dig, at hvor haanlig denne gudsforgaaene Mand end taler om Ting, der er for hellige til at fattes af Menneker, som kun er opfyldte af kjødelige og onde Tanker, du kan stole paa, at den Stad, St. Johannes saa' i det straalende Syn i Apokalypsen, det ny Jerusalem, som alle Kristne haaber at se saa Lod og Del i, er et Sindbillede paa Opdagelsen af den store Hemmelighed, hvorved Naturens kosteligste og mest fuldkomne Frembringelser loffes frem af de simpleste og ringeste, ligesom den lette, brogede Sommerfugl, Sommerens vindens fagreste Barn, bryder frem af den smudsige Puppes Fængsel."

"Den Forklaring har Hr. Holdforth ikke talt om," sagde Foster tvivlende. "Der staar desuden ogsaa i den hellige Skrift, Doktor Masco, at den hellige Stads Guld og kostelige Stene ikke tilkommer dem, der give sig af med Bederstyggelighed eller pønse paa Løgn."

"Nu vel, min Søn," sagde Doktoren; "hvad slutter du saa deraf?"

„At de, der blander Gift og hemmelig overlader den til andre, ikke kan faa Del i den hellige Stads ubeskrivelige Rigdomme.“

„Du maa vel skjelne imellem, min Søn, hvad der nødvendigvis er ondt i sin Udvikling og i sin Udgang, og saa paa den anden Side hvad der, skjønt det i og for sig er ondt, ikke des mindre er i Stand til at fremme det gode. Dersom et enkelt Menneſkes Død kan bringe os nærmere til den lykſalige Tid, da alt, hvad der er godt, kan opnaas ved blot at ønske det, alt ondt fjærnes blot ved at ønske det bort, da Sygdom og Sorg og Smerte ſtulle være den menneſkelige Viſdoms lydige Tjenere og kunne jages paa Flugt ved en Viſmands ringeſte Vink, da alt, hvad der nu er ſjældent og koſteligt, ſkal være tilgængeligt for enhver, der adlyder Viſdommens Røſt, da Lægekunſten ſkal forsvinde og gaa op i et enefte almindeligt Lægemedel, da de viſe ſtulle være Jordens Fyrſter, og Døden ſelv fly, naar de rynker Panden — naar denne velsignede Fuldkomngjørelſe af alle Ting lod ſig fremſkynde ved en ſaadan Ubetydelighed, ſom at et ſkrøbeligt jordigt Legeme, der uundgaaelig er viet til Undergang, overgaves til Graven en ſtaffet Stund før, end det vilde ſke efter Naturens Orden, hvad har ſaa et Offer ſom det at betyde i Sammenligning med, at det hellige tuſendaarige Rige fremmes?“

„Men det tuſendaarige Rige er de helliges Rige,“ ſagde Foſter tvivlraadig.

„Sig de viſes eller rettere ſelve Viſdommens Rige, min Søn,“ ſvarede Alasco.

„Jeg berørte det Spørgſmaal for Hr. Holdſorth ſidſte Aften, han holdt Andagtsøvelſer med os,“ ſagde Foſter; „men han ſiger, at Jer Lærdom er Kætteri og falſk og for dømmelig Tale.“

„Han er hildet i Uvidenhedens Lænker, min Søn,“ ſvarede Alasco, „og brænder endnu Tegſten i Egypten eller vanke i bedſte Fald om i Sinais gølge Ørken. Det var ilde gjort af dig at tale til ſaadan en Mand om den Slags Ting. Jeg ſkal imidlertid give dig Beviſer i Hænde, og det ſnart, og jeg gad nok ſe, om den enfoldige Præſt er Mand for at gjendrive dem, om han ſaa kæmpede med mig, ſom Troldmændene kæmpede med Moſes for Kong Faraos

Djæne. Jeg skal gjøre Operationen i dit Paasyn, min Søn — i dit eget Paasyn, og dine Djæne skal faa Sandheden til se."

"Det var Ret, lærde Bismand," sagde Barney, som i øiet samme traadte ind i Bærelset; „selv om han ikke vil betro dig paa Ordet, kan han dog vel ikke forfaste sine egne Djænes Vidnesbyrd."

"Barney!" sagde Guldmageren, „er J allerede kommen tilbage? Har J . . ." han brød af.

"Om jeg har udrettet mit Vrende, mener du," svarede Barney. „Ja, jeg har. — Og du —" tilføjede han, idet man lagde større Vrigghed for Dagen, end han hidtil havde skjort, „er du vis paa, at du har påstet det rette Maal, og værken for meget eller for lidt?"

"Ja, det er jeg saa vis paa, som man kan være, hvor Forholdene er saa fine," svarede Guldmageren; „for Konstitutionerne er jo forskjellige."

"Naa," sagde Barney, saa er jeg ganske rolig. Jeg soed, at du ikke gaar Djævelen et Skridt længere i Møde, og du faar Betaling for. Du har faaet Betaling for at fremkalde Sygdom og vilde anse det for taabelig Ddselhed til begaa Mord for samme Pris. Men lad os nu gaa og over til sit — Udfaldet vil vise sig i Morgen."

"Hvad gjorde J for at faa hende til at tage det?" spurgte Foster ansende.

"Ingen Ting," svarede Barney. „Jeg saa' blot paa hendes med det Blik, man tæmmer gale, Kvinder og Børn med. De fortalte mig i St. Lukas' Hospital, at jeg har soet rigtige Blik til at imponere gjenstridige Patienter med. Bogterne ønskede mig til Lykke dermed, og skulde Hofgunsten llaa mig fejl, ved jeg nu, hvordan jeg skal tjene mit Brød."

"Og er J ikke bange for," sagde Foster, „at den Dosis, J har givet hende, er for stærk?"

"J saa Fald," svarede Barney, „sover hun blot saa meget bedre, og det agter jeg ikke at lade mig forstyrre af. Gud Nat, J Herrer."

Anthony Foster sunkede dybt, hævede sine Hænder og sendte Djæne mod Himlen. Guldmageren sagde, at han

havde i Sinde at tilbringe det meste af Natten med et vigtigt Experiment, og de andre gik hver til sit.

Tre og tyvende Kapitel.

Sommeraftenen var til Ende, da Janet vendte tilbage til Cumnor-Place, akkurat saa betids, at hvis hun var bleven længere borte, vilde det have vaakt Mistanke og fremkaldt Spørgsmaal. Hun skyndte sig strax ind i det Værelse, hvor hun havde forladt sin Frue, hvem hun fandt siddende med Armene støttede paa et Bord og Hovedet hvilende paa dem; hun hverken saa' op eller rørte sig, da Janet traadte ind.

Den trofaste Terne løb lynsnart hen til sin Frue, ruskede i hende og besvor hende paa det indstændigste at se paa hende og sige, hvad hun var saa betagen af. Den ullykkelige Grevinde hævede Hovedet og saa' paa sin Terne med et skrækkeligt Blik og ligblege Kinder. „Jeg har druffet det, Janet,“ sagde hun.

„Gud være lovet!“ sagde Janet hurtig. „Jeg mener, Gud være lovet, at det ikke er værre — Driften vil ingen Skade gjøre Jer. Rejs Jer, ryst denne Sløvhed af Eders Lemmer og denne Fortvilelse af Eders Sind.“

„Lad mig være i Fred, Janet,“ sagde Grevinden; „plag mig ikke — lad mig dø i Ro — jeg er forgiven.“

„Nej, I er ikke, kjæreste Frue,“ svarede Pigen ivrig. „Den Drif, I har nydt, kan ingen Ting gjøre Jer, for I havde i Forvejen taget Modgiften, og jeg skyndte mig hid for at sige Jer, at jeg ved Udvej til Flugt.“

„Flugt!“ raabte Grevinden, idet hun hurtig rejste sig op i Stolen, og hendes Øjne atter fik Glans og hendes Kinder Farve. „Ak, Janet, det er for sent.“

„Nej, kjæreste Frue — rejs Jer, tag min Arm, gaa over Gulvet — lad ikke Indbildningen gjøre Giftens Virkning. Saa, føler I nu ikke, at I har den fulde Brug af Eders Lemmer?“

„Bedøvelsen synes at tage af,“ sagde Grevinden, idet

un støttet af Janet gik op og ned ad Gulvet. „Men er
noget virkeligt sandt? Har jeg ikke druffet en dødbringende
Gift? Barney var her, efter at du var gaaet, og befalede
innig med Blikke, i hvilke jeg læste min Skæbne, at tømme
noget skrækelige Bæger. O, Janet, det maa være Døden —
Alldrig er en uskadelig Drik bleven raft noget Menneſte af
en ſaadan Mundſkjænf.“

„Han troede næppe, den var uskadelig, er jeg bange
for,“ ſagde Pigen. „Men Gud gjør de ondes Anſlag til
rentet. Tro mig, jeg ſværges Jer til ved det hellige Evan-
gelium, vi tror paa, at Jert Liv er ſikkert for hans Efter-
rettelſer. Satte J Jer ikke til Modværge?“

„Der var ſtille i Huſet,“ ſvarede Grevinden, „du var
doorte — der var ikke andre end han her inde — og han
er i Stand til at begaa en hvilken ſom helſt Forbrydelse.
Jeg forlangte blot, at han ſkulde fritage mig for ſin for-
ogadte Nærværelſe, og ſaa drak jeg, hvad han gav mig. —
Men du talte om Flugt, Janet — ſkulde den Lykke virkelig
kunne times mig?“

„Er J ſtærk nok til at høre, hvad jeg har at ſige, og
til at anſtrænge Jer?“ ſagde Pigen.

„Stærk!“ ſvarede Grevinden. „Spørg Hinden, om
den er ſtærk nok til at ſpringe over en Kløft, naar Hundene
er ved at ſlaa deres Tænder i den. Jeg er i Stand til
enhver Anſtrængelſe, der ſkal til, for at jeg kan komme
bort fra dette Sted.“

„Saa hør mig,“ ſagde Janet. „En Mand, ſom jeg
tror er Jer en en trofaſt Ven, har viſt ſig for mig i for-
ſkjellige Forklædninger og ſøgt at komme til at tale med
mig, hvilket jeg dog beſtandig har undſlaet mig for, thi
førſt i Aften er jeg bleven ſikker i min Sag. Det var ham,
soder var Biſſekræmmeren, ſom bragte Jer Varer — den
roomvandrende Boghøker, jeg kjøbte Bøger af, var ogſaa ham
— ſaa ſnart jeg kom udenfor, var jeg ſikker paa, at han
jovilde komme. Tildragelſerne i Aften beſtemte mig til at
ttale med ham. Han venter ved Laagen ud til Parken med
Midler til Eders Flugt. Men er J ſtærk nok, og har J
Mod? Kan J indlade Jer paa dette Foretagende?“

„Den, der flyr for Døden,“ ſagde Grevinden, „faar
Kraften — og den, der vil undſly Skam og Skjændſel,

forter det ikke paa Mod. Tanken om at slippe bort fra den Skurk, der truer baade mit Liv og min Ære, vilde give mig Kræfter til at rejse mig fra mit Dødsleje."

"Saa maa jeg da i Guds Navn sige Jer Farvel, Frue, sagde Janet, „og betro Jer til Guds Varetægt."

"Hlygter du ikke med mig, Janet?" sagde Grevinden betymret. „Skal jeg miste dig? Er det din tro Tjeneste?"

"Jeg flygtede saa gjerne med Jer, Frue, som nogen Fugl er fløjet fra sit Bur, men gjorde jeg det, vilde vi strax blive opdagede og forfulgte. Jeg maa blive og i nogen Tid søge at holde Sandheden skjult — Himlen tilgive mig min Falskhed, men der er ikke andet for."

"Og skal jeg da rejse alene med den fremmede Mand?" sagde Grevinden. „Sæt nu, Janet, at dette er et endnu fortere og lumstere Anslag for at stille mig fra dig, den eneste Ven, jeg har!"

„Nej, Frue, tro ikke det," sagde Janet ivrig. „Den unge Mand mener Jer det ærligt og er en Ven af Hr. Tressilian — det er efter Opfordring af ham, han kommer."

"Er han en Ven af Tressilian," sagde Grevinden, „vil jeg betro mig til hans Varetægt, som om han var en Engel sendt fra Himlen, thi aldrig har noget dødeligt Menneſte været mere fri for Lavhed, Falskhed eller Egenfjærlighed. Han glemte altid sig selv, naar han kunde gavne andre — af, men hvorledes blev han lønnet derfor!"

Med ivrig Hast samlede de nu de faa Nødvendigheds-gjenstande, som de fandt det hensigtsmæssigt, at Grevinden tog med, og som Janet hurtig og flinkt pakkede sammen i en lille Bult, idet hun ikke glemte at tage de værdifulde Smykker med, der laa nærmest for Haanden, navnlig et Skrin med Juveler, som hun klogelig tænkte kunde komme til Nytte i Nødsfald. Grevinden af Leicester skiftede derpaa Klæder og iførte sig en Dragt, som Janet plejede at bære paa korte Rejser, thi de fandt det nødvendigt at undgaa al udvortes Prunk, som kunde vække Opmærksomhed. Inden de var helt færdige med disse Forberedelser, var Maanen staaet op paa Sommerhimlen, og alle i Huset var gaaede til Ro eller havde i alt Fald trukket sig tilbage til deres stille og affides Sovesamre.

Der var ingen Vanskeligheder at fegygte ved Undvigelsen og Verken fra Huset eller fra Haven, naar de blot kunde undgaa at blive set. Anthony Foster havde vænnet sig til at betragte sin Datter, saaledes som en Synder, der er sig sin Brødefuldhed bevidst, maa tænkes at betragte en Skynsmengel, som til Trods for hans Syndighed stadig svæver omkring ham, og hans Tillid til hende kjendte derfor ingen Grænser. Janet var hele Dagen igjennem fuldstændig Herre over, hvad hun tog sig for, og havde en Hovednøgle, som kunde lukke Baglaagen ud til Parken op, saa at hun til enhver Tid kunde gaa ned til Landsbyen, hvad enten hun nu skulde gjøre Indkjøb til Huset, hvis Styrelse helt og aldeles betroet hende, eller hun vilde til Gudstjeneste i sine Næstfællers Bedehus. Denne Tillid nød Fosters Datter ogsaa vist kun imod højtideligt Løfte om, at hun ikke vilde misbruge sig af den til at gjøre noget som helst, der ikke lod sig forene med Grevindens sikre Bevogtning — saaledes maatte nemlig hendes Ophold paa Cumnor-Place betegnes, og det efter at hun i den sidste Tid havde begyndt at vise Tegnsprog til Utaalmodighed over den Tvang, hun var underkastet. Der er heller ingen Grund til at tro, at noget som helst andet end den skrækkelige Mistanke, Aftenens Begivenheder havde vaakt, vilde kunne have bragt Janet til at bryde sit Ord eller skuffe sin Faders Tillid, men efter det, hun havde sværet Vidne til, mente hun, at hun ikke blot havde Ret til, men ogsaa at det var en bydende Pligt for hende at sætte alle sine Hensyn til Side og ikke tænke paa andet end sin Friheds Sikkerhed.

Den flygtende Grevinde og hendes Bejviser skede ihurtig hen ad den knudrede og afbrudte Sti, der i sin Tid havde været en Allé, og som snart fuldstændig formørkedes af Trærnes Grene, som mødtes over deres Hoveder, snart af et usikkert og skuffende Belysning af Maanen, hvis Straaler trængte igjennem, hvor Dyen havde gjort lyst. Deres Gang standsedes jævnlig af fældede Træer eller af store Grene, der var bleven liggende paa Jorden, til Tidens Fylde kom, da de skulde forvandles til Rvas og Favnestykker. Det Besvær og de Vanskeligheder, disse Standsninger medførte, den aandeløse Hast, hvormed de tilbagelagde den første Del af deres Vej, i Forbindelse med

de spændende Følelser af Frygt og Haab tog saa stærkt paa Grevindens Kræfter, at Janet saa' sig nødsaget til at foreflaa, at de skulde standse et Øjeblik for at puste og samle Kræfter. De gjorde derfor Holdt under et vældigt gammelt knortet Egetræ og vendte sig uvilkaarlig begge to om imod Huset, hvis lange mørke Facade skimtedes utydelig i nogen Afstand med dens mægtige Klynger af Skorstene, Smaataarne og Klokketaarne, der ragede op over Taget og traadte skarpt frem paa den klare blaa Sommerhimmel. Der skinnede kun ét Lys ud fra den langstrakte, dunkle Masse, og det var saa lavt, at det snarere saa' ud, som om det var i Højde med Jorden, end som om det kom fra et af Vinduerne. Grevinden blev forfærdet. „De er efter os!“ sagde hun, idet hun gjorde Janet opmærksom paa Lyset.

Janet, der var mindre forstræmt end sin Frue, bemærkede, at Lysfjæret ikke bevægede sig, og sagde hvissende til Grevinden, at det kom fra den enlige Celle, i hvilken Guldmageren drev sine hemmelige Kunster. „Han hører til dem,“ sagde hun, „der sidder oppe og vaager om Ratten, paa det at de kan øve Uretfærdighed. Det var en Ulykke, at den Mand kom hertil; thi hans Tale, der drejer sig om jordisk Rigdom og overjordisk eller overmenneskelig Kundskab imellem hinanden, har noget ved sig, som gjør den særlig skiftet til at fange min stakkels Fader. Sandt var det, den gode Hr. Holdforth sagde, og det bares mig for, at det særlig var i den Hensigt, at de, der hørte til vort Hus, skulde lægge sig det paa Sinde. Der er dem, sagde han, og deres Tal er Legio, der hellere som den ugudelige Achab vil lytte til den falske Profet Zedechias' Drømme end til dens Ord, igjennem hvem Herren taler. Og saa sagde han fremdeles: O, mine Brødre, der er mange Zedechias'er iblandt jer, Mennesker, som lover jer deres fjødelige Kundskabs Lys, naar I vil opgive eders himmelske Kundskabs Lys. Er de bedre end Tyrannen Naas, der forlangte sine undergivnes høre Dje? Og fremdeles sagde han . . .“

Det er ikke let at afgjøre, hvor længe den lille Puritanerindes Hukommelse kunde have sat hende i Stand til at vedblive med at gjengive Hr. Holdforth's Prædiken, men nu afbrød Grevinden hende og sagde, at nu havde hun samlet

maa mange Kræfter, at de nok kunde naa Baglaagen, uden at have nødig at standse mere.

De gav sig da paa Vej igjen og tilbagelagde Resten af deres Vandring i større Ro og som Følge deraf lettere end den første Del, der var gaaet i Huj og Hast. Derved fik de ogsaa Tid og Ro til at tænke sig om, og Janet vovede endelig at spørge sin Frue, hvor hun agtede at flygte til. Da hun ikke strax fik Svar — dette nærliggende Spørgsmaal var maaske slet ikke faldet Grevinden ind, saa forvirret som hun var —, dristede Janet sig til at tilføje: „J tager formodentlig hjem til Eders Fader, hvor J ved, J er under sikker Beskyttelse?“

„Nej, Janet,“ sagde Grevinden nedslaaet. „Jeg var let som Hjærtet og havde et hæderligt Navn, da jeg tog fra Kirkcote, og jeg vil ikke dertil, før Mylords Tilladelse og offentlige Anerkjendelse af vort Egteskab giver mig tilbage til mit Fædre hjem med al den Ære og Anseelse, han har udkjænt mig.“

„Hvor vil J da hen, Frue?“ sagde Janet.

„Til Kenilworth, Pige,“ sagde Grevinden kjæft og frejdigt. „Jeg vil se disse Fester — disse fyrstelige Fester, som der tales om fra den ene Ende af Landet til den anden. Jeg synes, at naar Dronningen af England er Gjæst i min Husbonds Sale, kan Grevinden af Leicester ikke være nogen upassende Gjæst.“

„Gud give, at J ogsaa maa være velkommen!“ sagde Janet hurtig.

„Du misbruger min Stilling og glemmer din egen, Janet,“ sagde Grevinden vredt.

„Nej, ingen af Delene, kjæreste Frue,“ sagde den betymrede Terne; „men har J glemt, at den ædle Jarl har givet saa streng Befaling til, at Eders Egteskab skal holdes hemmeligt, for at han kan bevare sin Gunst ved Hove, og kan J tro, at det vil være ham behageligt, at J pludselig fundfinner Jer paa hans Slot under saadanne Omstændigheder, og naar han har saadanne Gjæster?“

„Du tror altsaa, at jeg vil gjøre ham Skam,“ sagde Grevinden. „Nej, slip min Arm. Jeg kan gaa uden Hjælp og handle uden Raad.“

„Vær ikke vred paa mig, Frue,“ sagde Janet ydmygt,

„og lad mig blive ved at støtte Jer. Vejen er knudret, og J er ikke vant til at gaa i Mørke.“

„Anser du mig for saa ringe, at jeg vilde gjøre min Husbond Skam.“ sagde Grevinden i den samme opbragte Tone, „maa du ogsaa mene, at Lord Leicester maa have givet sit Minde til, ja maasse endog have udklækket din Faders og Barnens nedrige Anslag, som jeg vil anklage dem for hos den gode Jarl.“

„Skaan for Guds Skyld min Fader, Frue,“ sagde Janet. Lad de Tjenester, jeg har ydet Jer, hvor ringe de end er, sone noget af hans Brøde.“

„Det vilde være højst uretfærdigt af mig, om det ikke blev Tilfældet, kjære Janet,“ sagde Grevinden, idet hun atter slog ind i den venlige og fortrolige Tone, hun plejede at tale i til sin tro Terne. „Nej, Janet, jeg skal ikke sige et Ord, som kan blive din Fader til Skade. Men du ser selv, kjære, at jeg ikke ønsker andet end at give mig under min Husbonds Beskyttelse. Jeg har forladt det Hus, han havde anvist mig, af Frygt for de Mennekers Nederdrægtighed, jeg havde om mig — i alle andre Henseender vil jeg være ham hørig og lydig. Jeg vil ikke ty til nogen anden end ham — kun hos ham vil jeg søge Beskyttelse — kun med hans Minde vil jeg aabenbare nogen noget om det hemmelige Baand, der sammenknytter vore Hjerter og vore Sjæle. Jeg vil tale med ham og høre af hans egen Mund, hvorledes jeg for Fremtiden har at forholde mig. Gjør ingen Indvendinger imod min Beslutning, Janet, du bestyrker mig kun yderligere i den, og sandt at sige har jeg bestemt, at jeg vil have min Skæbne at vide og høre den af min Husbonds egen Mund, og den sikreste Maade, hvorpaa jeg kan opnaa det, er ved at opsøge ham paa Kenilworth.“

Medens Janet hurtig overvejede de Vanskeligheder og Misligheder, der var forbundne med den ulykkelige Grevindes Stilling, blev hun mere og mere tilbøjelig til at skifte Mening og til at tro, at naar Grevinden var flygtet fra det Sted, hendes Mand havde anbragt hende paa, var det først og fremmest hendes Pligt at ty til ham og meddele ham de Grunde, der havde bevæget hende til dette Skridt. Hun vidste, hvor megen Bægt Jarlen lagde paa, at deres Ægteskab blev holdt hemmeligt, og maatte indrømme, at

naar Grevinden uden hans Samtykke gjorde noget Skridt, som vilde have til Følge, at det blev bekjendt, vilde hun i høj Grad udsætte sig for hans Vrede. Lyede hun til sin Faders Hus uden at gjøre sin Rang gjældende, vilde den Stilling, hun kom i, i høj Grad skade hendes Rygte, og gjorde hun den gjældende, kunde det medføre et ulægeligt Brud med hendes Husbond. Paa Kenilworth kunde hun søsuden tale sin Sag over for sin Husbond, og skjønt Janet ikke troede ham saa godt som Grevinden, ansaa hun det dog for umuligt, at han kunde have noget at gjøre med de lave og fortviolede Midler, hans undergivne, som hun nu flyede for, havde villet tage deres Tilflugt til for at kvæle hendes Klager over den Behandling, de havde ladet blive hende til Del. Og i værste Tilfælde, hvis Jarlen vægrede sig ved at yde hende Retfærdighed og Beskyttelse, kunde Grevinden, i Fald hun besluttede sig til at aabenbare den Uret, der var øvet imod hende, paa Kenilworth faa Tresilian til Rådsmand og Dronningen til Dommer, thi saa meget havde Janet faaet ud af sin Samtale med Wayland. Hun fortrøstede sig derfor i det hele taget med sin Frues Beslutning at tage til Kenilworth og sagde hende det, idet hun dog paaduede Grevinden til at være yderst forsigtig med at lade sin Husbond vide, at hun var kommen.

„Har du selv været forsigtig, Janet?“ sagde Grevinden.
 „Har du ikke indviet den Vejviser, jeg maa betro mig til, i Hemmeligheden?“

„Af mig har han ingen Ting faaet at vide,“ sagde Janet, „og jeg tror heller ikke, han ved mere om Eders Stilling, end Folk i Almindelighed antager.“

„Og hvad er det?“ sagde Grevinden.

„At I har forladt Eders Faders Hus for . . . men jeg vilde fornærme Jer ved at sige mere,“ sagde Janet.

„Nej, blev ved,“ sagde Grevinden. „Jeg maa lære at trænde mig i det slette Rygte, jeg har paadraget mig ved min Daarskab. De tror formodentlig, at jeg har forladt min Faders Hus for at følge en utilladelig Tilbøjelighed, men det er en Fejltagelse, som snart skal blive opklaret — ja, det skal den, thi enten vil jeg leve med et pletfrit Rygte eller ophøre at leve. Man siger altsaa, at jeg er min Leisesters Elskerinde?“

„De fleste tror, at J er Barneys,“ sagde Janet, „om der end er dem, som mener, at han kun tjener til Skalkeskjul for sin Herres Lyster, thi der er hemmelig kommet Rygter ud om den Pragt, hvormed Eders Bærelser er udstyrede, og som langt overstiger Barneys Evne. De har dog ikke faaet synderlig Udbredelse, thi Folk tør knapt saa meget som antyde deres Mistanke, naar det drejer sig om saa mægtigt et Navn, af Frygt for, at Stjernechamberet skal straffe dem for Bagtalelse af Adelen.“

„De, der vil omtale den ædle Dudley som en saadan Uslings medskyldige, gjør bedst i at tale sagte,“ sagde Grevinden. „Men nu er vi ved Laagen — af, Janet, nu maa jeg sige dig Farvel. — Græd ikke, min kjære Pige,“ vedblev hun, idet hun søgte at skjule sin egen Ulyst til at stilles fra sin tro Terne under paatagen Munterhed; „og naar vi mødes igjen, Janet, maa du ombytte din stive Halsstrimmel med en aaben Krave af Kniplinger og gjennembrudt Arbejde, saa man kan se, at du har en smuk Hals; og den grove Kjole, som kun passer sig for en Kammerpige, maa du ombytte med en af Fløjl og Gyldenstykke — der er Tøj nok i mit Bærelse, og jeg giver dig det med Glæde. Du maa være fin, Janet, for skjönt du for Tiden kun er Terne hos en ulykkelig Dame, der intet blivende Sted har, og som har mistet sit gode Navn og Rygte, maa du, naar vi mødes igjen, være klædt, som det sømmer sig for den, der staar den første Adelsfrue i England nærmest.“

„Ja, Gud give det, kjære Frue,“ sagde Janet — „ikke at jeg maa blive fint klædt, men at vi begge maa bære vore Kjoler med lettere Hjerter.“

Imidlertid havde Laasen i Baglaagen efter nogle haarde Bridninger givet efter for Hovednøglen, og Grevinden stod, ikke uden hemmelig Gysen, uden for de Mure, hendes Mand's strænge Bud havde sat hende som Grænse. Et Stykke derfra stod Wayland Smed og ventede spændt paa dem skjult bag en Hæk ved Landevejen.

„Er alt sikkert?“ spurgte Janet ængstelig, da han forsigtig kom hen til dem.

„Ja,“ svarede han, „men det har ikke været mig muligt at skaffe Grevinden en Hest. Giles Gosling, den fejge Kryster, vilde ikke paa noget som helst Vilkaar overlade

ning en, for at han ikke skulde naa, det kan nu være
ogge meget; hun kommer til at ride paa min Aleppert, og
ona faar jeg gaa til Fods ved Siden af, til jeg faar op-
srevet en Hest til. Forfulgte blive vi ikke, hvis J, smukke
somfru Janet, ikke glemmer, hvad jeg har lagt Jer paa
sind.

„Jeg skal lige saa lidt glemme det, som den kloge Enke
Tekoa glemte de Ord, Joab lagde hende i Munden,“
svarede Janet. „I Morgen siger jeg, at min Frue ikke kan
op.“

„Ja, og at hun har Hovedpine og Hjertebanken og
ikke vil forstyrres. Vær ikke bange, den Antydning er nok,
og vil ikke plage Jer med Spørgsmaal, de kjender Syg-
dommen.“

„Men,“ sagde Grevinden, „min Flugt maa snart
villive opdaget, og saa myrder de hende for at hævne sig.
Jeg vil hellere vende om end udsætte hende for den Fare.“

„Vær J kun rolig for min Skyld, Frue,“ sagde Janet.
„Var jeg blot lige saa vis paa, at J vil opnaa, hvad J
ønsker, hos den, J maa henvende Jer til, som jeg er paa,
at min Fader, hvor vred han end bliver, ikke vil taale, at
der volder nederfares mig noget ondt.“

Wayland hjalp nu Grevinden op paa sin Hest, paa hvis
Sædel han havde anbragt sin Kappe saaledes sammenrullet,
at den dannede et mageligt Sæde.

„Farvel, og Guds Betsignelse være med Jer,“ sagde
Janet, idet hun atter kyssede sin Frue paa Haanden. Grev-
inden besvarede hendes fromme Ønske med et stumt Kjærtegn.
Derpaa rev de sig løs fra hinanden, og Janet vendte sig
til Wayland og udbrød: „Himlen handle imod Eder, naar
I er i Nød, alt eftersom J er tro eller falsk imod denne
dygt frænkede og højst hjælpeløse Dame.“

„Amen, kjære Janet,“ svarede Wayland. „O tro mig,
og skal stille mig saaledes ved mit Hverv, at Eders smukke
øjne, hvor helgenagtige de end er, skal føle sig fristede
at se noget mindre haanlig til mig, næste Gang vi
ses.“

De sidste af disse Afkedsord hviskede han Janet i Øret,
og skjønt hun ikke umiddelbart svarede paa dem, betog hendes
væsen, som uden Tvivl paavirkedes af hendes Ønske om ikke

at lade noget Middel uanvendt, der kunde bidrage til hendes Frues Sikkerhed, ikke Wayland det Haab, de udtrykte. Hun gik atter ind ad Laagen og laafede den efter sig; Wayland greb Hestens Tømme, og saa tiltraadte han og Grevinden deres farlige Rejse i den maanelyse Nat.

Uagtet Wayland Smed skyndte sig alt, hvad han kunde, var denne Maade at rejse paa saa sen, at de ikke var mere end halvtredje Mils Vej fra Cumnor, da Dagen begyndte at bryde frem igjennem Laagerne i Øst. „Gid Fanden havde alle glattungede Bærter,“ sagde Wayland, som nu ikke længere kunde holde sin Uregrelse og Uro tilbage. „Harde Giles Gosling, den falske Skurk, blot for to Dage siden rent ud sagt mig, at jeg ikke kunde gjøre Regning paa ham, saa havde jeg taget mine Forholdsregler. Men saadan er de Bærter; de lover alt, hvad man vil have, og saa opdager man først, naar Hesten skal skos, at de ingen Jærn har. Harde jeg blot vidst det, kunde jeg have hittet paa tyve Udveje, ja, jeg vilde for den Sags Skyld, da det gjaldt om at gjøre saa god en Gjerning, ikke have betænkt mig syndelig paa at tage en Hest fra nærmeste Fællede — jeg havde jo blot behøvet at sende den tilbage til Sognefogden. Gid hver eneste Hest i den sorte Bjørn maa saa Stab eller Kuller!“

Grevinden søgte at berolige sin Fører ved at bemærke, at naar Dagen brød frem, kunde de komme hurtigere af Sted.

„Det er sandt, Frue,“ svarede han, „men saa kan ogsaa andre Folk faa Færten af os, og det kan blive en daarlig Begyndelse paa vor Rejse. Jeg vilde ikke bryde mig det bitterste derom, naar vi blot var komne længere paa Vej, men dette Berkshire har al den Tid, jeg har været kjendt med Eggen, vitterlig været hjemløst af en Slags ondskabsfulde Trolde, som sidder længe oppe og staar tidlig op ene og alene for at stifte Næsen i andre Folks Sager. Jeg har før været ved at komme galt af Sted for deres Skyld. Men I skal ikke være bange, Frue,“ tilføjede han; „naar Smildheden blot ser sit Snit, skal den nok finde Salve til alle Saar.“

Hendes Førrers Uro gjorde stærkere Indtryk paa Grevinden end den Trøst, han gav hende. Hun saa sig ængstelig om, og da Skyggerne forsvandt fra Landskabet, og det

Ulltagende Lys i Øst forkyndte, at Solen snart vilde staa op, ventede hun ved enhver Drejning af Bejen at faa Øje paa deres hævnjerrige Forfølgere, eller at der vilde vise sig en eller anden farlig og uoverstigelig Hindring for Fortsættelsen af deres Rejse. Wayland Smed mærkede, hvor urolig hun var, og ærgerlig paa sig selv, fordi han havde givet Anledning dertil, gik han videre med paatagen Munterhed, idet han snart snakkede til Hesten som en Mand, der var vel forfaren i Staldsproget, snart sagte fløjtede Stumper af forskellige Melodier og forsikrede Grevinden, at der ingen Fare var; men samtidig holdt han skarpt Udkig til alle Sider for at forvise sig om, at der ikke var noget i Sigte, som kunde gjøre hans Ord til Løgn, før de endnu var kommen over hans Læber. Saaledes drog de af Sted, til et forventet Tilfælde satte dem i Stand til at fortsætte deres Rejse med større Hurtighed og mere i Ro og Mag.

Fire og tyvende Kapitel.

De to rejsende skulde just til at dreje ind i et lille Kvarter lige ved Bejen, da de fik Øje paa det første levende Væsen, de havde set, siden de forlod Cumnor-Place. Det var en ensfoldig Knøs, tilsyneladende en Bondedreng; han havde en graa Vams paa, var barhovedet og havde Bugerne vængende om Hælene og klobede Sko paa Fødderne. Han havde det, som de mest af alt trængte til, nemlig en Pasvænger med Tværsadel og alt, hvad en Kvinde ellers behøver til et Ridt, og han raabte Wayland Smed an: „Er det den rette Mand, Herre?“

„Ja vel, min Dreng,“ svarede Wayland uden at betænke sig et Øjeblik, og det maa indrømmes, at selv en Samvittighed, der var bleven opdraget i en strengere Moralskole, vilde have givet efter for en saadan Fristelse. Det vilde gik saa naturligt til, at Grevinden, som det senere viste sig, ikke anede andet, end at det var hendes Fører eller en af hans Venner, der havde sørget for, at Hesten var der.

Knøsen, som saaledes i en Hast var bleven af med den Hest, der var ham betroet, begyndte imidlertid at gjøre store Dine og at flø sig i Hovedet, som om han følte Samvittighedsnag ved at have udleveret Dyret efter saa kort en Forklaring. „Jeg tror nok, at J er den rette Mand,“ mumlede han, „men J skulde have sagt Bønner, ved J nok.“

„Ja vel,“ svarede Wayland paa Lykke og Fromme, „og du skulde have sagt Flæsk.“

„Nej, nej,“ sagde Knøsen: „tøv lidt — tøv lidt — Urter var det, jeg skulde have sagt.“

„Naa ja,“ sagde Wayland, „saa lad det i Guds Navn være Urter, skjønt Flæsk vilde have været et bedre Felt-raab.“

Og da han imidlertid var kommen op paa sin egen Hest, tog han Tømmerne ud af Haanden paa den unge Bondenkold, som ikke vidste, hvad han skulde gjøre, kastede et lille Pengestykke til ham og red uden videre Forhandlinger rast til for at indvinde den spildte Tid. Knøsen kunde ses fra Højen, de red op ad, og da Wayland saa' sig tilbage, saa' han ham staa med Fingrene i Haaret, saa stiv som en Milepæl og med Hovedet vendt i den Retning, ad hvilken de flygtende red bort. Dmsider, lige som de kom op paa Toppen af Højen, saa' han Bondedrengen bukke sig ned og tage den Sølvmonst op, som hans Gæmildhed havde skjænket ham. „Det kalder jeg en Himlens Tilskikkelse,“ sagde Wayland. „Det er en god, vel tilreden Hest, som kan bære Jer, til vi faar Mage til den; saa sender vi den tilbage tids nok til at tilfredsstille baade Herodes og Pilatus.“

Men han blev stuffet i sine Forventninger, og Stæbnen, som først havde syntes at være dem saa gunstig, truede snart med at gjøre den Hændelse, han var saa glad over, til den rene Ruin for dem.

De var ikke komne en Fjerdingvej fra det Sted, hvor de havde forladt Knøsen, før de hørte en Røst bag ved dem raabe: „Tyve og Røvere! — Stop Tyven!“ og lignende Raab, som Waylands Samvittighed strax sagde ham maatte staa i Forbindelse med den Gjerning, han nys havde øvet.

„Jeg maatte hellere være gaaet barbenet alle mine Levedage,“ sagde han. Der har vi Herodes og Pilatus, og det er ude med mig. Af, Wayland, Wayland! din Fader sagde

at nok, at Hestekjøb vilde blive din Død. Var jeg blot i Høifkerhed blandt Hestetrangerne i Smithfield eller Turnball Court, skulde de faa Lov til at hænge mig i en Galge saa høj som St. Paulskirken, om jeg nogen Sinde tiere gav mig af med Adelsmænd, Riddere eller fornemme Damer."

Under disse sørgelige Betragtninger saa' han sig gjenkomme Gange tilbage for at se, hvem det var, der forfulgte ham, og det beroligede ham i høj Grad, at han kun kunde opdage en enkelt Rytter, som imidlertid var godt ridende og halede ind paa dem i en saadan Fart, at der ingen Udflugt var til at undslippe, selv om Grevinden havde haft Kræfter nok til at ride saa rask, som hendes Hest kunde strække ud.

„Det kan endnu blive til ærligt Spil imellem os," sagde han til den anden, „for der er kun én Mand paa hver Side, og den Fyr sidder paa sin Hest mere som en Ubesat end end som en Rytter. Bah, i værste Fald er det en let Sag at straffe ham af Sadlen. Men Guds Død, jeg tror, at Hesten selv vil klare Sagen, den har taget Milen imellem Tænderne. Naa, hvad bryder jeg mig om ham," vedblev han, „da hans Forsølger kom nærmere. „Det er jo blot Kræmmeren fra Abingdon, det lille Dyr, ser jeg."

Det forholdt sig virkelig, som Waylands øvede Øje havde opdaget i Afstand. Da den drabelige Kræmmer's Hest, som var et vældigt Dyr, mærkede, at den skulde strække ud, og saa' et Par Heste jage af Sted nogle Hundrede Alen foran den, tog den saadan til Vens, at dens Rytter kom hurtigt i Uave i Sadlen og ikke blot indhentede, men sprængte forbi dem, han forfulgte, medens han halede i Tømmerne og raabte „Holdt! Holdt!," hvilket Raab mere syntes at hjælpe hans Hest end dem, han var paa Jagt efter. Med denne ufrivillige Fart skød han et godt Stykke forbi dem, og før han kunde faa Hesten standsset og vendt, hvorpaa han vendte tilbage hen imod vore rejsende, idet han, saa godt han kunde, rettede paa sin forstyrrede Paatlædning, satte sig fast i Sadlen og søgte at paatage sig en kjæk og frigerisk Mine som Modsværdning til det forskrækkede og uheldige Ansigt, han havde sat op under sin ufrivillige Karriere.

Wayland fik lige Tid nok til at sige til Grevinden, at hun ikke skulde være bange. „Den Fyr er en Tosse, og du kan saadan agter jeg at behandle ham."

Da Kræmmeren havde faaet Vejr og Mod nok til at tiltale dem, befalede han Wayland i en truende Tone at udløvere Hesten.

„Hvad for noget!“ sagde Smedden i Kong Rambyes Tone. „Vil man plyndre os paa Dronningens Landevej? Saa ud med dig, Excalibar, og lad den holde Ridder vide flux, at tunge Hug skal stille Trætten.“

„Halloj, kom mig til Hjælp, hver ærlig Mand,“ sagde Kræmmeren. „Man forholder mig min lovlige Ejendom!“

„Du paakalder forgjæves dine Guder, fule Hedning,“ sagde Wayland, „for jeg agter at sætte min Vilje igjennem, om det saa skal koste Blod. Men vid, da falske Mand med usfelt Kammerbug og Silketøj, at jeg er den selv samme Bispekræmmer, som du pralede af, at du vilde passe op paa Maidencastle Hede og plyndre, træk derfor ufortøvet blank!“

„Det var jo kun Spøg, Mand,“ sagde Goldthred. „Jeg er en skikkelig Kræmmer og Borgermand og holder mig for god til at ligge paa Lur bag en Hæk for at overfalde nogen.“

„Ja saa, min drabelige Kræmmer,“ sagde Wayland, „saa gør det mig min Sanden ondt, at jeg aflagde det Løfte — jeg har nemlig lovet, at hvor som helst jeg traf Jer, vilde jeg tage Jer Ganger fra Jer og give min elskede den, med mindre I forsvarede den med drabelige Hug, og alt, hvad jeg kan gjøre for Jer, er at lade den staa i Donnington, i nærmeste Gjestgivergaard.“

„Men I skal vide, min Ven,“ sagde Kræmmeren, „at den Hest just i Dag skulde bære Jane Thackham fra Shollesbrok til Sognekirken der nede, hvor hun skulde gjøres til Fru Goldthred. Hun er sprunget ud af Lugen i gamle Fatter Thackhams Lade, og se, der staar hun, hvor hun skulde have truffet Hesten, i sin Kamelots Ridetaabe og med Bispen med det Elfenbens Haandtag, akkurat ligesom Loths Hustru. Jeg beder Jer saa mindelig, giv mig Hesten.“

„Det gjør mig ondt,“ sagde Wayland, „saa vel for den smukke Jomfru som for Jer, min ædle Ridder af Alenen. Men Løfter maa holdes — I skal finde Jer Hest i „Engelen“ i Donnington. Det er alt, hvad jeg med frelst Samvittighed kan gjøre for Jer.“

„Fanden i Bولد med Jer Samvittighed!“ sagde den

roortviplede Kræmmer. „Vil I have, at en Brud skal gaa til Kirke paa sine Ben?“

„I kan sætte hende op bag ved Jer, Hr. Goldthred,“ sagde Wayland; „det vil tage Vælgigheden af Jer Ganger.“

„Og hvad nu, i Fald I — i Fald I glemmer at sætte min Hest af, som I siger?“ sagde Goldthred ikke uden Betænkelighed, thi han nærede Frygt i sit Hjærte.

„I kan tage min Varepaffe i Pant — den ligger nede hos Giles Gosling i det Bærelse med de trykkede Læderpapeter — propfuld af Fløjl i alle mulige Kvaliteter, Silke, Løj, Bluche, Damast, Klæde. . .“

„Stop, stop!“ raabte Kræmmeren; „er der virkelig blot en Halvdelen af de Varer . . . men aldrig mere vil jeg betro min gode Bayard til en Bondetamp!“

„Det maa I gjøre, som I vil, kjære Hr. Goldthred — god Morgen og Lykke paa Rejsen,“ sagde Wayland, idet han hastig red videre med Grevinden, medens den ulykkelige Kræmmer red tilbage meget langsommere, end han var kommen, og grublende over, hvordan han skulde undskylde sig over for sin skuffede Brud, der stod og ventede paa sin gjære Brudgom midt paa Landevejen.

„Jeg synes,“ sagde Grevinden, idet de red videre, „at den svøen Tosse stirrede paa mig, som om han kjendte mig, skjønt jeg holdt min Raabe saa højt op for Ansigtet, som jeg kunde.“

„Troede jeg det,“ sagde Wayland, „vilde jeg vende om og give ham en i Skallen — der var ingen Fare for, at det vilde skade hans Hjerne, for han har aldrig haft saa meget som en smegen, at der kunde laves en Sut deraf til et Pattedebarn.“

„Men nu maa vi skynde os, og saa sætter vi det Tossehoveds Hest ind i Donnington, for at han ikke skal have yderligere Anledning til at forfølge os. Det er ogsaa bedst, at vi søger at forandre vort Udseende saaledes, at han ikke faar noget ud af at forfølge os, hvis han skulde fremture deri.“

De rejsende naaede uden videre Forstyrrelse Donnington. Her var Grevinden nødt til at hvile sig et Par Timers Tid, og imens traf Wayland lige saa findrig som hurtig de nødvendige Forholdsregler, paa hvilke deres Sikkerhed for Resten af Rejsen syntes at bero.

Han ombnyttede først sin Bissekrammerkjortel med en

Rittel og traf derpaa Goldthreds Kleppert hen i „Englen“, som laa i den modsatte Ende af Byen af den, hvor vore rejsende havde slaaet sig ned, og i Løbet af Formiddagen saa' han, medens han besørgede sine øvrige Vrender, at den blev trukken ud og afleveret til den drabelige Kræmmer, der var kommen i Spidsen for en mandsstærk Skare for at tage med Baabenmagt, hvad der blev udleveret ham uden andre Løsepenge end Betalingen for en umaadelig Masse Al, der blev fortæret af hans Følgesvende, som, efter hvad det lod til, var bleven tørstige af deres Vandring, og om hvilken Hr. Goldthred havde en heftig Trætte med Sognefogden, der paa hans Opfordring havde opbudt Egnens Folk.

Efter at have besørget denne lige saa kloge som retfærdige Aflevering sørgede Wayland for, at der blev foretaget saadanne Forandringer ved baade hans og Grevindens Klæder, at de kom til at se ud som Bønderfolk af den bedre Klasse; de blev derhos enige om, at hun for at vække mindre Opmærksomhed skulde udgive sig for sin Førrers Søster, og endelig staffede han en god, men ikke særlig iøjnefaldende Hest, der kunde holde Skridt med hans og dog var spagfærdig nok, til at Grevinden kunde ride den. Tresilian havde forsynet ham med Penge nok, til at han kunde bestride disse og andre nødvendige Udgifter. Ved Middagstid, da Grevinden havde styrket sig ved nogle Timers Hvile, gav de sig atter paa Vej i den Hensigt at skynde sig saa meget som muligt til Kenilworth over Coventry og Warwick. De skulde imidlertid ikke komme ret langt, før de fik en vis Anledning til Frygt.

Al maa forudstikke den Bemærkning, at Værten i Kroen havde fortalt dem, at et lystigt Selskab, der, saa vidt han vidste, skulde deltage i et af de Masteoptog eller Mummespil, der plejede at blive opførte til Dronningens Underholdning, naar hun var ude at rejse, var taget fra Donnington en Times Tid eller to før de for at begive sig til Kenilworth. Det faldt nu Wayland ind, at om de sluttede sig til denne Trup, naar de indhentede den paa Bejen, vilde de være mindre udsatte for at vække Opmærksomhed, end naar de vedblev at rejse alene. Han sagde det til Grevinden, og hun, hvem det blot var om at gjøre at komme til Kenilworth saa hurtigt som muligt, overlod det ganske til ham at

fulgjøre, hvorledes det bedst kunde ske. De lod derfor deres Heste gaa rast til for at indhente Gjøglerne og slutte sig til dem, og de havde lige netop faaet Dje paa den lille Krup, som dels bestod af Ryttere, dels af Fodgængere, idet den drog over en lille Høj en Fjerdingvej borte og forsvandt paa den anden Side af den, da Wayland, som holdt skarpt Udfig til alle Sider, fik Dje paa en Rytter, der kom efter dem paa en ualmindelig rast Hest, ledsaget af en Tjener, som, hvor meget han end anstrængte sig derfor, ikke kunde holde Skridt med sin Herres Traver og derfor var nødt til at følge ham i kort Galop. Wayland saa' med spændt Opmærksomhed paa disse Ryttere, blev meget urolig, saa' sig om og var ganske bleg, da han sagde til Brevinden: „Det er Richard Barneys Ballak — jeg vilde kunne kjende den blandt tusend Heste — det er værre, end da vi mødte Kræmmeren.“

„Drag Jert Sværd,“ sagde Brevinden, „og gjennembor mit Hjerte hellere end at lade mig falde i Hænderne paa ham.“

„Jeg vilde tusend Gange hellere gjennemføre ham eller mig selv,“ svarede Wayland. „Men sandt at sige er Jægtekunsten ikke min stærkeste Side, skjønt jeg lige saa godt tavler at se koldt Staal som en anden, naar det endelig skal svære. Og hvad mit Sværd angaar — rid endelig til — saa er det en sølle Smørstikker, medens jeg tør indestaa for, at hans er en udmærket Toledoklinge. Han har ogsaa en Tjener med sig, og jeg skulde tage meget fejl, om det ikke var den fordrufne Slynge Lambourne paa den Hest, som du han red, da han, efter hvad Folk fortæller — rid endelig skrappt til —, plyndrede en Kvæghandler fra de vestlige Grevskaber. Det er ikke, fordi jeg er bange hverken for Barney eller Lambourne, naar det gjælder en god Sag — Jer Gang vil gaa raskere, naar J opmuntrer den lidt —, men alligevel — nej, J maa ikke lade den slaa over i Galop, saa ser de, at vi er bange for dem, og sætter efter os — holdad den blot trave skrappt — men alligevel, skjønt jeg ikke er bange for dem, vilde jeg nok ønske, vi var dem kvit, og det hellere ved Snildhed end ved Vold. Kunde vi blot naa Truppen der foran, kunde vi blande os imellem Gjøglerne og undgaa at blive sete, med mindre Barney virkelig skulde

være paa Jagt efter os, og i saa Fald gjælder det om at have Lykken med sig."

Medens han sagde dette, sporede han snart sin Hest, og snart holdt han den an for paa den ene Side at komme saa hurtig af Sted, som det lod sig gjøre, naar det skulde se ud, som om de var ganske almindelige rejsende, og for paa den anden Side at undgaa Skin af en Ilfærdighed, der kunde vække Mistanke om, at de flygtede.

I denne Fart red de op ad den omtalte jævnt skraaende Bakke, og da de kom op paa Toppen, saa' de til deres Glæde, at Truppen, som var brudt op fra Donnington før de, var nede i Dalen paa den anden Side, hvor Bejen staares af en Bæk, ved hvilken der laa et Par Hytter. Her syntes Gjøglerne at have gjort Holdt, og Wayland haabede derfor at naa dem og slutte sig til dem, før end Barney indhentede dem. Det var ham saa meget mere magtpaaliggende, som hans Ledfagerse, skjønt hun hverken klagede eller lod sig mærke med, at hun var bange, begyndte at blive saa bleg, at han blev bange for, at hun skulde falde af Hesten. Til Trods for dette Tegn paa, at Kræfterne begyndte at svigte hende, lod hun sin Hest gaa saa rast til, at de naaede Truppen nede i Dalen, før end Barney var naaet op paa Toppen af Bakken, de var redne ned ad.

De traf Truppen, som de agtede at slutte sig til, i stor Forvirring. Kvinderne rendte ud og ind af en af Hytterne med udslagne Haar og saa' meget vigtige ud, og Mændene stod udenfor og holdt Hestene — de saa' temmelig enfoldige ud, som det plejer at være Tilfældet med Mænd, naar deres Bistand ikke behøves.

Wayland og hans Ledfagerse gjorde Holdt ligesom af Nysgjerrighed og blandede sig derpaa lidt efter lidt, uden at spørge eller blive spurgt, i Klyngen, som om de altid havde hørt til den.

De havde ikke staaet der i mere end fem Minutter, idet de søgte at holde sig saa langt ude ved Veskanten som muligt, for at de andre rejsende kunde komme imellem dem og Barney, før Lord Leicesters Staldmester fulgt af Lambourne kom sprængende ned ad Højen i rasende Fart, idet deres Hestes Sider og Hjulene i deres Sporer bar blodige Vidnesbyrd om, hvor hurtig de havde redet. Synet af den Klynge

Mennesker, der stod omkring Hytterne med Dvalgsklæder og over Masketagedragterne for at beskytte dem, med deres lette Karre, i hvilken de havde deres Theaterrekviziter, og med forskellige fantastiske Gjenstande i Hænderne, fordi de var satsetere at transportere paa den Maade, gjorde det strax klart for Rytterne, hvad det var for et Selskab.

„J er Gjøgler, der skal til Kenilworth?“ sagde Barney.

„Recte quidem, Domine spectatissime,“ svarede en af Truppen.

„Hvorfor Fanden staar J da her?“ sagde Barney.

„J kommer jo til at skynde jer af alle Livsens Kræfter for at naa til Kenilworth i rette Tid. Dronningen spiser til Middag i Warwick i Morgen, og saa staar J her og driver, J Gavnøve.“

„Oprigtig talt, Herre,“ sagde en lille bitte Knægt, der havde en Masse for Ansigtet med et Par strittende skarlagensrøde Horn og var iført en sort Sarses Trøje, der var snøret tæt til Kroppen paa ham med Lidser, og røde Strømper, og hvorhos han paa Fødderne havde Sko, der saa' ud som Klone, „oprigtig talt, Herre, det har J Ret i. Det er min Fader Djævelen, der sinker os ved at lave til Barsel og forstyrre Truppen med en Djevleunge for mange.“

„Han gjør Fanden heller,“ sagde Barney, hvis Latter aldrig naaede videre end til et haanligt Smil.

„Det har sin Rigtighed, som Knøsen siger,“ sagde den Gjøgler, der havde talt først. „Vor første Djævel — denne er kun den anden — er just i Lav med Lucina fer og opem i det Tugurium der.“

„Bed St. Georg eller snarere ved Dragen, som maasse er i Familie med Djævelen der inde i Halmen, det var da en latterlig Historie,“ sagde Barney. „Hvad mener du, Lambourne, om at staa Fadder her? Jeg ved ikke nogen bedre til anbefale end dig, naar Djævelen trænger til en Haands-afsløining.“

„Jeg vil ikke gjøre min Overmand Rangen stridig,“ svarede Lambourne med den høflige Uforsømmethed, en Tjener naar tillade sig, naar han ved, at hans Tjeneste er saa uundværlig, at han har Frisprog.

„Hvad hedder den Djævel eller Djævelinde, der har

passet Tiden saa daarlig?" sagde Barney „Vi kan daarlig undvære nogen af vore Gjøglere.“

„Gaudet nomine Sibyllæ,“ svarede den, der havde talt først; „hun hedder Sibyl Laneham og er gift med Hr. Richard Laneham . . .“

„Raadslagningskammerdørskriveren!“ sagde Barney. „Det er jo aldeles utilgiveligt, for hun har da Erfaring nok til at kunne indrette sine Sager bedre. Men hvem var de to — en Mand og Kvinde, tror jeg — der red saa hurtigt op ad Bakken lige før jeg? Hører de til jer Trup?“

Wayland vilde lige til at svare paa dette farlige Spørgsmaal, da den lille Djævel atter gav sit Besyv med.

„Manden,“ sagde han, idet han gif helt hen til Barney og talte saa sagte, at de andre ikke kunde høre, hvad han sagde, „Manden var vor Overdjævel, som kan saa mange Kunster, at han kan tjene som Stedfortræder for hundrede Djævle som Mo'r Laneham, og Fruentimmeret er med Eders Tilladelse den sagkyndige Person, vor Kunstfælle trænger saa haardt til i sin Vaande.“

„Naa, saa I har altsaa faaet fat paa Jordemoderen,“ sagde Barney. „Ja, hun red virkelig ogsaa, som om hun skulde et Sted hen, hvor der var højlig Brug for hende. — Naa, og I har altsaa en Djævel i Reserve, der kan træde i Stedet for Fru Laneham?“

„Ja vel, Herre,“ sagde Drengen; „de er ikke saa sjældne her i Berden, som Eders Velbaarenhed maaske tror. Kan det fornøje Jer, skal denne Mesterdjævel lige paa Stedet spy Ild og Røg for Jer — I vil tro, at han har et helt Wetna i Maven.“

„Det har jeg ingen Tid til, du haabesfulde Afslægger af Helvede,“ sagde Barney; „men her har I noget, I alle sammen kan drikke op i Anledning af den lykkelige Begivenhed — og saa „Gud være med jer“, som der staar i Ko: medien.“

Med disse Ord gav han sin Hest Sporerne og red videre.

Lambourne tøvede endnu et Øjeblik og rodede i sin Pung for at finde en Sølv mønt, som han gav den meddel: somme Djævlunge, for at han, som han sagde, skulde gaa videre paa sin Vej til de infernalske Regioner, hvis Ild han

syntes, han allerede kunde se nogle Glimt af hos ham. Efter at Drengen havde takket ham for hans Gæmildhed, og poredede han ogsaa sin Hest og red efter sin Herre saa hurtig, som Gnisterne flyver af Flintstenen.

„Og nu,“ sagde den listige Dævleunge, idet han gik sig paa Siden af Waylands Hest og slog saadan en Kuldstogtte i Luften, at man skulde tro, han var en nær paarørende af dette Elements Fyrste, „nu, da jeg har sagt dem, hvem du er, kan I maaske sige mig, hvem jeg er?“

„Enten er du Flibbertigibbet,“ svarede Wayland Smed, „eller en virkelig Dævleunge.“

„Det er rigtigt,“ sagde Dickie Sludge; „jeg er din egen Flibbertigibbet, Mand, og jeg har sprængt mine Lænker og er løbet min Vej sammen med min vise Lærer, som jeg spurgte dig jeg vilde, enten han vilde eller ej. Men hvad er svaret for en Dame, du har med? Jeg saa, at du blev hedt som Dreng ved det første Spørgsmaal, der blev gjort, derfor troede jeg dig til Undsætning; men jeg maa vide, hvem hun er, kjære Wayland.“

„Du skal faa et halvt Hundred meget smukkere Ting end det vide, min rare Dreng,“ sagde Wayland; „men lad mig nu være fri for dine Spørgsmaal; og siden du skal til Renswold, vil jeg ogsaa der hen, om ikke for andet, saa fordi jeg holder saa meget af dit behagelige Ansigt og dit skjælmste Selskab.“

„Du burde have sagt mit skjælmste Ansigt og mit behagelige Selskab,“ sagde Dickie. „Men hvordan vil du rejse sammen os — i hvad Egenstøb, mener jeg?“

„Naturligvis i den, du har anvist mig — som Gjøgler.“

„Du ved, jeg er øvet i Kunsten,“ svarede Wayland.

„Ja, men Damen?“ sagde Flibbertigibbet; „for jeg kan godt se, at det er en Dame, og jeg kan mærke paa den, at der er over dig, at du for Tiden er svært i Forlegenhed med hende.“

„Aa hun — det er en stakkels Søster af mig,“ sagde Wayland. „Hun kan synge og spille paa Lut, saa hun kan hoolke Fiskene op af Vandet derved.“

„Lad mig strax faa hende at høre,“ sagde Drengen. „Jeg holder saa umaadelig meget af Lutspil, skjønt jeg aldrig har hørt det.“

„Hvor kan du faa holde af det, Flibbertigibbet?“ sagde Wayland.

„Ligesom Ridderne elsker Damerne i de gamle Historier,“ sagde Dickie. „Jeg kjender det af Dmtale.“

„Det faar du nøjes med lidt endnu, til min Søster har forvundet Kejsens Anstrængelser,“ sagde Wayland. „Gid Fanden havde den Drengs Nysgjerrighed,“ mumlede han i Skjægget. „Jeg er nødt til at holde gode Miner med ham, ellers kommer vi galt af Sted.“

Han fortalte nu Hr. Holiday om sine egne Talenter som Gjøgler og om sin Søsters Dygtighed i Sang og Spil, og da der blev krævet et eller andet Bevis paa hans Dygtighed, gav han en saa udmærket Prøve paa denne, at Gjøglerne bleve henrykte over denne Tilvært i deres Selskab og villig tog de Undskyldninger for gode Varer, som han kom med, da de ogsaa bad om en Prøve paa hans Søsters Talenter. De blev begge to indbudne til at nyde nogle af de Forfriskninger, Truppen havde at byde paa, og kun med Banskfeligbed fandt Wayland Smed Lejlighed til under Maaltidet at tale nogle Ord i Enrum med sin foregionne Søster og indstændig bede hende om for Djebliffet at glemme baade sin Stand og sine Sorger og at nedlade sig til at blande sig imellem dem, de skulde rejse sammen med, hvilket vilde være det bedste Middel til at undgaa at blive opdaget.

Grevinden indsaa Nødvendigheden heraf, og da de drog videre, søgte hun at rette sig efter sin Fjers Raad og gav sig i Samtale med en Kvinde, der red ved Siden af hende. Hun sagde, at hun med Befymring tænkte paa Konen, de var nødte til at lade blive tilbage.

„Na,“ sagde Kvinden, som paa Grund af sit lystige og lattermilde Væsen gjerne kunde have været selve „Konen fra Bath“; „hende bliver der sørget godt nok for. Mo'r Laneham ænser den Slags Ting saa lidt som nogen. Den niende Dag faar vi hende nok at se paa Kenilworth, dersom Festerne varer saa længe, om hun saa skal gaa der hen med Ungen paa Ryggen.“

Der var noget i hendes Ord, som betog Grevinden af Leicester al Lyst til at fortsætte Samtalen, men da hun havde brudt Fsen ved at tiltale sin Kejsfælle, sørgede denne brave Dame, der skulde spille Mare Gillian fra Croydon i

at af Mellemspillene, for, at Talen ikke gik i Staa igjen, ma længe Rejsen varede, idet hun underholdt sin stumme ledsagerinde med tusend Historier om Fester lige fra Kong Henriks Dage og nedefter, og om hvorledes fornemme Folk havde syntes om dem, samt med Navnene paa alle dem, der havde spillet Hovedrollerne; men Omkvædet var bestandig, at disse Fester var for intet at regne i Sammenligning med ossem, der skulde finde Sted paa Kenilworth.

„Og hvornaar kan vi være paa Kenilworth?“ spurgte Grevinden med en Sindsbevægelse, som hun forgjæves søgte at skjule.

„Vi, der har Heste, kan, naar vi rider længe nok, naa Warwick i Aften, og saa har vi en fire, fem Djerdingvej til Kenilworth — men vi kommer jo saa til at vente paa dem, rser gaar til Fods, skjønt det er rimeligt nok, at den gode roord Leicester sender Heste eller lette Vogne ud efter dem, ror at de ikke skal være overanstrengte af Rejsen, hvilket J loof kan tænke ikke er nogen god Forberedelse til at danse ror sine Overmænd — jeg har for Resten, Gud bedre mig, if sin Tid kunnet gaa mine fem Mil paa jævn Vej og dog smurre mig paa min Taaspids hele Aftenen, som en Jongl r smurrer en Tintallerken paa en Naalespids. Men nu har Alderdommen faaet mig i sine Kløer, som der staar i Bispen, skj nt naar Musiken og den, jeg skal danse med, huer mig, ntan jeg endnu danse om Kap med hvilken som helst munter og T s, der har naaet det uheldige Firtal med et 0 efter.“

Plagedes Grevinden af dette brave Fruentimmers Snakkefalkalighed, havde Wayland Smed for sit Bedkommende nok at r jre med at udholde og afbøde de stadige Angreb, hans namle Bekjendt Richard Sludge gjorde paa ham. Naturen havde begavet denne fiffige Knægt med en Tilbøjelighed til at stikke sin Næse i alting, en Tilbøjelighed, der passede indm rket sammen med hans skarpe Forstand, idet hin drev ham til at udspejde andre Folks Anliggender, og denne r rrev ham til at gøre sine Slutninger, saa snart han havde paaet Færten af noget, der ikke kom ham ved. Han søgte  lele den udslagne Dag at komme til at fige under Grevindens Sl r, og hvad han skintede der,  ggede aabenbart i j j Grad hans Nysgjerrighed.

„Din Søster har en smuk Hals, Wayland,“ sagde han

„i Betragtning af, at hun er født i en Smedje, og hun har en smuk lille Haand, naar man tager Hensyn til, at hun er vant til at dreje Tenen — jeg vil tro paa jert Slægtskab, naar der kommer Svaneunger af Krageæg.“

„Gaa din Vej,“ sagde Wayland; „du er en Sladderhank og burde have Nis for din Nærvished.“

„Godt,“ sagde Knægten, idet han drev af; „jeg figer blot, glem ikke, at du har skjult en Hemmelighed for mig, og sætter jeg dig ikke et X for dit U, vil jeg ikke hedde Dig Sludge.“

Denne Trusel og den Omstændighed, at Nissen holdt sig borte fra dem hele Resten af Dagen, gjorde Wayland meget urolig, og han foreslog derfor sin foregivne Søster, at hun under Paaskud af, at hun var træt, skulde ytre Dnske om at gjøre Holdt et Par Tjerdingsvej fra Warwick og love, at hun vilde støde til Truppen næste Morgen. En lille Landsby tilbød dem et Hvilested, og med hemmelig Glæde saa' Wayland hele Truppen, Dickie indbefattet, drage videre efter at have taget høflig Afsked med dem.

„I Morgen Frue,“ sagde han til Grevinden, „vil vi med Eders Tilladelse atter bryde tidlig op, for at vi kan naa Kenilworth før hele det Eestab, der skal samles der.“

Grevinden gif ind paa sin tro Tjeners Forslag, men til hans Overraskelse talte hun ikke mere om Sagen, hvilket fatte Wayland i en ubehagelig Uvished om, hvorvidt hun havde lagt nogen Plan for Fremtiden, da han vidste, at hendes Stilling krævede Forsigtighed, skjønt han ikke var inde i alle Enkeltheder. I den Tro, at hun vel maatte have Benner paa Slottet, hvis Raad og Bistand hun trygt kunde stole paa, antog han imidlertid, at han bedst vilde røgte sit Hverv ved at føre hende sikkert der hen, som hun gjentagne Gange havde paalagt ham.

Fem og tyvende Kapitel.

Den ulykkelige Grevinde af Leicester var lige fra Barnsben af bleven behandlet med en lige saa ubegrænset som ufornuftig Føjelighed af alle sine Omgivelser. Hendes smædsfødte Blidhed havde bevaret hende fra at blive sær og overmodig, men den Egenfindighed, der havde bragt hende til at foretrække den smukke og indtagende Leicester for Tressilian, om hvis uplettede Hæderlighed og uroffelige Hengivenhed hun var saa fast overbevist — denne skæbnevangre Bildfarelse, der forspildte hendes Livs Lykke, havde trit Udspring i den misforstaaede Kjærlighed, der havde opvaret hendes Barndom for den smertelige, men nødvendige Ovelse i Underkastelse og Selobeherskelse. Den samme Overværenhed var Skyld i, at hun kun var bleven vant til at udtale sine Ønsker, som hun saa overlod til andre at opfylde for hende, og paa det vigtigste Tidspunkt i hendes Liv var hun derfor i lige høj Grad blottet for Landsnærberørelse og Evne til at lægge en fornuftig Plan for sin Handlemaade.

Disse Banskfeligheder paatrængte sig med overvældende Styrke den ulykkelige Dame den Morgen, der syntes at skulle blive Vendepunktet i hendes Skæbne. Hun havde, som det hun sprang alle Hensyn over, udelukkende higt efter at komme til Kenilworth og saa sin Husbond i Tale; men da hun var Maalet saa nær, dukkede tusend Betænkeligheder op i hendes Sjæl og skræmmede hende med en Masse Trovniol og Farer, af hvilke nogle var virkelige, andre indbildte, og som alle sammen yderligere forstørredes og overbeværes paa Grund af hendes Raadvildhed og Hjælpeløshed.

Efter at have tilbragt en søvnløs Nat var hun om Morgenen saa svag, at hun næsten ikke kunde efterkomme Banlands tidlige Kalden. Den tro Fører blev meget betænnet paa Grevindens Begne og noget urolig paa sine Øjne og var lige ved at beslutte sig til at tage alene til Kenilworth for om muligt at saa fat i Tressilian og belave ham paa Grevindens Komme, da hun ved det Lag Kloffen kaldte ham ind til sig. Han traf hende paaflædt og drørdig til at rejse videre, men saa bleg, at han blev be-

kymret for hendes Helbred. Hun sagde, at hun ønskede, at Hestene strax skulde sadles, og afviste utaalmodig sin Fjers Opfordring til at nyde noget, inden hun brød op. „Jeg har druffet et Glas Vand,“ sagde hun. „Den ulykkelige, der slæbes til Netterstedet, trænger ikke til anden Hjærtestyrkning, og hvad der er nok for ham, er ogsaa nok for mig. — Gjør, som jeg siger.“ Wayland Smed nølede fremdeles. „Hvad mener J?“ sagde hun. „Har jeg ikke talt tydelig?“

„Jo, Frue,“ svarede Wayland, „men maa jeg ikke spørge, hvad J saa videre har i Sinde? Jeg spørger kun for at kunne rette mig efter Eders Ønsker. Hele Egnen er paa Benene og strømmer til Kenilworth. Det vilde blive svært at komme der hen, selv om vi havde fornødent Lejde og Udgangstegn — ukjendte og uden Venner, som vi er, kan det let gaa os ilde. — Eders Raade maa undskyldes, at jeg udtaler min ringe Mening, men gjorde vi ikke bedst i at opsoge Gjøglerne og atter slutte os til dem?“ Grevinden rystede paa Hovedet, og hendes Fjers vedblev: „Saa ser jeg kun én Udvej.“

„Saa tal da,“ sagde Grevinden, som maaste var ret vel tilfreds med, at han saaledes tilbød hende det Raad, han undsaa sig ved at bede ham om. „Jeg tror, J er mig tro. Hvad raader J mig til?“

„Jeg holder det for raadeligst,“ sagde Wayland, „at jeg underretter Hr. Tressilian om, at J er her. Jeg er vis paa, at han saa rider her hen med nogle af Lord Sussex' Folk og sørger for Jer Sikkerhed.“

„Raader J mig til at søge Beskyttelse hos Sussex, den ædle Leicesters uærdige Medbejler?“ sagde Grevinden, men da hun saa, hvor overrasket Wayland stirrede paa hende, og blev bange for, at hun i for høj Grad havde lagt sine Fjølser for Leicester for Dagen, tilføjede hun: „Og hvad Tressilian angaar, saa lader det sig ikke gjøre — jeg befaler Jer, at J ikke maa nævne mit ulykkelige Navn for ham, det vilde blot forøge min Ulykke og indvilde ham i Fare, han ikke vilde kunne overvinde.“ Hun tav, men da hun saa, at Wayland blev ved at stirre paa hende med et ængsteligt og usikkert Blik, som tydede paa, at han var i Tvivl om, hvor vidt hun var ved sin fulde Fjers-

umnuft, paatog hun sig en rolig Mine og vedblev: „Før mig
 Ud blot til Kenilworth, min gode Ven, saa har J røgtet Jert
 Hverv, og saa skal jeg nok selv afgjøre, hvad jeg yderligere
 vil gjør. J har været mig tro — der har J rigelig
 Løn.“

Med disse Ord rakte hun Tusendkunstneren en Ring
 med en kostbar Sten i. Wayland saa' paa den, betænkte
 sig et Øjeblik og gav hende den saa tilbage. „Det er ikke,
 fordi jeg holder mig for god til at tage imod Eders Venlig-
 hedsbedre mig, har været nødt til at friste Livet ved flettere
 Midler end ved Gaver af Folk som Jer. Men, som min
 gamle Mester Hovsmedden sagde: naar Dyret ikke kommer
 sig, vanker der ingen Betaling. Vi er ikke paa Kenilworth
 endnu, og det er tids nok at give Jer Fører Afsted, naar
 J trækker Støvlerne af, som Ordsproget siger. Jeg haaber
 lidt Gud, at Eders Raade kan være lige saa vis paa at faa
 en god Modtagelse der, som paa, at jeg skal gjøre mit
 bedste for at føre Jer sikkert derhen. Nu skal jeg sørge for
 Hestene, men lad mig endnu en Gang bede Jer som Jer
 Læge saa vel som Vejviser om imedens at nyde
 den gode Føde.“

„Det skal jeg nok — det skal jeg nok,“ sagde Grev-
 vinden. „Gaa blot — gaa strax. — Det nytter ikke, at jeg
 stiller, som jeg var ved frejdigt Mod,“ sagde hun, da han
 var gaaet ud af Stuen; „selv denne ringe Tjener gjennem-
 ser mit paatagne Mod og ser helt ned paa Bunden af
 min Frygt.“

Hun prøvede derpaa paa at følge sin Førers Raad og
 glemte noget, men var nødt til at opgive Forsøget, da An-
 strængelsen ved at synke blot en eneste Mundfuld voldte
 hende saa meget Besvær, at hun var lige ved at kvæles.
 Et Øjeblik efter stod Hestene uden for Gittervinduets —
 Grevinden steg til Hest og fandt den Lindring, som det ofte
 giver at komme ud i den fri Luft og skifte Sted.

Til Held for Grevindens Forsæt var Wayland Smed,
 hvis tidligere urolige og omslakkende Liv havde gjort ham
 bekendt med hele England, fortrolig med alle baade Hoved-
 og Biveje i det skønne Grevskab Warwick, thi saa stor var
 Trængselen af Mennesker, der fra alle Kanter strømmede ad

Kenilworth til for at se Elisabeth holde sit Indtog i hendes første Yndlings prægtige Borg, at Hovedlandevejene formelig var spærrede, saa at de rejsende kun kunde komme frem ad Omveje.

Dronningens Skaffere havde været paa Færde og i Landsbyer og Aulsgaarde opkrævet de Gjenstande, Beboerne altid maatte yde, naar Majestæten var paa Rejse, og som de først længe efter fik Betaling for af det kongelige Skatkammer. Jarlen af Leicesters Folk havde ransaget Egnen i samme Hensigt, og mange af hans Venner og Tilhængere baade nær og fjærn havde benyttet Lejligheden til at gjøre sig behagelige ved at sende store Masser af Levnedsmidler og alskens lækre Sager, en umaadelig Mængde Vildt og hele Tønder af de bedste baade inden- og udenlandske Drikkevarer. Landevejene var derfor opfyldte af Drifter af Oxer, Faar, Kalve og Svin samt Masser af svært læssede Bogne, hvis Arler knagede under Bægten af Vinfade og Øltønder, uhyre Kurve med Urteframvarer, slagtet Vildt og salt Kød samt Sække med Mel. Hvert Øjeblik gif Bognetoget i Staa, naar Bognene blev indviklede i hverandre, og naar de raa Kuste saa havde opflammet deres Videnskaber til det yderste ved at stjæle og bande, gav de sig til at afgjøre Spørgsmaalet om, hvem der skulde først frem, med deres Piske og Kampstokke, til en Skaffer, Marskalksbetjent eller anden overordnet Person gjorde Ende paa Striden ved at slaa Hovedet i Stykker paa begge Parter.

Her saas ogsaa Skuespillere og Masket og alle Slags Gjøglere, som i lystige Skarer vandrede frem ad Vejene til „den fyrstelige Forlystelses Palads“ — saaledes havde de omvankende Minstreler betegnet Kenilworth i de Sange, der allerede var fremkomne i Forventning om de forestaaende Fester. Midt i denne brogede Brimmel bar Tiggere deres virkelige eller foregivne Brøst til Skue og dannede ved at minde om Livets Sorger en sælsom, men almindelig Modfætning til dets Tant og Forfængelighed. Alle disse Mennesker bølgede af Sted med den umaadelige Strøm af Egnens Folk, som Nysgjerrigheden havde hidlokket, og i hvilken Haandværkeren med sit Læderkjøbskind puffede til den stolte og fine Kjøbstaddame, medens Bønder med jærnbeflagne Sko traadte velstaaende Borgermænd og fornemme

Kavalerer i Hælene, og Johanne fra Mælkestuen med mand- og hustru, og alle de andre, som var tilstede, så sig alle med et dybt og hastigt Skridt og svære, røde Arme banede sig Vej imellem de forskjellige og pyntelige Bagebørn, hvis Fædre var Riddere og Herremænd.

Denne forvirrede Trængsel havde imidlertid et muntert og oprømt Præg. Alle var komne for at se og more sig, og alle lo ad de smaa Ulemper, som maaske til andre Tider havde vilde have irriteret dem. Med Undtagelse af de Kjøvlerier, og de, som sagde, nu og da foresaldt imellem Medlemmerne af den danske Ruffenes pirrelige Lag, hørte man ikke andet end Udbrud af Latter og Lystighed og overgiven Munterhed fra Mængden. Musikantterne spillede paa deres Instrumenter, Minstrelerne sang og dansede paa deres Viser, Narren hylede af Raadhed eller af Vanvid, idet han svang sin Brix, Negerdanserne ringlede og dansede med deres Bjælder, Bønderne hujede og fløjtede, Mændene råbte højt, og Pigerne fniste, saa det skingrede, medens manges Ansigt blev grovt skjæmt fløj som en Fjerbold fra én Flok for at blive fanget i Luften og sendt tilbage fra Flokken paa den anden Side ad Vejen, som den var møntet paa.

Ingen Plage kan være saa trykkende for et af Sorg og Bredvidde opfyldt Sind som den at blive fastet ind i laade og overflødige Løjer, der danner en saa skærende Modsatning til de alvorlige Følelser, det er betaget af. For Grevinde Leicesters Bedrøvelse over den kommende bidrog imidlertid al denne Støj og Tummel til at adspredde hendes Tanker og gjorde hende den triste Tjeneste at gjøre det umuligt for hende at gruble over sin Ulykke eller at danne sig skrækelige Forestillinger om den Skæbne, der ventede hende. Hun drog af Sted som i en Drømme, idet hun blindt fulgte Wayland, der med stor Behændighed snart banede sig Vej igjennem Trængselen, snart gjorde Holdt, til han saa' sit Snit til at komme videre, og snart snart højede af fra den alfare Vej og slog ind paa en Omvej, der atter førte dem ud paa Landevejen efter at have sat dem i Stand til at tilbagelægge et betydeligt Stykke Vej hurtigere og i større Ro og Mag.

Saaledes undgik han Warwick — den smukkeste og mest prægtigste gamle Ridderborg, der er levnet os uskadt af Tidens Land — hvor Elisabeth havde tilbragt den foregående Nat, og hvor hun vilde blive til efter Klokkeren havde talt, hvilket den Gang var den sædvanlige Tid til Middags-

maaltidet i hele England, hvorpaa hun agtede at begive sig til Kenilworth. Hver en Gruppe, der kom forbi dem, havde imidlertid noget at sige til Dronningens Pris, hvorvel det ikke helt var uden Tilfætning af den Spot, der mer eller mindre plejer at ledsage vor Dom om Næsten, især naar denne tillige er vor Overmand.

„Hørte J,“ sagde en, „hvor naadig hun talte til Fogden og Byskriveren og til Præsten, den gode Hr. Griffin, da de knælede ved Vinduet paa hendes Bogn?“

„Ja vel, og hvordan hun sagde til lille Aglionby: Hr. Byskriver, man har villet bilde mig ind, at J var bange for mig, men J har saa fuldstændig opregnet for mig alle de Dyder, der kræves af en Fyrste, at jeg har mere Grund til at være bange for Jer. — Og saa den Anstand, hvormed hun tog den smukke Pung med de tyve Guldstykker i, idet hun lod, som hun nødig vilde røre ved den, og saa dog tog den.“

„Ja vist, ja vist,“ sagde en anden, „hendes Fingre lukkede sig meget villig om den, synes jeg, da det kom til Stykket; jeg tror endogsaa, hun vejede den et Øjeblik i Haanden, som om hun vilde sige: Jeg haaber da, de er fuldvægtige.“

„Det havde hun ikke nødig, Nabo,“ sagde en tredje, „for det er kun, naar Øvrigheden skal betale en stakkels Haandværker som mig en Regning, at den spiser ham af med beklippet Mønt. Naa, der er en Gud over os alle — den lille Hr. Byskriver, siden han skal kaldes saaledes, bliver nok for Fremtiden endnu mere stor paa det.“

„Hør nu, Nabo,“ sagde den, der havde talt først, „vær nu ikke misundelig. Hun er en god og højsindet Dronning — hun gav Lord Leicester Pungen.“

„Jeg misundelig? Gid J saa en Ulykke for det Ord!“ svarede Haandværkeren. „Men hun giver vel snart Lord Leicester det hele, tænker jeg.“

„J faar ondt, Frue,“ sagde Wayland Smed til Grevinden og foreslog hende at trække sig lidt bort fra Bejen og holde stille, til det var gaaet over. Hun bekæmpede imidlertid de Følelser, som disse og lignende Ytringer, hun havde hørt paa Bejen, havde vaakt hos hende, og holdt paa, at hendes Fører skulde føre hende til Kenilworth saa hurtig,

om alle de Hindringer, de mødte paa deres Vej, tillod ham. Baylands Betyrning over hendes gjentagne Anfald af Aldebefindende og hendes øjensynlige Landsfraværelse vorede for hver Time, der gik, og han ønskede derfor i høj Grad, at hun i Henhold til sine gjentagne Anmodninger snart maatte være i Sikkerhed paa Slottet, hvor han ikke tvivlede om, at hun kunde gjøre Regning paa en god Modtagelse, afjødte hun ikke lod til at have Lust til at aabenbare, hvem Tuset var, hun satte sit Haab til.

„Og naar jeg er sluppen godt og vel ud af den Fare,“ tænkte han, „skal enhver, der maatte finde mig villig til at bygge Vaabendrager for vandrende Damer, faa Lov til at baa Hovedet i Stykker paa mig med min egen Forhammer.“

Omsider viste det fyrstelige Slot sig, paa hvis Bygninger og Omgivelser Jarlen af Leicester sagdes at have anbragt tredstue Tusend Pund Sterling, en Sum der bevarede til en halv Million Pund i vore Dage.

Denne prægtige og kæmpemæssige Bygnings Ydermur omsluttede et Fladerum af omtrent fem Tønder Land, hvoraf en Del optoges af store Stalde og af en Lusthave med grønne Løvhytter og Blomsterbede, og Resten udgjorde det prægtige Slots Forgaard. Selve Hovedbygningen, der stode sig omtrent midt i dette rummelige Indelukke, bestod af en vældig Masse af prægtig befæstede Bygninger, der aabenbart hidrørte fra forskjellige Tidsaldre, og som indesluttede en Borggaard; hver enkelt Del af den prægtige Masse mindede ved de Navne, der var anbragte paa dem, og ved Vaabenskjoldene over Indgangene om mægtige Hovmænd, der for længst var døde og borte, og hvis Historie, om Uergjerrigheden kunde have lyttet til den, vilde have omdeholdt en Lære for den stolte Yndling, der nu havde ervervet og stadig udvidede det skønne Herresæde. Et stort og svært Taarn, der dannede Borgens Kastel, var af uvis Alder, men sikkert meget gammelt. Det kaldtes Cæsars Taarn, maasse paa Grund af dets Lighed med det Taarn i Londons Tower, der fører samme Navn. Nogle Oldtidsforskere mene, at det er bygget af Kenelph, en saksisk Konge i Mercia, efter hvem Støttet er opkaldt, andre henseer det til Tiden strax efter Normannernes Erobring. Paa Ydermurene prangede Clintonernes Vaaben — det var dem, der

opførte dem i Henrik den førstes Tid — og den endnu mere frygtede Simon de Montforts — han forsvarede i Lensherrefrigens længe Kenilworth imod Henrik den tredje. Her havde Mortimer, Jarl af March, der er lige saa navnkundig ved sin Stigen som ved sit Fald, i sin Tid holdt sine muntre Fester, medens hans fra Tronen stødte Herre, Edward den anden, vansmægtede i Slottets Fængsler. Gamle John af Gaunt, „den ærværdige Lancaster“: havde betydelig udvidet Slottet ved at opføre den ædle og mægtige Bygning, der endnu kaldes Lancasters Bygning, og Leicester selv havde overgaaet de tidligere Besiddere, hvor stolte og mægtige de end var, ved at opføre en anden vældig Bygning, der nu ligger i Ruiner som et Mindesmærke om sin Gjers Uergjerrighed. Denne kongelige Borgs Ydermur prydedes og forsvaredes af en til Dels kunstig Sø, over hvilken Leicester havde ladet bygge en prægtig Bro, for at Elisabeth kunde holde sit Indtog paa Slottet ad en hidtil ubetraadt Vej i Steden for ad den sædvanlige Indgang paa Nord siden, over hvilken han havde opført et Porttaarn, der endnu er til, og som i Størrelse maaler sig med og i Henseende til Bygningskunst overgaaer mangen en Høvdinges Herresæde i Nordengland.

Hinsides Søen laa der en stor Park fuld af Krondyr, Raadyr, Daadyr og alle andre Slags Bildt og rig paa høje Træer, imellem hvilke Borgens store Facade og svære Taarne saas knejsende i Majestæt og Skjønhed. Vi kan ikke undlade at tilføje, at dette stolte Palads, hvor Fyrster holdt Fester og Helte kæmpede, snart i Stormes og Belejringers blodige Alvor, snart i Riddervæsenets Kampe, og hvor Skjønheden tildelte Tapperheden Kampens Pris, nu er fuldstændig ødelagt. Søen er nu kun en sivgroet Sump, og Slottets mægtige Ruiner tjener kun til at vise, hvilken Pragt her en Gang har været, og til at give den grublende Betragter et Indtryk af, hvad menneskeligt Gods har at betyde, og af hvor lykkelige de er, der i daglig Nøjsomhed føle sig tilfredse ved ringe Raar.

Det var med helt andre Følelser, den ulykkelige Grevinde af Leicester betragtede disse svære, graa Taarne, som hun nu for første Gang saa' hæve sig over de skyggefulde Skove, der omgav dem, og som de syntes at herske over. Hun, der utvivlsomt var gift med den store Jarl, Elisabeths

Andling og Englands mægtige Herfker, var paa Vejen til sin Husbond og hans Dronning beskyttet snarere end led- ogget af en usfel Gjogler, og skjønt hun ubestridelig var et stolte Slots Frue, skjønt et Ord af hende burde have været nok til at faa dets Porte til at dreje sig paa deres svære Hængsler for at aabne sig for hende, kunde hun ikke skjule for sig selv, hvilke Vanskeligheder og Farer hun maatte udsætte sig for, før hun fik Udgang til sin egen Borg.

Farerne og Vanskelighederne syntes i Virkeligheden at gøre for hvert Øjeblik, der gik, og truede til sidst med fuld- stændig at standse hende ved den store Port, der førte til den bred og smuk Vej, som efter at have strakt sig igjennem parken i en Længde af en halv Mil og frembudt adskillige overordentlig smukke Udsigter over Borgen og Søen endte ved den nys opførte Bro, ad hvilken Dronningen skulde holde sit Indtog paa Slottet ved denne minderværdige Lejlighed.

Grevinden og Wayland fandt Porten for Enden af denne Allé, der stødte op til Vejen fra Warwick, bevogtet af en Afdeling af Dronningens Livgarde til Hest. Folkene havde rigt forgyldte og med ophøjet Arbejde prydede med guldtrængstplader paa og Hjelme i Steden for Huer og sad og støttede Kolberne af deres Karabiner paa Laaret. Disse Gardister, der udmærkede sig ved deres Højde og kraftige bygning, og som gjorde Tjeneste overalt, hvor Dronningen selv var til Stede, anførtes her af en Heroldsvend, der paa Armen bar Bjørnen og Knortekjæppen, Vaabnet, som viste, at han hørte til Jarlen af Leicesters Husstand, og nægtede paa det bestemteste alle og enhver Udgang, med den Indtagelse af de indbudne Gæster og Folk, som paa en anden Maade skulde medvirke ved de Lystigheder, der skulde finde Sted.

Trængselen ved Indgangen var selvfølgelig stor, og Folk af alle Slags beraabte sig paa de forskjelligste Paaskud for at slippe ind; Gardisterne var imidlertid ubønhørlige og stævnede paa alle fagre Ord, ja selv paa smukke Tilbud, at de havde strenge Ordre paa Grund af Dronningens vel sendte Afsty for en stor Mennekkemasses raa Paatrængsel. Dem, der ikke vilde tage imod disse Grunde, behand- lede de med større Barskhed og drev dem uden videre til- bage med deres svære pansrede Heste og med drøje Hug

med Kolberne af deres Karabiner. Denne sidste Fremgangsmaade frembragte en vis Bølge i Massen, saa at Wayland blev meget bange for, at han kunde blive skilt fra Grevinden i Trængslen. Han vidste heller ikke, hvilket Paaskud han skulde anføre for at slippe ind, og var i høj Grad raadvild, da Heroldsvenden efter at have kastet et Blik paa ham til ikke ringe Overraskelse for ham udbrod: „Gardister, gjør Plads for den Fyr der i den brandgule Kappe — Kom, Hr. Gjøgler, skynd Jer. Hvad Djæveln venter I paa? Kom, og tag den Bunte Fruentimmerstads med Jer.“

Da Heroldsvenden rettede denne indtrængende, men alt andet end høflige Opfordring til Wayland, som i det første Øjeblik ikke kunde tro, at det var ham, den gjaldt, gjorde Gardisterne hurtig Plads for ham. Han paalagde sin Ledfagerste at trække Sløret ned for Ansigtet og red saa ind ad Porten, idet han førte sin Pasgænger ved Haanden, men i den Grad hangende med Hovedet og med et saadant Udtryk af Frygt og Bekymring, at Mængden, som i det hele taget ikke syntes synderlig godt om, at den Begunstigelse blev vist dem, ledsagede deres Indtog med Hujen og en lydlig Haanlatter.

Efter at de saaledes var komne ind i Parken, om end ikke paa den mest smigrende Maade, red Wayland og hans Ledfagerste videre, grublende over, hvilke Vanskeligheder de nu vilde støde paa. De red op ad den brede Allé, som paa hver Side bevogtedes af en lang Række Svende, der var væbnede med Sværd og Partisaner, isørte Jarlen af Leicesters Livré og prydede med hans Baabenmærke, Bjørnen og Knortekjæppen; de stod tre Skridt fra hverandre, saa at Rækkerne strakte sig hele Rejen fra Porten op til Broen. Og da Grevinden nu fik det imponerende Syn at se, som Slottet frembød med dets prægtige Taarne, der hævede sig over de lange Ydermure, som var forsynede med Brystværn, Smaataarne og Terrasser paa ethvert Punkt, der trængte til at befæstes, de mange vajende Bannere og den brogede Brimmel af Hjælmbusse, der bølgede paa Terrasserne og Brystværnene, hele dette brogede og prægtige Skuespil, da var hun, uvant, som hun var, til saadan Pragt, lige ved at tabe Modet, og hun spurgte et Øjeblik sig selv, hvad hun havde haft at byde Leicester, der kunde

gave hende Krav paa at dele denne fyrstelige Pragt med ham, men hendes Stolthed og Højsind modstod den Høvisken, og der hød hende at fortviøle.

„Jeg har,“ sagde hun, „givet ham alt, hvad en Kvinde kan give. Navn og Rygte, Haand og Hjærte har jeg givet. Altsaa Alteret skjænket Ejerens af al den Herlighed, og Englands Koning kunde ikke give ham mere. Han er min Mand — jeg er hans Hustru — hvad Gud har sammensøjet, kan ingen Menneskene ikke adstille. Jeg vil frejdig kræve min Ret, og jeg vil meget frejdigere, som jeg kommer saa uventet og forrædt. Jeg kjender min ædle Dudley! Han vil blive noget foraaalmodig over, at jeg har været ham ulydig, men saa kommer Amy, og saa tilgiver Dudley hende.“

Disse Betragtninger blev afbrudte ved et Forbavselsens Udbrud af hendes Ledsager, som pludselig følte sig greben af Livet af et Par lange, magre, sorte Arme, der tiltrængte en, som havde ladet sig dumpe fra et Gætræ ned paa Grundet af hans Hest under Skildvagternes Latter.

„Det maa enten være Djævelen eller Flibbertigibbet,“ sagde Wayland efter forgjæves at have søgt at gjøre sig fri og kaste Knægten af, der klyngede sig til ham. „Værer Egene paa Kenilworth saadanne søggers?“

„Vel gjør de det, Hr. Wayland,“ sagde hans uventede Beskædret, „og mange fler, der vil blive for haarde for at knække, hvor gammel I saa end er, naar jeg ikke ser det. Hvordan vilde I være sluppen forbi Heroldens enden ved Porten, naar jeg ikke havde sagt til ham, at den første Gjøgler kom lige bag efter? Og her har jeg trængt paa Jer efter at være flavret op i Træet fra Bognen, og de er formodentlig alle sammen ved at gaa fra forstanden, fordi de ikke kan begribe, hvor jeg er bleven af.“

„Naa, du er da ogsaa en rigtig Djævlunge,“ sagde Wayland. „Jeg giver fortabt, kjære Djævel, og skal følge dine Raad, men vær nu blot lige saa barmhjærtig, som du er mægtig.“

Medens han sagde dette, nærmede de sig et stærkt Murværk, der laa ved den søndre Ende af den lange Mur og var bestemt til at beskytte Slottets Yderport.

Under saadanne sørgelige Omstændigheder og i saa

mærkværdigt Selskab nærmede den ullykkelige Grevinde af Leicester sig for første Gang sin næsten fyrstelige Egtesælles prægtige Bolig.

Sex og tyvende Kapitel.

Da Grevinden af Leicester naaede Slottets Yderport, fandt hun Taarnet over dens brede Hvalving bevogtet paa en sælsom Maade. Paa Brystværnene stod der kæmpemæssige, med Koller, Stridsøger og andre gammeldags Krigsredskaber væbnede Vogtere, der skulde forestille Kong Arthurs Krigere, de gamle Britter, som efter det romantiske Sagn udgjorde Borgens første Besætning, sjønt Historien ikke førte det længere tilbage end til de syv Kongers Regeringstid. Nogle af disse skrækelige Skikkelser var virkelige Mennecker med Masser og Halvstøvler paa, andre var kun Duffer af Pap og Dvælg, men tog sig, sete nedefra og i Forbindelse med de virkelige Skildvagter, tilstrækkelig naturlige ud. Men den kæmpemæssige Portner, der holdt Vagt i Porten og virkelig fungerede som Portvogter, skyldte ikke kunstige Midler noget af sit rædselsvækkende Ydre. Det var en Mand, hvis høje Vægt og dertil svarende Muskler, Sener og hele Legemsbygning vilde have sat ham i Stand til at spille Colbrand, Escapart eller en hvilken som helst Kæmpe i Ridderromanerne, uden at han havde nødig at komme Himlen nærmere blot ved Hjælp af en højhælet Sko. Denne Gnochs Søn havde bare Ben og Knæ, og hans Arme var ligeledes blottede fra et Spand nedefor Skuldrene, men paa Fødderne havde han Sandaler, der holdtes fast af Krydsbaand af skarlagenrødt Læder besat med Messing Knapper. En snæver Bams af skarlagenrødt, med Guld udsyet Fløjl og korte Benklæder af samme Stof dækkede hans Krop og en Del af hans Lemmer, og over Skuldrene bar han i Steden for Kappe et sort Bjørneskind. Denne skrækelige Persons Hoved dækkedes kun af hans

træte, bukkede Haar, som faldt ned paa begge Sider af et
 forsigt med det grovtskaarne, plumpe og tunge Udtryk, der
 ofte findes hos Mennesker af usædvanlig Størrelse, og som
 Trods for enkelte fremragende Undtagelser har givet
 Anledning til den almindelige Fordom imod Kæmper, at de
 alle Reglen er nogle dumme og tvære Personer. Denne
 vækkelige Portner var meget passende væbnet med en svær
 Kælle med Staalpigge og var kort sagt en udmærket Frem-
 stilling af Folkedigtningens Kæmper, som de optræder i et-
 hvert Eventyr og enhver Ridderroman.

Denne moderne Titans Væsen var, da Wayland Smed
 blev opmærksom paa ham, i høj Grad præget af Forlegen-
 hed og Ængsteligthed, thi snart satte han sig et Djeblisk paa
 en svær Stenbænk, der syntes at være anbragt ved Siden
 af Porten for hans Bekvemmeligheds Skyld, snart sprang
 han op igjen, klæbte sig i sit uhyre Hoved og gik frem og
 tilbage paa sin Post som en, der plages af Uro og Utaal-
 modighed. Just som Portneren saaledes gik rastløs frem og
 tilbage foran Porten, vilde Wayland beskedne, men dog paa
 en Maade, som om det fulgte af sig selv, skjønt han ikke
 var fri for at føle sig noget ængstelig til Mode derved,
 gik forbi ham og ride igjennem Porten. Portneren
 bemærkede ham imidlertid ved med Tordenrøst at tilraabe ham
 „Tilbage!“, idet han gav denne Befaling yderligere
 væktertryk ved at høre sin staalbeslagne Kælle og slaa den
 ned voldsomt i Jorden lige for Snuden af Waylands Hest,
 og Stenene gav Gnister, og det gjaldede i Porthvælvingen.
 Wayland fulgte Dickies Vink og gav sig til at forklare, at
 han hørte til en Gjøgletrup, som slet ikke kunde undvære
 ham — at han tilfældigvis var bleven forsinket — og mere
 af samme Slags. Men Portneren var ubønhørlig og blev
 ved at mumle noget imellem Tænderne, som Wayland ikke
 forstod synderligt af, medens han af og til udtalte sit For-
 ord i et Sprog, der kun var alt for tydeligt. En Prøve
 paa hans Tale vilde tage sig ud omtrent, som følger:
 „Hvad nu, I Herrer?“ (ved sig selv) — „Hvilket Liv og
 brødre!“ — (Saa til Wayland:) „J er en Driver og
 og operer ikke ind.“ — (Saa igjen til sig selv:) „Her er en
 skjæjen og Stimen — jeg klarer mig aldrig — fikken en
 . . . (Saa til Wayland:) „Væk fra Porten, eller jeg slaar

Hovedet i Stykker paa dig." — (Saa atter til sig selv:)
 „Her er en Støjen og en Stimen — nej, jeg klarer mig
 aldrig!“

„Hold stille!“ hvistede Flibbertigibbet til Wayland.
 „Jeg ved, hvor, Skoen trykker ham, og skal strax faa ham
 tam.“

Han lod sig glide ned af Hesten, sprang hen til Portneren og trak i Halen paa Bjørnessindet, saa at han fik ham til at dukke sit vældige Hoved, og hvistede ham noget i Øret. Aldrig har nogen Trolld paa Befaling af en østerlandsk Talismans Ejer forvandlet sit rædsomt truende Fjæs til et mildt og underdanigt Ansigt saa pludselig, som den kæmpemæssige Portner paa Kenilworth opgav at se skrækindjagende ud, saa snart Flibbertigibbet havde hvistet til ham. Han kastede sin Kølle, greb Dickie Sludge og løstede ham saa højt i Vejret, at det vilde være blevet farligt, om han havde sluppet ham.

„Det er rigtigt,“ sagde han med jublende Tordenrøst,
 „det er rigtigt, du lille Gavyv. — Men hvem Fanden har
 funnet gjøre dig flog paa det?“

„Det skal du ikke bryde dig om,“ sagde Flibbertigibbet;
 „men“ — han saa' hen paa Wayland og Grevinden og dæmpede derpaa sin Stemme til en Hvissen, der ikke behøvede at være stærk, da Kæmpen for Bekvemmeligheds Skyld holdt ham tæt op til sit Øre. Portneren gav derpaa Dickie et varmt Kjærtegn og satte ham saa ned paa Jorden saa forsigtig, som en omhyggelig Husmoder sætter en sprukken Porcellæns Kop op paa sin Kamingesims, idet han samtidig raabte til Wayland og Grevinden: „Ind med jer — ind med jer — og tag jer i Agt for at komme for sent en anden Gang, naar jeg er Portner.“

„Ja, ind med Jer,“ sagde Flibbertigibbet. „Jeg maa blive lidt her hos min brave Filister, min Goliath fra Gath; men jeg skal snart være hos Jer, og saa skal jeg nok komme til Bunds i alle Eders Hemmeligheder, om de saa var saa dybe og mørke som Borgsfængslet.“

„Det tror jeg gjerne,“ sagde Wayland; „men jeg haaber, at jeg snart ikke har mere med den Hemmelighed at bestille, og saa er jeg lige glad, om du eller nogen anden faar den at vide.“

De red nu igjennem Porttaarnet, der havde Navn af Galleritaarnet paa Grund af følgende Omstændighed: Hele Broen, der strakte sig fra Porttaarnet til et andet Taarn, et saakaldte Mortimers Taarn, paa den anden Side af Søen, var saaledes indrettet, at den dannede en rummelig Kendebane, et Par Hundrede Alen lang og femten Alen bred, bestrøet med det fineste Sand og indhegnet paa begge Sider med stærke og høje Palissader. Det brede og smukke Galleri, der var bestemt for Damerne, som skulde overvære det Ridderspil, der opførtes paa denne Kendebane, var anbragt paa Nordsiden af det yderste Taarn, og efter det var dette opaldt. Bore rejsende red langsomt hen ad Broen eller Kendebanen og kom til den længst borte liggende Side af Mortimers Taarn, hvorigjennem man kom ind i Blottets forreste Gaard eller Ladegaarden. Paa Forsiden af Mortimers Taarn var Jarlen af Marchs Baabenskjold anbragt — det var ham, der i sin dristige Uergjerrighed havde fuldfastet Edvard den andens Trone og tragtet efter at komme til at dele hans Magt med „den franske Ulvinde“, sommed hvem den ulykkelige Konge var gift. Den Port, over hvilken dette ildevarslende Baaben var anbragt, bevogtedes af en Mængde Svende i prægtige Livreer, men de lod Grevinden og hendes Ledsager uhindret slippe igjennem, thi paa Hovedportneren i Galleritaarnet ikke havde forment dem Udgangen, var der ingen Grund for hans underordnede til at gjøre det. De red sølgelig tavse igjennem den, ind i Blottets store Forgaard, og nu laa hele den store og prægtige Bygning for dem med alle sine smukke Taarne og med alle Porte aabne, som Tegn paa, at her herskede uindskrænket Gæstfrihed, og alle Bærelser var fulde af fornemme Gæster af enhver Rang for ikke at tale om alle Slags Undergivne, Svende og Tjenere samt alle dem, der skulde bidrage til Festens Lystighed.

Midt paa denne prægtige og mylvrende Skueplads holdt Wayland sin Hest an og saa' paa Grevinden, som om hun ventede paa hendes Befalinger, hvad der nu skulde ske, efter at de sikkert havde naaet deres Bestemmelsessted. Da hun ingen Ting sagde, tillod Wayland sig, efter at hun havde ventet et Øjeblik, rent ud at spørge hende, hvad hun havde at befale. Hun tog sig med Haanden op til Panden,

som om hun vilde samle sine Tanker og fatte en Beslutning, og saa svarede hun med en Stemme, der lød dæmpet, som naar en taler i Søvn: „Befale? Ja, jeg har virkelig Ret til at befale; men hvem vil adlyde mig?“

Derpaa hævede hun pludselig Hovedet, som om hun havde fattet en afgjørende Beslutning, og vendte sig til en broget klædt Tjener, der kom gaaende over Gaarden med en travl og vigtig Mine.

„Hør lidt,“ sagde hun, „jeg ønsker at tale med Jarlen af Leicester.“

„Med hvem, siger J?“ sagde Manden overrasket over denne Begjæring. Derpaa tilføjede han uforfæmlet, efter at have kastet et Blik paa den Persons simple Dragt, der talte til ham i saadan en myndig Tone:

„Hvad er J for et Daarekistelem, at J kan falde paa at ville have min Herre i Tale paa en Dag som denne?“

„Vær ikke uforfæmlet, min Ven,“ sagde Grevinden. „Mit Vrende hos Jarlen er yderst vigtigt.“

„J maa faa en anden til at udrette det for Jer, om det saa var tre Gange saa vigtigt,“ sagde Manden. „Jeg skulde kalde Mylord bort fra Dronningen, for at J kunde komme til at udrette Jert Vrende! Jeg vilde nok faa Ridepiffen at smage til Tak for min Ulejlighed. Jeg begriber ikke, at vor gamle Portner ikke har taget Maal af det Fruentimmer med sin Kølle i Steden for at lade hende slippe ind, men han er bleven forstyrret i Hovedet af at lære sin Tale udenad.“

En to, tre Personer, der var bleven opmærksomme paa Tjenerens haanlige Ord, blev staaende for at høre, hvad det blev til, og Wayland, som blev urolig baade paa sine egne og Grevindens Begne, skyndte sig og henvendte sig til den af dem, der saa' mest medgjørlig ud, stak ham et Pengestykke i Haanden og spurgte ham til Raads om, hvor han kunde finde et foreløbigt Tilflugtssted for Grevinden. Den, han talte til, var noget højere paa Straa end de andre, og efter at have irettesat dem for deres Uhøvlighed og paalagt en af dem at tage sig af de fremmede Heste, opfordrede han Wayland og hans ledsageriske til at følge med ham. Grevinden havde Landsnærvarrelse nok til at indse, at det var ubetinget nødvendigt at efterkomme denne

Opfordring, og idet de lod de raa Læger og Staldkarle honore sig med deres plumpe Vittigheder om lette Hoveder, stattede Ben o. s. v., fulgte hun og Wayland stiltiende med Inderdørvogteren, der havde tilbudt dem sin Bistand.

De kom ind i den indre Borggaard ad den store Port, gik længe imellem Hovedtaarnet, det saakaldte Cæsars Taarn, og en prægtig Bygning, der førte Navn af Kong Henriks Gårds-erberge, og befandt sig saaledes midt i det stolte Bygningskomplex, der paa alle Punkter frembød kostelige Prøver paa alle Stilarter i Slotsbygningskunsten fra Normannernes Tid helt ned til Dronning Elisabeths.

Deres Fører gik med dem igjennem den indre Gaard ind til et lille, men stærkt Taarn, der dannede Bygningens nordøstlige Hjørne og paa den ene Side stødte op til den store Hal, paa den anden til den umaadelige Række Køkkener. Den nederste Del af dette Taarn beboedes af nogle af Husejendets Tjenere, fordi det laa saa bekvemt for de Steder, hvor de havde deres Gjerning, men i øverste Stokværk, som man kom op til ad den snævre Bindeltrappe, var der et lille ottekantet Værelse, som paa Grund af den store Trang til Husrum ved denne Lejlighed var blevet indrettet til at bo imod Gjæster, skjønt det hed sig, at det var blevet brugt som Fængsel for et ulykkeligt Menneske, der var ogsaa even myrdet dér. Sagnet kaldte dette Menneske Mervyn, og efter ham havde Taarnet faaet Navn. At det havde været Tjeneste som Fængsel, var ikke usandsynligt, thi Loftet og begge Stokværk var hvælvet og Murene frygtelig tykke, og Værelsets Bredde ikke var mere end femten Fod i Diameter. Indinduet var imidlertid smukt, skjønt det kun var smalt, og der var en prægtig Udsigt fra det over den saa kaldte Højstgaard, en indhegnet og med Buer, Trosæer, Billedstøtter, Springvand og andre arkitektoniske Frembringelser prydet Gård, der var en af Udgangene fra Slottet til Haven. Der stod en Seng i Værelset og var truffet forskellige andre Forberedelser til en Gæsts Modtagelse, som Grevinden dog ikke synderlig ansede, da hendes Opmærksomhed var fængsledes af nogle Skrivematerialier paa Bordet —

En Syn, der just ikke var meget almindeligt i Datidens Huse — og hun øjeblikkelig fik den Idé at skrive til

Leicester og forblive ukjendt, til hun havde faaet hans Svar.

Da Underdørvogteren havde ført dem ind i dette hyggelige Værelse, spurgte han høflig Wayland, hvis Kundhaandethed han havde faaet Bevis paa, om der var mere, han kunde tjene ham med. Da Smedden gav ham et lille Bink om, at en Forfriskning ikke vilde være uvelkommen, førte han ham strax hen til Fædeburet, hvor der med ødsel Gjæstfrihed uddeltes alffens Lærnedsmidler til enhver, som bad derom. Wayland forsynede sig med nogle lettere Lærnedsmidler, som han antog vilde passe bedst for Grevindens svækkede Madlyst, og undlod ikke at benytte sig af Lejligheden til i en Hast at nyde et solidt Maaltid. Han vendte tilbage til Taarnværelset, hvor han traf Grevinden, som lige var bleven færdig med sit Brev til Leicester og i Steden for Segl og Silketraad havde benyttet en af sine dejlige Fletninger til at lukke det med, idet hun havde bundet den i en saakaldt Elskovsknude.

„Min gode Ven,“ sagde hun til Wayland, „som Gud har sendt mig til Hjælp i min yderste Nød, gjør mig den Tjeneste — det er den sidste Ulejlighed, en ulykkelig Dame beder Jer om at paatage Jer — at levere den ædle Jarl af Leicester dette Brev; hvilken Modtagelse det saa end faar,“ sagde hun med et Udtryk, i hvilket Haab var blandet med Frygt, „skal J, min gode Ven, aldrig mere faa Bryderi af mig. Men jeg haaber det bedste, og har nogen Sinde en Dame gjort en fattig Mand rig, har J vissefortjent det af mig, i Fald Lykken nogen Sinde igjen bliver mig huld. Overgiv det i Lord Leicesters egne Hænder, og læg Mærke til, hvilket Ansigt han sætter op, naar han faar det.“

Wayland paatog sig beredvillig dette Hverv, men bad indstændig Grevinden om at nyde noget, hvilket han omfider fik hende overtalt til, mere paa Grund af den Haardnakkethed, hvormed han vedblev at trænge ind paa hende, og fordi hun var opfat paa, at han skulde røgte sit Vrende, end fordi hun følte nogen som helst Lyst til at føje ham. Derpaa gif han efter at have raadet hende til at lukke Døren i Laas og ikke forlade sit lille Værelse for at søge Lejlighed til at røgte sit Vrende saa vel som til at iværk-

trætte en Beslutning, Omstændighederne havde foranlediget hende til at tage. Wayland var nemlig som Følge af Grevindens Væsen paa Rejsen, hendes langvarige Anfald af Tavshed, den Raadvildhed og Ubestemthed, der syntes at ytre sig i alle hendes Bevægelser, den umistjendelige Mangel paa Gode til at tænke og handle selvstændig, hun led af, kommen paa den ikke urimelige Formodning, at de Uvanskeligheder, hun var stædt i, til en vis Grad havde overvækket hendes Forstand.

Da hun var sluppen ud af sit Fængsel paa Cumnor og bort fra de Farer, der trueede hende der, skulde man have syntes, at det fornuftigste, hun kunde have gjort, var: at ty til sin Fader eller anden Steds her, kun langt væk fra dem, der havde bragt disse Farer over hende. Da hun i Steden for at gjøre det havde forlangt at blive overført til Kenilworth, havde Wayland kun kunnet forklare sig sig selv ved at antage, at hun agtede at stille sig under Tresillian's Beskyttelse og give sin Sag i Dronningens Vold. I Steden for at følge denne naturlige Fremgangsmaade gav hun ham nu et Brev til Leicester, Barneys Belynder, paa hvis Omraade alle de Ulykker, der allerede var overgaaet hende, var skete, om de end ikke var skete med hans udtrykkelige Vidende og Vilje. Dette syntes at være et skæbneligt, ja et fortvivlet Skridt, og Wayland var bange for sin egen og Grevindens Sikkerhed, i Fald han skulde føre hendes Hverv, før end han havde søgt Raad og Hjælp hos en, der mente dem det vel. Han besluttede derfor, at han, inden han afleverede Brevet til Leicester, skulde opsøge Tresillian og meddele ham, at Grevinden var paa Kenilworth, og saaledes paa én Gang frigjøre sig for alt yderligere Ansvar og lægge den Opgave at vejlede og beskytte denne ulykkelige Dame over paa den Belynder, der fra først af havde bragt ham i hendes Tjeneste.

„Han vil bedre end jeg kunne skjønne,“ sagde Wayland, „hvom hun bør søjes i dette Indfald med at henvende sig til Lord Leicester, hvilket synes mig at være Vanvid. Jeg vil derfor lægge Sagen i hans Haand, give ham Brevet, tage Løn, hvad Løn de vil give mig, og saa skyndsomst vende til Kenilworth Ryggen, for efter alt, hvad jeg har bedrevet, og jeg bange for, at det hverken er et sikkert eller sundt

Opholdssted for mig, og jeg vil hellere sto Blage paa den koldeste Hede i England end være med til de lystige Fester her."

Sjuu og tyvende Kapitel.

Travlheden paa Slottet og i dets Omgivelser var saa stor, at det ikke var nogen let Sag at finde nogen enkelt Person, og Wayland havde saa meget ringere Udsigt til at træffe Tresilian, som han, i Beridstheden om hvor farligt det under de forhaandenværende Omstændigheder vilde være at vække Opmærksomhed, ikke turde forhøre sig ligefrem hos Leicesters Undergivne eller Tjenere. Han fik imidlertid ad Omveje at vide, at Tresilian rimeligvis maatte være i Jarlen af Sussex' Følge, som tillige med deres Herre om Morgenens var kommet til Kenilworth, hvor Leicester havde modtaget dem med den stiveste Urbødighed og Udmærkelse. Han fik fremdeles at vide, at begge Jarlerne med deres Følge og mange andre Stormænd, Riddere og Herrer for flere Dimer siden var redne til Warwick for at ledsage Dronningen til Kenilworth.

Som andre store Begivenheder blev Hendes Majestæts Ankomst forsinket fra Time til Time, og nu kom der et aandeløst Ilbud og meldte, at da Hendes Majestæt allernaadigst ønskede at modtage sine Underfaatters Hyldest, der var strømmede sammen for at gjøre hende deres Dyrvartning i Warwick, vilde hun ikke kunne komme til Slottet før i Skumringen. Dette Budskab frigjorde for en Tid dem, der stod paa Post i Forventning af, at Dronningen kunde ventes strax, og holdt sig rede til at spille deres Roller i de Højtideligheder, hvormed hun skulde modtages, og da Wayland saa' adskillige Herrer ride ind paa Slottet, haabede han, at Tresilian maaste kunde være iblandt dem. For ikke at gaa glip af Lejligheden til at træffe sin Herre, hvis dette var Tilfældet, stillede Wayland sig paa Post i Slottets Forgaard, tæt ved Mortimers Taarn, og holdt Dje med alle

sem, der kom eller gik ad Broen, hvis ene Ende dækkedes af denne Bygning. I det han stod saaledes, kunde ingen komme ind eller ud, uden at han saa dem, og han underpogte yderst omhyggelig enhver Rytters Klæder og Ansigt, naar han kom frem fra Galleritaarnet og enten red i Skridt eller lod Hesten danse hen ad Kendebanen og saaledes nærmede sig Indgangen til Forgaarden.

Men medens Wayland saaledes ivrig saa sig om efter dem, han ikke kunde faa Dje paa, blev han trukket i Ormet af en, han selv nødig vilde være bleven set af.

Det var Dickie Sludge eller Flibbertigibbet, som i Tilfælde med den Trolde, hvis Navn han bar, og som han søgte at minde om ved sin Paaklædning, altid syntes at være paa Siden af Folk, naar de mindst tænkte paa ham. Somvordedes Wayland nu end sølte sig til Mode, fandt han det nødvendigt at lade, som om han blev glad ved det forventede Møde.

„Ja saa, er det dig, min Pusling, min Tommeliden, min Troldeprins, min lille Mus?“

„Ja vel,“ sagde Dickie, „den Mus, der gnavede Nettet over, lige som Løven, der var fanget i det, begyndte at faa en mærkværdig Lighed med et Fæ.“

„Hvad for noget, du lille Badutspringer, du er jo saa fæfæst som Eddike i Eftermiddag. Men lad mig høre, hvor- naar du slap fra den tykhovedede Kæmpe, der havde fat i dig, da vi sidst skiltes. Jeg var bange for, at han havde klædt sig af og slugt dig, som man skræller og spiser en ristet Kastanie.“

„Havde han gjort det,“ sagde Drengen, „vilde han have faaet mere Hjerne i sin Mave, end han nogen Sinde har haft i sin Vandebraf. Men Kæmpen er et høfligt og høfligt og taknemmeligere end mange andre, jeg har hjulpet mig af en Knibe, Hr. Wayland Smed.“

„Guds Død, Flibbertigibbet,“ sagde Wayland, „du er dog hvassere end en Kniv fra Sheffield! Jeg gad nok vide, hvilke Kunstner du brugte for at lægge Mundkurv paa den gamle Bjørn.“

„Ja, saadan er I altid,“ sagde Dickie. „I tror, at dumme Talemaader kan erstatte en god Vilje. Hvad nu imidlertid den skikkelige Portner angaar, saa maa I vide,

at da vi viste os der nede ved Porten, var hans Hjerne overlæsset med en Tale, der var bleven skrevet for ham, og som hans Kæmpeevner ikke kunde magte. Denne fyndige Tale var nu som adskillige andre forfattet af min lærde Lærer, Hr. Crasmus Holiday, og jeg havde hørt den saa tit, at jeg kunde den udenad paa mine Fingre. Da jeg nu hørte, hvordan han stammede i det og sprællede som en Fisk paa Landjorden for at komme igjennem det første Vers og saa gik i Staa, vidste jeg, hvor Skoen trykkede, og saa gav jeg ham Stifordet, hvorpaa han, som I saa', blev ganske henrykt og løftede mig op. Jeg lovede ham, at naar han vilde lade Jer slippe ind, skulde jeg gjemme mig under hans Bjørneskind og hjælpe ham i hans Vaande. Jeg har blot været oppe at faa noget at spise, og nu skal jeg ned til ham igjen."

"Det var ret — det var ret, kjære Dickie," sagde Wayland, "skynd dig for Himlens Skyld, ellers bliver den stakfels Kæmpe ude af sig selv af Længsel efter sin Dværg — Af Sted med dig, Dickie."

"Ja vel," svarede Drengen. "Af Sted med dig, Dickie, saadan hedder det altid, naar han har gjort sin Nytte. — I vil altsaa ikke sige mig, hvordan det hænger sammen med den Dame, der ikke er Jer Søster mere end jeg er det?"

"Hvad Gavn kunde du have af det, du tosfede Trold?" sagde Wayland.

"Naa, saa I taler i den Tone?" sagde Drengen. "Naa, jeg bryder mig ikke stort om det, jeg kan blot aldrig lugte en Hemmelighed, uden at jeg maa prøve paa at faa fat enten i den rigtige eller i den forkerte Ende af den. Saa Farvel da."

"Nej, hør, Dickie," sagde Wayland, som kjendte Drengens rastløse og listige Sind for godt til ikke at være bange for at paadrage sig hans Fjendskab; "tøv lidt, kjære Dickie — du maa ikke skilles saa hovedfulds fra en gammel Ven. Jeg skal en af Dagene fortælle dig alt, hvad jeg ved om Damen."

"Ja vel," sagde Dickie; "den Dag kommer vist snart. Farvel, Wayland. Jeg vil ned til min sværlemmede Ven, som, selv om han ikke er saa godt et Hoved som visse Folk,

alt Fald er taknemmeligere for de Tjenester, man gjør ham. Na, saa Farvel igjen."

Med disse Ord slog han en Kuldbøtte igjennem Porten og løb efter at være kommen ned paa Broen med den overordentlige Hurtighed, der var en af hans fremragende Egenskaber, ad Galleritaarnet til og var snart Smedden ude af Sigte.

"Gud give, at jeg var lykkelig og vel ude af dette Slot igjen," sagde Wayland i sit stille Sind, "for nu, da denne ondskabssfulde Dævleunge har faaet sine Fingre i Røddet, kan det kun blive til en Ret for Dævlen selv. Gud give, Hr. Tresilian vilde komme."

Tresilian, som han saaledes ventede med Længsel fra sin Kant, var imidlertid vendt tilbage til Kenilworth ad en anden. Han var ganske vist, som Wayland formodede, om Middagen fulgt med Jarlerne til Warwick, ikke uden Haab om der at faa et eller andet at høre om sin Sendemand; da han saa' sig skuffet i dette Haab og i Leicesters Følge fik Dje paa Barney, som syntes at ville nærme sig ham og give sig i Samtale med ham, fandt han det under de forhaandenværende Omstændigheder klogest at undgaa en Samtale med ham. Han forlod derfor Audienssalen, da Brevskabets Oversherif var midt i sin Tale til Hendes Majestæt, steg til Hest og red tilbage til Kenilworth ad en affides Omvej; han red ind paa Slottet ad en lille Udfaldsport i den vestre Mur, hvor man beredvillig slap ham ind, da han hørte til Jarlen af Sussex' Følge, som Leicester havde givet sine Folk Ordre til at behandle med den yderste Høflighed. Saaledes gik det til, at han ikke mødte Wayland, som utaalmodig ventede paa ham, og som han selv var mindst lige saa opsat paa at komme til at tale med.

Efter at have overgivet sin Hest til sin Tjener vandrede han en Stund om i Lyftgaarden og Haven, mere for i forholdsvis Ensomhed at hengive sig til sine Betragtninger end for at beundre de sjældne Naturens og Kunstens Skønheder, som Jarlens Pragtlyst havde samlet her. De fleste Standspersoner havde forladt Slottet for at slutte sig til Jarlens Følge, og de, der var bleven tilbage, var oppe paa Brystværnene, Ydermurene og Taarnene, begjærlige efter at faa et prægtigt Skuespil at se, naar Dronningen holdt sit Ind-

tog. Medens der ellers alle Begne paa Slottet lød Stemmer, var der derfor tyst i Haven med Undtagelse af Løvet's Hviſſen, den kvindrende Kappelſtrid imellem Beboerne af et ſtort Fuglehuſ og deres lykkeligere Kammerater, der var vedblevne at være Luſtens fri Borgere, og nogle Springvand, der dreves op i Luſten fra ſære og fantaſtiſke Figurer og med ſtadig Blaſten faldt ned i de ſtore Kummer af italieniſk Marmor.

Treſſilians tungſindige Tanker kaſtede en mørk Skygge over alle hans Omgivelſer. Han ſammenlignede det prægtige Skue, han her havde for Øje, med de tætte Stove og vilde Heber, der omgav Lidcote Hall, og Amy Robſarts Billed gled ſom et Gjenfærd igjennem ethvert Landſkab, hans Fantafi fremmanede. Intet er maafke farligere for en dybt tænkende og indeſluttet Mand's Fremtidſlykke end det tidlig at fatte og længe at nære en ulykkelig Kjærlighed. Den trænger ofte ſaa dybt ind i Sjælen, at den bliver dens Drøm om Natten og beſtandig ſtaar for dem om Dagen og blander ſig i enhver Kilde til Underholdning og Glæde, og naar ſaa omſider Skuffeſen faar den til at ſygne hen og viſne, er det, ſom om Hjærtets Kilder var udtørrede med det ſamme. Denne Hjærtets Kvide, denne Længſel efter en Skygge, der har miſtet alt ſit brogede Farveſpil, denne Drælen ved Mindet om en Drøm, ſom vi for lænſt er bleven ublidt vakte af, er et godt og ædelt Hjærtets Svag-
hed, og den var Treſſilians.

Han erkjendte omſider ſelv Nødvendigheden af at tvinge ſine Tanker til at ſyſle med andre Ting og forlod til den Ende Lyſtgaarden for at blande ſig imellem den ſtøjende Mængde paa Murene og ſe paa Forberedelſerne til Indtoget. Men da han kom ud af Haven og hørte den travle Summen blandet med Muſik og Latter, der bølgede omkring ham, følte han en uovervindelig Ulyſt til at færdes imellem Menneſter, hvis Følelſer var ſaa forſkjellige fra hans, og han beſluttede derfor i Steden for at gjøre det at trække ſig tilbage til det Værelſe, der var blevet ham anvift, og ſætte ſig til at læſe, til den ſtore Slotskloſtes Klemten forkyndte Eliſabeths Komme.

Treſſilian gif altsaa igjennem Gangen mellem den umaadelige Række Røffener og den ſtore Sal op til det

øverste Stokværk i Mervyns Taarn, men da han tog i
 Øren til det lille Bærelse, der var blevet ham anvist, blev
 man overrasket ved at finde den aflaaet. Han kom i Tanker
 om, at Underkammerherren havde givet ham en Hovednøgle
 og raadet ham til af Hensyn til den Forvirring, der for
 Tiden herskede paa Slottet, saa vidt muligt at holde sin
 Dør aflaaet. Han stak Nøglen i Laasen, drejede den om
 og traadte ind, og i samme Nu fik han Øje paa en kvindelig
 Skikkelse, der sad der inde, og i hvem han gjenkjendte Amy
 Kobsart. Hans første Tanke var, at hans ophidsede Ind-
 bildningskraft havde manet den, hans Tanker dvælede ved,
 nærmest for ham — den næste var, at det var en Aben-
 turing — den tredje og sidste, at det virkelig var Amy,
 som han vist blegere og magrere end i Lyffens letsindige Dage,
 da hun havde forenet en Skovnymfes Skabning og Farve
 med en Sylfides Skjønhed, men dog den Amy, med hvem
 den anden, han nogen Sinde havde set, kunde sammen-
 lignedes.

Grevindens Overraskelse var næppe mindre end Tres-
 silians, om den end varede kortere, fordi hun havde hørt af
 Barneys, at han var paa Slottet. Hun var sprunget op,
 da han traadte ind, og stod nu og stirrede paa ham,
 og med Bleggheden paa hendes Kinder veg Blodet for en blus-
 sende Rødme.

„Tressilian,“ sagde hun omsider, „hvorfor kommer
 du her?“

„Hvorfor kommer jeg her, Amy,“ svarede Tressilian,
 „om ikke for omsider at kræve den Bistand, der, for saa vidt
 som én Mands Hjærte og Arm forslaar, øjeblikkelig skal
 tilgive ydet Jer?“

Hun tav et Øjeblik og svarede derpaa snarere i en be-
 røvet end vred Tone: „Jeg forlanger ingen Bistand, Tress-
 ilian, og den, Eders Godhed kan yde mig, vilde snarere
 gjøre mig Skade end Gavn. Tro mig, den er mig nær,
 som Loven og Kjærligheden byder at beskytte mig.“

„Skurken har altsaa vist Jer den Smule Retsfærdighed,
 som endnu havde i sin Magt,“ sagde Tressilian, „og jeg ser
 Barneys Hustru for mig.“

„Barneys Hustru!“ svarede hun med Foragtsens stærkeste
 Eftertryk. „Med hvilket Smædenavn brændemærker jeg i

Eders Frækhed. . .” Hun tøvede, lod sin foragtelige Tone fare, saa' ned for sig og blev forvirret og tavs, thi hun kom i Tanker om, hvilke skæbnesvangre Følger det kunde faa, hvis hun tilføjede Ordene „Grevinden af Leicester“, der uvilkaarlig svævede paa hendes Læber. Det vilde have været det samme som at røbe den Hemmelighed, paa hvilken hendes Husbond havde sagt, at hans Belfærd beroede, for Tressilian, for Susser, for Dronningen og hele Hoffet. „Nej,“ tænkte hun, „jeg vil aldrig bryde mit Tavsghedsløfte. Hellere vil jeg finde mig i enhver Mistanke.“

Hun fik Taarer i Øjnene, medens hun stod tavs over for Tressilian og denne med et Udtryk, i hvilket Sorg var blandet med Medynk, sagde: „Ak, Amy, Eders Øjne modfuger Eders Tunge. Den taler om en Beskytter, der har Vilje og Evne til at vaage over Jer; de siger mig, at den Usling, I har knyttet Jer Skæbne til, har styrtet Jer i Ulykke og forladt Jer.“

Hun saa' paa ham med Øjne, der sunklede af Harme gennem Taarerne, men gjentog blot Ordet „Usling“ med haanligt Eftertryk.

„Ja, Usling,“ sagde Tressilian, „thi hvis han er andet, hvorfor er I saa her, alene i mit Værelse? Hvorfor er der ikke truffet passende Forberedelser til Jer Modtagelse?“

„I Jert Værelse?“ sagde Amy; „i Jert Værelse? det skal øjeblikkelig blive befriet for min Nærværelse.“ Hun ilede hen imod Døren, men den sørgelige Grindring om hendes forladte Tilstand kom pludselig over hende, og idet hun standsede paa Dørtærskelen, tilføjede hun i en ubeskrivelig rørende Tone: „Ak, det er sandt, jeg ved jo ikke, hvor jeg skal gaa hen. . .“

„Jeg forstaar — jeg forstaar det hele,“ sagde Tressilian, idet han sprang hen til hende og førte hende tilbage til hendes Stol, som hun sank om paa: „I trænger til Bistand — I trænger til Beskyttelse, skjønt I ikke vil tilstaa det, og I skal ikke komme til at trænge længe dertil. Støttende Jer til mig, Eders fortræffelige og sønderknuste Faders Befuldmægtigede, skal I møde Elisabeth paa selve Borgportens Tærskel, og det første, hun skal gjøre i Kenilworths Sale, skal være at øve en Retfærdighedsgjerning

mod sit Kjøn og sine Undersaatter. Stærk, som jeg er, lød min gode Sag og Dronningens Retfærdighed, skal hendes Onndlings Magt ikke røkke min Beslutning. Jeg vil uforværet opsoge Susser."

"Ikke for alt i Verden!" sagde Grevinden meget forkræftet og indseende, at det i alt Fald var uundgaaelig nødvendigt at vinde Tid til at betænke sig i. "Tressilian, du plejer at være ædelmodig — tilstaa mig én Bøn, og tro, hvis I vil redde mig fra Jammer og Vanvid, at I udsætter mere ved at give mig det Løfte, jeg kræver af Jer, end Edmund Elisabeth kan gjøre for mig med hele sin Magt."

"Forlang af mig alt, hvad I kan give Grunde for," svarede Tressilian, "men forlang ikke. . ."

"O, indskrænk ikke Jer Godhed, kjære Edmund!" udbroød Grevinden, "— i gamle Dage satte I saa stor Pris paa, at jeg kaldte Jer saaledes. Indskrænk ikke Jer Godhed, men til hvad der kan gives Grunde for. Min Stilling er fuldstændig vanvittig, og der skal Vanvid til for at give de bedste Raad, der alene kan hjælpe mig."

"Naar I taler saa vildt," sagde Tressilian, hvis Forvanselse atter overvældede baade hans Sorg og hans Beslutning, "maa jeg virkelig tro, at I er ude af Stand til at tænke og handle paa egen Haand."

"O nej," udbroød hun, idet hun sank paa Knæ for ham, "jeg er ikke vanvittig, — jeg er blot et ubeskrivelig ulykkeagtigt Menneſke, som paa Grund af de ejendommeligste Omstændigheder slæbes hen imod en Afgrund af den, der tror, at han drager mig bort fra den — ja, af Jer, Tressilian — af Jer, som jeg har æret og agtet, blot ikke elsket — og dog jo, ogsaa elsket — ogsaa elsket, Tressilian — om end ikke, som I ønskede det."

Der var en Kraft, en Selvbeherskelse, en Ro i hendes Stemme og Væsen, en fuldstændig Overgivelse af hende selv til hans Ædelmodighed, som i Forbindelse med de kjærlige Ord om ham selv rørte ham dybt. Han løftede hende op og besvor hende med afbrudte Ord at fatte sig.

"Nej," sagde hun, "jeg kan ikke, jeg vil ikke slaa mig til Ro, før I opfylder min Bøn. Jeg skal tale saa tydelig, som jeg tør — jeg venter paa Befalinger fra en, der har Ret til at befale — en tredjes Indblanding — og særlig

Eders, Tressilian, vil styrte mig i Fordærvelse — i fuld-
stændig Fordærvelse. Vent blot fire og tyve Timer, saa
staar det maasse i den stakkels Amys Magt at vise, at hun
sætter Pris paa og kan lønne Jer for Jert uegennyttige
Benskab — at hun selv er lykkelig og ogsaa kan gjøre Jer
lykkelig — det er dog nok saa meget værd, at J kan have
Daalmodighed saa stakket en Stund."

Tressilian betænkte sig og overvejede de forskjellige Om-
stændigheder, der maasse kunde gjøre en voldsom Indblanding
fra hans Side mere skadelig end gavnlig baade for Amys
Lykke og Rygte; og idet han ogsaa betænkte, at hun var
inden for Kenilworths Mure og ikke kunde lide nogen Over-
last paa et Slot, som Dronningen hædrede med sin Nær-
værelse, og som var fuldt af hendes Livnagt og Tjenere,
kom han i det hele taget til det Resultat, at han maasse
kunde gjøre hende mere ondt end godt ved at henvende sig
til Elisabeth paa hendes Vegne. Han meddelte hende imid-
lertid sin Beslutning i saa Henseende med et vist Forbehold,
idet han ikke kunde værges sig imod en Tvivl om, at Amys
Haab om selv at kunne rede sig ud af de Vanskeligheder,
hun var indviklet i, maasse ikke var bygget paa andet end
en blind Lidenskab for Barney, som han ansaa for hendes
Forsører.

„Amy," sagde han, idet han fæstede sine sørgmodige og
udtryksfulde Øjne paa hendes, som hun i sin Uro. Skræk
og Forlegenhed vendte op imod ham, „jeg har altid lagt
Mærke til, at naar andre kaldte Jer barnagtig og egen-
sindig, laa der under dette udvortes Skin af ungdommelig
og egenstændig Daarskab en dyb Følelse og en kraftig For-
stand. Det vil jeg sætte min Lid til, idet jeg lægger Jer
Skæbne i Eders egne Hænder i fire og tyve Timer og i
den Tid hverken med Ord eller Gjærning skal blande mig
i den."

„Lover J mig det, Tressilian?" sagde Grevinden. „Er
det muligt, at J kan nære saa megen Tillid til mig? Lover
J mig, saa sandt J er en Mand af Ære, ikke at blande
Jer i mine Anliggender hverken med Ord eller Handling,
hvad J saa end ser eller hører, som kunde kræve Jer Ind-
blanding? — Vil J vise mig den Tillid?"

„Det vil jeg ved min Gæde," sagde Tresilian; „men naar den Tid er omme. . ."

„Naar den Tid er omme," sagde hun, „har J Lov til at handle efter bedste Skjøn."

„Er der ellers intet, jeg kan gjøre for Jer, Amy?" sagde Tresilian.

„Nej," sagde hun, „ikke andet end at gaa — det vil jeg, hvis — jeg skammer mig ved at tilstaa min Hjælpebedørlighed ved at komme med saadan en Anmodning — hvis du kan overlade mig dette Bærelse i de første fire og tyve Timer."

„Det er højt mærkværdigt," sagde Tresilian. „Hvilket Raad eller hvilken Gudslydelse kan J have paa en Borg, hvor J ikke engang kan raade over et Bærelse?"

„Spørg ikke, men gaa," sagde hun; derpaa tilføjede hun, idet han langsomt og uvillig gif ud af Bærelset: „Ædle Edmund, den Tid kan komme, da Amy kan vise, at hun fortjente din ædle Hengivenhed!"

Otte og tyvende Kapitel.

Tresilian var, overvældet af sælsom Sindsbevægelse, næppe kommen en to, tre Trin ned ad Bindeltrappen, før han til sin store Overraskelse og Uergrelse mødte Michael Lambourne, der satte et saa uforstammet fortroligt Ansigt op, at Tresilian følte stor Lyst til at kaste ham ned ad Trapperne, indtil han kom i Tanke om, hvilken Fortræd det rimeligvis vilde volde Amy, den eneste, han tog Hensyn til, om han nu paa dette Sted tillod sig nogen som helst Uoldsomhed.

Han nøjedes derfor med at se barsk paa Lambourne som paa en, han fandt det under sin Værdighed at tage Notits af, og søgte at gaa forbi uden i nogen Maade at lade sig mærke med, at han kjendte ham. Lambourne, som ikke havde undladt at nyde godt af Dagens ødsle Gjæstfrihed, søgte at tage sig et ordentligt, om end ikke overvældende

Bæger Sekt, havde imidlertid ikke Lyft til at neje sig for nogen Mands Blik. Han standsede uden den ringeste Undseelse eller Forlegenhed Tresilian paa Trappen og tiltalte ham, som om de stod paa en venfskabelig og fortrolig Fod: „Naa da, der er vel ingen Nag imellem os to for gamle Historiers Skyld, Hr. Tresilian? — Jeg mindes hellere gammelt Venfskab end nyt Uvenfskab — jeg skal overbevise Jer om, at jeg mente Jer det ærlig og venfskabelig, ja godt i alle Maader.“

„Jeg ønsker ikke Jer Fortrolighed,“ sagde Tresilian. „Hold Jer til Eders Ligemænd.“

„Nej, se, hvor hastig han er,“ sagde Lambourne, „og hvor disse fornemme Kavalerer, som uden Tvivl maa være skabte af Porcellainsjord, ser ned paa den stakkels Michael Lambourne. Skulde man nu ikke tro, at Hr. Tresilian var den mest jomfrunalske, bly og snærpede Dameridder, der nogen Sinde har gjort Haneben ved langtandede Lys. Naa, saa J vil spille Helgen, Hr. Tresilian, og glemmer, at J i dette hellige Øjeblik har lette Barer i Jert Sovekammer til Skam og Stjændsel for Mylords Slot, ha, ha, ha, — traf jeg Jer, Hr. Tresilian?“

„Jeg ved ikke, hvad J mener,“ sagde Tresilian, stjønt han kun alt for tydelig indsaa, at den frække Slyngel maatte være kommen under Bejr med, at Amy var i hans Bærelse. „Men er J Opsynsmand over Sovekammerene,“ vedblev han, „og det er smaat med Gagen, saa har J der en Driftesfilling for at lade mig i Fred.“

Lambourne saa' paa Guldstykket og staf det i Lommen, idet han sagde: „Naa, jeg ved ikke, om J ikke var kommen længere med mig med et venligt Ord end med denne klingende Gavtyv. Men den, der betaler med Guld, betaler godt, og Mike Lambourne har aldrig givet sig af med at yppe Klammeri eller forstyrre andre Folk i deres Fornøjelse eller saadant noget. „Leve og lade andre leve“, det er mit Valgsprog — jeg kan blot ikke lide, at andre slaar med Rakken ad mig, som om de var af Sølv, og jeg kun af hollandsk Tin, saa naar jeg nu holder tæt med Jer Hemmelighed, Hr. Tresilian, kan J i alt Fald gjerne se mildt til mig, og skulde jeg komme til at trænge til en Smule Støtte, naar jeg, hvad J jo ser kan hælde den bedste, bliver greben i en

der anden lille Synd, saa skylder J mig det — og saa kan beholde Jert Kammer og Fuglen i Buret med — det er ikke Lambourne lige meget.”

„Af Bejen!“ sagde Tresilian, som nu ikke længer kunde gøre sin Harm. „J har faaet Jer Betaling.“

„Hm“ sagde Lambourne, idet han traadte til Side. „Af Bejen,“ mumlede han gnavent i Skjægget, „og J har faaet Jer Betaling — Naa, lige meget, jeg spolerer som godt aldrig andre Folks Fornøjelse, jeg er ingen Læntehund, skal J vide.“

Han talte højere og højere, efterhaanden som Tresilian, hvem han følte sig imponeret, kom længere og længere paa ham.

„Jeg er ingen Læntehund — men jeg lader mig heller ikke hundse, skal J vide, Hr. Tresilian, og jeg vil have et Blik paa det Bagebarn, som J saa bekvemt har indbragt i Jert Bærelse — der spørger formodentlig, og saa vil J ikke lyst til at ligge alene. Harde jeg baaret mig paa en fremmed Borg, saa var der blevet et Brev til dem. . . „J Hundehullet med ham! — pisk ham! — smid ham ned ad Trapperne som en Koe!“ Men J dydige Kavalerer tager Jer nogle løjerlige Forrettigheder over for os, og det er eders Sansers Tjenere. Naa, denne heldige Opdagelse har givet Hr. Tresilians Hoved i min Magt, det er vist, og at jeg vil prøve paa at faa hans Dulcinea at se, det er nu ogsaa vist.“

Li og tyvende Kapitel.

Tresilian gik ud i den ydre Borggaard; han vidste godt, hvad han skulde tænke om den sælsomme og højst uventede Samtale, han nylig havde haft med Amy Robsart, og han var i Tvivl om, hvor vidt han havde handlet rigtig i, at hans Fader havde overdraget ham sin Myndighed, saa at han skulde have været i stand til at give hende sit Ord paa at overlade hende til sig selv i saa mange Timer. Men hvordan kunde han paa

den anden Side have afflaaet hendes Bøn, eftersom det kun var alt for sandsynligt, at hun havde gjort sig afhængig af Barney? Det var den Betragtning, der naturlig paa-trængte sig ham. Hendes Fremtids Lykke kunde maaste afhænge af, at han ikke drev hende til Yderligheder, og da det ikke vilde staa i Tressilian's Magt at udfri hende af Barney's Vold, i Fald han erkjendte hende for sin Hustru, hvad Ret havde han saa til at tilintetgjøre det Haab om huslig Lykke, hun maaste endnu nærede, ved at sætte Splid imellem dem? Tressilian besluttede derfor samvittighedsfuldt at holde det Løfte, han havde givet Amy, baade fordi han nu en Gang havde givet det, og fordi han, som han endnu stadig troede, medens han atter og atter overvejede denne mærkværdige Samtale, ikke med Ret og Skjel kunde have søgt at nægte hende det.

I én Henseende var der vundet meget i Retning af at tilskaffe denne ulykkelige og endnu elskede Gjenstand for hans Ungdomskjærlighed kraftig Beskyttelse. Amy var ikke længere indespærret paa et affides og ensomt Sted under Bevogtning af Personer af tvivlsomt Rygte. Hun var paa Slottet i Kenilworth, for Tiden inden for det kongelige Hof's Omraade; hun var ikke udsat for nogen som helst Fare for Overlast og kunde stedes for Elisabeth ved første Blik. Det var Omstændigheder, som ikke kunde andet end i høj Grad støtte de Skridt, han maatte finde Anledning til at gjøre paa hendes Vegne.

Medens han saaledes afvejede de Fordele og Farer imod hverandre, som hendes uventede Nærværelse paa Kenilworth kunde medføre, blev han hurtig og ivrig tiltalt af Wayland, som efter at have raabt: „Gud være lovet, om sider træffer jeg da Eders Velbaarenhed!“ med aandeløs Forsigtighed gav sig til at hviske til ham, at Grevinden var flygtet fra Cumnor-Place.

„Og for Øjeblikket er hun her paa Slottet,“ sagde Tressilian, „jeg ved det nok, jeg har talt med hende. — Var det efter hendes eget Ønske, at hun blev vist op paa mit Værelse?“

„Nej,“ svarede Wayland, „men jeg kunde ikke finde paa nogen anden Udvej til at faa hende sikkert anbragt og blev overmaade glad ved at træffe en Underdørvogter, som vidste,

for J havde Fjert Tilholdssted — i lystigt Selskab, maa jeg for Resten sige — imellem Salen og Køkkenet."

"Stille," sagde Tresilian alvorlig; „nu er det ikke Tid at spørge."

"Det ved jeg kun alt for godt," sagde Tusendkunst-
eren, „for jeg har i de tre sidste Dage haft en Fornem-
else, som om jeg havde Strikken om Halsen. Grevinden
ved ikke selv, hvad hun vil — hun vil ikke vide af Jer
hjælp at sige — hun vil ikke høre Fjert Navn nærne —
hun er i Færd med at give sig i Lord Leicesters Bold.
Jeg havde aldrig saaet hende anbragt i Sikkerhed paa Fjert
værelse, i Fald hun havde vidst, hvis det var."

"Er det muligt?" sagde Tresilian, „men hun haaber
naar, at Jarlen vil anvende sin Indflydelse paa sin nedrige
betjener til bedste for hende."

"Det ved jeg ikke noget om," sagde Wayland, „men
jeg tror, at dersom hun bliver forsonet med Barney eller
Leicester, gjør vi bedst i at se at komme fra Kenilworth saa
hurtig som muligt. Jeg agter ikke at blive her et Øjeblik
længere, naar jeg nu har afleveret dette Brev til Leicester,
men blot har ventet paa Jer for at finde Vej til ham.
Der er det — nej — saa gid da ogsaa Fanden havde det —
jeg maa have glemt det i mit Hundehul oppe paa Høloftet,
for jeg skal ligge."

"Død og Helvede!" sagde Tresilian, idet hans sæd-
vanlige Taalmodighed svigtede ham, „du har da vel ikke
glømt det? — det kan være vigtigere end tusend Liv
for dig."

"Tabt det," svarede Wayland hurtig, „det vilde rigtig-
t nok være Løjer. Nej, Herre, jeg har gjemt det omhyggelig
ind i min Badsæt sammen med nogle andre Ting, jeg kan saa
let finde for — jeg skal strax hente det."

"Gjør det," sagde Tresilian; „vær mig tro, og jeg
vil lønne dig godt derfor. Men faar jeg Grund til at
have en Mistanke til dig, vilde en død Hund være bedre faren
for dig end du."

Wayland bukkede og gif tilsyneladende sikker og rass
for sig, men i Virkeligheden opfyldt af den største Skræk
og Forvirring. Brevet var borte, det var sikkert, til Trods
for den Udflugt, han havde brugt for at berolige Tresilians

Utaalmodighed og Harm. Det var borte — det kundes falde i fejle Hænder og vilde saa sikkert give Anledning til, at hele det Anslag, han havde deltaget i, blev opdaget. Wayland mente nu desuden, at der under alle Omstændigheder kun var liden Udsigt til, at det vilde kunne holdes skjult, og han følte sig ogsaa meget krænkset over Tresilian's Udbrud af Utaalmodighed.

„Nej, er det paa den Maade, jeg skal lønnes for Tjenester, der kan koste mig min Hals, saa er det paa Tiden, at jeg sørger for mig selv. Her har jeg, saa vidt jeg kan skjønne, paa det blodigste fornærmet Herren paa dette prægtige Slot, en Mand, hvis blotte Ord kan stille mig ved Livet saa let, som han kan puste en Skillingspraas ud. Dg det blot for at tjene en tøffet Grevinde og en tungsindig Elsker, som, fordi jeg har tabt en firkantet Lap Papir, griber til Dolken og siger Død og Helved! — Dg saa er der Doktoren og Barney! — nej, jeg vil se at rede mig ud af det hele Maffepi — Livet er mere værdt end Gulddet — jeg flygter lige paa Stedet, selv om jeg gaar glip af min Løn.“

Disse Betragtninger opstod naturlig nok hos en Mand som Wayland, da han saa' sig indvillet langt dybere, end han havde troet, i en Række hemmelighedsfulde og ubegriplige Rænker, som de paagjældende knapt selv syntes at kunne finde Rede i, og dog maa vi, for ikke at gjøre ham Uret, sige, at hans Medlidenhed med Grevindens forladte Stilling til en vis Grad holdt hans personlige Frygt for Stangen.

„Jeg bryder mig ikke en Døjt om Hr. Tresilian,“ sagde han, „jeg har gjort mer end nok for ham, og jeg har ført hans vandrende Dame til ham, saa at han nu selv kan tage vare paa hende, men jeg er bange for, at den Staffel er i stor Fare imellem alle disse urolige Hoveder. Jeg vil gaa op til hende paa hendes Bærelse og fortælle hende, hvordan det er gaaet med Brevet, saa kan hun skrive et nyt, om hun vil, det kan ikke falde hende vanskeligt at faa et Bud, skulde jeg mene, her, hvor der er saa mange Lasejer, som kan bringe et Brev til deres Herre. Dg saa vil jeg ogsaa lade hende vide, at jeg forlader Slottet og overlader hende til Guds Varetægt, hendes egen Bestemmelse“

og Hr. Tresvilians Omsorg. Maaske huster hun saa Ringen, hun lovede mig — jeg skulde mene, at den er ærlig forgent. Men en yndig en er hun nu, og — Fanden med Ringen, jeg vil ikke bære mig lumpent ad for dens Skyld. Naar det mig skjævt i denne Verden for min Godmodighed, kan det maaske til Gjengjæld gaa mig saa meget bedre i den anden. Altsaa først til Damen, og saa af Sted."

Med forsigtige Fjed og mistroiske Blikke som en Kat, ser lister sig paa sit Bytte, gif Wayland tilbage til Grevendens Værelse, idet han smuttede langs ad Murene og Kæggene i de Gaarde og Gange, han kom igjennem, og var lige saa opmærksom paa alt, hvad der foregik omkring ham, som omhyggelig for at undgaa selv at blive set. Saaledes kom han igjennem den ydre og indre Slotsgaard og den store hvælvede Gang, der løb imellem Køfenerne og førte til Foden af den lille Vindeltrappe, ad hvilken han kom op i Værelserne i Mervyns Taarn.

Tusendkunstneren priste sin Lykke, at han var undgaaet de forskjellige Farer paa sin Vej, og var allerede ved at skynde sig op ad Trappen tagende to Trin ad Gangen, da han fik Øje paa Skyggen af en Mand paa Trappetrangens modsatte Bæg lige ved en Dør, der stod paa Klem. Wayland trak sig forsigtig tilbage og gif ned i den indre Gaard, hvor han vandrede frem og tilbage i et Parter, der syntes ham at være mindst fire Gange saa smænge som sædvanlig, og saa gif han atter op i Taarnet i Haab om, at Lureren var gaaet sin Vej. Han naaede selv op til det mistænkelige Sted — der var ingen Skygge paa Bæggen — saa steg han nogle Trin højere op — Døren stod endnu paa Klem, og han kunde ikke blive enig med sig selv om, hvor vidt han skulde gaa frem eller tilbage, da den pludselig blev stødt op paa vid Gab, og Michael Lambourne kom stormende ud imod den forbausede Wayland. „Hvem Djævelen er du, og hvad har du her at se stille? Ind i dit Kammer med dig."

„Jeg er ingen Hund, der lystrer alle og enhver," sagde Tusendkunstneren, idet han søgte at lade, som om han var ganske rolig, hvilket hans skjælvende Stemme noksom sagde, at han ikke var.

„Taler du saadan til mig? Kom hid, Lawrence Staples."

En hæslig og ondsfabsfuldt udseende Fyr paa over sex Fod viste sig i Døren, og Lambourne vedblev: „Siden du synes saa godt om dette Taarn, min Ven, skal du faa dets Kjælderlejlighed at se — den er godt tolv Fod under Søens Overflade og der er fuldt op af lystige Tudsler, Dgler og andre saadanne Kavalerer, som du vil synes rigtig godt om at have til Selskab. Derfor spørger jeg dig endnn en Gang i al Venfabelighed, hvem er du, og hvad bestiller du her?“

„Smækker Fængselsdøren først i efter mig,“ tænkte Wayland, „er det ude med mig.“ Han svarede derfor i en ydmyg Tone, at han var den fattige Gjøgler, som Hans Belbaarenhed havde mødt i Gaar i Weatherby-Dalen.

„Dg hvad er det for Gjøglerkunster, du har for her i Taarnet?“ sagde Lambourne. „Din Trup er ovre ved Clinton-Huset.“

„Jeg kom for at se til min Søster,“ sagde Wayland; „hun er i Hr. Tresilian's Værelse her oppe.“

„Haha,“ sagde Lambourne grinende, „der kom Sandheden for en Dag. Af en fremmed at være lader denne hersens Hr. Tresilian paa Ore, som han var hjemme, og udstyrer sin Celle nok saa net med alle Slags Bekvemmeligheder. Naa, det er en kostelig Historie, jeg har at fortælle om den hellige Hr. Tresilian, den vil være visse Folk lige saa velkommen, som en Pung med Guldstykker er mig. Hør, min Gut,“ vedblev han, „du skal ikke give Mis et Vink om, at hun gjør bedst i at liste af — vi maa fange hende i Buret. Se derfor til, at du kommer af Sted med dit ynkelige Typesjæs, ellers kaster jeg dig ud af Vinduet, og saa faar vi se, om dine Gjøglerkunster kan bjærge din Krop.“

„Saa haardhjærtet kan jeg ikke tro, at Eders Belbaarenhed vil være,“ sagde Wayland. „Fattigfolk skal ogsaa leve; jeg haaber, at Eders Belbaarenhed tillader mig at tale med min Søster.“

„Søster paa Adams Side, tør jeg bande paa,“ sagde Lambourne; „er I nærmere i Familie, er du blot en saa meget større Gavyv. Men hvad enten hun nu er din Søster eller ej, saa skal du ske en Ulykke, hvis du igjen kommer og spejder her i Taarnet. Guds Død, der falder

„Jeg noget ind — du skal ud af Slottet — dette hersens meget vigtigere end dine Gjøglerkunster.“

„Men med Eders Velbaarenheds Tilladelse,“ sagde Wayland, „jeg skal spille Arion i Optoget paa Søen i Aften.“

„Den Rolle vil jeg selv spille, ved St. Kristofer!“ sagde Lambourne. „Orion sagde du? Jeg vil spille Orion med samt hans Bælte og hans syv Stjerner oven i Rjøbet. Kom Sted med dig, din Slyngel — følg med mig — nej, du lidt, gaa du med ham, Lawrence.“

Lawrence greb Tusendkunstneren, som ingen Modstand gjorde, i Kraven, medens Lambourne hurtig gik i Forvejen til den Udfaldsport, ad hvilken Tresilian var kommen ind paa Slottet, da han vendte tilbage, og som var anbragt i den vestre Mur ikke langt fra Mervyns Taarn.

Medens Wayland hurtig tilbagelagde Vejen imellem Taarnet og Udfaldsporten, brød han forjæves sit Hoved for at finde paa, hvordan han skulde bære sig ad med at hjælpe den stakkels Dame, som han følte inderlig Medlidenhed med til Trods for den Fare, han selv var udsat for. Men da han blev kastet ud af Slottet, og Lambourne med en skrækelig Ed underrettede ham om, at han øjeblikkelig vilde blive slaaet ihjel, hvis han atter kom det nær, rævede han sine Hænder og sit Blik imod Himlen som for at kalde Gud til Vidne paa, at han havde gjort sit yderste for at værgе den undertrykte, og saa vendte han Kenilworths stolte Taarne Ryggen og gik bort for at søge sig et skjulessted, men sikrere Tilflugtssted.

Lawrence og Lambourne saa' et Øjeblik efter Wayland og vendte derpaa tilbage til Taarnet. Da de var komne nær hen, sagde Lawrence: „Jeg vil aldrig være ærlig, Hr. Lambourne, om jeg begriber, hvorfor I jog den stakkels Kvindes ud af Slottet, lige som han skulde til at spille en Rolle i Komædien, der snart skal til at begynde, og det er blot for et Pigebarns Skyld.“

„Ja vel, Lawrence,“ sagde Lambourne, „du tænker paa den korte Joan Jugges fra Slingdon og føler Deltagelse med den menneskelige Skrøbelighed. Men corraggio, højstærede Hertug af Fængslet og Herre til Hundehullet, for den Sag er lige saa mørk for dig som dine uhyggelige Enemærker. Du

skal vide, min højstærede Signor til Kenilworths Nederalande, at vor ærede Herre, Hr. Richard Varney, gjerne gav saa meget for at faa stoffet Gul i denne hersens Tresfilians Vams, at vi kunde svire halvtredsfindstyve Nætter i Træk med frit Forlov til at bede Hushovmesteren gaa Fanden i Bold, i Fald han kom for at jage os fra vore Bægere."

"Ja, i saa Fald har J Ret," sagde Lawrence Staples, Overslutter paa Kenilworth og Indehaver af de til denne Værdighed knyttede Rettigheder og Herligheder. "Men hvordan vil J bære Jer ad, medens J er borte, naar Dronningen holder sit Indtog, Hr. Lambourne — for J maa vel følge med Jer Herre der hen?"

"Jo, ser du, min brave Fængselsprins, du kommer til at holde Vagt, medens jeg er borte. — Lad Tresfilian komme ind, i Fald han vil, men sørg for, at ingen slipper ud. Skulde Pigebarnet selv prøve paa at bryde ud, hvilket ikke er usandsynligt, saa skræm hende tilbage med knubbede Ord — hun er jo kun en ussel Gjøglertøs."

"Ja, jeg kan jo for den Sags Skyld lufte Jærnlaagen uden for den dobbelte Dør," sagde Lawrence, "saa skal hun nok blive nødt til uden videre Brøvl at blive, hvor hun er."

"Ja, men saa kan Tresfilian ikke komme ind til hende," sagde Lambourne efter at have betænkt sig et Øjeblik. "Men lige meget — hun bliver funden paa hans Værelse, og det gjør samme Virkning. — Men tilstaa, du gamle nærsynede Fængselsrotte, at du er bange for selv at holde Vagt her i dit Mervyns Taarn."

"Hvad det angaar, Hr. Lambourne," sagde Fyren, "saa er jeg ikke mere bange for det end for at dreje en Nøgle om, men løjerlige Ting har man nu hørt og set i dette Taarn. Hvor kort J end har været paa Kenilworth, maa J have hørt Tale om, at Arthur ap Mervyn spørger her, den vilde Høvding, der blev fangen af den grumme Lord Mortimer, da han var Grænsevogter imod Wales, og, efter hvad de fortæller, myrdet i dette Taarn, der er opfaldt efter ham."

"Na, den Historie har jeg hørt fem Hundrede Gange før," sagde Lambourne, "og hvordan Spøgelseset altid er mest højroftet, naar de tager Løg og Havregrød eller rister

Oft nede i Røffenregionerne. Santo Diavolo, hold Mund, Mand, alt det ved jeg."

"Nej, det gjør J alligevel ikke," sagde Slutteren, "hvor klog J saa lader. Na, det er skrækkeligt at myrde en Fange i hans Fængsel, det ved J ingen Ting om, selv om J maaske har givet en Mand et Dolkestød i en mørk Gade. At give en opsætsig Knægt et DUNK i Hovedet med Møglerne og lade ham vide, at han skal være rolig, det er ikke andet, end hvad jeg kalder at holde Orden i Fængselet, men at trække blank og slaa ham ihjel, saadan som de gjør i jorde ved den wallisfke Herre, det fører til saadant et Spøgeri, at ingen ordentlig Fange kan leve i Fængslet i de første Hundrede Aar. Og jeg er saa øm over mine Fanger, de stakkels Skabninger, at jeg hellere har sat gjæve Mænd og ansete Herrer, der har slaaet et Slag paa Landevejen eller talt ondt om Mylord Leicester eller saadant noget, halvtredstydte Fod under Jorden, end jeg har villet sætte dem op i Værelset der ovenpaa, det, som de kalder Mervyns Bur. Jeg undser mig ved St. Peter med Bænkerne over, at min ædle Herre eller Hr. Barney har kunnet falde paa at indkvartere Gæster der, og naar denne hersens Hr. Tresilian har kunnet faa nogen, især en tjøn Køs, til at holde ham med Selskab der, saa mener jeg sandelig, at han har baaret sig meget rigtig ad."

"Du er et Fæ, kan jeg lade dig vide," sagde Lambourne, idet han gik foran ind i Slutterens Kammer. "Luf Raagen ude paa Trappen i Laas, og bryd ikke dit Hoved med Spøgelsehistorier. — Giv mig Binkanden, Mand, jeg er bleven ganske varm af Arrigskab over den Slyngel."

Medens Lambourne tog sig en dygtig Slurk af en Kande med Rødvin uden at betjene sig af noget Bæger, søvedblev Slutteren at forsvare sin Tro paa det overnaturlige.

"J har kun været nogle faa Timer her paa Slottet, Lambourne, og i den Tid har J været baade døv og blind af Drik. Men J vilde brovte noget mindre, hvis J tilbragte en Nat sammen med os, naar det er Fuldmaane, for saa er Spøgelsest værst, især naar der staar en rask Ruling rundt fra Nordvest med et Stærk Regn og nu og da et Nordenskrald. Guds Død, fikken en Knagen og Bragen og

Stønnen og Hysten, der saa er der oppe i Mervyns Bur, lige som om det var lige over Hovederne paa os; tre Potter Brændevin forslaar ikke til at holde Modet oppe i mig og mine Svende."

"Byt, Mand," sagde Lambourne, paa hvem det sidste Drag i Forening med adskillige tidligere begyndte at gjøre en vis Virkning, „du snakker om Spøgelses, som du har Forstand til. Der er ingen, der rigtig ved, hvad man skal sige om den Slags Ting, og jo mindre man siger om dem, des bedre. Nogle tror paa ét, og andre paa noget andet — det er alt sammen lutter Indbildning. Jeg kjenner Folk af alle Slags Anskuelser om de Dele, min kjære Lawrence Luf-i-Laas, og det oven i Kjøbet fornuftige Folk. Der er nu først en fornem Herre — hvad han hedder, kan være lige meget, Lawrence — han tror paa Stjærnerne og Maanen og Planeterne og deres Baner og saadant noget, og at de ene og alene skinner, for at stikkelige Fyre som jeg ikke skal falde i Rendestenen. Naa, hver sin Lyst, og han er fornem nok til at kunne følge sin. Saa er der en anden — en meget lærd Mand, kan du stole paa, han snakker baade Græsk og Hebraisk lige saa flydende, som jeg snakker Tyvelatin — han sværmer for Sympathier og Antiparthier — for at forvandle Bly til Guld og saadant noget — naa, værsgod, lad ham det, og lad ham betale dem med sit forvandlede Metal, der er tosfede nok til at tage det for gode Varer. — Dg saa kommer vi til dig; du er ogsaa en stor Mand, skjønt du hverken er lærd eller fornem, for du holder dine fulde sex Fod, og du maa som en starblind Muldvarp nødvendigvis tro paa Spøgelses og Trolde og saadant noget. — Dg saa er der endelig endnu en stor Mand — det vil sige en stor lille Mand, min kjære Lawrence — hans Navn begynder med B, og hvad tror han paa? Paa ingen Ting, min brave Lawrence, paa slet ingen Ting i Himlen eller paa Jorden eller i Helvede, og naar jeg for mit Vedkommende tror paa, at der er en Djævel, saa er det blot, fordi jeg mener, at der maa være en, som kan tage vor bemeldte Ven i Naffen, „naar Sjæl og Legem skilles“, som der staar i Bisen — for til enhver Forsætning hører der en Eftersætning — raro anteceden-tem, som Doktor Bircham plejede at sige — men det er

Hebraisk for dig, min brave Lawrence, og man bliver tør i Halsen af Lærdom — hid med Randen igjen."

"Drikker I mere, Michael," sagde Slutteren, "vil I sandelig være i en ynkelig Forfatning, naar I skal spille Orion eller opvarte Jer Herre ved saadan en højtidelig Lejlighed, og jeg venter hvert Øjeblik at høre den store Klokke klemte for at falde Folk sammen til at modtage Dronningen ved Mortimers Taarn."

Medens Staples gjorde Indvendinger, drak Lambourne, og idet han derpaa satte den nu næsten tomme Kande fra sig med et dybt Suk, sagde han i en dæmpet Tone, som dog blev højere og højere, jo længere han talte: "Det er lige meget, Lawrence — om ogsaa jeg bliver drukken, ved jeg noget, der skal faa Barney til at tro, at jeg er ædru. Men det er som sagt det samme, jeg kan bære, hvad jeg har baaet. Jeg skal desuden ud paa Vandet som Orion og vilde forføle mig, hvis jeg ikke nød noget styrkende først. Ikke spille Orion! Jeg gad nok se, om den værste Skraalogsals, der nogen Sinde har anstrængt sine Lunger for tolv Pence, skal kunne skraale mig over. Og hvad saa, om man ser mig en Smule overkjørt? Hvorfor skulde nogen være ædru i Aften? — sig mig det, du. Det hører ligefrem med til den undersaatlige Troskab at være lystig, og jeg kan lade mig vide, at der er dem her paa Slottet, som, i Fald de ikke er lystige, naar de er drukne, kun har liden Udset til at være det, naar de er ædru — jeg nævner ingen Navne, Lawrence. Men din Binkande er udmærket til at hjælpe dem til et undersaatligt og lystigt Sind. Hurra for Dronning Elisabeth — for den ædle Leicester — for den velvillige Hr. Barney — og for Michael Lambourne, som kan samle dem alle sammen om sin Fingerring."

Med disse Ord gik han ned ad Trappen og over den mindre Gaard.

Slutteren saa' efter ham og rystede paa Hovedet, og medens han lukkede og laasede en Laage, der gik tværs over Trappen og gjorde det umuligt for nogen at komme højere op end til Stokværket umiddelbart under Mervyns Bur, som Tresilians Bærelse kaldtes, holdt han følgende Enkelttale: "Det er en god Ting at være i Kridtuset hos sin Herre — jeg var lige ved at miste min Bestilling, fordi

Hr. Barney en kold Vintermorgen syntes, at jeg lugtede af Brændevin, og dette Menneske kan vise sig for ham saa fuld som et Vinsfad, uden at faa et ondt Ord derfor. Men han er nu ogsaa en djævleblændt siffig Fyr, og man kan aldrig forstaa mere end der halve af, hvad han siger."

Tredivte Kapitel.

Medens Tressilian, efter at Wayland var gaaet fra ham, stod og betænkte sig paa, hvad han nu skulde gjøre, kom Raleigh og Blount hen til ham, Arm i Arm, men ikke des mindre som sædvanlig i en meget ivrig Ordstrid. Tressilian følte sig i sin nuværende Sindsstemning ikke synderlig oplagt til at tale med dem, men der var ingen Mulighed for at undgaa dem, og han indsaa ogsaa, at da han i Følge sit Løfte ikke turde nærme sig Amy eller foretage sig noget som helst paa hendes Vegne, gjorde han flogest i strax at blande sig imellem de andre og ikke lade sig mærke med den Uro og Bekymring, der hvilede saa tungt paa hans Hjærte. Han gjorde derfor en Dyd af Nødvendigheden og hilste paa sine Kammerater: „Velkommen I Herrer, hvor kommer I fra?"

„Vi kommer fra Warwick," sagde Blount. „Vi maatte hjem og skifte Klæder, ligesom fattige Skuespillere, der er nødte til at mangfoldiggjøre sig ved at optræde i forskjellige Kostumer, og det burde I ogsaa gjøre, Tressilian."

„Blount har Ret," sagde Raleigh. „Dronningen sætter Pris paa saadanne Tegn paa Uerbødighed og betragter det som Mangel paa Respekt, naar Folk, der ikke hører til hendes umiddelbare Følge, møder i deres smudsige og krøllede Ridedragter. Men se endelig paa Blount, Tressilian, hvordan den Slyngel af Strædder har uglet ham ud med blaat og grønt og højrødt, kjødsfarvede Baand og gule Sløjfer paa Skoene."

„Hvad vilde du have, jeg skulde gjøre?" sagde Blount. „Jeg sagde til den skjævbenede Gavyv, at han skulde gjøre

tt bedste og ikke bryde sig om, hvad det kostede, og jeg synes ogsaa, at det er smukt nok altsammen — smukkere end dine Klæder; lad Tressilian dømme os imellem."

„Ja vel, ja vel," sagde Walter Raleigh, „døm os for vore imlens Skyld imellem, Tressilian."

Efter at de saaledes begge havde skudt sig ind under Tressilians Dom, saa' han nærmere paa dem og skjønnede strax ved første Øjeblik, at den brave Blount paa Skræddersens Ord havde taget til Takke med de brogede Klæder, som han havde behaget at sy til ham, og at han følte sig lige paa generet af alle de Kniplinger og Baand, de var udværfede med, som en Bondetnold i sin Søndagsstads, som medens Raleighs Klæder var baade smagfulde og kostbare og passede saa godt til hans smukke Person, at han ikke kunde undgaa at tiltrække sig Opmærksomhed. Tressilians Kjendelse løb derfor paa, at Blounts Klæder var smukkeste, men Raleighs smagfuldest.

Det var Blount tilfreds med. „Jeg vidste nok, at mine var de smukkeste," sagde han; „havde den Slynge af en Skrædder leveret mig saadan en simpel Bams som Raleighs, havde jeg slaaet Hovedet i Stykker paa ham med min eget Pressejærn. Nej, skal vi være Narre, lad os saa være det til Gavn, det er min Mening."

„Men hvorfor er du ikke trukken i Stadsen, Tressilian?" spurgte Raleigh.

„Na, jeg er ved en tosjet Misforstaaelse bleven luffet borte fra mit Bærelse," sagde Tressilian, „saa jeg foreløbig ikke kan komme til min Bagage. Jeg var just ved at søge efter Jer for at bede Jer, om jeg maatte dele Herberg med Jer."

„Ja, du skal være velkommen", sagde Raleigh, „det er et udmærket Herberg. Mylord Leicester har været saa venlig at indlogere os som Fyrster. Er hans Høflighed end nu tvungen, strækker den sig i alt Fald langt nok. Du kan gaa til Jarlens Kammerherre og fortælle ham dit Uheld, saa bliver der strax raadet Bod derpaa."

„Na, det er aldrig Umagen værd, naar J har Plads til mig," svarede Tressilian; „jeg vil nødig gjøre Ulejlighed. Er der kommet flere tilbage foruden Jer?"

„Ja vel," sagde Blount, „Barney og en hel Flok

Leicesterianere foruden en Snes brave Susserere. Vi skal nok alle sammen tage imod Dronningen ved det Taarn, de kalder Galleritaarnet, og se paa nogle Narrestreger der, og saa skal vi, Gud bedre os! gjøre Hendes Majestæt vor Opvartning i den store Hal, medens de andre, som nu er i Lav med det, skifter Ham og trækker af Ridedragterne. Falder Hendes Majestæt paa at sige noget til mig, ved jeg, Gud hjælpe mig! ikke, hvad jeg skal svare."

"Hvad har opholdt dem saa længe i Warwick?" sagde Tresilian, som gjerne vilde forebygge, at Samtalen atter kom til at dreje sig om hans Anliggender.

"En Mængde Tossestreger, som man aldrig har set Mage til paa Bartholomæus-Markedet," sagde Blount. "Der var Talere og Komedianter, Hunde og Bjørne, Mandfolk, der agerede Abefatte, og Kvindfolk, der agerede Duffer — jeg begriber ikke, hvor Dronningen kunde holde det ud. Men hvert Øjeblik forekom der Ord som „hendes naadige Naahns yndelige Lys“ og saadant Brøvl. Ak ja, Forsængeligheden kan gjøre de klogeste til Tosser. Men hør, lad os nu gaa hen til dette hersens Galleritaarn — skjønt jeg indser rigtignok ikke, hvordan I vil bære Jer ad med Ridedragt og Støvler paa, Tresilian."

"Jeg stiller mig bag ved Jer, Blount," sagde Tresilian, der mærkede, at hans Vens usædvanlige Stads havde gjort stærkt Indtryk paa hans Fantasi; "Eders anselige Skabning og fine Klæder vil dække mine Mangler."

"Det kan I, Edmund," sagde Blount. "Det glæder mig sandelig, at I synes om mine Klæder til Trods for, hvad det vittige Hoved her siger; jeg mener, at naar man gjør Tossestreger, skal man gjøre dem til Gavns."

Med disse Ord satte Blount Hatten paa Snur, slog ud med det ene Ben og gik i Forvejen, saa drabelig, som om han havde sin Afdeling Lansedragere i Hælene paa sig, og idet han hvert Øjeblik saa med Velbehag ned paa sine højrøde Strømper og de umaadelige gule Rosetter, der blomstrede paa hans Sko. Tresilian gik bagefter, optagen af sine egne triste Tanker, saa at han knapt hørte paa Raleigh, som morede sig over sin brave Vens fejtede Forsængelighed og gav sin Bittighed Luft i skjæmtomme Indfald, som han hvistede Tresilian i Øret.

Saaledes gik de over den lange Bro eller Rendebane og stillede sig tillige med en Del andre Herrer op ved Porten i Galleri- eller Indgangstaarnet. Der var i alt en og treogtyve Personer, alle tilhørende den Rangklasse, der kom umiddelbart efter Ridderne; de blev ordnede som en Vresdragt i dobbelte Rækker paa begge Sider af Porten, lige foran den tætte Række Lansedragere og Partisanbærere, der udråbtes af Leicesters i hans Farver klædte undergivne. Herrerne bar ikke andre Vaaben end Sværd og Dolke og naar saa glimrende udstyrede, som Fantasiens kunde udtænke det, og da Datidens Dragter gjorde det muligt at udfolde stor Pragt, saa' man ikke andet end Fløjl og Guld- og Sølvbrofæde, Baand, Fjer, Edelstene og Guldtjæder. Til Trods for de alvorlige og bedrøvelige Tanker, der trykkede paa ham, kunde Tresilian ikke andet end føle, at hans Ridepragt, hvor takkelig den end i og for sig var, tog sig meget simpelt ud imellem al denne „glimrende Forsængelighed“, paa meget mere, som han mærkede, at hans tarvelige Paaordning vakte hans Benners Forundring og var Gjenstand for Leicesters Tilhængeres Spot. Vi have ikke villet lægge Udølgemaal paa denne Kjendsgjerning, der kunde synes at staa i Strid med Tresilians alvorlige Karakter, men Sagen er den, at Hensynet til, hvordan man tager sig ud, er en Form for Eggenlighed, som selv de forstandigste Mennesker ikke er fri for, og som man hænger saa instinktmæssigt fast ved, at ikke blot Krigeren, der gaar den næsten visse Død i Møde, men endog saa Forbryderen, der gaar til den samme Død paa Retterstedet, lægger an paa at vise sin Person fra den fordelagtigst mulige Side.

Det var i Skumringen en Midsommeraften (den 9de Juli 1575). Solen var gaaet ned for noget siden, og alle ventede i spændt Forventning Dronningens Komme. Mængden havde været samlet i adskillige Timer, og den blev stadig at vore. En rigelig Uddeling af Forfriskninger samt stegte Dyr og Øltønder, som der paa forskjellige Steder paa Bejen var blevet taget Hul paa, havde holdt Folk i godt Humør og fuldstændig opretholdt den velvillige Stemning over for Dronningen og hendes Indling, som maaske nok vilde være gaaet noget ned, hvis man ikke blot havde maattet vente, men ogsaa faste. Man forflog

Tiden med de sædvanlige folkelige Forlystelser, hujede og skreg og spillede hverandre allehaande grove Puds, saa at der alle Vegne paa de overfyldte Beje og Marker var det ved saadanne Lejligheder sædvanlige Kor af skurrende Lyd, især uden for Porten til Dyrehaven, hvor største Delen af Almuen havde taget Plads. Pludselig skød en enkelt Raket op i Luften, og i det samme begyndte den store Slotskloffe at klemte, saa det hørtes langt bort.

Der blev strax dødsstille, men saa begyndte der en dyb, forventningsfuld Summen, idet de mange Tusend Mennesker hvistede til hverandre.

„Nu kommer de,“ sagde Raleigh. „Det er storartet at høre den Lyd, Tressilian. Det lyder i denne Afstand, som naar Søfolk efter en lang Sejlads paa Nattevagten hører Brændingen bruse imod en fjern og ukjendt Kyst.“

„Snak,“ sagde Blount; „jeg synes snarere det lyder, som naar mine Røer brøler i Indeluffet paa Witten-westlowe.“

„Han giver sig vist snart til at gaa paa Græs,“ sagde Raleigh til Tressilian. „Hans Tanker drejer sig ikke om andet end fede Ørne og Enge — han kommer mere og mere til at ligne sine Stude og bliver kun stor paa det, naar han bliver tirret til at støde og stange.“

„Det bliver han snart, hvis du ikke holder dit Vid i Tømme,“ sagde Tressilian.

„Byt, det bryder jeg mig ikke om,“ sagde Raleigh. „Men du, Tressilian, er kommen til at ligne en Ugle, som kun flyver ud om Natten, du skriger i Steden for at synge, og i Steden for at søge godt Selskab holder du til i Bedbendkrattet.“

„Hvad for et Dyr er du selv, Raleigh, siden du har saa ringe Tanker om alle os andre?“ sagde Tressilian.

„Hvem? Jeg?“ svarede Raleigh. „Jeg er en Ørn, som aldrig vil skjænke den kjedsommelige Jord en Tanke, saa længe der er en Himmel at svinge sig op til og en Sol at se paa.“

„Godt brølt ved St. Barnabas!“ sagde Blount; „men tag Jer i Vare for Buret og Jægeren, min gode Hr. Ørn. Jeg har set mangan en Fugl flyve lige saa højt og dog blive udstoppet med Halm og hængt op som Skræmsel for

Høge og Glenter. — Men hør, hvorfor bliver der paa én Gang saa dødsstille?”

„Toget gjør Holdt ved Borten til Dyrehaven,” sagde Raleigh. „Der er en Sibylle, som møder Dronningen og svaar hende. Jeg har set Versene; der er ikke stort ved dem, og Hendes Majestæt har allerede faaet fuldt op af den Slags poetiske Komplimenter. Medens Byfkriveren udsøldt sin Tale til hende ved Fordmill, der, hvor Warwicks Rønmærker begynder, hoiffede hun til mig, at hun var opptæsa barbaræ loquelæ».

„Dronningen hoiffede til ham,” sagde Blount til sig selv. „Du gode Gud, hvad skal Enden blive!”

Han blev afbrudt i sine Betragtninger af et saa højrodstet Jubelraab fra den forsamlede Mængde, at det gav skjælnyd langt bort. Bagterne, der stod tæt opstillede ved Støjen, som Dronningen drog frem ad, istemmede Jubelen, og hun forplantede sig som en Løbeild helt op til Slottet og forkyndte for alle der, at Dronning Elisabeth var kommen ind i den kongelige Dyrehave ved Kenilworth. Nu spillede hele Musikken paa Slottet op, og fra Brystværnene afskyredes Kartover og Bøsser, men Trommerne og Trompetterne, ja selv Kartoverne formaaede knapt at overdøve Mængdens atter og atter gjentagne højrostedes Velkomsthilsener.

Da Larmen begyndte at tage af, saa man et stærkt uansikteligt bevæge sig frem fra Borten til Dyrehaven, stærkere og stærkere, efterhaanden som det rykkede frem igjennem den brede og smukke Allé, der førte op til Galleritaarnet og som alt anført, paa begge Sider holdtes besat af Jarlen af Herecesters undergivne. „Dronningen! Dronningen! Stille og staa fast!” lød det igjennem Rækkerne. Optoget nærmede sig oplyst af to Hundrede tykke Bogfjærter, der bares af lige saa mange Ryttere og kastede et Skjær saa stærkt, som om det var højlys Dag, over hele Skaren, men især over Midtergruppen omkring Dronningen, der var prægtig udsædt og straalet af Edelstene. Hun red paa en mælkehvid Pønger, som hun tøylede med udmærket Anstand og Bæredygtighed. Hele hendes statelige og ædle Holdning var præget af, at hun var hundrede Kongers Utløst.

Hoffets Damer, der red ved Siden af Hendes Maje-

stæts, havde omhyggelig sørget for, at deres Ydre ikke var mere straalende, end deres Stand og Lejligheden lige netop krævede, for at ingen ringere Stjerne skulde synes at ville maale sig med den kongelige Sol; men deres Skjønhed og den Pragt, som de til Trods for al Tilbøgeholdenhed ikke kunde undgaa at udfolde, vidnede noksom om, at de var Blomsten af et Rige, der var vidt berømt for Skjønhed og Pragt. Hofmændene, der ikke var bundne af de Hensyn, som Klogskab paabød Damerne, tog sig endnu prægtigere ud.

Leicester, der straalede af Guldmor og Edelstene som en gylden Billedstøtte, red i sin dobbelte Egenkab af Hendes Majestæts Vært og hendes Staldmester paa Dronningens højre Side. Den sorte Ganger, han red, og paa hvis hele Krop der ikke var et eneste hvidt Haar, var en af de berømteste Heste i Europa og var bleven kjøbt i dyre Domme af Jarlen i Dagens Anledning. Medens det ædle Dyr i sin Harmen over Optogets Langsomhed krummede sin stolte Hals og tyggede paa Sølvbidslet, der holdt det tilbage, fløj Skummet ud af dets Mund og lagde sig som Sneflokke paa dets smukke Krop. Rytteren passede godt til den høje Plads, han indtog, og den stolte Ganger, han red, thi ingen Mand i England, ja maasse i hele Europa, var en mere fuldendt Rytter og i det hele taget mere dreven i alle de Jdrætter, der hørte til hans Stand, end Dudley. Han var som alle de andre Hofmænd i Følget barhovedet, og Rjærternes røde Skin faldt paa hans lange krøllede mørke Lokker og paa hans ædle Ansigt, hvis Skjønhed selv den strengeste Kritik kun kunde finde én Ting at udsætte paa, og det var endda en Fejl, der ikke klædte en Stormand ilde, nemlig at hans Pande var noget for høj. Denne stolte Aften var hans Ansigt præget af Undersaattens taknemlige Stræben efter at lægge sin Glæde for Dagen over den store Ære, hans Dronning viste ham, og af al den Stolthed og Tilfredshed, der var naturlig ved saadan en Lejlighed. Skjønt der hverken i hans Blik eller hans Træk, var noget, der røbede andre Følelser, lagde imidlertid nogle af dem, der stod Jarlen nærmest, Mærke til, at han var usædvanlig bleg, og meddelte hverandre deres Frygt for, at han anstrængte sig mere, end han kunde taale.

Barney red lige bag efter sin Herre som hans tjenstgjørende Staldmester og bar hans forte Fløjls Hue, der ar prydet med et Diamantspænde og en hvid Fjer. Han oldt stadig Øje med sin Herre; han var af Grunde, som Læseren kjender, den af alle Leicesters Tjenere, hvem det ar mest magtpaaliggende, at hans Herres Kræfter og Energi maatte føre ham lykkelig og vel over den anstrængende Dag. Thi skjönt Barney var et af de saa — de reget saa moralske Uhyrer, hvem det lykkes at dysse deres Samvittighed i Ro, og hvis moralske Følelse kræles af Atheisme, ligesom Menneſter i Dødstampen kan bedøves med Opium, vidste han dog, at den Ild, som aldrig slukkes, allerede brændte i hans Herres Bryst, og at den Dm, som aldrig dør, gnavede paa hans Hjærte midt under al den Pomp og Pragt, vi har skildret. Da Leicester efter det Budskab, Barney selv havde bragt ham, stod i den Foræning, at hans Hustru led af et Ildebefindende, som over Dronningen maatte være en gyldig Undskyldning for, at hun ikke indfandt sig paa Kenilworth, haabede hans umfste Tjener imidlertid, at der kun var liden Fare for, at saa ærgjerrig en Mand vilde røbe sig ved at give efter for nogen som helst ydre Svaghed.

Dronningens umiddelbare Følge bestod selvfølgelig af de gjæveste Mænd og fagreste Kvinder, de fornemste Adelsmænd og de viseste Raadgivere i hin berømmelige Tidsalder, og det vilde blot trætte Læseren, om vi vilde opregne de velkjendte Navne. Efter dem kom en stor Skare Riddere og Adelsmænd, hvis Rang og Byrd, skjönt den i og for sig ar anselig nok, stilledes i Skygge af dem, der dannede Portretet i det imponerende Optog.

Saaledes ordnet nærmede Toget sig Galleritaarnet, der, som flere Gange anført, dannede Slottets yderste Brænde.

Nu skulde den vældige Portner træde frem, men Lodrianen var saa overvældet af Forfjamstelse som Følge af, at et umaadeligt Krus Dobbeltøl, som han lige havde dnt for at styrke sin Sukommelse, fuldstændig havde forvirret hans Hjerne, at han blot stønnede gudsjammerlig og lev siddende paa sin Stenbænk, saa at Dronningen vilde være reden forbi uden at saa hans Hilsen, hvis ikke hans

hemmelige Forbundsfaelle Flibbertigibbet, der laa skjult bag ved ham, havde stiftet en Knappenaal igjennem Bagdelen paa hans korte Underklædning.

Portneren udstødte et Hyl, der ikke passede saa ilde til hans Rolle, fo'r op og slog drabelig om sig med sin Rølle; derpaa joa han ligesom en Hest, der faar af Sporen, igjennem sin Tale i Firspring og afleverede den, suffleret af Dickie Sludge, i en Tonart, der passede godt for en Kæmpe. Vi gjengive den noget forkortet — Læseren maa tænke sig, at de første Linier gjaldt Trængselen ved Porten, medens Slutningen var fremkaldt ved Synet af Dronningen, der virkede paa ham som en himmelsk Aabenbaring, som fik den kæmpemæssige Portner til at slippe sin Rølle, nedlægge sine Nøgler og gjøre Plads for Mattens Gudinde og hendes prægtige Følge. —

Ha, hvad skal denne Støj og Stimen vel bethyde?
tilbage, Godtfolk, flux, om I mit Raad vil lyde.
Jeg ingen Straamand er, jeg er en Portner grov,
mit Bud I lyde skal i Kraft af Røllens Lov.

Dog holdt, tø, Godtfolk, lidt, hvad monne her jeg skue?
Et himmelsk Syn jeg ser ret ud for Portens Bue,
en Skikkelse saa stolt, saa staalende og huld
som klarest Diamant omstraalt af røden Guld.
Af Glansen blændet jeg min Rølle her nedlægger
og Nøglerne til den, som bør dem have, vækker.
Strid frem, Vidundersyn, strid frem i Fryd og Glæde,
velsignet er den Port, som dine Fjed betræde.

Elisabeth modtog den herkuliste Portners Hyldest paa det naadigste, og idet hun bøjede Hovedet for ham, red hun igjennem hans Taarn, fra hvis Tinde, der lød en stærk krigerisk Musik, som besvaredes af andre Musikkorps'er, der var opstillede paa Slotsmuren og i Dyrehaven, saaledes at naar det enes Toner var ved at dø hen, optoges de af et andet og besvaredes fra andre Kanter.

Under disse Toner, der ligesom ved Trolddom snart syntes at være tæt ved, snart lød dæmpet og langt borte og snart blev saa sagte og bløde, som om Afstanden blev større og større, saa at til sidst kun svage og hendpønde Toner naaede Øret, red Dronningen igjennem Galleritaarnet ud paa den lange Bro, der strakte sig fra det til Mortimers

Taarn, og hvor der var saa lyst som ved højløys Dag, saa mange Fakler var der anbragt paa Balisaderne paa begge Sider. Her stod de fleste af Kavalererne af Hestene og sendte dem til den nærliggende Landsby Kenilworth, idet de ledsagede Dronningen til Fods, hvilket ligeledes var Tilfældet med dem, der havde staaet opstillede for at tage imod hende ved Galleritaarnet.

Ved denne Lejlighed saa vel som flere andre Gange i Løbet af Aftenen talte Raleigh til Tresilian og blev ikke lidt overrasket over de ubestemte og utilfredsstillende Svar, han fik. De i Forbindelse med flere andre Omstændigheder, særlig den, at han havde forladt sit Værelse uden at angive nogen Grund dertil og viste sig i en saa skjodesløs Baatlædning, som Dronningen rimeligvis vilde tage Anstød af, og flere andre saadanne Besynderligheder bragte ham paa den Tanke, at han vist led af et Anfald af Sindssvaghed.

Dronningen var imidlertid aldrig saa snart kommen ud paa Broen, før der viste sig et nyt Skuespil. I samme Øjeblik, som Musikken tilkjendegav, at hun var naaet saa langt, gled en Tømmerflaade, der var indrettet saaledes, at den saa' ud som en lille flydende Ø, frem paa Søen, oplyst af en Mængde Fakler og omgivet af flydende Figurer, der forestillede Havheste, paa hvilke der red Tritoner, Nereider og andre fabelagtige Hav- og Flodvæsener. Den kom fra en Hejrepark, hvor den havde ligget skjult, og drev langsomt hen imod den længst bort liggende Ende af Broen.

Paa Den saas en smuk Kvinde, iført en lyseblaa Silkesaabe; om Livet havde hun et bredt Bælte, ligesom Jørdernes Tanferemme bedækket med Skrifttegn. Hendes Fødder og Arme var nøgne, men om Haandleddene og Anklerne havde hun ualmindelig store Guldarmbaand. I hendes lange, sorte, silkebløde Haar var der flettet en Krans af kunstig Mistel, og i Haanden havde hun en Stav, der paa Enderne var beslaaet med Sølv. Hun ledsagedes af to Nymfer, der var iførte lignende gammeldags og mystiske Dragter.

Det hele var saa snildt indrettet, at Damen paa den flydende Ø havde tilendebragt sin Sejlads, der tog sig overmaade malerist ud, og lagde til Land ved Mortimers

Taarn, lige som Elisabeth naaede dette Udenværk. Derpaa meddelte hun i en velformet Tale, at hun var den i Fortællingerne om Kong Arthur saa navnkundige Søfrue, der havde opfostret den drabelige Sir Lancelot, og hvis Skjønhed endog saa havde været den mægtige Merlins, Visdom og Trolddomskunster for stærk. Siden hin fjærne Tid, sagde hun, havde hun været i uforstyrret Besiddelse af sit Krystalrige, til Trods for de berømmelige og mægtige Mænd, der havde afløst hverandre som Herrer paa Kenilworth. Sagerne, de Danske, Normannerne, Saintlowerne, Clintonerne, Montforterne, Mortimererne, Plantageneterne havde aldrig, sagde hun, hvor meget de end havde udmærket sig ved Pragt og Baabensfærdighed, mægtet at lokke hende op fra hende op fra hendes Krystalpalads i Bølgerne, men nu var der kommen en, der var større end alle disse Stormænd, og derfor indsendt hun sig nu for i Ydmyghed og Underdanighed at byde den uforlignelige Elisabeth velkommen til alle de Festligheder, som Borgen og dens Omgivelser, Sø og Land, kunde byde.

Dronningen optog ogsaa denne Tale meget naadig og svarede skjæmtende: „Vi troede, at denne Sø hørte til vore Besiddelser, skjønne Fe, men da en saa navnkundig Frue gjør Paastand paa den, vil det være os kjær en anden Gang at tale nærmere mod Jer om vore fælles Interesser.“

Efter at have modtaget dette naadige Svar forsvandt Søfruen, og derpaa viste Arion, der var med blandt Havguderne, sig paa en Delfin. Lambourne, som havde paa-
taget sig at spille denne Rolle i Steden for Wayland, var imidlertid kommen til at fryse ved at opholde sig saa længe i et ham saa ubehageligt Element, og da han ikke havde gjort sig den Ulejlighed at lære sin Tale udenad og ikke som Portneren var saa heldig at have en Sufflør, tog han Sagen yderst frækt, idet han rev sin Maske af og svor og forbandte sig paa, at han hverken var Arion eller Orion, men den skikkelige Misk Lambourne, der havde druffet Hendes Majestæts Skaal fra Morgen til Aften og nu kom for at byde hende hjærtelig velkommen til Kenilworth.

Denne uventede Narrestreg svarede maaske nok saa godt til Hensigten, som den skrevne Tale vilde have gjort.

Dronningen lo hjærtelig og bandte paa, at det var den bedste Tale, hun havde hørt den Dag. Lambourne, som strax skjønnede, at hans Indfald havde reddet Situationen for ham, sprang i Land, gav sin Delfin et Spark og erklærede, at han aldrig mere vilde have med Fiff at gjøre, undtagen ved Middagsbordet.

I det Øjeblik Dronningen drog ind paa Slottet, afbrændtes det mærkværdige Fyrværkeri, som Hr. Laneham, der i et foregaaende Kapitel er bleven forestillet for Læseren, og som har givet en meget underholdende Beretning om Dronningens Gjæsteri paa Kenilworth, i hvilken han viser sig som den største Nar, der nogen Sinde har flattet Papir til, har opbudt al sin Beltalenhed for at skildre. „Der var,“ siger Raadslagningskammerdørskriveren, „en saadan Blusfen af flammende Pile, en saadan Glimten af funkulende Stjærner, en saadan Mangfoldighed af Lyn og Hagl af Tordenfiler, at det var aldeles forfækkeligt; Himlen drøned, Vandet brusede, og Jorden rystede, og hvor modig jeg end er, maa jeg tilstaa, at jeg blev gruelig bange.“

En og tredivte Kapitel.

Det er ingenlunde vor Agt at give nogen i det enkelte gaaende Beskrivelse af de fyrstelige Festligheder paa Kenilworth i Lighed med Hr. Robert Lanehams, som vi anførte i Slutningen af forrige Kapitel. Det maa være nok, at medens det pragtfulde Fyrværkeri, til hvis Beskrivelse vi have laant Lanehams Beltalenhed, blev afbrændt, red Dronningen gjennem Mortimers Taarn ind i Forgaarden til Kenilworth imellem Folk, der fremstillede Oldtidens Guder og Helte og knælende hyltede hende og rakte hende Gaver. Omfjæder traadte hun ind i Slottets store Hal, der var prægtig tjeldet med de kostbareste Silketapeter, indhyllet i en Taage af Bellugt og gjennembølget af en blid og yndig Musiks Toner. Under det stærkt udstaarne Egetræs Loft hang der en prægtig Lysekroner af forgylt Bronze i Form

som en Ørn med udsplændte Vinger, som hver bar tre mandlige og tre kvindelige Figurer med to Kjærter i hver Haand, saa at Salen oplystes af fire og tyve Voksjærter. I den øverste Ende af det pragtfulde Rum overskyggede en Tronhimmel en kongelig Trone, og ved Siden ad denne førte en Dør ind til en lang Række Værelser, der var udstyrede med den yderste Pragt og bestemte for Dronningen og hendes Damer, naar det maatte behage Hendes Majestæt at trække sig tilbage.

Efter at have ført Dronningen op til Tronen og bragt hende til Sæde der, knælede Jarlen, kysede hende paa Haanden med et Udtryk, hvori romantisk og ærbødig Galanteri smukt var blandet med undersaatlig Hengivenhed, og takkede hende i Ord, der var prægede af den dybeste Taknæmmelighed, fordi hun havde vist ham den største Ære, en Tyrste kan vise en Undersaat. Han saa' saa smuk ud, da han knælede for hende, at Elisabeth følte sig fristet til at trække Optrinnet lidt længere ud, end det strengt taget var nødvendigt, og inden hun lod ham rejse sig, lod hun sin Haand glide saa tæt hen over hans Hoved, at hun næsten rørte ved hans lange, krøllede og duftende Haar, og der var en saadan Æmhed i denne Bevægelse, at det saa' ud, som om hun gjerne vilde have gjort den til et let Kjærtegn, om hun havde turdet.

Omfiender gav hun ham et Tegn til, at han skulde rejse sig, og staaende ved Siden ad Tronen udviklede han for hende, hvilke Foranstaltninger der var bleven truffet til hendes Underholdning og Bekvemmelighed. De vandt alle fuldt ud hendes naadige Bifald, og Jarlen bad derpaa Hendes Majestæt om Tilladelse til, at han og de Adelsmænd, der havde ledsaget hende paa Rejsen, maatte trække sig tilbage et Øjeblik, for at de kunde iføre sig en Dragt, der svarede bedre til deres skyldige Tjeneste, saa vilde imidlertid de velbyrdige Herrer, der allerede havde klædt sig om — med disse Ord pegede han paa Barney, Blount, Tresilian og flere andre — have den Ære at opholde sig i hendes Audienstværelse.

„Saa være det, Mylord,“ svarede Dronningen. „J kunde virkelig godt styre et Theater, eftersom J har et dobbelt Sæt Skuespillere til Eders Raadighed. Vi for vort

Bedkommende vil i Aften tage imod Eders Artighed paa en mindre passende Maade, for saa vidt som vi ikke agter at kiste Dragt, da vi unægtelig er noget træt af en Rejse, om vore gode Undersaatters Sammenstimlen har sinket en Del, skjønt paa den anden Side den Kjærlighed, de har lagt for Dagen over for os, har gjort den meget forøvelig."

Efter at Leicester havde faaet den begjærede Tilladelse, trak han sig tilbage, ledsaget af de Adelsmænd, der havde fulgt Dronningen til Kenilworth. De Herrer, som var komne forud for dem, og som naturligvis var paaklædte til Højtideligheden, blev tilbage, men da de fleste af dem var af forholdsvis ringe Stand, holdt de sig i ærbødig Afstand fra Tronen. Dronningens skarpe Blik opdagede snart Raleigh og et Par andre, som hun personlig kjendte, og hun vinkede strax ad dem, at de skulde komme hen til hende, og omtalte dem meget naadig; særlig var hun meget huldsalig over for Raleigh — hun huskede godt baade Historien med Rappen og med Versene — og henvendte sig hyppigst til ham med Spørgsmaal om de tilstedeværendes Navn og Stand. Han gav hende de søgte Oplysninger kort og klart og ikke uden et vist humoristisk Anstrøg, som syntes at more Elisabeth meget. „Dg hvem er den ubehøvede Person der henne?“ sagde hun, idet hun saa' paa Tressilian, hvis tilhørende Dragt tog sig i høj Grad uheldig ud.

„En Digter, med Eders Raades Tilladelse,“ svarede Raleigh.

„Det burde jeg have sluttet mig til af hans skjødese Paaklædning,“ sagde Elisabeth. „Jeg har kjendt Digtere, som har været saa letsindige, at de har kastet deres Rapper i Rendestenen.“

„Saa maa det have været, fordi Solen blændede deres Øjne og omtaagede deres Forstand,“ sagde Raleigh.

Elisabeth smilede og vedblev: „Jeg spurgte om, hvad det sjuffede Menneske hed, og I sagde mig kun, hvad han er.“

„Han hedder Tressilian,“ sagde Raleigh, i sit stille Sind temmelig ilde til Mode paa sin Vens Begne, thi det anede ham, at der ikke ventede ham noget godt efter den Maade, Dronningen havde omtalt ham paa.

„Tressilian!“ sagde Elisabeth, „aa, vor Romans Menelaus! Naa, han møder virkelig i et saadant Kostume, at det vil bidrage meget til at undskylde hans skjønne og tro-løse Helene. Og hvor er Farnham, eller hvad det er han hedder — Lord Leicesters Tjener, mener jeg — Prins Paris i denne Historie fra Devonshire?“

Med endnu større Ulyst sagde Raleigh hende Barneys Navn og viste hende ham, for hvem Skrædderen havde gjort alt, hvad Kunst kunde udrette for at gjøre hans Ydre tiltalende, og som, om han end ikke udmærkede sig ved egentlig Anstand, dog var i Besiddelse af en vis Taft og tillært Belevenhed, der nok kunde træde i dens Sted.

Dronningen saa' fra den ene af dem til den anden. „Jeg skulde næsten tro,“ sagde hun, „at denne poetiske Hr. Tressilian, som utvivlsomt er for lærd til at huske, for hvis Afsyn han skulde stedes, hører til dem, med Hensyn til hvem Geoffrey Chaucer træffende siger, at de lærdeste Folk ikke er de klogeste. Jeg vil mindes, at Barney er en glat-tunget Stjælm. Det aner mig, at den bortløbne skjønne har haft sine Grunde til at bryde sit Ord.“

Dette vovede Raleigh ikke at sige noget til, da han var paa det rene med, hvor lidet han vilde gavne Tressilian ved at sige Dronningen imod, og i det hele taget ikke var vis paa, om det bedste, der kunde times hans Ven, ikke var, at Dronningen strax ved et Magtsprog gjorde Ende paa hele denne Sag, som det forekom ham at Tressilian havde fæstet sin Hu til med en unyttig og bedrøvelig Halsstarrighed. Medens hans virksomme Hjerne anstillede disse Betragtninger, gik Døren i den nederste Ende af Hallen op, og Leicester traadte ind, ledsaget af adskillige af sine Frænder og af de Adelsmænd, der havde sluttet sig til hans Parti.

Farlen var nu klædt i hvidt fra Top til Taa: hans Sko var af hvidt Fløjl, hans Strømper af hvid Silke, hans Benklæder af hvidt Fløjl, forede med Sølvomor, der kom til Syne i Udskæringerne midt paa Laaret, den tæt-sluttende Vams var af hvidt Fløjl, broderet med Sølv og Perler, Bæltet og Sværdsfeden af hvidt Fløjl med Guldspænder, Dolk og Sværd havde gyldne Hjalter og var beslagne med Guld, og over det hele bar han en kostbar vid

Raabe af hvidt Atlaff med en fodbred Bræmme af Guldbroderi. Hofebaandsordenens Halskjæde og det himmelblaa Hofebaand under hans Knæ fuldstændiggjorde Jarlen af Leicesters Dragt, der passede saa udmærket til hans smukke Skikkelse, anstandsfulde Holdning, harmoniske Bygning og smukke Ansigt, at alle, som saa ham ved den Lejlighed, indrømmede, at han var den mest indtagende Mand, de nogen Sinde havde set. Sussey og de andre Adelsmænd var ogsaa prægtig klædte, men Leicester overgik langt dem alle i Pragt og Anstand.

Elisabeth modtog ham med stor Venlighed. „Vi har en kongelig Retfærdighedshandling at varetage,“ sagde hun, „en Retfærdighedshandling, der ogsaa er os magtpaaliggende paaade som Kvinde og som det engelske Folks Moder og Vogter.“

Der fo'r uvilkaar en Gysen igjennem Leicester, idet han buffede dybt til Tegnet paa, at han var rede til at modtage hendes kongelige Befalinger. Det gøs ogsaa i Barney, som den Aften sjælden havde Djnene fra sin Herre, og som af den Forandring, Udtrykket i hans Ansigt undergik, hvor unge den end var, øjeblikkelig skjønnede, hvad det var, Dronningen talte om. Leicester havde imidlertid skruet sin Energi op til det Punkt, som han i sin Underfundighed ansaa det for nødvendigt at holde den paa, og da Elisabeth vedblev: „Vi sigter til Sagen imellem Barney og Kressilian — er Damen her, Mylord?“, svarede han frejdig: „Nej, Eders Majestæt.“

Dronningen rystede Panden og bed sig i Læberne. „Bore Ordre var klare og bestemte, Mylord,“ sagde hun.

„Og de vilde være bleven adlydte, Eders Majestæt,“ svarede Leicester, „om de saa kun var bleven givne i Form af det svageste Ønske. Men — træd frem, Barney — denne Herre vil oplyse Eders Naade om Grunden til, at Damen — han kunde ikke faa sin gjenstridige Tunge til at udtale Ordene „hans Hustru“ — ikke kan møde for Eders kongelige Naahyn“

Barney traadte frem og erklærede frejdig, hvad han i Virkeligheden ogsaa selv troede, at den paagjældende — han turde heller ikke i Leicesters Paahør betegne hende som sin Hustru — var fuldstændig ude af Stand til at gjøre

Hendes Naade sin Opvartning. „Her er Vidnesbyrd“, sagde han, fra „en saare lærd Læge, hvis Dygtighed og Paalidelighed Mylord Leicester er fuldkommen paa det rene med, og fra en brav og from Protestant, en anset og velstaaende Mand ved Navn Anthony Foster, i hvis Hus hun for Tiden opholder sig, om at hun for Djebliffet lider af en Sygdom, der gjør hende aldeles uskiftet til at rejse fra Omegnen af Orford hid til denne Borg.“

„Det forandrer Sagen,“ sagde Dronningen, idet hun tog Vidnesbyrdene og løb dem igjennem. „Lad Tresilian træde frem. Hr. Tresilian, vi nærer megen Deltagelse for Jer, saa meget mere, som I synes at elske denne Amy Robsart eller Barney saare højt. Vor Magt formaar, takket være Gud og et fjærligt Folks villige Lydighed, saare meget, men der er dog Ting, som den ikke kan ændre. Vi kan for Exempel ikke raade over en taabelig ung Piges Følelser eller saa hende til at foretrække Forstand og Lærdom for en Hofmands smukke Bams, og vi har heller ingen Magt over den Sygdom, der synes at have hjemført denne Dame, hvis Aarsag hun ikke, som vi havde ønsket, har kunnet indfinde sig ved vort Hof her. Her er Vidnesbyrdene fra Lægen, der har hende under Behandling, og fra den Herre, i hvis Hus hun opholder sig.“

„Med Eders Majestæts Tilladelse,“ sagde Tresilian hastig, opfyldt af Uro over de Følger, det imod Dronningen øvede Bedrageri kunde faa, og idet han i det mindste til Dels glemte sit Løfte til Amy, „disse Vidnesbyrd taler ikke Sandhed.“

„Hvad for noget. Herre!“ sagde Dronningen. „Beskylder I Lord Leicester for at fare med Løgn? Men I skal blive hørt med Upartiskhed. For vort Afsyn skal den ringeste af vore Undersaatter have Lov til at sige, hvad han har at sige imod den højeste, vi vil høre den mindst bekendte saa vel som den mest begunstigede, saa I skal blive hørt med Upartiskhed, men vogt Jer vel for at sige andet, end I kan staa ved. Tag disse Vidnesbyrd, læs dem omhyggelig igjennem, og sig saa kun frejdig, om I bestrider deres Gyldighed og af hvilke Grunde.“

Medens Dronningen talte, randt hans Løfte og alle dets Følger den ulykkelige Tresilian i Hu, og gav, idet det

agde en Dæmper paa hans naturlige Tilbøjelighed til at
 erklære det for Løgn, som han efter sine egne Sansers Bid-
 nesbyrd vidste var Løgn, hans Holdning og Ord en Usikker-
 hed, der for Elisabeth og alle de andre tilstedeværende vid-
 edede stærkt imod ham. Han vendte og drejede Papirerne,
 som om han ikke var rigtig flog og ikke var i Stand til at
 fatte Indholdet. Dronningen begyndte kjendelig at tabe
 Taalmodigheden. „J skal, efter hvad man har sagt mig,
 være en lærd Mand og oven i Kjøbet nyde en vis An-
 veelse som saadan,“ sagde hun, „og dog lader det til, at J
 er mærkværdig sen til at læse Skrift. — Hvad mener J,
 er disse Bidnesbyrd falske eller ikke?“

„Eders Majestæt,“ sagde Tresilian aabenbart forlegen
 og nølende, idet han paa den ene Side nødig vilde aner-
 kende Bidnesbyrd, som han senere kunde faa Anledning til
 at bestride, og paa den anden Side gjerne vilde holde sit
 Øfte til Amy og give hende Tid til selv at tale sin Sag
 paa den Maade, hun fandt hensigtsmæssigst, „Eders Maje-
 stæt — Eders Naade opfordrer mig til at godkjende Bid-
 nesbyrd, hvis Gyldighed burde bevises af dem, der støtter
 sig til dem.“

„Du er jo lige saa kritisk som poetisk, Tresilian,“
 sagde Dronningen, idet hun satte et misfornøjet Ansigt op.
 Jeg synes, at da disse Papirer præsenteres os i Overvæ-
 relse af den ædle Jarl, hvem denne Borg tilhører, og hans
 Cre paaberaabes som Borgens for deres Egthed, kunde du
 nok tage dem for gyldige. Men siden du hænger dig saa-
 dan i Formerne — Barney, eller hellere Lord Leicester, for
 Sagen angaar Jer“ — disse Ord, der blev sagt ganske
 uafældig, gik Jarlen til Marv og Ben — „hvilke Beviser
 har J for disse Bidnesbyrds Egthed?“

Barney skyndte sig at komme Leicester i Forkjøbet og
 svarede: „Med Eders Majestæts Tilladelse, den unge Lord
 af Oxford, som er her til Stede, kjender Hr. Anthony Fo-
 ders Haand og Rygte.“

Jarlen af Oxford, en ung Edelmand, som Foster mere
 end én Gang havde laant Penge imod Magerrenter, bevid-
 ede efter denne Opfordring, at han kjendte ham som en rig
 og uafhængig Selvejer, der havde Ord for at have mange

Penge, og at det fremlagte Vidnesbyrd var skrevet med hans Haand.

„Og hvem indestaar for Lægens Vidnesbyrd?“ sagde Dronningen. „Alasco, synes jeg han hedder.“ Hendes Majestæts Læge Masters erklærede — saa meget beredvilligere, som han ikke havde glemt, hvordan han var bleven vist bort fra Sajs Court, og troede, at hans Vidnesbyrd kunde gavne Leicester og skade Jarlen af Sussex og hans Parti —, at han mere end én Gang havde raadført sig med Doktor Alasco, hvem han omtalte som en overordentlig lærd Mand, der sad inde med mange hemmelige Kundskaber, om han end ikke fulgte Lægekunstens almindelige Beje. Derpaa holdt Jarlen af Huntingdon, Lord Leicesters Svoger, og den gamle Grevinde af Rutland Døvtaler over ham, de mindedes begge to den fine og smukke Haandskrift, hvormed han plejede at skrive sine Recepter, og som svarede til den i det af ham udfærdigede Vidnesbyrd.

„Og hermed, haaber jeg, er den Sag til Ende, Hr. Tresilian,“ sagde Dronningen. „Vi vil endnu i Aften gjøre, hvad vi kan, for at forsone den gamle Sir Hugh Kobsart med Partiet. J har været temmelig dristig i den Maade, hvorpaa J har gjort, hvad J anser for Jer Skyldighed, men vi var ikke Kvinde, om vi ikke følte Medlidenhed med de Saar, som Kjærlighed slaar; vi tilgiver Eder derfor Eders Driftighed — og Eders smudsige Støvler oven i Kjøbet, skjønt de næsten har faaet Bugt med al Lord Leicesters Parfume.“

Saaledes talte Elisabeth, hvis ømtaalige Lugtesans var en af hendes Ejendommeligheder, som det længe efter viste sig, da hun jog Essex bort paa Grund af en lignende Bestyldning imod hans Støvler som den, hun nu rettede imod Tresilian.

Men Tresilian havde nu fattet sig, hvor overrasket han end strax var bleven af den frække Løgn, som de fik til at tage sig saa troværdig ud, og som de stillede imod hans egne Dines Vidnesbyrd. Han traadte hurtig frem, knælede og greb fat i Sømmen af Dronningens Kjole. „Saa sandt J er en kristen Kvinde, Eders Majestæt,“ sagde han, „saa sandt J er kronet til Dronning for at gjøre lige Ret og Skjel blandt alle Eders Underfaatter, saa sandt J haaber

elv at blive hørt med Upartisthed ved den sidste Domstol, for hvilken vi alle skulle stedes, saa tilstaa mig en ringe Bøn, Afgjør ikke denne Sag saa hastig. Giv mig blot tre og tyve Timers Frist, saa skal jeg uigjendrivelig bevise, at disse Vidnesbyrd om, at den ulykkelige Dame for Tiden ligger syg i Oxforshire, er falske som Helvede."

"Slip mit Slæb, Herre," sagde Elisabeth, overrasket af hans Hestighed, skjønt hun havde for meget af Løvens Natur i sig til at være ræd; „Mennesket maa være forrykt — min Gudsøn Harrington, den vittige Skjælm, bør sætte ham ind i sine Vers om Orlando Furioso. — Men der er endelig alligevel noget paafaldende i den Hestighed, hvorved han fremsætter sin Begjæring! Sig frem, Tresilian, hvad vil du gjøre, hvis du efter fire og tyve Timers Forløb ikke kan gjendrive, hvad der er bleven saa højtidelig bekræftet, at denne Dame er syg?"

"Jeg vil lægge mit Hoved paa Blokken," svarede Tresilian.

"Aa, Guds Død!" sagde Dronningen, „du taler som en Tosse! Er der nogen, der mister Hovedet her i England undtagen efter retfærdig Dom i Overensstemmelse med Englands Love? Jeg spørger dig, Menneſke — i Fald du overhovedet kan forstaa, hvad jeg siger — om du, naar dit landsynlige Forsøg mislykkes, vil give mig gode og gyldige Grunde for, hvorfor du gjør det?"

Tresilian tav og betænkte sig igjen, idet han følte sig overbevist om, at hvis Amy inden Udløbet af den begjærede Frist blev forsonet med sin Husbond, vilde han gjøre ende en meget slet Tjeneste ved at underrette Elisabeth om hele Sagens Sammenhæng og bevise, at den floge og mistænksomme Fyrstinde havde ladet sig føre bag Lyset af alle Vidnesbyrd. Bevidstheden herom gjorde ham atter overordentlig forvirret; han betænkte sig, slog Djnene ned, da Dronningen gjentog sit Spørgsmaal med barsk stemme og lynende Djne, svarede han stammende, at han maatte — han kunde ikke med Bestemthed — det vil sige, under visse Forudsætninger skulde han gjøre Rede for Grunden til sin Handlemaade.

"Nu ved Kong Henriks Sjæl," sagde Dronningen, „ette er enten Vanvid eller ligefrem Skurkestreger! Hør,

Raleigh! Jer Ben er alt for fantastiff for dette Sted. Før ham bort, skaf ham af Bejen, ellers gaar det ham ilde, for hans Flugt er alt for vild for et hvilket som helst andet Sted end Barnasset eller Daarekisten. Men kom selv strax tilbage, saa snart I har faaet ham anbragt i passende Forvaring. — Vi gad nok se den Skjønhed, der har anrettet saadan Forstyrrelse i en klog Mand's Hjerne."

Tressilian søgte atter at komme til at tale til Dronningen, men Raleigh forhindrede ham deri i Genhold til den Befaling, han havde faaet, og med Blounts Bistand halvt førte, halvt trak han ham ud af Audiensværelset, hvor han i Virkeligheden selv begyndte at tro, at han mere skadede end gavnede sin Sag.

Da de var komne ud i Forværelset, bad Raleigh indstændig Blount om at sørge for, at Tressilian blev ført ind i de Bærelser, der var anvist Jarlen af Sussex' Mænd, og, om fornødent sat under Bevogtning.

"Hans overdrevne Lidenstabs," sagde han, "og som det synes, Efterretningen om Damens Sygdom har aldeles bragt hans ypperlige Forstand i Uave. Det gaar nu nok over, naar han holder sig i Ro, men lad ham endelig ikke under noget som helst Paaskud slippe bort; han har allerede i høj Grad paadraget sig Hendes Majestæts Unaade, og bliver hun yderligere opbragt paa ham, vil hun finde et værre Fængsel og strengere Bevogtere til ham."

"Jeg tænkte nok, at han var gal," sagde Nicholas Blount, idet han skottede ned til sine højrøde Strømper og gule Kosetter, "da jeg saa' de fordømte Støvler, han havde paa, og som stank saa slemt i Næsen paa hende. Jeg skal nok sørge for, at han bliver vel forvaret, og skal strax være her tilbage igjen. — Men sig mig, Walter, spurgte Dronningen ikke om, hvem jeg var? — jeg syntes, hun skottede til mig."

"Hun skottede over tyve Gange til Jer, og jeg sagde hende, at du var en tapper Krigsmand og . . . Men saa nu for Guds Skyld Tressilian af Bejen."

"Det skal jeg — det skal jeg," sagde Blount. "Naar alt kommer til alt, synes jeg for Resten, at dette Hofliv slet ikke er saa galt. Vi kommer til Vejrs, min Gut —

Du sagde, at jeg var en tapper Krigsmand — og hvad sagde du mere, kjære Walter?”

„At du var et aldeles uforligneligt Torskehoved. Kom nu for Guds Skyld af Sted.“

Uden videre Modstand eller Indsigelser fulgte Tresilian nu med Blount eller lod sig rettere sagt føre til Raighs Herberge, hvor han blev lagt i en lille Feltfeng, der stod i et Klædekammer og egentlig var bestemt for en Tjener. Han indsaa kun alt for godt, at ingen Forestillinger vilde kunne skaffe ham hans Benners Hjælp eller Deltagelse, før den Tid var udløben, i hvilken han havde forpligtet sig til at holde sig rolig, og han enten kunde forklare dem hele Sagens Sammenhæng eller, i Fald Amy var bleven forsonet med sin Husbond, intet Paaskud havde til at blande sig i hendes Stæbne.

Med megen Nøje og kun ved at gjøre Blount de dagtmødige og blideste Forestillinger lykkedes det Tresilian at slippe for den Tort og Skam at faa to af Sussey' forabeligste Svende sat paa Post inde hos sig Omfider, da Nicholas saa' ham sikkert anbragt i Feltfengen og havde givet de ullykelige Støvler, som han med sin nylig vaagne Tilbøjelighed til Lapseri betragtede som et stærkt Symptom paa, om ikke ligefrem som Grunden til, at hans Ben ikke var rigtig i Hovedet, et Par dygtige Spark ledede af et Par lige saa kraftige Forbandelser, lod han sig imidlertid nøje med den lempeligere Forholdsregel at laase Døren for den ullykelige Tresilian, hvis ædle og uegenlyttige Bestræbelser for at frelse en Kvinde, der havde behandlet ham med Utafnemlighed, saaledes for Djebliffet havde paaført ham hans Dronnings Unaade og bibragt hans Benner den Overbevisning, at han var saa godt som dorykt.

To og tredivte Kapitel.

„Det er sørgeligt,“ sagde Dronningen, da Tresilian var bleven ført bort, „at se en flog og lærd Mands Forstand saa ynfelig forvirret. Dette Udbrud af hans Sinds-

forvirring viser os imidlertid tydelig, at hans Anklage er ugrundet, og at den Uret, han mener er begaaet, beror paa en Indbildning, og vi mindes derfor, Mylord af Leicester, Eders tidligere Andragende til os angaaende Eders tro Tjener Barney, hvis Trofskab og gode Evner bør lønnes af os, da de kommer Jer til Nytte, og vi ved, at Eders Herlighed og alle de, der høre Eder til, er os oprigtig hengivne. Og vi er saa meget villigere til at hædre Barney, som vi er Gæst — en kostbar og besværlig Gæst er vi bange for — i Eders Herligheds Hus; vi gjør det ogsaa af Hensyn til den gode gamle Ridder i Devon, Sir Hugh Robsart, hvis Datter han har ægtet, og det er vort Haab, at den særlige Gunstbevisning, vi ville tildele ham, vil forløse ham med sin Svigersøn. — Jert Sværd, Lord Leicester.

Jarlen spændte sit Sværd af og rakte knælende Elisabeth Hjaltet, idet han selv holdt i Spidsen.

Hun tog det langsomt, drog det, og medens Damerne rundt om vendte sig bort med virkelig eller paatagen Gyfsen, saa' hun nysgjerrig paa den blanke Klinge med dens rigt damascerede Ornament.

„Var jeg bleven en Mand,“ sagde hun, „tror jeg ikke, at nogen af mine Forfædre kunde have sat større Pris paa et godt Sværd. Nu frydes jeg ved Synet af det, og jeg kunde ligesom Feen, jeg har læst om i et italiensk Digt — var min Gudsøn Harrington her, kunde han sige mig Steedet — godt flette mit Haar og ordne mit Hovedtøj ved et Staa-spejl som dette. — Richard Barney, træd frem og knæl ned. I Guds og St. Georgs Navn flaa vi dig til Ridder! Vær tro, kjæf og lykkelig. — Stat op. Sir Richard Barney.“

Barney rejste sig og trak sig tilbage med et dybt Buf for Dronningen, der havde vist ham en saa stor Ære.

„Paaspændingen af Sporen og de øvrige Ceremonier kan finde Sted i Morgen i Kapellet, thi det er vor Afgt at give Sir Richard en Vresfælle,“ sagde Dronningen. „Og da vi ikke bør være partiske ved Uddelingen af saadanne Udmærkelser, vil vi raadsføre os med vor Fætter Sussey derom.“

Den ædle Jarl, som siden Ankomsten til Kenilworth,

aa i Birkeligheden paa hele denne Rejse havde følt sig til-
 lidet for Leicester, saa' temmelig mørk ud, hvilket ikke var
 undgaaet Dronningens Opmærksomhed, og hun haabede nu at
 paa ham god igjen ved at følge sit Ligevægtsystem og give
 ham et Tegm paa sin særlige Gunst, hvilket maatte være
 paa meget mere velkomment, som det gaves paa et Tids-
 punkt, da hans Medbejlers Triumf syntes at være fuld-
 værdig.

Paa Dronning Elisabeths Opfordring traadte Sussex
 hurtig frem, og da hun spurgte ham, hvem af hans Til-
 vængere han kunde ønske at faa slaaet til Ridder — selv-
 ølgelig under Forudsætning af, at han var af god Byrd
 og havde indlagt sig Fortjenester, svarede han mere oprigtig
 end klogt, at han vilde have rovet at lægge et Ord ind for
 Cressilian, hvem han mente han kunde takke for sit Liv,
 og som var en udmærket Kriger og lærd, foruden at han
 var af uplettet Byrd; men han var bange for, sagde han,
 at Aftenens Tildragelser . . .

„Det glæder mig, at Eders Herlighed er saa betænk-
 som,“ sagde Elisabeth. „Disse Begivenheder vilde faa os
 til at tage os lige saa forrykt ud i vore Undersaatters Dine
 som denne stakkels sindssvage Herre — for vi tror ikke, at
 hans Udfærd skyldes Ondskab —, i Fald vi valgte dette
 Tidspunkt til at vise ham en Naade.“

„I saa Fald,“ sagde Jarlen af Sussex noget mod-
 villden, „vil Eders Majestæt maaste tillade mig at nævne
 min Staldmester, Hr. Nicholas Blount, en velstaaende Herre
 af gammel Slægt, som har tjent Eders Majestæt baade i
 Skotland og Irland og baaret blodige, hæderlig modtagne
 og hæderlig gjengjældte Mærker hjem fra Valpladsen.“

Dronningen kunde ikke bære sig for at trække lidt paa
 skuldrene selv ved dette andet Forslag, og Hertuginde af
 Rutland, som af Dronningens Bæsen skjønnede, at hun
 havde ventet, at Sussex vilde have nævnet Raleigh og der-
 ved sat hende i Stand til at følge sit eget Hoved samtidig
 med, at hun viste ham en Væge ved at følge hans Unbe-
 vilgling, tøvede kun, til Dronningen havde godkendt hans
 valg, og sagde derpaa, at, eftersom de to højbaarne Herrer
 havde faaet Lov til hver at foreslaa en Kandidat til Ridder-

værdigheden, haabede hun, at den samme Raade maatte blive hende til Del paa de tilstedeværende Damer's Begne.

„Jeg var ikke Kvinde, i Fald jeg kunde afflaa Jer saadan en Bøn,“ sagde Dronningen smilende.

„Saa,“ vedblev Hertuginde, „opfordrer jeg i de tilstedeværende Damer's Navn Eders Majestæt til at slaa Walter Raleigh til Ridder, eftersom han ved sin Byrd, sine Krigsbedrifter og sin Iver for at tjene vort Rjøn med Sværd og Pen har Krav paa en saadan Udmærkelse fra os alle.“

„Godt, mine Damer,“ sagde Elisabeth smilende, „jeres Bøn skal vorde opfyldt, og den gjæve Væbner Kappeløs skal blive den ædle Ridder Kappeløs. Lad de to Kandidater til Ridderværdigheden træde frem.“

Blount var endnu ikke kommen tilbage efter, som han troede, at have bragt Tressilian i sikker Forvaring, men Raleigh traadte frem og modtog knælende af den jomfruelige Dronnings Haand den Udmærkelse, som aldrig var bleven nogen værdigere eller berømmeligere Person til Del.

Lidt efter traadte Nicholas Blount ind, og efter at Sussex, der tog imod ham ved Døren, hurtig havde underrettet ham om den Raade, Dronningen agtede at vise ham, blev han opfordret til at træde frem for Tronen. Det er et baade ynkeligt og latterligt Syn, naar en brav Mand med jævn, sund Sans lader sig forlede til at forsøge sig i Retning af det flotte, lapsede Væsen, der kun klæder unge, muntre Menneſter og Folk, hos hvem det ved lang Vane er blevet til deres anden Natur. Dette Syn frembød den stakkels Blount. Bevidstheden om, at han var saa usædvanlig fin, i Forbindelse med den Tro, at han maatte bringe sit Væsen i Overensstemmelse med de fine Klæder, havde allerede gjort ham ør i Hovedet, og nu gjorde den pludselige Udsigt til Ophøjelse det nylig begyndte Lapsferis Sejr over hans naturlige Væsen fuldstændig og forvandlede en jævn, brav, fejttet Mand til en Spradebasse af en ny og yderst pudsig Art.

Den tilkommende Ridder gik op igjennem Hallen, som han uheldigvis maatte igjennem i hele dens Længde, og han vendte saa ivrig Tærne udad, at han ved hvert Skridt, han gjorde, præsenterede Bredsidan af sine Fødder, saa at han i høj Grad lignede en gammel Brødkniv med frum Spids,

det fra Siden. Han øvrige Væsen svarede ganske til denne uheldige Gang, og den Blanding af undselig Frygt og Selvforsikthed, der var over ham, var saa ubeskrivelig latterlig, at Leicesters Tilhængere ikke kunde by sig for at fnise, og at selv Susser' Venner ikke kunde andet end stemme i med, althjont de var lige ved at bide Negle af Uergrelse. Susser havde helt Taalmodigheden og kunde ikke lade være at hviske til sin Ven: „For Pokker, kan du ikke gaa, som det sømmer sig for en Mand og Soldat?“ hvilket Udbrud kun havde til Følge, at den brave Blount fo'r sammen og standsede, til et Blif paa hans gule Sløjfer og røde Strømper havde givet ham hans Selvtillid tilbage, hvorpaa han gik videre paa samme Maade som før.

Dronningen gav stakkels Blount Ridderflaget med en tydelig Uvilje; thi denne kloge Fyrstinde var fuldkommen paa det rene med, at man burde være meget forsigtig og sparsom med disse Værdigheder, som Stuarterne, hendes Efterfølgere paa Tronen, uddelte med en saa ubesindig Rundhaandethed, at det i høj Grad mindsfede deres Værdi. Aldrig paa snart havde Blount rejst sig og trukket sig tilbage, før hun vendte sig til Hertuginde af Rutland og sagde: „Vort Kvindesnelle, kjære Rutland, er finere end den Forstand, de stolte Væsener i Vams og Buxer gjør sig til af. Af disse tre Riddere er din den eneste, som er af det ægte Metal, der bør stemples med Ridderflagets Stempel.“

„Hr. Richard Varney — Mylord Leicesters Ven, har ogsaa og visse sine Fortjenester,“ sagde Hertuginde.

„Varney har et forslagent Ansigt og en glat Tunge,“ sagde Dronningen, „og jeg er bange for, at det vil vise sig, at han er en Slyngel — men det var et gammelt Løfte. Mylord Susser maa være gaaet fra Forstanden, eftersom han først har kunnet anbefale en gal Mand som Tresillian, og saa en naragtig Tølver som den anden Tyr. Jeg forsikrer dig, Rutland, at da han laa paa Knæ foran mig og vred Mund og gjorde Grimaser, som om han havde Munden fuld af skoldende hed Bælling, havde jeg stor Lyst til at give ham et Drag i hans Hjærnefiste, i Steden for at give ham Ridderflaget paa Skulderen.“

„Det var et drøjt Slag, Ederes Majestæt gav ham,“ sagde Hertuginde. „Vi, som stod bagved, kunde høre, hvor-

dan Klingen slog paa Skulderbenet, og den staffels Mand blev ganske underlig til Mode derved.

„Jeg kunde ikke dy mig, min Pige,“ sagde Dronningen m leende; „men vi kommer til at sende denne Hr. Nicholas til Irland eller Skotland eller et andet Sted for at stille vort Hof af med saa latterlig en Kavalér; han er muligvis en dygtig Krieger, men i en Festsal er han en stor Klodrian.“

Samtalen blev nu mere almindelig, og lidt efter blev der givet Tegns til at gaa til Bords.

For at efterkomme denne Opfordring maatte Selskabet gaa over den indre Borggaard til de nye Bygninger, hvor den store Gildesal fandtes. Der var Forberedelserne til Aftensmaaltidet truffene med en Odselhed og Pragt, der svarede til Lejligheden.

Skjæntebordene bugnede under det kostbareste og mest forskjelligartede Sølvtøj, af hvilket noget var smagfuldt, og noget maaske sært i Henseende baade til Opfindelse og Udsmykning, men pragtfuldt var det alt sammen baade paa Grund af Arbejdets og Metallets Værdi. Det fornemste Bord var saaledes prydet med et Saltkar i Form som et Skib med Krigstilbehør og andre Prændelser af Sølv, saasom Anter, Sejl og sexten Stykker Skjts. Paa det var anbragt en Fortunafigur, der stod paa en Kugle med et Flag i Haanden. Et andet Saltkar af Sølv havde Form som en Svane i fuld Fart, og for at Ridderstabets Symbol ikke skulde savnes imellem al denne Herlighed, var der en St Georg af Sølv, fremstillet paa sædvanlig Maade paa sin Ganger, der træder Dragen ned. Figurerne var indrettede til ogsaa til en vis Grad at gjøre Nytte: i Hestens Hale var der et Sæt Knive og i Dragens Bryst et Sæt Østefnive.

Paa Vejen fra Modtagelsessalen til Gildesalen, og særlig i Gaarden, standsedes de nybagte Riddere jævnlig af Herolder, Persevanter, Minstreler o. s. v. med det sædvanlige Raab: *Largesse, largesse, chevaliers très hardis!*, en gammel Skik, der gik ud paa at opfordre de nye Riddere til at vise Gæmildhed imod dem, der skulde føre deres Vaabenmærker til Bogs og forherlige deres berømmelige Gjerninger. Opfordringen besvaredes selvfølgelig rundhaandet og forekommende af dem, den gjaldt. Barney uddelte sine Gaver med paatagen Venlighed og Bøfskedenhed, Raleigh

fine med den Anstand og Ynde, der er naturlig for en Mand, som er paa sin rette Plads og kjender dens Værdighed, og den brave Blount gav, hvad hans Skrædder havde levet ham af et halvt Aars Indtægt, idet han i Hastværket tabte nogle af Pengestykkerne, bukkede sig for at tage dem op og derpaa fordelte dem imellem de forskjellige Anvøgere med et forlegent Ansigt, som det, et Sognebud sætter op, naar han uddeler milde Gaver til Almisfjelder.

Gaverne blev modtagne med de ved saadanne Lejligheder sædvanlige Jubelraab, men da de fleste af dem, der fik dem, var Lord Leicesters undergivne, var det Barneys Navn, der mest hørtes. Særlig udmærkede Lambourne sig ved sine kraftige Raab: „Længe leve Sir Richard Varney! Aldrig er nogen værdigere bleven slaaet til Ridder!“ hvorpaa han pludselig dæmpede Stemmen og tilføjede: „siden den tapre Sir Pandarus af Troja,“ en Slutning, der fik alle, som hørte den, til at briste i Latter.

Det er overflødigt at fortælle mere om Aftenens Festligheder, der var saa glimrende og blev modtagne af Dronningen med en saa umiskjendelig og uforbeholden Belvilje, at Leicester, da han traf sig tilbage, var opfyldt af sejersæl Oergjerrigheds svimle Henrykkelse. Varney, som nu havde aflagt sin glimrende Dragt og iført sig en anden, der var mere beskeden, var til Stede for at gjøre Jarlen sin Opvartning ved hans coucher.

„Hvad for noget, Sir Richard,“ sagde Leicester smilende, „den underordnede Stilling lader sig næppe forene med Jerrengs Rang.“

„Jeg vilde have frabedt mig den Rang, Mylord,“ sagde Varney, „i Fald jeg havde kunnet tænke mig, at den vilde fjærne mig fra Eders Herligheds Person.“

„Du er en taknemlig Fyr,“ sagde Leicester, „men jeg kan ikke tillade dig at gjøre noget, som vilde ned sætte dig for Folks Omdømme.“

Medens han sagde dette, modtog han imidlertid uden Betænkning de Tjenester, som den nybagte Ridder ydede ham, tilshyneladende saa ivrig, som om han virkelig var saa glad ved at opvarte ham, som han sagde.

„Jeg er ikke bange for at blive miskjendt,“ sagde Varney som Svar paa Leicesters Bemærkning, „for — tillad mig

at tage Halskjæden af — der er ikke én her paa Slottet, som ikke venter meget snart at se Folk, der er meget højere paa Straa, end Ederes Godhed har bragt mig, gjøre Tjeneste i Jert Sovestammer og regne det for en Gæst."

"Det kunde virkelig ogsaa være blevet saa," sagde Jarlen med et ufrivilligt Suk; derpaa tilføjede han: "Giv mig min Sloprof, Barney — jeg vil ud i det fri — Er det ikke snart Fuldmaane?"

"Jo, jeg tror nok, Mylord, efter Almanakken," svarede Barney.

Der var en lille fremspringende Stenbalkon, forsynet med Brystværn, som man plejer at træffe paa gothiske Borge. Jarlen aabnede Glasdøren, der førte ud til den, og traadte ud i det fri. Han havde fra dette Stade en vid Udsigt over Søen og Skovene paa den anden Side af den; Maanen stod højt paa Himlen omgivet af Tusender og atter Tusender af Stjærner, og dens klare Lys spillede paa det blanke, blaa Vand og de fjærne Masser af Ege- og Elmtræer. Alt syntes allerede at være forstummet i den jordiske Verden med Undtagelse af Vagtposternes Raab nu og da — thi hvor som helst Dronningen opholdt sig, holdt hendes Garde Vagt — og Hundenes fjærne Gøen, idet de forstyrredes af Staldknægtenes og Jægerens Forberedelser til den storartede Jagt, der skulde være den følgende Dags Hovedforlystelse.

Leicester saa' op paa Himlens blaa Bue med Miner og Lader, der vidnede om, hvor jublende glad han var, medens Barney, som blev inde i Bærelset, med hemmelig Tilfredshed saa' sin Herre ivrig udstrække Hænderne mod Himmellegermerne.

"I fjærne Kloder af levende Guld," saaledes løb den Besværgelse, som den ærgjerrige Jarl fremmulede, "I ruller tavse af Sted paa eders hemmelighedsfulde Baner, men Visdommen har faaet jer til at tale. Sig mig da, til hvilket Maal skal min ophøjede Bane føre mig? Vil jeg naa den Storhed, jeg har stræbt efter, straalende, ophøjet og sikker som eders, eller skal jeg blot fare som et kortvarigt, glimrende Luftsyn igjennem Nattens Mørke for derefter at falde ned paa Jorden som det usle Affald fra

den kunstige Ild, med hvilken Menneskene søge at fappes med jer?"

Efter at have betragtet Himlen i dyb Tavshed en liden Stund traadte han atter ind i Værelset, hvor Barney tilsyneladende var optagen af at gemme Jarlens Smykker i et Skrin.

„Hvad sagde Alasco om mit Horoskop?“ sagde Leicester. „J har allerede én Gang sagt mig det, men jeg lagde ikke videre Mærke dertil, for jeg har ikke synderlig store Tanker om hans Kunst.“

„Mange lærde og store Mænd har været af en anden Mening,“ sagde Barney, „og jeg maa tilstaa — ja, det er ikke for at smigre Eders Herlighed —, at jeg heller ikke kan være enig med Jer deri.“

„Ja saa — Saul imellem Profeterne!“ sagde Leicester. „Jeg troede, du var skeptisk over for alt, hvad du ikke enten kan se, høre, lugte, smage eller føle — at din Tro begrænsedes af dine Sanser.“

„Jeg lader mig maasse i dette Tilfælde vildlede af mit Ansæelse om, at Astrologiens Spaadomme maatte gaa i Opfyldelse, Mylord,“ sagde Barney. „Alasco siger, at Eders Indlingsstjerne er ved at kulminere, og at den modstridende Indflydelse — tydeligere vilde han ikke udtrykke sig —, skjönt den ikke var helt overvunden, aabenbart var udbrændt — saadan tror jeg, han sagde — eller i Aftagen.“

„Saaledes er det,“ sagde Leicester, idet han fastede et Blik paa nogle astrologiske Beregninger, han holdt i Haanden. „Den stærkere Indflydelse vil sejre og føre mig lykkelig igjennem den onde Time, haaber jeg. — Hjælp mig min Slop af, Sir Richard og bliv et Øjeblik her inde, i Fald det ikke er for meget forlangt af Eders Ridderlighed, at J skal vente, til jeg falder i Søvn. Jeg tror, at Dagens Travlhed har hidset mit Blod, det jager igjennem mine Arter som smeltet Bly. Bliv et Øjeblik her inde — jeg vilde gjerne føle mine Djenlaag blive tunge, før jeg lukker dem.“

Barney hjalp tjenstvorig sin Herre i Seng og satte en ny Sølvlampe hen paa et Marmorbord ved Hovedgærdet, hvor han ogsaa lagde et kort Sværd. Leicester traf det stundevis, med Guld og Silke indvirkede Forhæng for, saa at

hans Ansigt blev helt skjult, hvad enten det nu var for at undgaa Stjæret fra Lampen, eller han ikke vilde ses af Barney. Denne satte sig ved Sengen, men med Ryggen til sin Herre som for at give til Kjende, at han ikke iagttog ham, og ventede rolig, til Leicester selv bragte det Omne paa Bane, som hans Tanker var helt optagne af.

„Folk taler altsaa om den Gunst, Dronningen viser mig, Barney?“ sagde Jarlen efter forgjæves at have ventet paa, at hans Tjener skulde begynde Samtalen.

„Ja, ædle Herre,“ svarede Barney; „hvor skulde de kunne andet, efter som den viser sig saa tydelig?“

„Hun er mig i Sandhed en god og naadig Dronning,“ sagde Leicester efter en ny Pause, „men der staar skrevet: Sæt ikke din Lid til Tyrster.“

„Det er et sandt Ord,“ sagde Barney, „med mindre man kan knytte deres Larv saa nøje til sit eget, at de sidder paa ens Haand som Falke med Hætte over Hovedet.“

„Jeg ved, hvad du mener,“ sagde Leicester utaalmodig, „skjont du i Aften er saa varsom og forsigtig, med hvad du siger — du mener, at jeg kunde ægte Dronningen, om jeg vilde.“

„Det siger J, Herre, og ikke jeg,“ sagde Barney. „Men hvem der saa end siger det, det er det, som de ni og halvfems af hundrede tænker hele England over.“

„Ja,“ sagde Leicester, idet han vendte sig i Sengen, „men den ene ved bedre Bæstend end de ni og halvfems. Du for Exempel ved jo, at der er en Skranke, som ikke er til at komme over.“

„J maa over den, Mylord, hvis Stjærnerne ikke lyver,“ sagde Barney rolig.

„Hvad, taler du om Stjærnerne,“ sagde Leicester, „du, som hverken tror paa dem eller noget som helst andet?“

„J tager med Eders gunstige Tilladelse fejl, Mylord,“ sagde Barney. „Jeg tror paa mange Ting, som forudsige Fremtiden. Jeg tror, at naar det regner i April, faar vi Blomster i Maj, og at naar Solen skinner, modnes Kornet; der er meget af samme Slags i Naturen, som jeg tror paa, og jeg vil tro, at Stjærnerne taler sandt, naar de sværger mig det til. Jeg vil ikke mistvive om, hvad jeg ser er

Gjenstand for Ønsker og Forhaabninger her paa Jorden, blot fordi Stjærnetyderne har læst det paa Himlen."

"Du har Ret," sagde Leicester, idet han atter kastede sig paa sit Leje; "Jorden ønsker det. Jeg har faaet Bud fra de reformerte Lande i Tyskland, fra Nederlandene, fra Schweiz, alle kræver de det som noget, Europas Sikkerhed beror paa. Frankrig vil ikke modsætte sig det; det herskende Parti i Skotland betragter det som den bedste Borgen, det kan faa; Spanien er bange derfor, men kan ikke hindre det — og dog ved du, at det er umuligt."

"Det ved jeg ikke," sagde Barney. "Grevinden er syg."

"Skurk!" sagde Leicester, idet han fo'r op og greb Sværdet paa Bordet ved Siden ad Sengen; "gaar dine Tanker i den Retning? Du vil vel ikke begaa Mord!"

"Hvad eller hvem anser J mig for, Mylord?" sagde Barney, idet han antog den af en uretfærdig Mistanke krænkede Ufskylds Tone. "Jeg har ikke sagt et Ord, der berettiger til en saa affhyelig Beskyldning, som den, J i Eders Hestighed udslånger imod mig. Jeg sagde blot, at Grevinden var syg, og om hun saa aldrig saa meget er Grevinde — hvor elskelig og elsket hun end er, dødelig mener Eders Herlighed da vel, hun er? Hun kan dø, og Eders Herlighed har da atter fri Hænder."

"Ti, ti," sagde Leicester, "jeg vil ikke høre mere."

"God Nat, Mylord," saade Barney, idet han lod, som om han forstod Leicesters Ord som en Ordre til at gaa. Jarlen holdt ham imidlertid tilbage.

"Saadan slipper du ikke, din Tøsse," sagde han. "Jeg tror, din Ridderværdighed har gjort dig forstyrret i Hovedet. Tilstaa, at du har talt om Umuligheder som om Ting, der ilod sig gjøre."

"Gid Eders skjønne Grevinde maa leve længe," sagde Barney; "hverken Eders Kjærlighed eller mine gode Ønsker kan gjøre hende udødelig; men Gud give, at hun maa leve længe og baade selv være lykkelig og gjøre Jer lykkelig. Men alligevel indser jeg ikke, hvorfor J ikke skulde kunne blive Konge af England."

"Nej, nu bliver du bindegal, Barney," sagde Leicester.

"Jeg vilde ønske, at jeg selv var lige saa nær ved at faa en god Herregaard," sagde Barney. "Har man ikke i

andre Lande set Folk af forskjellig Stand indgaa morganatiff Egteskab, hvilket ikke har hindret Manden i senere at formæle sig med en mere passende Egteskælle?"

„Jeg har hørt, at slikt skal finde Sted i Tyskland,“ sagde Leicester.

„Ja, og de lærdeste Doktorer ved Udlandets Universiteter forsvarer denne Skik med Grunde hentede fra det gamle Testamente,“ sagde Barney. „Og naar alt kommer til alt, hvad Ulykke er der saa deri? Den skjønnede Egteskælle, J har valgt af sand Kjærlighed, faar Eders Elskovs og Udspreddelses hemmelige Timer. Hendes Rygte er sikkert — hendes Samvittighed kan sove rolig — J er rig nok til at kunne sørge kongelig for Jert Afkom, i Fald Himlen vel-signer Jer med Børn. Paa den anden Side kan J ofre Elisabeth ti Gange saa megen Tid og ti Tusend Gange saa megen Kjærlighed, som Don Philip af Spanien havde tilovers til hendes Søster Marie, og dog ved J, hvor hun hang ved ham til Trods for den Kulde og Tilfidesættelse, han viste hende. Det gjælder kun om at tie og se frejdig ud, saa kan J holde Eders Eleanor og Eders fagre Rosamunda langt nok fra hinanden. Overlad til mig at bygge Jer et Bur, som ingen skinsyg Dronning skal kunne finde Vej til.“

Leicester tav et Øjeblik; derpaa sukede han og sagde: „Det er umuligt — God Nat, Sir Richard Barney — nej, tøv lidt — kan J sige mig, hvad Tresilian mente med at vise sig for Dronningen i saa upassende en Dragt? Han vilde formodentlig røre hendes ømme Hjærte og vække al den Deltagelse, en Elsker har Krav paa, naar han opgives af sin elskede og opgiver sig selv.“

Barney undertrykte en spodsig Latter og svarede, at han ikke troede, at Hr. Tresilian havde saadanne Ting i Hovedet.

„Hvad mener du?“ sagde Leicester. „Der stikker altid noget bag din Latter.“

„Jeg mente blot,“ sagde Barney, „at Tresilian har valgt et sikkert Middel imod at dø af Hjærtesorg. Han har haft en Sovesammerat — en kvindelig Sovesammerat — en Kjæreste — hun er gift med eller Søster til en Gjøgler,

tror jeg — i Mervyns Bur, hvor jeg for visse Aarsfagers Skyld indkvarterede ham."

"En Kjæreste! — mener du en Frille?"

"Ja, Mylord; er der andre Kvinder, der venter i Timevis i en Mands Bærelse?"

"Til rette Tid og Sted vilde det fandelig være en net Historie at fortælle," sagde Leicester. Jeg har altid haft Mistillid til disse lærde, hykleriske og dydige Bogorme. Naa, Hr. Tresilian gjør sig det bekvemt i mit Hus — ser jeg igjennem Fingre med ham, kan han takke visse Erindringer derfor. Jeg vil nødig gjøre ham mere Fortræd end højest nødvendigt, men hold dog Øje med ham, Barney."

"Det var just derfor, jeg indkvarterede ham i Mervyns Bur, hvor han er under Opsigt af min højest aarvaagne, des værre ogsaa højest fordrufne Tjener Michael Lambourne, som jeg har fortalt Eders Naade om."

"Eders Naade," sagde Leicester. "Hvad mener du med det?"

"Det slap mig usforvarende ud af Munden, men det falder saa naturlig, at jeg ikke kan tage det tilbage."

"Din Dphøjelse har gjort dig forstyrret i Hovedet," sagde Leicester leende. "Ny Hæder gaar til Hovedet ligesom ny Vin."

"Gid Eders Herlighed snart maa faa Anledning til at tale med om den Ting af egen Erfaring," sagde Barney. Derpaa sagde han god Nat til sin Herre og gik.

Tre og tredivte Kapitel.

Nu maa vi vende tilbage til Mervyns Bur, den ulykkelige Grevinde Leicesters Bærelse eller rettere sagt Fængsel, hvor hun en Tidlang holdt sin Uro og Utaalmodighed i Tømme. Hun var paa det rene med, at det under al den Forstyrrelse, der var paa Borgen, godt kunde være noget, før hendes Brev kom Leicester i Hænde, og at der saa yderligere kunde gaa nogen Tid, før han kunde slippe fra Elisa-

beth, hvem han jo var nødt til at gjøre sin Opvartning, og komme og se til hende i hendes Bur. „Jeg vil ikke vente ham før i Aften,“ sagde hun. „Han kan ikke slippe fra sin kongelige Gæst, ikke engang for at besøge mig. Kan han, kommer han før, det ved jeg, men jeg vil ikke vente ham før i Aften.“ Og dog ventede hun ham hele Tiden, og medens hun søgte at bilde sig selv det modsatte ind, fik enhver pludselig Støj hende til at fare op i den Tro, at det var Leicester, der skyndte sig til hende for at trykke hende i sine Arme.

De legemlige Anstrængelser, Amy nylig havde gennemgaaet, i Forbindelse med den under en saa forfærdelig Uvisshed naturlige Sindsbevægelse begyndte lidt efter lidt at angribe hendes Nerver stærkt, og hun blev næsten bange for, at hun vilde være helt ude af Stand til at bevare den fornødne Selvbeherkelse under de Optrin, der muligvis forestod. Men skjønt Amy var bleven forkjælet ved en alt for overbærende Opdragelse, havde hun af Naturen en stærk Sjæl, og hendes Deltagelse i Faderens Jdrætter i Mark og Skov havde derhos gjort hendes Legeme usædvanlig sundt og stærkt. Hun samlede al sin Aands- og Legemskraft, og da hun var paa det rene med, i hvor høj Grad hendes Skæbne kunde komme til at bero paa hendes Herredømme over sig selv, bad hun i sit stille Sind om legemlig Kraft og aandeligt Mod og besluttede ikke at give efter for nogen nervøs Paavirkning, der kunde svække hende i den ene eller anden Henseende.

Men da den store Slotklokke, der hang i Cæsars Taarn, ikke langt fra Mervyns, begyndte at kime til Tegn paa, at det kongelige Tog kom, var denne Lyd saa pinlig for hendes af Spænding nervøst pirrelige Øren, at hun knapt kunde lade være at sfrige af Smerte, hver Gang hun hørte et Drøn af det ubarmhjærtige Malm.

Da det lille Bærelse kort efter pludselig oplystes af den Regn af Fyrværkerisager, der opfyldte Luften og krydsede hverandre som Jldaander, der hver havde sit Hverv at røgte, eller som Salamandre, der opførte kaade Danse i Sylfernes Land, følte Grevinden sig i Førstningen til Mode, som om hver enkelt Raket jo'r tæt forbi hendes Øjne og udslængede sine Gnister og Lyn saa tæt ved hende, at hun syntes, hun

ermærkede Heden. Hun bekæmpede imidlertid disse indbildte
 Rædsler og tvang sig til at rejse sig og gaa hen til Vinduet
 og se paa et Skuespil, som hun til enhver anden Tid vilde
 have fundet paa én Gang fængslende og frydeligt. Slottets
 vægtige Taarne var som omslyngeede af Jld-Kranse eller
 bedækkede med Kroner af bleg Røg. Spøns Overflade
 og lodede som smeltet Jærn, medens mange Fyrværkerisager,
 som, hvor almindelige de end er nu om Stunder, den Gang
 ansaas for højt mærkværdige, holdt sig brændende i det
 fjendtlige Element, sank og steg, hvislede og brølede og
 spyede Jld som lige saa mange eventyrlige Drager, der legede
 paa en brændende Sø.

Selv Amy blev for et Øjeblik optagen af dette for-
 hende saa ny Skuespil. „Jeg vilde have anset det for
 Trolldom,“ sagde hun, „hvis den stakkels Tressilian ikke
 havde lært mig at bedømme den Slags Ting efter deres
 sande Bestaffenhed. Store Gud, kan denne tomme Glans
 ikke sammenlignes med den Lykke, jeg satte mit Haab til —
 den Gnist, som strax opsluges af Mørket rundt om, et forbi-
 gaaende Glimt, som kun en stakkelt Stund svinger sig op i
 Luften for strax efter at falde saa meget dybere? O, Lei-
 vester, kan det være muligt, at du, efter alt, hvad du har
 sagt og svoret, om at Amy var din elskede, dit Liv, er den
 Trolldommand, paa hvis Bink alt dette bliver til, og at jeg
 er derpaa som en forskudt, om ikke som en Fange?“

De vedvarende, langtrukne og gjentagne Udbrud af
 Musik fra saa mange forskjellige Kanter og i saa forskjellig
 Afstand, der lød, som om ikke blot Slottet, men hele Om-
 gegnen var Skueplads for en storartet national Fest, vakte i
 endnu højere Grad de samme pinlige Tanker, idet nogle
 Toner smeltede hen og tabte sig i det fjærne, som om de
 udtrykte Medlidenhed med hendes Sorg, medens andre lød
 ganske tæt ved, som om de spottede hendes Ulykke med al
 den overgivne Lystigheds Baatrængenhed. „Disse Toner,“
 sagde hun, „er mine — mine, fordi de er hans; men jeg
 kan ikke sige: Forstum, disse stærke Lyd huer mig ikke; og
 den ringeste Bonde, der svinger sig i Dansen, har det mere
 sin Magt at dæmpe Musikken end hun, der burde raade
 for det hele“.

Lidt efter lidt døde Festlarmen hen, og Grevinden gif

bort fra Vinduet, ved hvilket hun havde fiddet og lyttet. Det var mørkt, men Maanen oplyste Værelset tilstrækkelig, til at Amy kunde træffe de Foranstaltninger, hun ansaa for nødvendige. Der var endnu Haab om, at Leicester kunde komme, naar Gjæstebudet var forbi, men der var ogsaa Fare for, at hun kunde blive forstyrret af en eller anden paa-trængende uvedkommende. Hun havde tabt Tilliden til Nøglen, efter at Tresilian havde haft saa let ved at komme ind, skjønt Døren var laaset indvendig, men det eneste Middel, hun kunde finde paa til at sikre sig med, var at skyde Bordet hen for Døren, for at hun kunde blive advaret af Larmen, i Fald nogen prøvede paa at trænge ind til hende. Efter at have taget disse nødvendige Forholdsregler lagde den ullykkelige Dame sig paa Sengen, og grublende og opfyldt af spændt Forventning talte hun mere end én Time efter Midnat, indtil Udmattelsen blev Kjærligheden, Sorgen, Angsten, ja selv Uvisheden for stærk, og hun faldt i Søvn.

Ja, hun faldt i Søvn. Indianeren sover ved Marterpælen i Mellemrummene imellem Pinstjerne, og aandelige Lidelser sløve ligeledes, naar de vare længe, den lidendes Følelse, saa at der opstaar en Mellemtilstand af Bedøvelse, før Smertterne begynder igjen.

Grevinden sov altsaa flere Timer og drømte, at hun var i det gamle Hus paa Cumnor-Place og lyttede efter den sagte Fløjten, hvormed Leicester jævnlig meldte sin Nærværelse, naar han pludselig indfandt sig paa et af sine stjaalne Besøg. Men denne Gang hørte hun i Steden for hans Fløjten de ejendommelige Toner af et Jagthorn, som hendes Fader plejede at blæse, naar Hjorten var fældet, og som Datidens Jægere kaldte en mort. Hun syntes, at hun løb hen til et Vindue, der vendte ud til Gaarden, som var fuld af sorgklædte Skikkelser. Den gamle Sognepræst syntes at læse Bønnen over de døde. Mumblazen, der var iført en gammeldags Dragt, som en Herold i gamle Dage, holdt et Vaabenskjold i Vejret med de sædvanlige Forsiringer af Dødningehoveder, forslagte Ben og Timeglas uden om et Skjoldmærke, af hvilket hun ikke kunde skjelne andet end en Grevekrone foroven. Den gamle Mand saa' paa hende med et uhyggeligt Smil og sagde: „Er Sammenstillingen ikke rigtig, Amy?“ Lige som han sagde dette, lød Hornenes

fførgelige, men vilde Dødsmelodi atter i hendes Øre, og hun vaagnede.

Grevinden hørte, da hun var vaagnet, Lyden af et virkelig Jagthorn eller rettere de forenede Toner af mange Jagthorn, som ikke blæste en mort, men en lystig reveillée for at minde Kenilworths Beboere om, at Dagens Forlystelser skulde begynde med en storartet Parforcejagt i den tilstødende Dyrehave. Amy so'r op fra sit Leje, lyttede efter Tonerne, saa' Sommermorgenens første Straaler titte ind gennem hendes Vinduesgitter og kom med en svimlende Følelse af Smerte i Tanker om, hvor hun var og under hvilke Forhold.

„Han tænker ikke paa mig,“ sagde hun. „Han kommer ikke til mig. Han har en Dronning til Gæst, og hvad bryder han sig om, i hvilken Krog af hans vældige Borgsen Staffel som jeg fortæres af en Uro, der snart gaar over til Fortviøvelse!“ Bludselig fyldte en Lyd ved Døren, som om nogen lempelig søgte at aabne den, hende med en ubeskrivelig Blanding af Glæde og Angst; hun skyndte sig at fjærne Bordet, hun havde skudt hen foran Døren, og drejede Nøglen om, men var dog saa forsigtig at spørge: „Er det dig, min elskede?“

„Ja, min Grevinde,“ svarede der hvissende.

Hun skød Døren op og slog med Udraabet „Leicester!“ Armene om Halsen paa en Mand, der stod udenfor, hyllet i sin Kappe.

„Nej — just ikke Leicester,“ svarede Michael Lambourne — thi ham var det —, idet han heftig gjengjældte hendes Kjærtegn; „just ikke Leicester, min elskelige og elskede Hertuginde, men en, der er lige saa god Mand som han.“

Med en Kraafanstængelse, som hun til enhver anden Tid vilde have troet sig ude af Stand til, rev Grevinden sig løs fra den udsvævende Drukkenholds vanhellige og vanhelligende Favntag og trak sig tilbage til midt i Stuen, hvor Fortviøvelsen gav hende Mod til at blive staaende.

Da Lambourne, idet han traadte ind, lod Fligen af sin Kappe falde, saa at hans Ansigt blev blottet, gjenkjendte hun Barneys forvorpne Tjener, næst efter hans forhadte Herre den sidste, hun kunde ønske at være bleven opdaget

af. Hun var imidlertid endnu tæt hyllet i sin Rejsedragt, og da Lambourne aldrig havde været stedet for hende paa Sumnor-Place, haabede hun, at han ikke kjendte hende saa godt, som hun kjendte ham, thi Janet havde jævnlig vist hende ham, naar han gik over Gaarden, og fortalt hende Historier om hans Forvorpshed. Hun kunde have stolet endnu mere paa sin Forklædning, om hun havde haft Erfaring nok til at skjønne, at han var meget drukken, men det vilde næppe have beroliget hende med Hensyn til den Fare, hun var udsat for over for et Menneske som ham paa en saadan Tid og under saadanne Omstændigheder.

Lambourne smækkede Døren i efter sig, idet han traadte ind, lagde Armene over Kors, som om han vilde haane den fortviede Stilling, Amy havde indtaget, og sagde: „Hør, min smukke Callipolis — eller min elskværdige Grevinde af Kludene og min guddommelige Hertuginde af Krogene —, hvis du gjør dig al den Ulejlighed med at puste dig op, saa du ligner en stoppet Høne, for at der skal være mere Fornøjelse ved at ståre dig for, kan du spare dig det. Jeg synes bedre om den frejdige Maade, du tog imod mig paa — det Bæsen, du nu har paa“ — han gjorde et Skridt hen imod hende og snublede —, „synes jeg ikke bedre om end — om saadant et forbandet Gulv, hvor en Kavaler risikerer at brække Halsen, naar han ikke holder sig saa rank som en Gjøgler paa stram Line.“

„Tilbage!“ sagde Grevinden; „vov ikke at komme mig nærmere.“

„Tilbage! — og ikke vove at komme Jer nærmere! — hvad er nu det for noget? Er den skikkelige Lambourne Jer ikke god nok? Jeg har været i Amerika, min Tøs, der, hvor Guldet gror, og jeg har saadan en Ladning med hjem, at . . .“

„Gaa, min Ven“, sagde Grevinden, højlig forfærdet over det raa Menneskes bestemte og frække Bæsen; „gaa, og lad mig være ene.“

„Det skal jeg nok, min Snut, naar vi er bleven fjed af hinanden, men heller ikke en Smule før.“ Han greb hende i Armen, medens hun, ude af Stand til at væрге sig, udstødte det ene Skrig efter det andet. „Ja, skrig kun, i Fald det kan more Jer,“ sagde han, idet han holdt fast i

dhende; „jeg har hørt Havet brøle, og jeg bryder mig ikke
 om et skraalende Fruentimmer end om en mjavende
 Rattetilling — Gud forbande mig! — jeg har hørt baade
 et halvt og et helt Hundrede skrige paa én Gang, naar en
 By blev tagen med Storm.“

Grevindens Skrig bragte hende imidlertid uventet Bi-
 stand fra Lawrence Staples, som havde siddet i sit Bærelse
 nedenunder og kom tids nok til at frelse hende fra at blive
 opdaget, om ikke fra det, der var endnu værre. Lawrence
 var ogsaa druken som Følge af den foregaaende Aftens
 Svir, men hans Rus havde heldigvis antaget en anden
 Karakter end Lambournes.

„Hvad er det for et Helvedes Spektakel her i Brum-
 men?“ sagde han. „Hvad for noget! Et Mandfolk og et
 Fruentimmer i samme Celle? det strider imod Reglementet.
 Det skal ved St. Peter med Lænkerne gaa anstandig til paa
 mine Enemærker.“

„Se til, at du kommer ned ad Trapperne, dit drufne
 Væst!“ sagde Lambourne. „Kan du ikke se, at Damen og
 jeg vil være alene?“

„Gode Herre,“ sagde Grevinden, idet hun vendte sig
 til Slutteren, „frels mig for Gud i Himlens Skyld.“

„Hun taler pænt for sig,“ sagde Slutteren, „og jeg
 vil tage hendes Parti. Jeg holder af mine Fanger, og jeg
 har haft lige saa gode Fanger i min Baretægt, som de har
 haft i Newgate. Og da hun, som sagt er, et af mine Lam,
 skal ingen forstyrre hende i hendes Fold. Slip hende, eller
 jeg slaar Hovedet i Stykker paa Jer med mine Nøgler.“

„Først vil jeg lave Blodpølser af dit Mellemgulv,“
 sagde Lambourne, idet han med venstre Haand greb til sin
 Dolk, medens han vedblev at holde fast paa Grevinden med
 højre Haand. „Tag dig i Agt, du gamle Skurk, som ikke
 har andet at leve af end et Knippe gamle Nøgler.“

Lawrence slog Michaels Arm i Bejret og hindrede ham
 at bruge sin Dolk, og medens Lambourne brødes med
 ham og søgte at ryste ham af sig, gjorde Grevinden en
 alludselig Kraftanstrengelse, rev Haanden ud af Handsken,
 som Lambourne stadig holdt paa, og slap saaledes fra ham.
 Hun løb ud af Døren og ned ad Trapperne, medens hun
 hørte de to Slagsbrødre falde om paa Gulvet med et Bul-

der, som yderligere forøgede hendes Rædsel. Oderlaagen hindrede ikke hendes Flugt, thi den havde Lambourne ladet staa aaben, saa det lykkedes hende at slippe ned ad Trapperne og at naa ned i Lystgaarden, hvor hun efter et hastigt Blik mente, at hun lettest vilde kunne undgaa sine Forfølgere.

Imidlertid laa Lawrence og Lambourne og væltede sig paa Gulvet og brødes voldsomt med hinanden. Heldigvis fik ingen af dem Lejlighed til at drage sin Dolk, men Lawrence slog Michael i Ansigtet med sine Nøgler, og Michael tog til Gjengjæld saadant et Tag i Slutterens Strube, at Blodet strømmede ud af Næse og Mund paa ham, saa at de begge to var fulde af Smuds og Blod, da en af Slotets Folk kom til, hidkaldt af Larmen, og med en Del Besvær fik dem skilt ad.

„Gid Fanden havde jer begge to,“ sagde den menneskefjærlige Fredstifter, og især Jer, Hr. Lambourne! Hvad Djævelen ligger I her paa Gulvet og slaas for som to Slagterhunde i en Kendersten?“

Lambourne rejste sig, og da han var bleven ædru ved tredje Mands Mellemkomst, satte han et noget mindre frækt Ansigt op end sædvanlig og svarede: „Vi sloges om en Tøs, naar I endelig vil vide det.“

„En Tøs! Hvor er hun?“ sagde Manden.

„Kendt sin Vej, antager jeg,“ sagde Lambourne, idet han saa' sig om, „med mindre Lawrence har ædt hende. Hans uhumske Bug opsluger lige saa mange ulykkelige Ungmøer og undertrykte faderløse som nogen Kæmpe i Historien om Kong Artur; de er hans bedste Kost, han æder dem med Hud og Haar.“

„Naa, naa, det kan nu være det samme,“ sagde Lawrence, idet han samlede sin store, uformelige Krop op af Gulvet, „men jeg har haft fat i bedre Folk end Jer, Hr. Lambourne, og jeg faar ogsaa nok Jer under Naas og Luffe. Jert frække Ansigt vil ikke altid fri Oders Skinneben fra Jærn og Jer fule, tørstige Hals fra Hamperebet.“ Aldrig saa snart havde han sagt disse Ord, før Lambourne atter fo'r løs paa ham.

„Nej, hold nu op,“ sagde Fredsmægleren, „ellers falder jeg paa en, som nok skal tæmme jer begge to, og det

er Hr. Barney — Sir Richard, mener jeg — jeg kan lade jer vide, at han er paa Benene — jeg saa' ham gaa over Gaarden lige i dette Øjeblik."

"Gjorde J," sagde Lambourne, idet han tog Bandsfadet og Bandkanden; "naa, saa gjør din Skyldighed, Element — jeg troede, jeg havde faaet nok af dig i Aftes, da jeg spillede Orion og drev om som en Prop i en Tønde gjærende Øl."

Med disse Ord gav han sig til at vaske Sporene af Slagsmaalet af sit Ansigt og sine Hænder og ordne sin Paaklædning.

"Hvad har du gjort ved ham?" sagde Manden til Slutteren, "hans Ansigt er jo skrækkelig ophovnet."

"Det er kun et Afstryk af Nøglen til mit Lønsammer — et alt for godt Mærke for hans Galgenfjæs. Ingen skal fornærme eller mishandle mine Fanger, de er mine Perler, og jeg forvarer dem i et sikkert Skrin. Hold op at flæbe, Somfru — hvad for noget? — her var jo nylig et Fruentimmer."

"Jeg tror, J er tossede alle sammen i Dag," sagde Manden. "Jeg har ikke set noget til noget Fruentimmer, og Mandfolk har jeg egentlig heller ikke set, kun to Dyr, der væltede sig paa Gulvet."

"Saa er det ude med mig," sagde Slutteren. "Fængslet er sprængt — Fængslet paa Kenilworth er sprængt," vedblev han i en ynkelig Tone, "det stærkeste Fængsel her fra og til Wales — et Fængsel, hvor Riddere og Jarler og Konger har sovet saa trygt som i Tower i London. Det er sprængt, Fangerne flygtede og Fangevogteren i Fare for at blive hængt."

Med disse Ord traf han sig tilbage til sin egen Hule for at fortsætte sine Klager eller sove Rusen ud. Lambourne og den anden Mand fulgte tæt bag efter ham, og det var heldigt for dem, thi af gammel Vane var Slutteren lige ved at lukke Laagen i efter sig, saa at havde de ikke været nær nok til at lægge sig imellem, vilde de have faaet den Fornøjelse at blive spærrede inde i det Taarnkammer, Grevindens nylig var sluppen ud af.

Saa snart den ulykkelige Dame saa' sig i Frihed, flygtede hun, som alt omtalt, ned i Lystgaarden. Hun havde

fra sit Bindue i Mervyns Bur set denne prægtige Have, og det faldt hende strax ind, at hun maaste imellem dens mange Løvhytter, Lysthuse, Springvande, Billedstøtter og Grotter kunde finde et Tilflugtssted, hvor hun kunde holde sig skjult, til hun fandt Lejlighed til at henvende sig til en eller anden, der vilde tage sig af hende, og som hun kunde betro saa meget om sin ulykkelige Stilling, som hun turde, for muligvis ved hans Hjælp at opnaa en Samtale med sin Husbond.

„Kunde jeg saa Dje paa min Fører,“ tænkte hun, „kunde jeg saa at vide, om han har afleveret mit Brev, ja, hvis jeg traf Tresilian, vilde jeg hellere udsætte mig for Dubleys Brede ved at betro ham, der er den personificerede Uresfølelse, hele Sagen, end udsætte mig for flere Fornærmelser af de uforkammede Tjenere i dette slet styrede Hus. Jeg vil ikke mere vove mig inden for fire Vægge her. Jeg vil vente og passe paa — iblandt saa mange Mennesker maa der dog findes ét hjærtligt Hjærte, som kan forstaa og have Medlidenhed med, hvad jeg lider.“

Der kom adskillige igjennem Lystgaarden, men det var lystige Grupper paa en fire, fem Personer, der lo og spøjte, glade og lette om Hjærterne.

Det Tilflugtssted, hun havde valgt, gjorde det let for hende at undgaa at blive bemærket. Hun behøvede blot at gaa ind i en helt landlig udstyret, med Mosbænke forsynet Grotte, i Baggrunden af hvilken der var en Kilde, saa kunde hun med Lethed holde sig skjult, til hun fandt for godt at give sig til Kjende for en eller anden, der af Nysgjerrighed loffedes ind i dette romantiske Skjul. Idet hun ventede paa en saadan Lejlighed, saa' hun ned i den klare Kilde, der laa for hende som et Spejl; det gøs i hende, da hun saa' sit eget Billed, og hun kom til at tvivle om, at nogen Kvinde — og det var nærmest hendes eget Kjøn, hun ventede Deltagelse af — vilde indlade sig i Samtale med en saa mistænkelig udseende Person, thi hun syntes, at hun tog sig højst frastødende ud i sin Forklædning. Idet hun anstillede disse Betragtninger, der var saa naturlige for en Kvinde, for hvem det ydre sjælden eller aldrig er uden Betydning, og stolende paa, at hendes naturlige Skjønhed altid vilde øve nogen Indflydelse, tog hun sin Raabe og

Kyse af og lagde dem ved Siden af sig, saa at hun strax kunde tage dem paa igjen, inden nogen naaede hen til hende, for det Tilfælde, at Barney eller Lambourne skulde komme ind i Grotten og gjøre en Forklædning nødvendig. Den Dragt, hun bar under de nævnte Klædningsstykker, havde et vist theatralst Snit for at passe til Waylands Foregivende om, at hun var en af de Kvinder, der skulde agere i Optogene. Wayland havde fundet Udveje til at skaffe hende den paa deres Rejsses anden Dag, efter at det Dagen i Forvejen havde vist sig, hvor heldigt det var, at hun optraadte i denne Egenskab. Idet hun benyttede Kilden baade som Spejl og Vandfad, ordnede Amy sin Paaklædning saa hurtig som muligt; derpaa tog hun sit lille Smykkeskrin i Haanden, for det Tilfælde, at der maaske kunde blive Brug for Smykkerne som Talsmænd, og trak sig tilbage til den mørkeste og mest affides Krog i Grotten, hvor hun satte sig paa en Mosbænk og ventede paa, at Skæbnen skulde byde hende en eller anden Udsigt til Frelse.

Fire og tredivte Kapitel.

Det traf sig saa hin mindeværdige Morgen, at Tyrstindens, til Værelse for hvem alle disse Festligheder fandt Sted, Englands jomfruelige Dronning, var en af de første af Jagtselskabet, der fuldt paaklædt traadte ud fra sine Bærelser. Jeg ved ikke, om det var ved et Tilfælde eller af skyldig Opmærksomhed imod Dronningen, der viste ham saa stor Værelse, men næppe var hun kommen uden for Døren til sine Bærelser, før Leicester var ved hendes Side og foreslog hende at tage Lystgaarden og de Haveanlæg, den dannede Overgangen til fra Borggaarden, i Djesyn, indtil man var færdig med Forberedelserne til Jagten.

De gik der hen. Af og til bød Jarlen Dronningen sin Arm, som nok kunde behøves paa sine Steder, hvor Trapper, som den Gang var en meget yndet Pryd i Haver, førte dem fra den ene Terrasse til den anden eller fra det

ene Anlæg til det andet. Hofdamerne tabte ikke Dronningen af Syne et Øjeblik, men hvad enten det nu var af Klogskab, eller fordi de ikke vilde handle anderledes imod andre, end de ønskede, at andre skulde handle imod dem, mente de ikke, at deres Pligt krævede, at de holdt sig saa nær, at de kunde høre eller vel endog forstyrre Samtalen mellem Dronningen og Jarlen, der jo ikke blot var hendes Vært, men ogsaa hendes mest betroede, agtede og yndede Tjener. De nøjedes med paa Afstand at beundre det høje Par, som havde ombyttet Galladragterne med næsten lige saa pragtfulde Jagtdragter.

Elisabeths Jagtdragt, der var af lyseblaat Silketøj med Sølvkniplinger og Snørebaand, var af et lignende Snit som Oldtidens Amazoners og passede derfor godt til hendes Højde og den Værdighed i hendes Væsen, som Bevidstheden om hendes Stilling og den Myndighed, hun i mange Aar havde udøvet, havde givet et vist mandhaftigt Præg, der havde til Følge, at hun ikke tog sig nær saa godt ud i sædvanlig Kvindedragt. Leicesters grønne Jægerdragt, der var rigt broderet med Guld, og det prægtige Bælte, i hvilket han bar et Jagthorn og en Jagtkniv i Steden for Sværd, klædte ham lige saa udmærket som hans Hofmands- eller Krigerdragt, thi han var saa smuk og velskabt, at han, hver Gang man saa ham i en ny Egenkab, syntes, at han tog sig bedst ud i den.

Vi kan ikke gjøre Rede for Enkelthederne i Samtalen imellem Elisabeth og hendes Yndling, men de, der gav Agt paa dem i nogen Afstand — og Hofmænd og Hofdamer har meget skarpe Øjne —, mente, at de aldrig før havde set Elisabeths Værdighed saa afgjort vige Pladsen for et Udtryk af Ubestemthed og Omhed. Hendes Gang var ikke blot langsom, men ogsaa usikker, hvilket hos hende var noget højt usædvanligt; hun syntes stadig at se ned for sig, og hendes Væsen røbede en frygtfuld Tilbøjelighed til at unddrage sig sin Ledsagers Nærhed, hvilket hos Kvinden ofte er et Vidnesbyrd om lige den modsatte Tilbøjelighed. Hertuginde af Rutland, der vovede sig nærmest hen til hende, paastod endogsaa, at hun havde set en Taare i Elisabeths Øjne og en Blussen paa hendes Kind; „og,“ sagde Hertuginde, „hun slog Øjnene ned for at undgaa mit Blik, hun, som

under almindelige Forhold kunde se saadan paa en, at selv den Løve vilde slaa Djnene ned." Det er indsyfende, hvilke Slutninger man drog af disse Tegne, og helt ugrundede var de maaske heller ikke. En Samtale under fire Djne mellem to Personer af forskjelligt Kjon bliver ofte afgjørende for deres Stæbne og giver den tit en helt uventet Bending. Der blander sig Galanteri i Samtalen, og lidt efter lidt blander der sig Omhed og Lidenskab i Galanteriet. I saadanne farlige Ojeblikke kan en Adelsmand lige saa godt som en Hyrde komme til at sige mere, end han egentlig havde i Sinde, og en Dronning lige saa godt som en Bondepige komme til at høre længere derpaa, end hun burde.

Imidlertid vrinskede Hestene i Borggaarden og tyggede utaalmodig i deres Bidsler, Hundene halsede i deres Kobler og Jægerne jamrede over, at Duggen fordampede, saa at man vilde have mindre let ved at faa Færten af Vildtet. Men Leicester havde en anden Jagt for Oje, eller lad os for ikke at gjøre ham Uret sige, at han uforvarende var bleven drevet ind i den, ligesom den ivrige Jæger følger de halsende Hunde, naar de krydser hans Vej. Dronningen, denne begavede og smukke Kvinde, Englands Stolthed, Frankrigs og Hollands Haab og Spaniens Stræk, havde rimeligvis med mere end almindelig Belvilje lyttet til det romantiske Galanteri, hun altid satte Pris paa at høre, og Jarlen havde, opfyldt af Forsængelighed eller Orgjerrighed eller maaske begge Dele, blandet mere og mere af dette bedaarende Element i sin Tale, til han til sidst talte selve Kjærlighedens Sprog.

"Nej, Dudley," sagde Elifabeth, men i afbrudte Sætninger, "nej, jeg maa være mit Folks Moder. Andre Baand, som gjør den simple Pige lykkelig, er nægtede Dronningen. — Nej, Leicester, træng ikke mere ind paa mig — Var jeg stillet som andre — kunde jeg frit søge min Lykke — saa — men det lader sig ikke gjøre — Opsæt Jagten — opsæt den en halv Times Tid — og lad mig være ene."

"Lade Jer være ene, Eders Majestæt!" sagde Leicester. "Har jeg i mit Vanvid fortørnet Eder?"

"Nej, Leicester, nej," svarede Dronningen hurtig, "men soet er Vanvid og maa ikke gjentages. Gaa — men gaa

ikke langt bort — og lad ingen forstyrre mig i min Ensomhed.”

Medens hun sagde dette, bukkede Dudley dybt og trak sig langsomt og tilsyneladende nedslagen tilbage. Dronningen blev staaende og saa' efter ham, idet hun mumlede: „Var det muligt — gid det var muligt — men nej, nej — Elisabeth maa kun være Englands Hustru og Moder.“

Med disse Ord traadte Dronningen for at undgaa en Person, hun hørte komme, ind i Hulen, hvor hendes ulykkelige Medbejlerske, som dog var den lykkelige udfaarne, opholdt sig.

Englands Dronning var ganske vist kommet i nogen Sindsbevægelse ved den Samtale, hun lige havde afbrudt, men hun hørte til de faste og kraftige Naturer, som hurtig og gjenvinder deres naturlige Ro. Hun lignede de gamle, druidiske Mindesmærker, der kaldes Roffesten. Cupido kunde, skjønt han tænkes som en Dreng, med den største Lethed sætte hendes Følelse i Bevægelse, medens en Herkules ikke vilde kunne bringe den ud af Ligevægt. Hun gik langsomt hen imod Grottens Baggrund, og var ikke naaet halvt ind i den, før hendes Ansigt og Holdning atter havde antaget deres værdige og bydende Præg.

Saa blev Dronningen en kvindelig Skikkelse va'r, der stod helt inde i den halvmørke Grotte ved Siden ad eller rettere sagt bag ved en Alabastersøjle, ved Foden af hvilken den klare Kilde vældede frem. Elisabeths flaksiste Rundskaber mindede hende om Sagnet om Numa og Egeria, og hun tvivlede ikke om, at en eller anden italiensk Billedhugger her havde fremstillet Najaden, der inspirerede Kongen til at give Rom Love. Idet hun traadte nærmere, blev hun imidlertid uvis om, hvorvidt det var en Billedstøtte eller et levende Menneſke, hun saa'. Den ulykkelige Amy rørte sig ikke, delte, som hun var, imellem Ønsket om at aabenbare sin Stilling for en af sit eget Kjøn og Skræk for den imponerende Skikkelse, der nærmede sig, og som hendes Frygt strax sagde hende var den, hun virkelig var, skjønt hun aldrig havde set Dronningen. Amy havde rejst sig for at tale til den Dame, der, som hun strax mente, saa overmaade belejlig kom alene ind til hende; men da det randt hende i Hu, hvor urolig Lejcester havde været for, at Dronningen skulde

saa noget at vide om deres Forening, og hun følte sig mere og mere overbevist om, at det var Elisabeth, der stod for og gik, blev hun staaende med den ene Fod strakt frem og den anden trukken tilbage uden at røre Arme, Hoved eller Hænder og saa bleg om Kind som Alabasterstøben, hun støttede sig til. Hendes Dragt, der var af søgrønt Silketøj, kunde kun utydelig skimtes i Halvmørket og mindede noget om en græssk Nymfes Drapperi, idet hun og Wayland havde ment, at et saadant antikt Kostume var det hensigtsmæssigste paa et Sted, hvor der var saa mange maskerede. Dronningens Tvivl om, hvorvidt hun var et levende Menneske, var virkelig ganske naturlig i Betragtning af alle de sammenhængende Omstændigheder.

Selv da hun kun var nogle faa Skridt fra hende, var Elisabeth i Tvivl om det ikke var en Billedstøtte, hun saa for sig, saa kunstfærdig gjort, at den i den usikre Belysning tog sig ud som levende Virkelighed. Hun standsede og fæstede sit fyrstelige Blik saa skarpt paa den smukke Skikkelse, at den Forbavselse, Amy havde været betagen af, veg Bladsen for Grefrygt; hun slog Øjnene ned og bøjede Hovedet under Indtrykket af Dronningens bydende Blik, men for øvrigt blev hun staaende lige saa tavs og ubevægelig.

Paa Grund af hendes Dragt og Skrinet, hun holdt i Haanden, antog Elisabeth ganske naturlig, at den smukke, men stumme Skikkelse var en Skuespillerinde, der havde en Rolle at udføre i et Optrin i Lighed med de mange, der var bleven opførte til hendes Forherligelse, og at Staklen, overvældet af Synet af hende, enten havde glemt, hvad hun skulde sige, eller ikke havde Mod til at sige det. Det var naade naturligt og venligt at opmuntre hende, og Elisabeth sagde derfor i en venlig og nedladende Tone: „Hvad nu, du denne skønne Grottes fagre Nymfe — er du bleven sorgjort og slagen med Stumhed af den fule Trolldom, som Menneskene kalder Frygt? Vi er hans svorne Fjende og kan løse hans Trolldom. Tal, vi befaler dig at tale.“

I Steden for at svare fæstede den ulykkelige Grevinde sig paa Knæ for Dronningen, lod Skrinet falde, foldede sine Hænder og saa op paa Dronningen med et paa én

Gang saa angst og bedende Blik, at Elisabeth blev stærkt greben deraf.

„Hvad betyder dette?“ sagde hun. „Din Sindsbevægelse er stærkere, end der synes at være Anledning til. Staa op, Jomfru — hvad ønsker du af os?“

„Eders Beskyttelse, Eders Majestæt,“ stammede den ulykkelige.

„Den har enhver af Englands Døtre Krav paa, saaa længe hun er værdig til den,“ svarede Dronningen. „Men din Sorg synes at have en dybere Grund end en glemte Rolle. Hvad søger du Beskyttelse imod?“

Amey søgte hurtigt at samle sine Tanker for at komme paa det rene med, hvad hun helst skulde sige for at sikres sig imod de Farer, der truede hende, uden at udsætte sin Husbond for Fare, og springende fra den ene Tanke til den anden i det Kaos, der opfyldte hendes Sjæl, kunde hun omfider som Svar paa Dronningens gjentagne Spørgsmaal om, hvad hun søgte Beskyttelse imod, kun stamme: „Al, jeg ved det ikke.“

„Det er Galsskab, Pige,“ sagde Elisabeth utaalmodig, thi der var noget i den bønfoldendes store Forvirring, som baade pirrede hendes Nysgjerrighed og tiltalte hendes Følelse. „Den syge maa beskrive sin Sygdom for Lægen, og heller ikke er vi vant til at spørge saa tit uden at faa Svar.“

„Jeg beder — jeg bønfaller,“ stammede den ulykkelige Grevinde, „jeg anraaber om Eders naadige Beskyttelse — imod — imod Barney.“ Hun var nær ved at kvæles, idet hun udtalte det skæbnesvangre Navn, som Dronningen øjeblikkelig opfangede.

„Hvad, Barney — Sir Richard Barney — Lord Leicester's Tjener! Hvad har du med ham at gjøre, Pige?“

„Jeg — jeg var hans Fange — og han stræbte mig efter Livet — og saa brød jeg ud af mit Fængsel for at — for at . . .“

„For at stille dig under min Beskyttelse, kan jeg tænke,“ sagde Elisabeth. „Du skal faa den — det vil sige, i Fald du er værdig til den — for vi vil undersøge denne Sag paa det omhyggeligste. — Du er,“ vedblev hun, idet hun saa paa Grevinden med et Blik, der syntes at trænge helt

„I Sjælen, du er Amy, Datter af Sir Hugh Robsart til Bidcote Hall?“

„Tilgiv mig — tilgiv mig, naadigste Dronning,“ sagde Amy, idet hun atter kastede sig paa Knæ.

„Hvad har jeg at tilgive dig, enfoldige Barn?“ sagde Elisabeth. „At du er din Faders Datter? Du maa jo være forstyrret i Hovedet. Naa, jeg mærker, at jeg kommer til at presse Historien ud af dig Stykke for Stykke. Du bedrog altsaa din gamle hæderlige Fader — dit Blik tilottaar det — du bedrog Hr. Tresilian — din Rødmen stadvæster det — og giftede dig med Barney.“

Amy sprang op og afbrød ivrig Dronningen: „Nej, Faders Majestæt, nej, saa sandt der er en Gud over os, jeg er ikke en saadan Usling, som J anser mig for! Jeg er ikke gift med den foragtelige Træl, den koldblodige Skurk! Jeg er ikke Barneys Hustru — hellere vilde jeg være Helvedes Brud!“

Dronningen tav et Øjeblik overvældet af Amys Hestighed; derpaa sagde hun: „Gud forbarme sig, Kvinde — jeg ønsker, at du kan tale hurtig nok, naar Omnet huer dig. Sig mig nu,“ vedblev hun, thi til Nysgjerrigheden sluttede der sig nu en ubestemt Mistanke om, at man havde bedraget hende, „sig mig nu — for saa sandt der er en Gud, jeg vil vide det — hvis Hustru eller Elskerinde er du? Tal, og skynd dig — du maatte hellere drive Gjæk med en Lovende end med Elisabeth!“

Dreven til denne Overlighed, ligesom af en uimodværlig Magt slæbt til Randen af en Afgrund, hun kunde se, men ikke undgaa, og tvungen, som hun var, af den opragte Dronnings heftige Ord og truende Lader til at tale, end den saa meget som et Øjblibs Betænkning, sagde Amy omsider fortvivlet: „Jarlen af Leicester ved det hele.“

„Jarlen af Leicester!“ sagde Elisabeth umaadelig forundret. „Jarlen af Leicester!“ gjentog hun med opblussende Bredde. „Det er noget, man har faaet dig forloftet til at gøre — du lyver — han bryder sig ikke om Skabninger som dig. Du har ladet dig kjøbe til at bagtale den ædlestes Ord, den hæderligste Adelsmand i England. Men om han nu var vor Tillids højre Haand eller endnu mere, du skal

faa Lov til at sige, hvad du har at sige, og det i hans Paahør. Følg med — følg øjeblikkelig med."

Amy fo'r tilbage greben af en Rædsel, som den opbragte Dronning betragtede som Vidnesbyrd om en ond Samvittighed; Elisabeth traadte rask frem, greb hende i Armen og ilede med hurtige og lange Skridt ud af Grotten og igjennem Hovedalleen i Lystgaarden, slæbende den forfærdede Grevinde med, som hun stadig holdt i Armen, og som kun med største Møje kunde holde Skridt med den harmfulde Dronning.

Leicester var i dette Øjeblik Midtpunktet i en glimrende Kredts af Herrer og Damer, som havde samlet sig i en Buegang for Enden af Alleen. De havde begivet sig der hen for at afvente Hendes Majestæts Befaling, om hvornaar Jagten skulde begynde, og man kan forestille sig deres Forbavselse, da de saa' Elisabeth komme, ikke værdig og afmaalt, som hun plejede, men saa hurtig, at hun stod midt iblandt dem, inden de vidste et Ord deraf, saa meget mere, som de til deres Skræk og Overraskelse saa', at hendes Ansigt blussede af Røde og Sindsbevægelse, og at hendes Øjne funkede, som naar Henrik den ottendes Mand rørte sig stærkest i hans Datter. Ikke mindre forbavsede blev de ved Synet af den blege, udtærede, halv døde, men ikke des mindre yndige Kvinde, som Dronningen med al sin Kraft holdt oppe med den ene Haand, medens hun med den anden vinkede de Damer og Adelsmænd bort, der flokkedes om hende i den Tro, at hun pludselig var bleven syg. „Hvor er Lord Leicester?“ sagde hun i en saadan Tone, at det gøs i de forbavsede Hoffolk. „Træd frem, Lord Leicester.“

Om der en klar Sommerdag, medens alt rundt om var lyst og smilende, slog et Lyn ned fra Himlens blaa Svælvning og fløvede Jorden lige for Fødderne af en intet anende Vandringsmand, vilde denne ikke kunne stirre halv saa forbavset og forfærdet paa den Afgrund, der aabnede sig for ham, som Leicester stirrede paa det Syn, der saa pludselig viste sig for ham. Han havde et Øjeblik i Forvejen, idet han fløgtig lod, som om han ikke forstod deres Mening, modtaget Hoffolkens halvt udtalte, halvt antydede Lykønskninger i Anledning af den Gunst, Dronningen viste ham, og som aabenbart havde naaet sit Højdepunkt under

den Samtale, hun nylig havde haft med ham, og som bragte de fleste af dem til at slutte, at han snart ikke længere vilde være deres Ligemand, men deres Herre. Og nu, medens det øvet undertrykte og dog stolte Smil, hvormed han havde afvist disse Antydninger, endnu spillede om hans Læber, fo'r Dronningen i det voldsomste Sindsoprør ind i Kredsen og opurgte, idet hun med den ene Haand og tilsyneladende uden Anstrængelse holdt hans næsten døende Hustrus blege og døende Skikkelse oppe og med den anden pegede paa hendes Ansigt, som Døden halvvejs havde sat sit Stempel paa, med en Røst, der i den forfærdede Stormands Øren lød som det dødeste frygtelige Basunstød, der skal kalde Legeme og Sjæl til Dommen: „Kjender du denne Kviude?“

Som Synderne ved Dommedagsbasunens Skrald vil anraabe Bjærgene om at skjule dem, saaledes anraabte Leicester i sit stille Sind den prægtige Hvelving, han i sin Stolthed havde bygget, om at styrte sammen og begrave dem under sine Ruiner. Men Murværket, Arkitraven og Børstværnet holdt, og det var den stolte Herre selv, der sank ned for Elisabeths Fødder som tvungen i Knæ af et uforventet Tryk og slog Panden imod Marmorfliserne, han stod paa.

„Leicester,“ sagde Elisabeth med en Stemme, der skjaldte om Lidenskab, „kunde jeg tro, at du har øvet det lumpne og udtaknemlige Bedrageri, som din Forvirring synes at vidne om, imod mig, din Dronning, din tillidsfulde, din alt for elskvædige Dronning — ved alt hvad helligt er, troløse Jarl, om du vilde dit Hoved være lige saa udsat for at falde som i den Tid din Faders.“

Leicester kunde ikke støtte sig til sin gode Samvittighed, men hans Stolthed holdt ham oppe. Han hævede langsomt sit Ansigt, der var mørkt og opsvulmet som Følge af de dødsbyrdes stridige Følelser, der rasede i ham, og svarede med Støt: „Mit Hoved kan kun falde i Kraft af mine Fævningsberømtsom — for dem vil jeg forsvare mig, ikke for en Dronning, men for min tro Tjeneste saaledes.“

„Hvad, I Herrer,“ sagde Elisabeth, idet hun saa' sig om sig; „jeg tror, man trodser os — trodser os paa denne Maade, som vi selv har stjælet denne stolte Mand! Lord Shrewsbury, I er Marskalk, anhold ham for Højforræderi.“

„Hvem mener Eders Naade?“ sagde Shrewsbury saare overrasket, thi han var først kommen til lige i det samme Øjeblik.

„Hvem anden skulde jeg vel mene end den Forræder Dudley, Jarl af Leicester? Send Bud efter Eders Drabanter, Fætter Hunsdon, og tag ham øjeblikkelig i Forvaring — skynd Jer, Slynge! siger jeg.“

Hunsdon, en gammel, ligefrem Adelsmand, som paa Grund af sit Slægtskab med Boleynerne plejede at optræde over for Dronningen med større Frihed end nogen anden havde, svarede djærvt: „Og i Morgen vilde Eders Naade saa rimeligvis lade mig kaste i Tower, fordi jeg havde skyndt mig for meget. Jeg bønfaller Jer om at være taalmodig.“

„Taalmodig! Guds Død!“ raabte Dronningen; „jeg vil ikke høre det Ord — du ved ikke, hvad han har forbrudt.“

Amy, som imidlertid til en vis Grad havde gjenvundet sin Fatning, og som saa' sin Husbond udsat for den største Fare paa Grund af den opbragte Dronnings Forbitrelse, glemte øjeblikkelig — og af, hvor mange Kvinder har ikke gjort det samme! — al den Uret, hun selv havde lidt, alle de Farer, hun selv havde været udsat for, kun opfyldt af Angst for, hvad der kunde times ham; hun kastede sig for Dronningens Fødder, omfavnede hendes Knæ og raabte: „Han er uskyldig, Eders Majestæt — han er uskyldig — ingen kan lægge den ædle Leicester noget til Last.“

„Hvad siger du?“ sagde Dronningen; „sagde du ikke nys, at Jarlen af Leicester kjendte hele din Historie?“

„Sagde jeg det?“ svarede den ulykkelige Amy, idet hun tilfidesatte ethvert Hensyn til Sammenhæng og eget Liv. „O, i saa Fald har jeg skammelig løjet. Saa sandt Gud være mig naadig, tror jeg, at han aldrig har haft en Tanke, der kunde volde mig Mæn.“

„Kvinde,“ sagde Elisabeth, „jeg vil vide, hvem der har tilskyndet dig til dette, eller min Brede — og Kongernes Brede er som en flammende Ild — skal fortære dig som ukrudt i Dvnen.“

Da Dronningen udstødte denne Trusel, kaldte Leicesters gode Engel hans Stolthed til Hjælp og foreholdt ham, hvil-

Den Stjændsel han for stedse vilde bedække sig med, i Fald han nedværdigede sig til at søge Ly under sin Hustrus ædelmodige Beskjærmelse og til Gjengjæld overgav hende til Dronningens Bredde. Han havde allerede hævet Hovedet foran med den Værdighed, der sømmer sig for en Mand af Værd, som vedgaa sit Egteskab og optræde som sin Hustrus Beskytter, da Barney, der syntes født til at være sin Herres onde Mand, styrtede ind i Kredsen med forstyrret Ansigt og Klæderne i Uorden.

„Hvad betyder denne uforfammede Baatrængenhed?“ sagde Elisabeth.

Med en Mine, som om han var fuldstændig overvældet af Sorg og Forvirring, kastede Barney sig for hendes Fødder og raabte: „Naade, Eders Majestæt, Naade — eller lad i alt Fald Eders Retfærdighed ramme mig, der er den skyldige, men skaan min ædle, min højsindede, min uskyldige Herre!“

Amey, som endnu stedse knælede, fo'r op, da hun saa den soette Menneſte, som hun hadede saa dybt, staa tæt ved hende, og hun var lige ved at fly hen til Leicester. Den Tvivlraadighed, ja Frygt, som hans Væsen atter blev præget af, saa snart hans fortrolige viste sig, og Sagen syntes at ville tage en ny Bending, holdt hende imidlertid tilbage; hun udstødte et svagt Skrig og besvor Hendes Majestæt at lade hende kaste i Borgens dybeste Fængsel — at behandle hende som den værste Forbryderſke, „men,“ raabte hun, „skaan mig for at se og høre, hvad der vil berøve mig den smule Fornuft, jeg endnu har tilbage — skaan mig for Synet af denne ubeskrivelig nederdrægtige Skurk!“

„O, han har voldt mig mere end Sorg, Eders Majestæt, mere end Krænſelse — han har saaet Splid, hvor der burde være Fred. Jeg gaar fra Forstanden, hvis jeg ser længere paa ham.“

„Jeg tror sandelig, at du allerede er fornytt,“ sagde Dronningen. „Lord Hunsdon, tag Jer af denne stakkels, ulykkelige Kvinde; hold hende i sikker Forvaring og sørg ordentlig for hende, til vi atter ønske, at hun skal stedes for os.“

Et Par af de tilstedeværende Damer tilbød at tage sig af hende, hvad enten det nu var Medfølelse med et saa til-

trækkende Bæsen eller andre Grunde, der drev dem; men Dronningen svarede kort: „Nej, mine Damer, med eders Tilladelse nej — J har alle sammen — og tak J Gud for det! — skarpe Dren og rappe Tunger — vor Frænde Hunsdon er meget tunghør, og hvad hans Tunge angaar, saa er den vel noget grov, men til Gjengjæld meget langsom — Hunsdon, sørg for, at ingen kommer til at tale med hende.“

„Det er ved vor Frue et yndigt Barn,“ sagde Hunsdon, idet han tog den afmægtige, halvt daanede Amy i sine kraftige, senestærke Arme; „og er den Bogter, Eders Naade har givet hende, end en grov Karl, saa er han dog ogsaa en godhjertet Fyr. Hun er saa sikker hos mig som mine egne Knylinger af Døtre.“

Med disse Ord gif han bort med hende, der ingen Modstand gjorde og næsten havde tabt Bevidstheden, idet hans af Krigen tyndede Loffer og lange graa Skjæg blandede sig med hendes lysebrune Fletninger, medens hendes Hoved hvilede paa hans stærke, brede Skulder. Dronningen fulgte ham med Dinene — hun havde allerede med den Selvbeherskelse, der er saa nødvendig for en Fyrste, trængt ethvert Spor af Sindsbevægelse tilbage og syntes opfat paa at faa dem, der havde været Vidner til hendes Heflighed, til at glemme den. „Lord Hunsdon har Ret,“ sagde hun; „han er virkelig lovlig grov til at tage Vare paa saa skrøbeligt et Barn.“

„Lord Hunsdon,“ sagde Domprovsten ved St. Asaph, „— det være sagt uden Forklejnelse for hans andre fortræffelige Egenheder — fører et noget frit Sprog og pynter sin Tale vel rundhaandet med gruelige og overtroiske Eder, som smager baade af Ugudelighed og gammelt Papisteri.“

„Det ligger i Blodet, Hr. Domprovst,“ sagde Dronningen, idet hun hurtig vendte sig om imod den højærverdige Prælat, „og J kan lægge mig den samme Fejl til Last. Bolemyerne har altid været en trodsig og frittalende Slægt, mere hurtige til at sige deres Mening end forsigtige med deres Udtryk. Og paa Ure — ja, den Ed er der forhaabentlig ingen Synd ved — jeg tvivler om, at den er bleven synderlig affølet ved at blande sig med Tudorerne.“

Idet hun sagde de sidst anførte Ord, smilede hun naadig

og stjål sig næsten til at se hen paa Jarlen af Leicester, hvilket hun begyndte at tro, at hun drevn af et Djeblifs ugrundede Mistanke havde talt ham haardere til, end han offortjente.

Dronningens Blik fandt ikke Jarlen oplagt til at tage imod dette stiltiende Tilbud om Forsoning. Han havde, opfyldt af Samvittighedsnag og Anger, set efter den afmægtige Skikkelse, Hunsdon lige havde ført bort, og han stirrede nu mørkt ned for sig, mere — det syntes i alt Fald Elisabeth — som en, der har lidt en uretfærdig Krænkelse, end som en, der har en ond Samvittighed. Hun vendte sig forbitret bort fra ham og sagde til Barney: „Tal, Sir Richard, og raad os disse Gaader — du har da i alt Fald Forstand og Mæle, hvilket vi forgjæves søger anden Steds.“

Med disse Ord sendte hun atter Leicester et harmfuldt Blik, medens den snedige Barney skyndte sig at fortælle sin Historie.

„Eders Majestæts skarpe Blik,“ sagde han, „har allerede opdaget, hvilken skrækkelig Sygdom min elskede Hustru lider af; jeg vilde, pint af min Ulykke, som jeg er, ikke have søen nævnt i Bidnesbyrdet fra hendes Læge, thi jeg ønskede at skjule, hvad der nu er kommet for Dagen paa en saa meget mere opsigtsvækkende Maade.“

„Hun er altsaa forrykt?“ sagde Dronningen. „Ja, det var vi ikke i Tvivl om — hele hendes Væsen vidner derom. Jeg traf hende maabende i Grotten der henne, og hvert Ord, hun sagde — jeg maatte ligefrem pine dem ud af hende — og hun strøg tilbage. Men hvordan kommer hun her? Hvorfor holdt I hende ikke i sikker Forvaring?“

„Eders Majestæt,“ sagde Barney, „den brave Mand, hvis Baretægt jeg havde betroet hende, Hr. Anthony Foster, er kommen hertil i dette Djeblif saa hurtig, som hans Hest kunde bære ham, for at melde mig hendes Flugt, som hun har iværksat med den Snildhed, man tit træffer hos Menneſter, der lider af den Sygdom. Han er her og kan strax tages i Forhør.“

„Lad det vente til en anden Gang,“ sagde Dronningen. „Men, Sir Richard, vi misunder Jer ikke Jer huslige Ulykkelighed. Jer Hustru omtalte Jer meget bittert og var lige bled at daane ved Synet af Jer.“

„Det ligger med Eders Raades Tilladelse i Sygdommens Natur,” svarede Barney. „De, der lider af den, er, naar de har deres Anfald, værst imod dem, de i deres gode Djeblikke holder mest af.”

„Det har vi ganske vist ogsaa hørt,” sagde Elisabeth, „og vi tro, at det forholder sig saa.”

„Vil Eders Raade da ikke tillade,” sagde Barney, „at min ulykkelige Hustru bliver overgivet til sine Venners Baretægt?”

Leicester fo'r sammen, men med en stærk Kraftanstrengelse bekæmpede han sin Sindsbevægelse, medens Elisabeth i en skarp Tone svarede: „J er noget for hastig, Hr. Barney; vi vil først have en Beretning fra vor egen Livlæge Masters om Damens Helbred og Sindstilstand, før vi bestemmer, hvad der saa videre skal gøres. J skal imidlertid saa Lov til at tale med hende, for at J, hvis der er nogen ægtefabelig Strid imellem jer — slikt skal, efter hvad vi har hørt, kunne forefalde selv imellem kjærlige Ægtefolk — kan faa den bilagt uden yderligere Forargelse for vort Hof eller Bryderi for os.”

Barney bukkede dybt og tav.

Elisabeth saa' atter hen paa Leicester og sagde med en Nedladdenhed, som kun kunde have sit Udspring fra en hjærtelig Deltagelse: „Uenighed finder, som den italienske Digter siger, Vej til fredelige Klostre saa vel som til Familiernes Skjød, og vi er bange for, at vore egne Drabanter og Dørvogtere knapt kan holde den borte fra vort Hof. Lord Leicester, J er fortrydelig paa os, og vi har Grund til at være fortrydelig paa Jer. Vi vil tage Løvens Rolle og være den første til at tilgive.”

Leicester tog sig sammen og satte et venligt Ansigt op, men hans Betyrning havde for dybe Rødder, til at han strax kunde faa sin Sindsro tilbage. Han sagde imidlertid, hvad Lejligheden krævede, at han ikke kunde have den Lykke at tilgive, eftersom hun, der befalede ham det, ikke kunde fornærme ham.

Elisabeth syntes at være tilfreds med dette Svar og sagde, at hun ønskede, at Jagten skulde begynde. Hornene klang, Hundene halsede, Hestene dansede, men Hoffolkene gav sig i Lav med den Udspredelse, de opfordredes til, i en helt

anden Stemning end den, de havde været opfyldte af ved Reveillen om Morgen. Alles Ansigter var prægede af Fiol, Frygt og Forventning, og der hvædes kun om Gissninger og Ræsker.

Blount fandt Lejlighed til at hvæse til Raleigh: „Dette Uvejr kom som en Østenstorm i Middelhavet.“

„Varium et mutabile,“ svarede Raleigh i en lignende Tone.

„Jeg forstaar mig ikke paa Fert Latin,“ sagde Blount, „men jeg takker Gud for, at Tresilian ikke var paa Søen i den Orkan. Han vilde næppe have undgaaet at lide Skibbrud, for han forstaar sig kun daarlig paa at stille sine Sejl efter Hofvinden.“

„Du vilde maasse have vejledet ham?“ sagde Raleigh.

„Na, jeg har brugt Tiden lige saa godt som I, Sir Walter,“ svarede den brave Blount. „Jeg er Ridder saa sovel som I, og har oven i Kjøbet faaet Ridderslaget før end I.“

„Na, vor Herre give dig bedre Forstand,“ sagde Raleigh; „men hvad Tresilian angaar, gad jeg nok vide, hvad der er i Vejen med ham. Han sagde i Morges til mig, at han ikke vilde forlade sit Værelse i tolv Timer, for han var bunden af et Løfte. Naar han faar at vide, at denne Dame er bleven forrykt, er jeg bange for, at det ikke vil bidrage til at kurere ham. Det er Fuldmaane, og Hjøvnen arbejder som Gjer i Hovederne paa Folk. Men hør, nu blæses der til Opbrud. Vi maa til Hest, Blount; vi ombyggede Riddere maa fortjene vore Sporer.“

Fem og tredivte Kapitel.

Omsider, efter en lang og heldig Formiddagsjagt og en langvarig Frokost, da Dronningen var kommen tilbage til Borgen, fandt Leicester Lejlighed til at blive ene med Bartonney, af hvem han nu fik en nærmere Redegjørelse for, hvorledes det hang sammen med Grevindens Flugt, som Foster i

sin Angst for Følgerne selv over Hals og Hoved havde bragt Bud om. Da Barney i sin Beretning omhyggelig undgik at tale om de Anslag imod Grevindens Helbred, der havde drevet hende til dette fortrivlede Skridt, kunde Leicester ikke tro andet, end at Grunden til det var hendes Utaalmodighed efter at opnaa den til hendes Rang svarende Stilling, og han blev derfor ikke lidet opbragt over den Letsindighed, hvormed hans Hustru havde overtraadt hans bestemte Befalinger og udsat ham for Elisabeths Harme.

„Jeg har,“ sagde han, givet denne Datter af en uanselig Adelsmand i Devonshire det stolteste Navn i England. Jeg har delt min Seng og min Lykke med hende, og forlanger blot en Smule Taalmodighed af hende, før hun forfulde Sejl styrer ud paa sin Storheds Hav, og saa vil den taabelige Kvinde hellere udsætte sig selv og mig for at lide Skibbrud, kaste mig ind imellem tusend Hvirvler, Grunde og Skjær og nøde mig til tusend Baafund, der nedværdiger mig i mine egne Dine — det vil hun hellere end tøve en stakket Stund endnu i den Dunkelhed, hun er født og baaren i. Hvor kan hun være saa fin og yndig, saa kjærlig og tro, og saa dog i saa alvorlig en Sag være blottet for den Klogskab, man burde kunne vente at finde hos den værste Tosse — det overgaar min Taalmodighed.“

„Vi kan endnu komme godt derfra,“ sagde Barney, „i Fald Mylady vil lade sig sige og spille den Rolle, Omstændighederne uundgaelig paabynder hende at paatage sig.“

Det er kun alt for sandt, Sir Richard,“ sagde Leicester, „der er virkelig ingen anden Udvej. Jeg har uden at modsigge det hørt paa, at hun er bleven kaldt din Hustru; det Navn kommer hun til at bære, til hun er langt borte fra Kenilworth.“

„Da længe efter, haaber jeg,“ sagde Barney; han tilføjede øjeblikkelig: „for jeg kan ikke andet end haabe, at det maa komme til at vare længe, før hun kan komme til at hedde Lady Leicester — det lader sig vist ikke gjøre, saa længe Hendes Majestæt lever — men det kan Eders Herlighed jo bedst dømme om, eftersom I alene ved, hvad der er foregaaet imellem Elisabeth og Jer.“

„Du har Ret, Barney,“ sagde Leicester; „jeg har i

Dag haaret mig ad baade som en Tosse og som en Slyn-
 gel, og faar Elisabeth Nys om dette ulykkelige Egetskab,
 kan hun ikke andet end mene, at jeg har behandlet hende
 med den overlagte Ringeagt, som en Kvinde aldrig tilgiver.
 Vi har allerede én Gang i Dag næsten været paa Krigs-
 fod, og jeg er bange for, at det vil ske igjen."

"Er hun da saa uforsonlig?" sagde Barney.
 "Langt fra," svarede Jarlen, "thi naar man tager
 Hensyn til hendes Sind og Stilling, maa man sige, at hun
 endnu i Dag har vist sig kun alt for overbærende ved at
 gjenoprette, hvad hun mener, jeg i min Hidfighed har for-
 brudt."

"Ja," sagde Barney. "Italieneren har Ret — i El-
 skovs Riv er den Part, hvis Kjærlighed er stærkest, altid
 villigst til at tage Skylden paa sig. Naa, Mylord, hvis
 nu Eders Forbindelse med Grevinden kunde holdes hem-
 melig, vilde I saa staa paa samme Fod med Elisabeth,
 som før?"

Leicester sukede og tav et Øjeblik, før han igjen tog
 til Orde.

"Barney, jeg tror, at du er mig tro, og jeg vil sige
 dig alt. Jeg staar ikke paa det Punkt, hvorpaa jeg hidtil
 har staaet. Jeg har talt til Elisabeth — jeg ved ikke,
 hvad det var for et Vanvid, der drev mig dertil — om et
 Ømne, som ikke kan opgives uden at saare hendes kvindelige
 Følelse paa det blodigste, og som jeg dog ikke tør og kan
 forsøge. Hun kan aldrig tilgive mig, at jeg har givet An-
 ledning til og været Bidne til, at hun har givet efter for en
 menneskelig Lidenskab."

"Vi maa gjøre noget, Mylord," sagde Barney, "og
 det snart."

"Der er intet at gjøre", svarede Leicester forknytt.

"Jeg er som et Menneske, der længe har arbejdet sig op
 ad en farlig Skrænt og saa, naar han kun er ét Skridt
 fra Toppen, ser sig standsset paa et Sted, hvor det er
 umuligt at vende om. Oven over mig ser jeg den Linde,
 jeg ikke kan naa — under mig den Afgrund, jeg maa styrte
 ned i, saa snart jeg slipper Taget og svimlende taber Fod-
 fæstet."

"Fat bedre Tanker om Eders Stilling, Mylord," sagde

Barney. „Lad os gjøre det Forsøg, I nys gav Jert Minde til. Lad os holde Eders Ægtefælle hemmeligt for Elisabeth, saa kan alt blive godt. Jeg vil selv strax gaa til Grevinden — hun hader mig, fordi jeg, som hun med rette mener, har taget alvorlig til Gjenmæle paa Eders Herligheds Begne imod hendes formentlige Rettigheder. Jeg bryder mig ikke om hendes Fordomme — hun skal høre paa mig, og jeg skal give hende saadanne Grunde for, at hun bør give efter for Omstændighedernes Tryk, at jeg ikke tvivler om, at jeg skal faa hende til at gaa ind paa hvad som helst, de mon kræve.“

„Nej, Barney,“ sagde Leicester, „jeg har overvejet, hvad der er at gjøre — jeg vil selv tale med Amy.“

Nu blev Barney paa egne Begne greben af den Skræk, han havde givet sig Skin af at nære udelukkende paa sin Herres. „Vil Eders Herlighed selv tale med Grevinden?“

„Ja, det er min faste Beslutning,“ sagde Leicester. „Hent mig en Livrèkappe, jeg vil smutte forbi Skildvagten som din Tjener. Du har jo fri Adgang til hende.“

„Ja, men Mylord . . .“

„Jeg vil ikke vide af noget Men,“ sagde Leicester. „Saaledes og ikke anderledes skal det være. Hunsdon har, saa vidt jeg ved, sine Bærelser i Saintlowes Taarn. Vi kan gaa der hen igjennem Løngangen uden at udsætte os for at møde nogen. Og selv om jeg skulde møde Hunsdon — han er snarere min Ven end min Fjende og saa tykheadedet, at man kan bilde ham ind, hvad det skal være. Hent mig strax Kappen.“

Der var ikke andet for Barney at gjøre end at adlyde, Et Øjeblik efter var Leicester hyllet i Kappen, trak Hatten ned over Øjnene og fulgte med Barney igjennem Løngangen, der førte til Hunsdons Bærelser. Der var saa godt som ingen Udsigt til at møde nogen der, og skulde det ske, var der saa mørkt, at man skulde have ondt ved at faa sin Ansiggjerrighed tilfredsstillet. De kom til en Dør, ved hvilken Lord Hunsdon med en gammel Krigsmands Forsigtighed havde sat en Skildvagt, en af hans undergivne fra Nordengland; denne lod uden Indvendinger Sir Barney og hans Ledsager passere, han sagde blot i sin nordengelske Mundart: „Gid I kunde faa det gale Fruentimmer der

vinde til at være stille, Herre, for hendes Klynken løber saadan rundt i Hovedet paa mig, at jeg hellere vilde staa Skildvagt ved en Snedrive paa Catlowdie Heide."

De traadte hurtig ind og lukkede Døren efter sig.

"Hør nu, kjære Djævel," tænkte Barney i sit stille Sind, "hvis du er til, saa hjælp nu en af dine Tilbedere i hans Vaande, for nu er min Vaad i Brændingerne."

Grevinde Amy sad paa en Løjbænk med Haaret og Klæderne i Uorden, i en Stilling, der vidnede om den dybeste Sorg; hun fo'r sammen, da Døren gik op, vendte sig hurtig om og udbroød, idet hun fik Øje paa Barney: "Ussling, kommer du for at lægge Planer til nye Skurkestreger?"

Leicester afbrød hende; idet han traadte ind, lod han sin Kappe falde og sagde i en mere myndig end kjærlig Tone: "Det er med mig, I skal tale, Frue, og ikke med Sir Richard Barney."

Den Forandring, der foregik med Grevindens Udseende og Bæsen, var vidunderlig. "Dudley!" raabte hun, "kommer du endelig, Dudley!" Og med Lynets Hast fløj hun hen til sin Husbond, slog Armene om hans Hals og overvældede ham med Kjærtegn uden at ænse Barneys Nærværelse, medens hun badede hans Ansigt med en Strøm af Taarer og i afbrudte, usammenhængende Ord fremstammede sine ømmeste Udtryk, Kjærligheden kan lægge et Menneſte paa Bæberne.

Leicester mente at have Grund til at være vred paa sin Hustru, fordi hun havde overtraadt hans Bud og dermed bragt ham i den farlige Stilling, han havde været i om Morgenen. Men hvor var det muligt at blive ved at være vred over for disse Vidnesbyrd om Kjærlighed, der gaves af en Kvinde, som var saa smuk, at selv Uordenen i hendes Paaklædning og Virkningerne af Frygt, Sorg og Træthed, der vilde have gjort Skaar i andres Skjønhed, blot tjegjaldte hendes endnu mere tiltrækkende? Han modtog og gengjældte hendes Kjærtegn med en Omhed, der var blandet med Sørgmodighed, hvilken sidste hun knapt syntes at mærke, før hendes første Henrykkelse havde lagt sig noget; da saa' hun ham bekymret ind i Ansigtet og spurgte, om han var syg.

„Ikke paa Legemet, Amy,“ svarede han.

„Saa vil jeg ogsaa være rask. O, Dudley, jeg har været syg, meget syg, siden vi sidst saas, for jeg kalder ikke det skrækkelige Møde i Morges for et Gjensyn. Jeg har været syg og forrigfuld og udsat for Farer — men nu er du kommen, og jeg er atter glad og rask og tryg.“

„Ak, Amy,“ sagde Leicester, „du har styrtet mig i Ulykke.“

„Jeg, Herre?“ sagde Amy, idet den forvarige Glædes Rødme strax forsvandt fra hendes Kinder; „hvorledes skulde jeg kunne styrte den i Ulykke, som jeg elsker højere end mig selv?“

„Jeg vil nødig gjøre dig Bebrejdelser, Amy.“ sagde Farlen, „men er du ikke her til Trods for mit udtryffelige Forbud — og udsætter ikke din Nærværelse her baade dig og mig for Fare?“

„Gjør den — gjør den virkelig?“ sagde hun ivrig; „hvorfor skulde jeg saa blive her et Øjeblik længere? O, vidste du, hvad det var for en Frygt, der drev mig bort fra Cumnor-Place — men jeg vil ikke tale om mig selv — kun vilde jeg nødig tilbage dertil, i Fald det ikke er nødvendigt — men hvis det gjælder din Sikkerhed . . .“

„Vi skal tænke paa et andet Tilflugtssted, Amy,“ sagde Leicester, „du skal drage til et af mine Slotte i Nordengland, hvor du — jeg haaber kun det skal være nødvendigt i nogle faa Dage — maa udgive dig for Barneys Hustru.“

„Hvad siger I, Mylord!“ sagde Grevinden, idet hun rev sig ud af hans Arme; „er det Jer Hustru, I giver det skammelige Raad at give sig ud for en anden Mands Hustru — og saa oven i Kjøbet Barneys!“

„Det er mit Alvor, Amy,“ sagde Leicester. „Barney er min tro og paalidelige Tjener og indviet i mine dybeste Hemmeligheder. Jeg vilde hellere miste min højre Haand end undvære hans Tjeneste i dette Øjeblik. I har ingen Grund til at haane ham, som I gjør.“

„Jeg kunde anføre én Grund, Mylord,“ sagde Grevinden, „og jeg ser, at han ryster, hvor rolig en Mine han end paatager sig. Men den, der er saa nødvendig for Eders Sikkerhed som Eders højre Haand, vil jeg ikke an-

Ullage. Gid han maa være Jer tro, og for at han ikke skal
 afsvige Jer, raader jeg Jer til ikke at stole for meget paa
 ham. Men det siger jeg, at jeg kun følger med ham, naar
 jeg tvinges dertil, og at jeg ikke vil udgive mig for hans
 Hustru, om saa . . .“

„Det er kun et forbigaaende Bedrageri, Amy,“ sagde
 Leicester, opirret af hendes Modstand. „Det er nødvendigt
 at gaae baade for din og min Sikkerhed, som du har braagt i Fare
 ved dine Kvindeluner eller ved din ubetænksomme Higen-
 sefter at opnaa en Rang, som jeg kun gav dig Adkomst til
 paa den Betingelse, at vort Egteskab en Tid skulde holdes
 hemmeligt. Mishager mit Forslag dig, er det dig selv, der
 har braagt det over os. Der er ingen anden Udvej — du
 maa gjøre, hvad din utaalmodige Daarskab har gjort nød-
 vendigt — jeg befaler dig det.“

„Jeg kan ikke lade Eders Befalinger veje Grens og
 Samvittighedens Bud op, Mylord,“ sagde Amy. „I dette
 Tilfælde vil jeg ikke adlyde Jer. I faar, om I vil, selv
 lade Eders Vre til — det maa en saadan underfundig
 Handlemaade føre til — men jeg gjør intet, som kan van-
 ære mig. Hvordan skulde I nogen Sinde igjen kunne an-
 erkjende mig som en ren og kyst Hustru, der var værdig
 til at dele Raar med Jer, naar jeg havde strejft Landet
 rundt med en saa ryggesløs Person som Jer Tjener Barney
 og givet mig ud for hans Hustru?“

„Mylord,“ sagde Barney, „Grevinden har des værre
 gaaet meget imod mig, at hun næppe vil høre paa et For-
 slag, der kommer fra mig; og dog vil det maasse, naar alt
 kommer til alt, høre hende nok saa godt som det, hun selv
 tænker paa. Hun formaar en hel Del hos Hr. Tresilian
 og vilde uden Tvivl kunne overtale ham til at føre hende
 til Lidcote Hall, hvor hun kunde blive, til Omstændighederne
 tillod at aabenbare denne Hemmelighed.“

Leicester sagde ingen Ting, men stod og stirrede stivt
 paa Amy med Blikke, der pludselig funklede, tilsyneladende
 ligesaa meget af Mistænksomhed som af Brede.

Grevinden sagde blot: „Gud give, jeg var hjemme
 hos min Fader! — da jeg forlod hans Hus, tænkte jeg
 kun lidet paa, at jeg lod min Sjælefred og min Vre
 blive der.“

Barney vedblev i en findig Tone: „Det vil nu ganske vist gjøre det nødvendigt at indvie fremmede i Mylords Hemmelighed, men Grevindeu tør sikkert indestaa for Hr. Tresfilian og dem af hendes Faders Husstand, som . . .“

„Ti stille, Barney,“ sagde Leicester. „Jeg jager dig ved Himlen min Dolk i Livet, hvis du igjen nævner Tresfilian som Medvider i mine Hemmeligheder.“

„Og hvorfor det?“ sagde Grevinden. „Med mindre det er Hemmeligheder, som det sømmer sig bedre for Folk som Barney end for en Mand af uplettet Ære at vide Besked med. Mylord, Mylord, se ikke saa vredt paa mig — det er sandt, hvad jeg siger, og det er mig, der siger det. Jeg har én Gang gjort Tresfilian Uret for Eders Skyld — jeg vil ikke yderligere gjøre ham Uret ved at tie, naar man drager hans Ære i Tvivl. Jeg kan lade være at rive Masken af Hyklere,“ vedblev hun med et Blik paa Barney, „men jeg kan ikke finde mig i, at Dyden bagvaskes i mit Paahør.“

Der blev dødsstille. Leicester var vred, men han vidste ikke, hvad han skulde gjøre, og var sig kun alt for vel bevidst, hvor daarlig hans Sag var, og Barney slog Øjnene ned, idet han hylede Sorg og Ydmyghed.

Da var det, at Grevinde Amy under de sørgelige og vanskelige Omstændigheder, hun var stedt i, lagde en medfødt Sjælsstyrke for Dagen, som, om Stæbnen havde tilladt det, vilde have gjort hende til en fjælden Pryd for den Stand, hun tilhørte. Hun gif rolig og værdig hen til Leicester, og idet hun saa' paa ham med et Blik, i hvilket varm Kjærlighed forgjæves søgte at rokke hendes faste Overbevisning om, hvad der var sandt og rigtigt, sagde hun: „J har sagt Jer Mening om, hvad der er at gjøre under disse vanskelige Forhold; den kan jeg des værre ikke gaa ind paa. Denne Herre — denne Person mener jeg — har antyndet en anden Udvej, som jeg ikke har andet at indvende imod, end at J ikke synes om den. Vil Eders Herlighed tillade mig, en ung frygtsom Kvinde, men Eders kjærlige Hustru, at gjøre et Forslag i denne vanskelige Situation?“

Leicester tav, men nikkede til Tegn paa, at hun kunde sige, hvad hun vilde.

„Der er kun én Grund til alle disse Ulykker, Mylord,“
 sagde hun, „det er den hemmelighedsfulde Dobbeltthed, I
 har omgivet Jer med. Riv Jer strax ud af disse van-
 rørende Baands Tyranni. Handl som en ægte engelsk Adels-
 mand, Ridder og Jarl, der anser Sanddruhed for Vrens
 Grundlag og har sin Vre saa kjær som Livet. Tag Jer
 uheldige Hustru ved Haanden, før hende frem for Elisa-
 beths Trone — sig, at I i et Øjebliks Bedaarelse, henreven
 af en formentlig Skjønhed, som ingen maaske nu kan op-
 spore, har skjænket Amy Robsart Eders Haand.
 Saa har I ladet mig og Eders Vre vederfares Retfærdig-
 hed, og skulde Loven eller Magten kræve, at I stilles fra
 mig, skal jeg ingen Indvendinger gjøre, eftersom jeg da med
 Vre kan skjule et forrigsfuldt og knust Hjærte i de Skygger,
 hvorfra Jer Kjærlighed drog mig bort. Og hav saa blot
 lidt Taalmodighed — saa vil Amys Liv ikke længe for-
 mørke Eders glimrende Udsigter.“

Der var saa megen Værdighed og saa megen Æmhed i
 Brevindens Opfordring, at den rørte alt, hvad der var ædelt
 og godt i hendes Husbonds Sjæl, og den Dobbeltthed og
 Tvetyndighed, han havde gjort sig skyldig i, fyldte ham
 med Anger og Undseelse.

„Jeg er dig ikke værdig, Amy,“ saade han, „jeg, som
 har kunnet lade min Værgjerrighed saa Overvægten over et
 Hjærte som dit. Det bliver en bitter Bod at oprede alle
 Masketerne i det Garn, jeg har knyttet — mine Fjender vil
 gaae mig, og mine Venner vil blive maalløse af Forbav-
 else — og Dronningen — men lad hende tage mit Hoved,
 som hun truede med.“

„Jert Hoved, Mylord!“ sagde Brevinden. „Fordi I
 har benyttet Jer Ret og Frihed som engelsk Undersaat til
 at vælge Jer en Hustru? Skam Jer! Det er denne Mis-
 lid til Dronningens Retfærdighed, denne Frygt for en
 Fare, som ikke kan være andet end en Indbildning, der som
 Fugleskræmsler har faaet Jer til at forlade den lige Vej,
 som er den bedste og ogsaa den sikreste.“

„Ak, Amy, du ved ikke . . .“ sagde Dudley, men han
 rorød strax af og tilføjede: „Men hun skal ikke i mig finde
 et villigt Offer for vilkaarlig Hævn — jeg vil ikke som
 Morfolk lade mig slæbe til Blokken som et Slagtoffer.“

Frygt ikke, Amy, du skal faa at se, at Dudley bærer sit Navn med Ære. Jeg maa strax sætte mig i Forbindelse med nogle af de Venner, jeg tryggest kan stole paa, thi som Sagerne nu staa, kan jeg blive fængslet paa min egen Borg."

"O, kjære Herre," sagde Amy, "væf ikke Strid i et fredeligt Land. Ingen Ven kan hjælpe os saa godt som Sanddruhed og Ærlighed; kald dem til Hjælp, saa er J sikker til Trods for alle Misundere og ilbesindede; tager J ikke dem med, er al anden Hjælp til ingen Nytte. Sandheden afbildes ikke uden Føje vaabenløs, min ædle Herre."

"Men Klogskaben, Amy," sagde Leicester, "er fuldt rustet. Skift ikke Ord med mig om de Midler, jeg maa anvende for at gjøre mit Skriftemaal — jeg kan ikke kalde det anderledes — saa uskadeligt som muligt; det bliver farligt nok endda, hvordan vi saa end bærer os ad. — Vi maa af Sted, Barney. — Farvel Amy — du bliver saa dyrefjæbt, at kun du er den Pris værd. Du skal snart høre mere fra mig."

Han trykkede hende ømt til sit Bryst, hyllede sig atter i sin Kappe og gik fulgt af Barney. I det denne gik ud af Stuen, bukkede han dybt og saa' paa Amy med et ejendommeligt Udtryk, som om han søgte Oplysning om, hvorvidt hans egen Tilgivelse var indbefattet i den Forsoning, der havde fundet Sted imellem hende og hans Herre. Grevinden saa' stivt paa ham, men syntes ikke at ænse ham mere, end om hun havde stirret ud i det tomme Rum.

"Hun har selv bragt det saa vidt med mig," mumlede han. "Hun eller jeg er fortabt. Der var noget — jeg ved ikke, om det var Frygt eller Medlidenhed — der gjorde mig tilbøjelig til at undgaa denne skæbnesvangre Afgjørelse. Nu er det afgjort — hun eller jeg maa dø".

Medens han sagde dette, saa' han til sin Overraskelse, at en Dreng, som Skildvagten havde afvist, gik hen til Leicester og sagde noget til ham. Barney hørte til dem, der ikke lader den ringeste Ubetydelighed gaa upaaagtet hen. Han spurgte Skildvagten, hvad Drengen vilde ham, og fik til Svar, at han vilde have ham til at levere den gale Dame en Pakke, hvilket han imidlertid ikke vilde indlade sig paa, da slikt ikke hørte med til hans Bestilling. Da Barney

ney havde tilfredsstillt sin Nysgjerrighed, gif han hen til sin Herre, og han hørte denne siige: „Godt min Dreng, Pakken skal nok blive besørget.“

„Tak, gode Hr. Tjener,“ sagde Drengen, og i samme Øjeblik var han borte.

Leicester og Barney styndte sig tilbage til Jarlens Værelser ad den samme Gang, ad hvilken de var gaaet til Saintlowes Taarn.

Sex og tredivte Kapitel.

Aldrig saa snart var de komne ind i Jarlens Kabinet, før han tog sin Skrivetavle frem og begyndte at skrive samtidigt med, at han talte, dels til sig selv, dels til Barney. Der er mange af dem, som er nøje knyttede til mig, især de rige og mægtige — mange, som, naar de ser tilbage paa de Begjæringer, jeg har vist dem, eller fremad paa de Farer, der kan ramme dem selv, næppe vil se paa, at jeg snakker, uden at komme mig til Hjælp. Lad mig se — Anollis er jeg sikker paa, og gennem ham paa Guernsey og Jersey — Horsley fører Kommandoen paa Wight — min Svoger Huntingdon og Pembroke har meget at siige i Wales — gennem Bedford har jeg Tag i Puritanerne og deres Parti, der er saa mægtigt i Kjøbstæderne — min Broder Warwick er næsten min Færdning i Rigdom, Magt og Indflydelse — Sir Owen Hopton er mig fuldt hengiven, og han fører Kommandoen i Tower og raader over Statammeret der. Min Fader og Bedstefader havde aldrig haft nødig at lægge deres Hoveder paa Blokken, hvis de ualeedes havde beregnet deres Foretagender forud. — Hvorfor ser du saa nedslaaet ud, Barney? Jeg siger dig, at et Træ med saa dybe Rødder ikke saa let rykkes op af stormen.“

„Ak, Mylord!“ sagde Barney med vel hyllet Lidensabelighed, og saa paatog han sig atter den nedslagne Mine, Leicester havde talt om.

„Ak!“ gjentog Leicester; „og hvorfor siger J Ak, Sir Richard? Kan Jer nye Ridderaad ikke lægge Jer kraftigere Ord paa Læberne, naar der forestaar en ædel Kamp? Eller hvis Jert Ak betyder, at J vil knibe ud fra Kampen, saa maa J gjerne forlade mit Slot eller slaa Jer sammen med mine Fjender, som Jer tykkes bedst.“

„Nej, Mylord,“ svarede hans fortrolige. „Barney kæmper eller falder ved Eders Side. Tilgiv mig, om jeg i min Kjærlighed til Eder ser de uovervindelige Vanfærligheder, J er omgivet af, klarere, end Eders ædle Hjærte tilsteder Jer det. J er stærk og mægtig, Mylord, men — tag mig ikke mine Ord fortrydelig op — J er det kun, for saa vidt som Dronningens Raade kaster Glans over Jer. Saa længe J er Elisabeths Yndling, er J paa Navnet nær den virkelige Herster, men tager hun den Værelse tilbage, hun har givet Jer, visner det hele hurtigere end Profetens Græskaar. Bryd med Dronningen, og — ja, jeg vil ikke sige, at J øjeblikkelig vil blive forladt af Eders Venner og kun beholde et lille Mindretal af Tilhængere i hele Landet, ja selv i denne Landsdel, men jeg vil sige, at J paa selve denne Borg, midt iblandt Eders Vasaller, Frænder og undergivne vil være en Fange, ja en dødsdømt Fange, saa snart det behager hende at tale Ordet ud. Tænk paa Northfolk, Mylord — tænk paa den mægtige Northumberland og den glimrende Westmoreland — tænk paa alle dem, der har rejst sig imod denne kloge Fyrstinde — de er døde, fangne eller landflygtige. Hendes Trone er ikke som andre, der kan omstyrtes af et Forbund af mægtige Adelsmænd; det Grundlag, den hviler paa, er Folkets Kjærlighed og Hengivenhed. J kan dele den med Elisabeth, om J vil, men hverken Eders eller nogen andens Magt i eller uden for Landet forslaaer til at omstyrte eller blot til at rokke den.“

Han tav, og Leicester kastede sin Skrivetavle fra sig med et Udtryk af hensynsløs Trods. „Det forholder sig maaske, som du siger,“ sagde han, „og jeg er sandelig lige glad, hvad enten der er Sandhed eller Fejghed i dine Spaadomme. Men det skal ikke siges, at jeg er falden uden Kamp. Giv Befaling til, at de af mine Folk, der har tjent under mig i Irland, lidt efter lidt skal samles i Hovedtaarnet, og lad mine Venner og Frænder være paa

deres Post og væbne sig, som om de ventede et Overfald af Sussex' Tilhængere. Sæt Skræk i Blodet paa Byfolkene, lad dem væbne sig og holde sig rede til paa givet Bink at overrumple Drabanterne og Livvagten."

"Lad mig at gjøre Eder opmærksom paa, Mylord," sagde Barney med det samme Udtryk af dyb og sørgmodig Deltagelse, "at J har befaleet mig at lade Dronningens Livvagt afvæbne. Det er Højforræderi, men J skal ikke des mindre blive adlydt."

"Lige meget," sagde Leicester fortviolet. "Bag ved mig er der Skjændsel, foran mig Undergang; jeg maa fremad."

Der blev atter en Pause, som Barney omsider brød med de Ord: "Det er nu kommet til det Punkt, jeg længe har frygtet for. Jeg maa enten som et utaknemligt Dyr se paa min kjære, gode Herres Undergang, eller jeg maa sige, hvad jeg vilde have begravet i den dybeste Glemsel eller have været den sidste til at sige."

"Hvad mener du?" sagde Jarlen; "vi har ingen Tid at spille paa Talemaader, Forholdene byder os at handle."

"Hvad jeg har at sige, er snart sagt, Mylord — Gud give, det var lige saa snart besvaret! Tert Egteskab er jo den eneste Grund til det truende Brud med Eders Herre, ikke sandt, Mylord?"

"Det ved du jo," svarede Leicester. "Hvad tjener daadanne ørkesløse Spørgsmaal til?"

"Om Forlædelse, Mylord," sagde Barney, "nu kommer jeg til det. Man sætter Liv og Gods paa Spil for at forsvare en kostelig Edelsten, Mylord; men gjør man ikke illojest i først at undersøge, om den ingen Fejl har?"

"Hvad skal det sige?" sagde Leicester, idet han stirrede titivt paa sin Tjener. "Hvem vover du at tale om?"

"Det er Grevinde Amy, Mylord, som det des værre er min Blygt at tale om, og som jeg vil tale om, om Eders Herlighed saa dræber mig for min Fjer."

"Du kan maasse komme til at fortjene det," sagde Jarlen. "Men tal, jeg vil høre, hvad du har at sige."

"Nu vel, Mylord, saa vil jeg tage Mod til mig — det gjælder mit eget Liv saa vel som Eders Herligheds. Grevindens Forhold til Edmund Tresilian huer mig ikke.

J kjender ham, Mylord, J ved, at han i sin Tid havde en betydelig Indflydelse paa hende, som det holdt haardt for Eders Herlighed at faa Bugt med. J ved, hvor ivrig han paa Grevindens Vegne drev paa Sagen imod mig, aabenbart for at tvinge Eders Herlighed til at vedkjende Jer Eders — ja, jeg kan ikke betegne det anderledes — højest uheldige Egtteskab, hvilket Grevinden ogsaa vil bringe Jer til, det koste, hvad det koste vil."

Leicester smilede tvungent. „J mener det godt, min kjære Sir Richard, og vilde vist ofre Jer egen og enhver andens Vre for at redder mig fra noget efter Eders Mening saa skrækkeligt. Men glem ikke," tilføjede han i den alvorligste Tone, „at det er Grevinden af Leicester, J taler om."

„Det glemmer jeg ikke, Mylord," sagde Barney, „men det er Jarlen af Leicesters Belfærd, det gjælder. Jeg er ikke naaet videre end til Begyndelsen. Jeg tror fuldt og fast, at Tressilian, lige fra han begyndte at tage sig af hendes Sag, har staaet i Forbindelse med Grevinden."

„Du taler som en gal Mand, Barney, skjønt du ser saa sindig ud som en Præst. Hvor eller hvorledes skulde de komme i Forbindelse med hinanden?"

„Det kan jeg des værre kun alt for godt svare paa, Mylord," sagde Barney. „Lige før Bønsskriftet blev overrakt Dronningen i Tressilians Navn, mødte jeg ham til min store Forbavselse ved Bagporten, der fører ud til Parken paa Cumnor-Place."

„Du mødte ham, Skurk! Hvorfor stødte du ham da ikke ned?" raabte Leicester.

„Jeg traf blank, og det gjorde han ogsaa, og var jeg ikke gledet med Foden, vilde han maasse ikke igjen være bleven en Anstødssten paa Eders Herligheds Vej."

Leicester syntes at være bleven maalløs af Forbavselse. Omfjædet sagde han: „Hvilke Beviser har du, Barney — dit Ord er ikke nok, thi saa vist som jeg vil straffe strængt, vil jeg undersøge Sagen koldblodig og omhyggelig. Guds Død! . . . nej, nej, jeg vil undersøge Sagen koldblodig og omhyggelig — koldblodig og omhyggelig." Han gjentog disse Ord flere Gange, som om der var noget beroligende ved Lyden af dem; derpaa pressede han atter Læberne sammen, som om han var bange for, at et eller andet heftigt

Udbrud skulde undslippe dem, og saa sagde han igjen:
 „Hvilke Beviser har du?“

„Flere end nok, Mylord,“ sagde Barney. „Jeg vilde ønske, at jeg var den eneste, der vidste Besked derom, for saa kunde det være blevet begravet i evig Tavshed, men min Tjener Michael Lambourne var Vidne til det hele; det var ham, der først indførte Tresilian paa Cumnor-Place, derfor tog jeg ham i min Tjeneste, skjønt han er temmelig forfalden; jeg vilde gjøre, hvad jeg kunde, for at holde hans Tunge i Ave.“ Han meddelte derpaa Leicester, hvor let det var at bevise, at det forholdt sig, som han sagde, med deres Sammenkomst paa Cumnor-Place, idet ikke blot Anthony Foster, men ogsaa de forskjellige Personer i Cumnor, der havde været til Stede, da Bæddemaalet blev indgaaet, og som havde set Lambourne og Tresilian gaa der hen sammen, kunde føres som Vidner. Barney tillod sig aldeles ingen Opdigtelser, undtagen for saa vidt som han ikke umiddelbart, men ved Antydninger fik bibragt sin Herre det Indtryk, at Mødet imellem Amy og Tresilian paa Cumnor-Place havde varet længere end det Par Minutter, hvortil det i Virkeligheden indskrænkede sig.

„Men hvorsfor fik jeg ikke noget at vide om alt dette?“ sagde Leicester. „Hvorfor forholdt I mig alle sammen, og nærlig du, saadanne vigtige Oplysninger?“

„Fordi Grevinden over for mig og Foster paastod, at Tresilian havde trængt sig ind til hende, og jeg antog, at de havde talt sammen i Tugt og Ore, og at hun selv vilde meddele Eders Herlighed det. Eders Herlighed ved, at man nødig laaner Ore til slette Formodninger om dem, naar holder af, og jeg er, Gud være lovet, ikke en saadan Fjendsforstyrer eller Angiver, at jeg vilde være den første til at udsprede den Slags Ting.“

„Ikke des mindre er I kun alt for redebon til at fæste Tid til dem, Sir Richard,“ sagde Leicester. „Hvoraf ved I, at denne Sammenkomst ikke fandt Sted i Tugt og Ore, som I siger? Det tykkes mig, at Jarlen af Leicesters Hustru nok kunde have en kort Samtale med en Person som Tresilian uden at krænke mig eller udsætte mig for Misgunst.“

„Unægtelig Mylord,“ sagde Barney. „Harde jeg troet

andet, vilde jeg ikke have holdt det hemmeligt. Men nu kommer Knuden. Tressilian forlader først Stedet efter at have sat sig i Forbindelse med en fattig Mand, en Kromand i Cumnor, for at kunne bortføre Grevinden. Han sender en Mand dertil paa sine Vegne — jeg haaber snart at faa ham i sikker Forvaring i Mervyns Taarn, Killigrew og Lambsbey gjennem søger Eggen for at faa fat i ham. Bærten faar en Ring for at holde sin Mund — Eders Herlighed har maaske set den paa Tressilians Finger, her er den. Hans Sendemand skaffer sig Udgang til Herregaarden, forklædt som Biskopkræmmer, har Samtaler med Grevinden, og saa flygter de ved Nattetid — stjæler en Hest fra en stakkels Fyr, saadant et Hastværk har de, og omsider kommer de her til, hvor Grevinden af Leicester søger Tilflugt — jeg tør ikke sige, hvor.“

„Tal, jeg befaler dig det!“ sagde Leicester. „Tal, medens jeg endnu har saa megen Fornuft tilbage, at jeg kan forstaa, hvad du siger.“

„Naar det endelig skal være, saa . . . Grevinden tyede strax til Tressilians Bærelse, hvor hun blev i mange Timer, dels sammen med ham og dels alene. Jeg sagde Jer, at Tressilian havde en Elskerinde hos sig paa sit Bærelse, men jeg drømte mindst om, at denne Elskerinde var . . .“

„Amy, mener du!“ sagde Leicester. „Nej, det er Løgn, en Løgn saa sort som Helvede! Uergjerrig er hun maaske, ustadig og utaalmodig — det er Kvindelyder; men troløs imod mig! — nej aldrig, aldrig — bevis det — bevis det!“ raabte han.

„Underfureren Carrol førte hende der hen efter hendes egen Anmodning i Gaar Eftermiddags — Lambourne og Slutteren traf hende der i Morges tidlig.“

„Var Tressilian hos hende?“ sagde Leicester i den samme ilfærdige Tone.

„Nej, Mylord. I huser maaske, at Hr. Nicholas Blount i Aftes tog ham i Forvaring.“

„Bidste Carrol eller de andre, hvem hun var?“ spurgte Leicester.

„Nej, Mylord,“ svarede Barney; „Carrol og Slutteren havde aldrig set Grevinden, og Lambourne kjendte hende ikke i hendes Forklædning; men idet han søgte at hindre

hende i at forlade Cellen, bemægtigede han sig en af hendes Handsker, som Eders Herlighed maaske gjenkjender."

Med disse Ord gav han ham Handsken, paa hvilken Jarlens Vaaben, Bjørnen med Knortekjæppen, var broderet med Perler.

"Ja, vist gjenkjender jeg den," sagde Leicester; "jeg har selv givet hende den, og Mage til den sad paa den Haand og Arm, hun endnu i Dag lagde om min Hals." — Han var i et voldsomt Sindsoprør.

"Eders Herlighed," sagde Barney, "kan jo forhøre Grevinden selv nærmere angaaende disse Tildragelser."

"Det behøves ikke — det behøves ikke," sagde den forpinte Jarl, "de staar skrevne med Bogstaver af flammende Ild, som om de var brændt ind i mine Djenitene! Jeg kender hendes Skjændsel — jeg kan ikke se noget som helst andet. Og, barmhjertige Himmel! for denne skjændige Kvindes Skyld var jeg lige ved at sætte saa mange ædle Benners Liv paa Spil — ryste en lovmæssig Trone i dens Grundvold — drage med Ild og Sværd igjennem et fredeligt Land — øve Uret imod den naadige Hersterinde, der har gjort mig til alt, hvad en Mand kan blive. Alt dette var jeg rede til at gjøre for en Kvinde, som holder til med og spiller under Dække med mine værste Fjender. Og du, Robin Skurk, hvorfor har du ikke sagt mig dette før!"

"Mylord," sagde Barney, "en Taare i Myladys Øjne vilde have udslettet alt, hvad jeg kunde have sagt, og jeg fik desuden først Beviserne i Morges, da Anthony Foster opludselig kom hertil og i Genhold til de Oplysninger, han havde afpresset Kromanden og andre, forklarede, hvorledes hun var flygtet fra Cumnor-Place, og mine egne Underrettelser oplyste mig om, hvad hun havde taget sig for her."

"Naa, Gud være lovet, at han har kastet Lys over denne Sag — det er jo saa klart, saa overbevisende, at der ikke er én Mand i hele England, der vil falde min Fremgangsmaade overilet eller min Hævn uretsfærdig. — Og nu, Barney, saa ung, saa smuk, saa indtagende og saa falsk. Hendes Had til dig, min fjære, trofaste Tjener, hidrørte ialtsaa blot fra, at du modarbejdede hendes Planer og udslættede hendes Elfers Liv for Fare?"

"Jeg har aldrig givet hende anden Grund til Mishag,

Mylord," svarede Barney; „men han vidste, at jeg uforbeholdent lagde an paa at svække hendes Indflydelse hos Eders Herlighed, og at jeg var og altid har været rede til at vove Liv og Blod imod Eders Fjender.“

„Det er kun alt for klart," sagde Leicester. „Og dog, hvilket Udtryk af Højsind var der ikke over hende, da hun opfordrede mig til hellere at overgive mit Hoved til Dronningens Raade, end blot et Øjeblik længere at bære Falskhedens Slør! Jeg tror ikke, at selve Sandhedens Engel kunde have talt renere og ædlere. Kan det være muligt, Barney? Kan Løgnen saa frækt tale Sandhedens Sprog? Kan Stjændselen saaledes iføre sig Renhedens Klædebon? — Barney, du har været i min Tjeneste fra Dreng af — jeg har hævet dig højt, og jeg kan hæve dig endnu højere — tænk, tænk for mig — du har altid haft et snildt og fløgtigt Hoved — kan hun ikke være uskyldig? Bevis, at hun er det, og alt, hvad jeg hidtil har gjort for dig, skal være for intet at regne i Sammenligning med den Løn, du skal faa.“

Den Kval, Leicesters Ord og den Tone, han sagde dem i, vidnede om, gjorde et vist Indtryk paa den forhærdede Barney, som til Trods for de ærgjerrige og ugudelige Planer, han var opfyldt af, virkelig holdt saa meget af sin Herre, som det var muligt for saadan en Usling at holde af nogen, men han trøstede sig og beroligede sin Samvittighed med den Tanke, at naar han nu paaførte Jarlen en øjeblikkelig og forbigaaende Smerte, var det for at bane ham Vej til Tronen, thi han gif ud fra, at naar dette Ugteskab opløstes ved Døden eller paa anden Maade, vilde Elisabeth skjænke ham sin Haand. Han fremturede derfor i sin djævelske Handlemaade og svarede efter at have betænkt sig et Øjeblik paa Jarlens angstelige Spørgsmaal med et tungsindigt Blik, som om han forgjæves havde søgt efter noget, der kunde undskylde Grevinden; derpaa hævede han pludselig Hovedet og sagde med et Udtryk af Haab, der øjeblikkelig afspejledes i hans Herres Ansigt: „Og dog, hvorsor skulde hun, i Fald hun var skyldig, have udsat sig for Fare ved at komme hertil? Hvorfor flygtede hun ikke hellere til sin Fader eller anden Steds hen? — ja, det

vilde jo rigtignok have lagt Hindringer i Vejen for hendes
 Ønske om at blive anerkjendt som Grevinde af Leicester."

"Det er sandt, det er sandt," raabte Leicester, hvis
 hurtig opblussende Haab nu atter veg Bladsen for den
 bitreste Følelse. "Du duer ikke til at udgrunde en Kvinde
 Snebighed, Barney. Jeg forstaar det hele. Hun vilde ikke
 give Slip paa den Hanrejs Rang og Formue, som havde
 giftet sig med hende. Ja, og havde jeg i mit Banvid gjort
 Oprør, eller havde den vrede Dronning taget mit Hoved,
 som hun truede med i Morges, vilde den rige Arv, som
 Loven havde tilkjendt Entegrevinden af Leicester, ikke have
 været nogen daarlig Slumpelykke for den Tigger Tressilian.
 Hun havde gode Grunde til at lokke mig til at styrte mig
 i en Fare, som kun kunde bringe hende Fordel. — Forsvar
 hende ikke, Barney, jeg vil have hendes Blod!"

"Mylord," sagde Barney, "Eders vilde Sorg giver sig
 Udtryk i et alt for voldsomt Sprog."

"Forsvar hende ikke, siger jeg," sagde Leicester. "Hun
 har vanæret mig — hun vilde have myrdet mig — alle
 Baand mellem os er brustne. Hun skal dø en Forræderfkes
 og utro Hustrus Død, som hun har fortjent efter Guds og
 Menneskers Lov. — Men hvad er det for et Skrin, som
 den Dreng nylig stak mig i Haanden med Anmodning om
 at bringe det til Tressilian, da han ikke kunde komme til at
 give Grevinden det. Bed Gud, de Ord overraskede mig
 strax, skjönt jeg senere glemte dem over andre Ting; men
 nu vender de tilbage med dobbelt Styrke. — Det er hendes
 Juvelskrin — spræng det Barney, bræk Hængslerne fra med
 din Dolk."

"Hun har en Gang fræbedt sig min Dolfs Bistand,"
 tænkte Barney, idet han traf Dolken. "Da gjaldt det om
 at skære en Snor over, der var bunden om et Brev; nu
 skal den gribe kraftigere ind i hendes Skæbne."

Idet han derpaa brugte den trekantede Dolkflinge som
 en Rile, brækkede han de tynde Sølohængsler fra Skrinet,
 og aldrig saa snart saa Jarlen dem give efter, før han rev
 Skrinet ud af Sir Richards Hænder, vristede Laaget op,
 rev det glimrende Indhold ud og rasende kastede det paa
 Gulvet, medens han ivrig søgte efter en Billet, der kunde
 gjøre hans uskyldige Hustrus formentlige Brøde endnu mere

indlysende. Derpaa trampede han rasende paa Smykkerne og raabte: „Saaledes tilintetgjør jeg det usle Legetøj, for hvis Skyld du har solgt dig med Legeme og Sjæl, viet dig selv til en tidlig Død og mig til evig Kval og Anger! — Tal ikke til mig om Tilgivelse, Barney — hendes Dom er fældet!“

Med disse Ord styrtede han ind i et tilstødende Bærelse og luffede Døren i Laas.

Barney saa' efter ham, og det lod til, at en mere menneskelig Følelse kæmpede med hans sædvanlige Spot. Det gjør mig ondt, at han er saa svag,“ sagde han, „men Kjærlighed har gjort ham til et Barn. Dette kostbare Legetøj kaster han i Gulvet og træder paa det, og med den samme Boldsomhed vilde han knuse det skrøbelige Stykke Legetøj, han har været saa indtagen i. Naa, den Lidenskab fortager sig, naar dens Gjenstand er borte. Han forstaar ikke at bedømme Tingenes sande Værd, men den Gvne har Naturen skjænknet mig. Naar Leicester bliver Konge, tænker han lige saa lidt paa de Lidenskabens Storme, der har blæst ham ind i den kongelige Havn, som Sømanden tænker paa de Farer, han har overstaaet, naar han først er i Havn. — Men disse sladdervorne Gjenstande maa ikke blive liggende her — det er alt for høje Drikkepenge til de Slaver, der gjør rent her inde.“

Medens Barney var sysselsat med at samle Smykkerne op og gemme dem i en hemmelig Skuffe i et Skab, der tilfældigvis stod aabent, saa' han Døren til det Bærelse, Leicester var gaaet ind i, gaa op, Forhængen blive slaaet til Side og Jarlen stikke Hovedet ud, men med saa dødt et Blik og med saa blege og blodløse Kinder, at han fo'r tilbage ved Synet af den pludselige Forandring, der var foregaaet med ham. Aldrig saa snart mødte hans Blik Jarlens, før denne trak Hovedet tilbage og luffede Døren. Dette gjentog Leicester to Gange uden at sige et Ord, hvorfor Barney begyndte at tro, at de Sjælslidelser, han havde gennemgaaet, havde gjort ham forstyrret i Hovedet. Den tredje Gang vinkede han imidlertid ad ham, og Barney adløb strax Binket. Da han kom ind til sin Herre, skjønnede han snart, at hans forstyrrede Udseende ikke hidrørte fra, at han var

gaaet fra Forstanden, men fra den grimme Beslutning, han havde fattet efter en haard Kamp med forskjellige Tølelser. De raadslog i over en Time i Fortrolighed, hvorpaa Jarlen af Leicester med utrolig Anstrængelse klæbte sig paa og gif for at gjøre sin kongelige Gjæst sin Opvarning.

Fyve og tredivte Kapitel.

Man mindedes senere, at Leicesters og Barneys Opdræden under de Gilder og Festligheder, der optog Resten af Dagen, var helt forskjellig fra deres sædvanlige Maade at være paa. Man havde hidtil snarere anset Sir Richard Barney for en Mand, der var optagen af at lægge Planer og handle, end for en Ynder af Udspredelser; hans egentlige rette Omraade syntes at være saadanne Foretagender, som krævede Handlekraft, og skjønt han var dygtig nok til at arrangere Gilder og Festligheder, tog han aldrig Del i dem anderledes end som slet og ret Tilskuere; lod han ved saadanne Lejligheder sit Bid spille, var det paa en plump, spydig og barsk Maade, mere som om han gjorde Nar af Gæsterne og det hele, end som om han tog Del i den fulmindelige Glæde.

Den Dag syntes han at have skiftet Væsen. Han blandede sig imellem de yngre Hofmænd og Damer og syntes at være besjælet af en overgiven Munterhed, der gjorde ham til de livligstes Ligemand. De, der havde betragtet ham som en Mand, der var optagen af alvorligere og ærgjerrigere Formaal, som en Mand, der ikke havde andet end Spot og Spydigheder tilovers for dem, der tog Livet, som det var, og begjærlig greb efter enhver Udspredelse, det hød dem, opdagede nu til deres Forbavselse, at hans Bid kunde være lige saa glat som deres eget, hans Latter lige saa dygtig og hans Pande lige saa skyfri. Hvilke fordømmelige kynfleriske Kunstgreb han betjente sig af for at drage dette Munterhedens Slør over de sorte Tanker, et af de sletteste Højærter, der nogen Sinde har været til, rugede over, maa

henstaa som en uløselig Gaade for alle andre end hans Ligemænd, i Fald saadanne nogen Sinde har været til, men han var et Menneſte med ualmindelige Evner, som han des værre helt og holdent anvendte i de ſletteste Djemeds Tjeneste.

Helt anderledes var det med Leicester. Hvor vant han end var til at optræde som beleven Hofmand og til at give sig Mine af, at han var glad, opmærksom og ubekymret for alt andet end for at forhøje Djeblickets Nydelse, om hans Hjærte end martredes af utilfredsſtillet Uergjerrigheds, Skinsygens eller Hadets Kvaler, husede dette Hjærte nu en frygteligere Gæst, hvis Virksomhed ikke kunde dølges eller undertrykkes, og man kunde i hans urolige Blik og forstyrrede Anſigtstræk læse, at hans Tanker var langt borte fra de Dptrin, han tvang sig til at tage Del i. Han ſaa' ud, bevægede sig og talte, som om han stadig, Gang efter Gang, maatte gjøre Vold paa sig ſelv; det var, som om hans Vilje til en vis Grad havde tabt ſit umiddelbare Herredømme over det gode Hoved og ſmukke Legeme, den ſkulde beherſke. Hans Bevægelſer og Lader gjorde Indtryk af, at de ikke var Viljesytringer, men Udſlag af et Maſkineri, der først maatte trækkes op, ganſte ſom om han var en avtomatiſk Figur, og hans Tale kom afbrudt og hultertilbult, ſom om han først maatte tænke over, hvad han vilde ſige, og ſaa over hvordan det ſkulde ſiges, og ſom om han endda kun ved stadig at paſſe paa sig ſelv kunde ſaa fuldendt en Sætning uden at glemme baade det ene og det andet.

De ſælſomme Virkninger, ſom denne Landsfraværelſe frembragte i Englands meſt fuldendte Hofmands Tale og Væſen, og ſom den ringeſte og enfoldigſte Tjener, der kom i Nærheden af ham, lagde Mærke til, kunde ikke undgaa Datidens meſt begavede Fyrſtindes Opmærksomhed. Der er heller ikke den ringeſte Tvivl om, at hans afveglende fløve og forcerede Væſen vilde have paadraget Jarlen af Leicester Eliſabeths alvorlige Miſhag, hvis det ikke var faldet hende ind at forklare ſig det ved at gaa ud fra, at den Brede, hun om Morgenen havde givet Luſt over for ham med ſaa ſtor Heftighed, stadig holdt hendes Yndling i ſaadan en Skræk, at den til Trods for al den Umag, han gjorde ſig, berøvede hans Holdning dens ſædvanlige Anſtand

og hans Samtale dens Liv og Ynde. Da denne for den kvindelige Forfængelighed saa smigrende Tanke først havde sat sig fast hos hende, var den en fuldstændig og i alle Maader tilfredsstillende Undskyldning for Jarlen af Leicesters mange Feiltagelser og Misforstaaelser, og den opmærksomme Kreds, der omgav dem, saa' med Forbavselse, at Dronningen i Steden for at blive vred over hans gjentagne Forsømmelighed og Mangel paa den simpleste Høflighed, som hun oplejede at være yderst nøjeregnende med, tvært imod søgte at give ham Tid og Lejlighed til at samle sig og nedlod sig til at staa ham bi i saa Henseende med en Overbærenhed, der syntes aldeles uforenelig med hendes sædvanlige Karakter. Det var imidlertid indlysende, at det ikke kunde blive ved at gaa paa den Maade, og at Elisabeth til sidst maatte tage Leicesters upassende Udfærd paa en anden og strengere Maade, da Barney i det samme kom hen til ham og bad ham om en Samtale i et andet Værelse.

Efter to Gange at have hørt denne Opfordring rejste Leicester sig mekanisk for at efterkomme den, men saa standsede han, vendte sig om imod Dronningen og udbad sig hendes Tilladelse til at trække sig tilbage et Øjeblik i en yderst vigtig Anledning.

„Gaa, Mylord,“ sagde Dronningen. „Vi forstaa, at vor Nærværelse maa give Anledning til megen pludselig og uventet Forstyrrelse, som strax maa afhjælpes. Men vil I gaa, at vi skal tro, at vi er Jer en velkommen Gæst, og at vi Jer tænke mindre paa vort materielle Velvære og mere paa at nyde mere godt af Eders behagelige Underholdning, end vi har gjort hidtil i Dag; thi hvad enten Gæsten er en Bønde eller Fyrste, vil Værtens Velkommen altid være det bedste ved Gæstebudet. Gaa, Mylord, og vend tilbage med en fri Pand og med den Frejdighed, I ellers altid plejer at have til Eders Raadighed over for Eders Venner.“

Leicester bukkede dybt som Svar paa denne Bebrejdelse og trak sig tilbage. I Døren til Salen mødte han Barney, som ivrig trak ham til Side og hviskede til ham: „Alt gaaar godt.“

„Har Masters været hos hende?“ sagde Jarlen.

„Ja, Mylord, og da hun hverken vilde svare ham paa hans Spørgsmaal eller give nogen Grund for denne sin

Bægning, vil han afgive et uforbeholdent Bidnesbyrd om, at hun er sindsforvirret og helst bør overgives til sine nærmestes Omsorg. Der er derfor intet til Hinder for, at vi fører hende bort, som vi blev enige om."

"Men Tresilian?" sagde Leicester.

"Han vil ikke faa noget at vide om hendes Afrejse for det første," svarede Barney. "Den finder Sted endnu i Aften, og i Morgen skal han blive besørget."

"Nej, ved Himlen," sagde Leicester, "jeg vil selv hævne mig paa ham med egen Haand."

"J, Mylord, hævne Jer paa en saa ubetydelig Person som Tresilian! Nej, Mylord, han har længe ønsket at se sig om i fremmede Lande, overlad ham til mig — jeg skal nok sørge for, at han ikke kommer tilbage og sladrer af Skole."

"Nej, ved Himlen, Barney!" udbrød Leicester. "Kalder du en Fjende ubetydelig, der har det i sin Magt at faare mig saa dybt, at hele mit Liv bliver uafbrudt Anger og Glendighed? — Nej, hellere end at give Afkald paa min Ret til med egen Haand at tage Oprensning over den forbandede Skurk vil jeg aabenbare Elisabeth hele Sandheden og lade hendes Hævn ramme baade dem og mig."

Barney saa' med stor Uro, at hans Herre havde arbejdet sig op til et saadant Sindsoprør, at han, hvis Barney ikke gav efter for det, var i Stand til at udføre den fortvivlede Beslutning, han havde antyndet, hvilket med ét Slag vilde tilintetgjøre alle de ærgjerrige Planer, Barney havde lagt for sin Herre og sig selv. Jarlens Raseri syntes i Virkeligheden at være baade ustyrligt og dybt rodfæstet, og medens han talte, sprudede hans Øjne Ild, hans Stemme dirrede af Lidenkskab, og Fraaden stod ham ud af Munden.

Hans fortrolige gjorde imidlertid et dristigt og heldigt Forsøg paa selv i dette bevægede Øjeblik at faa Magt over ham. "Mylord," sagde han, idet han førte ham hen foran et Spejl, "se Jer i dette Spejl, og sig selv, om et Menneske, hvis Ansigt under saa vanskelige Omstændigheder bærer Vidne om et saadant Sindsoprør, er i Stand til selv at tage en Beslutning."

"Hvad vil du da gjøre mig til?" sagde Leicester, flaaet af den Forandring, der var foregaaet med hans Udseende,

men tillige stødt over den Frihed, Barney tog sig over for ham. „Skal jeg være din Myndling, din Vasal — min Tjeners Ejendom og Undergivne?“

„Nej, Mylord,“ sagde Barney i en fast Tone, „men I skal være Herre over Jer selv og over Eders Lidenskaber. Jeg, Eders første Tjener, skammer mig over at se, hvor uheldig I staar i Eders Kaseris Uvejr. Kast Jer for Elisabeths Fødder — tilstaa at I er gift — anklag Eders Hustru og hendes Elsker for Hor — og tilstaa i alle Eders Færingers Raahør, at I er Ganrej, har giftet Jer med en Landsbypige og ladet Jer føre bag Lyset af hende og hendes Boglærde Galan. Gaa, Mylord, men sig saa først Farvel til Richard Barney. Han tjente den ædle, den stolte, den højsindede Leicester og var stoltere af at adlyde ham, end han vilde være af at herske over Tusender. Men den foragtede Herre, der nejer sig for enhver Modgang, og hvis forstandige Beslutninger vejres hen som Avner for Lidenskabens Bind, ham tjener Richard Barney ikke, ham staar han lige saa højt over i Henseende til Bestandighed, som han staar under ham i Rang og Rigdom.“

Barney hyllede ikke, da han sagde disse Ord, thi skjønt den Sjælsstyrke, han pralede af, ikke var andet end Haardhed, følte han virkelig den Overlegenhed, han gjorde sig til Luf, og den Deltagelse, han virkelig nærede for Leicesters Skæbne, lagde en usædvanlig Bevægelse i hans Stemme og Bæsen.

Leicester blev overvældet af hans Overlegenhed; det vares den ulykkelige Jarl for, at hans sidste Ben var ved at forlade ham. Han rakte Haanden ud imod Barney og sagde: „Forlad mig ikke — hvad vil du, at jeg skal gjøre?“

„I skal være Jer selv, ædle Herre,“ sagde Barney, idet han ærbødig greb hans Haand og førte den til sine Læber. „I skal være Jer selv og hæv Jer over de Lidenskabens Storme, som ringere Mander lider Skibbrud i. Er I den første, der er bleven gjækket i Kjærlighed? den første, som er forfængelig og letfærdig Kvinde har daaret og opflammet til en Elskov, som hun senere har haanet og misbrugt? Og vil I lade Jer drive til Vanvid, fordi I ikke har været klogere end de klogeste Mænd, Verden har set? Lad det

være, som om hun aldrig havde været til — slet hende ud af Eders Grindring som den, der er uværdig til nogen Sinde at have indtaget en Plads i Eders Sjæl. Betragt den kraftige Beslutning, J tog i Morges, og som jeg har baade Mod, Iver og Midler nok til at sætte i Værk, som et højere Bæsens Dom, som en ulidenskabelig Retfærdighedshandling. Hun har fortjent Døden — lad hende dø.”

Medens han sagde dette, holdt Jarlen fast paa hans Haand, pressede Læberne sammen og rynkede Panden, som om han gjorde sig Umag for at tilegne sig noget af den kolde, grumme og lidenskabsløse Fasthed, Barney var i Besiddelse af. Da han tav, vedblev Jarlen at holde paa hans Haand, og omsider sagde han i saa rolig og bestemt en Tone, som han kunde: „Saa være det — lad hende dø — men én Taare maa jeg have Lov til at“

„Nej, Mylord, ikke en eneste,“ sagde Barney, som af sin Herres skjælvende Læber og fortrukne Ansigt kunde skjønne, at han var ved at give efter for sin overstrømmende Jølelse; „ikke en eneste — det er der ingen Tid til — vi maa tænke paa Tresfilian.“

„Det er sandelig et Navn, der kan forvandle Taarer til Blod,“ sagde Jarlen. „Jeg har overvejet den Sag, Barney, og jeg har taget min Beslutning — hverken Bønner eller Forestillinger kan rokke den — Tresfilian skal falde som Offer for min egen Haand.“

„Det er Galsskab, Mylord, men J er for mægtig en Herre, til at jeg skulde ville lægge Hindringer i Vejen for Jer Hævn. Men vælg i alt Fald en passende Tid og Lejlighed, og skaan ham, til den kommer.“

„Jeg skal gjøre alt, hvad du vil, kun i dette maa du ikke staa mig imod,“ sagde Leicester.

„Saa beder jeg Jer for det første, Mylord, om at aflægge det vilde, mistænkelige og halv forstyrrede Bæsen, som i Dag har tiltrukket sig hele Hoffets Opmærksomhed, og som Dronningen aldrig vilde have givet Jer Lejlighed til at sone, hvis hun ikke viste Jer en Overbærenhed, der ligger langt uden for hendes Natur.“

„Har jeg virkelig været saa hensynsløs?“ sagde Leicester, som om han vaagnede op af en Drøm. „Jeg troede, jeg havde skjult det nok saa godt. Men du skal ikke være

hange, nu har jeg lettet mit Hjærte — nu er jeg rolig. Mit Horoskop skal gaa i Opfyldelse, og jeg vil anspænde alle mine Evner til det yderste, for at det kan ske. Du skal ikke være bange, siger jeg — jeg gaar strax til Dronningen, og ikke engang dit Ansigt og dine Ord skal være mere uigjennemtrængelige end mine. — Har du mere at sige?”

„Jeg maa bede Jer om Eders Seglring,“ sagde Barney alvorlig, „som et Tegn over for dem af Eders Tjenere, jeg maa Brug for, paa, at jeg har Eders uindskrænkede Fuldmagt til at befale over dem.“

Leicester traf sin Seglring af og gav Barney den med et mørkt og barskt Udtryk, idet han blot sagde i en halvt uvissende Tone, men med et skrækkeligt Eftertryk: „Hvad du gjør, gjøre du snart.“

Den ædle Borgherres langvarige Udeblivelse havde imidlertid vaakt nogen Uro og Forundring i Gildehallen, og stor naar hans Benners Glæde, da de saa ham træde ind som en Mand, fra hvis Hjærte der efter al menneskelig Sandsynlighed var bleven lettet en tung Sten. Leicester holdt fuldt op det Løfte, han havde givet Barney, som snart saa sig fritagen for at spille en Rolle, der i saa høj Grad stred imod hans Natur som den, han havde været nødt til at maatage sig, og lidt efter lidt efter blev den alvorlige, skarpsindige og spydige Jagttager, han plejede at være.

Over for Elisabeth spillede Leicester sit Spil som en Mand, der var fuldkommen paa det rene med hendes naturgegne Begavelse og hendes Svaghed i et Par Henseender. Han var alt for flog til pludselig at aflægge det mørke Mæsen, der havde været over ham, inden han traf sig tilbage med Barney, men i hendes Nærhed syntes det at gaa over til Tungsiind med et Skjær af Dmhed over sig, og da Elisabeth for at trøste ham gav ham det ene Bevis paa sin Naade efter det andet, forvandlede det til det sømmeeste, sømmeeste, opmærksomste og samtidig ærbødige Galanteri, som en Dronning nogen Sinde har været Gjenstand for fra en Mandersaats Side. Elisabeth hørte ligesom fortryllet paa ham, Tanken paa hendes ophøjede Stilling dysfedes i Alummer, hendes Beslutning om at give Afkald paa alle familielivets Baand og helt og holdent at vie sig til Om-

foragen for sit Folk begyndte at vakle, og Dudleys Stjerne stod atter højt paa Hoffets Himmel.

Leicester nød imidlertid ikke denne Triumf over sin Natur og Samvittighed, uden at den forbitredes ham ikke blot ved det Oprør, hans Følelser gjorde imod den Bold, han øvede imod dem, men ogsaa ved mange tilfældige Omstændigheder, som under Gjæstebudet og Aftenens senere Forlystelser skurrede imod den Nerve, hvis mindste Dirren voldte ham Kval. Medens saaledes Hoffolkene var samlede i den store Hal efter at have forladt Gildesalen og ventede paa et stort Masseoptog, afbrød Dronningen en overgiven Vittighedskamp, som Jarlen førte med Lord Willoughby, Raleigh og andre Hofmænd, ved at sige: „Vi lader Jer sætte under Anklage for Højforræderi, Mylord, hvis I saaledes bliver ved at arbejde paa at tage Livet af os med Latter. Se, der kommer en Mand, som, naar det behager ham, kan gjøre os alle sammen alvorlige, vor lærde Læge Masters; han bringer os formodentlig Bud om den stakkels Lady Barney — nej, Mylord, I maa ikke gaa fra os, for da det er en Twist imellem Egtesfolk, der foreligger, stoler vi ikke tilstrækkelig paa vor egen Erfaring til at kunne afgjøre den, men maa have andre med paa Raad. — Naa, Masters, hvad mener I saa om den borttrømte Dame?“

Det Smil, der spillede om Leicesters Læber, da Dronningen afbrød ham, forstenedes, som om Michel Angelo eller Chantrey havde mejslet det, og hans Ansigt beholdt det samme ubevægelige Præg, medens han lyttede til Lægens Ord.

„Lady Barney er meget gjenstridig, Eders Majestæt,“ sagde Livlægen. „Hun svarede ikke synderlig paa mine Spørgsmaal om, hvordan hun havde det, men snakkede vildt om, at hun snart skulde tale sin Sag for Eders Raade, og at hun ikke vilde staa nogen ringere til Regnskab.“

„Det forbyde Himlen,“ sagde Dronningen. „Vi har allerede haft Bryderi nok af de Misforstaaelser og Spektakler, der synes at følge denne stakkels sindsvage Dame, hvor hun saa end kommer hen. Er I af samme Mening, Mylord?“ tilføjede hun, idet hun vendte sig til Leicester med et, man kunde gjerne kalde det ømt, Blik, som om hun vilde give ham at forstaa, hvor ondt den Uenighed, der havde

oværet imellem dem om Morgenens, gjorde hende. Leicester tvang sig til at bukke dybt, men hvor megen Vold han end gjorde paa sig selv, kunde han ikke faa et Ord frem, om at han var enig med Dronningen.

„J er hævnjerrig, Mylord,“ sagde hun, „men vi skal nok finde Lejlighed til at straffe Jer. Men for at komme tilbage til denne Fredsforstyrrelse — hvad mener J om hendes Tilstand, Masters?“

„Hun er som sagt gjenstridig, Eders Majestæt,“ svarede Rægen, „og vil hverken svare paa mine Spørgsmaal eller rette sig efter mine Forskrifter. Jeg mener, at hun lider af en Sindsforvirring, som jeg snarest vil betegne som Hypochondria eller Phrenesis, og jeg tror, at det vilde være bedst for hende, om hun blev sat under sin Husbonds Varetægt og kom bort fra denne Festtummel, som opfylder hendes svage Hjerne med de mest fantastiske Syner. Hun lader aldeles Ord om, at hun er en fornem Dame, der har forklædt sig — Grevinde eller Prinsesse. Gud bedre os, den Slags Fødbildninger træffer man tit hos saadanne sindsvage Mennesker.“

„Naa,“ sagde Dronningen, „lad hende saa komme bort her fra jo før jo hellere. Barney skal sørge saa omhyggelig for hende som muligt, men hun maa ufortøvet bort fra Slottet. Hun mener formodentlig, at hun er Numer ét her. Det er for Resten Skade, at saa smuk en Skabning skal være forstyrret i Hovedet — hvad mener J, Mylord?“

„Ja, det er Skade,“ sagde Jarlen, som om det var ham udenadlært Lektie.

„Men maaske,“ vedblev Elisabeth, „er J ikke enig med os angaaende hendes Skjønhed; vi har ganske vist kjendt Mænd, som foretrak en stateligere og mere junonisk Skikkelse for saadan en skrøbelig en, der hænger med Hovedet som en knækket Lilje. Ja, Mændene er nogle Tyranner, Mylord, de sætter større Pris paa en livlig Kamp end paa en Sejr, der vindes uden Modstand; de er nogle drabelige Riddere og foretrækker de Kvinder, der tør vove en Dyst med dem. Jeg tror, J har Ret, Rutland, at i Fald Lord Leicester havde faaet saadan en malet Borduffe til Hustru, vilde han have ønsket hende død, før Hvedebrødsdagene var forbi.“

Medens hun sagde dette, saa' hun paa Leicester med et saa udtryksfuldt Blik, at han, til Trods for, at hans Hjerte oprørtes imod den uhyre Løgn, gjorde Vold paa sig selv og hvissende svarede, at Leicesters Kjærlighed var nydmygere, end Hendes Majestæt troede, eftersom dens Gjenstand var en saadan, at han aldrig kunde komme til at byde, men bestandig maatte lyde.

Dronningen rødmede og bød ham at tie; hun saa' imidlertid ud, som om hun ikke ventede, at han vilde adlyde hendes Bud, men i det samme forkyndte Lyden af Trompeter og Panser fra en høj Balkon, der ragede ud over Salen, at Maskeoptoget kom, og Leicester blev fritagen for den skrækelige Tvang og Forstillelse, hans egen Tvetungethed havde nødt ham til at paalægge sig.

Maskeoptoget bestod af fire Afdelinger, som kom ind i Hallen med korte Mellemrum. Hver Afdeling bestod af sex Personer og ledsagedes af lige saa mange Fakkeldærere, og hver af dem forestillede et af de Folkedæd, der til forskjellige Tider havde boet i England.

Landets ældste Beboere, Britterne, som først traadte ind, anførtes af to Druider med Egeløvskranse paa det hvide Haar og med Mistelgrene i Hænderne. Efter de Skikkelse, som førtes af dem, kom der to hvidklædte Barder med Harper, i hvis Strænge de af og til greb, idet de sang en gammel Hymne til Belus eller Solen. De, der forestillede Britterne, var udsøgte blandt de højeste og stærkest byggede unge Hoffinder. De havde Masket paa med langt, busket Haar og var klædte i Ulve- og Bjørneskind, hvorhos deres Arme, Ben og Overkroppe, som var beklædte med kjødsfarvet Silketøj, var bemalede med grove Tegninger forestillende Himmellegermerne, Dyr og andre jordiske Gjenstande, hvilket alt sammen gav dem en flaaende Lighed med deres først af Romerne overvundne Forfædre.

Efter dem fremstillede Romas Sønner, der kom for at civilisere saa vel som at erobre, sig for den fyrstelige Forsamling, og den, der havde forestaaet Ordningen af Optoget, havde nøjagtig efterlignet det navnkundige Folks høje Hjelmskamme og krigeriske Dragter, samt udstyret dem med det lette, men stærke Skjold og det korte, tvæeggede Sværd, med hvilket de havde overvundet al Verden. Foran dem

dbares den romerske Orn af to Bannersførere, der sang den Hymne til Mars, og de klassiske Krigere fulgte i deres Fodspor med en stolt og alvorlig Holdning som Mænd, der stragtede efter at underlægge sig hele Verden.

Den tredje Flok forestillede Sagerne, iførte deres Bjørneskind, de havde bragt med fra Tysklands Skove, og med de frygtelige Stridsværer i Hænderne, med hvilke de strammede deres vilde Blodbad blandt Britterne. De anførtes af to Skjalde, der kvad til Odins Pris.

Til sidst kom de ridderlige Normanner i deres Ring-rørnjer og Staalhuer, omgivne af hele Riddervæsenets krigeriske Pomp og anførte af to Minstreler, der sang om Kamp og Kjærlighed.

Disse fire Flokke traadte i den fuldkomneste Orden ind i den store Hal, stod et Øjeblik stille, for at Tilskuerne kunde tilfredsstille deres Nysgjerrighed med Hensyn til hver enkelt Flok, inden den næste kom, og gik saa Hallen rundt for endnu bedre at vise sig, idet de rettede deres Gang efter Lord Leicesters Husmusikanters Orgler, Skalmeyer, Hoboer og Klaverer. Til sidst stillede de fire Flokke med deres Fakkeldærere bag ved sig op paa begge Sider af Hallen, saaledes at Romerne stode lige over for Britterne, og Sagerne lige over for Normannerne. De syntes at beundrede hverandre med Forundring, som lidt efter lidt gik over til Forbitrelse, der gav sig Udtryk i truende Bevægelser, og da der lød krigerisk Musik fra Galleriet, drog alle Kæmperne deres Sværd og rykkede frem imod hverandre med et afmaalte Skridt som i en pyrrhisk Krigsdans, idet de slog med Sværdene paa deres Modstanderes Skjolde og lod deres Klinger flirre imod hverandre, naar Dansen førte dem nærbi hverandre. Det var morsomt at se, hvorledes de forskellige Flokke blandede sig imellem hverandre, atter skiltes og indtog deres oprindelige Pladser alt efter Musikens Rang, idet de bevarede en fuldkommen Orden midt under tilsyneladende ganske uregelmæssige Bevægelser.

Denne symbolske Dans fremstillede de Kampe, der havde fundet Sted imellem de forskellige Folkesæder, der i gamle Tider havde beboet Britannien.

Om Sider, efter at de havde udført mange indviklede Spring og Gænger, som i høj Grad forlystede Tilskuerne, hørtes en

Trompets skingrende Toner, som om der blæstes til Kamp eller i Anledning af en vunden Sejr. Masketerne holdt strax op med deres Kamp, samlede sig om deres Fører og syntes at dele Tilskuernes spændte Forventning med Hensyn til, hvad der nu skulde ske.

Dørene bleve flaaede op paa vid Gab, og ingen ringere end den helvedbaarne Merlin traadte ind, klædt i en sælsom og mystisk, til hans Trolddomsmagt og dunkle Herkomst svarende Dragt. Omkring og bag ved ham slagrede eller tumlede sig en Mængde sæere Skikkelser, der skulde forestille Aander, som ventede paa hans mægtige Bud, og saa optagne var Tjenerstabet og andre simple Folk paa Borgen af denne Del af Skuespillet, at mange af dem glemte den Urbødighed, de skyldte Dronningen, og trængte sig ind i den nederste Ende af Hallen.

Da Jarlen af Leicester mærkede, at hans Folk havde ondt ved at holde disse paatrængende tilbage uden at volde mere Forstyrrelse, end der sømmede sig i Dronningens Nærværelse, rejste han sig for selv at gaa hen i Enden af Hallen. Elisabeth bad ham med sin sædvanlige Velvilje for Menigmand om at give dem Lov til uforstyrret at se paa Skuespillet, og under dette Paaskud gif Leicester hen til dem, men i Birkeligheden gjaldt det ham blot om at vinde et Djeblisks Ro og om saa blot et Minut at slippe for den skræffelige Opgave at skjule Skammens, Bredens, Samvittighedsnagenes og Hævntørstens Kvaler under et paataget Skin af Munterhed og Belevenhed. Han paabød ved Blik og Tegns den menige Hob i den nederste Ende af Salen Stillehed, men i Steden for saa strax at vende tilbage til Hendes Majestæt hyllede han sig i sin Kappe, blandede sig i Mængden og blev staaende og saa' paa Masketoptoget som en til Dels ukjendt Tilskuer.

Da Merlin var naaet midt ind i Hallen, gav han med sin mægtige Tryllestav Førerne for de kæmpende Skarer et Blik, at de skulde samle sig omkring ham, og forkyndte dem i en Tale paa Vers, at Brittaniens D beherstedes af en jomfruelig Dronning, som de ifølge Skæbnens Vilje alle havde at hylde, hvorhos de skulde bede hende om at afgive sin Kjendelse i Anledning af de Krav, de hver for sig gjorde paa at blive betragtede som den Hovedstamme, hvorfra Eng-

llands nuværende Indbyggere, denne englelige Fyrstindes
 Ulykkelige Undersaatter, burde udlede deres Herkomst.

I Henhold til dette Bud skred de fire Flokke under
 Højtidelig Musik forbi Elisabeths Trone og bragte hende,
 hver paa det Folks Vis, de forestillede, den dybeste og
 nærefrygtsfuldeste Hyldest, som hun besvarede med den samme
 uaaadige Nedladenhed, som havde været betegnende for hendes
 Færd under hele hendes Ophold paa Kenilworth.

Førerne for de forskjellige Skarer fremsatte nu hver
 paa sin Skares Vegne de Grunde, de mente berettigede dem
 til at gjøre Krav paa Forrang frem for de andre, og da
 hun havde hørt paa dem alle, svarede hun naadig, at det
 gjorde hende ondt, at hun ikke var bedre skiftet til at af-
 gjøre det vanskelige Spørgsmaal, den berømmelige Merlin
 havde forelagt hende, men at det forekom hende, at intet
 af de paagjældende navnkundige Folk kunde gjøre Krav paa
 Forrang frem for de andre som det, der skulde have bidraget
 mest til at give Nutidens Englændere deres Præg, idet disse
 utvivlsomt havde taget fortræffelige Egenskaber i Arv efter
 dem alle. Saaledes, sagde hun, havde Englænderen sin
 sjæffe og utæmmelige Frihedsaand fra de gamle Britter, sit
 Krigstugten beherskede Mod og sin Kjærlighed til Viden-
 skab og Civilisation i Fredstid fra Romerne, sine vise og
 sætsfærdige Love fra Sayerne og sin Kjærlighed til Vren og
 sin ædle Tørst efter Hæder fra de ridderlige Normanner.

Merlin havde Svar paa rede Haand — det var sande-
 lig og ogsaa nødvendigt, sagde han, at der var saa mange ud-
 vægte Egenskaber forenede hos Englænderne, at de til en vis
 Grad blev et Mønster for andre Folk, thi kun derved kunde
 de i nogen Maade fortjene de Betsignelser, de nød under
 Elisabeths Styrelse.

Derpaa spillede Musikken op, og de fire Flokke tillige
 sued Merlin og hans Følge havde allerede begyndt at trække
 sig tilbage fra den overfyldte Hal, da Leicester, der, som alt
 smført, stod nede i den nederste Ende af den og derfor til
 en vis Grad var med i Trængselen, mærkede, at nogen traf
 ham i Rappen, og hørte en Stemme hviske: „Mylord, jeg
 onaa tale et Øjeblik med Jer.“

Otte og tredivte Kapitel.

„Jeg maa tale med Jer“ — der var i og for sig ikke noget paafaldende i de Ord, men Lord Leicester var i den spændte og febrilske Sindstilstand, i hvilken de almindeligste Tildragelser synes skæbnesvangre, og han vendte sig hurtig om for at se, hvem det var, der havde talt til ham. Der var intet paafaldende ved den talendes Ydre — han var iført en sort Silkevams og havde en kort Kappe paa samt en sort Maske for Ansigtet; det lod til, at han havde været iblandt den Flok Masker, der var kommen ind i Hallen i Følge med Merlin, skjønt han ikke var udstafferet som de fleste af dem.

„Hvem er J, og hvad vil J mig?“ sagde Leicester, ikke uden ved sit Tonesald at røbe den Uro, han var i.

„Ikke noget ondt, Mylord,“ svarede Masken, „men meget godt og hæderligt, i Fald J opfatter min Hensigt rigtig. Men jeg maa tale mere uforstyrret med Jer.“

„Jeg kan ikke tale med en ukjendt fremmed,“ sagde Leicester, hvem den fremmedes Begjæring indjog en ubestemt Angst; „og de, jeg kjender, maa søge en anden, mere passende Tid til Samtale med mig.“

Han vilde skynde sig bort, men Masken holdt ham tilbage.

„De, der taler til Eders Herlighed, om hvad der angaar Eders egen Værelse, har Ret til at lægge Beslag paa Jer Tid, hvad J saa end maa tilfidesætte for at føje dem.“

„Hvad — min Værelse? Hvem vover at angribe den?“ sagde Leicester.

„Kun Eders egen Færd kan afgive Grunde til at angribe den, Mylord, og det er just derom, jeg vilde tale med Jer.“

„J bliver uforstammet,“ sagde Leicester, „og misbruger Djebliffets Gjæstfrihed, som forbyder mig at lade Jer straffe. Hvem er J? Jeg vil vide det.“

„Edmund Tressilian fra Cornwall,“ svarede Masken. „Et Løfte har holdt min Tunge bunden i fire og tyve Timer — nu er Fristen udløben — nu taler jeg og viser

Eders Herlighed den Retfærdighed først at henvende mig til Jer."

Den Forbavselse, Leicester blev greben af, da han hørte dette Navn og kjendte den Mand's Stemme, som han hadede mest af alle Mennesker, og af hvem han mente at være bleven saa blodig fornærmet, var saa stor, at han strax ikke kunde røre sig, men den veg øjeblikkelig Pladsen for en saadan Tørst efter Hævn som den, Vandringsmanden i Orkenen føler efter Bækken. Han havde lige netop Besindighed og Selvbeherskelse nok til ikke strax at gjennemgøre den frække Skurk, som efter at have bragt en saadan Ulykke over ham yderligere vovede at drive Gjak med ham med en saa koldblodig Uforstkammethed. Han besluttede for øjeblikket at undertrykke ethvert Spor af Sindsbevægelse, for at han kunde komme til at gennemskue Tresfilians Hensigt i hele dens Omfang og sikre sin Hævn, og han svarede i en Tone, som den tilbageholdte Lidenskab gjorde næsten uforstaaelig: „Og hvad forlanger Hr. Edmund Tresfilian af mig?"

„Retfærdighed, Mylord," svarede Tresfilian rolig, men bestemt.

„Retfærdighed har alle Mennesker Krav paa," sagde Leicester, „og især I, Hr. Tresfilian, og I kan stole paa, naat I skal faa den."

„Det ventede jeg ogsaa af Eders Herlighed," sagde Tresfilian. „Men det haster — jeg maa tale med Jer endnu i Aften. Maa jeg tale med Jer i Jert private Bærelse?"

„Nej," svarede Leicester barsk, „ikke under Tag, og mindst under mit eget — vi vil mødes under Himlens fri Hvælving."

„I er fortrydelig eller vred, Mylord," sagde Tresfilian, „men det er der virkelig ingen Grund til. Det er mig ligegyldigt, hvor det bliver, naar I blot vil skjænke mig en halv Times uforstyrret Samtale."

„Jeg haaber, at kortere Tid kan gjøre det," svarede Leicester. „Mød mig i Lystgaarden, naar Dronningen har trukket sig tilbage til sine Bærelser."

„Vel," sagde Tresfilian, idet han gik.

Leicester var som betagen af en Slags Henrykkelse.

„Omsider er Himlen mig gunstig,“ sagde han, „og giver den Usling i mine Hænder — ham, som har paaført mig denne store Skjændsel og voldt mig denne frygtelige Kval. Jeg vil ikke mere gaa i Rette med Skæbnen, nu, da den har givet mig Midler i Hænde til at komme efter de Rænker., med hvilke han mener yderligere at kunne føre mig bag Lyset, og til at dømme og straffe ham for hans Riddingsdaad. Til Bærket! til Bærket! Nu vil jeg ikke synke sammen — senest ved Midnats Tid faar jeg Hævn!“

Medens disse Tanker fløj igjennem Leicesters Sjæl, banede han sig atter Vej igjennem den underdanige Mængde, der veg til Side for ham, og indtog atter, misundt og beundret, sin Plads ved Dronningens Side. Men kunde de, der var samlede i den overfyldte Hal, have læst i den misundte og beundrede Mands Hjærte og set alle de mørke Tanker, hvormed en brødefuld Ærgjerrighed, skuffet Kjærlighed, brændende Hævntørst og bevidst og forsætlig Grusomhed fyldte det, og som hvirvlede sig imellem hverandre som Spøgelse, der tumlede sig omkring en led Her — hvem af dem, fra den ærgjerrigste Stormand i Hoffets glimrende Kreds til den usleste Tjener vilde have byttet med Elisabeths Yndling, Herren paa Kenilworth?

Nye Kvaler ventede ham, da han atter var ved Elisabeths Side.

„J kommer i rette Tid, Mylord,“ sagde Dronningen, „til at afgjøre en Tvist imellem os Damer. Sir Richard Barney har bedt om Tilladelse til at tage herfra med sin syge Hustru, idet Eders Herlighed, efter hvad han siger, har givet ham Orlov, under Forudsætning af, at vi ogsaa tilstaar ham den. Vi har nu visseelig ikke i Sinde at afholde ham fra at yde denne stakkels unge Dame sin kjærlige Omsorg, men J skal vide, at Sir Richard Barney i Dag har vist sig saa indtagen i vore Damer, at vor gode Hertuginde af Rutland her siger, at han ikke vil føre sin stakkels vanvittige Hustru længere bort end til Søen og fæste hende ud i den, for at hun kan tage Bo i de Krystalpaladser, Nymfen fortalte os om, medens han selv vender tilbage som en lystig Enkemand, der tørrer sine Taarer og søger Erstatning for sit Tab blandt Damerne i vort Følge. Hvad mener J Mylord? Vi har set Barney i en to, tre

forskjellige Skikkelser — J kjender hans sande Egenstaber — tror J, han er Mand for at begaa saadan en Skarns-
streg imod sin Hustru?"

Leicester blev forvirret, men Faren var truende, og det var uundgaaelig nødvendigt, at han svarede. „Damerne," sagde han, „nære alt for ringe Tanker om deres eget Kjøn, naar de tro, at hun kunde have fortjent en saadan Skæbne, og dømmes vort Kjøn for haardt, naar de tro, vi kunde handle saaledes imod en uskyldig Kvinde."

„Hør ham, mine Damer," sagde Elisabeth. „Som alle andre Mænd vil han undskylde sit Kjøns Grusomhed ved at skyde Skylden over paa vor Ustædighed."

„Sig ikke vor Ustædighed, Eders Majestæt," sagde Farlen. „Jeg mener, at ringere Kvinder ligesom de ringere Himmellegemer er underkastede Omvæltninger og Omskiftelser, men hvem vilde beskylde Solen eller Elisabeth for Ustædighed?"

Samtalen tog nu en mindre farlig Bending, og Leicester vedblev at tage Del i den med stor Mandrighed, hvorimod Kval det end voldte ham. Elisabeth morede sig saa meget, at Slotsuret havde slaaet tolv, før hun brød op, hvilket var noget meget usædvanligt for hende, der plejede at føre et meget roligt og regelmæssigt Liv. Hendes Bortgang blev naturligvis Signalet til almindeligt Opbrud; Gæsterne gik hver til sit for at drømme om den tilbagekomne Dags Forlystelser eller for at forberede sig til Morgenandagens.

Den ulykkelige Borgherre trak sig tilbage, optagen af helt andre Tanker. Han gav Tjeneren, der fulgte ham til hans Bærelser, Ordre til øjeblikkelig at hente Barney, men noget efter kom Tjeneren tilbage med den Bærelse, at Barney for en Time siden havde forladt Slottet ad en Bagport i Følge med tre andre Personer, af hvilke den ene sad i en Bærestol, der bærer af Heste.

„Hvorledes kunde han forlade Slottet, efter at Bagtoiletterne var udstillede?" sagde Leicester. „Jeg troede, han vilde have ventet til Daggrøn."

„Han gav, saa vidt jeg ved, Bagten fyldestgørende Grunde," sagde Tjeneren, „og foreviste Eders Herligheds Seglring."

„Rigtigt — rigtigt,“ sagde Jarlen; „men det var alligevel et svært Hastværk. — Er nogen af hans Folk bleven tilbage her paa Slottet?“

„Da Sir Richard Barney tog bort,“ sagde Tjeneren, „var Michael Lambourne ikke til at finde, Mylord. Hans Herre var meget opbragt derover. Men nu er han kommen. Jeg saa' ham i dette Djeblif sadle sin Hest for at ride efter Sir Richard.“

„Sig til ham, at han strax skal komme hid,“ sagde Leicester. „Jeg har et Budskab til hans Herre.“

Tjeneren gik, og Leicester gik en Tidlang op og ned ad Gulvet hensunken i dybe Tanker. „Barney er for ivrig,“ sagde han, „han har alt for stor Hast. Jeg tror, han er mig hengiven, men han har sine egne Formaal, og naar det gjælder dem, er han ubønhørlig. Stiger jeg, saa stiger han ogsaa, og han har allerede vist sig kun alt for redebøn til at rydde den Hindring af Vejen, der synes at skille mig fra Kongemagten. Det er ikke, fordi jeg blot et Djeblif tænker paa at finde mig i den Skjændsel, hun har bragt over mig; straffes skal hun, men det skal ske efter modnere Overlæg. Jeg føler allerede, at alt for stor Ufærdighed vilde tænde Helvedes Flamme i mit Bryst. — Nej — ét Offer ad Gangen er nok, og dette Offer venter allerede paa mig.“

Han tog Skriveredskaber frem og skrev hurtig, som følger:

„Hr. Richard Barney, vi har besluttet at opsætte den Sag, vi har betroet Jer, og forbyder Jer paa det bestemteste at foretage videre med Hensyn til vor Grevinde, før I faar nærmere Ordre fra os. Vi befaler Jer ogsaa ufortøvet at vende tilbage til Kenilworth, saa snart I har faaet det, der er betroet til Jer Varetægt, sikkert anbragt. Skulde det tage Jer længere Tid, end vi antager, paa lægger vi Jer at sende os vor Seglring tilbage med et paalideligt og hurtigt Bud, da vi selv har Brug for den. Krævende ubetinget Lydighed af Jer i de her anførte Henseender og befalende Jer Gud, forbliver vi Eders gode Ven og Herre
R. Leicester.

Givet paa vort Slot Kenilworth den 10de Juli i det Herrens Aar 1575.“

Da Leicester havde skrevet og forseglet dette Brev, førte Tjeneren Michael Lambourne ind i Værelset — han havde Støvler paa, der naaede midt op paa Laarene, Rytterkappe med et bredt Bælte om Livet og Filthue paa Hovedet.

„Hvad er din Bestilling?“ sagde Jarlen.

„Jeg er Eders Herligheds Staldmester paa anden Haand, Staldmester hos Eders Herligheds Staldmester,“ svarede Lambourne med sin sædvanlige Frejdighed.

„Læg din uforkammede Tunge,“ sagde Leicester. „De Vittigheder, der kan passe sig i Sir Richard Barneys Paa-hjør, passer sig ikke i mit. Hvor hurtig kan du indhente din Herre?“

„I Løbet af en Time, Mylord, i Fald Mand og Hest holder det Ridt ud,“ sagde Lambourne, idet han øjeblikkelig slog om fra en Tilnærmelse til Fortrolighed til den dybeste Verbødighed. Jarlen maalte ham med Djnene fra Hoved til Fod.

„Jeg har hørt Tale om dig,“ sagde han. „Folk siger om dig, at du er flink til din Tjeneste, men alt for hengiven til Svir og Slagsmaal, til at man kan betro dig Sager af Vigtighed.“

„Mylord,“ sagde Lambourne, „jeg har været Soldat og Sømand, Rejsende og Eventyrer, lutter Haandteringer, der frister Folk til at nyde Livet i Dag, fordi man ikke ved, hvordan man har det i Morgen. Men selv om jeg maaske misbruger min Fritid, har jeg aldrig forsømt mine Pligter over for min Herre.“

„Saa gjør det heller ikke nu,“ sagde Leicester; „det skal ikke blive til din Skade. Besørg dette Brev hurtig og omhyggelig i Sir Richard Barneys egne Hænder.“

„Er der ikke mere?“ sagde Lambourne.

„Nej,“ svarede Leicester, „men det er mig i højeste Grad magtpaaliggende, at du besørger dit Vrende baade omhyggelig og hurtig.“

„Jeg skal hverken spare paa Omhu eller Hestekjød,“ besvarede Lambourne, og dermed gik han.

„Det blev altsaa Enden paa min Avdiens under fire Djne, som jeg havde ventet mig saa meget af,“ mumlede han, idet han gik igjennem den lange Gang og ned ad

Bagtrappen. „Guds Død, jeg troede, at Jarlen trængte til en Haandsræfning i Anledning af et eller andet hemmeligt Anslag, og saa kommer der ikke andet ud deraf, end at jeg skal besørge et Brev! Naa, hans Befaling skal blive efterlevet, det kan maasse komme mig til gode en anden Gang, som Hans Herlighed siger. Barnet maa krybe, før det kan gaa, og det maa en begyndende Hofmand ogsaa. Men jeg vil dog lige lidt i det Brev, eftersom han har forseglet det saa skjodesløst. — Grevinden! Grevinden!“ udbrød han klappende i Hænderne af Henrykkelse, da han havde gjort det, „nu kjender jeg en Hemmelighed, som enten skal gjøre min Lykke eller styrte mig i Fordærvelse. — Naa, kom nu, Bayard,“ vedblev han, idet han trak sin Hest frem, „for dine Sider og mine Sporer skal forny Befjendtskabet.“

Lambourne steg altsaa til Hest og red ud ad Bagporten, der i Genhold til en Bækked, Sir Richard Barney havde efterladt, stod aaben for ham.

Saa snart Lambourne og Tjeneren var gaaede, ombyttede Leicester sin fine Dragt med en ganske simpel, hyllede sig i sin Kappe og gik med en Lampe i Haanden ad Løngangen hen til en lille hemmelig Bagdør, der førte ud til Gaarden tæt ved Lystgaarden. Hans Tanker var rolligere og klarere, end de havde været i den sidste Tid, og han søgte at overbevise sig selv om, at han snarere maatte betragtes som en Mand, der var gjort Uret, end som en, der stod i Begreb med at gjøre det.

„Jeg har lidt den forsmædeligste Krænkelser,“ sagde han til sig selv, „og dog har jeg givet Afkald paa den Hævn, det stod i min Magt tage strax, og har indskrænket mig til at hævne mig paa en mandig og ædel Maade. Men skal den Forbindelse, som denne troløse Kvinde har vanæret, for stedse lænkebinde mig og stænge mig ude fra den ophøjede Bane, min Skæbne vinker mig ind paa? Nej — der gives andre Midler til at løse saadanne Baand end at overføre Livets Traad. For Guds Afsyn er jeg ikke længer bunden af et Baand, som hun har brudt. Riger skulle adstille os — der skal rulle Oceaner imellem os, og deres Bølger, hvis Afgrunde har opslugt hele Flaader, skal være det eneste Gjemmested for denne rædsomme Hemmelighed.“

Saaledes forsøgte Leicester at forsone sin Samvittighed med sine hurtig fattede Hævnplaner og med de ærgjerrige Anslag, der var bleven i den Grad indflettede i alle hans Livs Formaal og Bestræbelser, at det ikke var ham muligt at opgive dem, og til sidst syntes hans Hævn ham at være en Retfærdighedshandling, der endogsaa var præget af ædelt Maadehold.

I denne Sindsstemning traadte den hævnlystne og ærgjerrige Jarl ud i den prægtige Lystgaard, som oplystes af Fuldmaanens Straaler, Det kraftige, gule Lys kastedes tilbage af den hvide Sandsten i Fliserne, Rækværkerne og de andre arkitektoniske Brydelser, der fandtes rundt omkring i den; og der var ikke en eneste Uldsky at se paa den blaa Himmel, saa at der næsten var saa lyst, som om Solen lige var gaaet ned. De mange hvide Marmorstatuer skinnede nede i det blege Lys som Gjensærd, der, hyllede i Ligstrub, lige var staaet op af deres Grave, og Springvandene kastede deres Straaler op i Luften, som om de higede efter at faa dem forjølvede af Maanens Straaler, inden de faldt ned som en funklende Regn. Det havde været lummert hele Dagen, og den svage Vind, der sukkende strøg hen over Terrassen, satte ikke Luften i stærkere Bevægelse end Biften i en Dames Haand. Sommernattens Fugl havde slaaet sig ned i mange af den tilstødende Haves Løvhytter og holdt sig nu skadesløs for sin Tavshed den lange Dag igjennem ved at slaa sine Triller, der snart lød glad og snart rørende, set mageløst Udtryk for Glæde over de fredelige og dejlige Omgivelser.

Grublende over ganske andre Ting end Vandets Plasken, Maanens Straaler eller Nattergalens Sange gik den afstatede Leicester langsomt fra den ene Ende af Terrassen til den anden, indhyllet i sin Kappe og med Sværdet under Armen, men der var intet Menneſke at opdage.

„Jeg har ladet mig narre af min egen Højmodighed,“ udsagde han, „i Fald jeg har ladet Skurken undslippe mig — pija, og maasse oven i Kjøbet befri Bolerſken, som kun er svagt bevogtet.“

Han blev pludselig udreven af disse Tanker, da han, da han vendte sig om for at se tilbage imod Indgangen,

fik Dje paa en menneskelig Skikkelse, der kom langsomt gaaende fra Buegangen og formørkede de forskjellige Gjenstande med sin Skygge, idet han kom forbi dem.

„Stal jeg støde til, før jeg atter hører hans forhadte Stemme?“ tænkte Leicester, idet han greb om sit Sværdfæste. „Dog nej, jeg vil se, hvad hans lumste Anslag gaar ud paa — jeg vil, hvor modbydeligt det end er, se, hvorledes den væmmelige Slange snor og bugter sig, før jeg gjør Brug af min Kraft og knuser den.“

Hans Haand slap Sværdfæstet, og idet han opbød al sin Selvbeherfskelse, gik han langsomt hen imod Tressilian.

Da de stod lige over for hinanden, bukkede Tressilian dybt. Jarlen nikkede blot stolt og sagde: „J har ønsket en hemmelig Samtale med mig — her er jeg — tal.“

„Mylord,“ sagde Tressilian, jeg mener det saa alvorlig, med hvad jeg har at sige, og det er mig saa meget om at gjøre, at J hører taalmodig, ja velvillig paa mig, at jeg vil nedlade mig til at rense mig for al den Mistanke, Eders Herlighed muligvis paa Forhaand nærer imod mig. Anser J mig for Eders Fjende?“

„Har jeg ikke Grund dertil?“ svarede Leicester, da Tressilian tav.

„J gjør mig Uret, Mylord. Jeg er en Ben af Jarlen af Sussex, som Hoffolkene kalder Eders Medbejler, men jeg er hverken hans undergivne eller hans Tilhænger, og det er længe siden, at jeg ophørte at betragte Livet ved Hove, som noget, der passede for mine Evner og Tilbøjeligheder.“

„Ja, der gives ganske vist andre Ting, som passer bedre for en lærd Mand, og en saadan anser Verden jo Hr. Tressilian for — Kjærligheden spinder Rænker saa vel som Urgjerrigheden.“

„Jeg mærker, Mylord,“ sagde Tressilian, „at J lægger megen Vægt paa den Hengivenhed, jeg længe har næret for den ulykkelige unge Dame, jeg agter at tale om — J tror maaske, at det mere er Misundelse end Retsfærdighedsfølelse, der driver mig til at tale hendes Sag.“

„Det er jo ligegyldigt, hvad jeg tror,“ sagde Jarlen. „Gaa blot videre. Hidtil har J kun talt om Jer selv, ganske vist et vigtigt og værdigt Æmne, men det interesserer

„mig dog maaste ikke saa stærkt, at jeg derfor har Lyst til at ofre min Nattero. Skaan mig for yderligere Indledning, og gaa lige til Sagen, i Fald J virkelig har noget at sige, som angaar mig. Naar J er færdig har jeg ogsaa noget at sige Jer.“

„Saa vil jeg da holde mig til Sagen, Mylord,“ sagde Tressilian; „og da det, jeg har at sige, angaar Eders Vre, er jeg sikker paa, at J ikke vil finde, at J spiller Eders Tid ved at høre paa mig. Jeg maa udbede mig en Forklaring af Eders Herlighed angaaende den ulykkelige Amy Robsart, hvis Historie er Jer kun alt for vel bekendt. Jeg beklager dybt, at jeg ikke strax valgte denne Fremgangsmaade og gjorde Jer til Dommer imellem mig og den Skurk, der har krænket hende. Stolende paa det Indtryk, som hun haabede hendes Bønner og Forestillinger vilde gjøre paa hendes uværdige Vgtesælle, unddrog hun sig en ulovlig og yderst farlig Indespærring og afnødte mig det Løfte, at jeg ikke vilde optræde som hendes Forsvarer, før end hun selv havde prøvet paa at faa ham til at anerkjende hendes Ret.“

„Ha!“ sagde Leicester, „husker J, hvem J taler til?“

„Jeg taler om hendes uværdige Husbond, Mylord,“ sagde Tressilian, „og min Verbødighed kan ikke finde mildere Ord. Den ulykkelige unge Dame er bleven indespærret paa et eller andet hemmeligt Sted her paa Slottet — i Fald hun ikke er bleven ført bort herfra til et Sted, der egner sig endnu bedre til Udførelsen af skammelige Planer. Dette maa ændres, Mylord — jeg taler i hendes Faders Navn, naa den, han har overdraget sin Myndighed — det ulykkelige Vgteskab maa vedgaaes og stadfæstes i Dronningens Mærværelse, og Damen maa have fuldkommen fri Raadighed over sin Person. Tillad mig at tilføje, at det angaar Kongens Vre mere end Eders, at disse billige Fordringer blive opfyldte.“

Earlen stod som forstenet over den mærkværdige Koldblodighed, hvormed denne Mand, af hvem han troede sig saa blodig fornærmet, talte sin strafværdige Elskerindes Sag, som om hun var en uskyldig Kvinde og han hendes uegenlyttige Forsvarer, og det bidrog ikke til at mindske hans Forundring, at Tressilian med saa megen Barme krævede

paa hendes Begne den Rang og Stilling, som hun havde vanæret, og de Fordele, det uden Tvivl var hendes Agt at dele med den Elsker, der forsvarede hendes Sag med saa stor Frækhed. Tresfilian havde staaet tavs i over et Minut, da Jarlen omsider kom sig saa vidt af sin Forbavselse, at han kunde sige noget, og i Betragtning af de falske Forudsætninger, han var hildet i, var det jo ikke at undres over, at hans Forbitrelse overvandt alle andre Hensyn. „Jeg har hørt paa Jer uden at afbryde Jer, Hr. Tresfilian,“ sagde han, „og jeg takker Gud for, at en saa uforstammet Skurks Ord aldrig før har lydt i mine Øren. Det passede sig bedre for Bødlens Nis end for en Adelsmands Sværd at tugte Jer, men det faar nu være — træk blank, Skurk, og forsvær dig.“

Idet han sagde disse Ord, lod han sin Kappe falde, gav Tresfilian et rask Slag med sit endnu i Steden siddende Sværd og trak saa blank og stillede sig i Angrebsstilling. Den rasende Hidsighed, hvormed Leicester talte, fyldte strax Tresfilian med en Forbavselse, der ikke var ringere end den, hvormed Jarlen havde hørt paa ham, men den veg Bladsen for Harmen, da de ufortjente Smædeord efterfulgtes af et Slag, som øjeblikkelig forjog enhver anden Tanke end den, at de maatte kæmpe lige paa Stedet. Tresfilian drog sit Sværd, og skjønt han maasse stod noget tilbage for Leicester i Brugen af dette Vaaben, fægtede han dog saa godt, at han kunde tage en Kamp op med ham, saa meget mere, som han for Øjeblikket var den koldblodigste af dem, eftersom han ikke kunde forklare sig Leicesters Udfærd paa anden Maade end ved at tro, at han enten ligefrem var fra Forstanden eller hildet i en eller anden stor Misforstaaelse.

De havde fægtet i flere Minutter, uden at nogen af dem var bleven saaret, da der pludselig hørtes Stemmer og hurtige Skridt i Søjlegangen, som førte op til Terrassen. „Vi bliver forstyrrede,“ sagde Leicester. „Følg med mig.“

I det samme hørtes en Stemme i Søjlegangen sige: „Den Ubefat har Ret — der er nogen, som slaas her.“

Leicester trak imidlertid Tresfilian med sig ind i en Slags Nische bag ved et af Springvandene, hvor de stod skjulte, medens sex af Dronningens Drabanter passerede ad Midtergangen i Lystgaarden. De hørte en af dem sige til

de andre: „Vi finder dem aldrig i Aften imellem alle disse sprøjtede Rør, Egernbure og Kaninhuller; men støder vi ikke paa dem, inden vi naar hen til den anden Ende, vender vi om og sætter Vagt ved Indgangen, og saa kan vi tage dem i Morgen.“

„Det er en rar Historie,“ sagde en anden, „at trække blank saa nær ved Dronningen, ja saa at sige i hendes eget Slot. Guds Død, det maa være et Par drufne Kamp-haner, der er ragede i Klammeri. Det vilde næsten være Synd, om vi fandt dem — Straffen er jo at miste Haanden, ikke? — det vilde være haardt at saa sin Haand hugget af, fordi man havde haandteret en Smule Staal, som falder en saa naturlig i Næven.“

„Du er selv en Slagsbroder, George,“ sagde en tredje; „men tag dig i Agt, for Loven lyder, som du siger.“

„Ja,“ sagde den første, „men det bliver vel ikke taget saa strengt, for det er jo ikke Dronningens Slot, men Lord Leicesters.“

„Na, for den Sags Skyld kan Straffen blive lige streng,“ sagde en anden; „for er Hendes Majestæt Dronning — Gud velsigne hende —, saa er Lord Leicester saa godt som Konge.“

„Ti stille, Knægt,“ sagde en tredje. „Sæt, nogen hørte os.“

De gif videre, aabenbart mere optagne af deres Samtale end af at søge efter Fredsforstyrrelserne.

Saa snart de var komne et Stykke hen ad Terrassen, gav Leicester Tresilian et Bink, at han skulde følge med ham, listede sig over ad den anden Side til og slap igjennem Spjlegangen uden at blive opdaget. Han førte Tresilian til Mervyns Taarn, hvor denne nu atter havde sit Bærelse, og sagde, inden de skiltes: „Har du Mod til at fortsætte og føre til Ende, hvad vi blev afbrudt i, saa hold dig i Mærheden af mig i Morgen, saa finder vi nok en Lejlighed — jeg skal give dig et Bink, naar den er der.“

„Mylord,“ sagde Tresilian, „til enhver anden Tid vilde jeg have spurat Jer, hvorfor I har fattet dette sælsomme og rasende Nag til mig. Men I har lagt det paa minne Skuldre, som kun Blod kan aftvætte, og om I saa ottod saa højt, som Eders stolteste Dnsker nogen Sinde har

hævet Jer, vilde jeg kræve Dprejsning af Jer for den Krænkelse, I har tilføjet min Dre.“

Efter dette Ordskifte skiltes de, men Leicester var endnu ikke færdig med den Nats Hændelser. Han maatte forbi Saintlowes Taarn for at komme til den Løngang, der førte til hans egne Værelser, og ved Indgangen til Taarnet mødte han Lord Hunsdon, halv paaklædt og med draget Sværd under Armen.

„Er I ogsaa bleven vækket af det Spektakel, Mylord?“ sagde den gamle Krigsmand. „Guds Død, det gaar jo lige saa urolig til om Natten som om Dagen her paa Jert Slot. For to Timer siden blev jeg vækket ved, at den stakkels, forstyrrede Lady Barney skreg, fordi hendes Mand slæbte af med hende. Jeg forsikrer Jer, at havde jeg ikke vidst, at det skete baade med Jert og Dronningens Samtykke, havde jeg ikke kunnet dy mig for at blande mig i Legen og give denne Barney over Naffen; og nu er der Slagsmaal nede i Lyftgaarden, eller hvad det er I kalder den Stenterrasse med alle de Snurrepiberier paa.“

Den første Del af den gamle Mands Tale skar Jarlen i Hjertet som en Kniv, og i Anledning af den sidste Del sagde han, at han selv havde hørt Baabenklirren og var gaaet ned for at holde Styr paa dem, der havde opført sig saa utilbørlig i Dronningens Nærhed.

„Naa,“ sagde Hunsdon, „saa skal det være mig hjært at gjøre Eders Herlighed Følgeskab.“

Leicester blev saaledes nødt til at gaa ned i Lyftgaarden igjen sammen med den barske gamle Herre, som, da Draabanterne, der stod under hans umiddelbare Kommando, fortalte, hvorledes de forgjæves havde søgt efter Fredsforstyrterne, lønede dem for deres Umag med en halv Snes Forbandelser og skjældte dem ud for dovre Slynkler og blinde Åsner. Leicester ansaa det ogsaa for nødvendigt at lade, som om han var vred over, at de ingen Ting havde opdaget, men sagde dog til sidst til Lord Hunsdon, at naar alt kom til alt, havde det vel blot været nogle letsindige unge Menneker, som havde figet for dybt i Glasset, og som nu var tilstrækkelig skræmmede, ved at der var bleven søgt efter dem. Hunsdon, som selv var en Ven af et godt Bæger, indrømmede, at en Potflaske kunde undskylde adskillige af de

Daarsfaber, den fremkaldte. „Men,“ sagde han, „hvis Eders Herlighed ikke er lidt mindre rundhaandet med Beværtningen og indskrænker Nationerne af Æl og Vin og Most, forudser jeg, at det ender med, at jeg faar nogle af de Godtfolk i Bagten og kommer til at give dem en Omgang i Vippegalgen. Nu har jeg advaret Jer; god Nat.“

Glad over at blive ham kvit sagde Leicester Farvel til ham ved Indgangen til Taarnet, hvor han først havde truffet ham, gik ind i Løngangen, hvor han tog Lampen, som han havde sat fra sig der, og fandt saa ved dens matte Skin Vej til sine Bærelser.

Ni og tredivte Kapitel.

Næste Dag skulde der til Elisabeths og hendes Hof Forslystelse opføres et Skuespil af de brave Coventryboere, som i Henhold til, hvad der i lange Tider havde været Skik i deres gamle By, og i nøje Overensstemmelse med de Skilddringer, der gaves i gamle Krøniker og Historiebøger, skulde fremstille Kampen imellem Englænderne og de Danske. I dette Skuespil forestillede en Del af Byfolkene Sagerne og en anden de Danske, og de gav baade i plumpe Rim og med drøje Hug en Fremstilling af Kampene imellem disse to utriddbare Folkfærd og af de engelske Kvinders amazoneagtige Mod, som efter Sagnet gjorde Udslaget i det almindelige Blodbad, der anrettedes paa de Danske ved Baasketider i det Herrens Aar 1012. Denne Leg, som i lange Tider havde været en Yndlingstidsfordriv for Coventryfolkene, var, som det synes, bleven afføjet af en ivrig Præstemand, som udtalte strænge Anskuelser, og som havde meget at sige hos Byens Dyrighed. Byfolkene havde imidlertid ansøgt hos Dronningen om at maatte faa deres Leg igjen og om at de skulde have den Ære at opføre den for Hendes Majestæt, og da Sagen blev drøftet i det lille Raad, der plejede at rådgive Dronningen for at varetage Forretningerne, fandt man endragendet, til Trods for, at nogle af de strengere mod-

satte sig det, Naade for Elisabeths Dine. Saadanne Lege sagde hun, vakte ingen Anstød og morede mange, som i Mangel af den Slags Udspredeiser let kunde finde paa værre Tidsfordriv, og hvor meget deres Præster end fortjente at roses for Lærdom og Fromhed, var de noget for skræppe i deres Prædikener imod deres Menigheders Forlystelser. Der blev da altsaa givet Tilladelse til, at Skuespillet maatte opføres.

Efter en Frokost, der af Hr. Laneham betegnes som et ambrosiisk Maaltid, skyndte Hendes Majestæt og de fornemste af hendes Hoffolk sig ned til Galleritaarnet for at se de fjendtlige Skarer, Englændere og Danske, rykke frem, og paa givet Bink blev Porten til Dyrehaven slaaet op for at lade dem komme ind. Og saa rykkede de frem, til Fods og til Hest, thi nogle af de ærgjerrige Borgere og Bønder optraadte i fantastisk Ridderkostume, idet de søgte at efterligne de paagjældende Folks Ridderstab. Rigtige Heste var det imidlertid blevet dem forbudt at ride paa, for at der ingen Ulykkestilfælde skulde ske, de maatte nøjes med Hestekroppe af Træ, som de stat Benene igjennem, en Slags Gangere, som i gamle Dage optraadte og vakte stor Moro i den saakaldte Mordans, og som endnu vise sig paa Scenen i det store Slag i Slutningen af Hr. Bayes' Tragedie. Fodfolket var klædt ud paa lignende Maade. Hele Forestillingen var et Sidespykke til eller en Slags Parodi paa de stateligere Optog, som de adelige deltog i, og i hvilke de søgte saa meget som muligt at efterligne de Personer, de skulde forestille. Paaskelegen havde for saa vidt en anden Karakter, som de, der deltog i den, var simple Folk, og jo urimeligere og latterligere de tog sig ud, des bedre svarede de til Hensigten. Deres Optog, som Gangen i vor Fortælling ikke tillader os at dvæle ved, var derfor pudsig nok, og deres Baaben, som for Resten kunde være gode nok til at prygle en ordentlig Løs paa hinanden med, bestod af lange Ellestager i Steden for Lanser og svære Knipler i Steden for Sværd; som Dækbaaben havde baade Hestfolk og Fodfolk sværende Skjolde og Huer af tykt Læder.

Kaptajn Coxe, den navnkundige Spøgefugl i Coventry, hvis Samling af Viser, Almanacker og Historier, „trykt i dette Aar“, omhyggelig indsvøbte i Pergament og for yder-

ligere Sifferheds Skyld ombundne med et Stykke Snor, endnu den Dag i Dag vækker Oldgransfernes Misundelse, førte selv an i Leagen og red drabelig i Spidsen for Engländerne — hans Ganger, siger Laneham, havde velsluttede Laar, og han svang sit lange Sværd, som det sømmede sig for en erfaren Krigsmand, der havde kæmpet under Dronningens Fader, den barske Kong Henrik, ved Belejringen af Boulogne. Denne Hovedsmand red, som ret og rimeligt var, først ind i Skranterne, og da han red forbi Galleriet i Spidsen for sine Myrmidoner, kysfede han paa sit Sværdfæste ad Dronningen og gjorde samtidig en Kapriol, som ingen tobenet Hest nogen Sinde havde gjort Mage til. Derpaa opstillede han som en kyndig Krigsmand alle sine Hestfolk og Fodfolk ved den anden Ende af Broen eller Rendebanen, indtil hans Modstandere havde ordnet sig til Kampen.

Det varede ikke længe, thi de danske Ryttere og Fodfolk, som paa ingen Maade stod tilbage for de engelske i Antal, Tapperhed eller Udstyrelse, kom strax efter med den nordiske Sækkepibe i Spidsen som Tegn paa, hvor de hørte Hjemme, og under Anførsel af en kyndig Mester i Krigskunsten, som, hvis han overhovedet veg Pladsen for nogen, hi alt Fald kun gjorde det for den navnkundige Kaptajn Corey. De Danske tog Stilling under Galleritaarnet, lige over for Mortimers, og da de var helt færdige med deres Forberedelser, blev der givet Tegn til, at Kampen kunde begynde.

I Førstningen gif det temmelig spagfærdig til, thi begge Parter var bange for at blive trængt ud i Søen, men da Hoder kom Forstærkning paa begge Sider, blev Kampen fra en Skjærmysdel til et voldsomt Slag. De styrtede, som Hr. Laneham bevidner, løs paa hverandre som flinsyge Væddere, med et saadant Raseri, at de jævnlig stødtes over Ende, og Skjoldene og Kniplerne gjorde et voldsomt Spektakel. Mange Bange gif det, som de erfarne Krigsmænd, der havde begyndt Kampen, havde forudsat, idet Rækværket paa Broen, som maaste med Forsæt kun sad daarlig fast, gav efter for Trykket, saa at mange af de kæmpende fik deres Mod tiltrækkelig afølet. Dette kunde let have afstedkommet alvorligere Følger, end passende var ved saadan en Skinfægtning,

thi adskillige af Stridsmændene kunde ikke svømme, og de, der kunde det, var belemrede med deres Læder- og Paprustninger; der var imidlertid truffet fornødne Forholdsregler, idet der laa adskillige Baade rede til at samle de ulykkelige Krigere op og bringe dem paa det tørre, hvor de drivvaade og forknytte trøstede sig med varmt Æl og Brændevin, som de i rigt Maal trakteredes med, og ikke røbede mindste Lyst til atter at indlade sig paa saa fortvivlet en Kamp.

Kun Kaptajn Coxe, dette Forbillede for alle Ælskere af gamle Bøger, ansede ikke, at han to Gange med sin Ganger gjorde det farlige Spring fra Broen ud i Søen, rede til at udsætte sig for enhver Fare, som Riddertidens Indlingshelte, hvis Bedrifter han havde studeret i Udtog, hvad enten man nu vil nævne Amadis, Belianis, Bevis eller hans egen Guy af Warwick, nogen Sinde har været stedte i — kun Kaptajn Coxe, siger vi, styrtede sig efter to Gange at have haft dette Uheld ind i den vildeste Kamp, skjønt Vandet drev af hans Underextremiteter og hans Gangers Skabraf, og opflammede ved sine Ord og sit Exempel Englændernes synkende Mod, saa at de til sidst, som ret og billigt var, vandt en afgjørende Sejr over de Danske. Vel fortjente han at blive gjort udødelig af Ben Jonson, som halvtredsindstyve Aar senere mente, at et Maskeoptog paa Kenilworth ikke burde ansføres af nogen anden end Kaptajn Coxes Gjenfærd ridende paa hans navnkundige tobenede Ganger.

Disse plumpe Løjer stemme maaske ikke ganske med de Forestillinger, Læseren paa Forhaand har dannet sig om de Skuespil, der opførtes for Elisabeth, under hvis Regering de skønne Videnskaber atter vakttes til Live paa en saa glimrende Maade, og hvis Hof, der styredes af en Kvinde, som i lige høj Grad var i Besiddelse af Sans for det passende og af Sjælsstyrke, udmærkede sig lige saa meget ved Finhed og Dannelselse, som hendes Statsstyrelse ved Kløgt og Rjækhed. Men hvad enten det nu hidrorte fra, at hun snildt ønskede at give sig Udseende af, at disse folkelige Forlystelser interesserede hende, eller fra en Gnist af den gamle Kong Henriks barske, mandhaftige Aand, der undertiden blussede op i Elisabeth, saa meget er vist, at Dronningen lo hjærtelig ad den Efterligning eller rettere sagt det Brængebillede af Ridderskabet, som Coventrylegen gav. Hun kaldte Jarlen af

Sussex og Lord Hunsdon hen til sig, til Dels maaske for at give den først nævnte Dprejsning for de lange Samtaler under fire Djne, hun havde tilstaaet Jarlen af Leicester, ved at indlade sig i Samtale med ham om en Tidsfordriv, der stemte bedre med hans Smag end de Dptog, hvortil Emnerne var hentede fra Oldtiden. Den Tilbøjelighed, som Dronningen lagde for Dagen, til at le og skjæmte med sine Krigsøverst, gav Jarlen af Leicester den Lejlighed, han havde søgt, til at trække sig tilbage fra hende, og han valgte Djebliffet saa godt, at Hoffet fik et smukt Indtryk af, at han gjorde det for at give sin Medbejler fri Udgang til Dronningen i Steden for at benytte sig af sin Ret som hendes Bært til bestandig at stille sig imellem hende og andre.

Leicester tænkte imidlertid paa ganske andre Ting, thi aldrig saa snart saa' han Dronningen optagen af at tale med Sussex og Hunsdon, bag hvem Sir Nicholas Blount stod og grinede, saa Munden gik helt op til Drene paa ham, og hver Gang der blev sagt et Ord, før han gav Tresilian, der efter Aftale holdt sig i Nærheden af ham og gav Ugt paa ham, et Bink, snoede sig ud af Trængselen og tog Vejen ad Dyrehaven til, idet han banede sig Vej imellem de Skarer af ringere Tilskuere, der stod og gabede paa Kampen imellem Englænderne og de Danske. Da dette med nogen Vanskelighed var lykkedes ham, saa' han sig tilbage for at forvise sig om, at Tresilian havde været lige saa heldig, og saa snart han havde set, at han ogsaa var sluppen ud af Trængselen, gik han i Forvejen hen til et lille Krat, i hvilket en Tjener ventede paa dem med to opsadrede Heste. Han sprang selv op paa den ene og gav Tresilian et Bink, at han skulde sætte sig op paa den anden, hvilket denne gjorde uden at sige et Ord.

Leicester sporede derpaa sin Hest og sprængte uden at standse hen til en affides, af høje Ege omgiven Blet, der paa en Fjerdingvej fra Slottet i modsat Retning af den, Mysgjerrigheden drev Folk hen i. Her stod han af Hesten, og vandt den ved et Træ og sagde, idet han lagde sin Kappel over Sadlen og drog sit Sværd: „Her er vi ikke udsatte for at blive forstyrrede.“

Tresilian fulgte punktlig hans Exempel, men kunde

dog ikke lade være at sige, idet han drog sit Sværd: „Mylord, da det er vitterligt for mange at jeg ikke er bange for at dø, naar det gjælder Vren, mener jeg, at jeg uden at nedværdige mig kan spørge Jer, hvorfor i alt hæderligheds Navn J har tilføjet mig en saadan Forsmædelse, at vi er komne i dette Forhold til hinanden.“

„Skjætter J ikke om den Slags Tegn paa min Foragt,“ sagde Jarlen, „saa træt øjeblikkelig blank, for at jeg ikke igjen skal give Jer den Behandling, J beklager Jer over.“

„Det skal J ikke faa nødig, Mylord,“ sagde Tressilian, „og falder J, kommer Jert Blod over Jert eget Hoved.“

Han havde knapt udtalt disse Ord, før Kampen var i fuld Gang.

Leicester, som foruden andre af de Færdigheder, Datiden satte Pris paa, ogsaa besad den at være en fuldendt Fægtmester, havde den foregaaende Nat set Prøver nok paa Tressilians Styrke og Dygtighed til nu at kæmpe med større Forsigtighed end forrige Gang og foretrække en sikker for en hurtig Hævn. I nogle Minutter holdt de hinanden Stangen, men omsider gav Tressilian sig under et heftigt Udfald, som Leicester heldig afbødede, en saadan Blottelse, at Jarlen kunde slaa ham Sværdet af Haanden og strække ham til Jorden. Med et barskt Smil holdt han Spidsen af sin Kaarde mindre end to Tommer fra sin faldne Modstanders Strube, og idet han satte Foden paa hans Bryst, bød han ham tilstaa de skjændige Forbrydelser, han havde begaaet imod ham, og berede sig til Døden.

„Jeg har ingen skjændige Forbrydelser at tilstaa,“ svarede Tressilian, og jeg er bedre beredt til Døden end du. Brug din Fordel, som du vil, og Gud tilgive dig! Jeg har ingen Grund givet dig til dette.“

„Ingen Grund!“ raabte Jarlen, „ingen Grund! — dog, hvorfor forhandle med saadan en Træl — dø som den Løgner, du altid har været!“

Han havde allerede trukket Armen til sig for at give ham det dræbende Stød, da den pludselig blev greben bagfra. Han vendte sig forbitret om for at ryste den uventede Hindring af sig og saa' til sin Overraskelse, at det var en sælsomt udseende Dreng, der havde grebet ham i Armen og klynget sig til den med en saadan Haardnakket, at det

kostede ham en hel Del Kamp at faa ham rystet af, og imidlertid fik Tressilian Lejlighed til at rejse sig og atter gribe sit Sværd. Leicester vendte sig atter imod ham med samme Raseri som før, og Kampen vilde være begyndt igjen med endnu større Forbitrelse paa begge Sider, hvis Drengen ikke havde klynget sig til Lord Leicesters Knæ og i en skingrende Tone bedet ham om at høre et Øjeblik paa ham, før end han fortsatte Striden.

„Rejs dig og slip mig,“ sagde Leicester, „eller ved Himlen jeg jager mit Sværd igjennem dig — hvad Ret har du til at standse mig i min Hævn?“

„Megen — megen,“ raabte den uforfærdede Dreng, „for det er min Taabelighed, der er Skyld i denne blodige Tvist og maasse endnu værre Ulykker. O, om J nogen Sinde igjen vil nyde en uskyldig Sjæls Fred, om J nogen Sinde igjen vil sove i Ro uden at martyres af Samvittighedsnag, saa giv Jer Tid til at læse dette Brev, og gjør saa, hvad J vil.“

Medens han sagde dette i en ivrig og indtrængende Tone, som hans mærkværdige Ansigt og sære Stemme gav et underligt nisseagtigt Præg, rakte han Leicester et Brev, der var omvundet med en dejlig lysebrun Haarlok. Hvor opbragt Leicester end var, ja, skjönt han næsten var blind af Raseri over at se sig standset i sin Hævn paa saa besynderlig en Maade, kunde han dog ikke modstaa denne indtrængende Bøn. Han snappede Brevet ud af Haanden paa Drengen, skiftede Farve, saa snart han saa Udskriften, løste med rystende Haand Løkken, der holdt det sammen, løb det hurtig igjennem og vilde være falden, hvis han ikke havde støttet sig til et Træ. Han blev staaende saaledes et Øjeblik, stirrede paa Brevet og med Odden af sit Sværd vendt imod Jorden, tilsyneladende uden Indtryk af, hvad han stod over for en Modstander, som han selv ingen Barmhjærtighed havde vist, og som nu kunde have benyttet sig af Lejligheden. Men Tressilian var for højsindet til at hævne sig paa den Maade; han blev ligeledes staaende, overbetagen af Overraskelse og ventede paa, hvad der vilde komme ud af denne mærkværdige Sindsbevægelse, men idet han dog var paa sin Post for i Nødsfald at værges sig imod et nyt pludseligt Angreb af Leicester, som han nu

atter begyndte at tro var fra Forstanden. I Drengen gjenkjendte han ganske vist med Lethed sin gamle Bekjendt Dickon, hvis Ansigt man skulde have ondt ved at glemme, naar man én Gang havde set det; men hvorledes han kom til i saa afgjørende et Øjeblik, hvorfor han optraadte saa ivrig, og frem for alt, hvorledes det gif til, at han gjorde saa mægtigt et Indtryk paa Leicester, det var Spørgsmaal, han ikke kunde løse.

Men Brevet var i og for sig kraftigt nok til at frembringe endnu mærkværdigere Virkninger. Det var det, som den ulykkelige Amy havde skrevet til sin Husbond, og i hvilket hun gjorde Rede for, hvorfor og hvorledes hun var flygtet fra Cumnor-Place, lod ham vide, at hun var taget til Kenilworth for at stille sig under hans Beskyttelse, forklarede, hvorledes Omstændighederne havde bragt hende til at søge Tilflugt paa Tresilians Bærelse, samt indstændig bad ham om ufortøvet at anvise hende et mere passende Opholdssted. Brevet sluttede med de varmeste Erklæringer om trofast Hengivenhed og Villighed til at lyde ham i ét og alt, særlig med Hensyn til hendes Stilling og Opholdssted, idet hun blot besvor ham ikke at stille hende under Barnens Opsyn eller Bevogtning.

Brevet faldt ud af Leicesters Haand, da han havde læst det. „Tag mit Sværd, Tresilian,“ sagde han, „og gjennebor mit Hjæte, som jeg nylig vilde gjennebore Eders.“

„I har krænket mig dybt, Mylord,“ sagde Tresilian, „men der var bestandig en Stemme i mit Bryst, som hvilede til mig, at der laa en mærkværdig Bilsfarelse til Grund derfor.“

„Ja, Bilsfarelse!“ sagde Leicester, idet han rakte ham Brevet. „Jeg har anset en Hædersmand for en Skurk og den bedste og reneste Kvinde for en letfærdig Tøjte. — Glendige Dreng, hvorfor faar jeg først dette Brev nu? og hvor har Dverbringeren været saa længe?“

„Det tør jeg ikke sige Jer, Mylord,“ svarede Drengen, idet han trak sig tilbage som for at komme uden for hans Rækkevidde; „men der kommer den, som skulde have bragt Jer det.“

I det samme kom Wayland til. Han gjorde hurtig,

idet han svarede paa Leicesters Spørgsmaal, Rede for, hvorledes det hang sammen med hans og Amys Flugt — skildrede alle de skammelige Rænker, der havde drevet hende til at fly, og hvor opfat hun havde været paa hurtigst muligt at stille sig under sin Husbonds Beskyttelse — i sidst nævnte Henseende beraabte han sig paa Tjenerskabet paa Kenilworth, som næppe kunde have glemt, hvor ivrig hun spurgte efter Jarlen af Leicester, strax da hun kom.

„De Skurke!“ raabte Leicester. „Men o, den værste Skurk, Barney — og nu er hun i hans Magt!“

„Jeg haaber til Gud,“ sagde Tressilian, „at han ingen skæbnesvangre Befalinger har faaet?“

„Nej, nej, nej!“ raabte Jarlen hurtig; „jeg sagde noget i mit Vanvid — men det blev tilbagekaldt, fuldstændig tilbagekaldt ved et Ilbud, og nu er hun — nu maa hun være i Sikkerhed.“

„Ja,“ sagde Tressilian, „hun maa være i Sikkerhed, og jeg maa forvise mig derom. Min personlige Strid med Jer, Mylord, er til Ende, men jeg maa nu til at nyde en anden med Amy Robsarts Forfører, som har stjult sin Brøde under Riddingens Barneys Kappe.“

„Amys Forfører!“ sagde Leicester med Tordenrøst. „Sig hendes Husbond — hendes vildledte, forblindede, uværdige Husbond! Hun er lige saa vist Grevinde af Leicester, som jeg er Jarl. I kan heller ikke nævne nogen Fyldestgjørelse, som jeg ikke af fri Vilje vil lade hende blive til Del — jeg har vel ikke nødig at sige, at jeg ikke er afhænge for Eders Trusler.“

Tressilians ædle Natur vendte sig øjeblikkelig bort fra ethvert Hensyn, der angik ham selv personlig, og tænkte uudelukkende paa Amys Vel. Han nærede ingenlunde ubestridt Tillid til Leicesters vallende Beslutninger, da Jarlen syntes ham at være saa ophidsset, at han var ganske uskiftet til roligt Overlæg, og han troede heller ikke, til Trods for de Forsikringer, han havde faaet, at Amy var sikker i hans Tjeners Hænder. „Mylord,“ sagde han rolig, „det er ikke min Hensigt at fornærme Jer, og det er langt fra mig at ville nyde Strid, men min Pligt imod Sir Hugh Robsart anfører mig til øjeblikkelig at forelægge Dronningen denne

Sag, for at Grevinden kan faa sin Stilling højtidelig anerkjendt.“

„Det har J slet ikke nødig,“ svarede Jarlen stolt. „Vov ikke at blande Jer i mine Anliggender. Kun Dudleys Høst skal forkynde Dudleys Stjændsel — Jeg vil selv fortælle Elisabeth det hele; og saa af Sted til Cumnor-Place, som om det gjaldt Liv og Død.“

Med disse Ord løste han sin Hest, svang sig i Sadeln og red i fuldt Firspring ad Slottet til.

„Tag mig op foran Jer, Hr. Tresilian,“ sagde Drengen, da han saa Tresilian stige til Hest med samme Ilfærdighed som Jarlen. „Min Historie er ikke ude endnu, og jeg trænger til Jer Bestyttelse.“

Tresilian føjede ham og red efter Jarlen, om end i en mindre rasende Fart. Undervejs tilstod Drengen med Sønderknuselse, at han, opbragt over, at Wayland undveg alle hans Spørgsmaal om Damen, skjønt han mente, at han paa flere Maader havde gjort sig fortjent til hans Fortrolighed, for at hævne sig havde listet det Brev fra ham, som Amy havde givet ham at besørge til Leicester. Det havde været hans Ligt at give ham det tilbage samme Aften, idet han gjorde sikker Regning paa at træffe ham, da han skulde spille Arion. Han var ganske vist bleven noget forskrækket, da han saa, hvem Brevet var til, men han tænkte, at da Leicester ikke kom til Kenilworth før om Aftenen, var det tids nok, naar Budet fik det, saa snart det var ham muligt at aflevere det. Wayland var nu ikke kommen til at optræde som Arion, da Lambourne imidlertid havde jaget ham bort fra Slottet, og da Drengen ikke kunde faa fat i ham eller Tresilian og gif om med et Brev til ingen ringere end Jarlen af Leicester, var han bleven meget bange for Følgerne af sin Gavtyvestreg. Af den Forsigtighed, ja Uro, som Wayland havde lagt for Dagen med Hensyn til Barney og Lambourne, sluttede han, at Brevet var bestemt til at overræktes i Jarlens egne Hænder, og at han maaske kunde volde Damen Fortræd, i Fald han gav det til en af Tjenere. Han gjorde et Par Forsøg paa at faa Leicester i Tale, men hans sære Ansigt og simple Klæder havde bevirket, at han stadig var bleven afvist af de overmodige Tjenere, han til den Ende havde henvendt sig til.

Han havde ganske vist én Gang været lige ved det, det var da han i Grotten havde fundet Juvelskrinet, som han strax gjenkjendte som den ullykkelige Grevindes, da han, hvis spejdende Blik intet undgik, havde set det paa Rejsen. Efter forgjæves at have søgt Lejlighed til at aflevere det enten til Tresilian eller Grevinden, havde han, som vi har set, givet det til Leicester selv, men uheldigvis uden at kjende ham i hans Forflædning.

Omsider havde Drengen troet, at hans Bestræbelser var ved at krones med Held, da Jarlen kom ned i den nedre Ende af Hallen, men lige som han vilde til at tale til ham, var han bleven forhindret deri af Tresilian. Hans Spørelse var lige saa skarp som hans Forstand, og han havde hørt deres Aftale om at mødes i Lystgaarden, hvorfor han besluttede at gaa der ned i Haab om, at han der maatte finde Lejlighed til at give Leicester Brevet, thi der begyndte at komme mærkværdige Historier i Omløb blandt Tjenerstabet, og han blev mere og mere urolig for Damsens Sikkerhed. Ved et Tilfælde blev Dickon imidlertid opholdt lidt, efter at Jarlen var gaaet, og da han kom ned i Buegangen, saa' han dem allerede i Kamp med hinanden; han tvivlede ikke om, at det var en Følge af hans Letsin-dighed, i Fald det kom til Blodudgydelse, og han skyndte sig derfor at gjøre Ansfrig hos Bagten. Medens han stod og lurede i Buegangen, hørte han den ny Aftale, Leicester gjorde med Tresilian, inden de skiltes, og han holdt derfor Dje med dem, medens Coventrymændenes Kamp stod paa. Saa fik han til sin Overraskelse imellem de kæmpende Dje paa Wayland, som ganske vist var formummet, men ikke nok, til at han kunde undgaa sin gamle Kammerats spejdende Blik. De banede sig Vej ud af Trængslen og fortalte hinanden, hvorledes Sagerne stod. Drengen tilstod for Wayland, hvad vi nys have gjort Rede for, og Tusendkunstneren fortalte ham til Gjengjæld, at den Befymring, han nærede for den ullykkelige Dames Skæbne, havde drevet ham tilbage til Slottet, efter at han om Morgenens i en Landsby en to, tre Mil derfra havde faaet at vide, at Barney og Lambourne, hvis Voldsomhed han var bange for, var tagne fra Kenilworth om Natten.

Medens de talte sammen, saa' de Leicester og Tres-

filian fjærne sig fra Mængden; de var fulgt efter dem, til de steg til Hest, og Drengen, hvis Jodraphed vi kjender, var, skjønt han ganske vist ikke havde kunnet holde Skridt med dem, som vi har set, kommen tids nok til at frelse Tresfilians Liv. Drengen var lige netop bleven færdig med sin Fortælling, da de naaede Galleritaarnet.

Fyrretyvende Kapitel.

Da Tresfilian red over Broen, hvor der nylig havde været saa megen Støjen og Stimen, kunde det ikke undgaa hans Opmærksomhed, at der var foregaaet en mærkelig Forandring med Folks Udseende i den korte Tid, han havde været borte. Skinkampen var forbi, men de kæmpende stod endnu, stadig isørte deres Masseradeklæder, samlede i Grupper ligesom Jndbyggerne i en By, der er bleven opskræmmet af et sælsomt og foruroligende Budskab.

Da han kom ind i Jorgaarden, fik han ganske det samme Jndtryk — Tjenere, Svende og underordnede Hoffinder stod i Rhynger og hvissede, stirrede op imod Vinduene i den store Hal med paa én Gang hemmelighedsfulde og forskrækkede Blikke.

Sir Nicholas Blount, der var den første personlige Betjendt, Tresfilian fik Dje paa, gav ham ikke Tid til at spørge, men sagde strax, saa snart han saa ham: „Gud velsigne dig, Tresfilian, du passer bedre til at være Bonde end Hofmand — hvorfor er du ikke paa Pletten, som det sømmer sig for en, der hører til Hendes Majestæts Følge? — Her har man kaldt paa dig og spurgt efter dig og ventet paa dig. — Ingaen andre end du kan klare Butikken, og saa kommer du med et vanskabt Utykke foran paa Hesten, som om du var bleven Goldamme for en Battedjævel og lige havde været ude at lufte den.“

„Hvad er der da paa Færde?“ sagde Tresfilian, idet han slap Drengen, der sprang af Hesten saa let som en Fjer, hvorpaa han selv stod af.

„Ja det er der ingen, der ved,“ svarede Blount. „Jeg har ikke kunnet saa Færten af det, skjønt jeg har lige saa god en Næse, som andre Hofmænd. Jeg ved kun saa meget, at Lord Leicester kom galopperende over Broen, som om han vilde ride os alle sammen over Ende, og saa forlangte han at saa Dronningen i Tale, og nu har hun luffet sig inde med ham og Burleigh og Walsingham — og dig spørges der efter —, men om det er Højforræderi eller noget endnu værre, det gjælder om, er der ingen, der ved.“

„Det er ved Himlen sandt, hvad han siger,“ sagde Raleigh, som i det samme kom til. „J skal strax til Dronningen.“

„Overil Jer ikke, Raleigh“, sagde Blount, „hust paa hans Støvler — gaa for Gud i Himlens Skyld ind i mit Bærelse, fjære Tresilian, og tag mine nye, blommesfarvede Sillebuser paa — jeg har kun haft dem paa to Gange.“

„Bah,“ sagde Tresilian, „tag dig af den Dreng, Blount, vær god imod ham, men pas paa, at han ikke slipper fra dig — der beror meget paa ham.“

Med disse Ord fulgte han hurtigt med Raleigh, idet han lod den brave Blount staa med Tøjlen i den ene Haand og Drengen i den anden. Blount saa' længe efter ham.

„Ingen,“ sagde han, „indvier mig i Hemmelighederne, og han lader mig staa her som Hestevogter og Barnepige. Na, det første kan jeg finde mig i, for jeg holder nu den Gang af gode Heste, men at skulle trækkes med saadan en væmmelig Hvalp — hvor er du fra, min søde lille Dreng?“

„Fra Marsken,“ svarede Drengen.

„Og hvad har du givet dig af med der, min Dreng?“

„Fanget Maager med Svømmefodder og gule Strømmevær,“ sagde Drengen.

„Hm,“ sagde Blount, idet han saa' ned paa sine rumaadelige Kosetter. „Nej, saa skulde Fanden tage den, soer spørger dig om mere.“

Imidlertid gif Tresilian igjennem den store Hal, hvor sove forbavtede Hofmænd stod samlede i hemmelighedsfuldt og tvivlsende Grupper, medens alle stirrede hen paa Døren ind

til Dronningens Bærelse. Raleigh pegede paa Døren, Tresilian bankede paa og blev øjeblikkelig indladt. Mungen en Hofmand strakte Hals for at faa et Glimt af, hvad der foregik der inde, men Tæppet for Døren faldt saa hurtigt for, at der ikke var den fjærneste Mulighed for at faa sin Ansiggjerrighed tilfredsstillet.

Da Tresilian traadte ind, saa' han sig ikke uden stærkt Hjærtebanken staaende Ansigt til Ansigt med Dronningen, som gik op og ned ad Gulvet i en heftig Sindsbevægelse, som hun ikke lod til at brønde sig om at stjule; en to, tre af hendes sindigste og mest betroede Raadgivere verlede bekymrede Blikke, men vilde aabenbart ingen Ting sige, før hendes Brede havde lagt sig. Foran den Tronstol, hun havde siddet i, og som hun i sin Hestighed havde skubbet halv til Side, da hun sprang op af den, laa Leicester paa Knæ med Armene over Kors nedslagne Øjne, stille og ubevægelig som en Billedstøtte paa et Gravmæle. Ved Siden af ham stod Shrewsbury, som den Gang var Lordmarskalk af England, med sin Embedsstav i Haanden; Jarlen havde spændt sit Sværd af, og det laa paa Gulvet foran ham.

„Ha,“ sagde Dronningen, idet hun gik helt hen til Tresilian og stampede i Gulvet, som om hun var Kong Henrik selv, „J vidste Bested om dette smukke Anslag — J er medskyldig i det Bedrageri, der er bleven øvet imod os — J et en af dem, jeg kan takke for, at jeg har begaaet en Uretfærdighed!“ Tresilian kastede sig paa Knæ for Dronningen, idet hans Forstand sagde ham, hvor farligt det vilde være, om han prøvede paa at forsvare sig, saa opbragt, som hun for Øjeblikket var. „Er J stum?“ vedblev hun; „du ved jo Bested om den Sag, gjør du ikke?“

„Jeg vidste ikke, Eders Majestæt, at den ullykkelige Dame var Grevinde af Leicester.“

„Det skal heller ingen komme til at kalde hende,“ sagde Elisabeth. „Guds Død! Grevinde af Leicester! — Fru Amy Dudley skal hun hedde — og hun kan være glad, om hun ikke bliver nødt til at kalde sig Forræderen Dudleyens Enke.“

„Eders Majestæt,“ sagde Leicester „gjør med mig, hvad

„J vil, men tilføj ikke denne Herre nogen Uret — han har ikke fortjent det.“

„Tror du, det vil gaa ham bedre, fordi du beder for ham,“ sagde Dronningen, idet hun vendte sig fra Tressilian, som langsomt rejste sig op, og styrtede hen imod Leicester, som blev liggende paa Knæ, „du dobbelt falske, du dobbelt menstørne — fordi du beder for ham, du, hvis Middingsfærd har gjort mig latterlig i mine Undersaatters Dine og led ved mig selv — jeg kunde rive Djnene ud paa mig, fordi de har været saa blinde.“

Burleigh vovede nu at give et Ord med i Laget.

„Glem ikke, Eders Majestæt,“ sagde han, „at J er Dronning — Dronning af England — Eders Folks Moder. Giv ikke efter for denne Lidenskabens vilde Storm.“

Elisabeth vendte sig om imod ham; der blinkede en Taare i hendes store, harmfulde Øje. „Burleigh,“ sagde hun, „du er Statsmand — du fatter ikke — du kan ikke fatte Halvdelen af den Foragt, Halvdelen af den Ulykke, og dette Menneske har bragt over mit Hoved.“

Med den største Forsigtighed — med den dybeste Vredhed greb Burleigh hendes Haand, da han saa, at hendes Hjerte var fuldt, og førte hende hen til et Karnapvindue noget affides fra de andre.

„Eders Majestæt,“ sagde han, „jeg er Statsmand, men jeg er ogsaa et Menneske — et Menneske, der er bleven gammal i Eders Tjeneste, og som ikke har og ikke kan have andet Ønske her paa Jorden, end Eders Hæder og Lykke — jeg beder Jer, fat Jer.“

„Ak, Burleigh,“ sagde Elisabeth, „du ved ikke . . .“ Taarerne rullede imod hendes Vilje ned ad hendes Kinder.

„Jeg ved det — jeg ved det, min høje Dronning. D, jeg vogt Jer for, at J ikke faar andre til at gætte, hvad de ikke ved.“

„Ha!“ sagde Elisabeth, som om en ny Tanke pludselig fløj igjennem hendes Hoved, „du har Ret — alt andet end Bænere — alt andet end at tilstaa min Svaghed — alt andet end at tilstaa, at jeg er bedragen og forhaanet — Buds Død, jeg kunde blive vanvittig af at tænke derpaa.“

„Vær blot Jer selv, min Dronning,“ sagde Burleigh,

„og hæv Jer over en Svaghed, som ingen Englænder nogen Sinde vilde falde paa, at hans Elisabeth kan have givet efter for, med mindre hun ved sin Hestighed selv giver ham et sørgeligt Bevis derpaa.“

„Hvilken Svaghed, Mylord?“ sagde Elisabeth stolt. „Er det Jer Mening, at den Naade, jeg har vist den Forræder, har sit Udspring fra andet end . . .“ men hun kunde ikke holde den stolte Tone, hun havde anslaaet, og hendes Stemme blev atter blød, da hun sagde: „Men hvorfor skulde jeg prøve paa at skuffe dig, min gode og kloge Tjener?“

Burleigh buffede og trykkede rørt et Kys paa hendes Haand, og — det burde optegnes i Hoffernes Aarbøger som noget sjældent! — der faldt en Taare af sand Deltagelse fra Ministerens Øje paa hans Dronnings Haand.

Bevidstheden om, at hun var Gjenstand for denne Deltagelse, bidrog formodentlig sit til at hjælpe Elisabeth til at bære den Krænkelse, der var bleven hende tilføjet, og til at dæmpe hendes umaadelige Forbitrelse, men endnu mere bidrog hendes Frygt for, at hun ved sin Hestighed skulde røbe den Skuffelse og Krænkelse, hun følte, og som det baade som Kvinde og Dronning var hende magtpaaliggende at skjule. Hun vendte sig bort fra Burleigh og gik barsk op og ned ad Gulvet, til hendes Ansigt igjen havde antaget sit sædvanlige Udtryk af Værdighed og hendes Holdning sin sædvanlige Statelighed og Ro.

„Vor ædle Dronning er atter sig selv,“ hviskede Burleigh til Walsingham; „giv nøje Agt paa, hvad hun gjør, og vogt Jer vel for at sige hende imod.“

Derpaa gik hun hen til Leicester og sagde rolig: „Lord Shrewsbury, vi fritager Jer for at være Fangevogter. Rejs Jer, Lord Leicester og tag Jert Sværd — et Kvarters Fangenstab med vor Marskalk som Fangevogter tykkes os ikke nogen haard Straf for flere Maaneders Falskhed imod os. Nu vil vi høre, hvorledes det hele hænger sammen.“ Hun satte sig i sin Stol og sagde: „Træd frem, Tresilian, og sig, hvad I ved.“

Tresilian fortalte sin Historie paa den hensynsfuldeste Naade, idet han saa vidt muligt, undgik alt, hvad der vedrørte Leicester, og navnlig ingen Ting sagde om, at de to

Gange havde kæmpet med hinanden. Herved gjorde han rimeligvis Jarlen en stor Tjeneste, thi havde Dronningen i det Djeblif faaet noget at vide, der kunde give hende Anledning til at lade sin Forbitrelse gaa ud over ham uden at robe de Følelser, hun skammede sig over, var det maaske gaaet ham ilde. Da Tresilian havde talt ud, tøvede hun et Djeblif og sagde saa:

„Vi vil tage denne Wayland i vor Tjeneste og give Drengen en Plads som Skriversdreng, for at han kan lære for Fremtiden at omgaaes forsigtigere med Breve. Hvad angaar Jer, Tresilian, saa var det ikke rigtigt af Jer, at I ikke sagde os hele Sandheden, og Jert Løfte om ikke at gøre det var baade ufornuftigt og utilbørligt, men da I nu en Gang havde givet den ulykkelige Dame Jert Ord, var det Jer Skyldighed som Mand og Adelsmand at holde det. I det hele taget agter vi Jer for Jer Udfærd i denne Sag. Nu er det Jer Tur, Lord Leicester, at sige os Sandheden, en Jdræt, I ikke synes at have givet Jer synderlig af med i den sidste Tid.“

Bed at blive ved at spørge ham ud kom hun lidt efter lidt paa det rene med hele Sammenhængen med, hvorledes Johan havde lært Amy Kobsart at kjende, med deres Giftermaal, hans Skinsyge, de Grunde, hvorpaa den støttede sig, og mange andre Enkeltheder. Leicesters Skriftemaal, thi paa saaledes maatte det betegnes, blev afpresfet ham Stykke for Stykke, men var i det hele taget oprigtigt, undtagen for saa vidt som han fuldstændig undlod at omtale, at han i antydningssvis og paa anden Maade havde givet sit Minde til Barneys Anslag imod Grevindens Liv. Det var imidlertid i Virkeligheden det, der især laa ham paa Hjærte, og skjønt han stolede paa, at de meget bestemte Kontraordrer, Johan havde affendt med Lambourne, vilde gøre deres Virkning, var det hans Agt at tage til Cumnor-Place, saa snart han kunde slippe bort fra Dronningen, som han sikkert antog strax vilde bryde op fra Kenilworth.

I saa Henseende gjorde Jarlen imidlertid Regning uden Bært. Det virkede ganske vist som Galde og Malurt paa hans fordum saa velvillige Dronning at se ham og høre paa hans Tilstaelfer, men da hun var afflaaren fra enhver anden og umiddelbar Hævn, og da hun mærkede, at hun

pinte sin troløse Bejler med sine Spørgsmaal, blev hun ved, uden at ænse den Smerte, det voldte hende selv, mere, end den vilde ænser, at han brænder sine Hænder paa de gloende Tænger, hvormed han sønderriver sin fangne Fjendes Rjød.

Omfigder røbede den stolte Lord dog ligesom en jaget Hjort, der vender sig imod Hundene, at hans Taalmodighed var ved at bryde. „Eders Majestæt,“ sagde han, „jeg har svarlig forsynet mig — endnu mere, end J i Eders retfærdige Harm har sagt. Tillad mig imidlertid, Eders Majestæt, at sige, at om min Brøde end er utilgivelig, er jeg bleven stærkt fristet, og at jeg, i Falb Skjønhed og naadig Medlidenhed kan forføre et skrøbeligt Menneskehjærte, kunde anføre begge disse Ting som Undskyldning for, at jeg skjulte denne Hemmelighed for Eders Majestæt.“

Dronningen blev saa betagen af dette Svar, som Leicester sørgede for kun blev hørt af hende, at hun forstummede, og Jarlen havde Dristighed nok til at forfølge sin Fordel. „Eders Majestæt, som har tilgivet saa meget, vil maaske ogsaa undskylde, at jeg paakalder Eders kongelige Naade for disse Ord, som endnu i Gaar Morges kun regnedes for en ringe Forseelse.“

Dronningen saa' stivt paa ham og svarede: „Nu, ved Himlen, Mylord, Eders Fræthed overskrider Rimelighedens og min Taalmodigheds Grænser! Men den skal ikke hjælpe Jer. Kom hid, J Herrer, kom hid alle sammen, saa skal J høre nyt — Lord Leicesters hemmelige Ugteskab har kostet mig en Mand og England en Konge. Hans Herlighed har patriarkalske Tilbøjeligheder — én Hustru ad Gangen var ham ikke nok, og han tiltænkte os den Gæve at blive viet til hans venstre Haand. Er det nu ikke alt for uforfæmmet, at jeg ikke har kunnet bæere ham med nogle Beviser paa min Gunst, uden at han strax troede, at min Haand og min Krone stod til hans Naadighed? J har imidlertid bedre Tanker om mig, og jeg ynker denne ærgjerrige Mand, som jeg har Medlidenhed med et Barn, hvis Sæbeboble bryder. Vi begiver os nu til Audiensværelset og befaler Jer, Lord Leicester, ikke at vige fra vor Side.“

Alt var spændt Forventning i Hallen, og man kan forestille sig, hvilken Forbavselse det vakte, da Dronningen

sagde til dem, der stod hende nærmest: „Festerne paa Kenilworth er endnu ikke forbi, mine Herrer og Damer, vi ville fejre den ædle Borgherres Bryllup.“

Der hørtes et almindeligt Udbrud af Overraskelse.

„Bed vort kongelige Ord, det er sandt,“ sagde Dronningen. „Han har holdt det hemmeligt selv for os, for at kunne overraske os dermed her og i dette Djeblif. Jeg ser, at I er ved at dø af Nysgjerrighed efter at faa at vide, hvem den lykkelige Brud er — det er Amy Robsart, den selv samme, som, for at gjøre Fastelavnsløjerne komplette, i Gaar optraadte som hans Tjener Barneys Hustru.“

„For Guds Skyld, Eders Majestæt,“ sagde Jarlen, idet han nærmede sig hende med et Udtryk, hvori Ydmyghed var blandet med Skam og Vregrelse, og talte saa sagte, at kun hun kunde høre, hvad han sagde, „tag mit Hoved, som I i Eders Brede truede med, men spar mig for disse Bitterheder. Pin ikke en faldende Mand — træd ikke paa en sønderknust Drm.“

„En Drm, Mylord?“ sagde Dronningen i samme Tone, „nej, en Slange — det er et ædlere Kryb, og den Lignelse passer bedre — den frozne Slange, ved I nok, som opvarmedes ved et vist Bryst.“

„For Eders egen Skyld, Eders Majestæt — for min,“ sagde Jarlen, „— medens jeg endnu har nogen Forstand tilbage . . .“

„Tal højt, Mylord,“ sagde Elisabeth, „og tre Skridt fra Livet, om jeg maa bede — Jer Ande gjør vor Halskrave blød. Hvad ønsker I?“

„Tilladelse til at tage til Cumnor-Plate,“ sagde den ulykkelige Jarl ydmygt.

„For at føre Jer Brud hjem formodentlig? — Naaja, det er ikke mere end billigt, for, efter hvad vi har hørt, skal hun nok ikke have det videre godt der. Men I faar ikke Lov til at tage der hen selv, Mylord — vi har gjort Regning paa at tilbringe nogle Dage her paa Kenilworth, og det vilde ikke være synderlig høfligt af Jer at lade os være uden Bært — vi kan med Eders Tilladelse ikke tænke paa at udsætte os for en saadan Bestemmelse i vore Underkøfters Dje. Tressilian skal tage til Cumnor-Place i Steden for Jer, og saa kan han tage en af vore Hoffinder

med, for at Lord Leiceſter ikke igjen ſkal blive ſkinſyg paa ſin gamle Medbejler — Hvem vil J have med, Treſſilian?"

Treſſilian foreslog i al Uerbødighed Raleigh.

„Ja,“ ſagde Dronningen, „der har J, ſaa ſandt hjælpe mig Gud, gjort et godt Valg! Han er desuden ung i ſin Ridderværdighed, og det kan være et meget paſſende Uventyr for ham at begynde med, at udfri en Dame af hendes Fængſel — Cumnor-Place er nemlig ikke bedre end et Fængſel, ſkal J vide, mine Herrer og Damer. Der er desuden ogsaa nogle Skurke der, ſom vi gjerne vilde have ſat faſt. Vær ſaa god, Hr. Sekretær, at udfærdige fornøden Fuldmagt for dem til at ſikre ſig Richard Barney og Udlændingen Maſco døde eller levende. Tag det fornødne Mandſkab med, J Herrer, før Damen hid med al Hæder og Uere, ſpild ikke Tiden, og Gud være med jer.“

De bukkede og gik.

Hvem kan beſkrive, hvorledes Reſten af Dagen gik paa Kenilworth? Dronningen, ſom udelukkende syntes at være bleven der for at ydmyge og tirre Jarlen af Leiceſter, viſte ſig lige ſaa dygtig i den kvindelige Kunſt at hævne ſig ſom i den Kunſt at regere ſit Folk med Viſdom. Hendes Følge fattede ſnart, hvorledes Sagerne ſtod, og Herren paa Kenilworth ſik allerede nu, medens han gik om i al den Pragt, han ſelv havde udfoldet, at føle, hvad det vil ſige at være en falden Hofmand — tilbageholdne Bennerſ kolde Væſen og Mangel paa Henſyn og aabenbare Fjenders ſlet ſkjulte Triumf var ikke til at tage fejl af. Suſſex, paa Grund af hans medfødt Uerlighed, Burleigh og Waſſingham paa Grund af deres dybe og fremsynede Skarpsindighed og nogle af Damerne paa Grund af den for deres Kjøn ejendommelige Medfølelſe var de enefte i hele den talrige Forſamling, der lagde det ſamme Væſen for Dagen over for ham, ſom de havde haaret til Skue om Formiddagen.

J den Grad havde Leiceſter vænnet ſig til at betragte Hofgunſt ſom ſit Livs Hovedſormaal, at alle andre Følelſer for Tiden gik op i den Kval, hans ſtolte Sjæl følte ved den Mængde ſmaalige Krænkelſer og overlagte Henſynsløſheder, han var Gjenſtand for. Men da han om Aftenen var bleven ene paa ſit Værelſe, faldt hans Blik paa den ſmukke, lange Haarlof, der havde været bunden om Amys

Brev, og som en venlig Talisman vakte den de ædlere og naturligere Følelser i hans Hjærte. Han kysfede den tusend Gange, og idet han sagde til sig selv, at han endnu havde det i sin Magt at unddrage sig de Ydmygelses, han den Dag havde maattet døje, ved at trække sig tilbage til et Liv i stolt Ensomhed, der endog vilde være en Fyrste værdigt, med den skjønne og elskede Kvinde, der skulde dele hans Fremtid med ham, følte han, at han kunde hæve sig over den Hævn, Elisabeth havde nedværdiget sig til at tage over ham.

Dagen efter viste Jarlen derfor i hele sit Væsen en saa værdig Sindsro, syntes at være saa optagen af at sørge for sine Gjæsters Velvære og Udspreddelser og tillige saa ligegyldig for, hvorledes de optraadte over for ham, saa ærbødig tilbageholden over for Dronningen, og dog saa taalmodig over for hendes tirrende Uvilje, at Elisabeth forandrede sit Væsen imod ham og, skjønt hun vedblev at være kold og uvenlig, dog hørte op med ligefrem at fornærme ham. Hun tilkjendegav i en noget hvas Tone nogle af sine Hoffinder, som troede at gjøre hende til Behag ved at være uforfammede imod Jarlen, at saa længe de var paa Kenilworth, havde de at vise ham den Høflighed, der skyldtes ham som Slottets Herre. Kort sagt, i Løbet af fire og tyve Timer havde det hele forandret sig saaledes, at nogle af de mere erfarne og skarpsindige Hoffolk indsaa, at der var Udsigt til, at Leicester kunde blive tagen til Naade igen, og indrettede deres Udfærd overfor ham saaledes, at de i paafølgende Tilfælde kunde gjøre gjældende, at de ikke havde svigtet ham i Nøden. Men det er paa Tiden, at vi vender os bort fra disse smaalige Rænker og følger Tresilian og Raleigh paa deres Rejse.

De var i alt sex Personer, thi foruden Wayland havde Tresilian og Raleigh taget en kongelig Heroldsvend og to kraftige Tjenere med. De var alle godt væbnede og red ogsaa hurtig, som de paa nogen Naade kunde, uden at ødelægge deres Heste, der havde en lang Vej at løbe. Undervejs søgte de at skaffe sig Oplysninger om Barney og hans Udsagere, men de fik ingen, fordi det var ved Nattetid, de havde passeret Bejen. I en lille Landsby omtrent tre Mil fra Kenilworth, hvor de lod deres Heste puste lidt, kom en

fattig geistlig, Stedets Præst, ud af en lille Hytte og spurgte, om ingen af dem forstod sig paa Saarlægekunsten og vilde se et Øjeblik ind til et døende Menneske.

Wayland, der, som vi ved, var en erfaren Kvakksalver, lovede at gjøre sit bedste, og medens Præsten fulgte ham ind i Hytten, fortalte han ham, at nogle Bønder havde fundet Manden om Morgenens, da de gik til deres Arbejde, og at Præsten saa havde givet ham Husly.

Han havde faaet et Skudskaar, som uden Tvivl var dødeligt, men det var ikke muligt at faa at vide, hvordan det var gaaet til, om det var sket i Slagsmaal, eller han var bleven overfalden af Røvere, thi han havde Feber, og der var ingen Sammenhæng i, hvad han sagde. Wayland traadte ind i den mørke og lave Stue, og aldrig saa snart havde Præsten truffet Sengeomhænget til Side, før han i den saaredes fortrukne Ansigt gjenkjendte Michael Lambournes Træk. Under Paastud af, at han vilde hente noget, han havde Brug for, skyndte Wayland sig ud og meddelte sine Rejsfæller den mærkelige Opdagelse, han havde gjort, og Tresilian og Raleigh fulgte, opfyldte af bange Anelser, med ind i Hytten til den døende.

Uslingen laa allerede i Dødskampen, og selv en meget bedre Læge end Wayland vilde ikke have kunnet hjælpe ham, thi Ruglen var gaaet helt igjennem ham. Han havde imidlertid endnu, i alt Fald til Dels, sin Beridsthed, thi han kjendte Tresilian og gjorde Tegn til ham, at han skulde bøje sig ned over Sengen til ham. Tresilian gjorde, som han bad, og efter at have mumlet nogle uforstaaelige Ord, af hvilke de eneste, der var til at forstaa, var Ravensnens Barney og Lady Leicester, bad Lambourne ham „skynde sig, ellers kom han for sent“. Det hjalp ikke, at Tresilian trængte ind paa ham for at faa mere at vide, den syge syntes igjen at fantasere, og da han atter gav Tresilian et Bink, var det kun for at bede ham fortælle hans Onkel Giles Gosling i den sorte Bjørn, „at han dog var død uden Sko paa.“ Et Øjeblik efter bekræftede en Krampetrækning disse Ord, og de rejsende fik ikke andet ud af at have truffet ham end den ubestemte Frygt for Grevindens Skæbne, som hans Ord havde vaft, og som drev

dem til at fortsætte deres Rejse med den størst mulige Hurtighed, idet de i Dronningens Navn forlangte friske Heste, da de, som de red paa, ikke kunde mere.

En og fyrretyvende Kapitel.

Det bliver nu nødvendigt at vende tilbage til det Punkt i vor Fortælling, hvor vi skiltes fra Barney, som forsynet med Jarlen af Leicesters Fuldmagt og Dronningens Orlov skyndte sig at sikre sig imod, at hans Troløshed blev opdaget, ved at fjærne Grevinden fra Kenilworth. Det var fra først af hans Agt at bryde op tidlig om Morgenens, men saa kom han i Tanker om, at Jarlen maaske imidlertid kunde betænke sig og søge en ny Samtale med Grevinden, og han besluttede derfor ved at bryde op strax at forebygge enhver Mulighed, der sandsynligvis vilde have ført til, at hans Forbrydelse blev opdaget. Han sendte i den Anledning Bud efter Lambourne og blev umaadelig opbragt, da han fik at vide, at denne hans tro Svend var taget til nærmeste Landsby eller anden Steds hen. Da han snart ventedes tilbage gav Sir Richard Ordre til, at han strax skulde gjøre sig rede til at rejse, og, hvis han først kom, efter at hans Herre var brudt op, følge efter ham.

Imidlertid benyttede Barney sig af en Tjener ved Navn Robin Tider, som allerede til Dels var kjendt med Cumnor-Places Hemmeligheder, da han mere end én Gang havde været der med Jarlen. Denne Mand, hvis Karakter lignede Lambournes, om han end hverken var slet saa raff eller slet saa fordærvet, gav Barney Befaling til at holde tre opsadde Heste samt en Hestebaare rede ved Bagporten. Det nu almindelig udbredte og troede Rygte om hans Hustrus Sindsforvirring afgav et nok saa rimeligt Paaskud for den hemmelighedsfulde Maade, hvorpaa hun blev ført bort fra Slottet, og han gjorde Regning paa, at man ogsaa vilde tage den Forklaring for gode Varer, i Fald den ulykkelige Amys Modstand eller Strig skulde gjøre en Forklaring

nødvendig. Anthony Fosters Medvirkning var uundværlig, og den gif Barney nu hen at sikre sig.

Foster, som af Naturen var tvær og uselstabelig, og som oven i Kjøbet var noget træt af den Rejse, han havde maattet gjøre fra Cumnor til Warwickshire for at bringe Bud om Grevindens Flugt, havde tidlig truffet sig tilbage fra Svirelaget og laa nu og sov, da Barney fuldstændig rejseklædt traadte ind i hans Værelse med en Blindlygte i Haanden. Han blev staaende et Øjeblik for at høre, hvad det var, Menneftet mumlede i Søvne, og kunde tydelig skjelne Ordene: „Ave Maria — ora pro nobis — nej, det er galt — fri os fra det onde — ja, saadan er det.“

„Han beder i Søvne,“ sagde Barney; „naa, han vil faa Brug for flere Bønner, før end jeg bliver færdig med ham. — Halloj, hellige Mand — J fromme bodfærdige — vaagn op, vaagn op! — Djæveln har endnu ikke givet Jer Afsted.“

Da Barney samtidig ruskede den sovende i Armen, tog hans Tanker en ny Retning, og han brølede: „Tyve! — Tyve! — Jeg vil dø for at forsvare mit Guld — mit surt fortjente Guld, mit dyrekjøbte Guld! — Hvor er Janet? — Er Janet i Sikkerhed!“

„Ja, vist er hun saa, J brølende Tosse!“ sagde Barney; „stammer J Jer ikke over at raabe saadan op?“

Foster, som nu var lysvaagen, satte sig over Ende i Sengen og spurgte Barney, hvad Meningen var med, at han kom til ham paa saa usædvanlig en Tid. „Det varslers ikke noget godt,“ tilføjede han.

„Der spaar du fejl, du hellige Antonius,“ sagde Barney; „det varslers, at nu er Tiden kommen, da dit Fæste skal forvandles til Selveje. Hvad siger du til det?“

„Harde J sagt mig det ved Dagen,“ sagde Foster, „vilde jeg være bleven glad, men nu midt om Natten og i denne matte Belysning, og naar jeg ser paa Jert blege Ansigt, der staar saa gruelig i Strid med Eders glade Budskab, kan jeg ikke andet end tænke mere paa det Stykke Arbejde, der skal gjøres, end paa Lønningen for det.“

„Na J Tosse, J skal blot føre Jer Fange til Cumnor-Place, det er det hele.“

„Er det virkelig det hele?“ sagde Foster. „J er saa

ligbleg, og der skal ellers mere end Smaating til for at
gjøre Indtryk paa Jer — er det virkelig det hele?"

„Ja, der er maaske en Bagatel endnu“, sagde Barney.

„Na, en Bagatel endnu!“ sagde Foster. „J bliver
blegere og blegere.“

„Bryd Jer ikke om mit Ansigt“, sagde Barney, „hust
paa, hvad det er for en Belysning, J ser det i. Op med
Jer, Menneſke. — Tænk paa Cunnor-Place — Selvejen-
dom — J kan jo lade holde Bibellæsning en Gang om
Ugen og oven i Kjøbet give Janet en Medgift, som om
hun var en Adelsmands Datter — over halvfjerdsindstyve
Pund!“

„Ni og halvfjerdsindstyve Pund, fem Shillings og
halvfjette Pence, foruden hvad Stoven er værd,“ sagde
Foster. „Dg jeg faar det helt og holdent som Selv-
ejendom?“

„Ja vel, Mand — med Egern og det hele. — Ingen
Zigeuner skal faa meget som stære et Ris til en Koft —
ingen Dreng faa meget som tage en Fuglerede uden at be-
tale Jer derfor. — Naa, det var ret — klæd Jer nu paa
saar hurtig som muligt — Hestene og alt andet er rede —
vi mangler blot den forbandede Skurk Lambourne, som er
uude paa et eller andet Helvedes Uventyr.“

„Af ja, Sir Richard,“ sagde Foster, „J har jo ikke
ovillet lyde mit Raad. Jeg har sagt Jer, at den Drukken-
bold vilde svigte Jer, naar J mest havde ham nødig. Jeg
kunde have skaffet Jer et ædrueligt ungt Menneſke.“

„En eller anden drøvende, snøvende Broder af Me-
nnigheden, hvad? — Naa, vi kan ogsaa faa Brug for den
Slags Folk, Mand — vi har, Gud være lovet, Brug for
alle Slags Arbejdere. — Ja, det var Ret, glem ikke Eders
Pistoler. Naa, lad os faa komme af Sted.“

„Hvor skal vi hen?“ sagde Athony.

„Til Myladys Sovestammer — og hør — hun maa
følge med os. J er da vel ikke den Mand, der lader Jer
frække af Strig?“

„Ikke, hvis jeg kan anføre Skriftens Ord til Forsvar
for, hvad jeg gjør, og der staar skrevet: „J Husstruer,
oværer eders Mænd hørige og lydige“. Men har vi My-
nads Ord for, at vi skal bruge Magt?“

„Vist saa, Mand, her er hans Seglring,“ svarede Barney, og efter at han saaledes havde bragt sin Stalbroders Indvendinger til at forstumme, begav de sig til Lord Hunsdons Lejlighed og traadte efter at have meddelt Skildvagten deres Forehavende ind i den ulykkelige Grevindes Bærelse.

Man kan forestille sig Amys Rædsel, da hun, idet hun pludselig vaagnede op af sin urolige Søvn, saa' Barney, det Menneſte, hun frygtede og hadede mest, staa ved hendes Seng. Det var hende ligefrem en Trøst at se, at han ikke var alene, skjønt hun havde Aarsag nok til ogsaa at være bange for hans tvære Ledſager.

„Vi har ingen Tid til Ceremonier, Frue“, sagde Barney. „Lord Leicester befaler Jer efter nøje at have overvejet Djebliffets Krav øjeblikkelig at følge med os til Cumnor-Place. Her er hans Seglring til Tegn paa, at det er hans bestemte og urokkelige Vilje.“

„Det er ikke sandt,“ sagde Grevinden. „J har stjålet Seglringen — J er Mand for at begaa en hvilken som helst Skurkestreg fra den forreste til den laveste.“

„Det er sandt, Frue,“ sagde Barney, „saa sandt, at hvis J ikke øjeblikkelig staar op og gjør Jer rede til at følge med os, maa vi tvinge Jer til at lystre os.“

„Tvinge mig! — saa vidt vover J ikke at gaa, hvor lumpen J end er!“ raabte den ulykkelige Grevinde.

„Det vil J saa at se, Frue,“ sagde Barney, der havde besluttet at skræmme hende, idet han mente, at det var det eneste Middel til at kue hendes stolte Sind. „Nøder J mig dertil, vil J ikke finde nogen hensynsfuld Rammertjener i mig.“

Det var denne Trusel, der afpressede Amy et saa frygteligt Skrig, at det hurtig vilde have kaldt Lord Hunsdon og andre til, hvis man ikke havde anset hende for vanvittig. Da hun imidlertid mærkede, at hendes Skrig intet hjalp, henvendte hun sig i de mest rørende Udtryk til Foster og besvor ham, saa sandt hans Datter Janet's Ore og Renhed var ham dyrebar, ikke at taale, at der blev øvet usømmelig Vold imod hende.

„Ak, Frue, Husruer skulle være deres Mænd hørige — det har vi Skriftens Ord for,“ sagde Foster, „og vil

„J klæde Jer paa og følge taalmodig med os, skal ingen røre Jer med en Finger, saa længe jeg kan fyre en Pistol af.“

Da hun saa', at der ingen Hjælp kom, og hun følte sig noget trøstet ved Fosters Ord, hvor barske de end var, lovede Grevinden at staa op og klæde sig paa, naar de vilde gaa ud af Stuen. Barney forsikrede hende til Gjen gjæld, at hun kunde være aldeles tryk og skulde blive hæderlig behandlet, saa længe hun var i hans Vold, hvorhos han lovede at holde sig borte fra hende, da Synet af ham var hende saa ubehageligt. Hendes Husbond, tilføjede han, vilde være paa Gumnor-Place inden fire og tyve Timer efter, at de selv kom dertil.

Noget heroliget ved denne Forsikring, som hun dog ikke fandt, at der var megen Grund til at stole paa, klædte den ulykkelige Amy sig paa ved Lyset fra Lygten, som de lod blive inde hos hende, da de gik.

Grædende, skjælvende og bedende klædte den ulykkelige Dame sig paa — af, hvor forskjellige var hendes Følelser nu ikke fra den Gang, da hun plejede at føle sig stolt over sin Skjønhed, hver Gang hun smykkede sig! Hun søgte ogsaa vidt muligt at trække sin Paaflædning i Langdrag, til hun omsider, opfræmmet ved Barneys Utaalmodighed, var nødt til at sige, at nu var hun færdig til at følge med dem.

Da de skulde til at gaa, klyngede Grevinden sig til Fosters med et saadant Udtryk af Skræk for Barney, at Grevinden med en drøj Ed forsikrede hende, at det ikke i fjærrneste Maade var hans Agt at komme hende nær. „Naar blot ganske rolig vil rette Jer efter Jer Husbonds Vilje,“ besvarede han, „skal J ikke se synderligt til mig. Jeg skal helt og holdent overlade Jer til den Ceremonimester, Jer gode Smag foretrækker“.

„Min Husbonds Vilje,“ udbrød hun. „Nej, men det er Guds Vilje, og det bør være mig nok — jeg skal følge med Hr. Foster saa villig som et Slagtoffer. Han er i det mindste Fader og vil behandle mig høvisk, om end ikke menneskelig, hvilket J, Barney, — om det saa skal være — om det sidste Ord, vil jeg sige det — ikke kjender noget til.“

Barney svarede kun, at hun havde frit Valg, og gik

nogle Skridt foran dem for at vise dem Vej, medens Grevinden, halvt støttende sig til Foster og halvt baaren af ham, blev ført fra Saintlowes Taarn til Bagporten, hvor Tider ventede med Bærestolen og Hestene.

Grevinden lod sig uden Modstand sætte ind i Bærestolen og saa' med en vis Tilfredsstillelse, at medens Foster og Tider red lige ved Siden ad denne, holdt den frygtede Barney sig tilbage og forsvandt snart helt i Mørket. En liden Stund, medens Bejen gik langs med Søen, stirrede hun ud efter Taarnene paa den prægtige Borg, hvor hendes Husbond var Herre — der var endnu paa sine Steder Lys, hvor nogle sene Sviregaster holdt Drickelag. Men da Bejen drejede af, saa at det ikke længere var muligt, traf hun atter Hovedet til sig, lænede sig tilbage og overgav sig i Forsynets Baretægt.

Foruden Ønsket om at faa Grevinden til at holde sig rolig havde Barney endnu en anden Grund til at holde sig tilbage, idet han nemlig vilde tale under fire Øjne med Lambourne, som han ventede hvert Øjeblik. Han kjendte dette hensynsløse, blodtørstige og griske Menneffes Karakter og ansaa ham for at være det mest passende Redskab, han kunde faa til at fuldbyrde sine Planer. De havde imidlertid allerede redet halvtredje Mil, før han hørte Lyden af hurtige Hovslag nærme sig og blev indhentet af Michael Lambourne.

Opbragt, som han var, over hans Udeblivelse, modtog Barney sin udsævende Tjener med en usædvanlig Frettesættelse. „Din fordruene Slynge!“, sagde han, „din Dovenskab og Sviren vil snart bringe dig i Galgen, og jeg er lige glad, hvor snart det bliver!“

Den Tone kunde Lambourne ikke finde sig i med sin sædvanlige Ydmyghed, saa meget mere, som han var ualmindelig overmodig, ikke blot fordi han havde druffet en hel Del, men ogsaa paa Grund af den fortrolige Samtale, han havde haft med Jarlen, og Bevidstheden om den Hemmelighed, han havde sat sig i Besiddelse af. „Han tog ikke imod Uforskommetheder,“ sagde han, „end ikke af den gjæveste Ridder, der nogen Sinde havde baaret Sporer. Lord Leicester havde opholdt ham i Anledning af et vigtigt

Wrende, og det maatte være nok for Barney, der lige saa godt var Tjener som han selv.“

Barney blev ikke lidet overrasket over denne usædvanlig frække Tone, men da han antog, at den skyldtes Drukkenhed, lod han, som om han ikke mærkede den, og begyndte at lokke for Lambourne, idet han lod nogle Ord falde om hans Beredvillighed til at fjerne en Hindring fra Jarlen af Leicesters Bane, som maatte bort, for at deres Herre kunde komme endnu højere til Bejrs og blive i Stand til at lønne sine tro Tjenere med alt, hvad de kunde ønske sig. Og da Michael Lambourne lod, som om han ikke forstod, hvad han mente, sagde han rent ud, at det var „hende i Bærestolen,“ han vilde have ryddet af Bejen.

„Ser I vel, Sir Richard,“ sagde Michael, „nogle er klogere end andre, det er én Ting, og nogle er værre end andre, det er en anden Ting. Jeg ved bedre Besked om Mylords Mening i den Sag end I, for han har fuldstændig betroet sig til mig. Her er hans skriftlige Ordre, og hans sidste Ord var: Michael Lambourne — for Hans Herlighed behandler mig som en Krigsmand og skjælder mig ikke ud for en fordruffen Slynge og saadant noget som visse andre, der ikke forstaar at bære deres ny Værdighed — Barney, siger han, skal behandle min Grevinde med al mulig Uerbødighed — jeg stoler paa, I sørger for, at ordet sker, Lambourne, sagde Hans Herlighed, og saa skal I strax bringe mig min Seglring tilbage.“

„Ja saa,“ sagde Barney, „sagde han virkelig det? Du ved altsaa det hele?“

„Ja vel, og I gjorde klogt i at holde Jer gode Bemærker med mig, medens det endnu er godt Vejr imellem os.“

„Var der ingen andre til Stede, da Mylord sagde det,“ spurgte Barney.

„Ikke en levende Sjæl,“ sagde Lambourne. „Tror I, Mylord vilde betro saadant noget til andre end en Mand, man ved, han kan stole paa?“

„Nej, det forstaar sig,“ sagde Barney. Derpaa standsede han sin Hest og saa' hen ad den maanelyse Vej. Der var ude paa en aaben Hede, og Bærestolen, som var et godt Stykke forude, var ikke til at se; der var ikke et Menneske at øjne hverken for eller bag. „Vil du da nu

vende dig imod din Herre," vedblev han, „som har ført dig ud paa denne Hofgunstens Bane — ham, som har været din Læremester, Michael, og indviet dig i, hvordan det gaar til ved Hove?“

„Kald mig ikke Michael," sagde Lambourne. „Mit Navn kan lige saa godt taale et „Herre“ foran sig som ethvert andet, og hvad angaar, at jeg har gaaet i Lære hos Jer, saa er jeg nu udlært og agter at handle paa egen Haand.“

„Saa tag dit Lærebrev, din Tosse," sagde Barney og affyrede en Pistol, han i nogen Tid havde holdt i Haanden, paa Lambourne.

Den ulykkelige faldt af Hesten uden at give en Lyd fra sig. Barney stod af og plyndrede hans Lommer, for at det skulde se ud, som om han var bleven overfalden af Røvere. Han bemægtigede sig Jarlens Brev, der for ham var Hovedsagen, men han tog ogsaa Lambournes Pung, der indeholdt nogle Guldstykker, han endnu ikke havde sviret op, og gif hen og kastede dem i en lille Na, der skar Bejen — saadanne Restes af Samvittighed kan der være tilbage, efter at den tilsyneladende er helt kvalt; dette grusomme og samvittighedsløse Menneſke vilde have følt sig nedværdiget ved at beholde de Penge, der havde tilhørt den ulykkelige, han saa ubarmhjærtig havde myrdet.

Morderen ladede sin Pistol igjen efter at have vistet Sporene af Skuddet af Laasen og Løbet og red rolig efter Bærestolen, glad over, at han saa behændig havde skilt sig af med et besværligt Bidne til mange af hans Skurkestreger, Overbringeren af Befalinger, som han ikke havde i Sinde at adlyde, og som han derfor helst vilde have man skulde tro aldrig var komne ham i Hænde.

Resten af Bejen tilbagelagdes med en Hurtighed, der noksom viste, hvor liden Vægt de lagde paa, hvorledes den ulykkelige Grevinde havde det. De gjorde kun Holdt paa Steder, hvor de kunde saa alt, hvad de ønskede, og hvor den Historie, de havde paa rede Haand om den vanvittige Lady Barney, med Lethed vilde være bleven troet, i Fald hun havde prøvet paa at vække de saa Menneſkers Medlidenhed, der fik Udgang til hende. Amy saa imidlertid ingen Mulighed til at stemme nogen af dem, hun fik

Lejlighed til at tale med, til sin Fordel, og hun var desuden alt for bange for Barney, til at hun turde bryde den Betingelse, han havde stillet hende, om hun vilde være fri for ham. Det var en let Sag for Barney, der saa tit havde handlet i Jarlens Navn paa Rejserne til og fra Cumnor, at skaffe friske Heste, hvor det behøvedes, og de naaede derfor Cumnor Aftenen efter, at de var brudt op fra Kenilworth.

Barney kom nu atter, som flere Gange før paa Rejserne, hen til Bærestolen og sagde: „Hvordan gaar det med hende?“

„Hun sover,“ svarede Foster. „Jeg vilde ønske, vi vel var hjemme — hendes Kræfter er næsten slupne op.“

„De kommer nok igjen, naar hun faar hvilet sig,“ sagde Barney. „Hun skal snart komme til at sove trygt og længe. Vi maa snakke om, hvor vi skal indkvartere hende.“

„I hendes egne Bærelser naturligtvis,“ sagde Foster. „Jeg har givet Janet en ordenlig Overhaling og sendt hende ud af Huset, og de gamle Koner kan vi stole paa — de hader hende grundig.“

„Det er alligevel ikke værdt, at vi stoler paa dem, kjære Anthony,“ sagde Barney. „Vi kommer til at indespærre hende i den Fæstning, hvor I gemmer Jert Guld.“

„Mit Guld!“ sagde Anthony meget forfækket. „Har jeg Guld? — Jeg har ingen Guld — Gud hjælpe mig, jeg har aldrig haft noget.“

„Na, jeg gad se dig hængt, dit dumme Fæ — hvem bryder sig om dit Guld? — Gjorde jeg det, kunde jeg finde paa hundrede Maader at faa Fingre i det paa — jeg mener simpelt hen, at vi maa spærre hende inde i dit Sovestue, som du har forskanset saa omhyggelig, og du, din Klods, skal sove paa hendes Dun — jeg tør svare for, at Jarlen aldrig vil spørge om, hvad der er blevet af det kostbare Bohave i hendes Bærelser.“

Denne sidste Bemærkning gjorde Foster føjelig; han sagde blot om Lov til at ride i Forvejen for at træffe de nødvendige Foranstaltninger; derpaa red han forbi Bærestolen; Barney red et halvt Hundrede Stridt bag ved den, og kun Røder holdt sig paa Siden af den.

Da de naaede Cunnor-Place, spurgte Grevinden ivrig efter Janet og blev meget urolig, da hun fik at vide, at hun ikke mere skulde have denne venlige Pige om sig.

„Jeg holder for meget af min Datter, Frue,“ sagde Foster, „til at jeg vil have, at hun skal lægge sig efter saadanne fornemme Kunster som at lyve og rende sin Vej — hun har allerede med Eders Naades Tilladelse lært for meget af den Slags.“

Grevinden, der var meget træt og meget forfærdet over alt, hvad der stod i Forbindelse med hendes Rejse, svarede ikke paa denne Uforsømmethed, men bad i en sagtmodig Tone, om hun maatte trække sig tilbage til sit Bærelse.

„Ja,“ mumlede Foster, „det er ikke mere end billigt, men I kommer nu med Eders Tilladelse ikke over i Jert Duffehus i Aften — I skal sove paa et sikrere Sted.“

„Jeg vilde ønske, at jeg skulde ligge i min Grav,“ sagde Grevinden, „naar vi stakkels dødelige ikke var saa angst ved Tanken om Skilsmisken imellem Legeme og Sjæl.“

„Den har I ikke nødig at ængstes for,“ sagde Foster. „Mylord kommer her til i Morgen, saa skal I uden Tvivl nok forstaa at blive gode Venner med ham.“

„Kommer han? — kommer han virkelig, kjære Hr. Foster?“

„Ja, der har vi det — „kjære Hr. Foster“ — men hvad siger I om Foster i Morgen, naar I taler med Mylord, skjønt jeg ikke har gjort andet end adlyde hans egne Befalinger?“

„Jeg vil kalde Jer min Beskytter — ganske vist en barsk Beskytter, men dog altid en Beskytter,“ sagde Grevinden. „D, naar blot Janet var her!“

„Det er bedst for hende, at hun er, hvor hun er,“ svarede Foster, „én af jer er nok til at gjøre et fornuftigt Menneſte toſſet i Hovedet. — Men vil I ikke nyde en Forfriskning?“

„Nej, nej, lad mig blot komme paa mit Bærelse,“ sagde hun. „Jeg haaber da, at jeg kan laase Døren indvendig?“

„Med største Fornøjelse,“ svarede Foster, „naar jeg blot maa stænge den udvendig.“ Derpaa tog han et Lys

og viste Vej til en Del af Bygningen, som hun aldrig før havde været i. De gik op ad en meget høj Trappe, paa hvilken en af de gamle Røner lyste for dem med en Lampe. Da de var komne op ad Trappen, som syntes aldrig at ville faa Ende, gik de over en kort og meget smal Bro af mørkt Egetræ, og for Enden af den var der en stærk Egetræs Dør, der førte ind til Gnierens Bærelse, der var i højeste Grad tarvelig udstyret og i alle Maader undtagen i Henseende til Navnet mindede om et Fængsel.

Foster blev staaende ved Døren og gav Grevinden Lampen uden hverken at tillade eller tilbyde, at den gamle Røne, som havde baaret den, maatte følge ind med. Grevinden gjorde ingen Ophævelser, men tog hurtig Lampen, lukkede Døren efter sig og stængede for den — der var Midler nok til at sikre sig imod, at nogen kom ind.

Barney havde imidlertid staaet paa Lur ved Foden af Trappen, og da han hørte, at Døren blev laaset af, kom han listende. Foster vinkede ad ham og viste ham med Stolthed et i Muren skjult Maskineri, ved Hjælp af hvilket en Del af den omtalte Bro lydløst kunde sænkes som en Bindelbro, saa at al Forbindelse afbrødes imellem Døren til hans Sovestue og det øverste af den høje Bindeltrappe, der førte op til den. Lovet, hvormed dette Maskineri fattes i Bevægelse, plejede at gaa ind i Bærelset, for at Foster ved Hjælp af det kunde sikre sig imod, at nogen trængte ind til ham, men nu, da det gjaldt om at holde Fangen indespærret, var det ført over til Trappeafsatsen, hvor det blev gjort fast, efter at Foster med Stolthed havde ladet Lemmen gaa ned.

Barney saa' meget opmærksomt paa Maskineriet og fik mere end én Gang ned i den Afgrund, der aabnede sig, da Lemmen gik ned. Den var bælgmørk og saa' ud til at være umaadelig dyb, og den gik da ogsaa, som Foster hvissende betroede ham, næsten helt ned til Gaardens dybeste Kjælder. Barney saa' endnu en Gang længe ned i dette sorte Svælg og fulgte derpaa med Foster over til den mere beboede Del af Huset.

Da de kom over i den tidligere omtalte Dagligstue, råbte Barney Foster hente dem nogen Aftensmad og nogen rigtig god Vin. „Seg vil tale med Masco," sagde han.

„Vi har et Stykke Arbejde til ham, og vi maa sætte Mod i ham.“

Foster sukkede, men gjorde ingen Indvendinger. Den gamle Kone fortalte Barney, at Masco næsten ingen Ting havde spist og druffet, medens hendes Herre havde været borte, men at han stadig havde holdt sig indelukket i Laboratoriet og talt, som om Verdens Bestaaen beroede paa, hvad han tog sig for der.

„Jeg skal lære ham, at Verden har andre Krav paa ham,“ sagde Barney, idet han tog et Lys og gik ind til Alkymisten. Efter at have været en god Stund borte, kom han tilbage, temmelig bleg, men dog med sit sædvanlige haanlige Smil paa Læberne. „Vor Ven er væk,“ sagde han.

„Hvad! Hvad mener J?“ sagde Foster, „Løbet sin Vej — flygtet med mine fyrretyve Pund, som han skulde have fordoblet tusend Gange — jeg gjør Ansfrig!“

„Jeg skal sige Jer et sikrere Middel,“ sagde Barney.

„Hvad? Hvad er det for et Middel?“ raabte Foster. „Jeg vil have mine fyrretyve Pund tilbage — jeg troede saa vist, at jeg skulde have dem tusendfold igjen — jeg vil i det mindste have mit Indskud tilbage.“

„Gaa hen og hæng dig, og søg saa Masco ved Djævlens Kanslerret, for den har han skudt sin Sag ind under.“

„Hvad for noget? — hvad mener J? Er han død?“

„Ja, vel er han død,“ sagde Barney, „og allerede dygtig opsvulmet i Ansigtet og paa Kroppen. — Han har været ved at lave en eller anden af sine Helvedes Blandinger, og saa har han tabt Glasmasken, som han altid plejede at have for Ansigtet, naar han var i Lav med det, og Giften er trængt ind i Hjærnen paa ham og har gjort sin Virkning.“

„Sancta Maria!“ sagde Foster, „nej, Gud bevare os i sin Naade for Gjerrighed og Dødsens Synd, mener jeg. Var det ikke kommen til en Afgjørelse? Saa' J intet Guld i Diglerne?“

„Nej, jeg saa' blot paa det døde Madsel,“ svarede Barney, „og det var et fælt Syn — han var saa opsvulmet som et Lig, der har ligget tre Dage paa Stejle. — Puh, giv mig et Bæger Vin.“

„Jeg vil der hen,“ sagde Foster; „jeg vil selv undersøge . . .“ Han tog Lampen og skyndte sig hen til Døren, men der blev han staaende og betænkte sig. „Vil I ikke gaa med?“ sagde han.

„Hvad skulde det gjøre godt for?“ sagde Barney. „Jeg har set og lugtet nok til at faa min Madlyst spoleret. Jeg slog for Resten en Rude ud for at skaffe frisk Luft, for der stank af Svovl og andre kvælende Dunster, som om Satan selv havde været der.“

„Og kan det ikke tænkes, at det er den onde selv, der har gjort det?“ sagde Foster endnu tøvende. „Jeg har hørt, at han har stor Magt over den Slags Folk.“

„Og om det saa virkelig var den skinkerlige Satan,“ sagde Barney, „kan du være ganske rolig, med mindre han da er en aldeles urimelig Djævel. Han har lige faaet to gode Mundfulde.“

„To Mundfulde — hvad mener I?“ sagde Foster.

„Det skal I nok faa at vide, naar Tidens Fylde kommer,“ svarede Barney. „Og nu er der én Svir til — men hende anser du formodentlig for alt for lækker en Bid, til at den onde bør have hende — hun skal vel have sine Salmer og Harper og Serafer.“

Anthony Foster gik langsomt hen til Bordet igjen. „Du gode Gud, Sir Richard, maa det virkelig ske?“

„Ja, det maa det virkelig, Anthony, ellers bliver det ikke til noget med dit Selveje,“ svarede hans ubøjelige Stalbroder.

„Jeg tænkte nok, at det blev Enden paa det,“ sagde Foster. „Men hvordan skal det gaa for sig, Sir Richard — for jeg vilde ikke for al Verden lægge Haand paa hende.“

„Det kan jeg ikke fortænke dig i,“ sagde Barney; „jeg vilde selv nødig gjøre det — vi savner haardt Masco og hans Manna — ja, og saa den Hund, Lambourne.“

„Ja, hvor bliver Lambourne af?“ sagde Anthony.

„Spørg ikke,“ sagde Barney; „du faar ham nok at se en Gang, i Fald det Evangelium, du tror paa, taler Sandhed. — Men nu til alvorligere Ting — jeg skal vise dig en Fælde, som man kan fange en Vibe i — din Lem der oppe — det Spilleværk, du har lavet, tager sig jo vel ud,

som om der ikke var noget i Bejen med det, selv om man tager Støtterne under det bort?"

„Ja vel," sagde Foster, „saa længe man ikke træder paa det."

„Men hvis nu Hendes Naade vilde prøve paa at smutte bort ad den Vej, vilde saa Bægten af hende være nok til at faa det til at ramle?"

„Det vilde Bægten af en Mus være nok til," sagde Foster.

„Vel, saa omkommer hun, idet hun prøver paa at fly, og det kan jo hverken du eller jeg gjøre for, min brave Tony. Lad os nu gaa i Seng, saa gjør vi nærmere Af-tale om vor Plan i Morgen."

Da det lakkede ad Aften Dagen efter, opfordrede Barney Foster til at skride til Bærket. Tider og Fosters gamle Karl blev sendt ned i Landsbyen i et foregivet Grende, og Anthony gif ind til Grevinden under Paaskud af, at han vilde forvise sig om, at hun ingen Ting savnede. Han blev saa rystet af den Fromhed og Taalmodighed, hvormed hun syntes at finde sig i sin Indespærring, at han ikke kunde lade være indtrængende at lægge hende paa Sinde, at hun ikke af noget som helst maatte lade sig forlede til at overskride sit Fængsels Tærstel, før Lord Leicester kom, „hvilket," tilføjede han, „med Guds Hjælp ikke varer længe". Amy lovede taalmodig, at hun vilde finde sig i sin Skæbne, og Foster følte sin Samvittighed halvt lettet for den farlige Byrde, der tyngede paa den, da han vendte tilbage til sin forhærdede Stalbroder. „Nu har jeg advaret hende", tænkte han; „hun gaar ikke i Snaren."

Han lod være at laase Døren og tog i Barneys Paasyn Støtterne, der holdt Lemmen, bort, saa at den kun holdtes oppe ved et svagt Sidetryk. De gif nedenunder for at afvente Udfaldet, men de ventede længe forgjæves. Omfider slog Barney efter længe at have gaaet frem og tilbage med Ansigtet hyllet i sin Kappe denne til Side og udbrød: „Guds Død, aldrig har nogen Kvinde været tosfet nok til at lade saa udmærket en Lejlighed til Flugt unyttet!"

„Hun har maaske besluttet at vente, til hendes Mand kommer," sagde Foster.

„Det er sandt, det har jeg ikke tænkt paa“, sagde Barney, idet han styrtede ud.

Ikke to Minutter efter hørte Foster Hovslag i Gaarden og derpaa en Fløjten, som den, Jarlen plejede at melde sit Komme med. Et Øjeblik efter blev Døren til Grevindens Bærelse lukket op, og i samme Nu gav Lemmen efter. Der hørtes en susende Lyd — et tungt Fald — en svag Stønnen — saa var det hele forbi.

I det samme raabte Barney ind ad Vinduet i en Tone, i hvilken der var en ubeskrivelig Blanding af Rædsel og Spot: „Er Fuglen fangen? — Er Gjerningen gjort?“

„Na, Gud tilgive os!“ sagde Anthony Foster.

„Na, din Tosse,“ sagde Barney, „dit Arbejde er overstaaet, og din Løn er dig vis. — Se ned i Kjælderen — hvad ser du?“

„Jeg ser kun en Bunte hvidt Løj ligesom en Sne-drive,“ sagde Foster. „Na Gud, hun rører Armen!“

„Kast noget ned paa hende — din Pengekasse, Tony, — den er tung.“

„Barney, I er den sfinbarnlige Satan“, sagde Foster. „Der behøves ikke mere — hun er død.“

„Saa har vi det overstaaet,“ sagde Barney, idet han gik indenfor. „Jeg havde ikke troet, at jeg kunde efterligne Jarlens Fløjten saa godt.“

„Gives der en Himlens Straf, har I fortjent den,“ sagde Foster, „og den vil ogsaa nok ramme Jer. I har ladet hendes bedste Følelser volde hendes Død — det er som at fuge Riddet i Moderens Mælk.“

„Du er et Fæ,“ sagde Barney. „Lad os nu tænke paa, hvordan vi skal gjøre Ansfrag — Liget bør blive, hvor det er.“

Men længere fik de ikke Lov til at fortsætte deres Skurkestreger, thi medens de var ved at lægge Raad op, brød Tressilian og Raleigh ind til dem efter at have skaffet sig Udgang til Huset ved Hjælp af Tider og Fosters Karl, som de havde anholdt nede i Landsbyen.

Anthony Foster tog Flugten, da de traadte ind, og da han kjendte hver en Krog i den indviklede gamle Bygning, var al Søgen efter ham forgjæves. Men Barney blev greben paa Stedet, og det var saa langt fra, at han røbede

Samvittighedsnag over, hvad han havde gjort, at han tvært imod syntes at føle en djævelsk Glæde ved at vise dem den myrdede Grevindes Lig, idet han tillige opfordrede dem til at benise, at han havde nogen Skyld i hendes Død. Tresfilians Fortvivlelse ved Synet af den nys saa elstelige og elskede Kvindes lemlæstede og endnu varme Lig var saa stor, at Raleigh saa' sig nødsaget til at lade ham føre bort med Magt og selv overtage Ledelsen af, hvad der var at gjøre.

Da der atter blev holdt Forhør over Barney, lagde han ikke synderlig Skjul paa sin Forbrydelse eller paa de Bevæggrunde, der havde drevet ham dertil. Som Grund til sin Oprigtighed anførte han, at meget af, hvad han tilstod, ganske vist kun kunde være Gjenstand for Mistanke, men alene denne Mistanke vilde have været nok til at berøve ham Leicesters Tillid og gjøre det af med alle hans højtflývende, ærgjerrige Planer. „Jeg er ikke skabt til at slæbe Resten af mit Liv hen som et vanæret Udskud — og jeg vil heller ikke dø saaledes, at min Død bliver en Fæst for den lave Hob.“

Af disse Ord sluttede man, at han tænkte paa at lægge Haand paa sig, og man berøvede ham derfor ethvert Middel til at iværksætte en saadan Hensigt. Men ligesom nogle af Oldtidens Helte havde han et i Baghaanden, en lille Dosis stærk Gift, som rimeligvis var lavet af den navnkundige Demetrius Alasco. Om Natten tog han den, og næste Morgen fandt man ham død i Cellen. Det lod ikke til, at hans Dødskamp havde været haard, thi endnu i Døden havde hans Ansigt bevaret det Udtryk af bidende Spot, der var det fremherskende Træk i det, medens han var i Live. „Den ugudelige“, siger Skriften, „har ingen Lænker i Døden.“

Hvorledes det var gaaet hans medskyldige, var der ingen, der vidste. Cunnor-Place blev forladt strax efter Mordet, thi Tjenestefolkene paastod, at de hørte Suk og Skrig og andre overnaturlige Lyde i Nærheden af det Værelse, der strax fik Navn af Lady Dudleys Kammer. Efter nogen Tids Forløb overtog Janet, da der ingen Ting spurgtes til hendes Fader, Arven efter ham, og skjænkede Haand og Hjærte til Wayland, som nu var bleven stadig

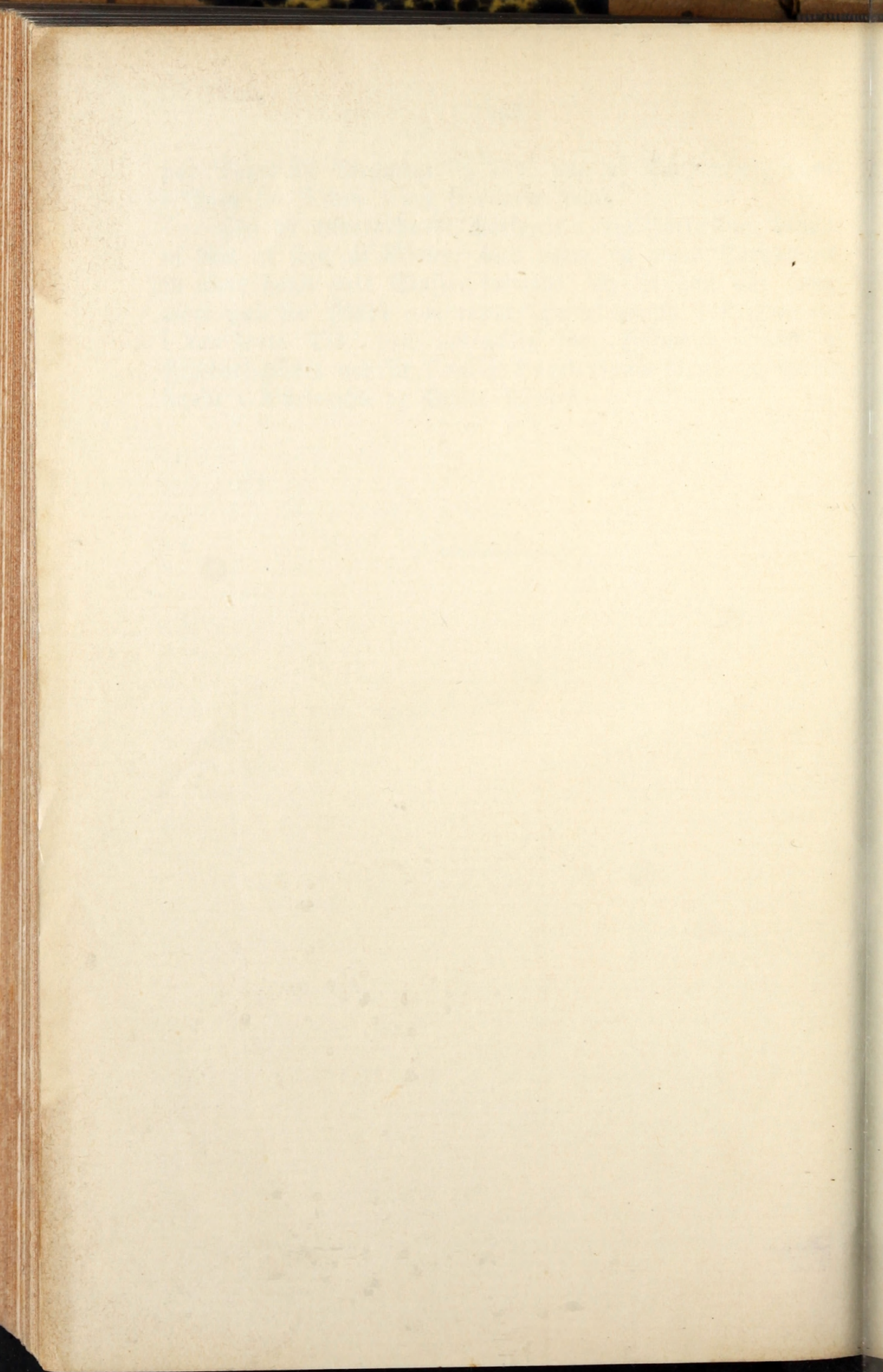
og havde en Bestilling ved Elisabeths Hof. Først nogle Aar efter at de begge var døde, opdagede deres ældste Søn og Arving, da han en Gang anstillede nogle Undersøgelser paa Cumnor-Hall, en hemmelig Gang, for Enden af hvilken der var en aflaaft Jærndør, som førte ind bag Sengen i Lady Dubleys Kammer og derfra ned i en Slags Celle, hvor de fandt en Jærnkiste med en Mængde Sølv og Guld i. Oven paa den laa der et Mennefskelet, og nu var det klart, hvilken Skæbne Anthony Foster havde fristet. Han var flygtet ned i dette Skjul, havde glemt Smællaasen og var, da han ikke kunde slippe ud paa Grund af de Foranstaltninger, han havde truffet for at sikre sig det Guld, han havde solgt sin Sjæl for, ynkkelig omkommen. Der er ingen Tvivl om, at de Skrig, Tjenestefolkene havde hørt, ikke var et Foster af deres Fantasi, men kom fra dette elendige Mennefske, da han i sin Dødsangst raabte om Hjælp.

Budskabet om Grevindens skrækelige Skæbne gjorde brat Ende paa Festlighederne paa Kenilworth. Leicester trak sig tilbage fra Hoffet og hengav sig længe til sin Anger, men da Barney i de Forklaringer, han havde givet, omhyggelig havde istaanet sin Herre, var Jarlen snarere Gjenstand for Medlidenhed end for Harm. Dronningen kaldte ham omsider tilbage til Hoffet, han blev atter en fremragende Statsmand og Yndling, og Resten af hans Løbebane er vel kjendt i Englands Historie. Men der var en Slags Gjengjældelse i den Maade, hvorpaa han døde, i Fald han, som det almindelig hedder sig, omkom som Følge af, at han kom til at drikke en Gift, som han havde bestemt for en anden.

Sir Hugh Robsart døde meget snart efter sin Datter efter at have indsat Tresilian til sin Arving. Hverken Udbygningen til landlig Uafhængighed eller de naadige Løfter, hvormed Elisabeth søgte at drage ham til sit Hof, kunde imidlertid fjerne hans dybe Tungvind. Hvor han end særdeledes, syntes han bestandig at se det lemlæstede Lig af hende, der havde været Gjenstanden for hans første og eneste Kjærlighed. Omsider fulgte han, efter at have sørget for de gamle Venner og Tjenere, der havde udgjort Sir Hugh's Husstand paa Lidcote Hall, med sin Ven Raleigh

paa Toget til Virginien og døde ung af Mar, men gammel i Sorg før Tiden i det fremmede Land.

Om de underordnede Personer i vor Fortælling behøve vi blot at sige, at Blount blev mere og mere klarhovedet, jo mere hans gule Sløjfer salmede, og at han var langt mere paa sin Plads som tapper Hovedsmand i Krigen end i den korte Tid, han optraadte som Hofmand, samt at Flibbertigibbet ved sit fløgtige Hoved vandt Gunst og Hæder baade i Burleighs og Cecils Tjeneste.

David Petersen,
Postfoglimder.

